CONSTANTIN OLARIU ARIMIN

(fragment din **ADEVĂRURI ASCUNSE**

ŞI PIETRELE VORBESC ADEVĂRUL

1. Vremurile Neamului Scoborîtor din Zei

Încă de la mijlocul secolului XIX, cînd a erupt ca un vulcan ,,iluminarea cazară" peste scăfîrliile goimilor cap de lut, aceste lepre au năvălit cu comunismul, sionismul, bolşevismul leninist şi naţional socialismul sionist în cele două variante (laic şi religios), iar a cincea cloceală a cuibarelor Satanei a fost semitismul. Fiind o adunătură de populaţii (majoritatea goţi veniţi din Scandinavia în secolul I al erei noastre şi stabiliţi în nordul Mării Caspice, la care s-au lipit o parte dintre sarmaţi, sciţi, alani, caucazieni şi alte seminţii asiatice), nevoia şi necazurile i-au ţinut la grămadă vreo opt sute de ani, de unde a rezultat un nou popor, cunoscut de cei din jur cu numele de cazari sau jidovi. După anii 820 ei au trecut la o erezie mozaică, unde îi aveau de învăţaţi pe Moşe, Iisus şi Mohamed. Renunţînd complet la tradiţiile şi culturile lor din vechime – mozaismul interzice altceva decît scriitura Talpei Iadului – aceştia s-au trezit pe la sfîrşitul secolului XVIII că nu au istorie, nu au cultură identitară, dar nici o ţară unde să-şi pună capul şi amarul. Atunci rabinii au chemat în ajutor tartorul întunericului să le ,,lumineze" capetele şi din această ciudă nemărginită faţă de ceilalţi, a ieşit ceea ce am arătat mai sus. Pare greu de înţeles pentru oamenii obişnuiţi să poată cuprinde cu mintea ce sens avea cuvîntul ,,semitism" în ,,iluminata" ideologie a cazarilor de pe la sfîrşitul secolului XVIII, cînd hornurile lor au început să fumege numai revelaţii, dar mai ales în secolul XIX, cînd rău s-au pus întunecaţii pe goimi cu fel de fel de revoluţii şi ideologii de nu mai ştia bietul muritor din Europa unde să-şi afle liniştea de răul lor!

Ura patologică a mozaicilor împotriva Neamurilor o găsim atît în *Făcă-Tora*, cît şi în unele manuscrise descoperite la Qumran, care au fost rescrise de ei după ce s-au înstăpînit pe centrul religios al geţilor, cunoscuţi în regiune sub numele de eseni. Povestea a început la mozaicii ivriţi cu urlete şi răgete de groază către Întunecimea Sa încă din secolul II î.e.n., dar atunci nu-i băga nimeni în seamă şi nici destul de deştepţi nu erau, încît să

nu înţeleagă ceilalţi ce puneau ei la cale, adică o stăpînire peste întreg pămîntul, fiindcă le-ar fi fost hărăzit de către tartorul întunericului lor să pună în jug Neamurile, dacă nu vor avea timp să le nimicească!

Filon din Alexandria care a trăit în prima parte a secolului I al erei noastre, este cel care a băgat în religia lor teoria profeţiei prin care anumite lepre – toate înrăite în minciuni – pretindeau că stau de vorbă cu Talpa Iadului şi primesc sfaturi pline de înţelepciune, dar numai pentru ei. El făcea parte din tagma fariseilor, care deţinea puterea economică în Frăţia lui Israel şi s-a considerat un nou ziditor al mozaismului, rescriindu-l în mare parte. În lucrarea *Viaţa lui Moşe II,* ne spune priceputul plăsmuitor că o parte dintre grecii din acest oraş, socoteau ruşinos cum legile iudeilor erau scrise numai în ivrită, iar celelalte Neamuri nu puteau să deguste din acest izvor uluitor de cultură şi civilizaţie. Simţindu-se lăsaţi deoparte de înţelepciunea ivriţilor, pe dată supăraţii eleni s-au prezentat la riga macedonean Ptolomeu Filadelful, l-au tras de perciuni şi de urechi pentru marele afront adus culturii şi religiei ivriţilor şi astfel nedreptatea a fost îndreptată. În fapt mincinosul profet urmărea să le bage pe gît grecilor dar şi celorlalte neamuri că ei au fost buricul lumii vechi şi numai de la ei s-au înfruptat pe săturate ceilalţi, dar nu mai doreau să recunoască fapta fiindcă s-ar ruşina de hoţie. Nimeni nu a plecat urechea atunci la asemenea aiureli, însă odată cu impunerea iudeo-creştinismului ca religie unică în imperiul roman la anul 381, s-au scos de la naftalină toate scriiturile sataniste, ca să se poată dovedi ce vechime are şi mai ales de ce căutare s-a bucurat în ochii lumii, minciuna ce stă semeaţă şi azi.

Josephus Flavius este al doilea mare plăsmuitor ce a urmărit să prezinte mozaismul ca pe o religie deasupra oricărei forme de spiritualitate fiind cea mai veche din lume deşi nimeni nu lua în seamă asemenea nebunii fiindcă pe atunci erau destui care le închideau gura cu cîte o poacă sau chiar cu sabia. În scrierea *Contra lui Apion*, ticluită către sfîrşitul secolului I al erei noastre, îndrăcitul mozaic vrea să combată pe toţi cei care nu se uitau la revelaţiile şi vedeniile lor încercînd să prezinte o cultură identitară unică venită de la începuturile neamului omenesc. El

se revoltă împotriva lui Manethon şi Lysimachos care au afirmat că Moşe cel înţelept al mozaicilor a fost de neam egiptean fiind alungat din ţară fiindcă practica o erezie la nişte păstori leproşi, ,,nimicindu-i" pe contestatari cu fel de fel de ,,dovezi" scoase taman din scrierile egiptene, feniciene şi greceşti (asta-i prea gogonată, de fapt la fel ca celelalte), arătînd vechimea triburilor ivriţilor şi uluitorul lor cult satanist al falusului. Dar mai erau şi Apion Machtos (Truditorul) gramaticianul din Alexandria, un răulean care i-a pus la zidul infamiei pe glorioşii ivriţi de cîte ori a poftit, şi avea îndîrjitul foarte multe pofte. Spune J. Falvius la 1,8 că ei ivriţii nu au mulţime de cărţi ca celelalte neamuri, dar care se contrazic între ele, ci numai 22 toate sfinte şi de origine divină, dintre care 5 aparţin lui Moşe care conţin legile sale şi tradiţiile neamului omenesc de la începuturi pînă la moartea profetului. Recunoaşte cam înghesuit de adevăr, că istoria lor n-a fost scrisă prea bine de proorocii ivriţi pînă la Artaxerse (465-424 î.e.n.) al perşilor, dar după acest rege totul este limpede în *Făcă-Tora* ca apa de izvor. Numai că ea nu se leagă deloc cu adevărata istorie a acelor vremuri şi acelor locuri. Ne spune el că toţi ivriţii cred cu fervoare în aceste scrieri şi sînt gata să moară pentru ele, uitînd să amintească de constrîngerile sălbatice în care era ţinută populaţia obişnuită de către rabini, cei mai mulţi dintre fiind farisei, precum şi dumnealui J. Flavius. Apion le punea în cîrcă mozaicilor o practică din cultul lor care spune că regele sirian Antioh IV Epifanes (175-163 î.e.n.) cînd a cucerit Ierusalimul în anul 168 şi a găsit în templu pe un grec, sechestrat de ceva vreme şi pus la îngrăşat pentru a fi trimis jertfă frumos mirositoare Întunecimii sale. Pentru asemenea practici regele distruge atît templu cît şi zidurile oraşului ca să nu mai aibă unde se cuibări Întunecimea Sa şi toată ceata de satanişti. Scrierile lui Apion împotriva iudeilor aveau ca motiv principal cum aceşti năvălitori din Siria(regatul seleucid care uneori a cuprins şi Palestina) cereau în gura mare să se bucure de drepturile de cetăţeni ai Alexandriei ca orice băştinaş. Povestea o cunoaştem şi noi cînd ne-am pomenit după anul 1850 cu invazia cazarilor care strigau la toate porţile Europei că sîngeroşii români îi alungă din baştina strămoşească şi nu le recunoaşte dreptul de

împământenire! Descoperim cu uimire cum roata istoriei este totuşi rotundă! Mai spune Apion că ivriţii au o religie care sfidează toate celelalte culte prin ura ce o arată pentru nemozaici şi dorinţa lor de a se înstăpîni pe ceea ce nu le-a aparţinut vreodată. J. Flavius îl aduce cu picioarele pe pământ pe alexandrin scriind că tocmai tot ce există pe pământ le aparţine de drept fiindcă aşa a sorocit Iahwe poporului său preaiubit! Născocirile lor, făcute după nevoi (uneori la propriu) şi client au continuat şi în secolele II-IV pînă ce iudeo-creştinii le-au învăţat drăcescul meşteşug, întrecîndu-i în multe făcături. Şi în scrierea *Antichităţi iudaice* J. Flavius se întrece pe sine, el considerîndu-se un al doilea Ieremia, la fel cum Filon s-a dorit un al doilea Moşe pentru neamul lor, scriind despre triburile ivriţilor că ar fi ziditorii neamului omenesc. De mărturie ia *Tora* şi *Talmudul*, la care mai adaugă pe ici pe colo ceva poveşti mozaice şi astfel lucrărica plină ochi de revelaţii, vedenii, incantaţii şi alte parascovenii le-a fost servită Neamurilor pentru a băga la cap cine au fost ivriţii. Acest proces de falsificare a culturii celorlalţi prin iudaizare, adică impunerea primatului născocirilor iudeilor, i-a făcut pe mulţi să se uite cu dispreţ la scrierile mozaicilor. Astfel, grecii au început să le conteste nu numai vechimea triburilor ivrite dar şi pretinsele lor scrieri sacre primite toate puhoi numai prin revelaţii, de parcă trebuia să înnebunească toată lumea ca să se bucure de chemarea Talpei Iadului şi a iubitului său fiu Satana. Şi aici s-au dovedit mincinoşi cu mare pricepere.

Numenios care a trăit la mijlocul secolului II al erei noastre se porneşte să le spună de la obraz supăraţilor greci că a existat din vechimea vechimilor o învăţătură unică şi o înţelepciune originală comună grecilor, dar şi alte popoare s-au bucurat de ea precum ivriţii, egiptenii, persanii şi indienii. El le arată cum şi Filon, compatriotul lui, a ,,dovedit" că filozofia greacă îşi are rădăcinile în fabuloasele lor scrieri divine de unde s-au înfruptat chiar cei mai subţiri greci în ale gîndirii; Pitagora şi Platon. Clement din Alexandria îl citează pe Numenios în *Stromate* la I, 22 cu obrăznicia trîntită peste ochii culturii antice: ,,Numenios, filozof pitagoreic, scrie limpede: «Ce este Platon, dacă nu

un Moşe care vorbeşte limba greacă»". Ca să comentezi asemenea golănii este de prisos!

Aristeas, un alt meseriaş în plăsmuiri ivrite din aceeaşi perioadă care dorea să-i îndoaie pe greci şi celelalte Neamuri cu vechimea scrierilor iudeilor, a născocit o scrisoare care urmărea să arate că toată filozofia greacă vine în înţelepciunile lui Moşe şi al rabinilor. El ticluieşte trăsnitul răvăşel prin care pretinde că în anul 312 î.e.n. după victoria lui Ptolomeu I asupra lui Demetrios Poliorcetul în Gaza, rabinul Ezechia alături de 100000 de iudei au plecat în Egipt împreună cu învingătorul! Regele fiind are iubitor de ivriţi, dar mai ales cinstind deosebit cultura lor de păduchi răpănoşi, le-a dat cartierul Delta din Alexandria unde să-şi facă sălaş pe care l-au transformat în ghetou – l-au închis cu ziduri trainice şi tiranice, trăind izolaţi de restul populaţiei pe care o considerau spurcată. Specialiştii de azi consideră scrisoarea lui Aristeas o ,,făcătură" a secolului I-II al erei noastre cînd iudeilor le-a dat iama în puţina minte dorinţa de a stăpîni lumea pornind o apologiei sălbatică a iudaismului şi mozaismului, pretinzînd că sînt primele forme de cultură ale neamului omenesc!

Aristobul căruia i se atribuie nişte ,,fragmente" este o altă plăsmuire de aceeaşi factură pentru a ,,demonstra" traducerea *Torei* în secolul IV î.e.n. şi se raportează la aceeaşi perioadă de ,,efervescenţă creatoare" a cioporului iahvist din Alexandria pentru a dovedi grecilor şi romanilor că ei sînt crema neamului omenesc şi trebuie să primească cinstea şi consideraţia cuvenită din partea tuturor. Fragmentele se găsesc preluate de Eusebiu din Cezareea (275-340) şi el mare profesionist al minciunii, în lucrarea *Pregătire evanghelică* XII,12 cu titlul ,,Cum unul din iudeii de odinioară, Aristobul peripatecul, recunoaşte că grecii au ca punct de plecare filozofia iudaică. Fragment din lucrările lui Aristobul dedicate regelui Ptolomeu". Şi el susţine că atît Pitagora cît şi Platon s-au umplut de înţelepciunea lui Moşe, dar nu vrea nimeni să recunoască acest adevăr supărător pentru greci. Cine cunoaşte doctrina lui Pitagora şi cea din *Tora* poate aprecia singur de cîtă mîrşăvie au fost în stare aceste lepre care slujeau cel mai fioros întuneric, dovedind încă odată de cîtă mişelie erau în stare ivriţii pentru a-şi fabrica o istorie care să-i

îndoaie atît pe greci cît şi pe romani, chiar dacă aceştia nu dădeau o para chioară pe toate poveştile iudeilor, iar cînd se sumeţeau prea tare îi linişteau cu sabia să nu le mai audă golăniile.
Focilid este un alt falsificator din acele vremuri ale tagmei mozaicilor care ar fi scris nişte *Sentinţe* ce urmăreau a impune minciunile lor în faţa lumii grecilor şi a romanilor. Lucrărica se pretinde că a fost scrisă în secolul Vl î.e.n. şi ar vrea să fie dovada faptului că chiar şi atunci exista o traduce a Torei în Milet pe care grecii au folosit-o cu multă dragoste. Cercetătorii de azi au dovedit că fragmentul este un fals făcut de un mozaic de a trăit în secolul ll al erei noastre. Vedem că toate aceste falsuri au un singur scop; o apologie fanatică şi sălbatică a iudaismului şi mozaismului în faţa grecilor şi romanilor, care urmărea să pregătească drumul pentru stăpînirea lumii prin fariseism şi din greşeală a ieşit iudeo-creştinismul, dar tot un cult satanist.
Chiar turbăciosul fariseism, periat şi îmbunătăţit cu ce au furat din religia geţilor şi numit mai tîrziu iudeo-creştinism, cînd a fost impus prin foc şi sabie în imperiul roman în anul 380, organizaţia ocultă Militia Cristi ştia foarte bine că toată maimuţăreala lor plină de ,,revelaţii" primite de la Satana, sînt nişte hoţii ordinare iar tîlhăria şi crima se vedeau din înaltul cerului. Pentru a şterge urmele monstruozităţii puse la cale, un ucenic de-al tartorului Ambrosie, romanul Filastrius de Brescia, mort în anul 397, a întocmit un catalog de texte eretice – *Liber de Haere sibus* – unde la loc de cinste este *Cartea lui Eno*. Îndrăcitul iudeo-satanist avea jăratec în urechi cînd auzea de scrierile creştinismului arimin considerîndu-le erezii pentru că multe din frazele puse în gura lui Cristos şi sărîntocilor evanghelişti bramburişti, au fost copiate din religia geţilor, iar lumea le arăta obrazul fiindcă ştia de hoţie! După limba română *erezia* este o doctrină sau credinţă religioasă care ia naştere în sânul unei biserici, abătându-se de la dogmele consacrate şi care este condamnată de respectiva biserică, sau o doctrină ori credinţă religioasă născută ca opoziţie în sânul bisericii şi persecutată de aceasta. Ori chiar părintele

catolicismului Tertulian pe la anii 200 cerea iudeo-cretinilor să iasă din statutul lor de religie particulară a imperiului roman şi să se răspîndească în oraşe şi sate. Atuncicult oficial al împăraţilor geţi care conduceau imperiul roman era ,,religia lui Zamolxe" sau mitraismul pe care afurisiţii l-au mai numit şi arianism. Ca să înţelegem comportamentul lor în dorinţa de a falsifica cultura şi istoria popoarelor Europei, trebuie să venim şi în epoca modernă a secolului XIX, cînd au vrut să înnebunească lumea, dar de data asta cu fel de fel de revelaţii sociale şi ideologii sataniste urmărind să robească pentru totdeauna mintea goilor.

H. Graetz (1817-1891) este rabinul mozaic care le-a scris o istorie între anii 1853-1875 intitulată*Geschichte der Juden(Istoria iudeilor)* în unsprezece volume dar numai după propriile revelaţii şi aproape deloc după datele istorice folosite de celelalte popoare din trecut sau din epoca modernă. El le bate obrazul scorţoşilor istorici şi lingvişti germani că nu vor să îi recunoască de fraţiori, chiar dacă unii slujesc pe Ucigă-l Toaca, iar alţii s-au mai depărtat de tartor făcîndu-şi o şarpărie la Vatican pe care o cinstesc cu mare fervoare. Îndrîjitul sutaş al lui Iahwe le pune în nas germanilor o poveste care spune să legionarii romani care au cucerit Ierusalimul în anul 70 al erei noastre erau cei mai mulţi din părţile Rinului – adică strămoşii germanilor – şi văzînd pofticioşii ce frumuseţi de fecioare ivrite ascundeau zidurile oraşului făcut una cu pămîntul, au cerut generalului roman Titus să ia fiecare drept pradă de război cîte puicuţe doresc şi să le ducă la ei acasă. Întorcîndu-se cu prada la baştină, legionarii s-au pus pe prăsit cu neprihănitele ivrite că i-au îngrozit pe toţi din jur cu sporul lor la ouat. Fiindu-le greu să hrănească atîta jalamatină, au pus mîna pe băţ şi i-au alungat către est, ţinut cam pustiu prin acele vremuri găsindu-şi loc sub soare tocmai în nordul Mării Caspice. Istoricii germani l-au dispreţuit pe născocitorul de ,,istorii revelate" însă căpetenia lor Bismark l-a invitat în anul 1878 la Congresul de pace de la Berlin ca reprezentant al poporului jidovesc din România să-şi spună păsul contra românilor, fiindcă şi ei s-au oţărît împotriva turcului la Plevna, Griviţa şi Smîrdan! Mincinosul cazar ne-a

avut şi pe noi în vedere susţinînd că legionarii care au ocupat o treime din statul get la 106, erau mare parte din Siria, adică iudei şi după ce s-au făcut stăpîni, au luat ţara ca propria patrie, de unde însă au fost alungaţi prin secolele IX-X de actualii români care s-au strecurat la ceas de taină şi întuneric ca năpîrcile în cuibul lor muşcîndu-i rău astfel că au trebuit să-şi caute alt loc sub soare, ajungînd sărmanii şi ei tot în nordul Mării Caspice!. Această golănie nu a mai fost motiv de supărare pentru germani, ci chiar au susţinut-o discret, fiindcă şi ei ,,ştiau" că plaiurile mioritice au fost mult timp patria goţilor adică a ,,strămoşii lor"!

H. Oldenberg (1854-1920), din aceeaşi stirpe cazară şi prieten cu Lenin, în lucrarea *Die Religion des Veda*, apărută la Berlin în anul 1894, la pagina 185 ne arată cît de amarnici erau fioroşii mozaici cazari în semitizarea cultura europeană, scriind despre mitraismulul ce umpluse imperiul roman în primele secole ale erei noastre că era şi la arienii vedici venit: ,,de la un popor învecinat superior acestora în ştiinţa cerului înstelat care nu putea fi decît locuitorii akkadieni sau semiţi din Babilon", adică strămoşii pîrliţilor ivriţii şi plini de lepră cum i-a cunoscut vechii egipteni, că ar fi fost plin de înţelepciune ca broasca de păr şi pe deasupra ţîţîna neamului omenesc!

Frantz Cumont scrie lucrarea *Les Mistères de Mithra*, apărută la Bruxelles în anul 1895, unde arată plin uimire şi de nemulţumire aspectul criminal de semitizare a culturii Europei de către cazarii care doreau să se impună în conştinţa goimilor cap de lut ca cei mai vechi semiţi, scriind: ,,Toate enciclopediile antichităţii scrise în partea a doua a secolului XIX – Pauli-Wissawa şi altele – au fost alterate cu bună ştiinţă din cauza unui semitism sistematic promovat de Movers şi cei care l-au urmat."

Ori asemenea faptă, adică falsificarea culturii şi istoriei popoarelor Europei de către leprele cazare, fenomen observat de mulţi nedaţi cu făcătura lor, se numeşte după judecăţile cinstite crimă împotriva umanităţii şi nu revelaţii!

Lina Eckenstein, în cartea sa, *O istorie a Sinaiului*, London 1902, făcînd parte din echipa de arheologi britanici care au descoperit scrierea de la Serabit el-Khadim cu vreo 12 ani

înainte, scrie că acel şantier arheologic a fost locul istoric de pe muntele Sinai unde Moşe al lor a primit cele două table de legi de la Iahwe. În realitate locul cu pricina are un templu al zeiţei egiptene Hathor, iar aici s-au scos cîteva sute de ani, aur care a ajuns în vistieria faraonilor. Ea a tras concluzia că aici ar fi avut loc povestea cu viţelul de aur din Tora fiindcă zeiţa egiptenilor era prezentată printr-o vacă alăptînd un viţel.

S. Freud (1856-1939) a fost încă unul dintre pricepuţii mozaici care să le prăjească capetele goimilor cu o făcătură avînd un pretins gir ştiinţific. În anul morţii îşi publică la New-York ultima carte, *Moses and Monotheism* (Moise şi monoteismul) unde readuce informaţiile venite de la Manethon că Moşe al lor a fost egiptean care i-a eliberat pe pîrliţii şi exploataţii ivriţi din Egipt, stăpînit de o iubire frăţească fără margini faţă de aceştia. El scrie că Moşe ar fi fost adeptul monoteismului introdus de Akhenaton în Egipt pe la anii 1375 î.e.n. După moartea faraonului preoţii deposedaţi de privilegii în timpul cultului monoteist al soarelui, s-au răzbunat distrugînd tot ce ar fi amintit de această faptă din istoria lor, astfel Moşe a plecat cu adepţii lui în deşertul Sinai să scape de răutăţile egiptenilor care s-au pus rău pe capul lor în timpul domniei lui Tutankhamon unde şi-au găsi alinarea. Dar el merge mai departe şi spune că chiar faraonul ar fi renunţat la tron şi s-a alăturat ivriţilor fiindcă se săturase de răul preoţilor egipteni. De aceea ei nu vreau să audă de alte dovezi decît cele primite de ei prin revelaţie, adică minciuni de-ţi plesnesc chingile capului dacă le iei în seamă. O asemenea golănie i-a obligat pe arheologi să pună mîna pe băţ pentru a nimici pornirile demente ale pretinsului psihiatru, care sigur avea nevoie de o internare la balamuc.

Şi tot el a încercat să explice ,,ştiinţific" prin psihanaliză că toată viaţa omului în particular şi a societăţii umane în general este dirijată de pornirile sexuale şi numai acestea sînt factorul hotărîtor de cultură şi civilizaţie. Adică să înţelegem unde bate toba lepra; inteligenţa, cunoaşterea şi cultura sînt atribute exclusive ale falusului, negînd rolul hotărîtor şi unic al acumulării de cunoştinţe prin citire şi repetarea unor procese care se petrec în jurul nostru pentru a fi memorate. Numai în

cultul lor satanist al falusului, sula a ajuns singurul izvor de înţelepciune şi sanctum sanctorum pe care se fac ,,sfinte juruinţe", iar porcăria a fost băgată şi în iudeo-cretinism prin sintagma ,,sfîntul prepuţ"! Ca să-i pocnesc peste bot cît mai bine, dau zicerea şoptită numai lor din *Facerea* 49,10 unde găsim explicit după revelaţie ce înseamnă ,,legămînt" cuvînt sinonim cu ,,toiagul de cîrmuire": ,,Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda. Nici toiagul de cîrmuire dintre picioarele lui, pînă va veni Şilo şi de el vor asculta popoarele." Aşa ne-au batjocorit ei dreptul de a gîndi, supunîndu-ne la teroare şi moarte pentru că nu toată lumea avea obişnuinţa de a înghiţi pe nemestecate revelaţiile lor sataniste. Nebunul psihanalist se considera un geniu al neamului omenesc, descriindu-se ca „gândind lucruri de negândit", la fel cum şi nebunul Lenin se considera salvatorul neamului omenesc prin valuri de revoluţii bolşevice chiar de vor trebui să moară 90% dintre pămînteni! Cu asemenea genii au făcut ei istorie, de unde au dat destulă şi jigodiilor dintre Neamuri care mureau de dorul puterii şi măririi deşarte!

Immanuel Velikovsky (1895-1979), un alt îndîrjit al balamucului întunericului, uvrier-sacagiu la izvorul revelaţiilor mozaice, s-a născut în oraşul Vitebsk într-o prosperă familie cazară din imperiul rus (acum în Belarus). A absolvit gimnaziul Medvednikov din Moscova terminîndu-l în anul 1913, apoi a călătorit mult prin Europa ajungînd şi în Palestina. A revenit în imperiul rus în anul următor şi se înscrie la Universitatea de medicină din Moscova pe care o termină în anul 1921, specializîndu-se în psihiatrie şi psihanaliză. Pleacă la Berlin unde se căsătoreşte în anul 1923 cu violonista Elisheva Kramer, şi împreună iau drumul Palestinei în anul 1924 unde este unul dintre iniţiatorii înfiinţării Universităţii Mozaice din Ierusalim în anul 1925. În Palestina practică medicina generală, psihiatria şi psihanaliza, dar săturîndu-se de bunătăţile din Ţara Făgăduinţei, în luna august 1939 pleacă în S.U.A stabilindu-se cu familia la New-York.

Încă din timpul şederii la Berlin, I. Velikovski a început să se preocupe de istoria antică a Palestinei, Egiptului, Orientului şi Greciei, considerînd că adevărata istorie a acelor regiuni este

numai în *Vechiul Legămînt (Tora* şi *Talmud*) al lor, iar celelalte izvoare venite din teritoriile menţionate trebuie puse în concordanţă musai cu *Făcă-Tora.* Pentru el nu era suficient să fie corelaţie între arheologia de pînă atunci a respectivelor regiuni, a istoriei din *Făcă-Tora* lor şi istoria scrisă a zonei în special a Egiptului. El a atacat cu furie manuscrisul venit de la preotul egiptean Manethon (secolul lll î.e.n.) pretinzînd că este greşit în totalitate sau am zice noi după dreaptă judecată, fals, iar adevărate sînt numai revelaţiile lui. Dar în urmă cu peste 1860 de ani, un alt mozaic la fel de furios pe scrierea lui Manethon – Josephus Flavius – spunea în scrierea *Contra Apian* cam aceleaşi golănii la adresa lucrării preotului sebenit fiindcă ei ivriţii sau iudeii cum îşi spuneau atunci nu erau pe nicăieri. Lucrarea lui Flavius cum am arătat mai înainte, a fost o scriere polemică şi apologetică prin care se urmărea ridicarea în slăvi a mozaismului antic, pretinzînd zurbagiul înfierbîndat că făcăturile lor sînt mult mai vechi decît toate scrierile grecilor, iar preotul egiptean nu a vrut să consemneze acest ,,adevăr" pe care el vrea să îl îndrepte spre neagra strîmbătate iudaică. Cam acelaşi scop au avut şi scrierile lui Velikovsky ce a urmărit să le bată obrazul istoricilor şi arheologilor fiindcă nu pun *Făcă-Tora* lor ca sursă unică sau principală de adevăr iar celelalte numai pe lîngă ea, dar niciodată egale. Aşa l-a apucat şi pe sărmanul medic damblaua revelaţiilor neghioabe, însă pentru că lumea nu mai credea în maimuţărelile lor demente, a dat-o pe ştiinţă pretinzînd el că a găsit informaţii puhoi în astă direcţie, iar goimilor cap de lut nu le rămîne decît să-şi cîrnească arca cunoaşterii pe valurile scornelilor lui care au început să-i clatine rău nevolnica minte.

Pentru a contrazice lucrarea lui Freud *Moşe şi monoteismul,* care susţinea că pretinsul lor monoteism a fost inspirat din reforma faraonului egiptean Akhenaton (1379-1362 î.e.n.), iar ieşirea vitejilor ivriţi s-ar fi petrecut undeva pe la 1250 î.e.n. el pretinde că ar fi găsit informaţii în papirusul Ipuwer, cum faptele s-au petrecut mult mai devreme, adică fuga ivriţilor din Egipt ar fi fost pe la anii 1500-1450 î.e.n. şi cronologia faraonilor ar trebui corectată după data stabilită de el. După începerea celui de-al doilea război mondial, a început şi

zburdalnicul medic psihiatru să-şi frămînte mintea cu fel de fel de catastrofe pe care le-ar fi suferit pămîntul prin ciocnirea cu alte corpuri venite din univers şi că istoria trebuie pusă obligatori şi în legătură cu aceste evenimente descoperite de el! Văzînd că nimeni nu are urechi pentru zumzăiala lui, a pornit-o rău pe arătură amenințîndu-le minţile goimilor cu fel de fel de catastrofe care au bîntuit pămîntul înainte dar care vor reveni chiar mai cumplite, fiindcă toate acestea i-au fost revelate de către Talpa Iadului cînd îl apuca dorul de balamuc. În anul 1945 publică două mici pamflete în care îşi spune păsul pentru a fi luat în seamă de către public şi mediul academic.

Scrierile lui abundă în izvoare mitologice şi surse literare antice, dar la loc de cinste stă *Făcă-Tora* pe care o consideră ca sursă infailibilă de adevăr, pentru a susţine că Pământul a suferit catastrofe fiind lovit de planetele Venus şi Marte, în cele mai vechi timpuri, la fel cum şi el este lovit zilnic de revelaţii trimise de Talpa Iadului. El a propus istoricilor şi arheologilor o cronologie revizuită pentru Egiptul antic, Greciei, Canaanului şi a altor culturi din Orientul Apropiat pentru a explica ,,vîrsta întunecată" a estului Mediteranei (cca. 1100 - 750 î.Hr.) şi reconcilierea istoriei *Torei* cu arheologia şi cronologia egipteană. Sigur că nimeni nu a vrut să audă de asemenea ,,revelaţii istorice" mai ales că arheologia făcuse multe descoperiri interesante care aduceau lumină în pretinsa ,,vîrstă întunecată", iar lor nu le conveneau deloc aceste adevăruri scoase la iveală de zeci de şantiere fiindcă ei ivriţii sau iudeii lipseau cu desăvîrşire de peste tot!

În 1950, reuşeşte să-şi publice prima carte *Lumi în coliziune*, prin editura Macmillan după ce a fost refuzat de alte opt edituri, scrierea avînd făcută şi o recenzie pentru naivi în *Harper* – revistă de modă de lux – unde un condeier din oştirea lui Ucigă-l Toaca a vrut să-şi fericească confratele. După această dată el mai publică cîteva cărţi urmărind să-şi dezvolte propriile revelaţii şi să-i convingă pe goimi că numai ei ştiu adevărul, iar ce este scris prin cărţile de istorie ale Neamurilor nu a ieşit din înţelepciunea Talpei Iadului.

I. Velikovsky se considera un ,,geniu suprimat" asemănîndu-se cu însuşi Giordano Bruno care a fost ars pe rug, iar

zbuciumatul cazar şi-a dat obştescul sfîrşit în anul 1979 din cauza diabetului şi a depresiei grave, adică să ne lămurit că la ei sminteala certificată de patalama medicală este formă de genialitate şi iluminare, iar cel mai ilustru specimen a fost ,,iluminatul" Lenin.
Ca să înţelegem delirul acestui mozaic ce a făcut parte din ceata celor care au urmărit colonizarea Palestinei cu seminţia cazarilor, mai spun că el a fost un sionist înfocat, iar tot ce a făcut şi scris a avut ca scop să dovedească tuturor că marile adevăruri istorice şi culturale ale acelor regiuni, dar şi a Europei ca roabă de peste 1600 de ani a ideologiei iudeo-creştine, sînt numai în Tora şi Talmud!
Zecharia Sitchin (1920-2010) este un cazar născut la Baku în Azerbaidjan dar a migrat în Palestina unde a fost crescut după modelul tradiţional mozaic. Ajunge editor şi jurnalist în Israel şi săturîndu-se de binele din Ţara Făgăduinţei, în anul 1952 pleacă în Marele Israel stabilindu-se la New-York. Pretinde că a fost un autodidact desăvîrşit învăţînd scrierea cuneiformă şi limba emegi pe care o numeşte în fals sumeriană, vizitează mai multe şantiere arheologice ale acestei civilizaţii. Dar el l-a avut ca deschizător de drumuri în ale revelaţiilor moderne pe cel menţionat mai înainte, Immanuel Velikovsky, tot cazar şi tot născut în imperiul rus, apoi plecat de tînăr în Palestina, iar de aici se duce în New-York fiindcă tot printre Neamuri este mai bine pentru ei sutaşii întunericului.
Sitchin pretinde că a tradus o parte din tăbliţele emeş/sumeriene dînd o explicaţie personală scrierii şi originii omului care implică venirea unor călători din spaţiu numiţi annunanki, ce au colonizat pământul şi au creat omul, găsind dumnealui tocmai ceea ce ştiinţa numea ,,veriga lipsă". El atribuie rasei Annunnaki crearea culturii sumeriene antice precum şi a celorlalte popoare, fiind în fapt prima specie de hominizi care aveau minte şi judecau cu ea nu o lăsau să plece razna după revelaţii. Acest neam de extratereşti, spune zburdalnicul cazar la minte în cartea lui *12th Plane* apărută în anul 1976, că ar fi venit de pe o planetă ipotetică numită Nibiru (deşi planeta Jupiter a fost asociată cu zeul Marduk în cosmologia babiloniană) şi situată dincolo de planeta Neptun,

corp ceresc ce ar avea o orbită alungită, fiind observată de el tot prin revelaţia (jegurile se feresc să mai folosească cuvîntul vedenie fiindcă lumea i-ar trimite repejor la balamuc), ajungând în interiorul sistemului nostru solar cam la 3600 ani pămînteşti. El afirmă că mitologia emeş/sumeriană reflectă acest punct de vedere, precum şi originile noastre ca specie. Speculaţiile lui Sitchin sînt ridiculizate de mulţi oamenii de ştiinţă, istorici şi arheologi, care au remarcat foarte multe probleme în pretinsele traduceri ale textelor antice, clasificând activitatea sa ca pseudo-ştiinţă, dar n-ar fi nici o greşeală dacă ar numi-o şarlatanie curată, fiindcă toată truda nemernicului a avut ca scop să dovedească tuturor că ei ,,evreii" adică practicanţii religiei mozaice sînt prima viţă omenească!

După acest autor, planeta Nibiru s-ar fi ciocnit catastrofal cu Tiamat (o zeiţa în mitul creaţiei babiloniene *Enuma Eliş),* pe care el o consideră a fi o alta planetă situată între Marte şi Jupiter. Sitchin susţine că planeta Tiamat s-ar fi rupt în două din care s-ar fi format centura de asteroizi iar a doua jumătate s-ar fi lovit de un satelit al lui Nibiru fiind împinsă pe o orbită nouă unde s-a format planeta Pămînt. El spune că pe planeta Nibiru era o civilizaţie foarte avansată unde trăiau annunanki, care apoi apare în mitologia emeş/sumeriană, fiind găsiţi şi în *Tora (Facerea)* sub numele de uriaşi. El afirmă că aceşti annunanki ar fi ajuns pe pămînt în urmă cu 45000 de ani, în căutarea unor minerale, în special aur pe care l-au găsit din belşug în Africa. Aici s-au apucat ei să scoată aurul trebuincios dar cum munca era prea grea pentru asemenea feţe civilizate, căpetenia lor Enki, a propus ca sălbaticii de pe pămînt (homo sapiens) să fie supuşi unui proces elaborat de mutaţii genetice cu gene venite de la aceşti civilizatori – golănia o cunoaştem cam de pe la toţi prădătorii care s-au ţinut fiecare de mari civilizatori – şi astfel a apărut un alt popor (homo erectus, fiindcă nu se putea altfel după atîta erecţie extraterestră) nou, isteţ, ce trebuia folosit ca sclavi în locul lui annunanki în aceste mine. Şi acest neam deosebit de oameni din care se vor trage toţi cei cu minte subţire, peste timp s-a numit ,,popor ales" pe care toţi muritorii îl ştim bine cine este astăzi. Carele va să zică

am înţeles noi unde vrea să bată toba ca să priceapă goimul cap de lut!
Şi a citit dumnealui pe tăbliţele cu scriere cuneiformă că civilizaţia umană s-a născut în Sumer sub îndrumarea acestor înfierbîntaţi de viţă (adică gene şi sprîncene) aleasă şi astfel au pus ei pe unii să fie regi pentru a intermedia între pălmaşii de pe cîmp şi aceşti stăpîni divini, astfel apărînd în istoria lumii şi ,,dreptul divin al regilor"! Mai spune că această civilizaţie creată de annunanki ar fi ajuns aşa de departe că aveau şi arme nucleare şi după o beţie sau furie, şi-au dat în cap unii altora cu acele jucărele nenorocite şi ucigaşe pînă a dispărut întreg oraşul Ur pe la anul 2000 î.e.n. Cred că nevolnicul s-a lăsat luminat cu această otravă, a uni neam venit din ceruri şi foarte înalt, după scorneală uriaşilor din *Tora*, mit preluat de hoţomanii ivriţi din scrierile sacre ale esenilor din Palestina.
Sitchin spune că cercetările sale coincid cu multe texte din *Tora* şi *Talmud,* şi că acestea provin iniţial din scrierile sumeriene. Isteţul născocitor de vedenii şi tîmpenii mozaice a scris 7 cărţi, vîndute bine fiindcă lumea nu mai are noţiunea gîndirii şi a judecăţii proprii, înghiţind orice gogoaşă, că tot trăim în vremea consumismului capitalist.
Mai mulţi sumerologi analizînd tălmăcirile lui Sitchin au găsit în ele traduceri aberante, în fapt toată povestea fiind un nou mit prin care ,,poporul ales" trebuia să fie pupat sub coadă de gloatele de goimi cap de lut, fiindcă ei şi numai ei au adus civilizaţie şi cultură pe pămînt din cele mai întunecate vremuri pînă în zilele noastre, asta văzînd şi dumirindu-ne şi noi cum vine cu ,,extratereştii" lor descoperiţi în situl de la Kuntillet Ajrud, peninsula Sinai, în sezonul de săpături 1975-1976, adică taman pe acolo pe unde a primit şi Moşe al lor tablele cu (fărăde)legi ale întunecatului Iahwe. şi care în loc de costume speciale aveau blană şi nişte legăminte de vai, vai!
Unii dintre cei care cunosc bine eme-gi l-au pus la zid pe mişel cum a făcut profesorul universitarRonald H. Fritze, autorul cărţii *Invented knowledge: False History, Fake Science and Pseudo-Religions*apărută în anul 2009, care menţionează elucubraţia lui Sitchin privind cuvîntul ,,Din-Gir" din emegi/sumeriană, l-a tradus ca ,,cei puri cu rachete aprinse",

adăugând că el atribuie cuvintelor vechi sensuri pe care nu le-au avut niciodată în aceste scrieri. Fritze, de asemenea, a comentat metodologia lui Sitchin, scriind că în momentul cînd criticii au verificat referinţele lui Sitchin, au descoperit cu uimire că acestea erau trunchiate frecvent şi scoase din context pentru a le da o nouă semantică, astfel ca aceste citate să devină probe în susţinerile făcute de îndrăzneţul plăsmuitor. Aceste pretinse dovezi sînt prezentate selectiv, iar altele care i-ar contrazice vedeniile, au fost ocolite cu mare grijă. Dar o asemenea şmecherie se numeşte fals şi nu are nici o legătură cu ştiinţa, ci numai cu pseudo-ştiinţa adică cu revelaţia sau făcătura mozaică. Spencer Wells (născut în 1969, USA), medic genetician a scris cartea *Journey of Main: A Genetic Odyssey,* apărută în anul 2002 în care explică modul cum datele genetice au fost utilizate pentru a urmări migraţiile grupurilor de humanoizi în ultimii 50.000 de ani, când oamenii moderni au migrat din Africa prin nord în afara ei. Potrivit gîndirii lui S. Wells, un grup dintre aceştia a luat calea sudului ajungînd în India şi Asia de sud-est, apoi Australia. El susţine că populaţiile non-africane au avut un traseu nordic apoi s-au împrăştiat odată intraţi în Orientul Apropiat, unii au plecat către Eurasia şi de aici în America iar alţii au rămas în nordul Africii. Povestioara lui a fost prezentată cu mare tămbălău şi de canalul TV National Geographic ca un documentar care face lumină în întunecata teorie a originii neamului omenesc. Zice geneticianul plin de revelaţii că toţi oamenii din ziua de azi sînt descendenţi dintr-un singur bărbat care a trăit în Africa în perioada 90.000 - 60.000 î.e.n. numindu-l Y-cromozomial Adam. Dacă l-ar fi numit Iahwiţă sau Satan, ar fi înţeles fiecare dintre muritori din ce direcţie vine revelaţia şi toată jegoşenia cu pretenţie ştiinţifică. Povestea lui sprijină cu mare ,,probitate ştiinţifică" ideile lui Z. Sitchin care zice că extratereştrii annunanki ar fi venit cam prin anii 45000 î.e.n. undeva în Africa – uite ce coincidenţă – căutînd ei metale şi obosind de atîta muncă prin mine, au făcut o încrucişare genetică cu sălbătăciunile humanoide găsite pe acolo, de unde a ieşit actuala specie umană isteaţă şi cu obîrşia descoperită de ei din acea spiţă de semizei. Şi tot amîndoi gînditorii iniţiaţi în tainele revelaţiilor susţin că întreg neamul omenesc ar fi ieşit

din acea puşcoace minune marca Y-cromozomial Adam! Să ne lase dumnealor cu asemenea golănii, fiindcă aici în Carpaţi avem oase de om din mileniul 42 î.e.n. şi în acest caz nu se leagă deloc povestea cu logica bunului simţ, numai dacă au uitat să scrie amîndoi că din acel loc neştiut al Africii, puşcoacea a tras foc repetat taman în crestele Carpaţilor şi atunci poate ne vom mai da la brazdă, altfel vom pune mîna pe băţ să le cerem socoteală nemernicilor pentru blasfemia care ne-o aruncă în obraz.

Şi ca o completare la această conspiraţie, pun aici zicerea de pe Wikipedia, că populaţia Europei vine din Mesopotamia, unde în mileniul VII î.e.n. a avut o adevărată explozie demografică şi fel de fel de aşchii au fost aruncate – dar numai către nord, vest şi est, fiindcă în sud se duceau în mare – iar cei din nord, tot prăsindu-se s-au aburcat an după an şi secol după secol pînă au devenit stăpîni peste toate olaturile ce formează azi Europa. Eu vă zic să vă opriţi aici şi să vă băgaţi capul între picioare ca să vă descoperiţi originile inteligenţei voastre sataniste fiindcă nimeni nu dă doi bani pe asemenea trăsnăi, iar *Făcă-Tora* pe care vreţi să o puneţi ca moţ al isteţimii neamului omenesc este cea mai îngrozitoare făcătură din istoria lumii şi a venit vremea să o aruncăm la coşul de gunoi al istoriei.

Şi tot pe tărîmurile Marelui Israel, revista care face apologia prostiei deşănţate *Science Express*, scrie într-un amplu articol din septembrie 2009 că primii agricultori care s-au pus pe treabă în urmă cu peste 7500 de ani, în Europa Centrală, erau veniţi din Orientul Apropiat, nu vânătorii băştinaşi din regiune care s-au lăsat de alergat pe coclauri şi s-au pus pe săpat, plivit şi prăşit. Pretind ei că au studiat prin teste genetice nişte fragmente de oase din regiune – acum genetica a ajuns ceea ce era la vechii ivriţi teoria profeţie, adică a minciunii golănoase – şi pe loc ia pălit morbul revelaţiilor ştiinţifice stabilind că primii agricultori care au apărut în Europa Centrală migraseră din alte zone. Deşuchiata născocire aparţine specialiştilor de la Universitatea Mainz din Germania şi de la Centrul pentru cercetări internaţionale din Laxenburg (Austria). În opinia acestor antropologi de coada oii şi a sapei, agricultura şi creşterea animalelor s-au impus în urmă cu

circa 11.000 de ani în Orientul Apropiat, însă în Europa Centrală sînt practicate abia de aproximativ 7.500 de ani. Înainte de această dată, oamenii preistorici din Europa trăiau din vânătoare şi din culesul fructelor. Descoperirea picturilor rupestre de la Coliboaia le dă o labă peste bot acestor lepre gata oricînd că pupe în cur pe oricine le dă parale şi hîrdaie cu lături, fiindcă aşa a fost scrisă istoria umanităţii din cea mai veche antichitate şi pînă astăzi, minciuni şi iarăşi minciuni.

Pentru a le dovedi cît de mult mint în revelaţiile lor sataniste, arăt că există zeci de izvoare istorice care probează că *Tora* a fost scrisă în forma în care o cunoaştem noi astăzi între secolele I-IV ale erei noastre, preluînd cu nemiluita din scrierile sacre ale esenilor (geţii şi celelalte neamuri care practicau religia lui Zamolxe în Palestina dar şi în alte ţinuturi, plecată din Carpaţi) şi folosindu-se de o scriere mai veche de-a lor din secolul II î.e.n. cînd i-a pălit pe ivriţi boala vedeniilor şi tîmpeniilor iahviste de care nu s-au mai lecuit pînă în prezent.

Origene (185-254) preot şi unul dintre părinţii creştinismului catolic, şi-a propus să revizuiască toate traducerile din perioada sa (făcute din ivrită în greacă numai de iudei!), fiindcă se ajunsese ca fiecare manuscris să fie o scriere independentă care se contrazicea cu celelalte, iar planul a devenit realizabil prin generozitatea lui Ambrosios. El explica diferenţele majore dintre textul *Hexaplei* care conţinea 5 traduceri mai vechi şi propria interpretare şi cel ivrit de la care s-a pornit dogma iudeo-creştinismului,presupunînd că acestea au fost falsificate intenţionat de către ivriţi, ca să le ia mintile Neamurilor cu vedeniile lor şi că au adăugat unele scrieri care nu sînt în *Tora* şi *Talmud*.Asta se ştia limpede pe la mijlocul secolului III al erei noastre cînd iudeo-creştinismul nu-şi scosese nasul dintre zidurile cetăţilor, fiind un cult particular cu foarte puţini aderenţi, fiindcă mitraismul saureligia lui Zamolxe era religia oficială în imperiul roman!

Dacă nu sînt de crezare că situaţia este cea arătată mai sus, ca să le fie supărarea întunecaţilor deplină aduc de martor pe pastorul american Ronald K. Brown care în lucrarea *The*

Book of Enoh apărută în 1998 în San Antonio, Texas, spune că „*Vechiul şi Noul Testament* conţin exact 309 pasaje direct împrumutate din *Cartea lui Enoh*.” Dar aceste influenţe atît de evidente sînt numai din*Cartea lui Enoh* în scrierile ivriţilor şi niciodată invers, prin aceasta dovedindu-se şi perioada cînd a fost scrisă *Tora*, pentru că după anul 96 al erei noastre scrierea esenă care făcea parte şi din scrierile sacre ale mozaicilor, a fost interzisă în acest cult, iar după trei sute de ani şi în cel iudeo-creştin. Spre cinstea lui prelatul a spus ce a constatat la sfîrşitul secolului XX cînd clevetitorii şi cîrtitorii de lucruri sfinte şi revelaţii ivrite nu mai sînt făcuţi frigărui ,,plăcut mirositoare” şi trimişi jertfă curată întunecatului Iahwe! Multă ticăloşie şi ură le-a trebuit furilor şi falsificatorilor mozaici, dar mai ales celor iudeo-creştini să ticluiască atîtea născociri pentru a distruge originea religiei crucii.

Scrierile lui Z. Sitchin arată fără putinţă de tăgadă că unele grupări mozaice încearcă cu disperare să se impună iarăşi peste capul goimilor aşa cum a fost băgat cu foc şi sabie iudeo-creştinismul în anul 380, dar vremurile s-au schimbat fără întoarcere şi tot mai mulţi din Neamurile iudeo-creştine şi-au dat seama că în această religiei totul este putred şi urît mirositor, ,,daruri” cu care ne-au otrăvit ei sufletele şi minţile 1600 de ani.

Văzînd că au apărut dovezi antropologice venite de la neanderthalieni care le pun la coşul de gunoi al istoriei făcăturile drăceşti cu pretenţii de adevăruri divine, acum jegurile vreau să se ţină că strămoşii lor ar fi în fapt acest popor clamat de mulţi ca dispărut în urmă cu peste 10000 de ani în Europa şi toţi cei de azi ar trebui să le dăm un pup undeva drept recunoştinţă fiindcă numai datorită vivacităţii evreilor – adică a jidanilor/cazarilor – civilizaţia europeană există şi acum bătoasă şi scorţoasă!

Michael Bradley, apărut din cinul lor ca un alt chinuit de damblaua revelaţiilor, adică sărmanul în loc să-şi liniştească zbuciumul la balamuc, a lăsat mîna să mîzgălească hîrtia într-un sinistru delir, servindu-ne drept adevăr de necontestat povestea că ei jidanii/cazarii s-ar trage direct din neanderthalieni, că ar fi singurii urmaşi ai acestor năpăstuiţi şi din acele vremuri

preistorice fierbe ura în ei împotriva celorlalţi pentru că au fost păruiţi fără milă şi alungaţi de pe meleagurile natale în stîncosul Caucaz. Dar îndrăcita ciripeală noi o cunoaştem de la o altă lepră cazară – Eliezer Shein - care ne şuiera în urechi în anul 1900 că ei vitejii cazari erau băştinaşi în ţinuturile carpatine, iar veneticii români i-au alungat din ura lor antisemită în secolele IX-XI cînd au năvălit din sud cu bîte, opinci, brînză, lapte şi alte produce bogate în proteine, din care unele prea contondente!
Zice dumnealui că pe la anii 5600 î.e.n. îndrăciţii Cro-Magnon adunîndu-se toţi cioată, i-au rupt în bătaie pe paşnicii neanderthalieni care trăiau pe undeva prin vestul Europei, învinşii fiind obligaţi să-şi ia lumea în cap şi să fugă spre est pentru a se salva, găsind meleaguri mai liniştite la poalele, în văile şi în subteranele Caucazului. În două cărţi pretins istorice şi pline ochi de revelaţii, *Moştenirea omului de gheaţă* (1978), şi *Poporul Ales din Caucaz* (1992), el avertizează că antisemitismul îi face pe ei cazarii (îi numeşte Aşkenazi, minţind cu nerușinare fiindcă lumea nu ştie nimic din adevărata lor istorie) să poarte o ură veşnică venită din situaţia catastrofală pe care au îndurat-o din partea grupului de răi numiţi de unii antropologi Cro-Magnon, strămoşul celorlalte popoare europene, iar aceasta îi obligă să aibă o furie oarbă împotriva celorlalţi venită din subconştient. Şi o trage el cu moştenirea ADN a neanderthalienilor care nu îi lasă să uite ce au păţit în vremurile de demult şi că vor întoarce totul cu vîrf şi îndesat, başca ceva pe deasupra!
Iar ultima născocire în materie de vechime a neamului ivrit din Orientul Apropiat şi implicit a Torei, ne-au servit ei în luna decembrie anului 2012 aşa ca de sfîrşitul lumii un ,,documentar ştiinţific" intitulat Essau şi poporul roşu realizat de National Geographic Canada. Găsind un craniu pe teritoriul Israelului şi adulmecîndu-l peste tot, au mirosit întunecaţii că este al lui Essau din *Tora*, fratele lui Iacov şi de aici ţine-te neamule izvor de revelaţii şi vedenii că nici tartorul lor nu a mai reuşit să-i oprească. Punîndu-se specialiştii să-i reconstituie mutra străbunului semit, l-au făcut cu pielea roşie şi părul negru de parcă era dracu ieşit din vreun horn, pretinzînd mincinoşii că au respectat indicaţiile scriiturii lor *Tora*, cu punct şi virgulă.

Însă în *Facerea* la 25,25-30 se scrie cum Isaac s-a căsătorit cu aramaica Rebera şi a avut pe fiii Essau şi Iacov: ,,Cel dintîi a ieşit roşu de tot ca o manta de păr şi de aceea i-au pus numele Essau(adică părosul)... Şi Essau a zis lui Iacov: «Dă-mi te rog să mănînc din ciorba aceasta roşiatică, fiindcă sînt rupt de oboseală». Pentru aceasta s-a dat lui Essau numele de Edom(roşu)". Făcătura lor ne arată limpede că Essau sau Edom, au primit aceste nume fiindcă aveau foarte mult păr pe corp de culoarea roşie. Desigur ,,semiţii cazari" de azi care au ticluit ,,documentarul ştiinţific" l-au bărbierit pe sărmanul necunoscut să-i pună în evidenţă pielea roşie de sub părul roşu care îi acoperea corpul, şi aşa au găsit ei că semitul Essau este strămoşul poporului cu pielea roşie, dar singurii din lume care se numesc astăzi ,,pieile roşii" sînt nativii indieni din America de Nord! Adică le-au pus şi acestora botul la ţăruş că sînt nerecunoscători şi răi fiindcă nu îi pupă în cur pe cazari care le sînt strămoşi de la zidirea lumii de către Talpa Iadului. Cu asemenea golănii monstruoase rescriu aceste cete de satanişti istoria popoarelor creştine şi tîmpite, dar cu complicitatea căpeteniilor goilor. La realizarea mincinosului ,,documentar" au participat numai specialişti din Israel ca să fie limpede pe cine trebuie să tragem la aspru judeţ. Dar unii aramei erau cu adevărat cu părul roşu aşa cum a fost şi Essau născut de către aramaica Rebeca. Cît priveşte cel de-al doilea nume Edom, le spun că şi aici i-am prins cu minciuna fiindcă vechiul Canaan era locuit de neamurile arimine venite din Europa, iar unul din triburile geţilor din Tracia a fostedon care pe la anii 500 î.e.n. aveau monedă proprie. Ei locuiau partea de sud a Traciei, pe litoralul Mării Marmara şi aveau părul roşcat sau şaten. Tracii spuneau despre neamul lor că vine din zei, iar divinităţile lor aveau părul roşu şi ochii verzi sau albaştri. Aceasta este numai o mică parte din istoria adevărată a neamurilor arimine, dar nerevelată ci numai căutată cu acribie şi scoasă la lumină din întunericul sataniştilor falsificatori de istorii şi culturi.

Adică să ne fie clar odată pentru totdeauna, chiar dacă nu le mai înghiţim *Făcă-Tora*, acum ei au la îndemînă ştiinţa şi oricît vom încerca să o luăm hăisa ori ceala, ne vor dovedi cu adevărul

,,ştiinţific” că numai ei au fost primii – semiţii veniţi din centrul Africii ca urmaşi ai lui annunanki sau a neanderthalienilor pioşi ascunşi în văile Caucazului, avînd totuşi de ales între cele două scorneli – iar ceilalţi musai după ei, dar nici prea aproape fiindcă numai jidanii ,,semiţi” sau ivriţii annunanki sînt aleşi de Talpa Iadului cu blestematul lui legămînt, care le este de dreaptă cale de urmat şi unică înţelepciune.

Pentru a ne limpezi din ce direcţie vine făcătura, pun următoarea întrebare: de ce pe internet sînt împrăştiate minciunile lui Z. Sitchin şi M. Bradley cu o generozitate uimitoare, dar nu găseşti nici o referinţă despre cei care au scris şi combătut cu argumente infailibile făcătura precum Origene, Richard H. Charles, Ronald K. Brown, Ronald H. Fritze şi alţii care, prin descoperirile făcute în perioada modernă le nimiceşte toată cloceala satanistă?

Ca să le oprim obrăznicia deşănţată de a minţi şi crima monstruoasă de a falsifica istoria şi cultura celorlalţi, ar trebuie să-i luăm de perciuni pe aceşti sutaşi ai întunericului, dar numai să îndrăznim a face necugetatul gest că odată se vor porni cele mai înfiorătoare răgete ameninţîndu-ne cu un nou holocaust fiindcă sîntem antisemiţi şi ne-am dat la podoaba lor capilară, deşi ea este roşcovană şi nu neagră cum o au adevăraţii semiţi şi nu cei născociţi la sfîrşitul secolului XIX. Dacă ne vom osteni să-i punem cu curu în ţeapă pentru că ne-au falsificat istoria şi cultura identitară, vor urla că sîntem naţionalişti, fascişti şi antipupincurişti fiindcă le demascăm făcăturile. Aşa că, vom purcede cu puterea adevărului peste ei, să-i batem măr, astfel că, frăgeziţi şi înmuiaţi le vor ieşi toate relele. Iar pentru noi, adevărurile de netăgăduit sînt dovezile arheologice venite din urmă cu zeci de mii de ani, despre care nimeni nu are curajul să scrie sau să vorbească. Dar îndîrjindu-mă, am s-o fac eu să spăl vrednicul obraz al strămoşilor carpatini batjocorit de fel de fel de tîrîturi şi trădători de Neam şi Ţară.

Să pornim pe drumul adevărului cu descoperirea făcută în peştera Coliboaia din judeţul Bihor, de un grup de speologi români: Tudor Rus (Club de speologie Speodava Ştei), Mihai Besesek, Valentin Alexandru Radu, Roxana Laura Ţociu (Asociaţia de Speologie Speowest Arad) şi Marius Kenesz (Speo

Club Zarand Brad), în urma mai multor expediţii din anii 2009 şi 2010 au descoperit picturile rupestre ce uimesc lumea sănătoasă la minte prin semnificaţia şi informaţiile lor.
Văzînd ce comoară se ascunde în galeriile acestei peşteri au chemat nişte francezi mai pricepuţi decît ei pe acest tărîm al picturilor rupestre. O echipă formată din speologii Marcel Meyssonnier şi Valérie Plichon, Michel Philippe, paleontolog specializat pe ursul de peşteră, Françoise Prudhomme specializat în preistorie şi Jean Clottes împreună cu Bernard Gély buni cunoscători în arta de peşteră, au ajuns pe plaiurile noastre şi la locul descoperirii în data de 16 mai 2010. Analizînd cărbunele cu care au fost desenate figurile de pe pereţii peşterii, aceştia au ajuns la concluzia că au o vechime de peste 35000 de ani î.e.n. Numite şi picturi negre ele reprezintă mai multe animale, precum şi un bizon, un cal, o felină, unul sau două capete de urs, un cap de taur asemănător cu cele din peştera Lascaux-Franţa şi doi rinoceri păroşi sau poate pui de mamut. Tot aici se găsesc de asemenea şi câteva gravuri de o importanţă uluitoare pentru civilizaţia Europei şi a lumii, dar ţinute în mare taină fiindcă odată scoase din întuneric, ar da atîta lumină încît lumea blestemată a neamului ales de Satana ar fi nimicit pe vecie. Înăuntru sînt răspândite pe jos oase de urşi de peşteră, care sezînd la întuneric s-au plictisit sărmanii de atîta linişte, zgîrîind şi lustruind pereţii cu picturi, astfel confirmandu-se şi prin analiza acestor resturi biologice vechimea desenelor.

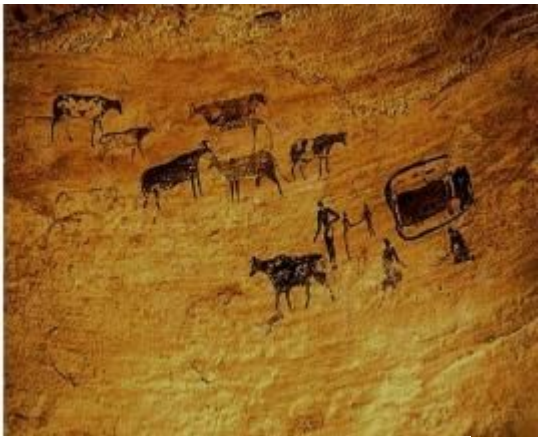

Cea mai importantă imagine din aceste picturi rupestre o consider pe cea din dreapta rîndului de sus, fiindcă ea arată că în acele vremuri, omul mileniului XXXV î.e.n. care trăia pe

plaiurile noastre reuşise să domesticească vitele, act economic şi social de o importanţă capitală în evoluţia speciei umane. Dar asta ne poate îndreptăţi să credem că erau domesticite şi oile în acele vremuri fiindcă ele sînt mai blînde decît taurinele, iar ca paznici poate aveau cîini, adică nişte lupi obişnuiţi pe lîngă om. Vedem în fotografia din dreapta 5 taurine mari, trei mai mici şi un viţel. Cîrdul de animale este mînat de un om, iar în spatele lui se joacă doi copii. În partea central-dreapta a imaginii sînt două persoane: una şezînd în fund parcă alege ceva lîngă ea, iar cealaltă stă în poziţia aplecată specifică rîşnitului cu piatra prin frecare. Lîngă ele este un desen care poate reprezenta o locuinţă avînd în jurul ei ocolul pentru animale.Deci toată vînzoleala oştenilor întunericului că populaţia Europei s-ar trage pînă la unul din nu-ş ce falus african cu sămînţă extraterestră pusă bine în puşcoacea Întunecimii Sale Iahwe şi zvîrlită în Mesopotamia semită de unde s-a tot împrăştiat către nord, este o golănie, nărav specific mozaicilor precum lepra în vremurile trecute şi industria holocaustului astăzi.

Dar cine au fost aceste populaţii şi cam de pe unde au apărut ele în jurul Carpaţilor şi în alte locuri ale Europei în zorii primelor forme de existenţă humanoidă pe care o putem dovedi? Multă vreme, găsindu-se scheletele unei populaţii băştinaşe şi fiind botezată neanderthal, pricepuţii în născociri au spus că erau sărmanii tare sălbatici mîncîndu-şi de sub cur ce le ieşea şi scărpinîndu-se numai cu rădăcinile unor copaci. Nu aveau vorbire articulată şi toată comunicarea se oprea la numărul de poace dăruite cu dragă inimă la întîlnirile lor prieteneşti!

Însă profesorul David Frayer de la Universitatea Michigan, Facultatea de Antropologie, susţine după cercetările făcute pe mai multe schelete de neanderthalieni că 89% din fosilele acestora găsite în Europa (16 din 18) arată o preferinţă clară de folosire a mâinii drepte. Iar procentul este asemănător celui al dreptacilor din populaţiile umane moderne care locuiesc pe aceleaşi locuri, fiind astăzi de 90%. Profesorul american şi ceilalţi cercetători care au participat la studiu au ajuns astfel la concluzia că acel procent ridicat (89%) sugerează faptul că

neanderthalienii erau înzestraţi cu darul vorbirii. El explică astfel: ,,Legătura cunoscută de multă vreme dintre asimetria cerebrală, lateralitate şi limbaj la populaţiile vii, serveşte drept tipar pentru estimarea lateralizării creierului la fosile şi pentru estimarea probabilităţii capacităţii lor de vorbire". Îndeletnicindu-se şi cu pictura – alţii care se pretind aleşii lumii s-au îndeletnicit numai cu adorarea falusului şi a tuturor mîrşăviilor posibile legate de el – aceşti oameni arată că aveau un sistem de gîndire elaborat şi doreau prin ceea ce fac să lase un mesaj limpede celor ce vor veni după ei. Pictorii din acele vremuri nu au desenat numai animale domesticite sau cele folosite ca sursă de hrană, ci şi pe cele care reprezentau forţa, precum rinocerii sau felinele (peştera Chauvet datată în jurul anului 31.000 î.Hr.) pentru curajul şi inteligenţa lor. Peştera Chauvet din departamentul Ardeche, Franţa, are cele mai importante picturi rupestre din paleolitic, iar cele din Altamira, Spania, au fost făcute între 14.000 şi 12.000 î.Hr., şi prezintă foarte mulţi bizoni. Mai amintesc peşterile Lascaux şi Dordogne din Franţa care conţin picturi rupestre fiind executate între 15.000 şi 10.000 î.e.n. Să nu uit aici şi urmele lăsate de omul timpurilor preistorice în peştera Gaura Chindiei, unde picturile şi semnele care se vor regăsi în mare măsură în alfabetul folosit de geţi pe tăbliţele de plumb sînt în mare număr. Datarea acestor picturi rupestre merg de la 15000 î.e.n. pînă pe la 9000 î.e.n. şi numai prin aceste dovezi uluitoare, avem destulă vreme a ne căuta strămoşii pe plaiurile străbune, dacă nu vrem să mai înghiţim otrăvurile mozaicilor, sau a leprelor mioritice foarte pricepute în trădare de Neam şi Ţară.
Sensul picturilor rămâne încă necunoscut fiindcă peşterile nu se aflau într-o zonă locuită, şi e posibil să fi fost folosite în scopuri rituale sezoniere. Animalele sînt însoţite de semne ce sugerează un scop magic. Simbolurile în formă de săgeată de la Lascaux au fost uneori interpretate ca având rol de calendar sau răboj, dar dovezile rămân neconcludente. Picturile sînt relativ naturaliste, deşi stilizate, figurile nefiind tridimensionale, chiar şi atunci cînd se suprapun. Dau mai jos şi cîteva fotografii din aceste locuri ale preistoriei oamenilor Europei.

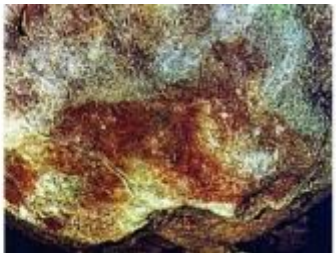

Primele două fotografii din stînga sînt din peştera Cuciulat situată în judeţul Sălaj şi au o vechime de cca 15000-12000 ani î.e.n. dovedind că populaţia care a făcut picturile de la Coliboaia, judeţul Bihor şi-a continuat existenţa pe aceste meleaguri dar şi obiceiul de a picta pe pereţii peşterilor pe care le foloseau ca locuri de săvîrşire a unor ritualuri magice legate atît de totemuri cît şi de unele practici privind moartea. Celelalte două imagini spre dreapta cît şi cele din rîndul de jos sînt din peştera Lascaux – Franţa, avînd cam aceeaşi vechime cu cele sălăjene.

Însă existenţa omului preistoric pe meleagurile noastre este dovedită şi la estul Carpaţilor prindescoperirea în grota de la Brînzeni pe malul stîng al Prutului a unei piese prelucrată în os de mamut şi datată cam tot pentru 35000 ani î.e.n. iar altă dovadă este acel talisman făcut din fildeş de mamut care a fost descoperit la Mitoc judeţul Botoşani, vechi de prin anii 26000 î.e.n.Avem cu ce să amuţim pe vecie aceste haite de fiare ale întunericului dovedindu-ne continuitatea pe aceste meleaguri, aducînd în faţă adevărul despre descoperirea din satul Cotu Miculinţi de pe malul drept al rîului Prut, comuna Coţuşca, jud. Botoşani, unde s-au găsit cele mai vechi elemente de civilizaţie din lume – cca 18000 î.e.n. - constînd din locuinţe în bordeie, ciocanul de piatră, lancea cu două tăişuri şi harponul de pescuit, elemente ce arată că aceste populaţii aveau o viaţă stabilă în acele locuri, iar o parte din hrană şi-o procurau prin vînătoare. Ca să le fie înverşunarea deplină şi ura aşijderea, chem de martori la lumina zilei şi a istoriei pe cercetători români şi britanici de la

Universitatea din Edinburgh care au făcut săpături în Clisura Dunării descoperind atît resturi de schelete umane dar şi seminţe de plante dovedind că acei oameni practicau agricultura pe la anii 7800 î.e.n. Pentru a elimina erorile de datare, analizele probelor au fost efectuate în laboratoarele din Oxford, Gronigen, Berlin şi Bonn, concluziile fiind prezentate publicului la Universitatea din Edinbourgh în perioada 30 martie-2 aprilie 2000. Descoperirea este trecută sub tăcere pe plan european şi mondial fiindcă trebuie să se înalţe semeţ din neştiuta Mesopotamie, falusul/legământul Talpei Iadului din care au ieşit, precum apa din gheizer, toate neamurile lumii ce s-au împrăştiat pe întreg pământul pentru a-l lua în stăpînire!

Nimeni nu este în stare să lămurească ideea tîmpită a culturii europene în domeniul antropologiei care spune că aceşti neanderthalieni erau sălbatici rău fiindcă nu foloseau tuşinarea bărbăţiei şi nu cotizau vîrtos la templul întunecaţilor. Mult rău au făcut fel de fel de lepre care, proţăpite în capul mesei, au avut grijă numai de cinul lor şi de poftele lor nemărginite. Şi azi îi auzi strigînd şi aruncîndu-se asupra goimilor cap de lut cu genetica şi genomul lor scos din nu ştiu ce erecţii sau eresuri africane şi care a fost descoperit la toate popoarele europene şi asiatice, apoi nord-americane şi mai în jos pe acel continent. Ei spun că acea populaţie africană pe care au trecut-o în răbojul timpului ca fiind prima de pe faţa pământului – taman ca priceputul Z. Sitchin cu extratereştrii lui şi însămînţarea sălbaticilor africani – şi-a lăsat urmele palpabile pe la anii 50000 î.e.n. şi prăsindu-se nevoie mare, a dat sărăcia şi nevoia în burta lor, obligîndu-i să-şi caute alte olaturi unde să pună de o nouă puierniţă, şi tot aşa înmulţindu-se şi iarăşi împrăştiindu-se, au colonizat Europa şi Asia, iar de aici ţine-te migraţii în toate direcţiile. Prea este străvezie această făcătură şi am să-i plesnesc peste bot pe făcătorii de rele minciunele cu o ghioagă a adevărului adevărat de care ei se tem cumplit.

În anul 2002 a fost descoperită pe valea rîului Miniş în apropiere de oraşul Anina din judeţul Caraş-Severin o peşteră de cca 0,5 ha fiind numită Peştera cu Oase, fiindcă aici s-au găsit mai multe fragmente de oase umane dar şi de animale.

Fosilele, provenind de la trei indivizi - numiţi de cercetători „Oase 1”, „Oase 2” şi „Oase 3”- au fost datate la o vechime de pînă la anii 40500 î.e.n. iar cele mai recente metode de evaluare arată că sînt de la 37800 ani î.e.n. În acest context, demn de remarcat este faptul că ,,Oase 1” prezintă trăsături morfologice care combină caracteristicile unei varietate de om vechi neanderthalian cu trăsături ale omului modern timpuriu cum ar fi bărbia, fruntea fără arcade puternice şi o cavitate craniană mare şi rotundă.

Lipsa unor semne arheologice, cum ar fi torţe, cărbune sau unelte de piatră sugerează că oasele au ajuns în peşteră de la suprafaţă, datorită unei viituri puternice. Un studiu făcut de către antropologul Erik Trinkaus, profesor al departamentului de antropologie a Universităţii din Washington şi publicat în ianuarie 2007, arată că acest amestec de trăsături ale populaţiei neanderthaliene, cu o altă specie care a dus la apariţiei omului modern european, s-a făcut pe parcursul a mii de ani, deşi craniul este de pe la 37800 de ani î.e.n. Prin acest studiu, se infirmă povestea genomului uman apărut în Africa şi apoi răspîndindu-se mai rău ca lepra în toată lumea, rămînînd doar o ... poveste evreiască” ca atîtea altele, iar minciuna lor este din nou demascată. Dacă luăm în considerare că aceşti oameni din preistorie nu au apărut din senin pe meleagurile carpatine, iar amestecul lor cu o rasă diferită a fost un proces de lungă durată, se poate trage concluzia că ei erau în regiune cu cel puţin 10000 de ani mai devreme. Cele trei resturi antropologice au fost botezate Ion, Vasile şi Maria, deşi au fost descoperite aproape unele de altele, doar Ion are cea mai mare vechime, celelalte fiind mai ,,tinere” cam cu 14000 de ani!

Unii cercetători mai puţin înclinaţi către povestea ..civilizatorilor africani” care au năvălit în Europa pe la mileniile 40 î.e.n. cu o pană în nas, una în fund şi un măturoi de spini cu care i-au tot alergat pe neanderthalieni peste toate olaturile pînă i-au făcut dispăruţi, cred că acest amestec între rase şi culturi s-a făcut într-o perioadă foarte lungă de timp, ducînd la o contopire generală de unde a rezultat omul modern, iar existenţa populaţiei de neanderthalieni se urcă undeva

prin mileniile 50 î.e.n. adică cu mult înaintea pretinsei migraţii din centrul Africii. Din resturile antropologice adunate s-a putut arăta că neanderthalienii erau robuşti, înalţi şi cu păr blond sau şaten, iar spaţiile unde dormeau erau în afara peşterilor. Cel mai bun exemplu de cultură preistorică a populaţiei europene este însăşi galeria cu picturi rupestre de la Coliboaia, care dovedeşte fără putinţă de tăgadă că ei aveau nu numai o organizare socială, dar şi o religie structurată pe concepte clare, pe cînd în tot Orientul Apropiat – de unde pretind leprele sioniste că au venit civilizatorii Europei – nu există nici urmă de aşa ceva, cele mai vechi dovezi fiind din mileniul VII î.e.n.!!! Prea ne cred şi acum proşti de dăm în gropi şi goimi cap de lut! Ca să-i supăr şi mai rău amintesc aici mitul urieşilor de la noi, ce vorbeşte de o populaţie cu adevărat foarte înaltă care le-a dăruit neamului geţilor marea înţelepciune cerească a lui Anu, Gog, Senta sau Dumnezeu, iar aceşti jidovi/urieşi erau veniţi din ceruri, fiind cu pielea albă, părul roşcat sau blond şi ochii albaştri. În veci nu vezi semit cu asemenea trăsături, iar ticăloşilor cazari care îşi spun cu mare înfocare că sînt cei mai semiţi dintre semiţi, le strig în faţă că le-a venit ceasul judecăţii adevărate, şi nu mai au nici o scăpare! Cu adevărat pe teritoriul României s-au descoperit mai multe schelete umane de dimensiuni uriaşe de la 2,5 metri pînă aproape de 5 metri, iar în estul Carpaţilor a existat o populaţie de înălţime deosebită pentru acele vremuri ce a migrat în regiunea Taklamakan, femeile avînd cam 1,8 m. iar bărbaţii 2,2 m. pielea o aveau albă şi toate celelalte trăsături erau ale rasei albe. În scrierile esene se pomeneşte de o populaţie străveche cu înălţime deosebită de la care neamul geţilor ar fi primit toată înţelepciunea şi religia cum găsim în textul intitulat *Cele şapte căi ale păcii:* ,,Căutaţi pacea cu toţi Fiii Oamenilor şi lăsaţi să fie cunoscută de la aleşii Luminii, pentru că noi trăim potrivit Legii Sfinte încă din timpul lui Eno sau mai demult... Cu mult timp înaintea Marelui Potop, Cei Mari mergeau pe pământ şi arborii uriaşi, care au rămas în prezent o legendă, erau casa lor şi împărăţia lor.” Poate în acest fragment este tocmai o realitate istorică pierdută în negura timpului pe care abia acum o înţelegem datorită acestor descoperiri arheologice uluitoare,

cîndva oamenii şi-au făcut primele adăposturi în copaci de frica fiarelor ce mişunau peste tot. Amintesc faptul că pe teritoriile din jurul Carpaţilor în urmă cu peste 30000 de ani trăiau lei, urşi de peşteră de cca 500 kg., hiene, lupi, un fel de urşi asemănători cu cei de azi şi toţi aceşti prădători nu s-ar fi lăsat îndemnaţi a doua oară dacă le pica înaintea botului o asemenea gustărică! De la aceşti uriaşi veniţi din ceruri, strămoşii noştri din vechime au brodat legenda cu Maia – fiica titanului Atlas – ce ar fi binecuvîntat neamul get ca Neam Scoborîtor din Zei nu din legămîntul/falusul Talpei Iadului!

În cartea *Poveştile Peleşului* a reginei Elisabeta a României, există o legendă aflată de regină de la nişte ţărani din partea locului despre un uriaş numit Caraiman (k*ara*: a străluci, a lumina, a fi inteligent + *i:* a izvorî, origine, naştere, a conduce, a merge + *man*: bărbat, însoţitor, a aduce belşug), ce avea puterea să creeze fiinţe vii, să înverzească cîmpiile, să producă cutremure şi furtuni, iar acest uriaş a făcut să se scurgă marea de pe cîmpiile acestei ţări. Dacă povestea păstrează în substratul ei profund fenomenul natural cînd Marea Sarmaică s-a retras din Cîmpia Română în neolitic, pare de necrezut că memoria colectivă a unor ,,sălbatici", a transmis oral amintirea uni fenomen care s-a petrecut cu multe zeci de mii de ani în urmă. Dar povestea seamănă foarte mult cu ce ne-au lăsat vechi greci despre titani şi giganţi, unde Prometeu le-a dat oamenilor cunoştinţele necesare uşurării vieţii, inclusiv alfabetul ca ,,vorbă a zeilor" pentru a transmite veşnicia în neiutare. Şi noi păstrăm pe acei eroi civilizatori prin numele Preminte Solomon, unde primul cuvînt înseamnă cel luminat, sau cel preaînvţelept, iar al doilea este tocmai numele tagmei de învăţaţi din vechile tradiţii strămoşeşti a solomonarilor, nume venit de la şorţul de piele – solomon – pe care îl purtau în faţă. El nu are nici o legătură cu născocitul Şlomo al mozaicilor cum încearcă unii pricepăuţi să ne agaţe istoria de făcăturile Satanei şi a sutaşilor întunericului. Pentru a nimici această nscocire drăcească pe care încearcă unii să ni-o bage pe gît, dau zicerea comentatorului latin Servius ce a trăit în secolele lV-V ale erei noastre şi explică numele eroului antic Prometeu, scriind că a

fost numit astfel deoarece el a fost un om de mare clarviziune (*Vir prudentissimus*), care poseda calitatea abstractă a providenţei, echivalentul latin al cuvîntului grec *promētheia.*
Geţii din Tracia spuneau şi ei că sînt Neam Scoborîtor din Zei, divinităţile lor fiind cu pielea albă, cu părul roşcat (rusocomo în koine) şi ochi albaştri. Şi dacă îi luăm la ochi pe adevăraţii semiţi, vedem că au pielea măslinie, ochii negri, faţa lătăreaţă, gîtul scurt şi gros, iar părul negru şi sîrmos, trăsături ce îi apropie mult de unele popoare africane, dar rasa europeană nu are nimic din aceste caracteristici antropologice. Şi totuşi în jurul Carpaţilor au fost două rase din a căror amestec a apărut neamul get ce era, după statuile romanilor şi textele venite din antichitate cu părul deschis (blond, şaten) sau roşcat şi ondulat, ei fiind cu pielea albă şi ochii verzi sau albaştri. Dar asta nu înseamnă că toţi erau la fel fiindcă emeşii care au plecat de aici pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. aveau un păr şaten închis cu firul subţire şi lung, însă iarăşi nimic comun cu trăsăturile africanilor sau a semiţilor adevăraţi de care leprele de azi vreau să ne lege cu genomul lor ieşit din falusul lui Iahwe, iar sutaşii întunericului colindă pămîntul în lung şi în lat răcnind către cele patru zări că numai ei sînt cei mai vechi locuitori şi toţi trebuie să le dea cinstea cuvenită. Cred că un ştreang ar fi chiar prea mult pentru asemenea fapte, dar pot lăsa şi de la mine ceva!

2.Rădăcinile religiei crucii

Ca să ne înţelegem adevărata noastră istorie atît de crunt falsificată de marii monştri ai civilizatei Europe din secolul XlX, dar şi adevăratele rădăcini ale religiei crucii şi nu cele pretins revelate de Talpa Iadului unei adunături de jefuri pline de lepră, trebuie să punem alături descoperirea făcută în vechea Panonie sau Ungaria de astăzi. În situl arheologic de la Tata, la 70 km nord-vest de Budapesta aproape de graniţa cu Slovacia, s-au descoperit două mici obiecte aparţinînd perioadei musteriene. Primul este un ,,churinga", adică o amuletă alungită şi colorată făcută dintr-un dinte de mamut, bine şlefuită care se folosea în ritualurile magice ale comunităţii respective. Al doilea obiect este o fosilă pietrificată de numulit(un fel de scoică) lustruită

care are incizat pe una din feţe o cruce cu braţele egale. Vîrsta lor datată cu carbon 14 arată o vechime de peste 55000 de ani şi ar fi printre cele mai vechi obiecte descoperite în Europa care au fost făurite de mîna omului preistoric ce îşi purta paşii prin acele locuri, probabil homo sapiens neanderthalensis.
Şi întorcîndu-mă la peştera Coliboaia din judeţul Bihor, cea mai importantă descoperite făcută aici este ampla reprezentare a religiei acelei populaţii care a lăsat desenele cu pricina, unde trebuie să vedem fără putinţă de tăgadă adevărata rădăcină a cultului crucii. Pentru a înţelege ce semnificaţie au semnele şi desenele din acestă peşteră, trebuie să ştim de ce se numeşte ea aşa. Primele concepte ale religiei strămoşeşti spuneau că sufletele care erau vrednice, se duceau undeva sub pămînt urmînd drumul făcut de Sfîntul Soare pe boltă, dar care seara intra şi el pe sub pămînt, printr-un tunel şi ieşea dimineaţa. Conceptul se găseşte atît la emeşi cît şi la vechii egipteni. Intrarea în acest tărîm al tăcerii şi întunericului se făcea printr-o peşteră, adică o gaură în trupul Maicii Pămînteşti cum găsim în scrierile caldeene. Iarintrarea în această peşteră este de forma unui triunghi cu baza jos, dar şi a unei colibe. Cum acest drum al Ziditorului era tocmai pe măsura celui ce făcuse toate cele din ceruri şi de pe pămînt, şi acestă colibă trebuia să fie tocmai cum o dorise el, adică una foarte mare, o coliboaie, la fel cum pentru una mică spunem colibiţă sau colibuţă! Un ajutor de mare preţ ne vine chiar din partea pricepuţilor vechi greci, ce ne-au lăsat o legendă despre Cybele, principala divinitate a frigienilor, din care s-au născut toate cele văzute şi nevăzute inclusiv zeii. Spun ei că în limba frigienilor cuvîntul ,,cybele" înseamnăcolibă sau peşteră şi zic zău lui Dumnezeu că mare adevăr au spus fiindcă şi cinul frigienilor sau frigilor a plecat tot din nordul Istrului în vremurile fără de răboj ale neamului omenesc din ţinuturile carpatine. Cuvîntul ,,cybele" vine din vechea limbă vorbită în jurul Carpaţilor, divinitatea fiind şi la emeşi cu numele de Gibil, şi este compus din *gi:* nobil, ceresc, pămînt + *bil:* a arde, a se aprinde, a se înfierbînta. Cît timp ne vom bate joc de limba strămoşească şi vom sta cu nasul vîrît adînc în fel de fel de duhori sataniste, latriniste sau pupincuriste, nu putem înţelege

nimic din această comoară uluitoare şi unică în lumea de azi, limba română veche care îşi poate dovedi o existenţă epigrafică de prin mileniul IV î.e.n. fără a avea dispariţii în negura timpului, întreruperi, mariaje cu alte limbi sau împerecheri de ocazie ori de nevoie, fiindcă ea a fost limbă sfîntă în tot acest timp pînă au venit fanarioţii greci de ne-au spurcat legile şi neamul cu nelegiuirile lor.

Dacă vrem să înţelegem tot ce se va scrie mai jos trebuie să facem o privire asupra fotografiilor din rîndul de mai sus. Prima poză de la stînga spre dreapta este intrarea sub formă de triunghi în peştera Coliboaia, iar a doua fotografie este pictura rupestră de o importanţă uluitoare pentru cultura Europei şi groaza mozaicilor precum şi a odraslelor ieşite din acest iad, iudeo-creştinii. În centrul picturii este un cerb, ca totem solar cum apare în mai multe legende ale noastre inclusiv în obiceiurile de Anul Nou, cu capul în sus avînd deasupra coarnelor un cerc. Sub bot este o linie orizontală îngroşată din care coboară în jos patru linii în zigzag semnificînd patru rîuri ieşite din acelaşi deal sau munte, cam aşa cum se aminteşte în scrierile esene despre cele 4 rîuri ce ies din Rai. Ceva mai la stînga se văd trei linii în zigzag, poate cele trei Crişuri, pe care vechii locuitori le considerau ape sfinte. Cris în limba strămoşească însemna sfînt sau ceresc aşa cum găsim pe tăbliţele de plumb şi în cuvîntul ,,crisma", iar de aici a venit şi numele regiunii Crişana, adică binecuvîntarea lui Ana sau An fiindcă aşa se numea prin mileniile VI-III Ziditorul lumilor văzute şi nevăzute la strămoşii mei, fiindcă ai celor care ne-au falsificat istoria a fost şi este întunecatul Iahwe. În colţul stînga jos se vede un gît de pasăre cu un cioc foarte lung, poate barza, cocostîrcul sau stîrcul din mitologia noastră străveche, iar sub aceasta este o cruce înscrisă în cerc care simboliza creaţia şi sfinţenia Maicii Pămînteşti. Din împreunarea braţelor crucii se

înalţă coloana de lumină, osia lumii, axis mundi cum au scris latinii – şi adevăr au spus şi ei numai că el a fost pentru urechile surzilor – iar în capăt are un triunghi ca unul din simbolurile Tatălui Ceresc folosit în semiotica carpatină. Puţin spre dreapta se vede un animal cu coadă lungă, poate un lup sau un cîine, iar în faţa acestuia lîngă picioarele cerbului este o pasăre. În spatele cerbului se disting mai multe cruci libere dar şi alte desene.
Fotografia a treia spre dreapta este o stalagmită din această peşteră care aduce cu un bătrîn ce stă în picioare cu mîinile adunate în faţă, poziţie pe care o aveau ţăranii români cînd stăteau de vorbă cu cineva de vază sau mai în vîrstă decît ei. Imaginile din dreapta sînt detalii din pictura rupestră cu trei rîuri care curg, semn folosit şi în scrierea egipteană care înseamnă, mare, ape curgătoare, dovedind şi prin acestea legătura peste timpul fără de socoteală, între populaţiile carpatine şi cele care au migrat în Egipt pe la sfîrşitul mileniului IV î.e.n. Lîngă ele sînt simboluri ale crucii înscrisă în cerc sau liberă.
Că acestei populaţii i-a fost dragă crucea dar şi altele cu un profund caracter religios, o dovedesc semnele din peştera Gaura Chindiei situată în Parcul Naţional Porţile de Fier din judeţul Caraş-Severin, unde găsim atît crucea liberă cu braţele egale, cea înscrisă în cerc, cît şi cea malteză formată din patru triunghiuri isoscele, semnele în număr de 425 fiind executate cu argilă roşie în neolitic, venind din mileniile XV-IX î.e.n.(foto stînga jos)

Găsim crucea înscrisă în cerc pe tăbliţa rotundă descoperită la Tărtăria şi datată pentru anii 6270 î.e.n. şi Turdaş din acelaşi areal, apoi pe ceramica de la Cucuteni(foto 3 şi 4 spre dreapta), cultură ce s-a manifestat între anii 5500-3500 î.e.n. la est de Cartaţi cu prelungire pînă în Ucraina pe malurile Bugului, la Tripolie. Este descoperită şi la marginea oraşului Belgrad unde

se află situl Vinća, iar crucea liberă apare printre semnele folosite de această comunitate umană în mileniile VI-V î.e.n. La Truşeşti, în judeţul Botoşani, pe malul Prutului s-a descoperit o cruce din lut ars şi un altar cu o semnificaţie deosebită din perioada Cucuteni A sau B(5500-4000 î.e.n.) cum se văd fotografiile de mai jos.

Dacă altarul-cruce din pămînt nu necesită alte comentarii, idee de sacru fiind foarte limpede, al doilea altar de concepţie aparte trebuie să fie descris pentru a se înţelege mesajul lui. Este realizat din pămînt, iar partea de sus prezintă două siluete umane stilizate sub formă de cruce, terminate cu cîte o cupă, concept ce va fi transmis peste timp în cultura geţilor ca vasul cunoaşterii divine sau cereşti. Pe laterale el are nişte coarne întoarse în sus, cum se vor regăsi mai tîrziu la divinităţile emeşilor. Pe pieptul celor două siluete a fost modelat cîte un pandativ romboidal care simboliza universul sau oul ceresc din care s-au născut toate şi în care se vor întoarce toate; adică drăguţa zicere a esenilor: Totul este în Unu şi Unu este în Tot!În partea de mijloc a altarului se văd redate stilizat 9 chipuri umane; cinci în zona centrală deasupra unui disc scobit în material şi ar reprezenta cele 5 zile faste pentru muncile curente pe care muritorii le făceau în trupul Maicii Pămînteşti ca să-şi adune cele necesare traiului, iar celelalte două grupuri de pe laterale de cîte două siluete, ar putea fi zilele mai puţin bune pentru activităţile agricole, pastorale sau de altă natură, îndemnînd muritorul să aibă respect pentru buna rînduială cerească. Dar cele 9 siluete din centrul altarului reprezintă şi o dovadă arheologică a faptului că ei aveau deja un calendar cu săptămîni de cîte 9 zile, găsit şi la Vinča, sau pe tăbliţele de plumb ori cum ne arată unele sanctuare de la Sarmisetuza.

Să dau şi o explicaţie a apariţiei semnului crucii ca simbol al sacrului la aceste populaţii pierdute în negura timpului despre

care nimeni deocamdată nu s-a obosit să le aducă la lumină fiindcă s-ar fi făcut praf şi pulbere toată ,,revelaţia" mozaică, adică ciripeala Talpei Iadului la urechile pricepuţilor rabini ivriţi ar fi ajuns pentru totdeauna în closetul istoriei. Dacă privim printre gene soarele la orizont dimineaţa cînd răsare sau seara cînd apune, vom vedea lumina ca în imaginea din dreapta difuzată sub forma unei cruci luminoase. Dar geţii aveau rugăciunile principale către Sfîntul Soare, dimineaţa cînd îl chemau să le lumineze încă o zi drumul vieţii pentru înfăptuirea celor cuvenite după rînduita Cale a Adevărului şi Dreptăţii primită de Eno de la Tatăl Ceresc, iar seara îi mulţumea aceluiaşi duh al luminii că i-a călăuzit după dreapta pravilă încă odată pe calea ce îi duce spre a deveni OM. Cam atît am avut a spune fiindcă de restul s-au ocupat alţii cu o înverşunare drăcească, falsificîndu-ne istoria şi cultura identitară de nu mai ştim pe unde ne este curul.
Odată cu marile migraţii din Carpaţi din mileniile VI-II î.e.n. acest simbol al sacrului este dus în Ki-en-gi, de către emeşi, în vechiul Egipt şi în nordul Africii de către neamurile kabili sau amazigh şi dovedesc cele afirmate cu fotografiile unor obiecte arheologice descoperite pe aceste tărîmuri despre care românii nu ştiu nimic.

În rîndul de sus am pus două vase emeş/sumeriene de pe la anii 3000 î.e.n. cu semnul crucii înscris în romb ca simbol-concept al binecuvîntării întregului univers(forma de ou stilizat cum o găsim mai tîrziu în scrierile orfice şi esene, ori ,,caldeene") de către puterea ziditoare a lui An sau Anu, iar în partea dreaptă este un talisman cu crucea înscrisă în cerc şi semne care reprezintă sfînta colibă(triunghiul cu cercul pus pe un vîrf) şi

cel al Tatălui Ceresc(cercul cu un punct în mijloc). În rîndul doi am pus acelaşi simbol al crucii în cultura egipteană; primul de la stînga folosit în scrierea sfîntă şi înseamnă cetatea principală sau centrul puterii supreme, adică o cetate a divinităţii principale, al doilea este semnul vieţii veşnice, al treilea are sensul de dreptate, al patrulea spre dreapta este o podoabă simbol purtată şi azi de către kabilii din nordul Africii. În capătul rîndului am pus un sigiliu egiptean de pe la anii 2970 î.e.n. unde se vede atît pasărea cerească, cît şi peştele şi coliba sacră, dovedind prin aceasta rădăcinile spiritualităţii vechi de pe valea Nilului. Dar nu toţi au plecat în timpul acelor roiri către cele patru zări fiindcă pietrele şi cioburile de ceramică precum şi desene din peşterile României ne arată că o mare parte a rămas în glia carpatină continuîndu-şi existenţa cu bune şi rele aşa cum le-a fost sorocul şi norocul. Iar cel mai bun exemplu pentru a dovedi cele spuse, sînt semnele şi desenele lăsate pe pereţii peşterilor din munţii Buzăului ori pe stînci.

O parte din ţinutul de munte al judeţului Buzău din Curbura Carpaţilor, este numită de către localniciŢara Luanei, iar această denumire se găseşte în mai multe legende locale transmise din generaţie în generaţie prin glasul bătrînilor, din care am să dau în continuare ceva ziceri cu folos pentru osteneala la care m-am înhămat. Aceste povestiri evocă locurile ansamblului rupestru format din bisericuţa lui Iosif, chilia lui Dionisie Torcătorul, Agatonul Mic, Agatonul Mare şi Fundul Peşterii, pe pereţii căreia se află incizate misterioasele scrieri încă nedescifrate şi simboluri străvechi, precum crucea malteză, peştele, un fel de pumnale sau vîrfuri de lance şi altele.

Zic legendele că în vremurile fără de început, acest tărîm minunat era stăpînit de un bătrîn mai înţelept şi mai vechi decît timpul, care domnea peste o cetate puternică înălţată în piscul muntelui ale cărei ziduri sprijineau cerul. Iar cetatea era vegheată zi şi noapte de un soare strălucitor care o şi apăra de răi sau rele. Tot pe aceste tărîmuri binecuvîntate de Ziditorul cerurilor şi pămîntului, erau mai multe izvoare cu ape tămăduitoare unde boala era alungată prin îmbăierea în ele sau spălarea ori descîntarea cu apa lor făcătoare de minuni. Însă totul era sub veşnica veghere a bătrînului Luana, iar cei care

se încumetau să tragă ceva cîştiguri pe ascuns folosindu-se de puterea tămăduitoare a apelor, se îmbolnăveau fiindcă nu ştiau şi descîntecele sau rugăciunile care trebuiau spuse odată cu spălarea sau îmbăierea în ele. De mare grijă se bucurau în ochii bătrînului înţelept şi părinte ocrotitor, cei răniţi în războaie cu mişeii pofticioşi de avere sau putere, ei fiind vindecaţi cu mare grijă, iar atunci cînd mureau bătrînul înţelept îi stropea cu apă vie luată din Valea Izvoarelor pentru a-i aduce din nou la viaţă. Aceste locuri binecuvîntate la propriu de natură(la vechii egipteni cuvîntul ,,natura" însemna chiar divinitate) sau Ziditor, situate în zona Nucu, sînt şi astăzi o adevărată vale a apelor tămăduitoare. Pentru a înţelege mai bine legenda venită din străvechime, dau mai jos cîteva fotografii care ne vor ajuta să punem istoria şi tradiţia orală în lumina adevărului.

În stînga sînt urmele unor construcţii ciclopice sau poate un hazard al naturii pe care oamenii din vechime l-au considerat ca o acţiune a Ziditorului din ceruri. În mijloc se văd urme clare ale acţiunii omului de a face nişte locaşuri dreptunghiulare pentru a fixa în ele pari care să fie folosiţi în poziţie verticală. Iar în partea dreaptă este o bucată de piatră ce făcea parte dintr-un altar sub formă de disc, avînd două nivele săpate în interior, poate cu trimitere directă la cele trei trepte de iniţiere din religia geţilor.

Dar bunăstarea şi liniştea locuitorilor a fost nimicită de către vrăjmaşi înzăuaţi veniţi în care de foc ca să doboare soarele Luanei. Mare prăpăd a fost atunci pe pămînt care s-a cutremurat din toate încheieturile. Zidurile cetăţii şi împrejurimile au fost arse, iar ţinutul a rămas pustiu multă vreme nefiind călcat de vreun animal sau pasăre venită din cer. Ca o amintire de neşters a vremurilor trecute în arealul muntos arătat, se găseşte Peştera Înţeleptului, unde este tăinuită bine

toată cunoaşterea care ne-ar duce pe cale adevărului după zisa legendelor.

Să încercăm a aduce lumină şi asupra acestui bătrîn îmţelept care le-a fost vrednic cîrmuitor poporului din curbura Carpaţilor multă vreme pînă ce cetatea lui şi soarele care o lumina, au fost nimicite de către vrăjmaşii înzăuaţi. Numele de Luana îl găsim în istoria mitică a emeşilor/sumerienilor fiind purtat de către un lugal ce a domnit în acele locuri înainte de Potopul cel Mare, iar legenda spune că au fost Alulim de Eridu(g) care a domnit 8 sars(28800 ani), Alalgar de Eridug a domnit10 sars(36000 ani), En-Men-Lu-Ana din Bar-Tabira a domnit 12 sars (43200 ani) şi En-Men-Ana despre care nu se ştie cît a domnit. Cum emeşii au plecat din ţinuturile carpatine, iar studiul comparativ pe care l-am făcut între cele două limbi arată că cele mai multe cuvinte sînt comune cu graiul din Moldova, povestea bătrînului înţelept Luana din munţii Buzăului are fire nevăzute cu En-Men-Lu-Ana din mitologia emeşilor. Să ne deslușim pe îndelete cu aceste legende care au în miezul lor ceva adevăr istoric ce se cheamă a fi scos la lumină. Cei plecaţi din Carpaţi în prima migraţie în tărîmul dintre fluviile Eufrat şi Tigru care a avut loc pe la mijlocul mileniului VI î.e.n. nu ne-au lăsat răvăşele ca să ştim ce gîndeau şi ce ziceau. Dar al doilea val de migratori a dus cu ei şi năravul scrisului, astfel că timpul ne-a lăsat o scînteie din viaţa acestor pribegiţi în lumea albastră, găsindu-se mii de tăbliţe, iar unele precizează lista regilor din Larsa care începe aşa: ,,Cînd împărăţia a coborît din ceruri, împărăţia se afla la Eridu. În Eridu era rege Alulim, a domnit 28800 ani. Alalcar a domnit

36000 ani, alţi doi au domnit 64000 ani. Eridu a fost nimicit, regatul lui a fost mutat în Badtabira. În Badtabira a domnit Enmenluana 48200 ani'' pînă a ,,venit potopul lumii, iar după potop au preluat puterea regii popoarelor din munţi''. Şi astfel aflăm despre ei că se considerau Neam Scoborîtor din Zei, isteţi şi cu darul glagoriei acasă nu ca românii de azi. Îşi spunea *sang-gi* care are sensul de neam ales de Ziditorul cerurilor şi pămîntului(*sang:* neam, clan + *gi:* nobil, ales) iar noua baştină au considerat-o**ţară sfîntă**, Ki-en-gi(*ki*: pămînt, ţarină, aşezare + *en*: profet, strămoş + *gi:* nobil, ales).
Dar numele En-Men-Lu-Ana înţeles prin semantica eme-gi are sensul de profetul/preotul care a condus neamul creat de Dumnezeu(*en*: demnitate, preot, strămoş + *men*: putere regală, faimă, cinste + *lu*: om, soţ, familie, neam, a locui, puternici, bărbat, a se naşte, supărare, necaz, chin, a aprinde focul; + *Ana*: Creatorul, Ziditorul lumii), iar scaunul lui de domnie din Bad-Tabira însemna ,,cetatea Tatălui Ceresc''(*bad*: zid, a împrejmui cu ziduri + *ta:* tată + *bir-a:* a străluci, căpetenia păstorilor) ca o amintire de neşters în mentalul colectiv al celor plecaţi din curbura Carpaţilor, a cetăţii Ziditorului lăsată în aceşti munţi sau a Raiului cum zice mitul lui Ziusudra. Sensul larg al cuvîntului En-Men-Lu-Ana aşa cum l-au scris sumerologii, cuprinde tocmai conţinutul legendei cunoscută de ţăranii din munţii Buzăului şi nu cred că ne mai trebuie binecuvîntarea istoricilor români care numai rău ne-au făcut şi ne-au împuiat capetele cu fel de fel de minciuni pentru a le fi bine lor şi stăpînilor care îi strunesc. **Ţ**ara Luanei din legendele noastre înseamnă Ţara binecuvîntată de Tatăl Ceresc sau **Ţ**ara Sfînt**ă** aşa cum apare pe tăbliţele de plumb expresia Dio Geta sau Dio Gitii cu acelaşi sens religios. Şi bătrînul înţelept din legenda noastră este cîrmuitorul unui loc iubit de Ziditor, iar faptul că cetatea lui se înalţă pînă la cer, arată că chiar el era puterea divin**ă** suprem**ă**. Cred că legenda noastră ne transmite indirect şi discret timpul cînd iudeo-satanismul creştin a fost impus neamului rumun de către o putere militară duşmănoasă înzăuată şi venită cu care de foc – expresia este în *Făcă-Tora* Satanei - ce a distrus soarele cunoaşterii divine aşa cum scriau vechile manuscrise

strămoşeşti, scăpate foarte puţine de ura nemărginită a Militia Cristi şi numite în fals ,,scrieri esene" sau ,,scrieri caldeene".
În zona comunei Bozioru, unde se află aceste vechi aşezări rupestre, cea mai importantă ca valoare a informaţiilor ce le deţine este Fundul Peşterii, pe a cărei pereţi se văd incizate vîrfuri de lance, săbii scurte şi o mulţime de litere puse în ordine care formează cuvinte, iar majoritatea sînt identice sau asemănătoare cu cele folosite pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia. Aici găsim şi imaginea explicită că zona se numea ,,cetatea lui Dumnezeu" cum ne-a fost transmis prin legendele locale care au răzbătut pînă la noi. Pe perete este zgîrîiat un cerc cu un punct în mijloc şi care în simbolistica strămoşească însemna Tatăl Ceresc, iar în alfabetul get era litera T(a), sens identic pentru cuvîntul ,,tată" aşa cum s-a folosit pînă mai ieri în Moldova. Sub acest semn(vezi fotografia de mai sus din rîndul doi sub cea de culoare gri) este un altul care seamănă cu litera E puţin modificată. Dar semnul mai seamănă cu un jug cu capetele ridicate din care lipseşte partea de jos, divinităţile emeş erau reprezentate purtînd pe cap un fel de pălărie cu mai multe nivele, iar borurile erau ridicate în sus. Şi altarul descoperit la Truşeşti – Botoşani are tot trei spaţii distincte în soclu, iar marginile acestuia sînt ridicate în sus ca nişte coarne, trimitere fără echivoc la taurul ceresc. În emegi litera ,,e" avea şi rolul unui cuvînt de sine stătător cu mai multe sensuri din care dau în continuare cîteva: casă, locuinţă, cetate, autoritate supremă, templu, a conduce, origine, naştere, a izvorî, adică taman ce spune legenda noastră că zidirea era cetatea Ziditorului tuturor văzutelor şi nevăzutelor, fiindcă în teozofia străbunilor mei, Creatorul era un bătrîn bun şi plin de înţelepciune faţă de neamul omenesc. Însă numele lui în timpul cînd s-au făcut scrijelările pe pereţii peşterii nu era nici Dumnezeu, nici Senta, Santa ori Sîntu, ci AN sau ANU şi GOG. Dacă ne uităm cu atenţie pe imaginea mare din stînga sus, vedem în centrul ei o cetate cu ziduri foarte înalte şi care are sus pe marginea celor două ziduri de pe laterale, cîte o cruce cu bratele egale, nimită de hoţii şi sutaşii lui Ucigă-l Toaca, ,,cruce greacă". Acoperişul este sub forma unui triunghi – alt simbol al Tatălui Ceresc – care şi el are în vîrf o cruce, însă cu

un braţ mai lung, botezată de pricepuţii în făcături drept ,,cruce italică”! Deasupra acestei cruci, este scris de la dreapta la stînga cuvîntul GOG(primul desen din rîndul de jos). La stînga cetăţii este şarpele ceresc care se înalţă de jos pînă sub acoperiş, iar lîngă el este Pomul Vieţii, Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului, Osia Pămîntului, prezentat sub forma unui brad cum ne spun unele legende ale noastre avînd nişte fructe aproape de vîrf. Lîngă acesta este scris cuvîntul ANU, însă deasupra cuvîntului GOG, apare incizat cuvîntul AN cu o buclă asemănătoare cu hieroglifa lui Pitah care are un semn cu 3 bucle. În religia vechilor egipteni aceasta simboliza înţelepciunea cerească venită din vorbirea Ziditorului Pitah şi care arată atît taina cunoaşterii cît şi a necunoaşterii, fiind un şarpe care urcă şi coboară la nivelul cozii formînd prin răsucire 3 bucle şi avea valoarea fonetică a consoanei H. Pomul Vieţii cu 9 şi 15 ramuri apare şi la Gaura Chindiei.

Tot aici mai găsim semnul din fotografia a patra spre dreapta, care este folosit şi astăzi de creştinii copţi din Egipt, dar cu mici modificări, dovadă indubitabilă că ,,vizita” hicsoşilor în secolul XVll î.e.n. în ţara lui Hapy, a lăsat urme în mentalul colectiv al băştinaşilor sau poate se datorează subţirilor ,,terapeuţi” pe care îi admira cu atîta respect rabinul ivrit şi cam eretic Filon din Alexandria, dar nu s-a ruşinat deloc să le ,,împrumute” tainele cele mari, şi pe care iudaizîndu-le, le-a dăruit iudeo-cretinilor ca vedenii ivrite.

Dar cuvîntul An aşa cum apare la noi incizat în situl de la Fundul Peşterii a fost scris de emeşii pe mii de tăbliţe fiindcă era duhul principal al panteonului lor, dovedind vechimea acestor aşezări religioase ale strămoşilor noştri care înaintează în timpul încă nescris pe răboj, undeva la trecerea dintre mileniile lV-lll î.e.n. fiindcă apar pentru Ziditorul lumii ambele cuvinte: An şi Gog!

Mai avem din mitologia emeş o altă confirmare că legendele noastre privitoare la cetatea Ziditorului din munţii Buzăului, au o parte de istorie adevărată a neamului carpatin ce a trăit în străvechime pe aceste meleaguri. Găsim în teologia lor că sufletele celor vrednici se duceau în ţinutul Dilmun, iar Enlin(cerul sau Tatăl Ceresc de la noi) este unit cu Enki(ţinutul pământ sau Maica Pământească) prin muntele Dilmun, unde nu este moarte, nu este decît fericire şi bucurie, fiind un loc luminos şi strălucitor plin cu pomi fructiferi şi ape răcoritoare, flori şi plante hrănitoare, iar oamenii sînt veşnic tineri la fel animalele nu se omoară între ele şi nici nu sînt omorîte de oameni. Dilmun este raiul sau grădina lui Dumnezeu. Din acest munte sfînt Dilmun curge apă vie, şi tot aici s-a născut neamul duhurilor cereşti şi al oamenilor în a noua zi de la începuturile zidirii. O poveste de-a noastră – ale lor sînt toate numai revelaţii cum zic azi, dar vedenii cum erau cunoscute în trecut – ne spune că în a noua zi de trudă Dumnezeu a făcut Pământul şi îl aşează să plutească pe marea de început iar în mijloc este cetatea lui care ajunge pînă la cer. Şi tot nouă siluete de om sînt pe altarul descoperit la Truşeşti, dovedind fără putinţă de tăgadă că primul calendar care era şi cel religios, avea săptămîna de cîte nouă zile, iar emeşii cînd au plecat în Ki-en-gi a doua oară, teologia lor era bine conceptualizată.

Un alt sprijin este legenda lui Ziusudra(Zin Suddu), considerat în mitologia lor ca un vrednic pămîntean care a salvat neamul omenesc de la dispariţie din calea unui mare potop, iar după ispravă a fost chemat în ceruri pentru dreaptă judecată: ,,În ţinutul de trecere/ în muntele Dilmun/ locul unde se înalţă Sfintul Soare/ ei l-au pus să locuiască". O altă variantă a textului spune că Ziusudra s-a prezentat înaintea lui An închinîndu-se de la care a primit veşmîntul de OM, fiind aşezat în ,,muntele Dilmun, locul unde soarele răsare". Pe altă tăbliţă se precizează că în muntele Dilmun a ajuns Ziusudra ,,trăitor spre est, peste munţi" iar dacă raportăm conţinutul textului la poziţia geografică a cetăţii Dilmun, adică toriştea străbună cu Carpaţii de curbură unde se afla şi cetatea lui Anu sau Dumnezeu, dar şi Raiul, Ki-en-gi/Sumer era în est şi atunci totul se limpezeşte.

Mai multe inscripţii de pe tăbliţele de lut descoperite în Iraq arată faptul că strămoşii emeşilor sau sumerienilor au venit din ţinutul Dilmun pe malurile Tigrului şi Eufratului, si că în vechea lor baştină, au învăţat a scrie!!! Originea numelui Dilmun, precum şi sensul lui, l-am lămurit în altă parte.
O altă legendă despre Ţara Luanei spune că Luana era o fată foarte frumoasa care a coborît din cer venind cu un car de foc. Pe acest tărîm ea a prins drag de un localnic şi nu a mai vrut sa plece de aici, învăţîndu-i pe băştinaşi medicina, scrisul, cititul, vindecîndu-i de toate bolile. După ceva vreme fostul ei iubit a găsit-o şi făcîndu-se chibrit de supărare a venit hotărît să distrugă ţinutul. Din dragoste pentru neamul omenesc Luana i-a învăţat pe localnici să se ascundă sub stînci acolo unde nu ajungea focul aruncat de ofuscatul iubăreţ, ceea ce ar explica existenta asezărilor rupestre de la Bozioru. Se înţelege din conţinutul legendei că atunci cînd unul dintre localnici era atins de foc, Luana il vindeca pe loc cu apa moartă şi apa vie. Stîncile sau peşterile unde se ascundeau localnicii sînt cele din zona Cozanei, iar atacul s-a petrecut pe Platoul Martirei.
Cred că această formă a legendei conţine în fapt vechiul mit al geţilor privind formarea neamului omenesc şi implicit al geţilor scoborîtori din zei, fiindcă ei se considerau că vin din Maia, una din fiicele titanului Atlas cu Pleona, iar strămoşii mei spuneau că sînt scoborîtori din pleiade. La vechii romani, înainte de a-i aburi şmecherii greci cu limba lor koine(şi nu greaca cum mîncă lături toţi precepuţii!) şi toate cele venite din ţîşnitoarea vînjosului Hercule, Maia era o divinitate străveche a renaşterii naturii, adică a primăverii, anotimp după religia strămoşească cînd s-a zidit neamului omenesc. Fiul titanului Iapet, Atlas(*ad* : strămoş, tată, cer + *laze*: tăietură în pădure, poiană defrişată cu toporul sau prin foc) a fost primul dintre regii mitologici ai tărîmurilor de la nordul Istrului avînd împreună cu Pleione, fiica lui Oceanos şi Thetis. şapte fete pe care antichitatea greacă le-a numit pleiade. Cea mai frumoasă şi mai cunoscută dintre ele, pe care o găsim şi în scrierile sanscrite din India, este Maia, iar aici în torişţea carpatină au fost găsite zeci de monede care purtau pe ele această inscripţie Maia. În timp Maia a fost

asimilată numelui de Luana, după ţara pe care o zidise Anu în jurul Carpaţilor şi astfel mentalul colectiv al românilor a păstrat atît substratul religios getic peste care s-a suprapus un eveniment istoric la fel de vechi ca şi legenda.
Carul de foc cu care a venit Maia pe pămînt este în fapt acel vehicul de lumină ce ajuta sufletul să urce la Judecata Tatălui Ceresc fiind amintit în toate scrierile esene şi gnostice, iar pe teritoriul ţării noastre găsindu-se zeci de asemenea care unde se punea urna cu cenuşă a mortului, dar şi ca dispozitiv pentru incinerare. Chiar dacă adevărata noastră istorie a ajuns o otravă pentru făcătorii de istorii sacrosancte, inclusiv pentru istoricii români, de data aceasta îi vom ajuta pe toţi să bea cupa Luminii şi Dreptăţii pînă la fund să scăpăm odată pentru totdeauna de iadul iudeo-satanist şi la fel de cel latrinist care ne-au distrus minţile şi sufletele.
Pentru bunătatea arătată faţă de localnici, aceştia i-au dăruit Luanei o lentilă de chihlimbar dintr-un singur bulgăre de chihlimbar după cum ne spune altă legendă a locului, aceasta fiind de mărimea unei coroane regeşti, adică o semisferă foarte mare după înţelegerea de azi. Poate că legenda s-a născut datorită zăcămintelor de chihlimbar din zonă şi a descoperirii unor pietre de mărimi impunătoare pe care le puteau merita numai persoanele foarte importante. Legenda legata de lentilă precizează faptul că Luana era o femeie venită din ceruri, nemăritată – la fel ca Maia – şi care s-a comportat ca o mamă faţă de băştinaşii carpatini. Pentru cîte i-a învăţat pe localnici, aceştia, după ceva vreme, i-au dăruit obiectul şlefuit, fără a bănui puterea lui miraculoasă. Culoarea galben spre alb a lentilei, asemănătoare cu cea a părului Luanei, priceperea deosebită cu care era şlefuită şi felul în care era ţinută faţă de cel cercetat, toate acestea făceau ca aura celui privit să se vadă limpede prin lentilă, apărînd în frumuseţea naturală dacă persoana era sănătoasă şi cu neregularităţi dacă aceasta avea vreun beteşug la vedere sau nu. Cerească fiinţă Luana folosea în chemarea puterii cereşti, praf asemănător cu culoarea lentilei şi tot cu acest praf îşi întreţinea părul avîndu-l totdeauna acoperit cu bulbucei şi inele. Mai spune legenda că miraculosul obiect avea mîner diferit ca culoare de cea a lentilei, dar tot din

chihlimbar, străpuns de un tunel(imaginea de mai jos), iar partea dinspre mînă de unde se ţinea mînerul, se termina cu un fel de semisferă. Un alt tunel intra în ghiventul semisferei şi chiar mai adînd în aceasta, rostul lor fiind ca odată cu mişcarea lentilei să apară lumile chemate, unii le-au spus ape, iar alţii flăcări în mînerul de chihlimbar. Dacă obiectul era mişcat continuu, atunci flăcările se mişcau mereu într-un fel de dans, cunoscut de localnici ca dansul focului în chihlimbar.

Aceste legende vorbesc de existenta altor douăsprezece lentile mici ce formau suita pentru lentila principala, aşa cum dovedeşte şi fotografia de mai sus, dar fiecare avea o alta nuanţă şi era folosită cu un scop diferit decît celelalte. Fiecare lentilă mică din cele douăsprezece avea un scop unic, iar lentila mare folosea la a fi văzută aura cuiva. Rama de prindere a lentilei se compune din douăsprezece bucăţi de forma cilindrică aşa de măiestrit şlefuite la capete că numai nuanţele diferite ale chihlimbarului făceau posibilă observarea locului de îmbinare. Prin inima ramei trecea un tunel tot de forma rotundă; rama era prinsă în vergele răsucite de chihlimbar care mergeau în spirală după forma semisferică a obiectului. Luana i-a învăţat pe localnici arta vindecării, iar legenda spune că prescria leacul pentru fiecare bolnav în timp ce privea prin lentila mare, numai dacă era simţită nevoia mai erau cercetate şi unele lentile din cele mici. Legenda mai spune că după Luana, mai toţi conducătorii geţilor şi marii lor preoţi au ţinut în mînă această lentilă, chiar şi unii domnitori ai românilor. Ultimul, spune legenda, ar fi fost A. I. Cuza, care vizitînd în mare secret ţinutul, călugărul păstrător al lentilei şi al credinţei străbune i-ar fi vorbit privind prin lentila şi de cele trecute, dar şi de cele

prezente, precum şi cele viitoare cu aşa corectitudine încît domnitorul ar fi oftat adînc la sfîrşitul expunerii. Legenda se termină spunînd că lentila miraculoasă a Luanei se află undeva într-o ascunzătoare plină ochi cu bulgări de chihlimbar, iar valoarea ei este cît greutatea în aur a Carpaţilor de Curbură.
Tot în aceşti munţi, în spaţiul localităţilor Bozioru-Fisici-Nucu este locul cunoscut de specialişti ca ,,cer straniu", datorită faptului că cerul capătă o strălucire mult peste normal. Şi tot aici a fost culeasă balada sufletului neamului nostru *Mioriţa*, născută din durerea păstorilor din Muntenia, Moldova şi Transilvania care se întîlneau aici. Spune ea că faptele s-au petrecut ,,Pe-un picior de plai, Pe-o gură de rai", taman cum zic şi vechile izvoare că aici era Cetatea lui Dumnezeu şi Raiul unde se întorceau şi sufletele emeşilor la baştina străbună. În vechile noastre basme şi poveşti, există o confuzie vădită între Maica Pămîntească(sau Cybele cum o numeau frigienii) şi Maica Domnului încît aceasta din urmă porneşte în căutarea fiului ei pierdut sau ucis, motiv cosmogonic dezvoltat şi în Mioriţa unde se regăsesc părţi din mitul emeş al divinităţilor Dumuzi şi Inana.
Dar aici în munţii Buzăului, vechile locuri păstrează zeci de cruci, unele cu un braţ mai lung şi diferite litere puse la îmbinarea celor patru direcţii, altele avînd forme aparte sau identice cu crucea malteză apărută însă după mai bine de 3000 de ani faţă de cele incizate aici. Gunoaiele pricepute vor striga în gura mare că simbolul nu are nici o legătură cu iudeo-cretinismul, dar nu este decît răgetul fiarelor ieşite din străfundurile iadului, care, după ce ne-au falsificat istoria şi cultura identitară, acum îşi apără cu disperarea morţii ce se apropie toată făcătura satanistă cu care ne-au împuiat minţile şi inimile.

Să pornim a ne scrie un dram de istorie dar din cea adevărată şi nu făcută de către cei năimiţi a ne distruge fiinţa duhului ceresc din noi ca să robim pe vecie lui Ucigă-l Toaca şi cioporului de sutaşi ai întunericului care ne învaţă de ceva vreme cine sîntem, de unde venim şi încotro trebuie să ne îndreptăm. În primul rînd de sus, am pus mai multe forme de cruci incizate pe diferite pietre sau pereţi de stîncă ori de peşteră din munţii Buzăului, acolo unde în străvechimea lumilor era cetatea lui Anu sau Gog de care s-a ales praful şi peste care s-a aşezat cea mai cumplită uitare şi nepăsare. În capătul rîndului din dreapta am pus o statuetă a Maicii Pămînteşti descoperită la Gîrla Mare, judeţul Mehedinţi, veche din secolul XV î.e.n. care are crucea pe cap simbolizînd sfinţenia pămîntului de unde s-a născut neamul omenesc şi în care se întoarce trupul fiecăruia dintre noi atunci cînd se termină caierul zilelor.

În rîndul doi de la stînga spre dreapta, am pus o monedă din argint bătută pe la anii 500-480 î.e.n. de neamul edonilor care trăia în sudul Traciei, unde pe una din feţe apare acelaşi simbol religios ca în munţii Buzăului – crucea înscrisă într-un pătrat cum se vede în fotografia doi şi patru din rîndul unu, luate de la stînga spre dreapta. Mai departe în rîndul doi este un medalion din argint descoperit la Fişezul Gherlei, făcut de strămoşii noştri în secolul VII î.e.n., iar lîngă el două cruci din zilele noastre din cimitirul satului Şugatag, comuna Ocna Şugatag, judeţul Maramureş. Oare cîtă apă va mai curge pe Dunăre pînă neamul nostru se va dezmetici din făcătura iudeo-satanistă şi latrinist-sionistă cu care ne-au otrăvit mintea sutaşii întunericului? Tot în rîndul doi la capătul din dreapta este o cruce din cimitirul oraşului Cîmpulung-Moldovenesc din anul 1921, iar lîngă

axeasta spre stînga sînt două detalii ale unor cruci sculptate pe ea. Dacă am fi avut pe obiectele care arată mormîntul, legăminte peste legăminte, cioplite şi sculptate, atunci sigur eram şi noi sutaşi ai Talpei Iadului şi Satanei, dar noi ne-am ţinut din zorii apariţiei neamului omenesc în urmă cu 40 de milenii, tot de cele lăsate de Ziditor, adică de Sfînta Cruce şi niciodată de sfînta sulă aşa cum o au mozaicii de peste 2500 de ani şi iudeo-cretinii de 1600 de ani cînd s-au cetluit cu răul nemărginit pentru a robi popoarele lumii.

Dacă purtătorii mesajelor spirituale, adunate într-un amplu sistem de valori morale şi religioase, ar fi părăsit aceste meleaguri împinşi de răutăţile vremurilor sau a oamenilor, aceste simboluri care se găsesc din abundenţă şi pe veşmintele românilor, a ornamentelor cu care îşi împodobesc casele, a ceramicii şi alte obiecte cotidiene, nu mai puteau fi aduse pînă în zilele noastre să facă parte încă din cultura tradiţională românească! Prea ne credeţi proşti şi ne batjocoriţi amintirea strămoşească păstrată în sufletul atîtor generaţii, în ciuda urîcioşilor, leprelor, tîrîturilor şi trădătorilor de Neam şi Ţară.

Şi iarăşi vin cu fotografii pentru a dovedi cine sîntem noi în războjul timpului, dar şi cine sînt ei care ne-au falsificat existenţa pe aceste meleaguri din timpii fără seamă. În rîndul unu de la stînga spre dreapta este fotografia bisericii de lemn din Botiza,

judeţul Maramureş, iar lîngă ea două detalii care dovedesc continuitatea românilor din neamul get, cel mai vechi popor de pe pămînt(genus antiicum terrae) şi fiii pămîntului(terrae filli) cum a scris latinul Vergiliu în *Eneida* Vl, 580. Primul detaliu este simbolul Tatălui Ceresc – cercul cu un alt cerc mai mic în mijloc – care se găseşte şi în alfabetul get ca litera T. Al doilea detaliu este o cruce care seamănă cu cea ,,malteză" incizată în munţii Buzăului şi cu cea din cimitirul oraşului Cîmpulung-Moldovenesc. Spre dreapta sînt două cruci de la sfîrşitul secolului XIX ce au fost în cimitirul mănăstirii Pătrăuţi din judeţul Suceava, simboluri care ne arată vechimea lor pe aceste meleaguri şi implicit a religiei crucii. În partea dreaptă este o imagine din biserica de lemn din localitatea Ieud, judeţul Maramureş, construită în secolul XVll unde sînt pictate ca simboluri religioase Sfîntul Soare şi Sfînta Lună, aşa cum erau în religia geţilor după tradiţiile noastre populare şi informaţiile venite de pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia.

În rîndul doi este o cruce din piatră tot din cimitirul oraşului Cîmpulung – Moldovenesc cu simboluri străvechi şi găsită în aproprierea celei din anul 1921. O mînă pricepută a vopsit faţa crucii să nu se mai poată citi prea multe pe ea. Se văd totuşi cioplite astfel: sus triunghiul echilateral, unul din simbolurile Tatălui Ceresc(a patra imagine spre dreapta), jos este Maica Pămînteasca(a doua imagine spre dreapta), la stînga este Sfînta lună(a treia imagine), iar la dreapta este Sfîntul Soare(a cincea imagine). Dar luna şi soarele ca simboluri sacre apar şi pe tăbliţele de plumb nr. 2 şi 53. În partea dreaptă a rîndului doi este un ornament din piatră din secolul XVl-XVll care reprezintă o parte din stema Moldovei cu bourul ce are între coarne o cruce înscrisă în cerc, simbol găsit atît în munţii Buzăului, cît şi în peştera de la Coliboaia din mileniul 35 î.e.n. În capătul rîndului am pus fotografia unei părţi a picturii rupestre din Peştera Măgura situată la sudul Dunării, cam la 30 km vest de oraşul Vidin şi 60 km est faţă de peştera Gaura Chindiei de pe malul stîng al fluviului. Picturile vin din mileniul X î.e.n. unde se vede Sfîntul Soare desenat într-o formă foarte apropiată de cea pe care au desenat-o maramureşenii în biserica

de lemn din Ieud. Sub soare se vede acea buclă răsucită de mai multe ori care în religia egiptenilor plecaţi din aceste regiuni pe la mijlocul mileniului IV î.e.n., era simbolul religios al lui Pitah, divinitatea ce a creat lumea văzutelor şi nevăzutelor prin puterea cuvîntului şi a gîndului divin. Litera T este scrisă de mai multe ori pe pereţi făcînd trimitere directă la silaba ta care a avut pînă mai ieri sensul de tată. Dar judeţul Vidin unde se află peştera, pînă în prima parte a secolului XIX, s-a numit Diu, adică ,,dio" de pe tăbliţele de plumb care se poate citi şi die sau diu cu sensul de sfînt sau divin. Cuvîntul ,,Măgura" însemna barca cerească cu care Soarele plutea ziua pe cer, iar seara se ducea la culcare pe sub pămînt pe marea fără de sfîrşit, ea apărînd şi la emeşi dar şi în religia egiptenilor unde povestea îl are ca personaj pe Ra, adică Sfîntul Soare de la noi, locul fiind atît un lăcaş de cult închinat soarelui cît şi un calendar cum găsim indicii în alte desene din această peşteră. Este uluitor faptul că mentalul colectiv al românilor şi numai a românilor din această regiune, a păstrat simbolul imagistic timp de peste 12000 de ani, repetîndu-l în secolul XVII la Ieud dar şi în alte părţi, dovedind prin asta că am stat locului toată această perioadă de timp, şi că nu ne-a creştinat nici născocitul Andrei, nici Satana, dar nici Talpa Iadului.

Rîndul trei are primele două imagini chiar de la Mănăstirea Sinaia cu un detaliu cu crucea înscrisă în cerc, mai departe este o cruce înscrisă în cerc, simbol foarte des folosit pe porţile românilor din Maramureş, lîngă ea este crucea de piatră getică aflată pe şoseaua din apropierea localităţii Băiţa de Codru, judeţul Maramureş, iar în partea dreaptă a rîndului este simbolul Tatălui Ceresc cu 12 raze – cercul cu un punct în mijloc sau cu un alt cerc mai mic cum apare pe porţile maramureşenilor – din Peştera Gaura Chindiei, judeţul Caraş-Severin, vechi de prin mileniul XV î.e.n. care însă nu spune nimic istoricilor români. Le-o spun eu de la obraz că ar trebui să-i mănînce moartea pe toţi pentru cît rău au făcut neamului get şi urmaşilor lui din ziua de azi. Simbolul poate fi Sfîntul Soare care parcurge o rotaţie completă în jurul Pămîntului în 12 luni sau este tot o formă de svastică pornită de la cea cu trei

braţe, şi repetată de 4 ori, în cele patru anotimpuri de rotaţie a Osiei Lumii sau Axis Mundi vreme de un an!
În eme-gi există cuvîntul *buzuru,* scris şi *puzuru*, cu sensul de semeţ. siguranţă, mister, taină, la fel îl găsim amintit în Carpaţii de Curbură prin numele comunei Bozioru(Buzuru), loc plin de măreţie a zidirii Tatălui Ceresc, dar şi plin de taină şi de mister. Ei scriau acest cuvînt printr-un triunghi echilateral cu vîrful în sus, la fel cum era semnul şi în baştina lui carpatină pentru Tatălui Ceresc. Semnul format din **Δ**cu o linie mică ce se ridică în sus de pe latura orizontală este litera A în alfabetul folosit pe tăbliţele de plumb, dar găsindu-se şi în cele folosite în Ki-en-gi/Sumer(vezi mai jos) cît şi la Vinča şi Karanovo. În eme-gi litera A are următoarele sensuri: creaţie, zidire, naştere aşa cum ne arată statueta din bronz descoperită la Turda şi care poartă toate totemurile şi simbolurile religiei strămoşeşti: berbecul ceresc, şoimul ceresc, mielul, doi peştele, masa cu trei picioare, cercul, crucea cu braţele egale, soarele, luna şi fulgerul Tatălui Ceresc. Semnul pentru litera A se găseşte şi în alfabetul egiptean unde se citea DI, amintindu-ne de Die sau Dio de pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia şi care avea sensul de sfînt. Peştele ca totem se găseşte zgîrîiat pe o stîncă uriaşă din apropierea peşterii lui Iosif, situata la 3 km de satul Nucu, pe Valea Bordeiului, iar simbolul este în mitologia egiptenilor şi pe tăbliţele de plumb dar şi în cultura filistenilor despre care nu vorbesc decît mozaicii ivriţi sau cazari ca fiind strămoşii lor!
Tot la Coliboaia, în pictura rupestră apare o pasăre foarte stilizată – rîndul de jos - care se uită la un animal mic din faţa ei. Dar cam aceeaşi imagine o găsim şi în peştera Gaura Chindiei unde desenele sînt din timpul mileniilor XV-XI î.e.n. dovedind şi prin aceste argumente materiale venite din penumbra istoriei, că am fost şi am rămas pe aceste meleaguri de-a lungul a 40000 de ani, chiar dacă nişte jeguri din vremurile noastre ne spun că avem o istorie de numai 150 de ani, pe cînd neamul lor este de atîtea milenii că nu avem păr pe cap să-l numărăm pentru a socoti cine au fost şi ce li se cuvine din partea celorlalţi. Eu cred că mai mult de o poacă în cap şi un ştreang pe gît nu merită aceste tîrîturi care îşi născocesc fel de fel de istorii pe seama celorlalţi. Poate că aceste

simboluri sînt în fapt ceea ce pricepuţii greci au numit fenix, iar noi i-am spus ,,măiastra" sau pasărea măiastră.

De la stînga spre dreapta avem pasărea de la Coliboaia, cea din peştera Gaura Chindiei, o măiastră pictată pe o farfurie din secolul XVI, aflată în Muzeul de Istorie din Suceava, măiastra făcută de marele sculptor C. Brîncuşi şi o ,,măiastră" descoperită la Hîndreşti-Oţeleni, judeţul Iaşi din perioada 5500-4200 î.e.n. Pentru a fi fotografiată în poziţie verticală, avînd o înălţime de numai cca 5 cm. aceasta a fost pusă într-o fusaiolă. Partea de jos a piesei lipseşte, şi presupun că era fixată pe un mic postament pentru a sta în poziţie verticală.

Ca să fie discuţia dusă pînă la capăt mai avem aici personajul totemic principal al picturii rupestre – cerbul – care a fost la mai multe popoare vechi din Europa folosit ca referinţă religioasă în diferite forme de cult.

În partea stângă a rîndului de sus este fotografia de la Coliboaia a cerbului ca imagine principală a picturii, însă avînd în jurul său mai multe animale şi semnul crucii atît înscris în cerc, cît şi liber, repetat de mai multe ori. Lîngă ea, spre dreapta este mulajul unui sigiliu emeş de prin secolele XXVIII î.e.n. unde doi cerbi au între ei Pomul Vieţii sau Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului cu şapte ramuri cum este el şi în tradiţiile noastre prezente dar şi cele ale geţilor. Spre dreapta este un vas emeş cam din aceeaşi perioadă unde se vede iarăşi cerbul sub pătratul împărţit în alte pătrate mai mici. În capătul din dreapta este un cerb de pe un vas cucutenian din faza A sau B, adică perioada de timp 5500-4200 î.e.n., iar mentalul nostru colectiv transmis din generaţiei în generaţie pe cale orală ne-a adus din străvechime

mai multe legende despre acest animal frumos dar fricos, lăsat de Ziditor ca un domn al pădurilor.
Cerboaica apare şi în ritualurile de peţit la români cum o găsim în scrierile lui Dimitrie Cantemir, iar timpul a făcut să se păstreze în datinile noastre de Anul Nou în Moldova dansul cerbului ca o rămăşiţă a vechilor ritualuri totemice pe care le practicau strămoşii noştri pentru a aduce cinstire duhurilor cereşti, în chemarea înnoirii vieţii pe pământ. Pînă pe la mijlocul secolului XVlll, cînd am ajuns să fim conduşi de fanarioţi, Anul Nou îl ţineam la data de 21 martie odată cu venirea primăverii, adică a înnoirii naturii. La populaţiile galice, celtice cît şi la cele sarmatice Cernunnos era zeul animalelor, al prosperităţii materiale, el simbolizând ciclul reînnoirii naturii şi al vieţii, care se perpetuează cu fiecare anotimp, purtînd pe cap coarne de cerb, cum se vede în fotografiile de mai jos. Cerbul era totemul cel mai iubit de aceste neamuri, considerîndu-se că şi viaţa se înnoieşte în fiecare primăvară tot aşa cum ramurile coarnelor de cerb, care cad în fiecare an odată cu venirea iernii, înnoiesc în fiecare primăvara.

În rîndul de sus de la stînga spre dreapta, am pus un obiect de cult sarmat care este un cerb şi o coroană de aur venită tot de la acelaşi neam, unde apar deasupra doi cerbi îndreptaţi spre Pomul Vieţii dar şi un berbec, iar în dreapta este o scenă de pe vasul Gundestrup descoperit în Danemarca. Imaginea ne prezintă o divinitatea cu două coarne de cerb pe cap, fiecare avînd cîte şapte ramificaţii, în poziţie şezînd şi ţinînd în mîna stîngă un şarpe, iar în dreapta un fel de brăţară răsucită care se termină la capete cu nişte bulbi. În dreapta lui se vede un cerb, mai sus este un ţap, iar în stînga este un lup şi deasupra acestuia un leu. Toate animalele de pe acest vas au fost totemuri de-a lungul timpului şi la populaţiile carpatine din mileniile XXXV-l

î.e.n. şi aduse de urmaşii lor – românii de astăzi – prin dansurile cerbului, caprei, ursului, buhaiului/taurului ca vechi obiceiuri şi tradiţii strămoşeşti.

O **rămăşiţă** din vechiul dans al cerbului o găsim şi în Anglia, fiind asociat cu cunoscut dans Morris deşi ele în vechime erau diferite, avînd loc în fiecare an la Abbots Bromley, Staffordshire. Procesiunea era formată din şase oameni care purtau pe cap coarne de cerb, trei albe şi trei negre, precum şi trei bărbaţi deghizaţi în femei şi un mascat care imită pe un nebun ce duce de căpăstru un cal frumos, iar un tinerel încearcă să ţintească cu arcul în frunte pe cîte unul dintre cerbi. Dansul şi sceneta ne aminteşte de ritualul nostru menţionat de D. Cantemir în Descriptio Moldaviae privind peţitul unei fete care era asemuită cu o căprioară sau cerboaică, ce îi ieşise în cale unui tînăr şi vrînd să o vîneze, aceasta a fugit ascunzîndu-se la casa unde au dat năvală ceata de tineri.

Mai găsim urme ale dansului cerbului practicat în vremi uitate de istorie pe glia carpatină şi la neştiuţii kabili din nordul Africii. Aceştia mai practică în Maroc dansul numit Dhulqarneni, sau ,,cei cu două coarne", unde dansatorii se învîrt într-un cerc pentru a creşte puterea magică adusă asupra întregii comunităţi, fiind şi un ritual închinat lunii ca astru al renaşterii vieţii din moarte. Dansul a fost dus pe acele meleaguri în prima migraţie din secolul XVll î.e.n. sau în secolul V ori Vl al erei noastre, cînd urdiile mişcătoare formate din geţi, goţi, sarmaţi, alani, sciţi şi alţii, pornite de la Istru la anii 400 către vest, ,,au vizitat" Roma în anul 410 uşurînd-o de multe cîte au fost adunate acolo de-a lungul timpului cu sabia, s-au odihnit ceva ani în sudul Galiei, apoi s-au rostogolit peste Iberia şi de aici au ajuns în nordul Africii. Numele dansului Dhulqarneni(dhul + qarneni) arabizat, trebuie citit duhul Cernunos, adică duhul cerbului ceresc cum era în vechime şi la popoarele din Galia, insulele britanice şi Irlanda, dar şi la neamul sarmaţilor care îi spuneau turka, de unde îndrăciţii cazari i-au scos pe pretinşii **tùrk** din care se trag şi strămoşii lor! Ca să le mai trag una peste bot acestor lepre înrăite a trăi numai din minciună şi hoţie, le zic lor, dar mai ales românilor surzi şi orbi că în Muntenia la capra cu care se umblă de Anul

Nou, ei îi spun şiturcă sau brezaie. Confuzia este dată de amestecul dintre totemul ţapului sau căpriorului şi cel al cerbului ceresc, fiind accentuată de restricţiile iudeo-creştine impuse de stăpînirea fanarioţilor greci din secolele XVIII-XIX. Cuvîntul ,,turca" în limba română veche mai înseamnă stafie sau nălucă, o trimitere clară la legenda cerbului ceresc cu coarnele de aur pe care încă o mai ştiu unii români. În satele din nordul munţilor Apuseni, locuri cuprinse în judeţele Bihor şi Sălaj, copiii umblă de Crăciun la colindat cu masca unui cap de cerb, încercînd să transpună într-un fel de teatru liber încheiat cu un dans ritualic, conţinutul legendei cu cei doi copii, unde fata este ucisă sau numai adormită o perioadă din an de către o vrăjitoare pe care o şi ascunde, iar fratele ei cu înfăţişare de cerb cu coarne de aur o caută peste tot pămîntul. Turca este o divinitate strămoşească ce s-a ţinut scai de români, iar aceştia de ea, fiindu-le dragă şi astfel au petrecut împreună timp de peste 40 de mii de ani, în jurul Carpaţilor, ba bucurîndu-i şi pe alţii cu inimă largă şi iubire de natură şi Dumnezeu pînă ce unii dintre aceştia s-au înfrăţit cu Talpa Iadului numit Iahwe şi au pornit-o cu hula. Ea adoarme sau moare toamna tîrziu sau la începutul iernii şi se trezeşte sau înnoieşte la începutul lunii martie la fel cum se întîmplă cu coarnele cerbului care cad toamna tîrziu şi încep să apară din nou primăvara. Cuvîntul ,,turca" după regulile limbii eme-gi, este compus din *tur* cu sensul de staul sau taur şi *ca* pentru gură sau bot, dovedind că tradiţia noastră păstrează un ritual vechi de prin mileniile VII î.e.n. aşa cum arată artefactele – acele capete de taur – descoperite la Parţa, Hîndreşti, Cucuteni, Ghindăoani şi alte locuri, cultul totemic al taurului ceresc găsindu-se şi în obiceiul buhaiului(taurului) practicat azi în Moldova. De-a lungul timpului şi al restricţiilor impuse de iudeo-creştinism, aceste tradiţii ancestrale s-au amestecat între ele, dar este bine că le păstrăm şi aşa fiindcă în ele găsim dovezile de netăgăduit ale dăinuirii noastre pe aceste meleaguri din vremurile fără istorie ale omenirii.

Chemare la neuitare - Sectiunea 3

Prestigiul extraordinar al culturii emeș/sumeriene a fost recunoscut chiar de cuceritorii akkadieni si ulterior babilonieni care au folosit această limbă în oficierea cultului religios. Traducerea limbii sumeriene s-a făcut cu ajutorul ,,dicţionarelor” paleoakkadiene si paleobabiloniene, limbi semite şi înrudite între ele, care au încercat să transpună într-o structură semită o limbă aglutinantă. Aceste limbi nu aveau sunetele ,,ce”, ,,ci” şi au fost transcrise prin sunetul „şe”, ,,şi” aşa cum fac cei din Muntenia cînd vor să-i zeflemească pe moldoveni ,,pi şentru”, corect ,,pi centru” cu ,,ce” moale; vocalele ă, î au fost transcrise prin a, i.
Vocala ,,o” din emegi, a fost transcrisă totdeauna în vocabularele semite în „u”. Limba română veche surprinde trecerea vocalei u în o ca în cazurile dubă(dub: a bate cu putere , a lovi, a pune + a: braţ, forţă putere) dobă, tobă sau durni(dur: locuinţă + ni: gazdă, persoană, a se învîrti, a se răsuci) dorni, dormi. De reţinut că şi în prezent arabii(urmaşii semiţilor) care au studiat în România pronunţă consoana p ca b(bobor - popor), ă ca a(masea-măsea), î ca i (cînd-chind). Limba emegi nu avea consoanele f, v, j, t sau nu au reuşit semiţii să le redea în dicţionarele lor. Consoana ,,b” de multe ori devine ,,p” şi invers, fenomen întîlnit şi pentru ,,d” înlocuit cu ,,t”, ,,g” înlocuit cu „c”, ,,z” înlocuit cu ,,s” sau ,,ş”. Fenomenul este asemănător dacă s-ar încerca transcrierea limbii chineze cu alfabet latin.
Scrierea sumeriană este în cele mai multe cazuri monosilabică(aglutinantă), puţine cuvinte sînt compuse din două sau mai multe silabe. În limba română prin unirea a două sau mai multe monosilabe a limbii vorbite în mileniul Vlll – lll î.e.n. au rezultat cuvinte noi dar cu sensuri apropiate sau identice monosilabelor iniţiale. Un cuvînt(fonem) se putea citi în mai multe feluri, (,,sug” se poate citi: ciug, ciuc, ciog, cioc, sog, soc) sau se scria în mai multe feluri dar avea acelasi sens(sopîrca: a linguşi, a umbla cu şmecherii, se poate scrie ,,su+par+ca”, ,,sub + ir + ca” sau ,,su + bir +ca”). Emesii aveau obiceiul să nu mai scrie ultima(sau ultimele două) literă aşa cum fac oşenii în vorbirea lor curentă.

În partea stîngă a lexiconului se găseşte cuvîntul din limba română iar după semnul (=) urmează cuvîntul emeş cu sensurile aferente. În paranteza rotundă am pus sunetul care nu a fost scris în textele emeş. În paranteza pătrată am pus cuvîntul din limba engleză cu explicaţia aferentă. Unde am considerat că traducerea semită a modificat sunetul original am trecut termenul propus de mine si ulterior termenul cunoscut de sumerologi. Cuvintele emegi au mai multe înţelesuri ajungînd să treacă de 250 pentru expresia ,,me" şi acelaşi sens poate fi explicat cu mai multe expresii(putere = a, su, usu). Sunt convins că sensul multor cuvinte a fost influenţat de traducerile succesive(emegi; akkadiană, babiloniană, germană, engleză, română) si consider o mare datorie a statului român să dispună măsuri care să ducă la o implicare majoră a persoanelor interesate din România în descifrarea tăbliţelor de lut care poartă scrierea emegi. Precizez că s-au descoperit pînă în prezent cca. 100000 tăbliţe de lut cu scriere emegi dar nici jumătate nu au fost descifrate iar pentru scrierea veche pictografică dificultăţile sînt si mai mari, termenii fiind foarte greu înţeles. Consider această greutate explicabilă pentru un străin de această limbă dar nu și pentru cel care stăpînește foarte bine limba română veche si are o minte isteaţă, liberă de orice dogme preconcepute privind originea neamului si limbii noastre.

Neamul emeş(sumerienii) cînd au plecat din ţinutul actual al României nu au lăsat în urmă o imensă pustietate. Au mai rămas destule comunităţi care să-si continue existenta milenară. În regiunea Oaş(Us) din nordul României există o comunitate rurală de indivizi ce-si spun cu mîndrie nemes. Ei nu se amestecă prin căsătorie cu ceilalţi săteni, se consideră că aparţin de vechi familii boiereşti, de neam mare, sînt oameni de încredere, sînt foarte chibzuiţi în acţiunile înfăptuite si sînt foarte demni. Mai există termenii a nemeşi cu sensul: a boieri, face pe cineva boier, a înnobila; nemeşie: rang social, clasa nemeşilor; nemeşug: nemeşie, calitatea de nemeş, totalitatea lor. Chiar dacă timpul ne-a despărţit de peste 5000 de ani, noi românii mai păstrăm vechile tradiţii si obiceiuri.

Cuvîntul hora are sensul de a dansa în cerc iar în eme-gi cuvîntul hura are sensul de neam, vită, a conduce, a învîrti, a se opri. Chindie este denumirea unui dans iar la emesi ki-e-ne-di are sensul de a dansa, a bucura pămîntul. De Anul Nou în Moldova se umblă pe la casele oamenilor cu dansul căluţului care începe cu expresia ,, hop zurzur"

iar emesii au ambele cuvinte hup: acrobat, a sălta, a sări si zur-zur: a se zgudui, a se clătina.
Ţinutul locuit de emeşi se numea Ki-en-gi. În limba română avem cuvîntul chingi(cu primul i pronunţat mai lung) cu sensul de bucată de lemn lungă si îngustă care se fixează pe un alt lemn cu rolul de a-l întări, folosită în special la schelele din construcţii, fîşii de pînză sau piele din hamul cailor, prinsă de hloabe şi folosită pentru protecţia abdomenului la cai, fîsie de pînză sau piele folosită pentru fixarea şeii, cingătoare de pînză groasă folosită pentru protecţia abdomenului la femeile însărcinate sau la oamenii care fac efort fizic deosebit. Toate sensurile se pot reduce la următoarele: a apăra, a proteja, a susţine, a ocroti. Mai există expresiile: ,,a tine în chingi" – a constrînge, a controla, ,,a lăsa din chingi" – a lăsa liber, ,,a-l tine chingile" – a fi sau a se simţi în putere, a fi în stare = Ki-en-gi: teritoriul pe care mai tîrziu semiţii l-au numit Sumer, era apărat natural la est si vest de fluviile Tigru si Eufrat, la sud de mare iar în nord au construit mai multe ziduri de apărare. Limba engleză păstrează aceste sensuri prin cuvîntul king.
Sîngi: element care a stat la baza constituirii clanurilor si a ginţilor avînd un strămoş comun = sang-gi: persoană care aparţine prin naştere aceluiaşi grup, a-si avea originea, a se trage din, a fi uniţi, cel mai de seamă, prima categorie, prima clasă socială. Sang-gi îsi spuneau emeşii şi termenul a fost tradus eronat după descifrarea tăbliţelor de lut prin ,,capete negre", corect ar fi neam ales, neam civilizator sau neam nobil. Limba care o vorbeau se numea eme-gi cu sensul de limbă a neamului conducător, limbă aleasă sau oficială. Ei îşi numeau tara Ki-en-gi cu sensul de ţinutul neamului înţelept sau a demnitarilor de sînge nobil. Un alt termen folosit pentru poporul emeş este sang-gig tradus gresit tot prin ,,capete negre". Termenul gig are sensul de trist, slab, negru, sumbru, pagubă, boală, dar și frumos, civilizator. El este păstrat în limba română cu sensul de val de pînză. Intr-adevăr emeşii de cele mai multe ori purtau pe umăr o pînză care era înfăşurată pe trup, ceea ce-i făcea să se deosebească de semiţi care umblau cu bustul gol. Tot noi păstrăm termenii: gigat(gig: tristeţe, suferinţă + at: schelet, slab) cu sensul de slab, subţire şi gigăt(gig: bucurie, mîndrie + at: tată, chiot, a striga, a cînta) cu sensul de vioi, mîndru, demn iar pe tăbliţele geţilor am găsit cuvîntul gig cu sensul de frumos, chipeş, mîndru, nobil. Irlandezii au cuvîntul giogadh cu sensul de a scoate

strigăte ascuţite, a chiui. Este o certitudine că gig trebuie tradus şi prin mîndrie, demnitate, civilizator, nobil, adică poporul mîndru, poporul ales sau civilizator. Prin repetare, cuvîntul gi a ajuns gig(gi: om tînăr + gi: nobil mîndru, civilizator, aparţine prin naştere grupului) si poate avea în eme-gi sensul de neam ales, popor civilizator, popor nobil. Limba română mai are cuvîntul gigia cu sensul de tînăr frumos si plin de farmec, drăgut, vesel(gi: tînăr + gi: nobil mîndru + a: odraslă, urmaş) care vine în sprijinul ideii arătate mai sus. În limba irlandeză există cuvîntele gig, gige si giga cu sensul de chicoteală, ciripeală, a încuraja, a se hîtjoni, a radia, a străluci de bucurie, a batjocori, a lua peste picior, a sfida şi care păstrează ambele sensuri din limba română pentru gigat ceea ce confirmă o traducere incompletă a cuvîntului gig din eme-gi. Tot în irlandeză mai sunt cuvintele gigea si gigi cu sensul de chicoteală, veselie, distracţie identic cu gigia al nostru. Limba română veche mai are cuvîntul gigă ce este un dans englezesc(jig) dar şi irlandez executat cu vioiciune si veselie, melodia după care se execută acest dans. Un popor plin de veselie si vioiciune aşa cum erau emeşii nu putea fi negru în suflet sau la minte așa cum sunt leprele care încearcă de vreo 150 de ani să-i facă pe emeși de neam semit și strămoși ai buricaților lumii. Dacă ei nu aparţineau rasei semite iar statuile îi prezintă cu părul subţire, pieptănat cu cărare pe mijloc şi legat în coadă la spate(cum poartă părul şi în prezent călugării români sau cum purtau moţii) consider că este o greşeală traducerea ,,capete negre” şi trebuie înlocuită prin poporul ales, poporul civilizator. În raport cu vecinii semiţi, ei erau cu adevărat un popor civilizator. Este inadmisibil ca limba unui popor să fie aleasă, a nobililor, a conducătorilor iar poporul să se numească ,,capete negre” de parcă iar fi potopit rîia sau lepra pe toţi. Trebuie să arăt că termenul gi poate fi tradus şi prin a strînge părul, codite de păr. Deşi au dispărut ca stat în secolul XVlll î.e.n., învingătorii lor semiţii, le-au cultivat limba si religia pînă în secolul Vl î.e.n. dovedind imensul prestigiu de care se bucura cultura emeş. Iudeii, în captivitatea din Babilon –poveste inexistentă istoric ci numai în revelațiile lor - cînd si-au prelucrat propriile mituri şi legende au preluat din ,,cultura caldeeană” miturile iudaismului inclusiv mitul ,,poporului ales” pe care l-au folosit cu foarte mare abilitate în epoca modernă. În sudul Iraqului există în prezent un grup etnic ce îsi spune emeci, fiind majoritari dar fără drepturi politice. În urmă cu 4500 pe acelaşi teritoriu a locuit neamul

emeş(se poate citi şi emeci) – o ramură a strămoşilor noştri carpatici - care vorbea o limbă numită eme-gi.
Să repet emes, eme-gi, emeci. Fantastic! Emesii au traversat istoria şi ne sînt contemporani! Dar istoria le-a făcut o mare nedreptate prin Jules Oppert în anul 1855 cînd a botezat acest popor necunoscut cu numele de ,,sumerieni" dintr-o interpretare eronată a termenului de Sumer folosit de akkadieni pentru teritoriul dintre Tigru Eufrat şi Golful Persic. Poporul care locuia acest teritoriu se numea emeş sau sang-ngi iar tara lor se numea Ki-en-gi, termenul de Sumer fiind specific culturilor semite care au preluat cultura emeş. Nimeni nu s-a gîndit că muncitorii care participau la săpăturile arheologilor erau urmaşii celor care au creat acea cultură fabuloasă a emeşilor(sumerienii), şi care fără să ştie participau la descoperirea propriului trecut! În Consiliu de Administrare al Iraqului din anul 2004 exista un reprezentant cu numele de Bara-lulu. Numele este fără discuţie emeş şi poate fi interpretat prin conducătorul neamului străbun. Canalul Um Kasr este tot o denumire emes(um + kas +ri) cu sensul de rîul care curge dirijat. Dacă dispărea poporul care a creat aceste structuri fonetice, astăzi nu le mai auzeam. Trebuie cercetat acest domeniu pentru a aduce adevărul la lumină.
Sîngi: figurativ cu sensul de suflet, fire, fel, caracter, conştiinţă, mentalitate ca în expresia ,,sînge rău" care semnifică om parşiv, suflet rău, suflet parşiv, caracter pervers. Se mai foloseşte și înjurătura ,,sîngili mă-ti" cu sensul de blestemat să fie neamul care te-a zămislit si te-a format ca om = sang-gi: suflet rău, persoană închisă în sine, familie blestemată, reputaţie proastă, individ periculos. Trebuie arătat că în limba quechua(limba folosită de incaşi) sango semnifică suflet.

Arhaisme si regionalisme din limba română care se găsesc în emegi în formă identică sau foarte apropiată:
abur: evaporarea apei prin fierbere sau datorită temperaturii ridicate = ab-ur: vase pentru fiert.
aburi: a supune unei atmosfere încărcate cu abur un aliment uscat pentru a-si recăpăta frăgezimea, a creste umiditatea într-un spatiu închis pentru realizarea unei băi de abur = a-buru: a deschide aripile, a se înălţa a ieşi, a se desfăşura.
aceră: a avea nădejde la, a aştepta să, a tinde spre, = aceră,a-se-ra: lamentaţie, a invoca ceva, a se plînge.

achita: cu sens figurativ de a ucide = a-chi-ta: a distruge, a zdrobi.
aciua: a aşeza, a pune în ordine, a pune la locul lor = aciue,a-su-e: a atinge, a aşeza, a pune în ordine, a arunca, a face.
acusica: expresie ce arată că o acţiune se va desfăşura imediat = acusica,a-gu-zi-ga: imediat, devreme, dimineaţa.
adapa: a duce animalele să bea apă, a da apă vitelor = adapa: primul om în mitologia emes, ieşit din marea primordială.
adă: actiunea prin care unei persoane i se cere să transporte sau să mişte ceva = a-da: a trimite, a duce afară, a tipa.
aduc: a duce, a căra = a-duc,a-dug: a iriga, a îndeplini, a căra cu ulciorul.
aldui: a binecuvînta = al-du(i): a insista, a dori, a cere, a da un sfat, bucurie.
alean: dor, întristare, suferinţă = al-la-an: stejar, unul din arborii folosiţi de români la ceremoniile de înmormîntare.
amaru: stare de spirit care exprimă disperare, neputinţă, decădere psihică, nenorocire de proportii abătută peste o persoană, grijă profundă purtată mereu în suflet, distrugere, jale, chin fizic sau psihic = a-ma-ru: inundaţie, catastrofă datorată unor revărsări de apă, prost, necopt la minte.
amus: groapă sau putină cu apă si var pentru argăsit piele, argăseală = amas: stînă, tîrlă de vite, adăpost provizoriu.
angara: obligaţii numeroase, treburi de rezolvat = a-nga-la: sac din piele pentru făină, a transporta provizii de făină.
antal: butoi mare de stejar, poloboace, măsură de capacitate de 50 vedre = an-ta: înalt, mult, pînă la, deosebit de mare.
apa: elementul vital al vieţii, lichidul care ocupă 70% din suprafaţa pămîntului si este principala componentă a corpului omenesc = a-pa: ţeavă făcută din argilă prin care trecea apa sau berea consumată la diferite evenimente inclusiv funerare, apa care curge.ara: începerea muncilor agricole odată cu afînarea pămîntului prin distrugerea crustei tari de la suprafaţă si îndepărtarea buruienilor. În comunităţile agrare această acţiune constituia o sărbătoare deosebită la care participau toti membrii. Se alegea cel mai bun gospodar din comunitate si el avea cinstea să iasă primul la arat. Sărbătoarea avea si un profund caracter religios pentru că simboliza împreunarea cerului cu pămîntul si renaşterea unui nou ciclu al vieţii. Insămînţarea brazdei avea rolul unei fecundări magice pe care omul o intermedia între cer si pămînt si

asigura continuarea vieţii. Acest obicei se mai păstrează în forma lui arhaică în Maramureş prin obiceiul tînjalei = a-ra: a pune sămînţă, a face praf, a distruge, a însămînta, a străluci, a radia, simpatic, clar, neted, a lăuda.
arde: purificare prin foc, jertfirea unor ofrande pe altar prin ardere = ar-de: a lăuda, a străluci, a arde cu flacără, drag.
arzu: termen vechi cu sensul de jalbă, plîngere, rugăminte scrisă pentru rezolvarea unei situaţii nefavorabile = a-ra-zu: petiţie, persoană care se roagă, rugăminte, ritual, a informa pe cineva.
asu: bun, cel mai priceput, înţelept = asu: doctor, înţelept.
asud: a transpira datorită unui efort susţinut, expunerea corpului la temperaturi ridicate care generează transpiraţie = a-sud: a mişca cu energie si prin repetare, amiază, odihna de amiază, a sorbi, a lua, a pune.
ased: a pune într-o anumită poziţie un obiect sau o persoană, a se aseza = a-sed: apă răcoroasă, apă rece, apă liniştită.
atac: acţiune violentă, reprimare, pregătirea unei asemenea acţiuni prin unire sau aliere = a-tah,a-dah: aliere, unire, ajutor, acţiune în forţă, rezistent.
azil: loc de refugiu pentru bătrînii fără adăpost, a oferi unui străin necăjit un adăpost = azil: bucurie, fericire, mulţumire.

ba: negare, refuz, împotrivire = ba: a provoca, a învrăjbi, a dezbina, a prezice, arogantă, trufie, a desfăşura.
bal: balot de marfă = bal: a transfera, a preda, a ceda, a rezolva, scadentă.
bala: monstru, fiară = bala: ostilitate, a răsturna, duşman, a distruge, raită, a se întoarce, a dezlănţui un atac.
ban: echivalent convenţional în relaţiile de schimb de mărfuri sau servicii, subdiviziune a leului, ,,banul este ochiul dracului” = ba-an: suport, sprijin, a susţine, fioros, impetuos, pătimaş.
bandă: fîşie, bandaj, a lega = banda: a sprijini, a susţine, a lega, a uni.
bară: mocirlă, baltă, smîrc = bara: a inunda, a umple cu vîrf, a se revărsa, a se răspîndi, a dispărea deasupra, a fi întins.
barac: cîine flocos si cu mustăţi mari = barac,barag: vizuină, a cuibări, haită.
baragă: lup în fruntea unei haite care prin urlete dă semnalul de atac asupra prăzii si o hăituieşte pentru a o împrăştia, taurul din fruntea

cirezii care poartă clopotul pentru a-şi anunţa prezenta, om sau copil cu gură mare = barag: a împrăştia, a răspîndi, a întinde, conducător, adunare, cuib, vizuină, droaie.
barbarie: acţiune violentă a unor persoane împotriva altor persoane si care are ca scop distrugerea unor construcţii, a unor produse, a unor culturi si livezi sau masacrarea oamenilor si animalelor prin foc si sabie = bar-bar-ra: flacără, văpaie, a se dezlănţui, a face tărăboi repetat, a aduce mereu nenorocire.
bă: formă de adresare către o persoană = ba: persoană în viată.
bălăcăi: a se bălăci, a lovi apa cu palmele = bal-aca: a turna, a cădea în torente, a se revărsa, a se roti, a se învîrti.
bănicior: baniţă, unitate de măsură de 10 litri = băncior,bansur: recipient, a împărţi, măsură de capacitate de 10 litri.
bătătură: suprafaţa de teren a curţii împrejmuită cu gard pentru a tine închise păsările si animalele mici, degradarea pielii prin desprindere si formarea unor băşici dureroase sau întărirea foarte puternică a pielii care provoacă dureri persistente = ba-ta-tur: acestea sunt mici, scurte, de mică întindere.
bir: impozit principal perceput în statele feudale române de la ţărani si meşteşugari, care de multe ori era luat prin violentă si cazne de tot felul = bir: a împărţi, a împrăştia, a da peste cap, a pedepsi, a se răzbuna pe, a agita, a omorî.
bîz: sunetul scos de insecte sau de albine la urdiniş, vorbitul în şoaptă = biz: a ciripi, a bîzîi, a zumzăi, a murmura, a şopti.
bîr: interjecţie cu care oile sunt îndemnare la drum sau să facă alte mişcări cerute de cioban = bir: echipa care mînă oile.
bîra: a bodogăni, a cicăli pe cineva, a enerva, a se certa = bi-ra: amestecat, năucit, a amesteca, a zăpăci, a aiuri.
bolund: persoană cu tulburări psihice de comportament, persoană care are ieşiri necontrolate ce demonstrează labilitate psihică, persoană care trebuie supravegheată si protejată = bulung: nevinovat, a hrăni, a ocroti copilul.
borî: a vomita = boru,buru: a vomita.
bou: taur castrat folosit ca animal de tracţiune = bou,bu(u): a rage, a mugi, a transporta, a îndemna, a trage, a duce.
bu: a buhăi, a lînge = bu: a pune pe cineva să urle sau să plîngă.
buhu: o stare se spirit ce arată nesiguranţă, ca în expresia ,,i-a mers buhu” = bu-uh: a tremura, a se teme, a-i fi frică.

bui: a da năvală, a se repezi la = bu(i): a se repezi la, a da năvală, a alerga împrejur, a alunga cu forţa, a fugi, a captura.
buli: a păţi ceva neplăcut = bul(i): nenorocire, lovitură, a bate, a fugi, a da năvală, a blestema, a provoca.
buluc: năvală mare, grămadă, droaie, toti deodată, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = buluc,bulug: a se năpusti, a da buzna, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, a grăbi, vînjos, musculos.
bura: a ploua mărunt si des = bu-ra: a uda repede, a stropi.
bure: vas de lemn pentru băut apă, scafă, băţ cu care se măsoară laptele în şiştar = bur(e): castron de lut ars, vas, a mînca.
but: coapsa unui animal rumegător, bucată mare de carne = but: sold, călătorie, copac cu umbra groasă.

cac: a se uşura, excremente = cac: curbă, a se îndoi, a se aşeza, dop, genunchi.
cadă: butoi mare cu un singur fund, de formă conică ce se foloseşte numai în poziţie verticală pentru borhot de fructe sau zdrobirea strugurilor pentru vin = cada,gada: a avea, a fi plin, a duce, a purta, a transporta, aşeza, încărcătură.
cade: a se cuveni, a merita, a potrivi = cad(e): a se alipi, a strînge, a prinde.
caduc: gol, acţiune ratată = ca-duc,ca-dug: măsurarea sau socotirea mărfii pentru calculul profitului sau impozitare.
cal: animal domesticit de om în diferite zone ale lumii si folosit pentru călărie si transport, se folosea mai mult la parade si la călărie = cal: puternic, viguros, iute la fugă, animal călărit de om, a încăleca.
cala: partea de jos a unui vapor unde se depozitează mărfurile = cala: groapă pentru provizii prevăzută cu acoperiş si uşă de intrare, pivniţă pentru cereale.
cale: drum, potecă, soluţie într-o dispută verbală, fel de a acţiona = cala: a se îndrepta spre, tare, rapid, a evalua, a socoti.
calga: locţiitor, urmaş = calga,galga: sfat, consultaţie, respect, a tine seama de.
calici: a nenoroci, a aduce suferinţe fizice, a lovi = ca-li-ci,ca-li-gi: a înconjura, a asedia, a zăvorî afară, a trage cu putere.

calie: fiinţă închipuită, invocată de copii cînd se scaldă în rîu pentru a rezista ca ea la frig = ca-li-e: strigăt puternic, bucurie mare, a chema, a ruga, a fi încîntat.
canea: cep, slăvină, pipă, orificiu făcut într-un butoi si prevăzut cu un dispozitiv care reglează debitul vinului si trebuie mînuit cu mare atenţie = cana: îngrijorare, nelinişte, a fi agitat.
canoni: a umili, a chinui, a dispreţui, a căzni, a munci din greu = canone,ca-nun-e: strigăt de disperare, urlet, răcnet.
capan: om în slujbă mare, om cu influentă = capa,gaba: trufie, a fi de partea cuiva, coşul pieptului, suflet, inimă.
car: unitate de măsură utilizată în Moldova în evul mediu cînd se expediau pentru export produse agricole (peste, grîu, secară) avea cca 900 kg. = car: unitate de măsură egală cu 909 litri, cît se aprecia că se poate transporta în condiţii normale cu un car cu patru roti tras de boi.
cara: a transporta, a duce, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face = car: chei, port, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face, a transporta, a scoate la păşunat, a jefui, a scăpa, a ieşi, a evada, [carat: cărat].
carar: hotărîre, rezoluţie = caras,garas: decizie, hotărîre, oracol, conducere.
cară: : peste mic si foarte vioi din apele stătătoare, zvîrlugă = cara: a captura, a prinde, a se zvîrcoli, îndiguire, apă.
casa: adăpostul omului = cas(a): cătun, zestre, cartier nou al unui oraş, casă de afaceri.
casto: bine, potrivit, atrăgător, potrivit la gust = casto,casdu: băutură dulce.
cata: acţiune prin care se caută, se cercetează sau se pregăteşte ceva = ca-ta: a prinde, a lua, a apuca, a face.
cei: a cere = cei,se(i): a se înfierbînta, ardoare, zel, a se uita la.
celar: odăiţă, căsuţă, bucătărie, cămară, ascunzătoare = cela,se-la: a căra grîul la hambar, a duce grîul, a vîntura grîul.
celui: a ademeni, a amăgi, a înşela = celu(i),se-lu(i): plantă cu miros plăcut, coriandru, porţie de mîncare, miros.
celula: loc de detenţie sau de execuţie = cilula,ci-lul-la: loc pentru execuţii.
cer: universul de deasupra noastră = cer, ser: a străluci, a radia, a lumina.

cercală: unealtă de pescuit în formă de sac, crîsnic de mînă = cercal,se-er-ngal: a fi puternic, a fi priceput, a prinde.
cercu: figură geometrică ce defineşte rotunjimea perfectă, formă de dans prin învîrtire în cerc, formă de păstrare a legumelor sau fructelor uscate prin înşiruirea pe o sfoară si legarea capetelor = cercu,se-er-gu: o sfoară lungă plină cu fructe uscate si capetele legate între ele.
certa: a cere socoteală, a ataca, a fi violent, a porni război = certa:ser-da: atac, agresiune, crimă, blam, acţiune punitivă.
ceu: oală pentru mîncare = ceu,su: mînă, braţ, a aşeza, a pune, a înmîna, a împărţi, a împrăştia pe jos, popas, a fi egal cu.
cier: semn, crestătură, răboj = cier,se-er: a fi obligat, a trebui, a fixa, scandal.
cil: animale cu părul gri, culoare în trei peri = cil,gil: întunecat, a se murdări.
cilibiu: elegant, frumos, fruntaş, nobil = cilib: stea, soartă, noroc, şansă.
cilic: mărgele lucitoare = cili: cununa miresei, a lega, a dansa, dansator.
cin: clan, neam, organizaţie = cin,gin: a dovedi o proprietate de către cineva, a întări, credincios, a confirma, de nădejde.
cioacă: cîrlig care tine un obiect legat de altul, scoabă, cîrlionţ = cioaca,su-aca: a face captivi, a înşfăca, a face prizonieri.
ciob: parte dintr-un vas de lut care a fost trîntit la pămînt şi spart = ciob,sub: a arunca afară, a azvîrli, a trînti la pămînt.
cioban: vas de lemn pentru băut apă, scafă, bure, băţ cu care se măsoară laptele în şiştar = ceban,se-ba-an: o măsură pentru peste sau pentru alte alimente.
ciochină: cîrlig purtat la brîu de oamenii de la munte si folosit la diferite activităţi = ciochin,su-chin: seceră.
cioci: a se chercheli, a se îmbăta = cioci,sus: a da peste cap, a merge în patru labe, a împrăştia pe jos, a deveni trist.
ciocoroi: cîrlig de fier cu coadă de lemn cu care se agată lemnele plutelor = ciocor,sucur: suliţă, a străpunge cu lancea.
ciolă: minciună = ciola,su-la: leneş, a lăsa buza în jos, a înfrunta, obraznic, rău.
ciop: trunchi de copac, arbore doborît = ciop,sub: a trînti la pămînt un arbore, a transporta, a scoate, a tăia.

cior: fior, frică = cior,sur: a trece ca fulgerul, a izbi, a izbucni, sălbăticie, violentă, cruzime, înverşunat, a fi înfuriat.
cir: fir, aţă subţire, puţin = cir,sir: a lega, a fixa, a întări, a fi obligat, a decide.
cita: semn făcut de oameni la măsurarea unui loc = cita,sita: măsură, număr, a socoti, a face schimb cu voce tare.
citi: a se concentra în efortul de citire, a descifra sensul unui mesaj = citi,gidi: a se întrista, a se încrunta, eclipsă.
ciubăr: vas de lemn cu două toarte de cărat apă, lapte, struguri = ciubar,su-bar: a scăpa de, a trage, descoperit, deschis.
ciuc: tîrnăcop, cioacă = ciuc,sug: a separa, a repartiza, a delimita un teren.
ciuci: a se aşeza pe vine, a se ciuci, a se stîrci, a se ghemui = ciuci,su-gi: bătrîn, gîrbov, aplecat, vechi, îndoit de spate.
ciuciur: jgheabul de la fîntînă pe care curge apa, jgheabul teascului de vie = ciuciur,susur: grătar pentru cuptor prin care curge cenuşa sau grătar pentru fript carne prin care se scurge zeama.
ciud: minune, uimire, fermecare = ciud,sud: cruce, a ruga, a implora, a uimi.
ciudă: stare de nemulţumire, de revoltă = ciuda,su-da: a înarma din vreme, braţ si antebraţ, ca unitate de măsură – cotul.
ciuha: momîie, sperietoare acoperită cu zdrenţe = ciuha,su-ha: tîlhar.
ciula: a dispreţui, în bătaie de joc, nimic = ciula,su-la: leneş, trîndav, paralizat.
ciunga: persoană fără o mînă = ciunga,su-nga: mîna mea.
ciupă: apă călduţă în care fac baie copiii mici, vasul de lemn în care fac aceştia baie = ciupa,su-ba: a dezbrăca, a dezlega, gol, neîngrijit, a arunca.
ciupeli: a jumuli o pasăre, a smulge părul de pe porc, a şterpeli = ciupela,su-pe-el-la: a mînji, a fi corupt, a fi necinstit.
ciura: a cerne cu ciurul, a mişca cu mîna pentru a trece prin ciur, a mărunţi cu ajutorul ciurului = ciura,su-ur-ra: mărunţire, măcinare, răzuire făcută cu mîna.
ciurdă: turmă, cîrd, ciopor, adunătură = ciurdu,sur-du: paznic.
ciuruc: lucru fără valoare, om care nu-i bun de nici o treabă, vrednic de dispreţ, lucruri mici = ciuruc,surug: cos mic.
cius: cîrcă, spate = cius.sus: a răsturna, a merge pe jos, a îmbrăca, a căra.

ciutac: prost, stîngaci, nătăfleată = ciutac,su-dag: a hoinări în jur, a umbla.
ciutuc: coadă de mătură folosită si pentru descîntat = ciutuc,sutug: colibă unde se fac ritualuri pentru purificare.
cizi: o pasăre de baltă, scatiu = cizi,gi-zi: o specie de trestie.
chelar: cămară în dosul casei ţărăneşti sub care se află pivniţa = chi-la: pivniţă de cereale, siloz, a potrivi, a cîntări.
cheri: a muri, a pieri, a îngropa = chi-ri: a scurma pămîntul, a executa, a închide gura cuiva, a vătăma, a strînge.
cheritu: om slab si neputincios, om mort = chiritu, chiri-du: a doborî, a răpune, a pune jos, a se stinge, a înţepeni.
chersă: livadă, zarzără = chiri-za: livadă, fructe, belşug, proprietate, plăcere.
chezap: care arde, care distruge = chi-zah: loc sacru unde se ard jertfele.
chezasu: persoană care garantează moral cu averea sa pentru o datorie făcută de altul, zălog, ostatic = chiza-su: a aduce omagii de departe, a transmite respect.
chicior: picior = chicior,chi-sur: a lăsa urme, groapă, cavitate în pămînt.
chidă: negura de pe munţi, buştină, chiciură, promoroacă, ciorchine = chi-de: a îngropa, a cufunda, a acoperi, a aduce.
chil: ţeavă de răcit la alambic, dispozitiv de scurgere = chi-la: a observa, a fi atent la, a potrivi, a îndrepta, a lua în seamă. [keel: a răsturna, partea unui nave care stă în apă, a arunca pe spate].
chila: veche unitate de măsură pentru cereale, în Muntenia era egală cu 680 litri iar în Moldova era egală cu 430 litri = chi-la: a cîntări cereale, a compara, a trage la cîntar, pivnită de cereale, depozit, a potrivi, a îndrepta.
chili: a trage la măsea, a bea zdravăn, a umbla în patru labe din cauza băuturii, om beat = chili: a se murdări pînă sus, a încurca, a distruge, a se culca, a se întinde de-a curmezişul, a merge de-a curmezişul.
chingă: bucată de lemn lungă si îngustă care se fixează pe un lemn cu rolul de a-l întări, folosită în special la schelele din construcţii = ching-nga: a construi, a clădi, a înălţa, a face, a da în primire.
chinui: a necăji, a supăra, a umili, a tortura, a depune un efort fizic foarte mare, a merge greu, a desfăşura o muncă grea = chin-ni: ordin, poruncă, a pune la treabă, a pune la grea încercare, muncă istovitoare,

a se crispa, a înainta cu greu, a împinge ceva greu, a supăra puternic, a căuta, a cerceta, a alunga.
chiot: a chiui, a striga, a ţîpuri, a hori = chiot,chi-ud: a primi o răsplată, a da o recompensă, ţinut pustiu.
chip: imagine, statuie, fată, înfăţişare = chip,chib: cel care ştie să le dea chip, cel care ştie să meşterească obiecte din aur.
chirăi: a plînge, a striga, a se văicări, a se jeli, a geme = chiri: rugăminte fierbinte, implorare, a se uita spre.
chisa: a sfărîma boabe sau seminţe, a nivela un teren plin de bolovani rămaşi după arat, a sparge pietre mari pentru a forma un prag cu ele = chi-sa: musculatură, putere fizică, forţă, postament.
chisal: om care părăseşte greu curtea pentru muncă, om leneş = chisal: stăpînul ogrăzii, curte sau ogradă.
chisîm: obligaţie în bani si în natură dată de ţăranul clăcaş proprietarului, în locul zilelor de muncă la care era obligat = chisim: a băga în grajd, a băga în ţarc.
chisai: pămînt gras, cleios, cu care se lipesc casele, lut = chisa(i): pămînt uscat, a se întinde, a face bine, a mulţumi.
chisă: motiv ascuns = chisa: a ascunde, a înveli, a acoperi, a înhăţa.
chiser: cerc de nuiele pus între leucă si căpăţîna osiei pentru evitarea roaderii lor, îngrăditură de nuiele care protejează = chi-ser: gard, zaplaz, ocol, a se apăra, îngrăditură, ţarc, limită.
chită: grijă, dorinţă imperioasă, gînd rău, ciudă, necaz = chi-ta: pămînt, jos, inferior, a umili, a degrada, a batjocori.
chitus: ascuns, pitit, tupilat = chi-tus: loc, a pune, loc ascuns, a aşeza.
chiud: fire duşmănoasă = chi-ud: ţinut pustiu, loc ostil si plin de primejdii.
chiuz: curea, verigă pentru legatul hadaragului(băţul gros şi mobil) cu bătătorul(dîrjaua) îmblăciului cu care se bătea grîul, fasolea si mazărea pe tarla = chiuz, chius: pămînt pregătit din timp, pămînt nivelat.
cocon: odraslă de domnitor sau boier, copil mic = cocon,cucu(n): nobil, plăcut, grăsuţ, drag, a creste, a socoti, a întemeia.
codi: a fi timid, a fi cu băgare de seamă = codi,cud(i): a se preface că nu cunoaşte, a înceta, a separa de, a înjura.
codru: bucată de pîine, hartam = codru,cuduru: borne mici din piatră, de forma unui peste care delimitau proprietătile.

colbu: praf, nori de praf, a răscoli pămîntul pînă iese praf, brăţară, inel din nuieluşă de salcie = colbu,gul-bu: a smulge, a distruge, a răscoli, crîng, nuiele, un fel de pădurice, a dezrădăcina.
coli: oameni care nu fac nimic, leneşi = coli,cu-li: vas din argilă pentru bere, prieten, partizan, susţinător, a chefui.
consînge: rudă din partea tatălui = consange,cun-sang(e): a face parte din, a pune bazele unei familii.
copcas: persoană care pescuieşte la copcă, animale care sar cînd fug = copcas,gub-cas: herghelie de cai, alergare nebună.
coraca: angină, boală ce necesită supraveghere = coraca,cur-aca: a supraveghea, a fi atent la, a privi, a observa.
corăi: a croncăni, a chiorăi, a ghiorăi, a ghiorţăi = corai,gu-ra(i): a croncăni, a scoate sunete, stare de nemulţumire.
cordi: a întreţine relaţii sexuale extraconjugale, a viola = cordi,cur-di: a spune vorbe dușmănoase, a pregăti ceva rău.
coroi: hot de codru, tîlhar = coroi,curu(i): a spiona, a sta de pîndă, a descoperi, a urmări, a se feri, pază, a fi atent.
corzi: figurativ, a urmări destinul cuiva = corzi,cur-zi: soartă, ursită.
cos: obiect confecţionat din nuiele, trestie, papură sau piele cu care se cară sau se păstrează diferite produse = cos,cus: burduf, a ascunde, a se mări, a acoperi cu piele, dulce, plăcut, a îngrăşa, a se mări, grăsime, untură, miere.
cosi: bătaie puternică, a aduce mare suferinţă = cosi,cus(i): devastare, distrugere, a smuci, a tulbura, piele, bici din piele.
cotac: pîlc de pădure = cotac,gu-tag: lizieră, a rupe, a pătrunde în, a tăia.
cotarlă: cîine vagabond, javră, potaie, copil neastîmpărat, om bătrîn si rău = cotarla,gu-tar-la: a coafa (chelfăni) părul într-un anumit fel, a lega un animal de coamă, a lega de după cap, a prinde sigur.
cucură: tolbă pentru săgeţi, parte a plugului care răstoarnă brazda = cucur,gu-gur: a strînge, a colecta, a recolta, cos.
cudi: cuvînt cu care se alungă pisica = cud(i): a întrerupe, a înceta, a iesi, a separa de, a înjura.
cul: aprig, iute = cul: violent, puternic.
cumit: calitate = cumud: calitate deosebită a făinii de grîu.
cungiuri: a ocoli, a coti după = cungiri,gu-ngiri: deschizătură în zid, a sări în apă, încălcare, restricţie, oprire.

cununie: unire simbolică, căsătorie religioasă, a pune pe capul cuiva o cunună de flori, a împodobi, a încînta = cunune,gu-nun-e: a fi încîntat, a fi fericit, a împodobi, strigăt puternic de bucurie.
cupi: a coase cu împunsături rare strîngînd aţa, încreţi = cupi, cub(i): împletitori de rogojini si coşuri, rogojini din trestie.
cura: a scopi porcul, a prăpădi, a pierde pe cineva, a se descotorosi de cineva, a scăpa = cura,gur-ra: a răsplăti, a alege, a răspunde la, a replica, a declara, la întoarcere, la înapoiere, a alege, a răspunde, a răsplăti.
curcus: fruct, rod = curcu: dar, belşug, cos, a culege, grămadă, a arunca.
curm: a cresta, a lega strîns cu o funie = cur: a strînge puternic, a cresta, a însemna pe răboj, a uşura, a alina.
cusai: a gusta, a bea puţin = cus(a): alimente, dulce, plăcut, grăsuţ, a da.
cutumă: tradiţie, legea locului, normă socială sau juridică ce se transmite prin viu grai = cutumu,gu-tumu: a chema, a striga, a transmite, a duce mai departe.

da: a fi de partea cuiva, apăra, a confirma = da: drum, a oferi, a fi de partea cuiva, a confirma, a apăra, a proteja.
dac: denumirea romană a locuitorilor din arealul cuprins între Nistru, Tisa, Dunăre si Marea Neagră = dac,dag: existentă în comun, viata de zi cu zi în aceeaşi locuinţă, cameră, adunare, asociaţie, a locui, a trăi, a aduna, strălucitor.
Dacia: denumirea antică a teritoriului României, locuinţa vechii populaţii construită din lemn în care trăiau mai multe familii. Aceste adăposturi erau amenajate pe poziţii uşor de apărat si aveau palisade înalte din lemn si pămînt = dac-cia,dag-gia: margine a oraşului, margine a ţinutului, a găzdui, a primi oaspeţi, loc întări, a împrejmui.
dalba: deosebită, frumoasă, albă, flori de primăvară = dal-ba: dintre frumuseţi.
dam: specie de cerb cu coarnele late, cerb lopătar, mascul = dam: soţ, bărbat.
dambla: paralizie, acces de furie, năbădăi, poftă, pasiune = dam-ab-ba: bocitoare, a plînge, a regreta, a jeli, a se mutila.
dara: greutatea ambalajului sau a recipientului în care se păstrează, cîntăreşte sau se transportă o marfă = dar-ra: curea, centură, cordon,

pînză de legat, a lega, a fixa, a ataşa, balot, leac, soluţie pentru o problemă.dereg: a repara, a pune la loc,, a face ordine = dirig: adăugire, necaz, a descoperi, supărare, osteneală, a mişca, a întrece.
dert: tristeţe mare, mîhnire = dir: mîhnire, necaz, osteneală, a fi întristat.
di: îndemn pentru cai să pornească la drum = di: a se mişca, a fugi.
dibă: butuc, obezi, falangă, dispozitiv de lemn de ţinut prins un vinovat (de gît, de mîini sau de picioare) = dib(a): fiare, cătuşe, a tine, a opri, a prinde, a captura, a lega, a fixa, a fi obligat, necaz, supărare, a încălca, a trece.
die: îndemn pentru cai să pornească la drum = di-e: a conduce.
diliu: persoană cu idei si comportamente specifice numai ei, uşoară sminteală = dili: singur, unic, exclusiv.
dirigui: a conduce, a se ocupa de o actiune = dirig(u): dincolo de, adunare, osteneală, a fi cel mai, a întrece, superior.
dobor: a trînti la pămînt, a omorî, a vîna, epuizare fizică = dubur: a scoate untul din lapte, a plînge, a tăia, a trînti jos.
dogor: căldură mare care dă o stare de oboseală = dogor, dug-gur: a şedea jos, a se odihni, a se apleca.
dogi: a avea doagele desfăcute, a se deforma, omul care are vocea groasă, a produce o crăpătură uşoară într-un vas de lut = dogi,dug(i): vas, urcior, a vorbi, a cerceta, a îndeplini, a face.
domolu: om echilibrat, om aşezat = dumu-lu: om cu prestanţă, om respectat.
dondăni: a mormăi, a vorbi pe înfundate, a flecări = dondani,dum-dam(i): a mormăi, a se plînge, a bodogăni.
dor: dorinţă puternică de a vedea sau a revedea pe cineva sau ceva drag = dor,dur: legătură, datorie, a întări, coardă, fir, amuletă, şirag, cordonul ombilical.
du: ordin pentru a transporta ceva, a căra obligatoriu = du: a umbla, a merge pe jos, a căra, a duce, a purta, a transporta.
dubă: tobă, instrument de percuţie care scoate sunete prin lovire = dub(a): a hurui, a bubui, a bate, a se mişca în cerc.
duc: a deplasa ceva către o destinaţie precisă = duc: a lua, a şti, proprietate, creditor, a avea, a prinde, a tine, a primi.
dudui: a îmboldi, a îndemna, a goni = dudu(i): a procura, a aduce, a goni, a hăitui din, a lua, a se repezi la, a azvîrli.duh: entitate spiritual-energetică care defineşte existenta ca trăire a gîndirii si nu ca plăcere a

materiei. Are semnificaţii religioase, în domeniul gîndirii (om de duh-om cu un spirit ales, cultivat) dar si în domeniul social (duhovnic-sfătuitor, generos, cel care vrea binele celor din jur) = duh: deschis, darnic, sincer, blînd, a desface, a lămuri, a înfrumuseţa, a se arăta, a răspîndi, a acoperi, a ierta, liber.
duium: mulţime, grămadă, greutate, sarcină, lucru, treabă = du-lum: povară, greutate, grămadă, sarcină, treabă, lucru.
dura: a construi, a zidi, a pune temelie pentru o construcţie = dur(a): legătură, zidărie, a întări, a înşira, a băga.
durdur: a certa o persoană pentru fapte inexistente sau pe care nu le-a săvîrsit ea, bătaie de joc, necaz, supărare, manifestare agresivă în discuţii = dur-dur: a trăi, a locui, a şedea, a întrerupe, a interzice, a ocupa.
dusu la: deplasarea unei persoane către o anumită destinaţie = dusu la: a căra cu coşul, a ridica, a înălţa.

e: de la verbul a fi, arată existenta = e: a ieşi, a exista, a apărea, a trimite, a fi sau a deveni vizibil, a răsări, a creste.
eden: raiul în creştinismul catolic = eden: stepă, cîmpie, ţinut pentru creşterea vitelor de-a lungul rîurilor si a canalelor de irigaţie pe malurile cărora se găsea o vegetaţie foarte bogată.
edinet: oraş în nord-estul Basarabiei = edin-na: stepă.
elan: avînt, energie, cutezanţă, temperament, siguranţă în acţiune = elang: elan, temperament, fire, avînt, cutezanţă.
era!: expresie care semnifică supărare mare = er-ra: a boci, a plînge.
es: denumirea populară a oraşului Iaşi, capitala Moldovei 321 de ani = es: altar, sărbătoare, bani, a unge, a mirui, a face.

garanta: a asigura de reuşita unei acţiuni sau cinstea unei persoane, a confirma roade deosebite fată de lucrările agricole făcute = garanta,ga-ra-an-da: roade deosebite, recoltă deosebită, rod bogat.
gardină: scobitură la capătul doagelor unde intră fundul butoiului = garadin: grămadă, a strînge, a lega, a pune la un loc.
găti: a se împodobi, a pregăti ceva de mîncare = ga-ti: a trăi, a realiza, a face, a duce o anumită viată, a se întreţine.
gelep: cireadă, turmă = gelep,gilib: servitor, seară, a alerga, a lega, ocol, a merge după, a se murdări peste tot, a se culca.

geme: a scoate sunete înfundate de oboseală sau de durere = geme: femeie care naşte. Femeile năşteau aşezate pe un scaun cu o gaură mare în mijloc.
ger: porc necastrat = gir: a se învîrti, a da o raită, a se uni, deasupra, rotofei.
gig: jeg, stare materială mizerabilă a unei persoane sărace = gig: închis, brun, negru, sumbru, rău, ignorant.
gigar: rău, care face numai necazuri si aduce pagubă = gig-ngar: a fi mînios pe, supărare, nedreptate, pagubă, mizerie.
gin: vin, zeama de struguri pusă în butoaie pentru fermentat din care rezultă o băutură alcoolizată. Pentru obţinerea mustului, strugurii se fac terci într-un butoi prevăzut în partea de jos cu un orificiu unde se introduce o bucată de stuf pentru scurgere = gin: trestie, a stabiliza, a întări, a concentra, demn de încredere.
gina: vină, fapte asumate = gi-na: acceptare, recunoaştere, a consimţi.
gir: încredere, nădejde, cinste, omenie, onestitate = gir: curat, ordonat, precis.
gîs: penis = ngis: penis.
gîtar: funie pună în jurul gîtului animalului si de care se leagă = gu-tar: a lega un animal de după cap, a lăsa urmă, a tăia.
gîtlan: gît, a-si da importantă, a face gît, a se impune = gitlam: iubit, logodnic, amant, primul gospodar, primul care cultivă pămîntul. Această tradiţie a primului plugar se păstrează si în prezent în Oaş prin obiceiul tînjalei.
ghili: a spăla, a se pregăti pentru petrecere = ghili,gili: a se murdări, a lega, a se pleca, a dansa, a se apăra de.
ghindar: pahar mic pentru băuturi spirtoase = ghindar,chi-in-dar: gaură, fisură, vas mic, pahar mic pentru spirtoase.
ghindă: fruct al stejarului, oval si foarte lucios = ghinda,chinda: bărbier, emeşii îşi rădeau capul si fata de păr si aveau o fizionomie ovală a fetei.
godi: a-i cînta miresei cîntece de rămas bun = godi,gu-di: a chema, a spune, a zice, a opri, a atrage, a dansa, a pleca.
gog: băiat sau tînăr prost, tont, umil, slab de înger = gog, gug: semn, a linguşi, tăciune aprins, fier înroşit, sabie.
gogi: a fi bolnav, a boli = gogi,gug(i): menstruaţie, semn, sacrificiu.
gorun: arbore din specia stejarului, considerat cel mai falnic dintre foioase, fructul (ghinda) este foarte hrănitor pentru animale, creste în

regiunile de deal, este unul din arborii sacri la români alături de măr si brad, la înmormîntare se fac coroane de ramuri verzi de gorun = gurun: fructe, rod, a face seminţe sferice, a împodobi, înalt, mare, care urcă spre cer.
gudă: grijă, atenţie, conducătorul flăcăilor în noaptea de Crăciun care umblă pe la casele sătenilor, prezentînd tradiţiile legate de acest eveniment, sunt îmbrăcaţi special si practică anumite dansuri = guda: vesminte îmbrăcate de preot pentru a aduce ofrandă zeilor, ritual de purificare, cel care miruieşte.
gui: a vrea, a face, a fi obligat = gu-e: a acoperi, a înveli, a ascunde, a înfăşura.
gura: organul omului cu care se emit sunete si se realizează vorbirea; gura! cu sensul de a întrerupe rîsul, gălăgia, chiuitul, strigătul = gu-ra: a striga, a tipa, a chiui, a rage, a mugi, a rîde cu hohote.
gurăi: sunete scoase de porci cînd dorm sau cînd le este frig, sunete scoase de păsări caracteristice speciei lor = gu-ra(i): a sforăi, a sfîrîi, a tipa, a scoate sunete.
guri: a se urca, a se sui = guru: a se înălta, legătură deasupra.
gurita: a fi de partea cuiva, a-i umbla gura ca o meliţă, expresia ,,ai o guriţă” = gu-ri-ta: a fi de partea cuiva.
guse: partea din fată de la păsări unde se adună mîncarea = gu-se: a se strecura de-a lungul, a fi de altă parte.
guz: guzgan, şobolan = guz: a scrîsni din dinţi, a turba, a se dezlănţui la, a tăia, a prinde strîns, lung, aspru, păros.

ha: termen cu care se adresează unei persoane cunoscute, bre, fă = ha: a avea voie, a avea îngăduinţă, a permite, desigur.
haba: mersul pe mîini si pe genunchi la copiii mici care se lasă si cu răni = haba: rană, durere, a se necăji, supărare.
hal: situaţie proastă, inconştienţă = hal: frică, a înspăimînta, prezicere, fugă, direcţie necunoscută, a merge pe jos.
halbi: rămăşiţe de mîncare, lături = halbi: rece, amestecat.
hali: a mînca repede, a înfuleca, a hăpăi = hal(i): porţie, bucată, a împărţi.
hap: medicament, leac cu gust sau miros neplăcut = hap,hab: a mirosi rău, răşină, amărăciune, durere, rană, a se prăpădi.
har: dar divin sau răsplată divină acordată cuiva ca un semn de bunăvoinţă, ca o favoare deosebită, gratie, favoare, hatîr omenesc,

milă, îndurare, îngăduinţă, beneficiu, folos, mulţumită, slavă, rost, rînduială = har: a forma un cerc în jurul, timbrul vocii, a răsuna de, a chema, a face să sune, a înlănţui, a uni, a se lega, cerc sau spirală de crengi sau metal preţios care poate fi purtat ca inel sau brăţară.
hara: a lălăi, a spune vrute si nevrute după un pahar de băutură = hara: gură, a vorbi fără rost, vas cu gura largă.
harhar: stăpînul absolut, cel care vrea să controleze tot si urmăreşte activitatea si existenta fiecăruia = har-har: a limita mişcarea, a lega cu lanţuri, a robi.
hasură: rogojină = ha-su-ur(a): rogojină, împletitură din papură sau nuiele.
haz: rost, siguranţă, certitudine = ha-za: a tine, a apuca, a prinde, a păstra.
he: locurile de lîngă casă, clădiri, dependinţele unei gospodării, uneltele agricole = he: abundentă, belşug, avere.
hi: a fi, a exista, a locui într-un loc = hi: a pregăti, a se amesteca, a confunda.
hie: treabă, seamă, lipsă, nevoie, trebuinţă = hia: a putea, a avea voie, a avea îngăduinţă, numeros, divers, amestecat.
hîră: mătreaţa oilor si viţeilor, umflarea urechilor acestora, păduche de vită, mătreaţa omului, tărîţă, boală de piele, rapăn = hir(a): a produce, a scoate la iveală, a da naştere, a strînge, a stoarce, a întinde, a se scurge.
hlizi: a zîmbi si rîde mult, a se holba, a se hîrjoni, a cocheta = hili-su: plină de chemare, ispititoare, atractivă.
ho: opreşte!, stai!, a striga = ho,hu: persoană, a rupe, a sparge
holă: javră, potaie, cîine vagabond = holă,hula: a vorbi de rău, a face necazuri.
hop: a umbla bezmetic = hup: inimă, mijloc de pădure, toi al nopţii.
horă: oraş, dans în cerc = hora,hur(a): neam, a trage uşor, a rezista, a desface.hu!: strigăt de protest sau nemulţumire = hu: individ, mulţime, a fi prezent, a rupe, a distruge, a închiria, om slab.
huci: pădure odrăslită mică si deasă, crîng, rediu = huci,hus: sălbatic, a tăia, înfricoşător, a aranja, a potrivi, a ciopli.
hui: a răsuna, a vui = hu(i): păsări, a cînta, a ciripi, a răsuna.
hulă: surpătură de deal sau de munte, drum care urcă pe o coastă piezişă = hul-la: rău, stricat, a distruge, a ruina.

huli: a blestema, a înjura, a ponegri, a ocărî = hul(i): a face rău, a defăima, a strica, a ruina, a face necazuri, a urî.
hulub: porumbel = hu-lu-ub: porumbel, turturică, porumbel sălbatic.
hurui: a învîrti rîşniţa în gol, fără seminţe pentru măcinat = huru: a mînui, a trage uşor, a pisa, a măcina, a zdrobi.
husa: a acoperi, a proteja, a ascunde vederii, a feri de = husu: sale, spate, muşchi, spinare, dos, coapsă, vechi, înapoi.

i: strigăt de uimire, supărare, necaz = i: strigăt de durere, necaz, supărare.
ia: de la verbul a lua, exprimă un îndemn, darul sau bunul ce se dă cu mîna = ia: cinci, adică cinci degete de la mînă.
Iasi: oraş în centrul Moldovei istorice si capitală pentru 321 de ani, oraşul celor sase coline = ias: sase.
ic: pană din metal sau lemn pentru crăpat lemne, găvozd, ţintă = i-cu: unghi ascuţit, înclinare, pană.
ici: aici, loc precizat unde se finalizează o acţiune = ici,igi: ochi, a privi, a se uita, a înfrunta, aspect, privire, înainte, a vedea, a înţelege, a consulta, a aprecia.
ie: da, asa e! = i-i: a da de, a zări, a lăsa, a trimite.
ie: a da, a lua = i-i: a se ridica, a ieşi afară, a trimite, a da de, a lăsa.
iesire: locul pe unde se poate evacua un spaţiu închis, plimbare = e-sir-ra: pe stradă, a merge pe stradă, plimbare.
ii: a merge, a se duce = i-i: a trimite, a conduce afară, a lăsa.
im: murdărie, lip, jeg, zoioşie, slim, noroi, tină, glod = im: argilă, nămol, mîl.
im: măsură pentru cereale = im: măsură pentru capacitate.
ima: a murdări, a mînji cu noroi = im-ma: murdărie puternică, a dăinui, a tine.
ima: a întina cu vorbe, a înjura, a batjocori = imi: minciună, a înjosi, şiretlicuri, respiraţie agitată, a ocoli, a rezista.
imas: păşune, locul unde pasc vitele si oile si se stabileşte stîna, toloacă = imas: stînă de oi sau de vite, staul.
in: plantă textilă recoltată si prelucrată manual, datorită scurtimii fibrei se toarce mai greu = in: paie, fibră.
inca: iaca, adevărat, asa este, întocmai = inca,inga: iar, la fel, egal, întocmai.

inga: iată! iacă! iacătă! uite! adevărat, asa este, din nou, iar = in-ga: la fel, egal, iar, din nou, a se repeta, a confirma ceva.
inima: casă a sufletului si conştiinţei în sens religios, centrul vital al manifestărilor umane conştiente = inim-ma: cuvînt, vorbă, promisiune, a expune, a stăpîni, jurămînt, aventură amoroasă, legătură, nelinişte, a cuceri, a face din.
iti: a se ivi numai cu capul, a se arăta puţin, pentru un moment sau pe furiş, a se uita la ceva pe furiş sau pe fugă, a arunca o privire fugară si curioasă, a se zgîi = iti: lună, clar de lună, a apărea încet, a se ivi, a lîncezi.
iz: miros deosebit, neplăcut, gust neplăcut = iz,i-zi: lemn, mirosul specific al lemnelor arse, boare, duhoare, amar, aspru.
izi: a construi din pămînt un dig pentru dirijarea apei sau pentru acumularea ei = i-zi: val, a ridica o movilă, a trage, a descărca, a ondula, a face, a şerpui.
izî: a mînca = izi: foc, căldură mare, fierbinţeală rezultată de la mîncare.

înger: fiinţă supranaturală cu aripi înzestrată cu calităţi deosebite de bunătate si frumuseţe socotită ca un mediator între credincioşi si Dumnezeu. Ca protector al individului el vine la naştere prin botez si îl veghează toată viata = inger,enger: înălţime, a delimita, de strajă, în spate, în urmă, în depărtare, tel, scop, tolerantă, viitor, a ajuta, a susţine, a sprijini, sfîrsit.
îngeri: fiinţe supranaturale din religia creştină, protectoare a individului de la naştere pînă la moarte care călăuzesc destinul = (î)ngiri: a căuta un refugiu, drum cale, direcţie, cruce, sclipire, a usura, a alina, a lumina.
îngespa: femeie pusă pe ceartă, înfierbîntată, pornită cu scandal = (î)ngespa: a arunca cu băţul, a lovi, a răni.
îngie: a învia = (î)nge: a ajuta, a reveni, a mişca, putere divină, cult, a spune.
îngie: cu sens figurat a primi taina botezului, a aparţine unei comunităţi ce se află în relaţie cu divinul = (î)nge: responsabilitate, apartenenţă, putere divină, oracol, cult, a şti, nostru, noastră. a sta întins, a se ghemui.
îs: sunt, exist ca persoană = is: persoană, organ al corpului uman.

jabrac: om de nimic, potlogar = jabra,sabra: intendentul templului, cel care adună ofrandele si obligaţiile.
jac: jaf, prădăciune = jac,sag: a devasta interiorul unei case, a spinteca, a prăda, a asculta, a suferi, a ucide, a măcelări.
jai: mulţime de pui de peste = jai,sa(i): albie de rîu, mulţime, a apărea, a creste
jale: stare psihică ce inspiră frică, teamă sau disperare, necaz mare = jala,sa-la: a păcăli, a distruge, a face necazuri.
jap: distantă echivalentă cu o aruncătură de piatra = jap,sab: a măsura, a aduna, a scădea, a împărţi, a strînge de-a lungul.
japă: nuia subtire si elastică, vargă, jordie = japa,sab(a): a tăia afară, subtire, mijlociu, tulpină, creangă, a doborî.
jărî: a alerga, a pune pe fugă, a goni = jărî,sar(i): a goni, a mîna, a hăitui, a sili, a bate, a alunga, a urmări, a se grăbi.
jîg: murdărie, mizerie, lip, rîp, jeg = jîg,gig: negru, brun, închis, a se înnegri.
jep: murdărie pe pielea omului, jeg, slin = jip,gib: a merge după plug, a se murdări de sus pînă jos, întunecat.
jepi: a arde una cu biciul, a croi pe cineva cu biciul = jepi,se-bi: a fi mînios, a lovi, a striga, a se înfierbînta, a răsplăti.
jic: om tinerel si voinic = jic,gig: tînăr, nobil, voinic, mîndru.
jilip: construcţie din bîrne si scînduri pe care este condusă apa care se varsă pe roata morii, jgheab, construcţie din buşteni pe povîrnişul unei coaste, pe care alunecă la vale buştenii tăiaţi în pădurile din munţi = jilip,gilib: par, bară, a lega, a îndrepta, a alerga, a se întinde de-a curmezişul, a merge de-a curmezişul.
jip: murdărie, slin, jeg, rîp = jip,gib: întunecat, a se murdări de jos pînă sus.
jir: fructul fagului folosit pentru îngrăşarea porcilor = jir,gir: fructe, rod, a face seminţe sferice, a măcina, a pisa, a da o raită, a alerga, a fugi, rotofei, grăsuţ.
juli: a jupui piele prin cădere si frecare = juli,sul(i): grabă, a se sprijini, a se freca pe piele, tare, a înfăşura.
jup: a trînti jos, a dobori, a arunca la pămînt = jup,sub: a arunca, a azvîrli, a trînti, a doborî, a fi violent.

lacas: locuinţă, spaţiu pentru adăpost, construcţie cu caracter religios = lacas, lagas: unul din centrele civilizaţiei emeş.

lagam: mină sub pămînt protejată cu trunchiuri de copac să nu se prăbuşească = lagab: butuc, grămadă, lespede, dală.
lagăr: împrejmuire păzită, loc de staţionare a trupelor, cei ce cred în aceleaşi principii sau norme = lagar: un cult al funcţionarului, slujitorul templului care rosteşte rugăciunea către zei.
laf: palavre, vorbe, taifas = lah: a şti, a spune, a se plimba, a aduce, a convinge, a prepara, a fi spumos, a amesteca, a lua.
lala: a cînta o melodie fără cuvinte, a lălăi = la-la: bucurie, plăcere, fericire, vrajă, a încînta, tînăr fermecător.
lălăi: a vorbi fără rost, a trăncăni = lalla(i): neserios, nepăsător, a minţi, a exagera, a lungi, a denunţa, deficientă.
leghin: flăcău, june = li-gi-in: tînăr, şcolar, a face exerciţii pe tăbliţă.
lela: a hoinări, a umbla aiurea, fără rost = lala: nepăsător, neserios, hoinar.
leru: gust, plac, dorinţă = liru: forţă, vigoare, rezistentă, puternic, tare.
les: cadavru = lis: pomană, ofrandă de la morţi, a pomeni după moarte.
lua: a înhăţa sau a prelua ceva, a pune mîna = lu-a: a duce, a lua.
lud: copil = lud: cupă sau farfurie mică din lut ars.
lulu: strămoşul necunoscut al omului = lulu: neam, popor, sexul bărbătesc, strămoş mitic, cu sensul totemic de lup ca strămoş al unui clan. Lupul a fost considerat în foarte multe culturi ca rădăcina ancestrală a neamului respectiv inclusiv de către geţi.
lume: gloată, mulţime, puzderie, putere necontrolată = lum(e): mulţime, puzderie, nor, a slăbi puterea, a potoli.
lungan: om mare, om înalt = lugal: stăpîn, om cu stare deosebită, om mare.
lutui: a unge cu lut, a repara o casă din chirpici prin ungere cu lut = lu-tu: a avea nevoie de reparaţii, persoană, slab.

mai: lemn gros cu care se bat ţăruşii sau parii, măciucă = ma(i): a întări, lovitură, a bate, a gîfîi, a sfărîma, muncă grea.
mahal: persoană robustă care poate face un efort fizic deosebit, hamalul care bagă si scoate butoaiele din pivniţă, masiv, puternic = mahal: adjectiv pentru vite care arată masivitate, vacă în anul trei, crescută bine, mare.
majî: unitate de măsură între 50 – 100 kg = majî,masi: jumătate, 50.
mana: bogăţie, belşug = mana: pereche, belşug, a convieţui, bogăţie, bunăstare, unitate de măsură de 1/2 kg.

mania: a mînui, a folosi, a conduce, a dirija = mana: asociat, pereche, mîini, a întovărăşi, a spori, a creste belşugul.
maraz: pornire, necaz, ciudă = ma-ra-az: exuberantă, nepăsare, tineresc, fără judecată, cu capul în nori, prostesc.
mare: întindere de ape = mar-ru: potop, inundaţie, torent, şuvoi, rîu, fluviu mare, a inunda, a potopi, a ieşi din albie.
marghidan: vînzător ambulant cu căruţa = mar-gid-da: căruţă.
mas: popas peste noapte, găzduire peste noapte = mas: jumătate dintr-un întreg, a da, a accepta, aşezare, cătun.
măgură: deal înalt acoperit cu pădure, înălţime de munte acoperită cu pădure si care de multe ori este învăluită în ceată, întunecat = ma-gur: ceva care pluteşte, o barcă largă, o plută mare, care urcă, întunecat.
mîli: a acoperi cu nămol = mili: negru, închis, a veni în valuri, a arunca.
mîni: mamă, ca în expresiile, mîni-ta sau mîni-sa = mini: soţ, soţie, pereche, a convieţui, femeie care naşte un copil.
melic: obicei, năravă, apucătură, belea = me-li-e-a: nenorocirea este pe mine.
menită: cuvenită = menita,me-ni-da: pentru sine, pe sine.
metoc: mănăstire mică, loc de găzduire = metoca,me-du-ga: zeii mei, binefăcătorii mei, a purta îmbrăcăminte largă.
mezin: copilul cel mai mic dintre fraţi – al doilea dintre mai mulţi = mezem: susţinere, menţinere, protejare.
mină: veche măsură pentru greutate = mina: unitate de echivalentă valorică ce avea rolul de monedă, măsură pentru greutate egală cu 500 grame = 60 gin, 2 mana = 1 sila de apă = 1 kila = 1 litru.
mirie: impozit = mi-ri: locuitor mînios, a sufla greu, a bate cu furie, violentă.moasă: femeia care asistă si ajută la naştere = mu-a-se: pentru persoane dragi, rodul fericirii, deoarece, pentru că.
modru: mod, fel, chip, putinţă, posibilitate = modru,mudru: ciocan cu cap rotund, complet, întreg, a speria, tristeţe.
modur: de culoare sură = mu-dur: murdărie, mizerie, a murdări.
moi: ud, muiat, leoarcă, căldare = mu(i): a boteza, a scufunda într-un vas mare.
mor: sfîrsitul vieţii, decesul = mor,mur: a înconjura, a păzi, a tipa, striga, a sfărîma, a zdrobi, melancolie, a lupta.
mos: suprafata de teren pe care o deţinea un ţăran liber dintr-o devălmăşie provenind de la un străbun comun si care în timp a devenit

proprietate ereditară = mos,mus: suprafaţă de teren, drag, scump, a cere, fată, îndrăzneală, a înfrunta.
mucalit: persoane care spune vorbe cu înţeles care stîrnesc rîsul = mucali: a rîde în hohote, a striga, a tipa.mudă: totalitatea frînghiilor cu care se leagă pînzele la o corabie = mudla: stîlp, a pune un par, a priponi, a lega.
mue: figurativ si vulgar cu sensul de gură pentru sex, injurie = mu(e): injurie, gură, intrare, a blestema, a bate, a oprima.
mugi: a scoate sunete puternice pe gură sau bot = mug(i): a trage la edec, a tăia, a despica, a lăsa urme de la fierul înroşit.
mujdei: căţei de usturoi amestecaţi cu sare şi pisaţi bine pînă devin pastă = mujde,mus-de: a opri munca, a pune masa.
mul: muselină, tesătură foarte fină = mul: strălucire, frumos, drag, a radia de bucurie, a se îmbujora, înflăcărare.
mură: mure, afine = mur(a): vegetaţie, a smulge din rădăcini, a striga, a aduna
murea: haină femeiască fără mîneci = mur(a): a se îmbrăca o femeie.
murg: amurg = murgu: către, spre, sosirea serii, divinitatea lunii la emeşi.
murgu: cal de culoare închisă, frecvent întîlnit în cîntecele de dragoste = murgu: a încăleca, a îmbrăţişa, spinare, coamă.
murui: a unge un perete cu pămînt amestecat cu apă, a murdări, a lipi rău un perete de pămînt de la o casă, apa murdară care se scurge pe un zid = muru(i): frate, tovarăş de viată, mijlocul unei suprafeţe, interval, a burniţa, a curge.musina: a căuta mirosind, a muşlui = mu-sen: pasăre de pradă, a căuta, a umbla pe jos după ceva, animal care se tîrîie.
musină: tîntar, insectă, molie, muşiţă, fluture = mu-sen: insectă, zburătoare.
na: nu, a refuza, a fi în dezacord = na: nu, a se frămînta, a urzi ceva.
na: expresie cu care se cheamă animalele sau se adapă = na: om, a pregăti, a aşeza, a adăpa vitele, a bea.
na: a da, a fi, a pălmui, lovitură, a se legăna = na: a da, a pălmui, a se legăna, lovitură, a mînia, a fi, a plesni.
nadă: momeală = nada: culcuş, a aşeza, a sta la pîndă, a se ghemui.
nam: lucru voluminos, lucru important = nam: tată, responsabilitate, destin, soartă, sarcină, funcţie, conducător.
namea: înscris oficial, înscris adevărat = nam-en: stăpînire, sediul puterii, demn de încredere, adevărat, înaltul preot.

nană: termen de respect cu care se adresează la tară cineva unei surori mai mari sau unei femei mai în vîrstă ori cu care vorbeşte despre aceasta = nanna: a respecta, cinste, adevăr, luna unui zeu cînd se aduceau jertfe.
năndi: a înnădi, a se deprinde să vină mereu undeva = nade: a curăţa, a se învăţa, culcuş, a sta la pîndă, a se ghemui.
nănas: dar, danie, pomană = nan-us: moarte, a muri, a se stinge.
ne: expresie cu care se alungă vitele sau oile = ne: a se teme, individ, putere, violentă, tărie, mulţime, a fugi, a se opune.
ne: negaţie, refuz, ostilitate = ne: a tine seama de, a îngrozi, a inspira veneraţie.
neam: popor, clan, seminţie, familie, rude = nam(ne+am): responsabilitate, a semăna, obiceiuri, tată, ţinut, destin, soartă.
negu: umflătură cu aspect aspru care crapă si doare la lovire = nigu: îngrăşat, umflat, crescut, trup, a creste, a roade.
negură: nori negri si întunecoşi, pîclă, întristare = ni-guru: spaimă, veneraţie amestecată cu frică, impunător, înfricoşător.
nemi: a se înrudi, a fi rudă cu = nim(i): neam ales, important, superior, clan.
nemuri: a face să trăiască veşnic în amintirea oamenilor = ne-nur(i): lumină, strălucire, a însufleţi, a înflăcăra.
neni: nană = nini: soră, doamnă, stăpînă, patroană.
nera: a se ului, a se uimi = ne-ra: năucit, a amesteca, a fi uluit, a confunda.
nete: om prostănac = ni-te: singur, a fi fricos, a se teme, a slăbi.
ni: uimire, groază, persoană care vrea să iasă în fată ,, ni la el” = ni: vigoare, frică, respect, uimire, veneraţie, groază.
nil: praştie = nil: a inspira groază, a-i fi frică, a prăda, a sparge, a bate.
nilă: milă, a manifesta înţelegere pentru o persoană în suferinţă = ni-la: a micşora umilinţa, a diminua înjosirea.
nim: interes, afacere, relaţie, legătură, important = nim: a fi important, a înmulţi în aritmetică. important, principal.
nin: ia! iată! uite! priveşte cu atenţie! = nin: regină, stăpînă, doamnă, patroană.
nini: expresie cu care se cheamă vitele, a mîngîia = ninni: pipirig, rogoz, papură, furaje pentru animale.
ninta: mentă = ninta,ninda: a înflori, a împodobi cu flori, miros plăcut.

nir: pasăre de baltă, corcodel = nir: a desface aripile, a se ridica, a se înălţa.
niri: a se uimi, a se ului, a se speria, a se mira = ni-ri: a fi speriat sau uimit, a inspira frică, zăpăcit, năucit, a fi buimăcit.
niscai: care este într-o cantitate nedeterminată, ceva = ni-is-cu: alegere, alternativă, o categorie de persoane sau animale.
nu: negaţie = nu: negaţie, refuz, nici un, fără, afară de, afară din, în afară.
nume: reputaţie, faimă, renume = nun-me: înţelept, nobil, vrăjitor, mag.
nun: persoana care conduce o nuntă, nasul mirilor = nun: jupîn, domnişor, a stăpîni, a conduce, a domina, frumos, senin.
nună: pistrui pe fată, aluniţă sau alt semn mic pe corp din naştere = nun(a): origine, nastere, fin, întunecat, închis, sigur.
nunta: căsătorie = nuntun: buză, a săruta, a atinge cu buzele, început, farmec.

o: sunet care exprimă uimirea, surprinderea sau nemulţumirea = o,u: expresie de protest, strigăt, a se plînge, a tipa.
oama: femeie, cea care a născut copii = ama: mamă, a îngriji ca o mamă.
obor: loc unde se adună animalele si cerealele pentru vînzare, tîrg = obor, ubur: ţarc, uger, loc unde se mulg animalele.
obori: a doborî, a trînti, a culca la pămîmt= oboru,u-buru: timpul secerişului.
oca: unitate de măsură egală cu cca 1 litru sau un kilogram si un sfert, continuţul acestei măsuri = oca,uga: a aduna, a strînge, a mînca cu lăcomie, a înfuleca, a fura, a jefui potrivit expresiei ,,umbli cu ocaua mică”.
ochi: a trage la tintă, a privi fix la ceva = ochi,ug(i): a ucide, a pieri, a muti, a privi fix la, a se uita lung la.
ochincă: încălţăminte uşoară făcută din piele de vită sau de porc si care se prinde pe picior cu ajutorul unui şnur sau unei cureluşe, se folosea mai ales cînd se umbla pe un teren accidentat sau plin de spini = ochinca,u-ching-nga: păşune, a păşuna, a păzi o turmă, a pleca la păşunat.
ocoli: a înconjura, a da tîrcoale, a învălui = ocola,ugula: paznic, pîndar, jitar.

odor: copil mic care este răsfăţat şi dimineaţa se trezeşte mai tîrziu = odor,u-tur: zori de zi, început, dimineaţa.
ogoi: loc unde se joacă copii cu mingea, tihnă, odihnă = ogoi,ugu(i): cap, voce, gălăgie, a căra, a naşte, a cîştiga.
ogor: cîmp, suprafaţă arabilă limitată de hotare = ogor,ugur: cîmp, suprafaţă, om sărac, a fi sau a deveni sărac.
oi: ovine = oi,u(i): oaie care fată, oaie adultă.
ol: vas de lut pentru apă, lapte sau alte lichide = ol,ul: vas mare, unitate de măsură de 36 litri, bucurie, plăcere, satisfacţie.
olălăi: a tipa, a striga, a se văicări = olala,u-lala: strigăte de bucurie, veselie.
om: persoană deosebită, caracter deosebit, amabil, sensibil, cumpătat, învăţat, educat, priceput, generos = om,um: înţelept sau plin de talent, umanist, savant, erudit, învăţat, învăţător, mentor, şcolar, discipol, meşteşugar, om bătrîn.
omeni: a primi pe cineva cu respect deosebit, a ospăta, a cinsti, a onora, a slăvi = omuni,umun(i): titlul de respect, stimă.
opisan: cel ce urmăreşte si operează într-un opis, listă de acte, registru, inventar, indice = opisang,ubisang: scrib.
opor: rezistentă, încurcătură = oporu,uburu: hărmălaie, scandal mare, înverşunare, rezistentă, a se pregăti de seceriş.
orgar: tăbăcar = orgar,ur-gur: a tunde, a jupui, a tăia, curea, a căra, a vinde.
orie: plasă mare mînuită de doi pescari folosită pe rîurile adînci = oria,u-ri-a: a lega deasupra, a trage, a pluti pe apă.
orori: nenorociri, dezastre, prăpăduri = orori,ur-ur(i): a devasta, a doborî, a culca gol, a jefui, a distruge, a sparge.
otac: colibă, culcuş pentru vite sau oi, împrejmuire = utah: adăpost mic, putin, a arunca laptele sau zerul, ţinut delimitat.
otăra: a se umfla în pene, a se cocoşi, a certa = otara,u-tur-ra: durată scurtă de timp, scandal făcut de cineva mic.

paca: a supune, a îmblînzi = paca,pag(a): a închide în cuşcă, a aresta, a supune
padău: ocol pentru vite = pa-da: văcar, a încercui cu crengi, ocol, a alege.
pahar: vas mic cu care se beau lichidele, în trecut erau făcute si din metale preţioase = pa-har: preţ, răsplată, a duce.

pai: lînă nouă, măruntă, crescută pe oi primăvara = pa-e: a creste, a acoperi.
pală: undă, flacără mare, adiere de vînt = pala: vesmînt larg, a fi mare, a se înălţa, a fîlfîi, a flutura, a ajunge, a se stinge.
pală: cantitate de fîn ce se ia odată cu furca = pala: îmbrăcăminte largă, a fîlfîi, a acoperi, a mişca, a pune în ordine.
palid: obosit, chinuit, galben la fată, ofili = palil: zguduirea marşului, înaintare în marş, drum greu parcurs în forţă.
paliu: infirm, şchiop, paralizat, schilod, strîmb = palil: a ruina sănătatea cuiva.
pana: produs biologic cu care sunt acoperite păsările si le ajută la zbor = pana: a zbura, a acoperi cu pene, aripă, a fîlfîi.
pantă: înclinaţie a terenului unde mersul este dificil, plan înclinat = panta, banda: sprijin, suport, a sprijini, a susţine.
papa: mîncare pentru copiii mici făcută din lapte si mămăligă, terci gros = pa-pa,ba-ba: budincă, terci din malţ încolţit.
par: bucată de lemn gros si lung folosită la garduri la construcţia caselor din lemn, ca obstacol pe căi de acces, la înălţarea unor suporturi = par,bar: a tăia, a coji, a ciopli, a împărţi, a aranja, casă, suport, stîlp, tribună, bancă.
para: flacăra mare a focului care se întinde cu iuţeală = para: a întinde, a înainta, a distruge, a se împrăştia, a înainta.
păbăi: despre păsările de curte, a fîlfîi, a face praf = pa-ba-al: a săpa un şanţ.
pădăi: a se găti, a se dichisi, a se pregăti, a curăţa = pa-da(i): o funcţie publică, a arăta arogantă, a conduce spre ceva.
păhăi: miros rău, cîine jigărit, javră, bătrîn = pa-hal: sărăcie, lipsă, picior, labă, hotar, a limita, a retine, a împărţi.
păhăi: om rău, urît, prost, om netrebnic, de nimic = pah(a): escroc, nătărău.
păhui: năuc, aiurit, zăpăcit, prost = paghu: a ocroti, a apăra, refugiu, adăpost.
păli: a se lovi, a ataca, a tinti, a culca la pămînt, a omorî = palil: trupe în marş, înaintare în marş, conducătorul trupelor.
pălugă: prăjină, om înalt şi subţire = palugal: cel care conduce, care domină, care cîrmuieşte, cel de deasupra tuturor.
părag: fîn de proastă calitate, cu buruieni = parag: a întinde, a împrăştia afară, separat, detasat, a alege, a pune deoparte.

pătar: ţesătură care acoperă patul = pa-tar: crengi tăiate si căzute jos care acoperă pământul ca un covor, crenguţe.
păuza: a se odihni, a poposi, a se aşeza = păuzan,pa-usan: cioban, păstor, cel care mînă oile si le apără de prădători.
peri: a muri = peri,bir(i): a asasina, a omorî, a masacra, a spinteca.
pes: partea din fată a unui zid, latură, coastă, rînă, oblic = pes: pietriş, stîlp, a sprijini, partea din fată a palmei, a lărgi.
pici: copil mic de trup = pici,pes: copil, fiu.
pici: unelte cu care se cojesc copacii doborîti în pădure = pici,pis: stîlp, copac, a tăia, a susţine, a curăţa, a jumuli.
pilda: exemplul de urmat, învăţătură de însuşit, înţelepciune, model = pi-lu-da: veneraţie, cult, rit, respect, stimă.
pili: a bea zdravăn, a se îmbăta, a se chercheli = pila: confuz, neclar, a se mînji, a defila, a se murdări, a batjocori.
pis: expresie cu care se cheamă pisica la mîncare = pis: un soi de şoarece.
pisanie: scriere pusă deasupra uşii de la intrare dintr-un lăcaş de cult, prin care ctitorii doresc să lase informaţii cu privire la construcţia respectivă = pisan(e): a călăuzi, a dirija, a potrivi, a arăta, a păstra.
pîj: stîlp = pis: stîlp.
pîr: cel care pîrăşte, reclamantul, pîrîciosul = pîr,bir: a amesteca, a confunda, a se răzbuna pe, a schilodi, a da peste cap.
polog: cantitatea de iarbă sau de alte plante cosită dintr-o singură mişcare de coasă, mănunchiul de grîu secerat, iarbă sau alte păioase culcate de furtună sau tologite de om, a întoarce sau împrăştia fînul cosit, grămadă de oameni = polog, bulug: germen, mugur, lăstar, a se năpusti, a da buzna, a culca, a face, a termina.
pu: a alunga pe cineva cu urlete, a striga pe cineva din depărtare cu ,,pu” = pu: a alunga afară, a pune un tip să urle.
puhă: bici lung, gîrbaci, biciuşcă, pil = pu-uh,bu-uh: a se teme, a-i fi frică.
pun: aşez, stabilesc o anumită ordine, deretic, orînduiesc = pun,bun: luminat, deschis, sprinten, a bate la cap, vioi.

Chemare la neuitare - Sectiunea 4

---

ragea: rugăminte, cerere = rag(a): a cîntări, a fi atent la, a conduce, a sili.

ragi: a plînge, a striga, a tipa = rag(i): drag, gălăgie, a lovi, a provoca, a suferi.
ră: rea, plină de venin, răutate = ra: a lovi, a bate, rană adîncă, a provoca.
răbui: a unge pieile la tăbăcărie, a unge = rabu(i): a aproviziona, a tine, clică, bandă, vas, a aluneca, a întinde.
răpi: a jefui, a tîlhări, a fura, a duce cu sila pe cineva, a curma viata cuiva = rap(i): bandă, clică, a înclesta, a strînge, fiare, a pune în fiare, lat, capcană, cursă.
re: rea, rău = re: a goni, a bate, a suferi, a provoca, a sili.
rig: pietriş pentru drumuri = rig: a aduce, a supraveghea, a săpa, a alege, a căuta, a îngriji, a păzi, a trage, a sparge.
rîcă: ciudă, răutate, duşmănie = rîc(a),rig(a): a smulge a supraveghea, a pîndi, a trage, a înhăţa, a rupe, a sfîşia.
rîi: boală de piele, rîie = ri(i): a provoca, a suferi, a pipăi, a curăţa, a îngriji.
rîma: acţiunea porcului de a răscoli pămîntul cu rîtul mai ales în culturile agricole, a scormoni = rim(a): viteză, iuţeală, inamic, a distruge, rău, necaz.
rîp: jeg, murdărie, lip = rip,rib: a mirosi urît, a duhni cumplit, a merge afară.
rîpă: prăpastie, abis, văgăună = rîpa,rib-ba: enorm, foarte mare, imens, adînc.
roi: familie de albine, pui de căprioară, a pleca = roi,ru(i): a se duce, formă, a se pregăti, buduroi, a îndruma, a trimite la.
rugă: implorare, rugăminte, rugăciune, cerere = rug(a): a protesta, a sta fată în fată, a înfrunta, a primi, a accepta.

sabar: pîrîu în comuna Jilava = sa-bar: peste mare, peste gras.
saca: butoaie cu care se transporta apa de băut = saca,sag(a): a împinge, loc, parte, a mulţumi, plăcere, tînăr puternic.
sacară: plantă graminee, boabele se folosesc în alimentaţie înlocuind grîul = sacar-ra: plantă, a aduna la grămadă.
saha: braţ vechi al Dunării sau gîrlă veche în Delta Dunării, izolat la ambele capete prin împotmolire unde există peste din abundentă = sa-har: aluviuni, a se înnămoli, sedimente, nămol, a acoperi cu pămînt, a bloca.

salasu: locuinţă modestă, loc de adăpost sau de culcare, locaş de cult, loc unde îsi închid ciobanii oile noaptea, cătun = salasu,sa-la-su: milostiv, îndurător, generos, cioban, ciobănită, colibă, cocioabă.
salită: melc = sa-li: un fel de liră, a potrivi bine măsura.
sam: tiv făcut în poalele hainelor prea lungi = sam: a evalua, a aprecia, a cumpăra, a vinde, a păcăli.
samă: recensământ care se făcea de către domnie în Tările Române pentru fixarea birului, dare în bani care îngloba toate obligaţiile financiare ale birnicilor = sam(a): a plăti cu echivalent, a evalua, a aprecia, a păcăli, a cumpăra, a vinde.
sama: moarte prin spînzurare, sinucidere = saman: moarte prin spînzurare, ştreang, funie, a tine legat.
samana: reluarea unui ciclu agricol prin punerea seminţelor sub brazdă = sa-ma-na: a începe un nou ciclu agricol, grîu bolnav sau ajuns la maturitate cînd se îngălbenesc frunzele.
samăn: la fel cu, asemănător = saman: a fi împerecheat cu, a uni doi tineri prin căsătorie, a înjuga boii, a se potrivi cu.
samăn: a semăna, a pune seminţe sub brazdă = saman: jug, funie, a înjuga boii, legătură, a duce de funie, sir, şirag.
samsar: mijlocitor în afaceri negustoreşti, misit = sang-sar: a jumuli de bani pe un client, a bărbieri de avere o persoană.
sana: a vindeca, a însănătoşi = sang: a preveni, a înfrunta, sănătate, a ajuta.
sapan: parîmele cu care sunt încărcare mărfurile sau descărcate de pe o navă = sa-par: un tip de năvod, a umple, a lungi.
sar: vas de bucătărie = sar: legume, a intra, a începe, parcelă pentru grădină egală cu 36 mp. (prăjina noastră de 33,5 mp).
sar: mişcarea care o face omul prin păşire si care implică toate acţiunile de deplasare a corpului uman, sare de pe un picior pe altul, trecerea peste o barieră, un bolovan sau alt obstacol fizic, efortul de a merge cu picioarele legate unul lîngă altul, mersul prin săltare a unor păsări = sar: a mîna, a sili, a sări, a bate, a vîna, a urmări, a alunga, a merge, a scrie.
sarca: culoare naturală folosită odinioară de pictori pentru redarea carnaţiei, culoare roşu aprins = sar-ca: o legumă roşie.
satara: amendă în bani sau în vite pentru răscumpărarea omuciderii, adulterului sau tîlhăriei, belea, pacoste, năpastă = sataran: spiritul răului în religia emeş moştenit de noi prin Satana.

sazan: crap = sa-zi-a: a trage cu năvodul.
sădi: a planta butaşi, a pune seminţe în pămînt pentru un răsad, a aprecia corect timpul optim cînd trebuie făcută plantarea sau sădirea = sa-di: a evalua, a aprecia.
săgar: ostaş, luptător, agresor = sa-gaz: tîlhar la drumul mare, jefuitor, lotru.
sămui: a lua sau a da în primire, a tine socoteală = sam(u): a aprecia, a plăti în echivalent, a cumpăra, a vinde, a păcăli.
sări: a batjocori = sar(i): a strica, a hăitui, a alunga, a cere iertare, a urmări.
seci: loc defrişat în pădure folosit ca păşune sau ogor = sici,sig(i): a reteza jos, a duce, a netezi, a cultiva o grădină.
seir: privelişte = seer,se-er: a străluci, a lumina, a radia, simpatic, drag.
semui: a lua sau a da în primire = simu(i): a da, a dărui, a transmite, a prezenta.
separ: a despărţi, a delimita, a îndepărta, a scoate din = sipar: un fel de năvod.
si: a fi = si: a coloniza, a stabili, a căsători, a aranja, a ordona, a deveni liniştit.
sibir: ţesătură de bumbac groasă scămoşată pe una sau pe ambele fete din care se fac haine ţărăneşti pentru anotimpul rece, otel = sibir: cioban care a ajuns cu turma la destinaţie, persoana care însoţeşte regele si duce sceptrul, încovoiat.
sicar: ucigaş plătit = sicncar,sig-ngar: atac, a bate, a distruge, a răpune singur.
sii: a se sfii = si(i): a se mulţumi, a compensa, slab, firav, onest, trăsătură a fetei, a rămîne, a fi cinstit, a fi strîmtorat.
sila: a necăji, a urmări, cărare, drum, cale = sila: a hărţui, a necăji, a constrînge, a urmări, cărare, potecă, drum, cale.
sin: şopron pentru fîn sau unelte agricole de gospodărie = sin: a întinde, a strecura, a forţa, a transpira, a pătrunde prin.
singir: lanţ cu un inel la capăt, în care se prindea gîtul robilor ce urmau să fie expuşi în public ca pedeapsă infamantă = si-ngar: a o lua la fugă, a dispreţui.
sir: fir, şnur, aţă = sir: a toarce, a răsuci, a roti, a împleti, a înfăşura.
sisi: zălud, năuc, violent, apucat = sisi: a mîna, a obosi, a bate, a biciui.

sîngi: elementul vital în corpul uman care menţine viata, lichid de culoare roşie care transportă în tot corpul oxigenul si elementele nutritive printr-un sistem special de tuburi de diferite dimensiuni numite vene si artere. Distrugerea acestora cauzează ieşirea sîngelui din organism si poate duce la moarte = sangi,sang-gi: a răsturna, a rostogoli, a
închide, a strînge, a apropia, a termina, a sfîrşi, a încheia.
socot: socoteală, calculare, chibzuinţă, judecată, plan, intenţie = socot,sucud: a măsura, a parcurge, a împărţi, a cîntări, a repartiza, a străluci, a radia de bucurie.
soh: acţiunea premergătoare ţesutului cînd se face nevedirea, adică formarea modelului de pe ţesătură. Cu această ocazie se trec firele de urzeală prin spată, cîte două în fiecare dinte = soh: a înlocui, a deplasa, a alege, grijuliu, confuzie, dezordine, rădăcină, sprijin, a ridica, a alege, a înceta.
soi: neam, clan, o anumită educaţie = soi, su(i): persoană, mulţime, a reprezenta, a deveni, a creste, a se răzbuna.
somon: pîine de calitate inferioară, turtă mică, colac = somon,sumun: ceva de proastă calitate, a distruge, bătrîn, vechi.
sona: a se sminti, a căuta ceartă, arţăgos, fioros = sun(a): sfadă, a se certa, discordie, neînţelegere, a domina, a stăpîni.
sopă: bîtă scurtă si groasă, la un capăt cu măciulie de fier = sopa,su-ub(a): cioban, îngrijitor, a duce la păscut, a păzi.
suc: cuvînt cu care se cheamă miei = suc,sug: a alăpta un copil, a suge, a aşeza, a pune, a aduce fără forţă, a veni încet.
sucăli: a răsuci, a se învîrti în loc, a cicăli, a cere socoteală = sucal: mesager, curier, trimis, reprezentant al fiscului.
sud: judecată, logică = sud: a fi retras, durabil, trainic, a întinde, a lărgi, a bucura, a înveseli, a fi încîntat, a prevedea.
sudal: ucenic, calfă = sudal: samar, boccea, persoană care duce samarul.
sudui: a înjura, a insulta, a certa, a dojeni, a mustra = sudu(i): a bate, a lovi puternic, a închide în ţarc, a învinge, a zdrobi.
sugu: expresie cu care se cheamă mieii pentru a fi alăptaţi la oaie = su-gu: alăptare, piele iritată, a mînca, a bea.
suha: a înfuria, a întărîta = suh(a): revoltă, dezordine, confuzie, atent, a deplasa, a transfera, a deveni confuz, a alege.

sul: forma pe care o iau boabele care sunt turnate pe vînt, de la nivelul umărului sau al capului = sul: a treiera, a vîntura cereale, a turna jos, grămadă de grîu.
sun: a suna ceasul, a muri = sun: bătrîn, a se prăpădi, a se ofili, a putrezi.
sur: animale care au părul de culoarea cenuşie, om cu părul sau barba argintie sau încărunţită = sur: a avea părul si barba de culoare argintiu-închis.
surag: vas pentru lichide = su-rag: mare, cuprinzător, burduf, a se umple.
Surupac: Maria, interpretă de folclor din Sadova – Suceava = Surupak: unul din centrele civilizaţiei emeş.

şar: vopsele, culori, animale pestriţe sau bălţate = şar: a amesteca, a scoate la păscut, a tăia, a ucide, a fi mulţi, numeros.
şaran: crap mic, ciortan, tipar, peste mare de baltă = şaran: a musca, a înţepa, a vîna sau a urmări pe lumină.
şer: cer, bolta cerească, a străluci, a radia = şer: strălucitor, luminos, a străluci, a lumina, a radia, lumina zilei, lumină.
şercane: balauri ce ar purta norii si ar aduce grindina = şe-er-ca-an-e: a acoperi cu, a străluci, a lega, a fi obligat, a uimi.
şez: ocol pentru vite folosit în timpul verii, zăcătoare = şez,ses: a cunoaşte, a şterge, a se unge, a tipa, a înjura, a freca.
şiba: termen care dă comanda ca butucul să fie tîrît cu ajutorul ţapinelor = şeba: a coborî, a stăvili, a controla, a dirija.
şica: strigătul cu care se cheamă oile = şica: a chema, a striga, a căuta.
şicari: a se supăra, a se necăji pe cineva, a purta pică = şica-ri: spartul oalelor, a căuta ceartă.
şidă: haină ţărănească pentru femei = şida: curat, bine făcut, legătură, măsură, a fixa, a considera, îndemînatic.
şide: şede = şidi: a aşeza, a se aşeza pe, a aranja, a pune, a numeri, zidar.
şilica: cuvînt cu care se cheamă ratele = şilica,şilig(a): a scoate din apă, a opri, a retine, a pune deoparte, a stăpîni.
şing: lemne pentru foc, stivă de lemne, unitate de măsură = şeng: căldură, foc, a se încălzi, bucătar, a se mînia.
şirincă: fîsie îngustă de pămînt arabil, dungă, linie = şirancă;şir-anga: hotar, a măsura afară, a striga, a atenţiona.

şir: a pune una după alta, a lega una după alta = şir: a lega, a fi obligat, a cînta.
şirin: trunchi de brad lung si subţire, băţ gros = şerin: partea din lemn a războiului de ţesut.
şis: strigăt cu care se alungă sau se cheamă caprele = şes: a striga, a tipa, a cunoaşte, a freca, a şterge, a roade.
şodi: persoană veselă pusă pe glume = şodi,şude: a aclama pe cineva, a întîmpina cu urări, a striga, veselie, a chema.
şogor: rudă prin alianţă, termen de adresare între prieteni = şogor,şu-gur: legătură, a ascunde, ceată mijlocie, încîntare.
şoni: a face pe cineva să devină şchiop, rănindu-l = şoni,şun(i): soartă, a se sparge, a distruge, a rupe, a blestema, a înjura.
şos: bîrnă, grindă, proptea de lemn, stîlp, scîndură groasă folosită în construcţii = şos,şus: a doborî un copac, a tăia departe, a răsturna, a potrivi, a pune, a împărţi, legătură, mînă, putere, a verifica, a înfige, a înţepeni, a arăta, a întinde.
şti: capacitatea omului de a acumula, a prelucra si a transmite informaţii cu ajutorul creierului = şiti: a număra, a măsura, a socoti, a considera, a calcula, a memoriza, a recita.
şuba: haina de lînă a ciobanului în care primăvara pune mieii mai slabi pentru a-i proteja de frig, haină din ţesătură groasă purtată peste îmbrăcăminte si lungă pînă la călcîie = şuba: cioban, păcurar, îngrijitor, păşune, a duce la păscut, a păzi.
şuba: a tîrî butucii cu ajutorul ţapinelor = şu-ba: a arunca cu îndemînare, a da o mînă de ajutor, a trage, a dezlega.
şubar: croitorul care face şube = şubar: a trage, a aranja, a jupui, a rade, a tăia, a croi, a tivi, a îmbrăca, a străluci, curat.
şuc: unitate de măsură egală cu un picior = şug: a transfera, a deplasa, a măsura, a repartiza un teren, a merge, a înlocui.
şugar: zvelt, vite cu coarne date înapoi, vîrful biciului = şu-ngar: a munci cu sîrg, a fi încîntîtor, a fi prevăzător.
şugu: strigăt cu care se cheamă caprele = şugu: a chema, a avea grijă, a striga.
şuh: un fel de compas folosit în construcţii = şuh: a încercui cu ziduri, a construi, a înălţa, a pune temelia unei construcţii.
şuhan: hot, sef de hoţi = şuha(n): tîlhar, hot, lotru, pungaş.
şum: spuma de pe laptele muls proaspăt, rachiu slab = sum: a vedea, a avea grijă de, a da, a arăta, a pricepe.

şupă: escortă de soldaţi, lovitură, putere = şupa,şuba: arogant, îndemînatic, puternic, a duce, a păzi, a bate.
şupuri: a se furişa, a se ascunde = şupuri,şubur(i): a observa, a se furişa, a dispărea, a se strecura, persoană dependentă.
şur: zgomotul produs de scurgerea apei = şur: a ploua, a se scurge, a picura.
şus: zgomot puternic, a omorî, a distruge = şus: a distruge, a ruina, a răsturna, a împrăştia pe jos, a tăia departe.
Şusu: nume de familie din Sadova – Suceava = şusu: puternic, a răsturna.
şusur: zgomotul făcut de apele curgătoare sau frunzele mişcate uşor de vînt = şusur: a ploua liniştit si timp îndelungat, sunetul scos de grătarul încins.

ta: formă arhaică pentru cuvîntul tată = ta: fire, a conduce, a sprijini, autoritate, a tine trează mintea, a sfătui, a semăna.
tac: a întrerupe o discuţie = tac: a renunţa, a părăsi, a abandona, a fi nepăsător, a se despărţi, a opri, putere, autoritate.
tachina: a se preface că nu ştie, că nu recunoaşte = tachim: a face, a înceta vorba, a se preface că nu recunoaşte.
tagă: negare, tăgadă = taga: şmecherie, a sesiza un înţeles, a tine mintea trează, a jigni, autoritate, închisoare, a întemniţa.
tagmă: clan, cin, organizaţie, ceată de prădători = tagme: a pricepe, a avea grijă, seceră cu tăişul ascuţit, a ucide, a tăia.
tah: persoană care scrie repede = tah: a aduna, a înmulţi, a adăuga, a repeta.
tal: porţiune de pămînt, parcelă = tal: lărgime, amploare, a lărgi, a lăţi.
taman: tocmai, chiar, mai ales = tanman: credincios, pur, demn de încredere, a deveni îndemînatic, sprinten, generos.
tană: pîclă, ceată = tan(a): rece, frig, răcoare, calm, a tremura, a răci, a răcori.
tapă: tăietură la capăt de lemn pentru îmbinare cu altul = tapa,tab-ba: parteneri, a se uni, a fi împreună, a strînge, a lega.
tasca: traistă mică din pînză sau piele = tascarin: casetă împletită din nuiele.
tălpi: parte a labei piciorului sau a încălţămintei care se foloseşte la mers, parte componentă a unei sănii care ajută la alunecat, bază,

fundaţie = talpi: partea lată a unui lucru, a întinde, a lăti, a lungi, lărgime, a umple cu, a desface.
tăr: persoană care asigură ordinea publică = tar: a executa, a decide, a hotărî, a stabili, a pune capăt la, a se interesa.
teamă: fricǎ, îndoială, suspiciune = te-am(a): a fi speriat, a înfrunta, a ataca.
temeni: a se pleca în fata cuiva în semn de salut, se ploconi = temen(i): perimetru, bază, fundaţie, platformă, soclu, tron.
teş: încovoiat, vită cu coarnele crescute înapoi, semn de hotar dintr-un copac tăiat = tes: natură, soi, fel, fiecare cu ele.
tetea: tată, bunic, străbunic, frate mai mare, om în vîrstă, unchi = te-te: a se apropia, a se întîlni, a se asemăna.
tiamăt: teamă = Tiamat: spirit al neamului emeş care din haosul absolut a făcut lumea materială si lumea spirituală.
timar: tăbăcar, cel care tăbăceşte pieile = ti-mar: tolbă din piele pentru săgeţi.
tină: noroi, pămînt, lut = tina: tare, solid, durabil, pămînt.
tîlhar: hot, lotru, ceată de răufăcători = tîlhar: mulţime, ceată de hoţi, gaşcă.
tîlui: a se întîlni, a nimeri = tila: a se întîlni, a locui, a realiza, a dura, a sta.
tog: proprietate prin comasarea unor terenuri, luminiş în pădure, fînat, adăpost în cîmp = tog,tug: proprietate, a lua, a tine, a sti, a procura, a primi, a recunoaşte.
toi: zgomot, ceartă, încăierare, luptă, tărăboi = toi,tu(i): bătaie, a bate, a tine, a opri, a obţine o victorie, a sparge, a rupe.
tucu: diminutiv pentru tată = tucu: adevărat, bun, a recunoaşte, a procura, a primi, a tine, a şti, a strînge în braţe, a înveli.
tui: tîcnit, cam nebun, sui = tu(i): slăbiciune, defect, cusur, boală, a fi bolnav.
tun: a pungăşi, a păcăli, a da o lovitură în afaceri = tun: buzunar, pungă, sac, a băga în buzunar, a fura, a ascunde.
tur: spaţiu delimitat, pachet, legătură, sul = tur: ocol de oi, grajd, staul, a repara, a îndrepta, a micşora.

u: expresie de uluire sau nemulţumire, a plînge, a gîfîi la bătaie = u: expresie de protest, a plînge, a gîfîi la bătaie, luptă.

ua: expresie care exprimă starea de somnolentă = u-a: somn, odihnă, repaus.
uib: orbeşte, la noroc, pe nimereală = ub: cavitate, gaură, groapă acoperită cu frunze, cocioabă, a săpa, a băga în pămînt.
ucid: a omorî, a chinui pînă la moarte = ucid,u-gid: acţiune violentă, luptă, a se dezlănţui, a smulge, a înhăţa, a rupe.
ud: plin de apă, udat de ploaie, lapoviţă, burniţă sau zăpadă, transpirat datorită unui efort fizic deosebit sau expunerii îndelungate la soare = ud: soare, lumină, strălucire, vioi, sprinten, zi, vreme, furtună, ploaie, a se dezlănţui.
udu: a ieşi cu udu, a urina = udu: a evacua, a nu lăsa pic de murdărie, a se însenina, îndemînatic, persoană ruşinoasă.
uh!: strigăt de supărare sau oboseală, duşmănie = uh: a scăpăra, venin, răutate, duşmănie, amărît, chinuit.
uman: cunoaşterea firii omeneşti, apropiat de ce este omenesc = umun: a cunoaşte, deschis pentru ceva important.
unchi: fratele unui dintre părinţi, om bătrîn, persoană cu prestanţă = unchin: adunarea satului, adunare populară.
ung: a investi cu o funcţie publică, a pune să conducă = ung: popor, rude, familie, a aduna, a strînge, a fi împreună.
ura: strigăt de bucurie = ur-ra: a radia, a străluci, a fi mulţumit.
urdu: expresie cu care se întorc oile cînd pleacă pe neaşteptate = urdu: slujitor, subordonat, sclav.
urî: a băga groaza în cineva, a duşmăni= uri: cîine, fioros, duşman, a tremura, a înrăi cîinii cu sînge, a aţîţa.
ursa: ursoaică = ur-sa: a rage, a mugi, a zbiera, cîine mare.
ursan: om voinic, om mare, tare cît un urs, plin de fortă = ur-sang: războinic, erou, om tînăr, întîiul, în frunte.
Urucu: nume de persoană = Uruc: unul din centrele civilizaţiei emes.
usuc: grăsimea care iese pe lîna oilor, împreună cu praful formează o substanţă lipicioasă si murdară = usuc;usug: murdărie, mizerie, femeie în perioada critică.
us: expresie cu care se alungă păsările = us: a goni, a bate, a fugări, a sili.
usur: zeciuiala morarului pentru grîul măcinat = usur: taxă pentru vînzarea produselor în piaţă.
uz: rîu în judetul Bacău = uz: culme, versant, a merge departe, a transporta.

za: împletitură din sîrmă care proteja corpul luptătorilor în bătălii = za: a atîrna, a legăna, a face zgomot, a face larmă.
zabală: tijă din lemn sau metal pusă în gura calului dintr-o parte în alta si fixată de hamuri, cu rolul de a-i controla mişcările = zabalam: bucată de lemn din ham.
zaghie: ţesătură ţărănească groasă din lînă si colorată în dungi late negre ce alternează cu dungi roşii sau portocalii, ţesătură din care se făcea îmbrăcămintea puşcăriaşilor si care i-a dat si numele = zag-hi-a: impozit oficial, obligaţie legală, încălcarea a acestor obligaţii duce la …zaghie(puscărie).
zar: broască de la uşă = zar: a întoarce, a răsuci, a roti, a lega.
zară: rază de lumină, lumina din depărtare = za-ra: rază de lumină.
zăhăi: a împrăştia, a risipi, a face dezordine = za-ha(i): dezordine mare, a fugi, a părăsi, a ascunde, a distruge.
zălog: garanţie, chezăşie, obiect dat spre păstrare într-o afacere drept garanţie = zalag: clar, de mică greutate, strălucitor.
zer: produs secundar din lapte după ce se obţine brînza = ze-er: a da drumul la cîini, a arunca afară, a aluneca.
zi: perioada dintr-o rotaţie a Pămîntului în jurul axei sale, în care se vede lumina = zi: lumina zilei, briză, viu, a răsări, a se zări, a se deştepta, a se ridica, a creste, a se înălţa, cer, la înălţime mare, înalt.
zid: construcţie din pămînt, chirpici, piatră sau cărămidă cu scopul de a realiza o clădire sau a realiza un mijloc de apărare = zid: a întări, a fortifica, ordin, dreptate, adevăr, legal, neclintit, ferm, justificat.
zise: a spune, a afirma, a zice = zi-se: a vorbi despre măcinat, a vorbi despre calitatea făinii.
zitie: turtă din tărîţă de grîu = ziti,zidi: făină de grîu, masă, a mînca.
zînă: personaj feminin fantastic din basme închipuit ca o femeie foarte frumoasă si foarte bună, cu puteri supranaturale si cu darul nemuririi = za-na: nălucă, apariţie neaşteptată, păpuşă, origine, sanctuar.
zobi: a sfărîma, a zdrobi, a strivi = zobi,zubi: seceră, a înhăta, a distruge, a trage, a nimici. Neamul emeş folosea seceri făcute dintr-un suport de argilă arsă, lemn sau os cu un canal pe partea interioară unde se fixau cu bitum mici plăcute de cremene care formau partea cu care se tăia.
zoli: a se frămînta, a se zbuciuma = zu-li: a rîde, a lua în zeflemea.

zor: grabă, începutul zilei, perioada cînd se fac rugăciunile de dimineaţă = zor,zur: sacrificiu, rugăciune, a oferi, a ruga.
zulum: nedreptate = zulum: a dispreţui, a face de ruşine, a jigni, a batjocori.
zum: sunete scoase din gură pentru a imita o melodie cîntată(prin ciupire) la un instrument cu coarde = zum: gură, a perora, a tîşni, a curge în şuvoi.
zur: zgomotul făcut de boabele care sunt turnate într-un vas, zgomotul făcut de apa care curge într-un vas, zgomotul făcut de un mijloc de transport care merge pe un drum denivelat = zur: a zgudui, a se cutremura, a aranja, a duce, a oferi.
zurzur: podoabă, expresie ce se găseşte în dansul căluţului de Anul Nou în nordul Moldovei ,, hop zurzur căluţii mei'' = zur-zur: a se zgudui, a se scutura, a se clătina, albină.

Cuvinte care se găsesc identic sau apropiat în emegi, româna veche si engleză.

a: interjecţie care exprimă uimire, uluire, nedumerire sau articol = a: interjecţie – vai!; prepoziţie – unde, cînd, încotro, arată mişcarea, articol – sufix cauzal, [a: uimire, mirare, nedumerire].
aga: conducător, sef militar = aga: coroană, regalitate, faimă, [age: vîrstă, a îmbătrîni].
agil: abil, priceput, istet = igi-il: a direcţiona ochii spre, [agile: vioi, sprinten]. ah,ahi: nedumerire, aprobare, confirmare, a încuviinţa o acţiune, a primi o răsplată = ah,ahi: a se grăbi, arogantă, trufie, a fi de partea cuiva, răsplată, [ah!].
altar: locul unde se aduc ofrandele sau se fac sacrificiile într-un cult religios. Neamul emeş avea o religie monoteistă cu An în frunte ca entitate spirituală ce reprezintă veşnicia si de unde vin toate. Ziguratele erau construcţii atît cu caracter laic dar si religios, aveau forma unor piramide în trepte iar în vîrf exista un altar unde se aduceau ofrandele si sacrificiile = al-tar: a ciopli cu o unealtă, a îndepărta prin tăiere, a delimita, a finisa, a grava [altar: altar].
am: posesie, existentă = am: a fi, [am: a exista].
an: unitate de măsură a timpului, format din 365 de zile si cuprinde o rotaţie completă a Pămîntului în jurul Soarelui. Vechile populaţii percepeau anul ca o veşnică schimbare de două anotimpuri, vara si

iarna determinate direct de ciclul agrar. Vara începea odată cu perioada muncilor agricole (martie-aprilie) si se termina cînd se aduna recolta (septembrie-octombrie), după care venea iarna iar Anul Nou era sărbătorit în luna martie ca o sărbătoare a renaşterii si reînvierii. Această tradiţie s-a păstrat la români pînă la începutul secolului XVlll.= an: lumină, cer, rai, An Nou, seminţe, ciorchine, înalt, [an: excelent].
angara: obligaţii impuse în trecut ţăranilor peste cele legiuite, muncă fără plată, corvoadă, belea, greutate, necaz = a-ngar: a acţiona puternic, a persecuta, a rezista, a subjuga, [anger: mînie, violentă].
are: cuvînt care arată posesia unui obiect sau a unei însuşiri de caracter = a-ri: a da naştere, a zămisli, [are: a avea].
argument: suportul unor idei, posibilitatea de a convinge pe cineva, probe în dovedirea unor afirmatii, mijloacele prin care se realizează o demonstraţie = adament: argument, luptă, bătaie, [argument: dovadă, argument].
aria: suprafaţă de teren pregătită special pentru treierat, bătutul fasolelor, depozitarea cerealelor provizoriu pe cîmp. Se smulg buruienile, se nivelează terenul de muşuroaie iar pentru bătutul fasolelor se întinde pe arie pînze de dimensiuni mari = a-ri-a: întindere mare, desert, pustiu, district, spaţiu delimitat, [area: arie, suprafaţă de teren].
as: exprimă o poftă, o stare de nemulţumire = as: dorinţă, blestem, a pofti, a visa, a dori, a blestema, [as: ca si, pentru că].
at: cal bun, armăsar = at,ad: a trimite, a plimba afară, chiot, tată, [at: după, la].
ba: a behăi = ba: lînă, tunsoare, a scoate sunete, a purta [baa: a behăi].
baba: femeie bătrînă, femeie grasă si fără putere datorită vîrstei, care se ocupă cu ghicitul, în familie are grijă de copiii mici = ba-ba: a da, a împărţi, a prezice, caltaboş, terci din malţ încolţit, [babe: copil mic].
bag: acţiunea prin care un obiect sau fiinţă se introduce într-un spaţiu închis = bag: cuşcă, a închide în cuşcă [bag: a vîrî, sac, pungă, a şterpeli, tolbă, a aduna, a se umfla].
bal: scandal, tărăboi, balamuc, mulţime, agitaţie = bal: a săpa un canal, a canaliza, mulţime, [ball: mulţime, zgomot].
ban: mare dregător în Muntenia, conducător al Olteniei care răspundea numai în fata domnului si avea drept de judecată = ban,(ba-na):

măsură adevărată, înclinare a capului, a se pleca, [ban: a interzice, a se pleca].
banda: grup de persoane care au scopuri comune sau pun la cale acţiuni comune, în realizarea celor propuse se sprijină reciproc = banda: sprijin, suport, a sprijini, a susţine, impetuos, fioros, pătimaş, [band: grup, ceată, echipă].
bara: obstacol din lemn sau din metal care se pune pentru a opri accesul pe un drum, blocarea unei căi de acces, obstacol natural care limitează orizontul = bara: a întinde, a desfăşura, a dispărea dincolo, a fi lungit, [bar: bară, barieră].
barbar: persoană violentă care distruge totul în cale, denumire dată de greci persoanelor străine de limba si tradiţiile lor = bar-bar: a se dezlănţui, a zdrobi, a lua cu asalt, străin, iscoditor [barbarian: violent, sălbatic].
barim: cel puţin, limită inferioară a unor reguli sau interese care condiţionează începerea unei acţiuni= bar-rim: tinut uscat, sterp, secetos, lipsit de resurse. [barium: mare, întins].
bariu: mare, mult, arătos = ba-ru: a întinde, a lărgi, arogantă [barium: bariu].
bat: a lovi, a pedepsi = bat,bad: a se urca pe, suferinţă, încercare grea, dificultate, fortăreaţă, [bat: a lovi cu bastonul].
bază: partea de jos a unei construcţii care se află în pământ si se realizează din materiale mai putin finisate, locul de pornire a unei acţiuni, omul simplu dintr-o societare ierarhizată = ba-za: persoană fără valoare socială, [bases: bază].
be: sunetul scos de oi cînd se rătăcesc sau le este foame ori sete, a behăi = be: miros urît, a zbiera, a căuta, [baa: a behăi].
be: a îndemna pe cineva să bea, a trage la măsea = be: a curge, a fi generos, a striga, îngînfare, a se afuma, a şterge, [be: a comunica, a bea].
beli: a jupui, a bate cu năduf = bel,bil: a vîna, a da ghionti, a arde, săpuneală, a se încălzi, [belie: a defăima, a înjura].
bes: vînturi, gaze la stomac si intestine = bes,pes: a lărgi, pîntece, măruntaie, necazuri, [beshrew: a blestema].
bîze: muşte, albine = biz(e): a striga, a tipa, a alunga afară, [buzz: bîzîit, zumzăit, a bîzîi, a se afla în treabă].
boş: testicul = bos,pus: durere, mic, motive grave, [bosh: prostii, necazuri].

buba: umflătură cu puroi care apare în urma unei infecţii, iritaţie a pielii = bu-bu: puroi, bubos, a băga în foc, a arde, a apare, [buble: a face băşici].
buci: cur, a bate la buci – a primi bătaie, a lua la buci – a rămîne însărcinată = buci,pus: tare, a supăra, a mîhni, durere, îngust, suferinţă, durerile facerii, [buck: ţap, mascul, a se înfierbînta].
buluc: năvală mare, grămadă, droaie, toţi deodată, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = buluc,bulug: a se năpusti, a da buzna, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, musculos [bullock: bou].
bun: satisfacţie, reuşită, a se confirma o stare de fapt = bun: luminat, uşor, deschis, suplu, rar, [bun: coc].
buş: trîntă, lovitură, a culca la pămînt, a bate = bus,pus: durere, suferinţă, voinic, tare, [bush: tufă].
campa: a întinde corturile, a tăbărî = canpa,ganba: piată, loc de vînzare, mulţime, a evalua, [camp: tabără].
cana: vas mic pentru băut lichide = cana: a tulbura, a agita, atent, [can: cană].
canon: chin, necaz, supărare mare, jale, constrîngere = canon,canun: urlet, strigăt puternic, [canon: muncă, regulă].
cap: extremitatea superioară a corpului omenesc sau cea anterioară a animalelor unde se află creierul, principalele organe de simt si gura, început, în fată = cap,cab: a fi atent la concentrarea gîndurilor, a creste atenţia, (figurativ) locul unde se măsoară si se cîntăreşte totul, [cap: capac, vîrf, culme].
car: mijloc de transport cu două sau patru roti folosit atît pentru deplasări cît si în lupte = car: a sosi la, a trimite, a mîna, a călători, a transporta, [car: car].
cara: a transporta, a duce, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face = car: chei, port, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face, a transporta, a scoate la păşunat, a jefui, a scăpa, a ieşi, a evada, [carat: cărat].
caz: sanşă, ocazie, apariţie = caz,gaz: posibilitate, şansă, a se ivi, a apărea, a se înghesui, a se certa pentru, [case: caz].
căpăra: a zgîrîia, a fierbe, a se înfuria, a scînteia = capari,gaba-ri: a se confrunta, [caper: poznă, a se zbengui].
cer: a face o solicitare, a obliga la o decizie = cer,ser: a decide, a fi obligat, [cheer: a consola, a ajuta].

cică: chipurile, vorba vine!, cam aşa = cic,gig: a fi abătut, a părăsi, a respinge, ignorant, întunecat, [check: mic, esec].
cin: clasă, tagmă, breaslă, dregătorie = cen,sen: ceartă, dispută, luptă, gîlceavă, tărăboi, [kin: înrudit].
cioc: gest făcut la petreceri prin atingerea paharelor sau a cănilor după care se bea continutul si are semnificaţia de noroc, belşug; gura păsărilor = cioc,sug: hrană, alimente, provizii, portie de hrană, [chuck: cioconit, mîncare].
cip: cîntecul păsărilor zburătoare care îsi invită partenerul la dans = cip,gib: a dansa, a se îndoi, gratie [chirp: a ciripi].
cir: terci subţire din mămăligă, turtă din făină de grîu si apă coaptă pe plită = cir,sir: a curge, a amesteca, a scufunda în apă, foc, [cheer: mîncare].
ciri: suflet, fire = ciri,giri: curat, a scoate la iveală, a admite, a închide gura cuiva, [cheer: stare sufletească, aclamaţie].
ciur: dispozitiv prin care se cerne = ciur,sur: lut pentru tăbliţe care era dat prin ciur si apoi modelat pentru scris, [churn: a agita, a frămînta].
cît: a alunga mîţa şi semnifică ,,du-te la şoareci – chit” = cît, gid: a trage, a prinde, a strînge, a înhăta, [cats : pisică]. chendelă: lăuză, femeie care a născut un copil viu si sănătos aducînd bucurie familiei si comunităţii din care face parte = chi-enedi: bucurînd pămîntul, dansînd, [kind: amabil, specific, rasă, neam].
chenead: closet, privată, umblătoare = chi-enedi: bucurînd pămîntul, miscînd [kennel: cocioabă, bordei].
chilă: partea de jos a navei aflată sub apă pe care se fixează lateralele = chi-la: a observa, a fi atent la, a potrivi, a îndrepta, a lua în seamă. [keel: a răsturna, partea unui nave care stă în apă, a arunca pe spate].
chila: măsură pentru volum egală cu l litru = chi-la: măsură pentru lichide egală cu 1,2 litri [kilo: kilogram].
chiler: încăpere mică si retrasă, loc de taină, spatiu foarte mic într-un perete, firidă = chilim: grup de animale mici si fricoase, mamifer foarte mic [killer: ucigaş plătit, cel care te omoară pe la spate].
chili: a ascuţi, a pregăti o unealtă pentru tăiat, a pili = chili: în totalitate, a roade cu pricepere [kill: a pregăti pentru tăiat].
chin: muncă istovitoare = chin: muncă, timp de lucru, a pune la muncă, a se crispa, muncă istovitoare, [kine: a intimida].
chindie: timp al zilei către apusul soarelui, masă luată de lucrători la cîmp pe la orele patru după amiază, concert de seară dat de muzica

domnească, instrumente muzicale asemănătoare cu toba mare, dans tărănesc asemănător cu sîrba = chi-enedi: bucurînd pămîntul, dansînd, veselind, [kind: specific, propriu, natură].
chingi: bucăţi de lemn care se pun pentru a întări o structură de lemn, fîsii de pînză sau piele din hamul cailor, prinsă de hloabe si folosită pentru protecţia abdomenului la cai, fîşie de pînză sau piele folosită pentru fixarea şeii, cingătoare de pînză groasă folosită pentru protecţia abdomenului la femeile însărcinate sau la oamenii care fac efort fizic deosebit, ,,a tine închingi" – a constrînge, a controla, ,,a lăsa din chingi" – a lăsa liber, ,,a-l tine chingile" – a fi sau a se simţi în putere, a fi în stare = chi-en-gi: denumirea emegi a teritoriului dintre Tigru, Eufrat şi Golful Persic [king: rege, a conduce, a robi].
chip: stare de nelinişte, obrăznicie, scandal, gălăgie = chip,chib: a lega, a potoli, a linişti, a tine în frîu, a domoli [keep: a păstra, a retine, a înşfăca, a tine în captivitate].
chit: suman negru sau alb, tundră, a achita integral o datorie, a compensa o datorie = chit,chid: a aranja, a pregăti, a se strîmba, a merge, a nimeri, a cîştiga, a retrage, a şterge, a deposeda, a da, a dezvălui, [kid: a păcăli, a glumi].
chiti: a ochi, a trage la tintă, a pune la cale ceva, a aprecia, a tine socoteală = chi-ti: loc delimitat, rînduială, ordine obligatorie, a tinti [kitty: a aduna, a încărca, economii, a bate ţăruşi, a copleşi cu beneficii].
codi: a se frăsui, a-si da importantă, a vorbi mult si tare = codi,gu-di: a face zgomot, a vorbi tare, [cuddy: prost, nătîng].
cop: fund de cos sau de pălărie, urcior, cană de un litru, cofă, conţinutul unei căni, măsură de capacitate de aproape un litru = cop,cub: cos din trestie sau răchită, împletitor de coşuri sau rogojini, [cop: a prinde, a înhăţa].
cucu: pasăre de culoare cenuşiu-închis care depune ouăle în alte cuiburi iar puii sunt crescuţi de aceşti părinţi adoptivi, persoană singură care nu comunică cu nimeni si preferă singurătatea ,,singur cuc" = cucu: întuneric, umbră, culoare închisă, loc întunecos, [cuckoo: cuc].
cupă: vas pentru băut vin, vas de lemn scobit, folosit de ciobani la stînă pentru apă, lapte, caş, cofă cu care se ia mălaiul, unitate de măsură pentru lichide, cofă, oca, vasul cu care se ia vama la moară =

cupa,gub(a): a opri, a pregăti din timp, a servi, a ajuta, a împlini, a pune deoparte, a curăţa, [cup: cupă, cană].
cur: fund, şezut, buci, anus, organ sexual feminin = cur: a atinge, a se ridica, intrare, ieşire, a intra, a elibera, a uimi, a fermeca, a da la spinare, des, stufos, proeminent, mare, [cur: mitocan].
cut: cal şchiop de un picior = cut,cud: a tăia, a răni, a blestema [cut: tăietură].
dagă: pumnal cu lama scurtă si groasă, în trei muchii, cu vîrf ascuţit, cu întrebuinţare şi semnificaţie religioasă şi socială = da-ga: asociaţie, organizaţie, cameră, casă, grup conducător, drum , a se aduna, [dagger: pumnal].
dală: placă din piatră sau ceramică folosită pentru pardoseli. Neamul emeş, pentru că nu avea piatră suficientă a inventat cuiele din ceramică arsă si smăltuită. Aceste cuie se fixau atît pe zidurile exterioare si interioare cît si pe podea realizînd suprafeţe netede, rezistente si policrome = dala: ac, daltă, a găuri, a pătrunde [dale: vale, suprafaţă netedă].
dam: sură mică, grajd primitiv, bordei, adăpostul unei familii sărace, acoperişul capului pentru soţ şi soţie = dam: sot si sotie, cei care îsi duc viata împreună si vor lăsa în urma lor urmaşi [dam: femelă, femeie].
dar: obiect care se dă unei persoane ca recunoştinţă si respect, parte dintr-un întreg care se dă cu titlu gratuit, ofrande, jertfe, pomeni, realizări de excepţie în concepţia creştină, a împărţi, a distribui, a rupe, a fragmenta = dar: a împărţi, a rupe, a tăia, a culege, sticlă mică, pahar mic [dare: a îndrăzni].
dări: obligaţii către stat, domnitor sau boier, biruri = da-ri: a achita dintr-o obligaţie, a apăra [dare: a înfrunta, a provoca].
deduc: reţin, judec = di-duc,di-dug: a judeca, a deduce, [deduce: a deduce].
dig: construcţie pe lungimea malului unui rîu cu scopul de a feri de inundaţii sau de-a curmezişul cu scopul de a crea o acumulare de apă. Executată din pămînt si întărită pe partea apei cu faşine de nuiele sau cu plante care trăiesc în mediu umed = dig: a fi umed, domol, care poate fi exploatat [dig: săpare, a lucra cu sapa, a înfige].
doli: a ocoli, a curge lin = doli,dul(i): movilă, dîmb, morman, a se ascunde, a se adăposti, a se apăra, [dole: destin].

dop: obiectul care astupă o gură = dop,dub: a introduce tăbliţa într-un recipient, a umple, a păstra, [dope: a acoperi cu].
dosi: a ascunde, a acoperi, a feri vederii = dosu,dusu: coşurile folosite la curăţirea canalelor si purtate pe cobiliţă pe care lucrătorul nu le vede simultan, [doss: pat, a dormi într-un azil].
dubi: a tăbăci, a argăsi, (despre in si cînepă) a se muia, a se topi, a se destrăma = dub(i): recipient mare, a umple, a păstra, a amesteca, a vopsi, a aşeza [dub: a unge pielea cu grăsime sau cu răbuială, a păcăli].
dulu: a dezlega, a da drumul = dul(u): a aduna, a spune, a se supune, adăpost [dull: slab, plăpînd, durere].
dup: mers foarte apăsat, a alerga cu paşi grei, a dupăi = dup,dub: a lovi cu piciorul, a hurui, [dup: găgăuţă, a prosti].
egal: stare de echilibru, raporturi de reciprocitate perfectă, relaţii sociale bazate pe principii recunoscute si acceptate de toţi membrii comunităţii. La neamul emeş, judecarea pricinilor se făcea la templu care avea atît un caracter religios (loc pentru ceremonii religioase) cît si un caracter laic (aici se judecau litigiile dintre membrii comunităţii respective si tot aici se făceau rezerve de produse alimentare pentru perioade de criză). Ţăranii din Moldova istorică au în casele lor o cameră cu destinaţie specială numită ,,casa mare", ,,odaia mare", unde se tine zestrea, icoanele de preţ, lucrurile de valoare si se sărbătoresc evenimente deosebite. Aici toţi cînd se aşează trebuie să respecte rînduiala impusă de gazdă în desfăşurarea evenimentului = e-gal: templu, palat, [egal: zău!, pe legea mea!].
gad: pureci, păduchi = gada: rufărie, lenjerie de corp de in sau de cînepă, [gad: a hoinări prin, a umbla aiurea].
gagă: termen respectuos pentru femeia care te ocroteşte = gag(a): a da sau a cîrpi cuiva o palmă, [gag: a constrînge la tăcere, a-i pune căluş].
gaj: garanţie = gaj,gaz: posibilitate, a se certa pentru, a anula, [gaj: gaj].
gat: zăgaz din piatră făcut de-a curmezişul unei ape curgătoare pentru a prinde peste = gata,gada: a termina o ţesătură, plasă, a prinde, a păzi, [gate: poartă].
găman: mîncăcios, găucios, lacom = gamun: grăunte de chimen, a aduna mîncare [gammon: suncă, a afuma slănină, a trage pe sfoară].

ger: frig puternic, scăderea temperaturii pînă la îngheţarea apei si distrugerea vegetaţiei = ger,gir: a alerga, a fugi, a se grăbi, a aluneca, adăpost, a rezista [gear: îmbrăcăminte, viteză, a se grăbi].
geri: împerecherea porcilor = giri: rît, a mirosi, a face rod, [gir: cuplat, unit].
gig: sul de pînză, val de tesătură = gig: a fi descurajat, nedreptate, [gig: sul de pînză].
gheb: cocoaşă, umflătură, dîmb, înălţime, ridicătură = gheb,gib: a se îndoi, a se îndrepta, a se apleca, a se apăra de, întunecat [gibe: glumă răutăcioasă, a lua în rîs, batjocură].
ghidi: interjecţie care exprimă mirarea, ia te uită! = gidi: eclipsă, a se întuneca, a se întrista cerul, [giddy: ameţit, uimit].
grădină: locul din jurul casei de la tară = garadin: a aseza în clăi, maldăr, a strînge, a lega [garden: grădină].
gol: spaţiu fără utilitate, teren necultivat, om sărac lipit = gol,gul: a distruge, a face să dispară [gul: a înşela, naiv].
guleai: chef, petrecere = gu-la: larg, mare, a creste, a fi exaltat, a se pleca, a îmbrăţişa, gură, gît [gullet: gît, a da pe gît].
gurgurel: persoană dragă, mai ales cînd vinul este stăpîn pe minte = gur-gur: recipient de 10 litri pentru vin [gurgle: a murmura, a gînguri].
guturai: secreţie a nasului, răceală = gu-tur: secreţie a nasului, [guttural: cu nasul înfundat, vorbire pe nas].
gut: porumbel = gut,gud: cuib, mulţime, scurt, mic, a sălta, a fîlfîi, a zbura, [gut: a curăţa de, a se curăţa].
hală: furtună, ploaie puternică = ha-la: a spăla, a izvorî, a curge, revărsare, fugă, direcţie, [hale: viguros, puternic].
hap: cacealma, hoţie,a trage pe sfoară = hap,hab: a descoperi necinstea, durere, a hărţui, a bate, [hap: întîmplare, soartă].
haram: afurisit, blestemat, degeaba, venit de pe drum = ha-ra-an: cale, drum, necunoscut [haranque: vehement].
hat: fîşie subţire de pămînt nearat care delimitează două proprietăţi = hat,had: precis, delimitat, [hatch: limită, linie].
hăti: a asmuţi cîinii, a zgîltîi pe cineva, a ghionti = hati,had(i): scandal gălăgie, nevinovat, [hate: a urî, a duşmăni].
hata: belea, pagubă, necaz = hata,hada: a se usca, a seca, nenorocire, belea, [hate: ură, belea, duşmănie].
hi: expresie cu care se alungă sau se opresc cîinii din lătrat = hi: a se pregăti, a alunga, a se gudura, [hi: noroc].

hîră: ceartă, neînţelegere, zîzanie = hir(a): a da naştere, a ceda, a accepta, [hire: plată, a angaja, liber].
hop: obstacol, săritură = hup: atlet, a sări, rîpă, adîncitură, a învinge, [hop: săritură].
hop: a ţopăi = hup: acrobat, a sări, a ţopăi la războiul de ţesut, [hop: a sări].
hoţ: cel care fură sau pradă, timpul favorabil al acţiunii este în zori de zi cînd stăpînii dorm iar dimineaţa au ocazia să constate paguba, cel ce umblă în zori de zi pe căi lăturalnice = hoţ,hud: adăpost, zori de zi [hot: ilegal, de contrabandă].
hudă: casă, locul de unde omul îşi începe ziua = hud(a): adăpost, vizuină, zori, dimineaţă, [huddle: a se ghemui unul în altul, mulţime].
hui: a ocărî, a certa, a cicăli = hu(i): nevrednic, slab, amărît, a rupe, a supăra [hue: strigăt, chiot, strigăt de atac].
hulă: om rău, de nimic, blestem = hu-la: a vorbi de rău, a face necazuri, a înjura, a blestema, a defăima, [hole: cusur].
huş: a fi supărat pe cineva, a alunga nişte păsări = huş: nesăbuit, furios, a fi mînios pe cineva, [hush: a înăbuşi, tăcere].
ie: da, asa e!, desigur!, întocmai! = i-i: a da de, a zări, a lăsa, a trimite [yes: da].
ira: strigăt de supărare cînd copii fac dezordine, mînie = ira: divinitate emeş a dezordinii, supărare [ire: mînie].
jap: a bate foarte rău, a jăpăi = jap,sab: a rezista la un atac, a opri, a doborî, a sparge afară, [jab: a bate, a lovi].
jar: a pune pe jar, a face scandal = jar,sar: cineva care strică sau îngrijorează, a fugi dincolo, a goni, [jar: a se certa].
jude: demnitar cu atribuţii judecătoreşti si administrative, stăpîn de rumâni, principe, judecător, judeţ, primar, conducător = jude,gu-de: a chema, a judeca, a opri, a se sfătui, a stăpîni, a striga, a porunci, a spune, [judge: a judeca, a aprecia].
jug: dispozitiv la care trag boii la car, instrument de tortură = jug,sug: porţie de hrană, alimente, provizii, [jug: a băga la zdup, închisoare].
jur: jurămînt = jur,gur: a cresta, a însemna pe răboj, a protesta, a contrazice, a se pleca, a stăpîni, a înceta, [jur: jurat].
lac: acumulare mare de apă realizată prin îndiguire = lac,lag: a se umfla în dimensiune, a se îngrămădi [lake: lac].
leg: testament = lag: liturghie pentru meditaţie, a se strînge la masă, a împărţi averea, tînăr, a cunoaşte [leg: escroc].

libir: persoană care decide în nume propriu, liber = libir: a duce o anumită viată, a locui, a trece, [liberty: libertate].
lip: jeg, murdărie pe corp, rapăn = lip,lib: a unge cu grăsime, a murdări, [lip: obraznic, nesimţire].
lipi: a pune un strat peste, a unge, a murui, a se apropia de = lipi,lib(i): a unge, a întinde[lip: a atinge cu buzele, a săruta, a fi aproape].
litie: slujbă ortodoxă pentru binefaceri şi belşug = litim,lidim: a primi, a cere, a accepta, a cuprinde, [litany: litanie].
local: ce aparţine de o anumită localitate, ţinut = local,lugal: stăpîn, om cu stare materială bună, rege, [local: de loc].
lugu: a duce cu vorba, a trage pe sfoară, a fi escroc = lu-gu: a înşela, a fi escroc, a nu fi corect, [lug: rîmă, vierme].
ma: mamă = ma: a se naşte din, a naşte, a ajunge la maturitate, familie [ma: mamă].
madea: temă, pricină, afacere, chestiune = ma-da: domeniu, zonă, pricină, [madden: a supăra, a enerva].
malac: om robust, om mare = malac,ma-lag: apărător, susţinător, om puternic, a lega, a se întări, [male: bărbătesc].
mami: cuvînt de alint pentru mamă, femeie care a născut sau are în creştere copii = mami: divinitate emeş, care a făcut din lut, după chipul ei, şapte bărbaţi şi şapte femei, a suflat viată asupra lor dînd naştere neamului omenesc, mit care se găseşte identic în Biblie, [mammy: mamă].
muma: mamă, cea care perpetuează neamul si comunitatea = mu-mu-a: pe vremea tuturor familiilor(a străbunilor), pe vremea cînd indivizii aveau cunoştinţă de strămoşul lor comun, [mummy: mamă].
man: nume de persoană = man: partener, asociat, pereche, bogăţie [man: soţ].
mangă: surpătură în mal, prăpastie, drum sub nivelul ogoarelor din jur care poate deveni impracticabil în perioade ploioase sau cînd viscoleşte = mangar: încărcătura maximă a unei bărci, [mangy: stare proastă].
masa: obiectul pe care se aşează bucatele pentru a fi mîncate, acţiunea de a mînca = ma-sa: un cos cu alimente, [mash: amestec de malţ cu apă fiartă, terci].
maz: sumă de bani majorînd miza iniţială, în plus, acţiune nesăbuită = maaz: exuberant, dans femeiesc [maze: confuzie].

meal: pămînt alb, bun de spoit casele = mea-lu: cît de mult, [meal: praf, pudră].
melic: inflamarea glandelor de la gîtul cailor = meli: gît, arzător, fierbinte, beregată, omuşor, faringe. [melee: încăierare].
meritu: faimă, reputaţie = mi-ri-tum: un instrument muzical, [merit: valoare, a merita].
mesi: a sta la masă, a chefui = mes(i): a dărui ceva, a înzestra, a oferi, a da cu adevărat, [mesh: tocană, terci].
mili: a fi cuprins de milă, a se îndura = mili: voce, a spune, a ruga, a face gălăgie, a străluci, adevărat, [mile: milă].
mină: săpătură subterană de unde se extrag minereuri = mina: belşug, tovarăş, a se asocia cu, a convieţui, [mine: mină].
mizer: sărac, nevoiaş, cu haine murdare sau rupte = me-ze-er-ra: zdrenţe, haine murdare, a murdări [misery: mizerie].
moace: figuri, oameni prosti si blegi, leneşi, tonţi = moace,mu-a-se: pentru că, deoarece, persoane cunoscute, flecari [mock: batjocură, bătaie de joc].
mod: fel, soi, manifestare, reacţie, trăsătură = mud: ticălos, mişel, a pipăi, a întuneca, a slăbi, umbră,, vag, [mode: fel].
mot: smoc, pămătuf = mot,mud: a purta, a se înfrumuseţa, a creste, a lăsa să crească barba, a se ivi, [motes: fire de păr].
mu: sunetul pe care în scot vitele cînd rag = mu: gură, a scoate sunete, a mugi, a gîfîi [moo: a mugi].
muc: secreţie nazală, scurt, mic, prăpădit = muc: scurt, mic, a scoate la iveală, a şterge, a arunca, [muck: murdărie].
mul: catîr, pornirile nărăvaşş al acestuia = mul: scandal, pasiune, [mule: catîr].
mulă: om lipsit de energie, bleg, prost, greoi = mu-la: vechil, om rău, netot, [mull: încurcătură, confuzie].
muma: termen foarte vechi pentru mama, cea care perpetuează neamul si comunitatea = mu-mu-a: pe vremea tuturor familiilor (a străbunilor), pe vremea cînd indivizii aveau cunoştinţă de strămoşul lor comun, [mummy: mamă].
mur: perete, zid = mur: a înconjura, a încercui, a păzi, a apăra, a sfărîma, zăbrele, gratii, [mure: a întemniţa].
mut: persoană care nu poate vorbi = mut,mud: a fi speriat, a speria, a îngrozi, a întuneca, [mute: mut]. mutul: personaj din dansul căluşarilor, dans care se face în unele faze în jurul unui băţ =

mutul,mudul: stîlp, a pune un băţ, a priponi, a juca, a dansa, [mutual: reciproc].
nas: organul de miros al omului = nas,nus: ou, bot, a ieşi in fată, a instiga, a îndemna, [nose: nas].
naz: moft, capriciu, năravi, suceală = naz,nuz: a ieşi în fată, a instiga [naze: cap, promontoriu].
nilă: milă, a manifesta înţelegere pentru o persoană în suferinţă = ni-la: a micşora umilinţa unei persoane [nil: nimic, zero, fără valoare].
nic: mic = nic,nig: lucru de preţ, a fi important, mic, a păstra cu mare grijă, a preţui, [nic: crestătură în lemn].
ninii: bîzîitul ţînţarilor = nini: a recunoaşte, a supăra, mulţime, [ninny: prost].
nip: lume, mulţime = nip,nib: mulţime, frică, nemulţumire, agitaţie, violentă, [nip: ciupitură, bîrfă, agitaţie].
nir: ulei sfinţit cu care se ungea capul domnitorului la încoronare, se făcea semnul crucii pe pereţii casei, sau se ungeau diferite părţi ale corpului aflate în suferinţă = nir: prinţ, a atinge, a da, a se ridica, victorios [near: aproape, lipit de, persoană de încredere].
no!: iacă!, uite!, ia aminte! = no,nu: aspect, a arăta cuiva, [no: fără, nici un].
nod: legătură între două sfori, cioturi, a căuta greşeli cuiva, loc de întîlnire = nod,nud: a aranja, a merge de-a lungul, a fi, a sta ascuns, a minti, a urzi o intrigă, [node: nod].
nosa: cuvînt ce exprimă un îndemn la acţiune; ei!, hai! = nusa: a greşi, a începe o nouă acţiune, a repeta o acţiune, [nose: a se conduce după miros].
nud: gol, fără îmbrăcăminte, dezbrăcat = nud: a se culca împreună cu, a pune jos, a se întinde, a oua, a dormi, [nud: gol].
odiu: ură, scîrbă = odu,udu: a zdrobi, a înfige cu putere, a se dezlănţui, [oddly: ciudat, straniu].
odor: miros, mireasmă = odol,udul: văcar, mirosul specific de taurine, [odour: miros neplăcut].
oh: nemulţumire, supărare sau linguşire = oh,uh: a fi iritat, a fi supărat, a scăpăra, a linguşi, venin, răutate, [oh!].
pac: pungă în care se tine tutunul, legătură, pască = pac,pag: a ocroti, refugiu, a pune la adăpost, [pac: balot, legătură].
padi: cuvînt cu care se îndeamnă la mers caii de la căruţă = pad(i): a încuraja, a conduce, a arăta, chemare, [pad: drum].

paha: diavol = pah(a): escroc, labă, picior, braţ, stîlp vertical, [pah: phuuuu!].
pap: îndemn adresat copiilor mici să mănînce = pap: tată, frate, a încuraja, a îndemna, a îngriji, a tine, [pap: terci].
pat: suport pentru dormit = pat,bad: a fi generos, a apărea, a închiria, perete, zid, a se urca pe, a se căţăra, [pat: a mîngîia, a întinde].
păca: a supune, a îmblînzi = paca,pag(a): cuşcă, colivie, a închide în cuşcă, a ocroti, a apăra [pack: a se aduna, a strînge].
pădăi: a se găti, a curăţa, a vărui = pa-da(i): o funcţie publică, a arăta arogantă, a conduce spre [pad: a merge pe jos].
păs: durere sufletească, chin, necaz = păs,pus: durere, suferinţă, a chinui, a supăra, [pass: a depăşi, necaz, a muri, a dispărea].
păsi: a merge încet, a fi sigur de sine = pase: picior, a păsi cu arogantă, [pass: a înainta, a trece, a circula].
păţ: păţanie, păţău = păt,pad: a jura pe, a înjura, a găsi, a dovedi, a cerceta, a dezvălui, [patch: a improviza din bucăţi].
pec: brutar, brutărie = pec,pes: palmă, partea din fată a palmei, a lungi, a lărgi, preţios [peck: merinde, mîncare].
pil: bici cu coadă scurtă făcut din curele împletite sau din vînă de bou, gîrbaci, biciuscă, harapnic, lovitură dată cu acest bici, pisălog = pil: a fi întunecat, confuz, neclar, ascuns, nestiut, mizerabil, a mînji, a defila, [pile: a îngrămădi, a strînge].
pil: leac, remediu, medicament = pil: neclar, ascuns, neştiut, a-si da importantă, [pill: pilulă, hap].
pilă: persoană care face trafic de influentă cu scopul eludării legii = pila: ascuns, neştiut, mîrsav, a se murdări, a pîngări, a defila [pill: situatie neplăcută].
pilă: minge = pila: rotund, ghem, a se umfla, a creste [pill: minge].
pipi: a urina, a curge în stropi = pi-pi,bi-bi: a picura, a curge, [pipi: a urina].
pis: a urina, a stropi cu urină butuci sau tufişuri = pis: mal, pîntece, a presimţi, stîlp, a sprijini, [piss: a urina].
pit: pitigoi, pasăre care îsi face cuibul prin găurire, în trunchiul unui copac = pit,bid: gaură, orificiu, a alege, anus, [pit: gaură în pămînt, a ciupi].
plug: unealtă cu care se ară = pulug,bulug: hotar, a se uni cu o pană, margine, a încolţi, a creste, [plough: plug].

pot: a reuşi să facă, a crede că poate face ceva = pot,but: ritm, direcţie, a arăta, a întinde [pot: a culege, a doborî].
puchiri: a face ceva migălos, a migăli = pu-chiri: a iriga livada, a iriga prin şanţ fiecare copac [pucker: a încreţi].
pup: numele unor preparate alimentare făcute din făină de grîu, bucată de prescură, nume generic pentru mai multe plante = pupu,bu-bu: a rupe, a tăia din, a băga în foc, a trage afară, mugur, lăstar, a creste, a da frunza, [pup: căţel].
pup: sărut = pupu,bu-bu: a se aprinde, a provoca, a se înfrumuseţa, [puppy: persoană proastă si înfumurată].
puş: claie, grămadă de strujeni, efortul de a aduna = pus: bine legat, îngust, aranjat, grămadă, ordonat, [push: sprijin].
rac: crustaceu cu două brate cu foarfece cu care prinde prada = rac,rag: a răni, rană adîncă, a ucide, a trage, [rack: chin].
rac: boală gravă a cailor care se manifestă prin umflături în parte inferioară a picioarelor = rac,rag: a prinde rădăcini, rană adîncă, a provoca, a arde, mers legănat, a strînge, a trage, gîtar, a suferi, [rack: chin, a istovi de puteri].
raci: grătar = raci,rag(i): a înjunghia, a aţîţa focul, a roti, a trece, a trage, gălăgie, a arde cu flacără, [rack: grătar].
rad: a tăia de la rădăcină, a îndepărta totul = rad: a tăia de la rădăcină un copac, a tăia de la pămînt [rude: viguros].
rag: sunetele scoase de vite cînd se rătăcesc sau sunt bătute, plînset = rag: a lovi, a aduna în turmă, [rage: mînie, a se înfuria].
rai: tărîmul fericirii = ra(i): a radia, a străluci ca soarele, a vibra de, a uni, a măsura, a împărti, [ray: rază, a radia].
rara: încet, agale, domol, pe îndelete, rar = ra-ra: a netezi, a nivela, [rare: rar].
rapt: a smulge, a cuceri un teritoriu = rap: bandă, clică, fiare, cătuşe, a pune în fiare, a strînge, capcană, [rapt: răpit].
răi: a se înrăi, a slăbi, a tînji = ra(i): a înjunghia, a răni, a asasina, a se strînge, a suferi, a provoca, a se tîrî, [raid: asalt].
răpi: a umili, a pune la stîlpul infamiei = rap(i): a tiui, a tropăi, spiţă, neam, rasă, a pune la stîlpul infamiei, [rape: răpire].
rigă: rege = rig(a): a se înclina, a vrea, a dori, a supraveghea, a îngriji, a păzi, buzdugan, armă, [rig: ţinută, a găti].

rîma: a face rău, a duşmăni = rim: trupă, armată, mulţime, străin, a merge sigur de sine, inamic, a distruge, necaz [rim: a înconjura, a împresura].
rîp: o specie de peste, pietrar, fusar = rip,rib: a fi de rang superior, a fi mai bogat, a pleca departe, [rip: a spinteca].
rucă: jalbă = ruca,rug(a): a repune în drepturi, a restabili ordinea, a reaşeza, a plăti din urmă [ruckus: scandal].
sacu: obiect confecţionat din piele, in, cînepă, lănă sau piele în interiorul căruia se pot pune spre păstrare seminţe, boabe, lichide sau bunuri de valoare = sa-cu: braţ, legătură, boccea, mînecă, [sac: sac, pungă].
sadă: vrană la butoi = sa-du: măsură pentru lichide egală cu 24 sila (20,2 litri), [sad: trist, grav].
sagă: miros urît = sag(a): a sufla, a pătrunde, a strica, [sag: stare de deprimare].
sala: cameră de dimensiuni foarte mari folosită pentru întruniri sau ca depozit = sa-la: a întinde, a culca, a lungi, a desface năvodul, a desface legătura, a desface mănunchiul, a mătura, a lega cu funie, a înnoda, [sale: vînzare].
salut: salvare, fericire, bunăstare = salut,sal-ud: a aduce omagii, a respecta, a sosi la, a se întîlni, fericire, [salute: salut].
sanchi: a se lenevi = sanchi,sang-chi: a mînca alene, loc poziţie, a se mădărî, [sink: a se lăsa la fund].
sapa: a face un şanţ cu sapa, unealtă cu care se prăşeşte sau se fac alte munci agrare = sa-pa: a face un sant, [sap: a săpa].
satu: prima formă de organizare a unor comunităţi umane sedentare, aşezate în locuri uşor de apărat, vîrf de deal, platouri, înălţimi muntoase. Satele erau compuse dintr-un număr mic de case fiind înconjurate cu palisade si garduri înalte din trunchiuri de copaci, protejate de şanţuri adînci = sa-tu: înălţime, partea de sus, munte, a împărţi, hotar, a mărgini, vîrf, origine, teritoriu, loc, sanctuar, dreptate, ordine, [sat: a fi aşezat, a se cocota].
satu: senzaţia de saturare, sătul, abundentă, belşug, stare, lăcomie, îndestulare de produse alimentare = satu;sa-tu: a împărţi, a rupe, bucată, morman, grămadă, [sate: a sătura, a potoli foamea cuiva].
sete: lipsă de apă din pămînt provocată de secetă, starea fiziologică a omului cînd are nevoie de apă = sete,sed(e): apă rece, răcoare, a se potoli, a se domoli, [set: rece, pregătit din timp].

sic: pămînt ce conţine calcar, folosit la zugrăvit = sic,sig: culoarea soarelui cînd apune, rosu-galben sau auriu, [sick: care are nevoie de reparaţii].
sichis: zgîrcit, a se realiza greu, puţin cîte puţin = sichil: îndemînatic, sănătos, în putere, natural, [sickly: cu greu].
sigă: substanţă minerală roşie care se găseşte în natură, sub formă de bolovani sau de nisip, cu care ţăranii trag brîele la ferestre si la case = sig(a): culoarea soarelui cînd apune rosu-galben sau roşu, [sight: vedere, a zări].
sîc-sîc, sîg-sîg: a enerva, a înfuria, a dispreţui, a batjocori, gest care se face prin lovirea pumnilor mîinilor pe verticală (de sus în jos) = sic-sic;sig-sig: lovitură repetată, a respinge, a strînge, [sick: abătut, descurajat].
sîn: fiu = sin: a da, a ceda, a dărui, a transmite, a prezenta, a se linişti [son: fiu].
sobori: a se strînge pentru a se sfătui = soboru,su-buru: adunătură, eveniment, a dizolva, [sober: cumpătat, calm].
sodal: ucenic, calfă care trebuie să rezolve lucrurile mărunte = sodal,su-dal: samar, pas, a păsi, a duce, [sodden: necopt].
sol: cel care aduce vesti, stafetă = sol,sul: om tînăr, puternic, îngînfat, a grăbi, a reuşi [sole: talpă a piciorului].
solemn: respect, cinste = solim,su-lim: veneraţie, faimă, [solemn: măreţ].
sudină: flăcău hărăzit ca soţ unei fete pentru căsnicie = su-din: liber ca un fluture, parte a căruţei sau plugului, [sudden: subit, lucru grozav].
sug: a înghiţi un lichid direct din vas sau din glanda ce-l produce = sug: a suge, a alăpta un copil, a dărui, [suck: sugere].
sug: sens figurativ pentru a jefui de bani sau bunuri, a jefui pe cei fără apărare, a bea dintr-un vas pînă la ultima picătură = sug: a persista, a jefui de îmbrăcăminte, a jefui pe cei fără apărare, a suporta, a suferi, [suck: gogoman, fraier, a suge].
suma: a pune la grămadă, a fi împreună = sum(a): ceapă, foile adunate în jurul miezului, din multe bucăţi, [sum: sumă].
şagă: vorbă, glumă = şag(a): a asculta, a spune, a fi atent la, curaj, stare sufletească, [shake: a impresiona, a speria].
şaf: hîrdău, ciubăr, vas de lemn din care mănîncă porcii = şah: porc domestic, a trăi ca porcii, a făta, [shaft: mîner de vas].

şal: ţesătură pentru femei ce acoperă capul si spatele = sal: a strînge, a limita, larg, deschis, a persista, [shawl: sal].
şam: ţesătură de in, bumbac sau lînă cu desene în relief = sam: a evalua, a vinde, a cumpăra, a plăti cu echivalent, [sham: prefăcut, şmecher].
şaniu: cu şalele moi, pocite = sa-ne-sa: rugăminte fierbinte, implorare, a se întrista, [shank: trup, fluierul piciorului].
şar: sir, dungă, nume dat adînciturii de pe diverse obiecte, şăntuleţ, crestătură, adîncitură, hotar = sar: a săpa, a înfige, a seca, a tăia, lungime, dovadă, a fi mulţi, [share: parte, a împărţi].
şed: a avea o poziţie stabilă, a se aşeza, a se pune, a se odihni, a fi calm, a se domoli = şed: apă rece, răcoare, a se răcori jos, a se pune, a se odihni, a fi calm, a se potoli, [shade: umbră].
şedă: în subordine, sub supraveghere = şedur: cocon de omidă, a lega cu fire, a dura, locuinţă, a trăi, [shed: sopron].
şef: astupătoare la horn ce se pune pentru a opri căldura după ce s-a stins focul = şeg: a tremura de frig [sheaf: legătură].
şip: sticluţă mică, vas mic în care se păstra leacurile = şip: descîntec, a descînta, a lecui, [ship: a trimite mărfuri].
şo: strigăt cu care se asmută cîinii = şu: putere, a da peste cap, a distruge, a atîţa, a arăta, a pîndi, a porni, [shoo: a speria].
şoc: cantitate de 60 de obiecte de acelaşi fel luate ca un tot = şoc,şug: portie de hrană, hrană, a împărţi, [shock: claie].
şod: ciudat, hazliu, nebun, poznas = şod,sşd: cerere, binecuvîntare, a implora, a veseli, [shod: a încălţa, a potcovi].
şona: a schilodi, a nenoroci în bătaie = şona,şu-na: par, pisălog, a zdrobi, a distruge, a pisa, [shon: a se feri de, a fugi].
şonc: schiop = şun: soartă, a distruge, a rupe, înjura, [shun: a evita pe cineva].
şoti: a face pozne, a face sotii = şuti: a face, a prinde, a lua, a înhăţa, a fi prins, [shoot: a da buzna, a da junghiuri].
şuc: izbitură, îmbrîncitură = şucu: a se apăra, a para o lovitură, [shook: izbitură, a clătina].
şucar: supărat, necăjit, revoltat = şucur: a se apăra, a para un argument, [shook: a scutura, a speria, a impresiona].
şum: miros specific greu de suportat = şum: a putrezi, a se prăpădi, a se strica, ceva de proastă calitate, [shun:a se feri].

şut: deschizătură în acoperişul unei case care permite pătrunderea luminii în pod, aerisirea sau ieşirea fumului, gaură = şu-tu: evadare, a scăpa din, a fugi, [shut: a închide o uşă, a închide în].
şuti: a lua, a prinde, a înhăţa, a captura, a prăda = şu-ti: a lua, a prinde, a înhăţa, a captura [shut: a prinde, a apuca].
taclale: vorbe în vînt, a povesti vrute si nevrute = tacalal: a începe, a povesti, a deschide, a da spre, [tickle: a linguşi].
tapa: a cresta un copac, a fi liber să tai cum vrei = tapa,dab-ba: om liber de obligaţi [tap: lovitură uşoară].
tel: sîrmă aurită din care se face beteala = til: a realiza, adevărat, viată, natură, a dăinui, [tell: a şti, a număra, a deosebi].
to: salut folosit între persoane cunoscute = to.tu: credincios, onest, demn de încredere, [to: la, pentru, după].
tub: cilindru gol pe interior folosit la transportul, păstrarea sau evacuarea unor bunuri sau produse, la aprovizionarea cu apă si în irigatii = tub: a pătrunde, a aşeza, a lipăi, a săpa, a vîrî, a deschide, a inunda, lac, [tube: ţeavă, canal].
tug: unealtă de lustruit piei în tăbăcărie = tug: a fi mînios, a fi supărat, a strînge în brate, a alătura, [tug: a trage, a lustrui].
uni: a strînge laolaltă, a aduna, a fi împreună = un(i): a aduna, a strînge, populaţie, rude, familie, [unite: a uni].
upi: cerealele care cresc fără grăunte, seci = upi,ubi: rod ascuns, mişcare repetată fără rezultat, a sădi rău, [up: sus].
urgie: nenorocire mare care se abate asupra cuiva sau a ceva, dezlănţuire violentă de forte ale naturii, prăpăd, comportare, faptă de om duşmănos, furios, furie, ură = urgu: ferocitate, ţipăt, strigăt, groază, [urge: a sili, a obliga].
uz: folosinţă, a acţiona într-o anumită direcţie = uz: distantă, înălţime, a se întinde, a goni, a lega, [use: întrebuinţare].
zanatic: aiurit, vesel, glumet = za-na-tac,za-na-tag: a lua în mînă o păpuşă, a conduce o păpuşă, [zany: bufon, neghiob].
zang: a face zgomot, a lovi puternic un obiect de metal cu ceva, a sparge un vas de lut = zang: a face zgomot, a sparge afară, a zdrobi, a izbi cu violentă, [zany: măscărici].
zel: credinţă, lucru făcut cu temei = zil: a fi fericit, a fi iubit, afecţiune, mîngîiere, mulţumire, plăcere, [zeal: ardoare].

Mai sînt cîteva sute de cuvinte eme-gi care se găsesc numai în limba engleză. Sînt cuvinte eme-gi comune cu limba franceză sau cu dialectele ei. Există cuvinte eme-gi si în limba germană dar acestea au o poveste pe care o las pentru viitor.

În lucrarea lui S. N. Kramer - Istoria începe la Sumer - am găsit cuvintele kalaturu, kurgaru, sarbatu, care sînt şi în limba română.
kala-tu-ru = licoarea vieţii, are în română cuvîntul călătoru cu sensul de a călători, a pleca la drum lung. În mediul arid din Ki-en-gi si în orice călătorie lungă, apa este elementul vital al vieţii (kala: provizii, a reface + tu: a aduce, a turna + ru: a face socoteli, a fi egal, bogăţie, butoi).
kurgaru = sămînţa vieţii. În limba română este cuvîntul curvaru cu sensul de om destrăbălat care întreţine relaţii sexuale cu oricine, afemeiat.
sarbatu = un soi de salcie, copac cu umbra deasă. Umbra acestui copac era căutată de cei care doreau să se odihnească. În limba română cuvîntul sarbatu are sensul de persoană sărbătorită iar petrecerile în mediul rural se făceau vara la umbra unui copac. Tot umbra copacilor era căutată pentru o clipă de odihnă impuse de sărbătorile religioase ca în expresia ,,sarbati”! cu sensul figurat – vă odihniţi!, petreceţi!

În dictionarul lui J. A. Halloran am găsit mai multe cuvinte fără explicaţie dar care sînt în limba română.
an-bir[A-SUD] Cuvîntul asud are sensul: a transpira, a uda o cămaşă sau corpul cu transpiraţie (a: apă + sud: a stropi, a răspîndi, a absorbi, a se întinde).
bibad[UZ.TUR] uztur = uz(us)-tu-ra. În limba română ustura: a arde, a irita, a supăra, durerea unei răni superficiale, iritatia produsă de un aliment iute sau cînd se sare cu burta pe luciul apei (uz,us: coastă, pantă, a îndura, a chinui + tu: copil, tînăr, a face baie, a lovi + ra: a răni, durere, a rezista, scandal).
dabin[ZI.SE] În limba română cuvîntul zise: a spune, a vorbi, a transmite informaţii, a da de veste (zi: om, gît, suflu, confidente + se: a se înfierbînta, a fi mînios, ardoare).
dir[SI.A] În limba română sia este strigătul cu care se dă unei ambarcaţiuni comanda de mers înapoi (si: a se clătina, a transporta + a: apă).

durun[DUR.DUR] În limba română durdur: a certa, a batjocori, a căuta nod în papură cuiva, a dispreţui (dur: a locui +dur: a întrerupe respiraţia cuiva).
e-muhaldim[MU] În limba română mu: a mugi, a rage.
enku[ZAG-HI-A] În limba română zaghia: ţesătură groasă din lînă colorată în dungi negre alternînd cu dungi roşii si care este purtată ca fustă de femeile de la tară, haină uzată, îmbrăcămintea puşcăriaşilor formată dintr-o ţesătură groasă dungată cu gri si negru (zag: a lua pe umăr, sănătate, ordine, dreptate + hi: individ + a: a purta, loc, răsplată).
ga-an-zir[ŞE-KA] În limba română ceca: huhurez, bufnită, păsări care în tradiţia populară prevestesc o nenorocire sau moartea unei persoane (şe: căldură, foc + ka: a striga, casă).
gina[TUR.DIŞ] Turdaş este o necropolă din mileniul Vll î.e.n. din centrul României (tur: mic, firav, foarte tînăr + diş: unic, singur) Început?
ngarza[PA.LUGAL] În limba română paluga: om înalt, băţ înalt, prăjină (pa: creangă, a se înălta + lugal: om mare).
igi-sig-sig[PA.PA] În limba română cuvîntul papa: terci subţire pentru copii mici, îndemn de a mînca adresat acestora, omletă, mîncare ciobănească din caş si urdă prăjite împreună, lăptişor de marcă (pa: tată, frate, a alege, a căuta + pa: a arăta, a vrea afară, lăstar, a zbura, creangă).
isin[PA.SE] În limba română păsi: a merge cu arogantă, a fi plin de sine (pa: bărbat, a arăta, a conduce, a împodobi +se: stimă, a se uita la).
kislah[KI.UD] În limba română cuvîntul chiot: a scoate sunete specifice unui atac sau unui moment de bucurie (ki: fire, loc, a face legătura cu pămîntul + ud: a lua cu asalt, a se dezlănţui, strălucitor, vioi).
muru[SAL.UD.EDIN] În limba română cuvîntul salut: a se întîlni, a transmite omagii, a se respecta (sal: delicat + ud: sprinten, strălucitor, a sosi aproape de).
zeh[SAL.AŞ.GAR] În limba română cuvîntul salaşar: persoană care se ocupă cu găzduirea oaspetilor sau călătorilor (sal: larg, deschis, a umple cu, a împrăstia + as: cărută mică, a dori + gar: a adăposti, a primi în siguranţă, a avea încredere).Cuvîntul salaş: adăpost, locuinţă, ţarc, ocol.

engir[ME.EN.GI]. În limba română cuvîntul mînci: a mînca, a pofti pe cineva la masă (me: responsabilitate, a avea + en: acesta, aceasta + gi: seară, a da).
La cuvîntul eme-gi hus apare explicatia: rusu din akkadiană. Termenul este din eme-gi pentru că în limba română rosu are sensul de a fi aprins la fată de mînie, a-i arde fata de mînie, rosu de furie, culoare rosie.
La cuvîntul eme-gi u-bu-bu-ul se spune că vine din akkadiana bubu`tu. În limba română este cuvîntul bubuta: bubă mică, a arde, a produce durere; abuba: bubă neagră, bubă formată în gură; boboti: a produce bube mici, a înmuguri. Originea cuvîntului este eme-gi nu akkadiană.
La cuvîntul eme-gi (ngis)al-la-an, se explică = stejar (akk. lonword from allaanum: oak, alan, alun: tree). Cuvîntul este eme-gi pentru că în limba română alun = arbore.
La cuvîntul eme-gi buru(d), bur se precizează: akk. buuru = cistern, well. În limba română este cuvîntul buriu = butoi mijlociu, butoias, putina, deci cuvintul este din eme-gi..
La cuvintele kalag, kala, kal se dă explicaţia: to repair, mend, adj. strong, swift [GURUS +2-N 14 wagon pictogram] pe care o consider incompletă. Imaginea căruţei ar trebui interpreată şi în sensul unei deplasări(transport de marfă) pe roţi şi cine trage căruţa. În limba română cal, cale; căli, cala = locul de depozitare a mărfii pe o navă; celă = încăpere mică pentru păstrarea alimentelor si a unor obiecte; celar, colac, colăci = a înfăşura rotund, a pune la cale o afacere, a căsători, a uni. Din această rădăcină mai sînt cuvintele calari (kala + ri) = a se deplasa călare, a călări; călări, călăreţ, călăraş, călărime, încala(in + cala) = a aduna avere, a se îngrăşa, a se mări; încalara (in + cal + ara) = a urca pe cal pe cineva, a face călăreţ; încalarare = încălacare pe cal.
La cuvîntul rib se explică originea akk. rabbu. Cuvîntul este em-gi pentru că există în limba română răbui: a unge cu dohot osia căruţei sau produse din piele pentru a rezista la umezeală, a tăbăci.
La cuvintele taka4, tak4, tag4, ta6 se explică: reduplication class –ta6- ta6 in maru Cuvintele sînt eme-gi pentru că există în limba română ta, tata: tată.

STRIGĂTUL STRĂBUNILOR

În anii 1970 arheologul Nicolae Chetraru din Basarabia a cercetat cu deamănuntul grota paleolitică de la Brânzeni, de pe malul râuleţului Racovăţ (Basarabia), la cîţiva kilometri de vărsarea acestuia în Prut din partea stîngă nu departe de localitatea Mitoc din judeţul Botoşani, situată pe partea dreaptă a rîului. Aici s-au descoperit mai multe obiecte din os de mamut prelucrate în forme ciudate cu incizii pe ele. Unul dintre ele, arătat mai jos, reprezintă un triunghi cu o latură puţin ştirbită, iar din vîrful teşit al acestuia iese o coloană sau un stîlp. La baza stîlpului pe partea superioară a triunghiului, se văd trei rînduri de incizii, iar pe laturile triunghiului, în interior sînt încă două rînduri de incizii. Dar obiectul ne mai dă o zicere uluitoare pentru căpăţînele mioriticilor, strămoşii noştri au fost contemporani cu mamuţii, însă urmaşii lor au ajuns mişte maimuţe cu supuşenie străină şi behăind numai a prostie că i-ar îngrozi pînă şi pe morţii din mormintele străvechimii.
Vîrsta acestei piese arheologice, determinată pe baza C 14, a fost dusă în paleolitic, pe la anii 35000 î.e.n. dar despre ,,ciudăţenie" nu se pomeneşte nimic în cărţile de istorie fiindcă nu dă bine la făcătura Academiei Române şi a altor lepre care ne învaţă cine sîntem şi de unde venim, adică să ne căutăm baştina pe la mama Dracului sau în closetul Talpei Iadului, ori nici chiar acolo.
Obiecte asemănătoare ca vechime şi simbolistică s-au descoperit pe tot spaţiul locuit de vechiul neam carpatin şi amintesc aici siturile paleolitice de la Mitoc, Tibrinu, Coşăuţi, şi Cuina Turcului. Că i-am considerat nişte sălbatici pe aceşti pămînteni uitaţi de răbojul timpului, stă mărturie orice carte de istorie care tratează perioada respectivă unde totul se oprea la ghioagă şi răgete de fiară turbată. Însă aceste obiecte, prin mesajul lor încifrat, raportat la cultura noastră populară şi la alte descoperiri arheologice, ori la informaţii venite de pe alte meleaguri şi din alte izvoare, ne ajută să mai descoperim cîte ceva din istoria noastră falsificată atît de monstruos de grupările criminale ce se pretind cuiburi de înţelepciune românească, însă faptele şi datele arată că sînt numai clocitori ale Satanei.

Să purcedem a înţelege ceea ce este de înţeles chiar şi împotriva celor ce au înţeles că nu mai este nimic de înţeles despre aceste artefacte care sporovăiesc poveşti uitate sau ascunse de minţi decrepite, în veci fie pomenite cu blestem de neiutare pentru faptele lor pline de venin şi jale. Să începem cu începutul începuturilor cînd munţii se adunau la sfat şi omul nu umbla beat de revelaţii şi vedenii nebune pe toţi să îi adune în arcanul prostiei, să fie pe vecie robii unor lepre otrepe, învrăjmăşite şi îndrăcite, ce-au venit să ne fure trecutul, istoria, credinţa şi fiinţa, umilindu-ne şi batjocorindu-ne că am fi neam de sulă, fără ţară şi udătură, fără ţoale şi giuvaiericale, ci numai o adunătură de umplutură, pripăşită pe ăst olat pe care l-am mînjit numai cu căcat.

În acele vremuri, cu vreo 37 de milenii în urmă, oamenii care locuiau pe meleagurile noastre, din Cîmpia Panoniei şi pînă în Cîmpia Rusă, nu umblau de bezmetici ca nişte nemernici, ci se căutau unii pe alţii şi fiind puţini aveau nevoia de a se ajuta împreună ca să poată supravieţui vremurilor şi greutăţilor. Iar la ceas de odihnă se chiteau cum să mai împace viaţa cu duhurile cerurilor, şi atunci lăsau gîndul să se preumble prin lumi neştiute şi neachipuite, aducînd cinstire Ziditorului şi zidirilor înfăptuite din iubire şi cugetare. Aşa a fost făcut şi ciudatul obiect descoperit la Brînzeni care este în fapt o cinstire adusă Creatorului şi zămislirilor sale, reprezentînd Muntele Sfînt Ceahlău şi Stîlpul Cerului, Osia Pămîntului, Coloana de lumină sau Pomul Vieţii ce leagă prin lumina de lumină pe Tatăl Ceresc de Maica Pămîntească.

La data de 6 august dimineaţa, pe vîrful Toaca din masivul Ceahlău apare un fenomen ciudat prin suprapunerea unor umbre şi lumini care dau o piramidă de lumină sau de umbră (primele două fotografii din stînga, rîndul I). Acest fenomen a fost cunoscut şi de către oamenii paleoliticului trăitori pe meleagurile dintre Nipru şi izvoarele Istrului, fiindcă şi-au conceptualizat gîndurile în micul obiect (imaginea 3 din stînga, rîndul I). iar pe valea Bistriţei s-au descoperit mai multe locuri unde au dăinuit aceştia. Însă micul obiect mai arată şi stîlpul cerului sau de lumină ce iese din Muntele Sfînt şi se înalţă către cer cu care se uneşte în nemărginire. Mai multe mituri venite din vechea credinţă strămoşească vorbesc despre aceste concepte teologice, dar ele sînt socotite ,,basme" sau ,,poveşti" şi numai ale ivriţilor sînt revelaţii, inspiraţii şi vedenii primite toate de la Talpa Iadului prin şoapte şi scărpinări între coarne ale tartorilor. În partea dreaptă a rîndului I, am pus două fotografii a vîrfului Toaca cum se vede obişnuit iar intre ele, sus, este simbolul hieroglific al duhului Pitah/Ptah din religia egiptenilor şi sub acesta, acelaşi simbol cum l-au făcut oamenii care au trăit la Tărtăria pe la anii 6250 î.e.n. Pentru a înţelege hieroglifa care arată pămîntul sfînt am să amintesc faptul că în mitologia acestui duh din religia egiptenilor se spune că el a creat cele văzute şi nevăzute din iubirea lui nemărginită faţă de Pămînt. Dar acest pămînt a apărut după ce duhul a aruncat un fulger de lumină în apele întunecate ale începutului iar din tălăzuirea lor s-a format o movilă de pămînt ce plutea în mijloc. Atunci din inima lui s-a desprins un fuior de lumină şi a ajuns pe movila de pămînt, iar din vorbele lui s-a făcut întruparea astfel aducînd viaţa să se veşnicească aici şi cei vrednici să se întoarcă înapoi în cetatea luminii lui Pitah. Mitul îl găsim şi în ,,cultura noastră populară" fiindcă în cea ,,academică" şi-a făcut cuibar Satana şi tot cinul întunecaţilor şi înveninaţilor care plesnesc de ură împotriva neamului românesc. Această formă de simbol a fost folosită şi de emeşi, după plecarea lor din Carpaţi, pentru a-şi construi faimoasele lor temple sub forma unor piramide în trepte, numite ziggurate(zig: perete, a zidi, a se ridica, a răsări + gur: cer, a coborî, a stăpîni, legătură + ad: strămoş, adică zidirea cerească de la străbunul nostru ziditorul

tuturor văzutelor şi nevăzutelor), despre care specialiştii spun ceea ce n-ar trebui să spună niciodată, că ar fi fost altare de sacrificiu preluate de la akkadieni, adică de la neamul semit, care, pretind ivriţii că ar fi strămoşii lor!
Că antichitatea ştia şi altceva despre Ceahlău, unul din cei doi munţi sfinţi ai geţilor, dau în continuare o zicere a capadocianului Strabon care scrie în *Geografia* la VII: ,,peanul tracilor este numit de eleniimnul titanilor". Aşa carele va să zică jupîneilor! Grecii amurezîndu-se lulea de cîntarea ,,tracilor" şi-au tras-o spre folos şi de atunci a rămas numai a lor iar pricepuţii i-au şters pe păgubiţi din Istorie. În altă parte tot Strabon scrie că tracii şi geţii sînt unul şi acelaşi popor care însă trăiesc în ţinuturi diferite. Ca să le pun lacăt pe fleanca turbaţilor tracişti pupincurişti, le spun că înaintea făcătorului de istorii Herodot,ţinutul locuit de geţi în Tesalia se numea Perce şi nu Tracia, aşa că este mai corect să vorbiţi de*perci* sau *pîrci*, poate de aici o să vă alegeţi cu mai mult caimac. Dar melodia luată de greci de la ,,traci" era un imn cîntat în cinstea unui zeu de obicei Apolo Hiperboreanul, adică cel venit din nordul Istrului şi odată cu cultul lui a poposit în însorita şi binecuvîntata Eladă a mincinoşilor, şi cîntările religioase. În limba koine, cuvintele peon şi pion aveau sensul de stîlp sau coloană, adică întocmai cum ne arată artefactul descoperit la Brînzeni, iar Gh. Asachi, în poeziile sale scrie muntele Ceahlău cu numele dePion, adică după înţelegerea noastră – despre a voastră nu am tăria de a o discuta fiindcă s-ar dărîma ceriul – acest munte era în străvechime stîlpul cerului sau osia pămîntului, întocmai cum spun zeci de ,,basme şi poveşti" mioritice. Şi tot grecii numeau naiul – instrument specific neamului de păstori arimini - ,,fluierul lui Pan", adică nişte fluiere cu care se cînta acel cîntec religios numit pean, şi care lor le-a plăcut atît de mult.
În rîndul 2 am pus două din aceste movile/triunghiuri cu vîrfurile una către cealaltă pentru a arăta originile simbolului Fiului Luminii sau a Omului descoperit şi la Vincea (imaginea cu ocru iar desenul este făcut cu culoare albă în partea dreaptă) şi vechi de pe la începuturile mileniului VII î.e.n. Tot pe imaginea de la Vincea se vede fulgerul Tatălui Ceresc aşa cum

este dăltuit şi pe lăcaşul de cult al geţilor cunoscut sub numele de Schitul Sfînta Ana din Bucegi. Ana sau Anu era vechea denumire a Tatălui Ceresc dusă de emeşi în patria dintre Tigru şi Eufrat, iar în Carpaţi, acest nume în timp a fost înlocuit cu Sîntu, Senta sau Santa. În partea de jos a imaginii în ocru se văd mai multe litere care se găsesc în mare măsură în alfabetele folosite de strămoşii noştri geţi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, doar la cîteva zeci de metri de schitul Sfînta Ana!!!

Simbolul triunghiului isoscel sau echilateral a fost preluat din religia geţilor şi de către iudeo-creştini, reprezentîndu-l pe Dumnezeu, deşi Iahwe are ca simbol cultic faimosul ,,legămînt" cu tuşinătură, iar făcătura nu se potriveşte deloc pentru gusturile noastre arimine. Şi în mitologia emeş, neamul nostru răzleţit în Ki-en-gi, muntele este reprezentat printr-un triunghi isoscel, ce arăta atît muntele sfînt cît şi osia lumii cu cetatea Ziditorului ceresc.

Ivriţii auzind de asemenea subţirimi, pe loc i-au pălit revelaţiile şi au scris prin vorbăreţul lor Isaiia că locul cu pricina atît de drag întregului neam omenesc ar fi casa tuturor zeilor, adică a duhurilor cereşti unde tartorul lor nu-şi găsise sălaş pentru că se ţinea numai de rele. Pe tăbliţa 1 triunghiul isoscel este pus cu o latură în poziţie orizontală, deasupra semnului pentru Şaue arătînd că este fiul Ziditorului văzutelor şi nevăzutelor ca Fiu al Omului sau Luminii, iar pe tăbliţa 22, Sîntu este prezentat între două triunghiuri.

Am pus lîngă acestea caduceul lui Hermes/Sarmis care reprezintă doi şerpi înfăşuraţi în jurul osiei pămîntului fiind simbolul înţelepciunii cereşti dăruită neamului omenesc pentru dreaptă rînduială şi cumpănire a vieţii lor pe pămînt. Lîngă el este hieroglifa lui Pitah, ce simbolizează înţelepciunea cerească venită din vorbirea Ziditorului şi care arată atît taina cunoaşterii cît şi a necunoaşterii. Darul înţelepciunii cereşti este o continuă muncă de cunoaştere şi re-cunoaştere a trecutelor astfel să se găsească drumuri prielnice pentru cele ce vor veni şi se vor rîndui în firescul judecăţii Tatălui Ceresc. În sanscrită aceşti doi şerpi ce se înfăşoară pe coloana vertebrală a omului şi se cuibăresc în cap pentru a aduce cunoaşterea sau a înstăpîni

uitarea şi necunoaşterea, se numesc Ida şi Pingala. Lîngă aceasta spre dreapta, am pus un şarpe de aur descoperit într-o mină care se află în prezent la muzeul din Brad, judeţul Alba. Tot spre dreapta este oul universului care are pe el săpat un şarpe ca simbol al cunoaşterii divine, fiind foarte asemănător cu cel descoperit la Brad şi hieroglifa lui Pitah. Lîngă şarpe este stilizat pomul cunoaşterii binelui şi răului, dar numai cu trei ramuri, simbol ce vine din obiectul religios descoperit la Brînzeni, şi tot aici apare spicul de grîu pe care îl găsim imprimat atît la Tărtăria cît şi în Sumer/Ki-en-gi. Dar acest ou din piatră ce simbolizează universul, a fost descoperit la Gobekli Tepe, în Turcia fiind vechi de prin mileniul Xll î.e.n.

Dovezile arheologice şi mitologice aduse în discuţie, arată fără putinţă de tăgadă că populaţia care a făcut obiectul descoperit la Brînzeni în mileniul XXV î.e.n., a dăinuit pe aceste locuri pînă în timpul geţilor altfel nu puteau fi transmise miturile despre zidirea lumii de către Tatăl Ceresc şi a Muntelui Sfînt Ceahlău. Dar mai arată că această cultură s-a răspîndit la mii de kilometri atît către sud unde a prins rădăcini trainice prin templul de la Gobekli Tepe din mileniul Xll î.e.n., dar şi către vest, dovedite prin descoperirile de la Vincea şi datate pentru începutul mileniului Vll î.e.n. Iar Tărtăria vine să completeze aria dăinuirilor noastre pe aceste meleaguri din cele mai înnegurate timpuri ale preistoriei şi apoi a întunecatei istorii falsificată cu atîta ură chiar de către nişte capete mioritice puse în slujba Satanei şi a Talpei Iadului.

Să mai zic vreo două vorbe despre obiectul de os de mamut descoperit la Brînzeni ca să le fie amăreala deplină. În triunghiul-movilă, pe interior sînt incizate două şiruri de puncte ce urmăresc marginile obiectului, dar într-un colţ se vede că lipseşte o parte din acesta. Cred că cele două triunghiuri formate din puncte, sînt în fapt simbolurile Tatălui Ceresc şi a Maicii Pămînteşti cum apare la Vincea prin simbolul Fiul Luminii sau a Omului, dar şi cum se vede pe tăbliţa de plumb nr. 22 a strămoşilor noştri geţi, unde capul Tatălui Ceresc este însoţit în cele două părţi de cîte un triunghi echilateral. Iar în locul unde din Maica Pămîntească/movila iese osia pămîntului,

sînt făcute trei rînduri de incizii, arătînd al treilea simbol al Familiei Cereşti, pe Fiul Luminii sau Fiul Omului.
Dar mai am o zicere care le va crăpa rînza tuturor jegurilor, leprelor pupincuriste şi a cetelor de întunecaţi, fioroşi sutaşi ai lui Ucigă-l Toaca. Vedeţi uciganilor că tot timpul v-am judecat numai cu Toaca de pe Muntele Sfînt!
În anul 1981, arheologul Vasile Chirica, a descoperit în straturile paleolitice de la Mitoc - Dealul Galben, de pe malu drept al Prutului, judeţul Botoşani, o amuletă din fildeş de mamut foarte ciudată pentru gîndirea pricepuţilor în ,,historii" străvechi, scrijelată cu linii pe ambele feţe care ar arăta în fapt nişte figuri. Obiectul are dimensiuni mici fiind uşor încadrat într-un dreptunghi cu laturile de 3/4 cm. Datarea stratigrafică şi prin C14 a arătat o vîrstă de aproximativ 26000 de ani î.e.n. pentru pămîntul analizat unde s-a găsit buclucaşa amuletă. Ca şi cea de la Brînzeni, şi amuleta de la Mitoc este o ,,ciudăţenie" netrecută în manualele de istorie să nu işte întrebări şi apoi dureri de cap în lumea făcătorilor de istorii şi istorioare româneşti.

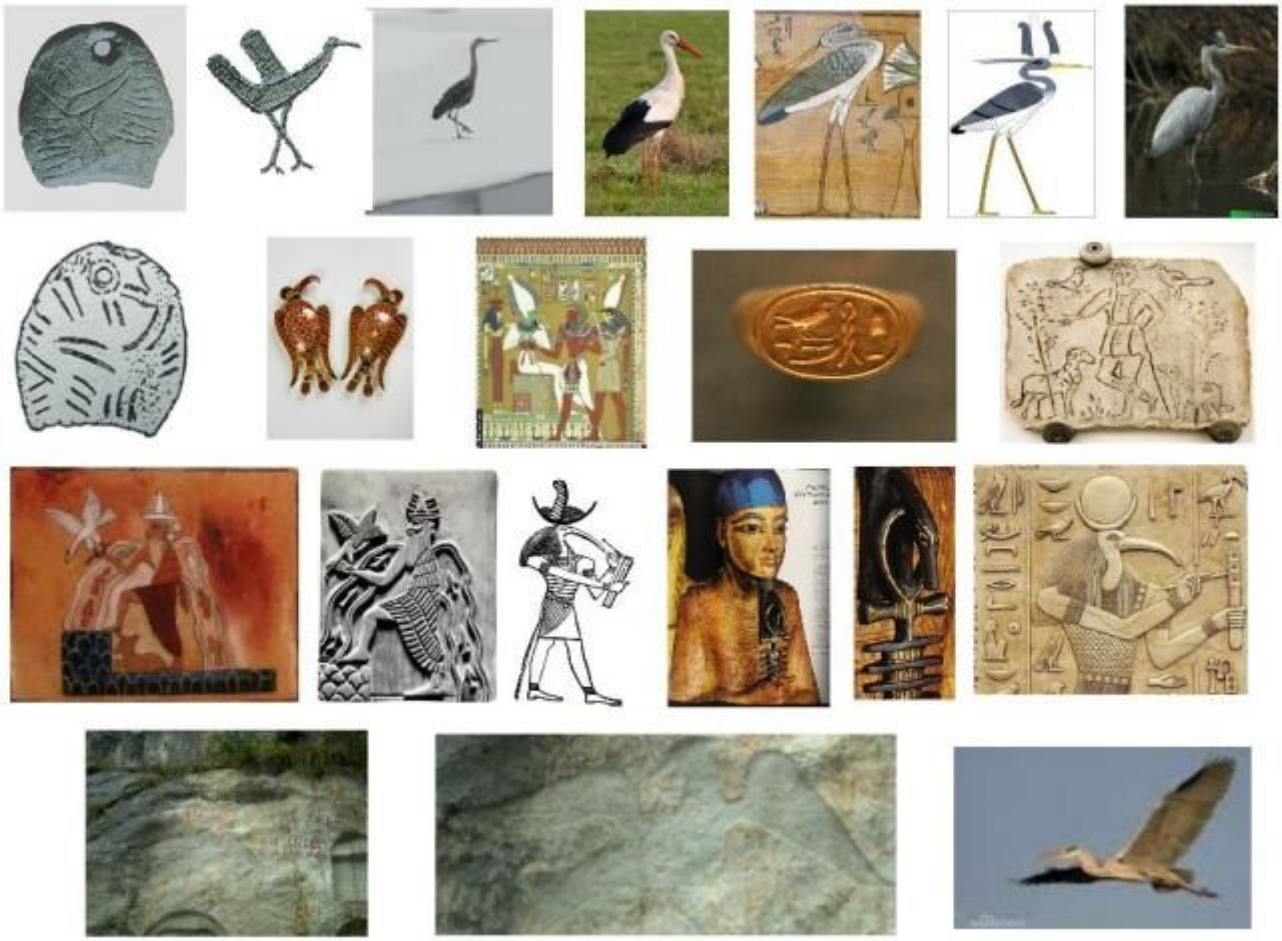

Pentru a înţelege cum ar trebui să vină vremurile pe urdinişul cunoaşterii adevărate şi nu cea ,,cacademică", voi folosi fotografii ale amuletei cu ambele feţe şi alte poze ca să le fie pozna de mare supărare, iar adevărul de uimire şi mirare dus pe cărare de gîndul neascultător al unui îndîrjit.
Să începem cu începutul, adică faţa A a amuletei de la Mitoc, care este prima poză din stînga a rîndului unu, fiindcă despre faţa B, poza din stînga a rîndului doi, nu voi discuta, liniile nefiind suficient de explicite pentru o concluzie privind semnificaţia lor. Pe această faţă A se vede o pasăre cu capul către dreapta, iar sub cioc se observă mai multe semne ce ar aduce cu unele litere de pe tăbliţele de plumb ale strămoşilor noştri geţi. În spatele păsării, în dreptul picioarelor se văd alte semne despre care nu pot spune încă nimic. Am decupat pasărea din imaginea iniţială şi ea reprezintă în fapt un cocostîrc sau o barză care se aşează în cuib sau se pregăteşte să-şi ia zborul din el. Imaginea 3 spre dreapta este a unui stîc iar fotografia 4 este a unei berze. Imaginile 5 şi 6 către dreapta reprezintă stîrcul din mitologia egiptenilor aşa cum a fost el pictat cu mii de ani în urmă pe pereţii unor temple fiind totemul unor divinităţi printre care şi Pitah. Ulterior el a fost înlocuit cu un ibis. Iar în capătul din dreapta a primului rînd este fotografia unui stîrc din zilele noastre. Dar în mitologia Egiptului timpuriu, adică mileniul lll î.e.n. apare pasărea Benu care era iniţial zeul morţii, dar în timp a ajuns să fie adorată ca pasăre sfântă, *Ardea purpurea*, o specie destîrc. În astronomia veche egipteană Benu reprezenta planeta Venus. Stîrcul sfînt era considerat zeul ocrotitor al berbecului sfânt. În perioada Regatului Mijlociu din Egipt, vechii egipteni credeau că la apusul soarelui zeul Benu este un şoim, care în zori sub formă de stârc aduce înapoi soarele.Zeul mai era considerat că până la reînviere, el îngrijeşte sufletul lui User say Osiris cum l-au grecizat vorbitorii de koine. Unul din munţii sfinţi din religia egiptenilor care sprijină cerul se numeşte Manu iar celălalt Bacau. Ori ,,manu" în limba lor dar şi emegi înseamnă soţ, soţie, bărbat, însoţitor, iar noi mai zicem şi ,,Omu". Cît priveşte numele de Bacau, noi îl mai folosim şi azi prin expresia: a-şi găsi Bacăul; însemnînd a da de bucluc, adică

a fi judecat pentru faptele săvîrşite. Ori dădeai de bucluc numai în faţa unei judecăţi sau a unui judecător, iar dacă acesta era ceresc, atunci chiar te înghesuia rău buclucul. Oraşul Bacău este nu prea departe de muntele Ceahlău. În eme-gi bini este un rîu plin cu peşti, dar mitologia noastră spune că neamul mioritic a fost zidit în zodia peştilor, iar pe cer este o constelaţie cu acelaşi nume!!!

Un obiect asemănător acestei păsări sacre a fost descoperit în situl de la Gîrla-Mare (3200 – 1000 î.e.n.) unde au fost găsite trei păsări stilizate cu diferite semne pe ele şi cred că erau ofrande aduse unei divinităţi cereşti. Ele sînt goale în interior iar în cavitate se aude zornăind o pietricică. Una are pe cap un fel de moţ la fel cu a stîrcului, pe piept are patru linii orizontale incizate, pe aripă are trei linii realizate în aceeaşi tehnică iar către spate sau coadă are două linii. Liniile de pe aripă sînt la fel cu cele care se văd pe faţa A a amuletei descoperită la Mitoc.

Cuvîntul *cocostîrc* în Moldova se spune la barză, iar în Banat se spune stîrc la aceeaşi barză. Am crede, citind aceste cuvinte că românii din est cît şi cei din vest sînt cam zevzeci de nu ştiu cum se numeşte pasărea, care potrivit tradiţiilor noastre, aduce copiii abia născuţi/plozii familiilor doritoare de a-şi perpetua cinul şi neamul. Le spun de la obraz că aceşti români sînt cu mintea acasă, însă rău ne-a pocit limba îndrăcita Academie Română cu latrinismul, slavismul, panslavismul, hungarismul, turcismul, pupincurismul şi alte izme la fel de puturoase şi otrăvitoare.

Tot în Moldova, la copilul mic se mai spune *coca*, iar numele păsării tocmai asta subliniază, stîrcul ce aduce coca într-o familie doritoare de iubire pentru neamul lui şi pentru Ziditorul Ceresc. În vechime, venirea pe lume a unui copil nu era înţeleasă ca un rezultat direct al împerecherii, fiindcă atunci se considera factorul biologic – sterilitatea sau unele boli cu implicaţii directe asupra fertilităţii – numai ca un purtător al darului ceresc de renaştere a vieţii pămînteşti dar şi a celei cereşti printr-o nouă fiinţă omenească. Iar infertilitatea era privită ca o pedeapsă pentru fapte aduse împotriva zidirii de început a Tatălui Ceresc şi a Fiului Omului sau Fiul Luminii. Deci darul apariţiei unui copil în familie era înţeles ca o

binecuvîntare a Ziditorului Ceresc pentru neamul muritor, iar lumina divină pentru noua fiinţă era adusă de această pasăre. De ce a fost aleasă ea şi nu alta, nu pot să spun ceva concret, poate că stîrcul a ajuns totem matern datorită unui comportament deosebit în timpul cuibăritului şi creşterii puilor sau legat de altceva pe care noi încă nu îl ştim. Să-i descoasem pe ornitologi, poate ne luminează ei mai mult cu felul de a cuibări a stîrcului şi de a-şi creşte puii. De ce stîrcul şi barza au ajuns totemuri ale naşterii la români şi numai la români, nu se poate răspunde bazat pe nişte dovezi care nu mai pot fi clintite. Dar gîndul mă duce la presupunea că oamenii îşi coordonau aducerea pe lume a copiilor odată cu fătarea oilor, fiindcă aveau o sursă de hrană sigură şi consistentă, însă mai trebuie să ţinem seama şi de factorul termic foarte important la copiii mici care se pişorcesc mereu şi tot mereu erau uzi, care, la condiţiile vitrege de atunci, iarna ar fi umblat nebuna rău cu coasa printre cocuţe şi cocuţi. Şi tot primăvara veneau la cuibărit pe meleagurile noastre, atît stîrcul cît şi barza. În religia egipteană există o poveste care spune că stîrcul a fost prima pasăre care a apărut după ce, din apele de început s-a format prima movilă de pămînt. Cum ei au plecat cei mai mulţi de aici, cred că acest concept teologic a existat mult timp în cultura strămoşilor noştri, şi atunci era în firescul lucrurilor ca stîrcul să aducă muritorilor zidirea unei noi vieţi, binecuvîntate de Tatăl Ceresc.
În rîndul 2 de fotografii am pus de la stînga spre dreapta, faţa B a amuletei, o bijuterie descoperită în Forum Traiani, locul blestemat unde căpetenia romană şi-a glorificat robirea geţilor, iar podoaba este dovada jafului făcut de prădătorii civilizatori asupra strămoşilor noştri. Dar mai este şi dovada materială că geţii aveau în mitologia lor povestea cocostîrcului sau a berzei, fiindcă bijuteria seamănă cu imaginea decupată de mine din faţa A a amuletei descoperită la Mitoc. Mai departe spre dreapta am pus o imagine dintr-un templu egiptean cu Iaho, User şi fiul lor Horus care are un cap totemic al şoimului ceresc, apoi inelul cu scrierea hieroglifică a numelui lui Pitah. Pe această bijuterie se vede o pasăre foarte asemănătoare cu pasărea din partea stîngă a imaginii următoare. Aceasta îl reprezintă pe Bunul **Păs**tor, adic**ă** Iisus Cristos, aşa cum îl ştiau iudeo-creştinii

în secolul lV al erei noastre. În partea dreaptă a capului Bunului Păstor este o pasăre care aduce cu cea decupată de pe faţa A a amuletei, dar şi cu un stîrc sau o barză. Dar este năucitor în această imagine vestimentaţia Bunului Păstor, fiind identică cu a geţilor de pe columna lui Traian, adică pantaloni, încălţăminte şi un fel de cămaşă lungă pînă deasupra genunchilor şi nu cea purtată de ivriţi în acele vremuri formată dintr-un fel de antereu lung pînă la pămînt.
În rîndul 3 am pus imagini cu Anu din religia emeşilor care se trudeşte la zidirea pămîntului şi începe cu apele curgătoare prin care sar mulţimi de peşti. Deasupra apei se vede o pasăre cu aripile desfăcute, asemănătoare cu cea descoperită la Mitoc. Spre dreapta am pus o imagine a lui Pitah cu cap de ibis care notează ceva pe o tăbliţă fiindcă el era şi veghetorul sorţii tuturor fiinţelor de pe pămînt şi din ceruri, iar la atîta lume fără nume şi fără număr, trebuia socoată serioasă, altfel se trăia într-o veselie şi uitare iar zidirea dintru început s-ar fi înţelenit în împietrire şi nu ar mai fi fost un veşnic ciclu al naşterilor, morţilor şi renaşterilor, adică a întrupărilor nemărginitului în mărginit şi a mărginitului în nemărginit ca putere a distrugerii şi refacerii vieţii şi lumilor cu chip. La început Pitah avea ca totem un stîrc dar fiind adoptat de către mare parte a triburilor de pe valea Nilului, acestea au înlocuit pasărea migratoare cu una pe care o vedeau mereu, ibisul. După această fotografie urmează chiar Pitah aşa cum îl vedeau egiptenii foarte vechi, cu o parte a creştetului vopsită în albastru simbolizînd bolta cerească iar în mîini ţine un toiag sau caduceu care se termină cu o cruce ankh, şi pe partea de sus a acesteia este un cap de pasăre asemănător cu al berzei sau al stîrcului. Ultima poză din rînd, spre dreapta este Thot, după pricepuţii greci, aşa cum a fost Pitah asimilat destul de repede în imperiul mijlociu prin noul nume dar cu simbolistica şi atribuţiile religioase ca ale vechii divinităţi.
În rîndul 4 am pus o imagine cu o pasăre în zbor - Şaue - aşa cum este ea cioplită pe peretele stîncii de la schitul Sfînta Ana din Bucegi şi o barză în zbor ca să nu ne mai aburească pricepuţii cu inspiraţiile lor sataniste pline de adevăruri pe care nu le poate desluşi şi înţelege orice Guguţă.

Cuvîntul Pitah poate fi înţeles prin două variante raportate la vechea limbă vorbită de neamurile carpatine şi pe care o găsim în eme-gi. Prima variantă este *bi*: vorbă, a cerceta, a urmări + *tah*: înlocuitor, a înlocui, sens profund care vine tocmai din calitatea divinităţii ca veghetor a sorţii muritorilor. A doua variantă a numelui ar veni de la cuvîntul vechi *pita* cu sensul de slujbă sau demnitate, adică el era cel mai mare cîrmuitor al văzutelor şi nevăzutelor. Dar cuvîntul ne poate duce şi la sanscritul pitar care înseamnă chiar tată, titlu purtat şi de duhul vechilor egipteni. Dar Pitah a fost înlocuit destul de repede de primul Thot, după scrierile grecilor care însă i-a luat toate atribuţiile. Ori egiptenii îl scriau pe Thot sub formaDahau-ti, iar din istorie cunoaştem pe sciţii dahue care trăiau în Asia Mică în secolul lV î.e.n., cuvîntul însemnînd, neamul sciţilor sau Legea sciţilor, adică o doctrină teologică dusă din Carpaţi în Egipt la începuturile rînduirii acestei civilizaţii. Iar dovezile istorice, lingvistice, religioase şi mitologice tocmai asta dovedesc, dar numai pentru cei care nu se lasă otrăviţi de făcăturile Academiei Române şi a altor lepre atotştiutoare care ne fierb creierii cu fel de fel de trăsnăi şi inspiraţii drăceşti.

Am zis la început că pe faţa A a amuletei descoperită la Mitoc, sub ciocul păsării se văd nişte semne. Am copiat acest spaţiu şi l-am răsucit spre stînga cu 90 de grade după ce le-am îngroşat cu culoare neagră şi au ieşit cuvintele NIN III. În eme-gi cuvîntul nin are sensul de regină, doamnă sau soră, iar III (Ili) înseamnă cărăuş, a aduce, a conduce, a salva, a fi strălucitor, a radia, a duce, a trimite; adică şi pentru pliscul şi glagoria noastră este întocmai ce am scris mai sus despre sensul profund al cuvîntului cocostîrc. Dar semnele respective au fost folosite şi de către egipteni ca numere cum arată imaginea colorată unde este precizată valoarea fiecăruia; cele trei linii verticale este cifra 3, şi semnul asemănător cu n este cifra 10. După acest model de judecare ar fi ,,19" de trei ori.

Diodor din Sicilia în scrierea *Biblioteca Istorică, Cartea* II,XLVII, amintind despre ciudaţii hiperboreeni scrie astfel: ,,se află în Oceanos(Marea Neagră), o insulă care nu este mai mică decît Sicilia. Aceasta ar fi aşezată spre miazănoapte, fiind locuită de hiperboreeni, oameni cărora li se spune astfel fiindcă, locuiesc dincolo de unde bate vîntul Boreas... Mai departe se spune că zeul Apolo vine în această insulă, tot la 19 ani, în care timp constelaţiile de pe cer îşi îndeplinesc drumul lor periodic. În tot timpul acestei apariţii a zeului în insula lor, ei cîntă noaptea cu cobzele şi dansează mereu hore şi alte jocuri începînd de la echinocţiul de primăvară pînă la răsărirea Găinuşei (cocoşul de pe iconiţe) – Pleiadei – în prima jumătate a lui mai, bucurîndu-se oamenii de aceste zile frumoase." Poate că aceste semne au vreo legătură cu astronomia fiindcă la 21 iunie, în vechime la acest hotar astronomic se credea că vara se întoarce spre iarnă, apărînd constelaţia Găinuşei.

Dacă răsucim spre dreapta cu 180 de grade buclucaşele semne ies cuvintele III UIU, unde cunoaştem deja sensul pentru III, iar UIU este în fapt uie, adică uliu sau pasăre răpitoare din familia acvilelor, mai pe înţelesul nostru un Şaue carpatin care duce sufletele celor răposaţi în cetatea luminii a Tatălui Ceresc, poveste păstrată în atîtea ,,basme" de-ale noastre precum şi pe vestimentaţie şi covoarele cu care ne-am înfrumuseţat de mii de ani casele. Pe tăbliţa 2 se vede în stînga sus, şoimuleţul ceresc în zbor către înălţimi, aşa cum ne spun multe ,,poveşti" de-ale noastre sau cum se văd pe multe covoare româneşti. Pe tăbliţa color cu un taur în centru descoperită la Harappa – mijlocul mileniului III î.e.n. - se văd cele două semne de pe amuleta de la Mitoc. Pe alte tăbliţe găsite în acest sit arheologic apar de două ori cele trei linii şi lîngă ele, acea literă ca un U ascuţit tot de două ori.

Dacă ipoteza mea va rămîne în picioare – poftesc pe cîrtitori să vină cu argumente nu cu bazaconii sau inspiraţii sataniste – atunci trebuie să aducem apariţia scrierii fonetice pe plaiurile carpatine în mileniul XXVII î.e.n. Însă există dovada arheologică descoperită la Vincea – vasul din dreapta – unde apar de la dreapta la stînga semnele III VIJV],

iar scrierea dată după gustul de azi, citită de la dreapta la stînga vine GULIU III, şi care tălmăcită înseamnă: ,,gustă sau degustă Mîntuitorule/Salvatorule/Fiu al Omului" (guleai: a gusta, a mînca puţin, a se înfrupta + III: Mîntuitorul, Binefăcătorul, Fiul Luminii sau al Omului, Salvatorul, apărînd exact în această formă şi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia). După această concluzie urmează cea potrivit căreia scrierea de la Tărtăria este una hieratică cu simboluri religioase care se interpretau şi nu se citeau.

CA UN FIRESC VINE FAPTUL CĂ STRĂMOŞII NOŞTRI S-AU PREUMBLAT PRIN TORIŞTEA CARPATINĂ DE LA IZVOARELE ISTRULUI PÎNĂ ÎN VADURILE DONULUI, ÎNCEPÎND CU MILENIUL XXXVI î.e.n. ŞI CHIAR DACĂ AU FOST MAI MULTE MIGRAŢII CĂTRE ALTE ZĂRI, AU RĂMAS LOCULUI DESTUI CARE SĂ DUCĂ MAI DEPARTE ÎN TIMP SPIRITUALITATEA ACESTOR POPULAŢII AJUNGÎND LA GEŢII CEI MAI DREPŢI DINTRE TOATE NEAMURILE ŞI APOI ÎN CULTURA FABULOASĂ ORALĂ A ROMÂNILOR DESPRE CARE NU SE VORBEŞTE DELOC AZI, DATORITĂ AFURISITEI ACADEMII ROMÂNE.

NOI AM DAT LUMIII SCRIEREA FONETICĂ ŞI HIERATICĂ PRIN SIMBOLURI, MAI MULTE ALFABETE FOLOSITE DE MAI MULTE POPOARE, RELIGIA CRUCII ŞI FILOZOFIA CREŞTINĂ, DAR TOATE NE-AU FOST FURATE ÎNCEPÎND CU ANTICHITATEA ŞI CONTINUÎND CU EPOCA MODERNĂ DE CĂTRE CETELE DE ÎNTUNECAŢI, CU CARE COMORI SE FĂLESC DE NU-I MAI POATE CUPRINDE PĂMÎNTUL.

MĂRTURIILE PIETRELOR- RĂDĂCINI SPIRITUALE ALE

NEAMULUI CARPATIN DIN MILENIUL XII î.e.n.

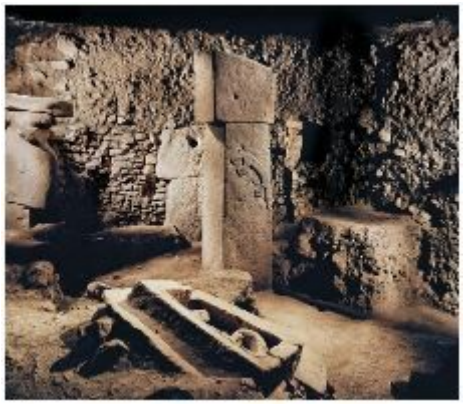

O parte din situl de la Gobekli Tepe, Turcia, din mileniul XII î.e.n. Pe stîlpul din centrul imaginii se vede un lup

Un mistreţ? Şi păsări

Cosorul sau secera divină cu care se aduna prima recoltă

Şoimul solar, Şaue, sau pasărea destinului cu discul sau cerc sorţii pe aripă

Cioc al păsării destinului, Şaue descoperit în situl de la Gobekli Tepe

Şi pasărea destinului sau Şaue, cum a fost reprezentată pe coiful descoperit la Peretu, secolul V î.e.n.

Oul mitic, vegheat de şarpe din care s-a născut universul.

Oul de calcar de la Lepenski Vir, din mileniul VIII î.e.n.

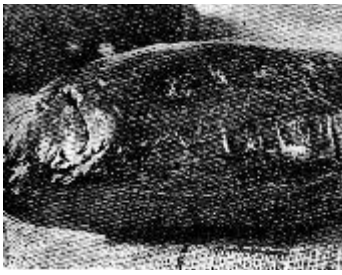

Ou de piatră desco la Corbii de Piatră aparţinînd culturi geţilor şi care era obiect al religiei strămoşeşti.

Statuetă descoperită la Gobekli Tepe, care ape la gît două forme de V foarte pronunţate. Şaue este scris pe tăbliţa 1 cu trei astfel de V dar cu vîrful în sus la fel cum apare şi pe statueta descoperită la Cîrna – Dunăreni, jud. Dolj, de prin secolul XII î.e.n.

O şopîrlă sau crocodil

Talisman descoperit la Gobekli Tepe, ce are în mijloc Pomul Vieţii dar numai cu trei ramuri, fiind însoţit la stînga de şarpele cunoaşterii cereşti, iar la dreapta de Şaue, Şoimul divin(T1, caseta cu imagine stînga sus) sau Fiul Omului, adică Sîntu ori Tatăl Ceresc.

Unul din stîlpii de la Gobekli Tepe care are sculptat pe el un taur în avînt, sub el este un lup, iar mai jos apare o pasăre presupusă a fi de către cei care au dezgropat lăcaşul, o barză şi care se aseamănă cu cea din mileniul XXXVI descoperită în localitatea

Mitoc, judeţul Botoşani. Taurul apare în lăcaşul de cult de la Parţa pus pe un soclu, alături de o figurină umanoidă, statuetele fiind din ultimul pătrar al mileniului VII î.e.n. Acest simbol se perpetuează în mitologia geţilor, ajungînd să fie imagine heraldică în prima stemă a Moldovei din secolul XIV.
Dacă nu-i voi supăra prea rău pe pricepuţii noştri în tot şi în toate, le supun ,,divinei atenţii" aceste imagini uluitoare, să le arăt cît sînt de negri în sufletele lor de lifte trădătoare, care ne-au falsificat cu atîta ură istoria şi continuă chiar în faţa dovezilor de netăgăduit să ne otrăvească minţile cu făcăturile lor vechi de 150 de ani.
Situl de la Gobekli Tepe este în sudul Turciei, nu departe de graniţa cu Siria, a fost un lăcaş de cult de formă circulară al oamenilor din mileniul XII î.e.n. dar aceste comunităţi care au construit asemenea monumente nu erau apărute din senin, şi nu s-au apucat săracii, bîntuiţi de revelaţii după ce i-au alergat vreun leu sau altă fiară turbată, să facă ei o zidire, de vrednică cinstire pentru Mîntuitorul/Salvatorul care nu i-a lăsat gustare plăcută la hămesita lighioană. Simbolistica de pe aceste artefacte: taurul, şarpele, şopîrla sau crocodilul, lupul, pasărea destinului, mistreţul, oile cum apar în alte locuri, scorpioni, peşti, le găsim atît pe tăbliţa 1 ce face parte din tezaurul descoperit la Sinaia dar şi altele, cît şi pe unele iconiţe ale geţilor. În lăcaşul de cult din Anatolia mai apar şi alte animale. Ori această corespondenţă dintre simbolistica religioasă de la Gobekli Tepe se poate face numai cu spiritualitatea geţilor şi a românilor, la celelalte popoare ,,civilizate", iar unul chiar ,,ales", nu se găseşte nimic din elementele menţionate mai înainte. La fel este situaţia cu vecinii din jur care ne spun că am venit pe locurile acestea binecuvîntate de Sîntu, aduşi din closetul imperiului roman sau din sudul Dunării cum au primit revelaţii de la Talpa Iadului scursurile cazare ce se ţin băştinaşii plaiurilor carpatine din ,,vremuri imemoriale". Continuitatea spirituală de peste 35 de milenii în mentalul colectiv al nostru, al strămoşilor noştri şi al acelor neştiuţi stabiliţi pe plaiurile mioritice prin scurgerile leaturilor şi veleaturilor din care s-au zidit neamurile arimine, nu poate fi pusă în discuţie de nimeni care are bun simţ şi nu trăieşte din otrava revelaţiilor

istorice, a internaţionalismului, a demitizării, a globalizării şi a pupincurismului satanist. Situl de la Gobekli Tepe a fost făcut de către neamurile carpatine, care în urma ultimei glaciaţiuni ce a avut loc tocmai în perioada respectivă, au fost nevoite să migreze în sud, în regiuni mai călduroase pentru a-şi salva pielea de răsuflarea plină de suliţe a crivăţului şi îngheţului ce se înstăpînise peste partea de nord a Europei şi îşi arunca cu mare furie fuioarele nimictoare către miazăzi.
Statueta bărbatului de la Gobekli Tepe are o corespondentă la Tărtăria, dar aici este făcută din lut şi sugerează că ar fi vorba de o femeie, însă tipicul şi simbolistica este aceeaşi numai că are trei forme de V la gît, iar pe tăbliţa rotundă descoperită tot aici, simbolul lui Şaue apare cu două forme de V, aşa cum are şi statueta din situl anatolian.
Mitul facerii lumii dintr-un ou cum apare pentru prima dată în istoria lumii la Gobekli Tepe, a mai fost dovedit arheologic prin situl de la Lepenski Vir din mileniul VIII î.e.n. de pe malul drept al Dunării, acoperit acum de apele barajului de la Porţile de Fier. Aici s-a descoperit un ou de calcar care are în relief mai mulţi şerpi ce imită mişcarea specifică pe lungimea oului, toţi pictaţi în culoare roşie. Legenda se găseşte amintită în cultura noastră, în ritualurile orfice şi mitraice, în cultura emeş şi la neamurile aryas din India, dar toate îşi au rădăcinile aici în Carpaţi şi care au păşit în timp la Gobekli Tepe în Anatolia. Iar oul de piatră descoperit în cimitirul localităţii Corbii de Piatră din judeţul Argeş, este dovada materială a acestei culturi fabuloase vechi de peste 35 de milenii!!! Obiectul are pe el o inscripţie care nu a fost citită pînă în prezent dar nu este încă timpul pierdut pentru a cerceta şi acest colţ de istorie uitată şi ocultată.
Un studiu amănunţit ar da rău de pămînt cu făcăturile culturii occidentale care s-a clădit toată pe preluarea mincinoasă a multor informaţii venite din antichitate, unele falsificate cu bună ştiinţă prin secolele IV-VIII ale erei noastre, iar altele în secolul XIX cînd unii s-au dovedit mai civilizaţi şi mai mincinoşi ca alţii.
Deşi istoricii români, citindu-l şi citîndu-l numai pe părintele mincinoşilor Herodot, spun că geţii erau o adunătură de

sălbătăciuni, care nu ştiau decît de ghioagă, sabie şi suliţă, totuşi dovezile arheologice ne arată răspîndirea religiei strămoşeşti la alte neamuri care nu aveau aceeaşi mamă cu a lor. Legăturile cu ţinutul geţilor şi religia lor, a neamurilor din afara acestei lumi, o găsim în discul de la Nebra din sud-estul Germaniei, la cca 60 km distanţă de locul unde se întîlnesc graniţele acestei ţări cu Cehia şi Polonia. Aici s-a descoperit un disc de bronz acoperit cu aur, două săbii, cîteva dălţi şi două brăţări din aur care seamănă foarte mult cu cele ale geţilor furate din dabo geto Samisetuza, toate obiectele fiind vechi de pe la 1600 î.e.n.

Am să discut numai discul pentru că el ne ajută cel mai mult să dovedim legăturile dintre locul unde a fost descoperit şi lumea geţilor. Este un obiect de cult găsit întîmplător în anul 1999, cu diametrul de 32 de cm iar pe margine are 38 de găuri mici. Diodor ne spunea că Apolo al lor sau Zabelo al geţilor se întorcea în insula unde-şi avea principalul templu odată la 19 ani, dar drumul făcut pe bolta cerească şi pe sub pămînt cum erau concepţiile atunci, dura 38 de ani, adică un an al divinităţii solare. Discul are în prezent culoarea verde-albastru, dar iniţial avea culoarea albastru-violet.

Într-o zicere de-a noastră mioritică, din vremi străbune adică getbeget se povesteşte despre zidirea cerului, adică depărtarea lui de pămînt pe care ar fi făcut-o cei şapte îngeri bătrîni sfetnicii lui Sentu/Dumnezeu, sau cei 7 arhangheli cum le zic alţii împreună cu mulţime de îngeri. Prea Înaltul s-a bucurat la auzul gîndului lor de izbăvire, dar le-a cerut şi oamenilor să se ostenească după puterile lor pentru zidirea dumnezeiască, adică să ajuneze mult pentru a le fi trupul şi mintea curată şi dată la cele cereşti, lăsînd deoparte apucăturile pămînteşti, din care unele pline de răutăţi, fiindcă astfel îngerii vor slăbi şi nu vor mai putea termina zidirea cerului. Din acele vremuri au rămas cele 7 posturi, **că**ci la început au fost **ş**apte arhangheli

care au făcut cerul. Dumnezeu dădu celor şapte arhangheli aripi ca să poată merge în tărîmul rohmanilor, sub fundul pămîntului, şi de acolo să aducă piatra cea mai scumpă, Şi au adus sfinţii de acolo atîta piatră, străvezie cum e sticla şi albastră cum e floarea cicoarei şi ochii îngerilor şi au făcut din ea cerul ca o boltă deasupra pămîntului, şi i-au pus 7 stîlpi făuriţi tot din piatră scumpă. Ori cele două culori descrise în povestioara noastră sînt tocmai culorile de pe discul descoperit la Nebra, adică străveziu luminos şi albastru. Pe el în partea stîngă este un soare din aur iar în partea dreaptă o semilună din acelaşi metal cu vîrfurile îndreptate spre stînga şi are în spate, aproape de margine un fel de barcă solară tot din aur asemănătoare cu cea de pe tăbliţa 1 şi de pe medalionul împăratului get Constantius care împărăţea în imperiul roman pe la anii 350. Pe disc sînt poziţionate 32 de stele din aur, iar un grup de şapte stele sînt aşezate într-o formă specială în faţa cornului de sus al semilunii. În partea de jos a discului între soare şi semilună este un fel de seceră tot din aur şi simboliza unealta cu care se recolta grîul, plantă din care se făcea pîinea sfinţită ce se aducea ca ofrandă Tatălui Ceresc sau cosorul cu care se tăiau strugurii din care se făcea vinul considerat o băutură sfîntă. Cosorul sau secera, care mai tîrziu va ajunge sabia curbată, se vede pe pilonul din piatră de la Gobekli Tepe, dovedind vechimea acestui simbol dar şi al cultului religios practicat de aceste populaţii zeci de mii de ani.
La emeşi, lugal primea odată cu ungerea lui în templu şi o sabie sfîntă sub forma unei seceri cu care trebuia să secere pe toţi duşmanii comunităţii. Şi pir-a egiptenilor primea odată cu urcarea pe tron o sabie curbată şi o seceră sfîntă cu care secera primul snop de grîu adus ofrandă la templu, iar geţii îşi făureau fiecare cîte o asemenea unealtă pe care ştiau să o mînuiască cu mare meşteşug.
Dar barca solară ca simbol al mitologie sacre este dovedită pe teritoriile locuite de strămoşii noştri încă din mileniul V î.e.n. Pentru a mai face ceva lumină, adaug informaţia că în mormîntul faraonului Sethi I (1312-1298 î.e.n.) pe perete sînt pictaţi doi îngeri cu culoare albastră care stau faţă în faţă. Imaginile respective nu se mai găsesc şi în alte temple pentru a

se crede că ar aparţine religiei egiptenilor iar pe un papirus din timpul lui Ramses II (1303-1235 î.e.n.) deasupra mumiei mortului stă un înger în poziţie orizontală care ţine în mînă roata vieţii sau roata destinului cam aşa cum apare Şaue sau Pasărea Phonix după gura grecilor, simbol care apare la Gobekli Tepe. Imaginea este identică cu cea de pe tăbliţa 11 iar îngerul are barbă tunsă scurt, ori se ştie că egiptenii nu purtau asemenea podoabă, aceasta fiind specifică geţilor. Cele de mai sus arată că avem de-a face cu o relaţie strînsă dintre religia geţilor şi cea a egiptenilor încă din secolul XIV î.e.n. iar aceste legături au fost stabilite poate de Orfeu despre care se spune că ar fi vizitat Egiptul înainte de războiul Troiei sau Deceneu amintit cu aceleaşi preocupări.

Chiar de le voi aduce mult venin în rînză întunecaţilor, mă voi învrednici să le mai arăt cu dovezi arheologice, **că** religia Sfîntului Soare, a lui Sîntu **ş**i a celor **ş**apte îngeri **bă**trîni care îl ajutau pe Bunul Dumnezeu la rînduirea **ş**i rînduiala cerurilor, noi neamul carpatin care ne **ţ**inem ge**ţ**ibege**ţ**i am practicat-o de la mijlocul mileniului II î.e.n. pîn**ă** pe la 1350 în timpul primilor domni mu**ş**atini – adică frumo**ş**i – care îşi aveau capitala la Baia în apropiere de Fălticeni. Prima lor stemă avea în centru un cap de taur/bour solar identic cu cel descoperit la Craiova şi vechi de prin secolul VI î.e.n.. Atît capul de bour descoperit în situl de la Craiova cît cel de pe stema Moldovei, au în frunte simbolul soarelui înrăzat pe cînd pe discul de la Nebra, el este prezentat chiar sub forma unui disc aşa cum era în religia egiptenilor.

Bourul din stemă are între coarne o stea cu opt raze, adică cei şapte îngeri bătrîni împreună cu Tatăl Ceresc, prin care se rînduieşte *Calea Adev***ă***rului* ***ş****i Dreptă****ţ****ii lui Dumnezeu*, în partea stîngă a botului sînt **ş**apte stele a**ş**ezate la fel ca pe

discul de la Nebra, reprezentînd pe cei şapte dio din religia geţilor iar în partea dreaptă este semiluna în aceeaşi formă ca pe acest disc. Dar grupul de şapte stele aşezate pe cele două artefacte, dacă sînt unite după regula triunghiului isoscel, dau două triunghiuri, unul cu baza în sus, iar celălalt cu baza în jos, formînd aşa-zisa ,,stea a lui David" însă avînd în mijloc un punct mare. Ori acest simbol se găseşte în vechiul lăcaş de cult de la Şinca Veche din mileniul V sau lV î.e.n. iar aici punctul/steaua din mijloc este reprezentată printr-un cerc care este împărţit în două părţi egale printr-o şerpuire, adică simbolul înţelepciunii cereşti cum se vede în imaginea alăturată. Dar ,,steaua lui David" a fost descoperiotă la Vinca făcînd parte din literele şi simbolurile sacre folosite de populaţiile de pe malurile Istrului, însă cu vreo 7000 de ani înainte ca îndemînaticii cazari să o fi furat de la mioriticii carpatini în secolul Xll al erei noastre cînd au şterpelit şi scrierea pe care au numit-o Cabala.

Grupul de şapte stele al Pleiadelor sau al lui Zabelo/Apolo apare şi pe un car solar din epoca bronzului (2400-800 î.e.n.) descoperit în sudul Danemarcei în anul 1902, în localitatea Trundholm, fiind format dintr-un car cu şase roţi care au numai patru spiţe aranjate sub formă de cruce, iar osiile sînt unite printr-o tijă. De aceasta este fixat în partea stîngă calul solar iar în partea dreaptă este un disc din bronz acoperit cu aur păstrat numai pe o parte unde se vede în mijloc grupul celor şapte puncte din care lipsesc două, fiind în poziţie identică cu discul de la Nebra.

Acelaşi grup de stele se vede pe o monedă descoperită în Marea Britanie în anul 2005, din categoria Maia(imaginea de sus), iar sub calul solar sînt imprimate cel şapte stele prin şapte puncte aşa cum sînt şi pe discul de la Nebra dar mai au în plus nişte săgeţi ieşite din fiecare punct şi care au în capăt un fel de biluţă. În partea de sus a botului calului este semiluna cu o stea în cavitate cum este pe discul de la Nebra, iar în dreptul botului sînt două triunghiuri cu cîte un punct în mijloc, simbolul Tatălui Ceresc din religia strămoşească pe care tîlharii iudeo-creştini l-au luat fără nici o revelaţi ci numai prin sabie, pîrjol şi hoţie nemărginită. În Banat s-au descoperit în anul 1840 mai multe monede de argint de tip Maia care arată pe avers bustul lui Zabelo sau Apolo după zisa grecilor, iar pe revers este o stilizare a lui Zabelo urcat pe calul solar. Deasupra capului divinităţii, dar în spate este scris YU, adică Mîntuitorul. Figura calului seamănă foarte mult cu cea de pe moneda descoperită în Marea Britanie. Dar această simbolistică sacră o găsim imprimată şi pe discul descoperit la Phaistos şi datat pentru perioada 2000-1700 î.e.n. el ajungînd în Creta poate ca pradă de război, fiindcă nu s-a descoperit nimic care să-l lege de cultura acelor locuri. Cercul cu cele şapte puncte înscrise în el, asemănătoare ca poziţie cu cele de la Nebra şi de pe stema Moldovei, este unul din semnele cele mai folosite în acest sistem de scriere. Alături de el, este cosorul identic ca formă cu cel de pe stîlpii de piatră de la Gobekli Tepe, găsindu-se pe tăbliţa rotundă de la Tărtăria, în alfabetele geţilor şi pictogramele folosite în Sumer.
Brăţările descoperite la Nebra în sud-estul Germaniei seamănă foarte mult cu cele de la Sarmisetuza şi cele făurite de sarmaţi aşa cum rezultă din imaginile de mai jos.

Brăţară sarmată, secolele lll î.e.n. - lV e.n. Brăţări ale geţilor
Cît timp o vom ţine cu sfintele făcături ale lui A. T. Laurian, Eliezer Schein/Lazăr Şăineanu, V. Pîrvan şi toată liota de trădători de Neam şi Ţară, nu vom putea înţelege aproape nimic din aceste resturi de spiritualitate ale neamului get, care au

reuşit să scape de distrugerea timpului şi înveninarea liftelor ce ne vreau numai rău şi prăpăd.
Aceste imagini sînt dovada de netăgăduit a continuităţii religiei strămoşeşti pe plaiurile mioritice timp de peste 3000 de ani, şi degeaba spun fel de fel de tîrîturi pupincuriste că am dat limbi la legămîntul lui Avram pînă ce unealta umilinţei animalice a devenit şmirghel. Dovezile prezentate arată că mint şi sînt înfrăţiţi numai cu Satana şi Talpa Iadului.

AUTENTICITATEA TĂBLIŢELOR DE LA SINAIA

ESTE DOVEDITĂ DE MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ, DE

CABALA, DE SCRIERILE TRISMEGISTE, DE EDDA, DE TĂBLIŢELE DESCOPERITE

ÎN IORDANIA ŞI SITUL DE LA GOBEKLI TEPE

Despre tăbliţele descoperite la Sinaia, pricepuţii noştri au SPUS fără însă a dovedi, că sînt false. Dar orice fals trebuie demascat şi arătat cum s-a înfăptuit, însă ei nu au făcut-o pînă acum! Există zeci de argumente că tăbliţele descoperite la Sinaia o parte sînt originalele de plumb, iar o parte sînt copii din plumb făcute după cele de aur, şi pe cale de consecinţă că aceste artefacte sînt autentice. Informaţiile de pe aceste tăbliţe sînt toate veridice şi ne povestesc adevărata noastră istorie, chiar dacă unii s-au repezit să le traducă prin greco-latină, oro manisa, traco-belita sau alte asemenea manii deocheate ce fac numai rău adevărului. Negîndu-ne sistematic istoria, cultura identitară şi limba nu putem decît să spunem fel de fel de aiureli dar asta numai în dauna noastră şi în folosul celor care doresc să ne vadă plecaţi de pe aceste locuri de vreo 100 de ani, de cînd adunătura de întunecaţi a venit ca o urdie de năvălitori odioşi pe capul nostru.
Dau ceva argumente despre autenticitatea tăbliţelor noastre, cu cele descoperite cu vreo cinci ani în urmă în Iordania!!!

Imaginea personajului din stînga care are pe cap o coroană, este înconjurată de un şarpe stilizat asemănător cu şarpele care apare pe tăbliţa 1 de plumb sub imaginea din mijloc. Majoritatea literelor de pe cărţile descoperite în Iordania se găsesc pe tăbliţele noastre de plumb iar asta dovedeşte că ele au plecat din aceeaşi cultură sau religie!!!

Descoperitorul acestor cărticele nu este semit cum se vede foarte limpede în imaginea de mai sus, ci urmaş al galilor cei roşcaţi care au trăit în această regiune cîteva sute de ani. Pomul Vieţii aşa cum apare pe ,,pagina din stînga" a cărţii deschisă, este specific numai religiei noastre strămoşeşti, cea mai veche reprezentare fiind la Vinča şi Tărătăria pe la sfîrşitul mileniului Vll î.e.n. de unde a fost dus după vreo trei milenii în cultura emeş şi egipteană, adică nemuţurile noastre răzleţite peste mări şi ţări. La pîrliţii ivriţi, îndemn de înţelepciune şi luminare a fost numai legămîntul lui Iahwe cum de- dovedeşte atît de limpede descoperirea de la Kuntillet Ajrud, în peninsula Sinai - 50 km sud de Cadeş (Qedesh).

În manuscrisul esen numit *Manualul de disciplină* partea intitulată *Imnurile începătorilor*, rîndurile x-xi din 1, găsim

rugăciunea de intrare în Frăţia Celui Ales făcîndu-se cu jurămîntul: ,,O să-l ţin ca făcînd parte din legile înscrise pe tăbliţele vechi, pentru a-i aduce Domnului drept ofrandă – bunătatea buzelor mele... O voi păstra ca pe una dintre porunci înscrisă pe tăbliţe vechi". În peştera de la Qumran nu s-au găsit decît papirusuri dar mandeenii din Samaria vecină Galileei şi Iudeei, aveau scrisă *Cartea sufletelor – Sidra d Nishmatha*, principala lor scriere de cult – pe asemenea plăcuţe şi suluri de plumb, ei luînd obiceiul de la geţi şi galii care formau marea Frăţie a Celui Ales sau a esenilor cum au numit-o întunecaţii şi înveninaţii ivriţi. Acum s-au descoperit în Iordania în regiunea care făcea parte din Galileea şi ,,tăbliţele vechi" despre care vorbesc manuscrisele, dar întunecaţii nu spun că locul este situat în acest ţinut, unde, începînd cu prima parte a secolului III î.e.n. au locuit pînă în secolul II al erei noastre,galaţii sau ,,galii cei roşcaţi" amintiţi de tăbliţele noastre şi care practicau religia geţilor unde şi-au găsit loc de linişte sufletească şi oameni din alte neamuri. Şi tot aici dar ceva mai în sud, pe malurile de nord ale Mării Moarte îşi aveau sălaşurile esenii sau asenii amintiţi de atîtea izvoare antice.
În manuscrisul *Cele şapte căi ale păcii* descoperim cum ivriţii au ochit aceste lăcaşe ale esenilor pentru a le transforma în cuiburi ale fanatismului lor fariseic şi astfel ostilităţile sînt foarte puternice între esenii adevăraţi – geţii şi galii cei roşcaţi amintiţi de tăbliţele geţilor unde s-au refugiat rumunii cu trupul neînsufleţit al lui Ili – şi cei pîrîţi de Filon ca eseni care au pus stăpînire pe centrul de la Qumran în anul 26 al erei noastre iar Flavius i-a numit zeloţi, farisei şi preoţi iudei. Manuscrisul ne precizează cu privire la aceste fapte: ,,spune Maivîrstnicul... mulţi sînt aceia care nu cunosc pacea pentru că ei sînt în război cu propriul corp, cu gîndurile lor, cu semenii lor şi ei nu cunosc frumuseţea Manuscriselor Sfinte... Trei sînt lăcaşurile Fiului Omului.... corpul fizic, gîndurile sale şi sentimentele sale... Manuscrisele Sfinte...conţin toată înţelepciunea lui Dumnezeu revelată Fiilor Luminii, chiar acele tradiţii care vin de la Eno sau de mai înainte, pe calea fără de sfîrşit din trecut, din învăţăturile Celor Mari... Şi cînd am ajuns să înţelegem cu ochii înţelepciunii şi să auzim cu

urechile înţelegerii adevărurile fără vîrstă ale Manuscriselor Sfinte, atunci noi trebuie să mergem printre Fiii Oamenilor şi să-i învăţăm, pentru că, dacă noi ascundem cu gelozie învăţătura sfîntă, pretinzînd că ea ne aparţine numai nouă – dar mozaicii chiar asta spun! - atunci noi sîntem ca aceia care descoperă un izvor în înălţimile munţilor şi decît să-l lase să curgă la vale pentru a potoli setea oamenilor şi a vitelor, îl îngroapă sub pietre şi pămînt, lipsindu-se ei înşişi de apă, mergeţi printre Fiii Oamenilor şi vorbiţi-le despre Legea Sfîntăspuneţi-le că ei se pot salva, ei înşişi şi că pot intra în împărăţiile cereşti... Atunci Fiul Omului va căuta pacea cu ceilalţi Fii ai Oamenilor, chiar şi cu fariseii şi cu preoţii, chiar şi cu cerşetorii şi cei fără de adăpost, chiar cu regii şi guvernatorii, pentru că toţi sînt Fii ai Oamenilor, indiferent de avere sau neam.... Căutaţi pacea cu toţi Fiii Oamenilor şi lăsaţi să fie cunoscută de la aleşii Luminii, pentru că noi trăim potrivit Legii Sfinte încă din timpul lui Eno sau mai demult... Cu mult timp înaintea Marelui Potop, Cei Mari mergeau pe pământ şi arborii uriaşi, care au rămas în prezent o legendă, erau casa lor şi împărăţia lor."

J. Flavius spune că esenii cînd intrau ca membri în Frăţia Celui Ales primea fiecare o carte cu numele sfinţilor pe care trebuiau să o păstreze ca pe cea mai de preţ comoară. Cînd ivriţii au intrat cu sabia în centrul de la Qumran din Galileea, esenii au trebuit să-şi salveze învăţăturile sfinte şi astfel au fost ascunse pe unde au putut să nu fie găsite de prădători, întrucît religia le interzicea să lase la îndemîna celor din afara Frăţiei Celui Ales, scrierile lor sfinte primite de la strămoşul geţilor Eno.

,,Tăbliţele sfinte", adică cele descoperite acum în Iordania şi ,,manuscrisele sfinte" adică descoperite la Qumran în anul 1947 dar şi cele adunate de Ieronim timp de peste 20 de ani şi care sînt în tainiţele Vaticanului iar unele interzise publicului, formează ceea ce textul esen numeşte ,,Legea Sfîntă".

Iar simbolistica asemănătoare de pe tăbliţele noastre şi unele descoperite în Iordania cu cea din situl de la Gobekli Tepe arată, fără putinţă de tăgadă autenticitatea lor. Dar ne ajută în dovedirea autenticităţii

tăbliţelor de plumb descoperite la Sinaia şi hoţia făcută în dauna religiei strămoşeşti, numită Cabala de hoţomanii cazari.
În amintita cărticică apărută pe la sfîrşitul secolului XII, la mozaicii care locuiau în sudul Franţei, ne zic plini de fudulie: ,,Acesta ne învaţă că există un Elohim, un principiu care se numeşte «răul» şi se află în nordul lui Dumnezeu, deoarece se spune că de la miază-noapte se va deschide nenorocire asupra tuturor locuitorilor ţării acesteia, că tot răul vine de la nord. Şi ce principiu este acesta? Este forma mîinii şi ea are mulţi soli şi toţi se numesc «răul»... Şi ei sînt cei ce împing lumea în greşeală pentru căTohu este nordul şi *Tohu* înseamnă răul care ameţeşte pînă ce oamenii cad în păcat şi tot instinctul rău din om provine de acolo. Rabinul Amora şedea şi rostea către ceilalţi: Mai dragi îşi sînt porţile Sionului cînd sînt deschise. De ce? Pentru că sînt de partea răului: dar cînd Israel săvîrşeşte binele înaintea lui Elohim şi e demn ca aceste porţi să se deschidă, îi sînt mai dragi decît toate locuinţele lui Iacob în care este pace mereu".
Mai spun pricepuţii cabalişti îmbolnăviţi de vedenii şi tîmpenii care toate au fost hoţii la drumul mare, că, înţelepciunea lor cabalistică este jinduită de un duh al răului ce-şi are sălaşul în nord numit Tohu, dar în fapt sînt mai mulţi iar ca simbol au ,,forma mîinii" Ei întunecaţilor, uşura-v-ar moartea de zile pentru îndrăcitele voastre vedenii şi înţelepciuni, de ce nu aţi vrut să ne spuneţi mai multe, poate aşa ne dădeam şi noi mai devreme puchii de la ochi şi nu rămîneam gunoaiele Europei. Uitîndu-mă eu pe tăbliţa 28 pe care am numit-o ,,album de familie" numai ce-mi sare în ochi ,,forma mîinii" din revelaţiile şi vedeniile voastre, dar care pentru mine nu sînt decît informaţii istorice adevărate despre neamul meu strămoşesc adică getbeget! În partea dreaptă sus a imaginii apar două figuri ciudate de conducători ai geţilor şi foarte diferite de celelalte. Cea aranjată mai spre mijlocul tăbliţei cu faţa spre dreapta, care are scris în spatele capului M MATYXO – mato Matigo – a fost conducătorul geţilor în prima parte a secolul IV î.e.n. de la care avem şi tăbliţa 15. Scăfîrlia lui alungită vine din obiceiul sarmaţilor care îşi mutilau băieţii de mici ca să fie ,,frumoşi", legîndu-le capul foarte strîns cu fîşii de pînză tari şi

astfel craniul era obligat să se alungească foarte mult cum ne spune Strabon în Geografia sa.
Sub bust se vede o mînă întinsă cu degetul mare desfăcut spre dreapta. Şi personajul din colţul dreapta sus nu era get ci scit, fiindcă poartă pe cap o căciulă specifică acestui neam. Sub bust are şi el mîna desfăcută cu degetul mare spre dreapta. Herodot scrie despre neamul sciţilor, agatîrşilor şi tracilor că sînt fraţi, născuţi din femeia şarpe Echidna care era fiică de titan, adică scoborîtă fioroasa dihanie din cer şi deci de neam divin, fiindcă pricepuţii greci au fost primii care ne-au falsificat istoria.
Tăbliţa 13 a lui mato Maico din dabo geto Enisala în Dobrogea, cheamă la mare chelemet pe neamurile ,,de o mamă" traci, telagi şi iliri care împreună cu geţii sînt îndemnaţi să cinstească o sărbătoare în toiul verii. Vedem că din strigarea lui Maico lipsesc neamurile sciţilor şi asta mă duce la gîndul că mustăria geţilor cu sciţii (adică şi sarmaţii) se stricase şi nu mai doreau să le vadă mutrele. Dar asta dovedeşte că şi Herodot minte cînd spune că Echidna a avut numai trei fiii, ori tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia coroborate cu datele din Cabala, arată că au fost cinci fraţi născuţi din neamul titanilor, adică cei scoborîtori din zei: sciţii, geţii, tracii, telagii şi ilirii, tot aşa cum sînt şi degetele unei mîini.
Dacă misterioşii cabalişti nu au vrut să ne spună de unde au asemenea informaţii ultrasecrete, atunci am să-i dau eu pe goarnă să nu se mai ţină semiţi pur sînge, iar cine le dovedeşte că au de mare meşteşug năravul minciunii, să îl afurisească drept îndrăcit antisemit, fascist, neonazist, naţionalist şi antipupincurist! Ei puteau lua aceste informaţii cu ,,forma mîinii" şi tohu de la bogomilii/vlahii din sudul Dunării alungaţi în sudul Franţei în secolul XI, de către greci şi slavi. Dar ele pot veni chiar din surse cazare care sînt urmaşii acestor sarmaţi, sciţi, roxolani şi alte seminţii mai mici, amestecaţi cu goţii rămaşi sub stăpînirea hunilor şi care erau stabiliţi pe cursul inferior al fluviului Volga sau mai către vest.Din amestecul acestor neamuri în care goţii - veniţi din Gotia sau Gutaland, ţinut din Suedia - au fost majoritari, s-a format neamul cazarilor vorbind un dialect cu fondul lingvistic

dominant ,,germanic" care se folosea şi în partea de est a Germaniei în feudalismul timpuriu.
Atlas, fiul titanului Iapet a fost unul dintre regii mitologici ai tărîmurilor de la nordul Istrului şi a avut şapte fete pe care antichitatea le-a numit pleiade. Cea mai cunoscută - invocată şi în mitologiile din India - este Maia. Dar pe fostele teritorii locuite de neamul geţilor au fost descoperite zeci de monede care purtau pe ele această inscripţie Maia. În limba strămoşească cuvîntul *ma* înseamnă mamă, iar cuvîntul *ia* are sensul de mînă deschisă, a lua, dar şi cinci, adică întocmai de spun misterioşii cabalişti, însă prea întunecaţi în misterele lor sataniste!
Dacă sciţii au practicat multe sute de ani religia geţilor, sarmaţii ţineau şi ei o religie asemănătoare, însă ambele aveau conceptul neamului scoborîtor din zei, adică din mama Echidna care era fiică de titan. Pe atunci ei nu se sfinţeau tuşinîndu-şi prepuţiul bărbăţiei sau ţinîndu-se numai să le facă rău goimilor cap de lut, apucîndu-se de îndrăcitul prieteşug cu Întunecimea Sa după anii 800 cînd au început să practice o schismă mozaică unde Moşe, Iisus şi Mahomed erau toţi unşi cu darul şi harul înţelepciunii!!!
Vedeţi întunecaţilor că revelaţiile şi vedeniile voastre nu sînt nici venite din ceruri şi nici pline de înţelepciune, ci numai hoţie şi ură de aţi speriat neamul omenesc cu ele, dar acum a venit şi pentru voi vremea judecăţii.
Săracii mozaici, aveau ei o nelinişte profundă, că, într-o zi va veni din nordul îndepărtat ,,răul" - după zicerea lor tîlhărească sau ADEVĂRUL cum este dovedit de istorie - şi le va da în vileag făcăturile mai vechi şi mai noi, iar ei vor rămîne de izbelişte fără slujba minciunii şi pretenţiile de mărire deşartă.
În limba română veche cuvîntul *tohu* înseamnă haos sau dezordine, iar ei nici nu s-au mai obosit să traducă în ebraică zicerea mioritică, ci au preluat-o fără a clipi şi în timp hoţia mozaică a cazarilor fiind condamnată de rabini la apariţia ei către sfîrşitul secolului XII, a devenit prin uitare premeditată, iarăşi revelaţie şi izvor de mare cultură mozaică şi cinste aşişderea unde, goimii obligatoriu trebuie să

pună botul altfel sînt afurisiţi ca antisemiţi din ,,vremi imemoriale"!

Şi scrierile trismegiste ne duc pe drumul Adevărului despre tăbliţele de la Sinaia. Încă din secolul lV î.e.n. grecii din Egipt numeau divinitatea egipteană Tehuti, Teuth, Taaut sau Thoth, cu numele de Hermes Mercurius, zeu ce apare în religia băştinaşilor din imperiul vechi, adică mijlocul mileniului lll î.e.n. Se credea că el se afla la originea a tot ceea ce a zămislit mintea omenească, dar era şi stăpîn al migratorilor veniţi din est care se buluceau din ,,curiozitate" peste egiptenii neiubitori de asemenea vizite, zeul fiind şi Stăpîn al Ţărilor Străine. Legenda spune că primul Thoth a dat egiptenilor toate ştiinţele şi arhitectura, scriindu-le pe pereţii templelor şi pe plăci de piatră pe care le-a îngropat la loc dosit spre a fi păstrate şi tainele lor cunoscute numai de iniţiaţi. Aceste informaţii au apărut devreme în cultura egipteană pentru că avem mărturia lui Philon din Byblos (64-141 e.n) ce a scris *Istorii feniciene*, şi el ne spune că s-a folosit de scrierile venite de la Sanchuniathon, preot fenician şi mare învăţat din vechime ce a trăit în secolul X î.e.n. precum şi date culese de alţii. Spune el că Sanchuniathon a luat facerea lumii din *Cărţile lui Tehuti*, adică prin acele vremuri, scrierile circulau într-un areal întins dar numai pe papirus, fiindcă dacă ar fi cărat plăcile de piatră s-ar fi cocoşat rău.

Numele divinităţii Tehuti (Tehu-ti) sau Thot se mai scria şi Dahau-ti, care tălmăcit înseamnă neamul sciţilor sau Legea Sfîntă a Sciţilor, adică a populaţiilor din nordul Istrului şi a Mării Negre, informaţie pe care o găsim şi în discuţiile avute de getul/scitul Anacharsis cu regele lidian Cresus pe la mijlocul secolului Vl î.e.n.

Numele Tehuti are legături sonore şi semantice cu divinitatea Tabiti de la geţi şi sciţi, numele barbar din rugăciunea către Hermes cum dau mai jos. Dar după ultima fază de declin a civilizaţiei egiptene care a început în secolul lX î.e.n. şi a ţinut pînă în secolul Vll î.e.n. în care scrierile lui Tehuti au fost uitate, a venit al doilea Thoth ce le-a tălmăcit, le-a scris pe papirus şi ,,tăbliţa sfîntă" asigurînd astfel renaşterea acestei civilizaţii din perioada saită (663-525 î.e.n.).

Într-o invocaţii către Hermes adoratorul zice: ,,Ştiu al tău nume ce străluceşte în cer, ştiu şi ale tale forme, ştiu al tău pom şi ştiu al tău lemn. Te ştiu pe tine, Hermes, cine eşti tu şi de unde eşti şi care este cetatea ta. Ştiu numele tale în grai barbar şi numele tău adevărat scris pe sfînta tăbliţă din locul sfînt din cetatea lui Hermes, unde te-ai născut." Prea multe ştia înfocatul discipol dar nu ne-a lămurit deplin cum suna numele lui Hermes în ,,grai barbar" poate n-ar mai fi rămas în istorie atîtea locuri întunecate. Dacă numele lui era scris pe ,,sfînta tăbliţă" într-un ,,loc sfînt", atunci baştina lui nu poate fi decît Sfînta Getia pentru că numai aici în antichitate se scria pe tăbliţe, iar numeroase texte ale grecilor şi romanilor vorbesc timp de peste 1500 de ani de neamul divin al geţilor şi Ţara lor Sfîntă.

Şi în *Edda* sînt amintite tăbliţele sfinte de aur ale asenilor sau geţilor cei înţelepţi, pe care era scrisă întreaga înţelepciune divină, iar graiul barbar pe care îl ştia elenul este graiul mioritic vechi de milenii şi apropiat de cel al vechilor egipteni. Aceştia nu scriau decît pe papirus în perioada saită, aşa că menţionareatăbliţei sfinte dovedeşte că religia lui Hermes venea din altă cultură decît cea greacă sau egipteană şi acest adevăr se ştia atunci! Să mai dau citire acestei rugăciuni: ,,Vino către mine stăpîne Hermes, tu, cu, multe nume, ce cunoşti tainele ascunse sub polii cerului şi sub pământ. Tu eşti măreţul şarpe, căpetenia tuturor zeilor (duhurilor cereşti după zisa geţilor), tu care deţii începutul Egiptului şi sfîrşitul lumii". După tradiţia antică, polul sau axul lumii sau osia pământului era la geţi şi mai precis în Carpaţi unde se afla şi cetatea lui Dumnezeu, iar asta zic zău că este adevăr istoric scris de nenumărate ori de scriitorii antici latini, nu revelaţie sau vedenie puturoasă, ieşită din horn ivrit! Şi le mai dau o poacă să le amuţească pe vecie fleanca: Hermes al pricepuţilor greci este un cuvînt preluat de la hiperboreeni cînd aceştia le-au trimis spre luminare prin fetitele/fecioarele Opis şi Hecaerge – odată cu venirea zeilor – tablele triunghiulare cu scriere escatologică. Vechii greci citeau litera H, ca ,,i" iar cuvîntul ,,HER" citit ,,ier" are sensul de luminos, ceresc, Platon chiar a scris o lucrărică despre acest personaj Er. Cuvîntul

,,mes” în eme-gi înseamnă prinţ sau fiu, iar textul în profunzimea lui chiar asta spune: Fiul Omului sau Fiul Luminii ca zidire neîntrupată a Tatălui Ceresc sau Sîntu era şi căpetenia cetelor de îngeri, dracii îl aveau pe Satana fiul cel mai mare al lui Iahwe!

Dacă se ştia că tainele acestei religii erau scrise pe tăbliţe şi îngropate sub osia pământului înseamnă că şiîn antichitatea tîrzie se ştia că geţii au reuşit să salveze din ghearele romanilor o parte din tăbliţele lor sfinte şi le-au îngropat la loc sigur. Iar nemernicii cînd le-au găsit în anul 1875 chiar la poalele cetăţii lui Dumnezeu – muntele Bucegi sau Cogaion, lîngă schitul Sf. Ana (Creator, Ziditorul Ceresc) – le-au şi făcut de petrecanie ascunzîndu-le iar pe cele mai multe făcîndu-le dispărute, astfel ca învăţăturile minunate ale Neamului Ales de Sîntu să nu le mai ştie nimeni. Şi apelativul ,,măreţul şarpe” ne duce iarăşi la lumea ariminilor din Carpaţi unde şarpele era atît simbol sacru al mişcării eterne de naştere şi renaştere din moarte dar şi simbolul înţelepciunii şi cunoaşterii divine depline.

Mai punem aici şi dovada venită din scrierea iudeo-cretină numită *Apocalipsa*, unde zărghitul spune, că tartorul lui Iahwe, fiind aburcat în ceruri de către tot cioporul de întunecaţi, ajungînd el în lumea veşnică a lui Dumnezeu, odată l-a înşfăcat de coală pe ,,şarpele cel vechi” care era simbolul Tatălui Ceresc, l-a făcut bici şi l-a azvîrlit pe pământ unde alte cete de întunecaţi l-au înhăţat repede împreună cu ,,proorocul mincinos” - Ili marele preot get – şi i-au pus la popreală în lacul de foc. Apoi s-au pus ei pe mare treabă, alungînd din ceruri pe toţi îngerii şarpelui cel vechi şi aciuindu-se în veşnicie toţi iubitorii ieşiţi din mădularul lui Avraam şi tuşinaţi la bărbăţie.

Din studierea papirusurilor greceşti din perioada elenistică a Egiptului, reiese că ,,religia lui Hermes” nu numai că era larg răspîndită, ci practic dominantă în acest cerc al populaţiei, realitate recunoscută şi de zburdalnicul Şaul/Pavel care scrie foarte supărat de ,,Dumnezeul veacului acestuia” ce nu-i lăsa şi lui Iahwiţă un colţ de cer, fie el chiar cel mai întunecat, de unde să-şi diriguiască cetele pornite la robirea Neamurilor.

Rugăciunile în limba greacă ajunse pînă la noi, sînt prelucrări din secolele I-II ale unor tradiţii locale mai vechi amestecate cu elemente de filozofie elenistică.
Oracolele caldeene este o altă scriere ce confirmă autenticitatea tăbliţelor de plumb descoperite la Sinaia, şi care vine de prin secolele VII î.e.n. amintind în informaţiile transmise, de monoteismul religie geţilor şi a legăturii scrierilor trismegiste cu acest spaţiu cunoscut atunci ca **Ţara Sfîntă** sau Cetatea lui Dumnezeu/Sîntu, care veghează şi învîrte osia lumii sau axis mundi cum au scris latinii: ,,Căci numai el (ionul),/ culegînd în deplina ei înflorire Floarea Minţii/ din Puterea Tatălui (Ceresc) / posedă puterea de a înţelege Mintea Tatălui/ şi de a aşeza acea minte asupra/ tuturor obîrşiilor şi asupra tuturor principiilor/ cît şi puterea de a învîrti/înţelege/ şi de a sălăşlui în veci pe axul Său neostenit''.
Filozoful Proclos (412-487) spune următoarele despre adepţii acestor culte: ,,Teurgii spun că El – Timpul fără margini, Ionul – este Zeul, şi îi cîntă divinitatea, atît ca bătrîn cît şi ca tînăr, ca învîrtindu-se veşnic prin sine însuşi şi ca ion; ca atunci cînd concepe suma tuturor lucrurilor numărate, ce se mişcă în lumea Minţii Sale, fiind totuşi deasupra tuturor, ca infinit, datorită Puterii sale, şi totuşi este văzut în ele, înfăşurat ca un Şarpe.''
Şi tot ca un şarpe se ridică spre cer energiile din locul sfînt al munţilor Bucegi, iar şarpele ,,cel vechi'' ca simbol al sacrului şi al înţelepciunii divine aruncat cu atîta furie de iubitorii lui Iahwe din ceruri, apare pe mai multe din tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia lîngă schitul Sfînta Ana cu peste 136 de ani în urmă.

DACĂ TE SIMŢI ROMÂN MAI MULT

DECÎT PE ACTUL DE IDENTITATE, ATUNCI

TREBUIE SĂ-ŢI ASUMI ACEST TRECUT FABULOS

ŞI ULUITOR AL NEAMULUI SCOBORÎTOR DIN ZEI ŞI SĂ

OBLIGI STATUL MAFIOT ROMÂN SĂ ȚI-L RECUNOASCĂ OFICIAL.

Geţia - Secţiunea 2

TITANI, GIGANȚI, ATLANȚI

Despre mitologia greacă învățăm de cînd deschidem ochii, că este temelia civilizației antichității și dacă nu ar fi fost ei, omenirea ar fi rămas tot la ghioagă și praștie, adică într-o sălbăticie sau barbarie îngrozitoare, cum au spurcat cu mare năduf tot ceea ce nu era grec, secole de-a rîndul în trecutul îndepărtat. Dar dacă o iei la socotit din aproape, atunci ai ,,norocul” să le aduci mare supărare ziditorilor de lumi, civilizații, religii și culturi, fiindcă trebuie să le pui în nas oglinda adevărului care îi arată tare hîzi și hoți de ,,se sparie gîndul”.
Pentru a-i pune pe ceilalți cu botul pe labe și mintea în cui, subțirii greci de prin secolele Vll î.e.n. s-au pus pe mare agoniseală, ticluindu-și un panteon aproape exclusiv antropomorfic, amoral, sacralizând cele mai degradante apucături umane ca repere de morală divină (viclenia, adulterul, incestul, paricidul și fratricidul și în genere crima, vanitatea, trufia, lăcomia, mișelia, fățărnicia, nedreptatea) și transformînd pederastia și scîrbavnica unealtă, într-o parte importantă a religiei oficiale prin cultul falusului.
Poetul tragic Euripides (480-406 î.e.n.), spirit lucid al epocii în care a trăit pune în gura unui personaj din tragedia *Hyppolitos* o afirmație năucitoare privitoare la divinitățile lor din ceruri: "Zeii ar trebui să fie mai înțelepți decât muritorii”.
Oratorul Isokrates (436 - 338 î.e.n.) scrie că poeții: ,,au istorisit asemenea povești despre zei, cum nu ar cuteza nimeni să rostească nici despre dușmani; căci ei le-au reproșat zeilor nu numai răpiri, adultere și acceptare de plocoane de la oameni, ci și că **s-ar fi înfruptat din carnea propriilor copii**, că și-ar fi emasculat tații, că și-ar fi pus în lanțuri mamele precum și multe alte fărădelegi născocite pe seama lor”. (*Asupra schimbului de bunuri,* XI, 38) Aici nu se vede nici urmă de cultură, civilizație, sau ,,revelație” ci numai

monstruozități care ar îngheța de groază orice minte sănătoasă nedată după făcătură, fie ea și elenistică!
Să vedem cine erau acești zei plini de răutate, lăcomie, ură și venim și ce făceau în lumea lor și a pământenilor pe care îi conduceau cu bici de fier și vorbe de foc.
Titanii în mitologia vechilor greci sînt cei șase fii ai lui Uranus și ai Gaiei: Coeus, Crius, Cronos, Hiperion, Iapetus, Oceanos și cele șase fiice: Mnemosyne, Phoebe, Rhea, Theia, Themis și Thetys. Ei alcătuiau prima generație divină, de la zidirea lumii după zicerile lor, dar mult înainte cîrdului ce s-a aciuat în Olimp unde au stabilit ei cuibarul fiorosului Zeus. Uranos era o divinitate foarte veche a grecilor care stăpînea Raiul dar și zeul suprem timpuriu, fiind fiul și totodată soțul Gaiei sau Geea, poveste asemănătoare cu Cybele și Atis din mitologia frigienilor de neam arimin sau nord carpatin. Geea este considerată ca Ma, din care s-au născut toți zeii, ea apărînd din haosul primordial ca prima entitate cu trup și suflet, izvodind atît ființele de lumină cît și cele trupești de pe pământ, trăsături foarte asemănătoare cu cele ale Tiamat din mitologie emeș/sumeriană pe care pricepuții greci, deși au cunoscut-o din scrierile lui Berossos și alții, nu au menționat-o niciodată. Să rămînă numai ei cu cultura furată de pe la alții și apucătura monstruoasă – pederastia – moțul lumii?
În mitologia grecilor titanii erau un grup de ființe cerești venit dintr-o altă cultură care trebuia nimicit de făcătura lor și astfel i-au făcut potrivnicii zeilor olimpieni și ciuca bătăilor acestora. Povestea va fi reluată de ivriți după vreo șapte secole dar drumul pe care au mers aceștia este cam același cu al grecilor. În tradiția greacă titanii erau considerați adesea iraționali și reprezentau forța oarbă a violenței primitive, poveste născocită de priceputul Hesiod (secolele Vlll-Vll î.e.n.) care a fost primul ticluitor și făcător de ,,adevăruri grecești” cu care și-a luminat neamul prin scrierea Teogonia iar pe ceilalți i-a băgat într-o beznă că nu știu pe unde să-și caute curul.
Ca să le dovedesc subțirilor greci că sînt mari hoți și cei mai mari mincinoși ai antichității, am să le dau spre înveninare nemărginită, un mit din cultura emeș pe care europenii nu știu pe unde să o pună ca să nu-i supere pînă la înălbăstrire, ce ne zice că Ki (poate fi citit și Gi sau Ge) a fost o zeiță a pământului din care s-au născut toate cîte cele. Acest duh al Maicii Pămîntești (ki în eme-gi înseamnă pămînt iar ge are sensul de nobil, civilizator, ales) împreună cu Anu sau Tatăl

Ceresc, au zămislit șapte veghetori cerești -**Annunanki** – cărora le-a dat spre dreaptă rînduială atît cele din ceruri cît și de pe pămînt. La greci, fiii familiei divine erau numai șase, poate că fiind prinși asupra hoției și luînd-o la fugă să scape de păruială, au pierdut în alergare un duh/zeu. În unele legende Ki și Anu au fost frate și soră, fiind copii lui Anșar (care simboliza totalitatea lumilor cerești) și Kașir (care simboliza totalitatea lucrurilor pămîntești), personificări anterioare ale cerului și pămîntului. Fiind făptura izvoditoare a lumilor nevăzute și văzute, cel mai iscusit fiu al lor a fost Enlil, zeul aerului. Și iarăși îi îndemn pe hoțomani să belească bine ochii în aceste scrieri să ia aminte pentru cei fără de minte și rușine, fiindcă datele din aceste ziceri le demască furtișagul. Conform legendelor, cerul și pămîntul au fost inseparabile până când s-a născut Enlil; acesta fiind cel care a despărțit cerul și pămîntul în două. Anu a luat cerul, iar Ki împreună cu Enlil, au luat pămîntul. Și noi avem o povestioară mușată/frumoasă care spune că la începuturi cerul era așa de aproape de pămînt încît soarele umbla ziua deasupra capetelor oamenilor iar căldura lui, rău îi dogorea la tărtăcuțe. Atunci sfîntul Petru l-a rugat pe Dumnezeu să ridice cerul cît mai sus, astfel să nu mai sufere muritorii de atîta pîrjol și de atunci așa au rămas înfăptuirile cele vechi. Iar miturile emeș/sumeriene aminte mai sus, sînt scrise cu 2000 de ani înaintea celor grecești, dar vechimea lor este mult mai mare, fiindcă emeșii cînd au plecat din toriștea carpatină, ele erau deja conceptualizate. Să revin la poveștile iscusiților greci care ne spun că la îndemnul mamei lor, Cronos, și-a mutilat tatăl lăsîndu-l fără bărbăție și astfel oprind ,,izvorul renașterilor” i-a luat locul, devenind stăpânul universului dar mereu avea tremurici de groază fiindcă într-o proorocire aflase jupînul că și el va fi detronat de propria odraslă. Cronos avut cu Rheea copiii Demetra, Hestia, Hera, Hades, Poseidon și Zeus.

Ajungînd soția lui Zeus, Hera îi reproșează acestuia că este prima născută și ar trebui să-i arate mai mult respect lăsînd destrăbălările pe seama muritorilor, deci îi era și soră mai mare, și tare mă doare acest incest ajuns morală divină, cam tot așa cum va apărea mai tîrziu la ivriți și alți pîrliți numai de revelații!

Când Zeus i-a luat tronul lui Cronos prin mișelie, frații mazilitului, titanii, i-au venit în ajutor și le-au declarat război cetei de parveniți și uzurpatori cerești. Lupta - cunoscută la ei sub numele de titanomahia - a durat zece ani și s-a sfârșit cu victoria tineretului destrăbălat care le

va fi exemplu demn de urmat vechilor greci aproape o mie de ani. Drept pedeapsă pentru că au înfruntat noua gașcă de tîlhari pofticioși de puteri cerești, la porunca lui Zeus titanii au fost aruncați în Tartarus după care s-au tras toate zăvoarele minciunii și nemerniciei, crăcănîndu-se numai el cîtu-i universul.
Denumirea mai este purtată de câțiva zei și semizei, care erau descendenții titanilor, și trebuie să-i amintim în primul rînd pe fiii lui **Iapetus** și ai Clymenei.
Dar cuvîntul *titan* în greacă definește numai aceste **duhuri cerești întrupate** bătute măr de Zeus apoi aruncate din înaltul cerului pe pămînt și înghesuite în Tartaros (adică o Tărtărie după urechea scornitorilor) tot așa cum a făcut și plăsmuitorul Ioan în *Apocalipsa* lui plină ochi de minciuni și născociri drăcești, cînd l-a urcat pe Iahwe în înaltul cerului și înhățîndu-l de coadă pe șarpele cel vechi, l-a aruncat împreună cu Dumnezeul lui în iazul de foc de sub pămînt. Numai limba română veche păstrează sensul profund al cuvîntului titani ca **ființe fără trup,** adică numai făpturi nebuloase sau năluci cum am mai zice. Pentru că ***ti*** are sensul de neam, clan, rubedenii, cei care trăiesc împreună și ***tană***: ceață, nebuloasă, pîclă. Și iarăși i-am prins cu mîța în sac pe fudulii greci! Ca să le fie supărarea și mai mare, le zic de la obraz că în mitologia vedică ce nu are nici o legătură cu vînjoșenia lui Hercule, Hermes sau Zeus, zieța Danu care este fiica lui Daksha, adică Ziditorului, fiind considerată ca zeița primordială a apelor, mai era scrisă și sub forma ***tanai*** sau ***tana***, adică cețurile cele mari ale apelor pînă în înalturile cerurilor de la începutul zidirii văzutelor și nevăzutelor. Să nu ne mai aburească ei cu tana/ceața grecească fiindcă ne-a ajuns pînă acuma de nu am fost în stare să scoatem nasul dincolo de plăsmuirile lor îndrăcite și cu mare îndîrjire meșteșugite.
Deci grecii au luat acest mit pe baza căruia și-au constituit propria mitologie, din cultura populațiilor carpatine în prima parte a mileniului l î.e.n. cînd s-au chitit să-și pună și ei de o religie că o fi bună la ceva și asta, dacă neamul mioritic o cinstea cu atîta pioșenie. Ca să nu se știe de unde au furat, au început să spurce vîrtos pe geți dar mai ales pe pelasgii cu care încă trăiau împreună prin tot Peloponezul. Dar locul hoției ne este dezvăluit de către poetul grec Pindar (522-443 î.e.n.) care îl amintește pe poetul Pherenicos din Heracleea, un înaintaș de-al său ce a lăsat scris în versuri zicerea:

,,Hiperboreii locuiesc în părţile îndepărtate lîngă templul lui Apolo. Ei sînt cu totul nedeprinși la război și se trag, după cum spun tradiţiile, din **neamul titanilor celor vechi**; ei sînt stabiliţi sub suflul cel rece al lui Boreas și cinstesc pe un rege din neamul arimaspilor... la hiperboreeni s-au născut zeii” Și prin secolul V al erei noastre, se mai păstra amintirea acestei lumi fabuloase de la nordul Istrului fiind amintită de poetul latin Claudian ce a scris despre pasărea fenix plină de mister că își are cuibul în **munții titanilor de lîngă Ocean (Marea Neagră),** adică în Carpații noștri, de nu le-ar crăpa unora rînza de ciudă. Adică să ne fie clar nouă, așa cum le-a fost lor limpede minciuna; titanii din mitologia lor erau știuți ca locuitori ai ținuturilor unde își avea baștina și neamul geților!
Basoreliefurile vechilor greci prezintă pe aceşti titani cu trup de bărbat care se termină de la brîu în jos printr-o coadă de şarpe. Unele sculpturi ale acestora arată că aveau două cozi de șarpe.
Giganții sau Gigas, un alt grup de personaje mitologice legate tot de născocirile vechilor greci erau fiii lui Uranus și ai Geei cu trupuri uriașe născuți din picăturile de sânge care cădeau pe pământ, după ce zeul Cronos i-a luat în luptă cinstită bărbăția tatălui său Uranus. Printre giganți se numărau: Alcyneus, Clythius, Enceladus, Ephialtes, Eurytus, Hyppolytus, Mimas, Pallas, Polybotes, Porphyrion și Thoas. Se spunea că Geea/Gaia i-ar fi născut pe giganți ca să-i răzbune pe frații lor, titanii, închiși de către Zeus în Tartaros. Giganții erau sprijiniți de mama lor (alungată de Zeus din Olimp), și de aliații lor, cei trei Hekatoncheiri. O plantă vrăjită de-a zeiței Gaia îi ajuta pe giganți în lupta ce o purtau cu ceata de destrăbălați cocoțați în Olimp care se dorea noua cetate a cerurilor. Aflând de aceasta Zeus interzice copiilor titanilor Hyperion și Theia, Eos (aurora), Selena (luna), și Helios (Ielios - soarele) să apară înainte terminării luptei, adică erau un întuneric cumplit și numai ochii dedați cu întunericul și mișelia puteau să se descurce.
Deși de origine divină, erau totuși muritori și puteau fi omorâți, dar numai de către un zeu și un muritor în același timp, motiv pentru care zeii, în gigantomahie (lupta dintre olimpieni și giganți), au chemat în ajutor pe Dionysos și mai ales Heracles a cărui mamă era muritoare (povestea este preluată de ivriți în*Apocalipsa* lui Ioan sau inclusă de iudeo-creștinii greci?), ambii fiind fiii lui Zeus. Nefericiții titani au cam dispărut pentru că ei nu puteau trăi pe pământ după vrerea și

stăpînirea lui Zeus dar unii au avut ceva feciori numiți giganți care sălășluiau printre oameni. Aceștia ca fii ce nu și-au uitat părinții nimiciți de vînjosul Zeus, au atacat cerul, aruncând cu stânci și cu trunchiuri de copaci fiind însă prăpădiți pentru vecie de către zeii olimpieni. Dacă luăm la socotit din aproape, sub aspect lingvistic numele fiilor titanilor – giganții – descoperim că este un cuvînt compus ce provine din limba vorbită de geți, pelasgi și celelalte seminții arimine prin mileniile ll-l î.e.n.

În mitologia egipteană se spune că neamul lor plecat de undeva din nord, a ajuns în valea lui Hapy datorită priceperii și înțelepciunii păstorului ceresc **Anti** care i-a călăuzit către acest ținut binecuvîntat de Ziditor. Iar cuvîntul ***gig*** înseamnă frumos, civilizator, nobil, de neam ales, adică tot un neam plin de sclipici la minte pe care Creatorul i-a izvodit și iubit ca un părinte. Și ne mai spun vechii greci, că, titanul Iapet ca fiu al Tatălui Ceresc și Mamei Pămîntești a avut la rîndul lui patru fii: Atlas, Cronos, Prometeu și Epimetheus. El a fost învins de Zeus și prăvălit în Tartar. Odrasla **Prometeu** este nu numai ziditorul și părintele ocrotitor al neamului omenesc după zicerea lor, dar el le-a dat toate cunoștințele necesare cum să poată trăi mai ușor, aducîndu-le chiar focul sacru din cer ca să-și poată pregăti hrana. **Tot el le-a dat scrierea**, adică atunci cînd grecii și-au ticluit aceste ziceri, la nord de Istru se scria în draci iar siturile de la Tărtăria, Turdaș, Gorban, Lepenski Vir, Vinca, Koranovo și altele confirmă din plin aceste resturi de istorie arimină descoperite în cinstitele hoții din în miturile grecești.

Nemuțul nostru pripășit în Ki-en-gi, din vremi uitate, a pornit prima migrație din Carpați către văile Tigrului și Eufratului pe la mijlocul mileniului Vl î.e.n. iar a doua pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. și prin năravul scrisului, a lăsat ca moștenire urmașilor lor și nu ivriților, ceva scrieri cu miturile, legendele și credințele lor.

Ne zic niște tăblițe de lut de pe la mijlocul mileniului lll î.e.n. că după zidirea lumii, Creatorul An și-a trimis pe pămînt unul dintre cei 7 veghetori și judecători cerești, împreună cu ființele cerești – îngerii – să îndrume la cele firești pe fiii Omului, după Legea Adevărului și Dreptății, dar mai ales în credința față de Ziditorul lumii. Dar văzînd îngerii că fiicele oamenilor sînt foc de frumoase, au început să le scapere privirile după ele. Și așa luați de iele și de ele la prăjit cu foc dogorit, săracii nedați la cele lumești au căzut în păcat cu

stricăcioasele fiice ale oamenilor. Căpetenia lor **Martu** sau Marța/Marta s-a ținut el ce s-a ținut tare și nededat la cele lumești, dar potopindu-l focul inimii s-a dus săgeată la mama sa divină și i-a cerut sfat să nu ajungă în mare păcat. ,,În cetatea mea am prieteni, iar ei și-au luat soții. Am însoțitori dar și aceștia și-au luat soții. În cetatea mea, potrivnic prietenilor mei, numai eu nu mi-am luat soție. Eu nu am soție, eu nu am copii." Maica Strălucitoare îl întreabă pe înfierbîntat dacă și muritoarea, fiica marelui preot din Ninab îi ,,înțelege privirea sa", adică are și ea mare jăratec la călcîie. Ne zice legenda că din căsătoria fiilor cerului cu fiicele oamenilor, **s-a născut un neam aparte de oameni, mai înalt decît cel care trăia atunci pe pămînt, adică urieși dar și mai isteț**. Deci povestea nu este grecească fiind scrisă cu cel puțin 2000 de ani înaintea *Teogoniei* lui Hesiod, și chiar apariția giganților este diferită față de mitologia grecilor. Însă aflînd Ziditorul de această stricăciune, s-a supărat foc pe odraslele cerești pe care le-a pus la popreală și cazne grele iar pe pămînteni a hotărît să-i dea pradă unui potop nemaivăzut. După potolirea urgiei au scăpat după unele legende numai acești urieși. Iar numele neamului de urieși este amintit indirect în Geneza ,,6,4: În vremea aceea s-au ivit pe pămînt uriași, mai cu seamă de cînd fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sînt **vestiții viteji din vechime care au fost oameni cu nume".**

Dar această povestioară nu putea avea rădăcinile decît în baștina carpatină de unde au plecat emeșii, iar cei care au rămas la vatră, adică românii de azi încă mai păstrează mitul în zicerea despre jidovi.

Ca să ne dezmeticim cum vine hoția, am să vin cu o zicere din *Cartea Jubileelor*, unde la 7,21-22 sînt menționate trei categorii de oameni foarte mari: Uriaşii, Naphil şi Elio. În irlandeză, adică vechea pelasgă, cuvîntul ***nifl*** are sensul de ceață sau întunecat, ascuns vederii, iar Zeus la greci mai era cunoscut ca Nefelegeretes (nefele + gerite: albite, înmulțite) care înseamnă ,,Cel care adună norii" și nu trebuie o explicație mai bună. În limba română cuvîntul ***nefele*** este partea de pe burtă a unei blăni de vulpe cu care se căptușeau căciulile sau hainele din blană pe dinăuntru, fiind partea nevăzută. Mai avem tot în româna veche cuvîntul ***nefle*** cu sensul de valoare mică, fără importanță, deci Nafilii erau nevăzuții, ascunșii, sau întunecații și cei care fac rău.

În limba greacă *nephele*, înseamnă nor, sau o nălucă făcută de Zeus pentru a o substitui pe Hera de care se îndrăgostise regele lapit Ixion. Din această legătură s-au născut Centaurii, printre care şi **Getos,**strămoşul neamului get după mintea grecilor. În textul grec cuvîntul ,,uriaşi„ este scris prin ,,titani" sau ,,giganţi".
În *Cartea lui Eno*, varianta etiopiană, scrie că îngerii veghetori s-au împreunat cu fetele oamenilor şi au născut uriaşii. Dar povestea nu vine din *Tora* pentru că în *Facerea* la 6,1-6 avem zicerea ,,Cînd au început oamenii să se înmulţească pe faţa pămîntului şi li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. Atunci Domnul a zis: «Duhul Meu nu va rămîne pururea în om, căci și omul nu este decît carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de 120 de ani». **Uriașii erau pe pămînt în vremurile acelea,** și chiar după ce s-au împreunat cu fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii: **aceștia erau vitejii** care au fost în vechime, oameni cu nume. Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pămînt, şi că toate întocmirile gîndurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pămînt, și s-a mîhnit în inima Lui." Oricît ne-am trudi să căutăm în *Tora* sau *Talmud* să-i găsim pe ,,fiii lui Dumnezeu" nu vom da nicicum de ei, ci vom găsi numai pe Satana și tot tineretul drăcesc cum este în Iov la 2,1, *Judecători* la 13,17 și *Samuel* Cartea 1, la 18,10!
Vedem că termenii folosiţi de ivriţi atunci cînd i-a pălit rău damblaua revelaţiilor, sînt cuvinte greceşti, sau ajunse în limba greacă din alte limbi cum se poate dovedi cu mare uşurinţă, ei numind pe aceşti uriaşi**viteji care au un nume**, ori Herodot spunea despre **neamul get că este cel mai viteaz** și mai cinstit dintre toate celelalte inclusiv cel grec pentru că ivriţii în acele vremuri nu erau decît un trib de sălbătăciuni pe care istoria încă nu-l cunoştea.
Ca să-i aflăm pe aceşti uriaşi din vechime ce erau ,,oameni cu nume" după cum zice ***Făcă-Tora***, vom căuta tot în scrierile din vechime dar nu în cele ivrite care toate sînt numai făcături îndrăcite, sau cele ale grecilor mari meseriaşi în falsuri, ci în istoria adevărată scăpate de la Marea falsificare a Militia Cristi care a început odată cu impunerea iudeo-creştinismului în anul 381 ca religie oficială în imperiul roman.
Împăratul roman Octavianus Augustus face o expediţie împotriva geţilor în anul 9 al erei noastre pe care îi învinge cucerind ţinutul

Panonia, iar evenimentul este cinstit cu mare pompă în capitala imperială printr-un monument ridicat în Forumul din Roma. Ovidiu în Fastele scrie despre acest monument următoarele: ,,Măreț este monumentul, măreață este statuia zeului și demne de **trofeele luate de la giganți.”** Asta spune istoria adevărată și nu cea revelată din tușinătura pistilului lui Avraam sau din bărbăția grecului Hercules din care a țîșnit năvalnic tot neamul omenesc!
Mai vin cu o zicere tot de la romani unde poetul Marţial, îl numește pe Domițian, cînd purta războaie cu geții pe la anii 86 **„învingător al giganților”** iar poetul Arruntius Stella, îl laudă pe același împărat că a obținut un **„triumf asupra giganților”.** Mult întuneric ați mai băgat în capul bietului român de nu mai este în stare să-și recunoască adevărata istorie și spiritualitate strămoșească. Cum să vă vină vouă pe gust aceste ziceri care distrug ca un pîrjol toate făcăturile puse la cale împotriva neamului get de mai bine de 2000 de ani, de la care ați furat și v-ați îmbogățit! Nu se putea ca Europa să cunoască adevăratul neam scoborîtor din zei pentru că el nu se pupa cu Talpa Iadului și nu se ținea tot într-o hîrjoană cu Satana și nici nu venea din faimoasa antichitate greacă!
Claudian a fost un poet roman de origine greacă născut în Alexandria. În anul 395 ajunge la Roma și intră în grațiile împăratului Honorius și a șefului armatei Stilicon pentru care scrie mai multe panegirice și satire împotriva celor neascultători sau clevetitori, adunate în *De raptu Proserpinae, De bello gothico* dar și alte cărticele. În scrierea în care îi laudă pe romani că i-au învins pe goți și geți în luptele din anii 402 și 403, el spune că **i-au învins pe titani,** adică acel neam scoborîtor din zei aciuat în jurul Carpaților pe care toată antichitatea de pînă la acele vremuri așa îl știa. Încă mai era ceva adevăr în memoria colectivă a locuitorilor din impe-riul roman, dar Militia Cristi - fioroasa poliție politică a iudeo-creștinismului - a lucrat cu mare îndîrjire, reușind să falsifice toată istoria acestui neam scoborîtor din zei și să-l scoată în afara timpurilor cunoscute. Unul dintre cei șase titani după zicerile grecilor a fost Iapet, pe care meșterii ivriți în revelații l-au făcut Iafet, și scriu acești plăsmuitori în Facerea pentru ortodocși la 10,2 că fiii acestuia au fost Gomer, Magog, Tiras, Meșec sau Maș, Madai, Iavan, Tubal. Dar în textele care explică numai pe înțelesul lor, *Tora* și *Talmudul*, scriu că Magog este **Gitia** iar pe Gomer îl știm din alte izvoare că este Sciția! Adică pretinsele revelații mozaice sînt numai

falsuri și hoții la drumul mare, apărate timp de peste 1600 de ani de greci și șărpăria de la Vatican cu sabia și mare pîrjol împotriva celor care puneau întrebări prea iscoditoare și băgărețe !
Numele acestui neam de viteji amintit mai sus în scrierile mozaice este **geți** (***ge***: nobil, ales + ***ti***: neam, clan), taman cum îi scrie poetul latin Ovidiu în *Pontice ll, 9 Lui Cotys*, pe la anii 15 cînd se afla mazîlit la Tomis. O mărturisesc iarăși ei obrăznicindu-se că ce au furat este tot revelat, recunoscînd că acești uriași sînt fiii lui Enoh, sau Enac cum scriu în Numeri 13,33 despre neamul nostru din Palestina: „**Acolo am văzut noi uriași, pe fiii lui Enac,** din neamul uriașilor; si noua ni se părea ca sîntem față de ei ca niște lăcuste și tot asa le păream și noi lor". O altă dovadă o găsim în *Deuteronum* 2,10-11: „Înainte au locuit acolo Emimii, popor mare, mult la număr și înalt ca fiii lui Enac. Și aceștia se socotesc printre **Refaimi** ca fiii lui Enac", ori munții Carpați mai erau cunoscuți în antichitatea secolelor lll î.e.n – Vl e.n. ca munții Rifa. Mărturisirea o mai găsim în Facerea la 15,20 unde ni se spune că Elohim le-a juruit ivriților tot Canaanul unde locuia și refaimii. Dacă îndepărtăm terminația imi care arată pluralul, avem numele tribului Refa după scrisorelele lor. Amintirea acestui neam carpatin o găsim în numele localității Rafa din județul Vrancea, la poale de Carpați/Rifa și în numele orașului Rafah din sudul fîșiei Gaza de astăzi, acolo unde locuiau acești refaimi ca urmași ai vechilor giganți arimini oploșiți prin acele locuri!!!
Numeroase izvoare latine spun că împărații romani Augustus, Domițian și Honorius i-au învins pe giganți, purtînd războaie crîncene cu geții din nordul Istrului și Panonia, deci numai geții erau cunoscuți în antichitate ca venind din neamul titanilor sau giganților. Iar aducerea lor pe lume ca ,,neam scoborîtor din zei" adică din îngerii păzitori și veghetorii Tatălui Ceresc s-a făcut la începutul lunii martie, după cum putem deduce din datele venite din unele izvoare antice.
Urmele acestor giganți chiar există pe plaiurile mioritice deși ele sînt ascunse de arheologii români. În curbura Carpaților, în munții Bucegi și alte locuri ale României, au fost scoase la lumina zile prin săpături, mai multe schelete de oameni care arată că avea o înălțime cam de 2,4 m și chiar mai mult după mărturiile celor care au participat la săpături, unele schelete erau dublul înălțimii unui om, însă toate descoperirile au fost învăluite într-o ciudată conspirație și numai cîteva persoane au avut curajul să vorbească despre ele și să prezinte fotografii pentru că,

oficial, ei nu există. **Ascunderea rămășițelor de schelete ale populației gigantice care a trăit cîndva pe teritoriile României,** este încă o dovadă a uneltitorilor hicleniți care se țes și se tot țes în jurul istoriei și culturii noastre să nu o cunoaștem deloc pentru că alții se fălesc cu ea de aproape 2000 de ani și rău le-ar veni la sfîrlă să o încaseze cu ghioaga pentru nelegiuita hoție și minciună.
Românii au o legendă a jidovilor (**urieșilor,** fără a se confunda cu jidovii cazari) care spune că în vremurile de demult, aici locuiau două rase de oameni; una mai mică de înălțime cam de 1,60 m, cu pielea albă, părul castaniu închis sau negru, fața ovală, nasul drept și sprîncenele lungi și arcuite. Cea de-a doua rasă era foarte înaltă trecînd de 2 m. pielea albă, ochi albaștri sau verzi, părul blond sau roșcat, ondulat și care erau foarte blînzi. Ei au adus întreaga înțelepciune cerească vechilor români, dar fiind uneori necăjiți de ceilalți oameni, o parte dintre ei au plecat către soare-răsare, iar cei rămași s-au amestecat cu cealaltă rasă, rezultînd o populație nouă.
Legenda născută în jurul Carpaților care amintește de existența giganților în această regiune dar și la est de acești munți, este descoperirea civilizației Takla Makan din nord-vestul deșertului Gobi în depresiunea Tarim (tărîm în limba română înseamnă ținut). Tărîmul Tarim se învecinează la nord cu munții Kumlun Șan. Un împărat chinez Mu i-a atacat pe tocarii din Tarim pe la anul 1000 î.e.n. și tot un împărat Mu de-al lor, a venit la noi să vadă muntele sfînt și să ia bob de înțelepciune de la Împărăteasa Lumii. În deșertul Takla Makan s-au găsit mai multe zeci de trupuri uscate ale unei populații de origine europeană; bărbații aveau cam 2 m, părul roșcat sau șaten deschis, unul era îmbrăcat cu o haină lungă pînă la genunchi de culoare vișiniu închis, pantaloni albaștri iar în picioare purta un fel de cizme. Era încins cu un brîu cu modele deosebite care se găsesc pe vechile țesăturile din Europa Centrală şi Răsăriteană. Şi cizmele aveau modele cusute pe ele. Pe față avea pusă o pînză de culoarea hainei. Această civilizație a dăinuit în actuala regiune a deșertului pe la 2500 – 1700 î.e.n iar ultimele rămășite au rezistat pînă în secolul Vlll î.e.n. Era o civilizație cu agricultură bazată pe irigații și un comerț foarte dezvoltat cu India de vest, Mohenjo – Daro și Sumer. Țineau un fel de evidență cu ajutorul unor bile cu semne pe ele pe care le puneau în vase iar acestea aveau la rîndul lor anumite semne.

În localitatea Gorban din județul Iași a fost descoperit în anul 2001 un vas ce avea înăuntru o adevărată comoară; 21 de statuete cu simboluri feminine şi 21 de simboluri masculine împreună cu 42 bile mici de lut ars ceea ce mă face să cred că această civilizație a plecat pe la începuturile mileniului lll tot către est pînă a prins-o istoria unde au descoperit-o arheologii chinezi.
Încă o ramură a giganților/uriașilor descoperită în falsificata istorie a românilor și interzisă acestora să o cunoască!
Atlas este unul dintre titanii din generația a doua fiind fiul lui Iapetus și al Clymenei/Themis și frate cu Epimetheus, Menoetius și cu Prometeu. Căsătorindu-se cu Pleione, fiica lui Oceanos, au avut împreună șapte fete numite Pleiade: Sterope, Merope, Electra, Maia, Taygeta, Celaione, Alcione. În alte mituri se spune că ar fi fost căsătorit și cu Calipso cu care ar fi avut un flăcău pe nume Auson sau după altele ar fi fost și Latin ca urmaș al acestui cuplu ceresc. Odraslele lui Atlas, au mai fost numite în mitologia grecilor,**atlanți** iar fetele **atlantide**.
Despre nașterea lui Atlas, legendele grecilor spun că titanul Iapetus a luat de nevasta Clymene fiica titanului Oceanos, şi a avut de la ea un băiat curajos și cu inimă mare pe care l-au numit Atlas, după care a mai adus pe lume pe gloriosul Menoetius, inteligentul plin de șiretlicuri Prometeu, şi înțeleptul Epimetheus. Unii lingviști moderni au încercat să descopere rădăcina numelui Atlas în indo-europeană, născocire atît de dragă culturii europene dar nu au reușit să ajungă la fundul înțelepciunii. Am să-i ajut eu să priceapă adevărul acolo unde minciuna este de nepătruns iar falsul a ajuns sacralitate. Fiindcă titanii și-au avut obîrșia în ținutul de la nordul Istrului, și numele eroului trebuie căutat în limba acestui neam încă inexistent în istoria și cultura Europei. Avem în eme-gi cuvîntul ***ad/at*** cu sensul de tată, strămoș, cer, cîntec și ***laz*** în româna veche care înseamnă teren despădurit recent pentru al folosit ca pășune sau pentru agricultură; cîmp cultivat sau acoperit cu iarbă; curătură, pămînt desțelenit dar și las: alb. Sensul cuvîntului Atlas, ar fi tatăl luminos sau scoborîtor din cer, adică un fel de Tată Ceresc dar foarte vechi, așa cum erau toși titanii; sau altă variantă semantică ari fi Țara Sfîntă. Trebuie să precizez că actualul teritoriu al României pînă pe la anii 1870 era acoperit în proporție de peste 75% cu păduri, iar românii în vremurile de bejenie pentru a se

feri de prădători, își făceau în mijlocul codrului mici poieni – curături, laze – unde își întemeiau așezările ferite de ochii curioșilor.
Fiind Atlas fiu de titan și la rîndul lui titan, Zeus l-a pedepsit să poarte veșnic pe umeri bolta cerească iar tărîmul lui unde se chinuia atît de amarnic era undeva în nord, avîndu-l ca tovarăș de suferință pe Prometeu, fratele său. Dar asta este după pana celor îndrăciți care au pornit ca un tăvălug să falsifice tot ce nu era grec, alții mai liniștiți la cuget și tot dintre a-i lor ne zic unele mituri diferite pe care trebuie să se analizăm ca să înțelegem pe unde și-a priponit Dracu năravul ticălos.

Atlas sprijinind pămîntul, așa cum a vrut îndrăcitul Zeus, iar imaginea din dreapta îl prezintă pe titan cu pămîntul pe umăr, în spate stînd ridicat în coadă un șarpe, simbol totemic apărut foarte des pe tăblițele de plumb iar în fața lui vulturul cum îi sfîșîie ficatul lui Prometeu. **Atît Titanul Atlas, cît și Pelasgul Prometeu** au fruntea înfășurată cu bentița specifică neamului arimasp, adică a celor scoborîți din Sîntu/Senta cum se vede la Șinca Veche.

Ipotetica cetate sau ținut Atlantida, care nu are nici o legătură cu legenda titanului Atlas, rege pe un tărîm uriaș, la nordul Istrului și nu în nord-vestul Africii sau aiurea!
Diodor din Sicilia în scrierea *Biblioteca istorică*, Cartea lll, LX ne prezintă o legendă a lui Atlas astfel: ,,După moartea lui Hyperion – se povesteşte – fiii lui Uranos şi-au împărţit între ei domnia. Cei mai vestiţi au fost Atlas şi Cronos, Atlas a primit domnia de lîngă **Ocean**, iar oamenilor de pe acele meleaguri li s-a spus **atlanţi.** **Atlas şi-a dat numele său şi celui mai înalt munte din ţara sa**. Se mai spune

despre el că ar fi cunoscut cu deamănuntul legile mişcărilor cereşti, împărtăşind oamenilor şi **teoria formei sferice**; de aici vine legenda că Atlas duce pe umerii săi pământul. Şi, în această formă închipuită, în care mitologia ne înfăţişează reprezentarea globului ceresc, Atlas avea mai mulţi fii, dintre care unul, Hesperos, se deosebea prin evlavia lui, prin sîmţământul de dreptate faţă de supuşi şi prin acela al omeniei. Cîndva Hesperos – urcîndu-se pe vîrful muntelui Atlas, ca să observe astrele – ar fi fost răpit de furtuni dezlănţuite pe neaşteptate şi a dispărut de pe faţa pământului. Poporul hotărînd să i se dea cinstire vrednice de un zeu, i-a fost dăruit celui mai strălucitor astru de pe cer numele său… Atlanții care locuiesc în regiunile roditoare pe țărmurile Oceanului, întreceau cu mult – pare-se – pe vecinii lor prin evlavie și prin ospitalitate. Ei pretind că leagănul zeilor este țara lor... Atlas avu şapte fiice, cărora – după numele lui – li s-a dat un nume comun, **Atlantide**… Au fost aşezate pe cer şi au primit numele de **Pleiade**.” Trebuie să arăt că povestea cuviosului Hesperos aduce destul de bine cu povestea ridicării la ceruri a lui Eno al nostru din scrierea Calea/Legea Adevărului și Dreptății. În aceeași lucrare în Cartea ll,XLlll, Diodor din Sicilia ne lămurește unde este acest Ocean, de unde începea stăpînirea lui Atlas, scriind despre sciţii păstori care își întindeau stăpînirea din sudul munţilor Caucaz pînă în nordul lor: ,,ajungînd pînă la **Ocean**(adică Marea Neagră pentru că sciţii nu au fost niciodată în Europa de vest, ci numai la est de Nistru) şi**lacul Maiotis** (**Marea de Azov**), au mai ocupat şi restul teritoriului pînă la fluviul Tanais/Don (care se varsă în Marea de Azov).” Informațiile venite de la Diodor trebuie cîntărite, dar nu cu cîntarul lor mincinos, ci coroborate cu alte izvoare istorice pentru a desluși adevărul din mîlul otrăvitor al falsului. Ne spune jupînul despre ţinuturile de miazănoapte ale Asiei care îşi avea în antichitate graniţa geografică pe Don, iar poporul vecin acestor hiperboreeni către răsărit erau sciţii, ori istoria spune că la est de Don/Tanais erau stăpîni sciţii iar la vest de acest fluviu stăpîneau geţii sau hiperboreeni cum apar în alte izvoare. Folosirea cuvîntului ,,ocean” şi numele celţilor i-a făcut pe mulţi istorici să pună ţinutul undeva prin insulele britanice sau Irlanda sau chiar mai aiurea numai unde îi era locul în antichitate nu! Plăsmuitorul de ,,biblioteci istorice” scrie că neamul sciților stăpînea pînă la lacul Maiotis care ştie orice om cu mintea acasă că este Marea de Azov, acea parte din Marea Neagră despărţită spre est de strîmtoarea Kerci.

Iar neamul celţilor amintit de Diodor ce şi-a ticluit plăsmuire prin anii 40 î.e.n. este confirmat de tăbliţa de plumb 46 descoperită la Sinaia care ne povestește cum mato Orilieo l-a penit rău pe galul Monsiro Dimpo după ce i-a cucerit cetatea făcută din trunchiuri de copac. Deci galii numiți de Diodor și alții ca el ,,celți" erau undeva prin sudul Moldovei între Siret şi Nistru sau Nipru, pentru că vajnicul get spune că a dat bărci oștenilor săi pentru a trece înapoi fiindcă apele s-au umflat rău datorită dezgheţului.

Vîntul Boreas amintit în textul lui Diodor dar şi la alţi greci mai vechi care au scris despre sciţi sau geţi, toţi au precizat că bate în estul Europei în ţinuturile locuite de aceste popoare. Din cele arătate este dovedit fără putință de tăgadă că **regatul lui Atlas**, era undeva la nordul și vestul Mării Negre, iar în sud se învecina cu Tracia cum precizează Platon în scrierea *Republica,* adică teritoriul vechii Getii sau actualul teritoriu al României, părți din vestul și sud-vestul Ucrainei, Ungaria, țările care au făcut parte din fosta Iugoslavie și Bulgaria. Din aceste ţinuturi înnegurate de uitare şi răutatea oamenilor, s-au bulucit către miază-zi roiuri de urdii zburdalnice şi prădalnice iar isprăvile lor se găsesc în mulţimi de legende păstrate în scrierile anticilor.

Herodot scrie în *Istorii* păstrînd caracterul falsificator al lucrării, că muntele Atlas despre care vorbesc vechile mituri este în vestul Africii, ca să ne îmbîrlige așa cum a făcut-o spunînd că la nord de Istru era un pămînt pustiu unde trăiau numai albinele și scumpii lor trîntori!

Philon din Biblos (64-141), fenician ce a scris *Istorii feniciene* ne lasă mărturie în lucrarea sa despre alte fapte petrecute tot în acest ținut miraculos, care, pentru că nu putea fi înghițit de plăsmuitorii greci, a fost scos în afara istorie. ,,Şi Cronos – Amon – mergînd în ţinutul dinspre miazăzi, a dat întregul Egipt zeului Taaut, pentru a fi regatul său. Toate lucrurile acestea au fost consemnate pentru prima oară de cei **Şapte Fii ai lui Sedek, cabirii împreună cu cel de-al optulea frate al lor, Asclepios**, după porunca zeului Taaut". Să ne dumirim după mintea noastră dar spălînd de mizeria minciunilor grecești aceste informații; în împărăția lui Atlas era o civilizație uluitoare, cînd neamul îndrăciților falsificatori încă nu scoseseră nasul în istorie. Și tot din acest ținut fabulos, a plecat către sud, ajungînd în Egipt unde și-a așezat împărăția, Cronos, fratele lui Atlas. Iar aceste fapte demne de ținut minte chiar pentru Ziditorul lumii au fost trecute la răbojul

timpului de către cei șapte cabiri, fiii lui Sedek, înaintea lui Hesiod cu vreo zece secole! Cînd ei s-au spălat la ochi de propriile urdori și văzînd că lumea este aranjată la rosturile ei, lor rămînîndu-le doar un umil colțișor întunecat, atunci numai ce i-a năpădit damblaua invidiei deșarte și s-au apucat să falsifice istoria și mitologia celorlalți, cățărîndu-se ca nebunii drept singurul moț al neamului omenesc, punîndu-și falusul lui Hercules simbol religios în mîrșava lor religie. Textul care sigur păstrează informații foarte vechi în conţinutul său, spune că Thot – Taaut a mers în ţinuturile dinspre miazăzi pe care le-a primit ca regat al său. Ori nu putea merge spre miazăzi decît dacă venea din nord adică dinspre miazănoapte. Cei din est dacă ar fi intrat în Egipt spuneau că au purces spre apus şi nu miazăzi. Despre cei șapte cabiri voi spune numai că ei erau parte componentă a religiei geților, fiind cinstiți cu mare pompă chiar de către greci la anul 492 î.e.n. în vechea cetate Andania din Megara.

Iudeul Josephus Flavius, trăitor în secolul l al erei noastre, în lucrarea *Antichităţi iudaice*, Cartea l, capitolul Vl, pagina 40, ne transmite date uluitoare despre originea neamului get, dar așa cum era cunoscută atunci de către toată antichitatea inclusiv cea greacă! ,,Fiii lui Noe au avut la rîndul lor feciori care le-au cinstit memoria, numele părinților fiind date popoarelor oriunde pămînturile le revenea lor.**Lui Iafet i s-au născut șapte fiii**. Teritoriul aflat sub ocîrmuirea lor începea de la munții Taurus și Amasus, se întindea în Asia pînă la fluvius Tanais (Don), iar în Europa pînă în Gadira (Cadiz). Întrucît aceste ținuturi ocupate de ei nu mai fuseseră locuite de oameni, numele lor au fost date popoarelor stabilite acolo. Cei cărora grecii le zic acum galateni, s-au numit cîndva gomarieni, fiindcă erau urmașii lui Gomer, la fel, și **sciții** își trag numele de magogieni de la colonia întemeiată de Magog...” Textul continuă cu înșirarea celorlați fii și ținuturile care le ocupau atunci. Trebuie să arăt că îndrăcitul ivrit J. Flavius nu vrea să ne spună cine erau **„sciții”** lui Magog și urmașii lui ,,magogienii” dar pentru cinul lui întunecat de venin și ură împotriva geților, scriu ei în Midrașim că Magog este Gitia, iar ,,sciții magogieni” sînt în fapt geții. Și mai am a-i bate obrazul plăsmuitorului de ,,antichități iudaice” că a luat legenda lui Iapet de la greci cu cele șapte fete și l-a făcut Iafet cu șapte băieți moțați ce au fost primii locuitori ai părții de sud a Europei, din estul Mării Caspice pînă în Iberia.

Pe acest vast teritoriu al formării primei culturi europene, în centrul lui era, după scrierile grecilor**împărăția lui Atlas** iar după cea a ivritului J. Flavius, **împărăția Gitia**, despre care românii nu știu nici cît negru sub unghie fiindcă altora le-a revenit ,,meritul" de a se crăcăna ziditorii neamurilor Europei și înțelepții culturii europene! Mai vin cu precizarea că Iapet era un rege arimin din Tracia adică așa cum spunea și latinul Ovidiu despre neamul nostru străbun că era scoborîtor din zei, fiind primul neam de oameni pe pămînt iar Getia, rădăcina neamului omenesc. Ne mai luminează Flavius că cei din nordul Istrului – adică geții – pe care îi numește ,,sciți", erau urmași ai lui Magog. Iar ce scrie el, confirmă pe deplin informațiile din *Apocriful Genezei* manuscris descoperit la Qumran în anul 1948 și care demască drept mincinoase ,,revelațiile" neamului ivrit puse în *Tora* și *Talmud* ca să se știe că nu toți românii au dată gura numai pentru a înghiți făcăturile ivriților și grecilor.

Aceeași realitate istorică menționată de Diodor din Sicilia, Philon din Biblos și J. Flavius, ne-o transmite și poetul latin Horaţiu (65 î.e.n. – 8 e.n.) care, într-una din odele sale către protectorul Mecena scrie: ,,Eu care sînt născut din părinţi săraci, şi pe care tu Mecena îl onorezi cu iubirea ta, eu nu voi muri. Peste puţin timp… eu voi vedea ţărmurile Bosporului şi ca o pasăre frumos cîntătoare voi zbura peste deşerturile cele nisipoase ale getulilor şi prin cîmpiile hiperboreenilor. Pe mine mă vor cunoaşte locuitorii din Cholchis şi dacii, care se prefac că nu se tem de armele noastre, precum şi gelonii de la marginile Europei; pe mine mă vor învăţa iberii cei isteţi şi cei care beau apă din Rhodan". Vedem că iubitul poet după moarte, vrea să rămînă veșnic în amintirea neamurilor sale cum sînt menționate de autorii arătați mai înainte în secolul l î.e.n. și l al erei noastre, adică numai neamuri scoborîtoare din titanul Iapet care era neamul scoborîtor din ceruri. Dacă era obraz subţire şi educaţie aleasă ar fi zburat păsăroiul în lumea grecilor ce se ţineau numai cu nasul pe sus, dar i-a amintit pe cei de-o mamă cu el, adică aceste popoare se înrudeau înainte de ocuparea lor de către romani, iar faptul era cunoscut de toată lumea la mijlocul secolului l al erei noastre.

Mai găsim pentru munca noastră pe scriitorul Pseudo-Apollodor (sec. ll î.e.n.), care în lucrarea Biblioteca, (II,II.5,11 şi 119,120), **scrie că muntele Atlas este situat în ținutul hyperboreenilor**, la nord de

Marea Neagră. Nu există niciun motiv pentru a face o legătură pentru a căuta Muntele Atlas în Atlantida”.
Să lămurim cu ceva ziceri și acest ținut al hiperboreenilor pe care atît unii greci cît și toți romanii îl știau că este țara neîmblînziților geți. Poetul grec Pindar, care a trăit în secolul Vl î.e.n. spune că **hiperboreii erau locuitorii de pe ţărmurile Istrului** şi după ce au ridica Troia împreună cu Eac şi Apollo, acesta s-a întors în patria sa. Cu ceva secole mai tîrziu, capadocianul Strabon (63 î.e.n. - 21 e.n.) scrie în*Geografia* sa că: ,,Cei dintîi care au descris diferite părţi ale lumii spun că **hiperboreii locuiau deasupra Pontului Euxin, a Istrului şi a Adriei**”, adică taman ce a scris și ,,priceputul” Josephus Flavius, dar așa pe după ureche ivrită.
Valerius Flaccus (45-90 e.n.) în poemul *Argonautice*, lasă mărturie despre vizita argonauţilor în ţinutul hiperboreenilor/geţilor precizînd că pe porţile strălucitului templu din cetatea lui Aetes era scris: ,,cum mai întîi regele Sesostris, a dus războaie împotriva geţilor”. Ce argumente trebuie să mai aduc la masa judecății adevărului, astfel ca cei ce ne-au falsificat cu atîta ură și dușmănie istoria și cultura, acuma după atîta amar de vreme să aibă ceva remușcări pentru crimele făcute împotriva neamului get și să ne recunoască rostul și locul nostru în cultura Europei?
Una dintre faimoasele munci ale lui Hercules, flăcăul lor vestic care a ,,zidit” cu bărbăția-i miraculoasă toate neamurile lumii, este cea prin care regele Tirintului și Micenei, Eurystheus, îi cere să-i aducă spre degustare merele din grădina Hesperidelor. Fructele atît de rîvnite erau din aur crescînd pe un copac deosebit și aparținînd Herei, care le primise în dar de la mama ei Gaia, cu prilejul căsătoriei cu Zeus. În această grădină a Hesperidelor, merele de aur erau păzite de Ladon, un balaur uriaș cu o sută de capete. După ce cutreieră mări și țări făcînd fel de fel de isprăvi care au uimit lumea dar mai ales pe cei care plăteau asemenea minciuni, Hercule ajunge în **ținutul hiperboreenilor, unde se afla faimoasa grădină, și, cu ajutorul lui Atlas, izbutește să fure merele, ducîndu-le lui Eurystheus**. Să vedem cum priceputul grec l-a tras pe sfoară pe Atlas, cam așa cum fac ei de vreo 2500 de ani de cînd le-a ieșit pirateria numai în cîștig iar pederastia drept artă și religie!
Prezentîndu-se împăratului Atlas și rugîndu-l să-i arate minunile de mere, îi spune că el va ține în spate bolta cerească cît va ține culegerea

fructelor. Fiicele lui Atlas, Hesperidele, care erau îngrijitoarele grădinii i-au dat acestuia drumul în grădină și cu voia balaurului Ladon care o păzea, să culeagă fructele rîvnite. Cînd s-a întors la Hercules, i-a spus acestuia că poate duce el merele fiindcă se cocîrjise de atîta ținut bolta cerească în spate și n-ar fi o prăpădenie să-l mai ajute și tînărul pus pe fapte mari. Avînd alte socoteli în cap, Hercule îi cere lui Atlas să țină numai puțin timp cerul pînă ce el își va aranja haina pe umăr fiindcă obosise de atîta greutate. Cînd Atlas a luat cerul pentru a-i îndeplini dorința lui Hercule, acesta a înhățat merele și dus a fost pentru vecie.

Merele de aur, după care le sfîrîiau călcîiele îndrăciților greci, poame rodite de Mărul Roșu de la noi, și un covor mioritic de azi cu miraculosul Pom al Vieții, Pomul Cunoașterii Binelui și Răului sau Osia Pămîntului.

Jos, mozaic și disc din ceramică, prezentîndu-l pe Hercule furînd merele de aur deși în povestea lor zice că rîvnitele poame i-au fost aduse vicleanului grec de către titanul Atlas. Șarpele are un singur cap, iar cele trei hesperide se uită îngrozite la hoție, apoi spre dreapta șarpele este sfătuit de o hesperidă și mai încolo Ladon apare cu cele o sută de capete. Pe unele vase antice grecești Ladon cu o sută de capete, este scurtat de ele de către Cimera și Ceberus.

Dar la noi Ladon era un șarpte deosebit, așa cum ne arată acea statuetă descoperită la Constanța și numită Glicon. Iudeo-cretinii au luat povestea punînd-o în destrăbălarea lor unde Adam și Eva umblau goi pușcă prin Rai, și cum i-a văzut șarpele, ca sutaș al Satanei – de aceea mitropoliții și patriarhul poartă toiagul cu cei doi șerpi, să arate pe cine slujește – i-a și poftit la o degustare care să îi pornească pe drumul pierzaniei hedoniste. Potlogarii ivriți și-au tras și ei o menoră să-și lumineze întunecimile în care hălăduiesc de mai bine de 2000 de ani.
Alte versiuni, poate influențate de munții Atlas din partea de nord-vest a Africii, spun că Hercule ar fi construit doi stîlpi ca Atlas să pună cerul și astfel să fie eliberat de cumplita povară. Mitul în această formă are ca origine migrarea cabirilor din nordul Mării Negre în aceste ținuturi pe care le-au numit tot după baștina strămoșilor, Atlas și Rifa, așa cum spuneau latinii munților Carpați.
O variantă tîrzie a legendei merelor de aur este și dovada grecizării mitologiei celorlalte popoare astfel ca numai ei și făcăturile lor să rămână adevăruri sacre, așa cum au procedat și ivriții mai tîrziu cu făcătura lor satanistă. Spune noua scorneală că Perseu este viteazul care umbla după aceste frunte, și, ajungînd la regele Atlas care stăpînea Mauritania – de unde se vede că dintr-un condei, meseriașii i-au șters din istorie pe hiperboreenii și atlanții de la nordul Istrului – a coborît din ceruri să înfulece din mărul uriaș cu fructe numai de aur ce le văzuse de sus. Povestea spune că Atlas, bănuind ceav gînduri mișele prin prezența lui Perseu, îi șterge vreo două palme alungîndu-l. Acesta se răzbună scoțînd capul Meduzei din sacu-i fermecat și astfel regele a ajuns un mare munte cum se vede și acum, dar adevărul istoric este altul și încă necunoscut pînă în prezent. Numai că mincinoșii disprețuind orice putere de judecată a celorlalți, au trecut semeț peste amănuntul care le dezvăluie mîrșăvia; în nordul Africii nu cresc meri, fie ei și roșii născociți de mitologia grecilor. Mitul mărului care are fructe de aur se găsește numai la noi în povestea Prîslea cel voinic și merele de aur, iar în mitologia geților acest pom miraculos creștea în grădina Raiului, fiind numit și Mărul Roșu. Amintirea mitului o găsim la goții din Gotia-Suedia care ne-au fost vecini și tovarăși de viață vreo patru sute de ani, dar și la irlandezi ca vrednici urmași ai pelasgilor ioni din Ionia. Dar tîlharii nu au furat numai merele de aur, ci și toată teozofia arimină punînd-o în traistele lui

Pitagora și Platon ca filozofie greacă. Iar după anul 380, cînd, împreună cu întunecații iudeo-creștini italici au dat lovitura de stat în imperiul roman, ne-au furat religia crucii și ca îndrăciți sutași ai Satanei, ne-au nimicit istoria și cultura scoțîndu-ne în afara timpului.
Cea mai mare fiică a lui Atlas cu Pleione, sirena născută pe muntele Cyllene, a fost **Maia**, și împreună cu celelalte surori se numeau **pleiade**, fiind cea mai frumoasă dar și cea mai timidă dintre copile. În mitologia și religia geților se stabilise convingerea că neamul mioritic era scoborîtor din această **atlandită** sau pleiadă, iar zicerile noastre strămoșești ne dau un licăr de lumină spunînd că de Sînziene se odihnește soarele și apare **găinușa**, adică Pleiadele să vadă izvodul neamului zidit de ele. Numele Pleione este un cuvînt compus din româna veche astfel; ***polei***: îngeri, zîne, făpturi cerești + ***one***: neam, a se strînge. De aceea ei au pus-o pe monede alături de Sarmis, ziditorul spiritual și salvatorul neamului de păstori carpatini. Maia a existat și în mitologia romană, însă, reprezinta o divinitate veche de origine obscură, care avea o semnificație modestă în sărbătorile religioase, simbolizînd primăvara, și cred că a fost dusă în peninsulă de urdiile de ausoni, dar cu timpul cultul ei a intrat în umbra uitării. Cînd grecii au început să le falsifice romanilor toată mitologia, și nevinovata Maia a fost trasă la edecul pricepuților navigatori pe valurile minciunilor. Constelația pleiadelor apare și pe discul de la Nebra descoperit în estul Germaniei dar și pe discul de la Trundholm din Danemarca, aici fiind prezente atît fetele cît și cei doi părinți, adică nouă sînt personajele cinstite de vechii locuitori. La geți ele erau legate de cultul cabirilor și al celor șapte îngeri veghetori izvodiți de Tatăl Ceresc la zămislirea lumii nevăzutelor fiind numite în tradițiile populare de azi Ursa sau Carul. În unele regiuni ale țării s-au descoperit, numiții ,,urși” care erau un fel de movile construite cu scopul de a studia cerul în timpul verii, ele fiind goale pe interior cu pereți protejați de bîrne groase din lemn. Localnicii le zic ,,urși” pentru că iarna se retrăgeau în ele urșii pentru hibernare, poveste care nu are legătură cu comportamentul patrupedelor privind pauza lor vegetativă.
Din punct de vedere astronomic, pleiadele sînt un grup de șapte stele strălucitoare, luminînd în albastru avînd uneori deasupra un nor de praf care le dă o imagine de ușoară nebulozitate. Lîngă ele apar cele două stele mai mici, părinții lor cerești Atlas și Pleione. În vechiul Egipt, Pleiadele erau asociate cu o zeiță numită Neith sau Mama

Cerească care purta în sine sămînța vieții cam așa cum era Maica Pămîntească la strămoșii noștri cei adevărați, nu cei spoiți de tîrîturi și trădători.

Peleiadele/Pleiadele, fătucile titanului Atlas din poveștile lor, așa cum apar ele pe cer și pe discul de la Phaistos care avea rol ritualic, piesă descoperită în Creta, sub ruinele palatul regal ce s-a dărîmat în urma cutremurului datorat erupției vulcanice de la Santorini, la anul 1645 î.e.n. și pe discul descoperit la Nebra în estul Germaniei și care a fost făcut pe la anii 4000 î.e.n.

Poetul latin Ovidiu pe la anii 9 al erei noastre, în răvășelul trimis conducătorului geților Cotiso, îl numește pe acesta cu tot neamul lui mioritic ,,neam scoborîtor din zei" dar poveste era cunoscută chiar prin secolul Vl î.e.n. și mai devreme, fiindcă poetul grec Pindar amintindu-l pe confratele său Pherenicos din Heracleea, a scris despre hiperboreenii din nordul Istrului că se **„trăgeau din neamul titanilor celor vechi"** adică primul neam zămislit pe pămînt dar venit din ceruri, nu din vreo vînjoșenie liberă și înfierbîntată sau luată ca ,,legămînt" prin cine știe ce scorneli drăcești.

Pleiadele sînt surori cu Calypso, Hyas, Hyadele și cu Hesperidele, împreună cu cele șapte Hyade erau numite Atlantide, Dodonide sau Nysiade. Dar și numele constelației nu aparține limbii vechilor greci fiindcă toate referirile mitologice de început se fac la o cultură existentă atunci în nordul Istrului, din care, ei pricepuții hoți și pirați au luat ce le-a poftit inima și asta le-a adus un mare cîștig, deci hoția a fost considerată afacere cinstită.

Pleiade sau ***peleiade*** cum le-a scris Herodot este un cuvînt aparținînd vechiului lexic vorbit de români prin mileniile ll-l î.e.n fiind compus din ***polei:*** îngeri, năluci din ceruri + ***ade:*** strămoș, tată, adică îngerii bătrîni/veghetorii sau arhangheli. Ele mai erau cunoscute sub numele de **Perside**, dar și acest cuvînt vine din vechea limbă rumună, fiind format din ***per***: fiul lui – în emegi avem ***ber:*** a străluci, păstori + ***side/șede***: în subordine, sub supraveghere; iar **Maia** era numită

Persica, zicere formată din ***per***: fiul/fiica lui sau strălucire, păstori + ***sica***: întocmai după original, adevărat. Mai avem cuvîntul ***șică***: foiță de alamă, fir strălucitor și ***șicui***: a polei cu aur. Cuvintele în sine arată un raport de subordonare sau de legătură maternală între ființele din ceruri și pămîntenii păstori, sau neamul scoborîtor din zei.
În mitologia noastră este vorbă de ținere aminte că Ceahlăul ar fi un munte sfînt și aici era unul din cei doi munți sfinți ai vechimilor fără de timp, iar povestea are un sîmbure de adevăr fiindcă într-o legendă a chinezilor se spune că împăratul Mu, a plecat spre soare-apune la împărăteasa lumii să ia vorbă de înțelepciune pentru neamul său. Și zic ei că a ajuns într-o țară din străfundurile apusului, acoperită de păduri și și brăzdată de ape repezi și mari, iar aici era un munte sfînt unde creștea Piersicul cu fructe de aur care odată mîncate aduc nemurirea. Adică un Măr Roșu de pe la noi cu merele lui de aur care gustate, aduc și ele nemurirea.
Legat de această poveste a antlantidei Maia care se mai numea Persida sau Persica, amintesc și numele**Perke** care era vechea denumire a îinutului botezat de greci Tracia, pe care pricepuții indo-europeniști încearcă să o scoată din ***per(k)*** ce ar însemna în făcătura lor, munte, vîrf, movilă. El vine de la ***pir/bir***: păstori, a străluci, a arde cu flacără, a se mișcă + ***ci/gi:*** nobil, civilizator, ales, fiindcă rîmînii din Albania spun pir la flacără, cuvînt onomatopeic ce imită arderea cu flacără puternică unde se aud ușoare pocnituri, adică pir, pir. ***Parce*** la romani era zeița nașterii și destinului iar în româna veche avem cuvîntele ***perce***: bărbat sau tînăr care muncește la stînă fără atribuții speciale; ***bîrce***: oi; ***berce***: cu coadă scurtă sau scurtată, fără coadă; căciulă fără vîrf, căciulă țesită așa cum purtau toți geții, dumbravă, pădurice, oaie cu lînă creață și scurtă, crestături făcute pe ceva (poate năravul lor de a scrie pe stînci).
Bercea este nume de familie la români ce amintește peste timp această realitate istorică, a vechiului nume al Traciei. Iubiții traciști vor plesni de ciudă văzînd că nebunia lor se sprijină pe o făcătură a grecilor, tot așa cum romanii, începînd cu secolul ll î.e.n. i-au numit pe geți cu numele de daci, țara lor era Dacia și de aici a ieșit nebunia dacistă.
Tot legat de numele Persida și Persica, din terminația celor două cuvinte (**sida și sica**), vechii greci l-au făcut pe **Sedek**, părintele cabirilor, iar ivriții preluînd povestea l-au scornit pe Melkisedec, adică regele (meliki) Sedek al cabirilor!

Amintirea acestor lumi pierdute și falsificate o putem descîlci ajutîndu-ne și de *Iliada*, care ne spune că viteazul lor Ahile se ruga cînd îl apuca dorul de stăpînul lui ceresc, la ”Zeus cel mare, Domnul Dodonei, pelasgilor, care trăiește departe, și apără de frig Dodona prinsă de iarnă.” Ori Zeus nu umbla prin frig sau zăpadă la fel ca toți supușii lui greci, fiindcă le-ar fi înghețat durligele dar și durligosul mădular cu care făceau prăpăd cînd ieșeau la vînătoare de femeiesc. Numai geții aveau divinitățile lor ce sălășluiau pe crestele munților acoperiți de zăpadă, unde frigul te zgîlțîia zdravăn dacă nu aveai pantaloni și cojoc pînă în pămînt iar capul să îl acoperi cu căciula turtită (berce sau perce). Pe preotesele acestui sanctuar, Herodot le-a numit **peleiades** (***polei***: înger, ființe de lumină venite din cer + ***ad/at:*** strămoș, tată) și spune că cea care a fondat altarul sub un stejar se numea Pelasgia. Ori cuvîntul ,,peleiades” arată hoția grecilor fiindcă apare mai tîrziu tot la ei dar sub forma Pleiades, adică modificat să nu mai știe nimeni pe unde au dat rău cu șoalda. **Peleiades** înseamnă tocmai îngerii străvechi sau strămoșii din ceruri, întocmai cum se considerau geții ca scoborîtori din aceste stele, numite de greci peleiades, dar cuvintele au fost preluate din limba vorbită de pelasgii cu care au conviețuit peste 1000 de ani, ziditoarea altarului fiind vrednica arimină Pelasgia, fie-i în veci numele pomenit!

Acestui Zeus al grecilor de la Dodona, amintit începînd cu mijlocul secolului Vll î.e.n. i se mai spunea și**Naios**, dar cuvîntul ***neios*** în limba română însemnă acoperit cu multă zăpadă sau luna decembrie. Mai avem cuvîntul ***dudună***: termen de politețe care se dădea în trecut femeilor și fetelor din oraș, cam tot așa cum erau respectate și preotesele care locuiau între zidurile lăcașelor de cult. Deci iarăși nu este vorba de divinitatea grecilor cum falsifică arheologii lor azi istoria. Dodona a fost un sanctuar foarte vechi din mileniul ll î.e.n. în nord-vestul Greciei de azi, închinat Zeiței Mamă Gaia, care era numită aici **Dione** (**dio**: sfînt + one: neam, a fi împreună) iar la geți avem Maica Pămîntească. Aici s-au descoperit inscripții în miceniană (vezi discul de la Phaistos unde apar și pleiadele) și iliră, sanctuarul fiind folosit de către populațiile de păstori din nord și după 650 î.e.n. cînd apar inscripțiile în greacă închinate lui Zeus Naios dar asta nu înseamnă că era un lăcaș de cult grec fiindcă numele divinității nu are nimic cu panteonul lor. Aici exista un **crîng sfînt** și un **stejar sfînt**,

arbore specific numai religiei geților iar în prezent românilor, vechii greci avînd ca sfînte, bărbăția lui Hercules și a lui Zeus.
Chiar și în anul anul 241 e.n. un preot pe nume Poplius Memmius Leon organiza festivalul **Naia** din Dodona. În limba română cuvîntul ***naie*** are sensul de corabie, barca solară; noia: minte, spirit, a se înnoi, a renaște, apă sfințită; ***noi***: apă neîncepută pentru aghiasmă sau descîntece, deci nimic din ce iese după mitologia lor, din bărbăția lui Zeus sau Hercule. Ori la strămoșii noștri, Anul Nou era la 22 martie și atunci începea înnoirea naturii și a sufletelor neamului arimin. Pentru a mai arăta încă o dovadă de cum ne-a batjocorit această adunătură de lepre religia strămoșească, amintesc zicerea venită de la ei, cum că, turbatul Zeus înnebunit de frumusețea peleiadei Maia, a găbuit-o și înghesuit-o într-o peșteră din muntele Cyllene, lăsînd-o grea violatorul universal. Din această împreunare de nevoie, s-a născut Hermes la ei care era mesagerul zeilor, dar la geți era Sarmis însă țîșnit nu din aruncătorul de flăcări al lui Zeus, ci din scînteia fulgerului Tatălui Ceresc. Multe am avut de îndurat din partea acestui neam de tîrîturi, și încă vom mai suferi dacă nu vom îndrăzni să-i plesnim zdravăn peste bot pentru atîtea nelegiuiri.
Echidna, în mitologia grecilor era un monstru jumătate șarpe și jumătate om născută de către Phorcys și Ceto, un fel de monstru marin apărut odată cu apele de început. Ne spun legendele lor că Keto a născut într-o peșteră un alt monstru greu de stăpânit care nu avea nimic din înfățișarea omului dar nici a zeilor nemuritori. Această ființă fabuloasă a fost divina și aroganta Echidna, jumătate fiind o nimfă cu fața plăcută și ochi încîntători, iar cealaltă jumătate un șarpe uriaș, de care însă vînosul lor flăcău Hercule, nu s-a speriat deloc, ba chiar i-au sfîrîit rău călcîiele pentru frumusețe și din această încolăcire zic ei că s-au născut Scitus, Tracus și Agatîrsus ca părinți ziditori ai neamurilor respective. Fi-v-ar în veci blestemată hoția și minciuna, enam de stîrpituri și jeguri criminale.
Avînd un chip ademenitor, ea îl folosea pentru a prinde oamenii naivi pe care îi mînca de vii în peștera unde își ducea viața. În alte legende Echidna este fiica titanilor Tartaros și Gaia, avînd un trup jumate om – partea de sus – și jumătatea de jos de șarpe, iar pe trup erau două aripi, imagine ce seamănă cu zgripțuroii noștri. Împreună cu Thyphon au dat naștere altor monștri: Himera, vulturul ce i-a mîncat ficatul lui Prometeu, Cerberul, Hidra din Lernae, Scylla, etc. Se presupune că

Echidna și odraslele ei sînt responsabile pentru toate nenorocirile și haosul ce a existat în lume, după făcătura pricepuților mitologi greci.

Echidna văzută și ca șarpe cu aripi, sau pasăre foarte fioroasă, cunoscute în mitologia noastră ca zgripțuroi, avea o rădăcină foarte veche pe plaiurile carpatine fiindcă ea apare și la emeși, cum arată poza de culoare maro, dar o iubesc și austriecii de azi care au pus-o pe fioroasa dihanie să le păzească de lotri în plină zi dar mai ales noaptea un lampadar. Vedeți întunecaților că și ei știu ce fac!
Hesiod în *Teogonia* scrisă prin secolul Vlll î.e.n. ne spune că șerpoaica ce trăia în țara Arima era nimfă în jumătatea de sus, cu privirea strălucitoarea și obrajii frumoși, iar jumătatea cealaltă de la brîu în jos, un imens șarpe, mare și groaznic, cu pielea pătată, mâncând carnea vie din oamenii ademeniți și prinși cu vicleșug într-un loc ascuns a pămîntului sfînt. Acolo ea are o peșteră adâncă făcută de zei ce seamănă cu un palat strălucitor, sub o stâncă golașă departe de zeii nemuritori și de larma muritorilor, de unde păzea întreg ținutul. Ea nu îmbătrînea și nu va muri vreodată avînd viață veșnică. Tot prin aceste locuri de legende unde își duce veacul nemuritoarea Echidna, era și grădina cu mere de aur pe care o păzește fiul ei Ladon, un balaur uriașm tărîm, pe care legende spun că îl stăpînea titanul Atlas.

Peștera Muiera, așa cum o descrie Hesiod în Teogonia lui, cu intrarea văzută din mai multe poziții și ,,stînca golașă” de deasupra în care se află cele cinci nivele ale structurilor carstice.

Ieșirea din Peștera Muiera și ,,stînca golașă” văzută din alte poziții, jos se vede șoseaua de acces la ea.

Imagini din **„palatul strălucitor”** de sub **„stînca golașă**”, dăruit Echidnei de către titanul Atlas pentru a-și duce existența ferită de ochii muritorilor și a zeilor!

Să ne lămurim cu zicerea lui Hesiod, Echidna avea o locuință sub pămînt ce semăna mai mult cu un palat strălucitor, și oricît de strălucitoare le-ar fi minciunile grecilor, nu putem înghiți o asemenea gogoașă că ființa răului nemărginit avea un palat unde se desfăta după ce înfuleca ceva oameni prinși cu farmecele ei drăcești ce l-au vrăjit pînă și pe îndrăcitul lor Hercule, dar cum el avea un mădular cît o țeavă de tun antitanc, i-a tras un proiectil jivinei de a lăsat-o grea! Dacă ea avea acest cuib tocmai pentru a se feri de ochii oamenilor și ai zeilor, înseamnă că rostul ferelii era altul decît de a-și face siesta în tihnă după ce a degustat pe îndelete cîțiva oameni de vii.

Dar palatul de sub pămînt unde hălăduia Echidna, cu stînca ei uriașă deasupra intrării se află tot pe plaiurile mioritice, iar locul cu pricina se numește și în prezent peștera Muiera după zicerile noastre, poveste care este confirmată de legenda împăratului chinez Mu, ce a venit în vremurile de demult la regina lumii să ia bob de înțelepciune. Cuvîntul **Muiera** este compus din ***mu*** cu sensul de mamă, născătoare, ziditoare de neam omenesc și ***iera (Hera)*** care înseamnă strălucitor, luminos, ceresc, adică peștera aceasta era un loc unde cei care nu au reușit să aibă urmași prin propria osteneală, îi putea ajuta Zina/Hera să-și zidească o spiță cu ajutorul ființelor cerești. Noi avem mai multe legende despre acest loc miraculos, iar muntele unde se află palatul de sub pămînt, se numește **Parîng** (***pa***: tată, soț, bărbat + ***rînc***: taur tînăr, castrat rău, cu un testicul) adică pe înțelesul nostru, muntele era un loc de pelerinaj al celor care nu au avut rod la prăsit, și venind aici nefericiții, **Zîna** din palat, și nu turbata șerpoaică cum au încondeiat-o înveninații greci – îi ajuta să aibă rădăcină în neamul get în veacul veacurilor. Cred că de aici au pus ei în smintelile religioase, castrarea lui Uranus de către fiul său Cronos, asta dovedind cît de tari de cap erau aheii în acele timpuri. Peștera Muierii este chiar aranjată de natură ca un palat cu cinci nivele, iar intrarea este ascunsă sub o stîncă uriașă golașă așa cum a scris Hesiod, unde prin numele purtate de unele locuri, găsim amintit cultul fertilității ce s-a practicat aici o lungă perioadă de timp: Domul Mic asemănător unei cupole gotice sau getice cum este la Șinca Veche, Sala Altarului, Valul Altarului, Amvonul, Stînca însîngerată, **Vălul Muierii**, Cascadele împietrite, Poarta, etc.

Și tot de acest monstru înfricoșător Echidna, pricepuții greci au legat istoria strămoșilor latinilor prin voinicul Latinus. Zice Dionisie din Halicarnas (sec. l î.e.n.) în lucrarea *Romaike arhaiologia*, Cartea l,43 că: ,,Latinus, regele latinilor, a fost unul dintre fiii lui Hercules si al **fecioarei hiperboreene Echidna**”. Adică toți știau în acele vremuri că **hiperboreenii sînt strămoșii geților iar toate neamurile din peninsula italică sînt neamuri înrudite cu cele din nordul Istrului,** dar nu prin sabie, jaf, crimă și minciună, ci prin sîngele strămoșul comun al neamului hiperboreenilor. Și mai spune acest text că nu era o înspăimîntătoare jivină Echidna, ci o fecioară, pentru care stricăciosul grec s-a aprins pe loc de un pîrjol.

Pliniu cel Bătrân, în *Istorie Naturală* 5,69 scrie despre oraşul Iope (acum oraşul israelian de Jaffa) că a existat înainte de potop, fiind situat pe un deal, şi în faţa acestuia este o stâncă pe care se văd urmele făcute de lanţurile cu care a fost încătuşată Andromeda, aici existînd un cult al legendarei zeiţe Keto, care era, potrivit mitologiei, mama tuturor monştrilor marini, a balenelor şi altor dihănii ce pluteau prin mintea lor zburdalnică. Adică un fel de Tiamat din mitologia emeş sau omul peşte ori omul şarpe regăsit în mitologia geţilor.
După Hesiod, **Keto** era şi ea un monstru cu trup de femeie şi restul în formă de şarpe, şi ar fi născut pe lîngă Echidna şi pe Ladon (dragon) şi **Scylla** (crab), adică s-a mai schimbat jucărica alba-neagra să nu fie monotonă povestea şi să-i dea de vicleşug cineva. Dar cuvîntul ***Keto*** este un grecism pentru zeul Seth al egiptenilor care a apărut în cultul lor odată cu invazia hicsoşilor sau a sciţilor din nordul Istrului. Ea este unul din vechii titani care împreună cu soţul Phorkys a mai născut pe Medusa, Sthenno şi Euryale. După alte legende a mai avut pe Hesperides şi Graiae. **Toţi copiii lor trăiesc în nordul misterios şi îndepărtat, dincolo de Oceanos**, cum ne lasă mărturie scrisă Hesiod în lucrarea *Theogonia*. Ca să ne fie nouă limpede dar şi lor clar nu sub lună ci sub freza crestoasă; **rădăcinile mitologiei grecilor sînt la nord de Istru**, nordul Mării Negre/Oceanos, unde toată antichitatea ştia că **a fost ţinutul titanilor şi împărăţia lui Atlas**, ţinutul înţelepţilor hiperboreeni şi a neamurilor arimine, de care au avut ei grijă să nu mai rămînă nici o urmuliţă în istorie. Prin plăsmuirile lăsate posterităţii, grecii recunosc faptul că atunci cînd au deschis ochii în lume, la nord de Istru se scria la meserie, iar hiperboreenii, atlanţii sau giganţii aveau o religie conceptualizată şi pusă pe table triunghiulare, bunătăţi care le-au servit şi sălbaticilor din Pelopones, dar mare lucru nu au înţeles.
Numele acestui personaj mitologic Keto/Keta, este amintit de pir-o Kamose care a fost ultimul conducător al dinastiei din Teba înaintea ocupării Egiptului de către hicsoşi pe la 1750 î.e.n. Fiind veghetorul neamului său şi văzînd urdiile ce se tot adunau în Palestina şi întindeau gîtul către ţara lui Ra, i-a trecut la răbojul istorie ca ,,Chietain de Retjenu” adică după urechea noastră **Keta/Ceta** sau Geta din Canaan. Această populaţie Ketain este amintită şi în ***Făcă-Tora*** pentru catolici - *Vulgata* – cu numele de**Getaim** iar în ***Pentateuh*** sînt scrişi ca Chitiim, unde particula ***im*** în ivrită arată pluralul. În datele

rămase de la faraonul Sethi l (1312-1298 î.e.n.) găsim una prin care acesta se laudă că ,,el calcă în picioare pe asiatici şi zdrobeşte mulţimile din **Keta**". Cetatea Gat din Canaan apare și în Tora iar în tălmăcirea latină **Vulgata** numele orașului este scris Geta cum se vede mai sus, deci hai la brîu, la brîu, la brîu, să-necăm dracii în rîu! Hai la brîu și l-a-nvîrtit, să-i stîrpim de pe pămînt.
Ladon era un dragon sau balaur, fiul Echidnei care păzea merele de aur din grădina Hesperidelor și îl cunoștea numai pe Atlas pe care îl lăsa să le culeagă. Avea o sută de capete cu care vedea în toate direcțiile și nimeni nu putea să vină la furat fără a fi observat de înfiorătoarea fiară. Iar grădina Hesperidelor unde creștea mărul cu mere de aur, se afla în **Colchida** ținutul din curbura Carpaților cum ne-a lăsat scris poetul Ovidu în Tristele ll iar Homer în *Odissea*, balaurul fiind numit și Colchian. Străjer la merele care aduceau tinerețea veșnică, l-a pus pe Ladon, chiar Hera (se citește Iera adică strălucitoarea, din ceruri) și iarăși povestea vine fără a o trage nimeni de păr, în ținutul ariminilor fiind cunoscută de noi astăzi sub numele de Prîslea cel voinic și merele de aur. Povestea este trecută și în Făcă-Tora lor unde Eva este ispitită de șarpe și îndemnată să guste din rodul pomului cunoașterii binelui și răului, dar tradiția spune că ea a mîncat un măr pentru care a fost aspru pedepsită de Iahwe.
Poetul latin Ovidiu pe la începutul secolului l al erei noastre, mazilit la Tomis scrie în poemul *Pontice*I,2, 83-84 despre strămoșii mei geţi următoarele: ,,Maxima pars hominum nec te, pulcherinna, curant/ Roma, nec **Ausonii** militis arma tinent.'' Și aduse în graiul de azi versurile zic aşa: ‚În cel mai înalt grad grupul omenesc al luptătorilor **ausoni** îşi zăngăne armele şi nu tu frumoasă şi îngrijită Romă, nu tu!
Alte legende venite de la greci spun despre **Atlas, regele născut din Soare** care ar fi domnit la nordul Istrului, că a avut un fecior de toată isprava numit **Auson**, care ar fi migrat în negura timpului, în Italia în regiunea cursului inferior al Tibrului, O altă poveste spune că fiica lui Atlas, Calypso, ar fi avut doi băieţi Auson şi Latinus, care ar fi plecat din Carpaţi sau Ţara Sfîntă să colonizeze Italia.
Un alt izvor care ne poate limpezi în astă direcție este Apollonius Rhodius, care în Argonautica 4, 825 scrie că ,,ura ce o purta Scylla **Ausona**, fiica monștrilor Phorkys rătăcitoarei nocturne Hekate, pe care oamenii o numesc Crataeis...", povestea adusă pe înțelesul nostru

zice că și o fiică a Echidnei era legată de numele ausonilor, fiindcă așa se știa atunci!
Ne putem folosi în osteneala noastră şi de izvoarele din mitologia italicilor care spun că **titanul Atlas, regele hiperboreenilor din nordul Istrului, este strămoşul ausonilor din peninsulă.** Chiar și în plin proces de falsificare a culturii și istoriei noastre de către sataniștii iudeo-cretini, arhiepiscopul Eusthatiu al Thesalonicului, scria în secolul Xll, avînd la îndemînă izvoare vechi care mai erau în vremea sa: ,,După cum spun unii, **Auson**, de la care îşi trag numele lor ausonii, **a fost cel dintîi care a domnit la Roma** şi acest Auson a fost fiul lui Atlas şi al Calypsei, după cum ne spune autorul scrierii despre numele ginţilor, Stephan din Bizanţ."
De ce spusele acestor autori din vechime nu trebuie să facă parte din istoria noastră, istoricii noștri încă nu vreau să ne spună și sigur nu ne vor spune vreodată, fiindcă ar trebui să se acuze singuri de faptul că ne-au falsificat istoria și cultura cu bună știință numai din dorința lor criminală de tîmpiți și trădători!
Dacă luăm, în contextul celor arătate mai înainte și drămăluim o lecuță cuvîntul Latin vedem că este foarte apropiat de Ladon, fiul Echidnei, adică al măicuței lor mitologice și cu asta nu se rușinau deloc, ba dimpotrivă! Românii mai au în limba lor veche cuvîntul ***ladun*** care înseamnă cană mare de băut iar retoromanii din Elveția și nordul Italiei își spun ladini. Și tot la noi găsim pe Lado care este un flăcău de toată isprava din unele povești românești neaoșe.
Dar priceputul Herodot ne spune că au fost fiii Echidnei Scitus, Agatirsus și Tracus adică strămoșii unor popoare, iar părinte celor trei frați nu era altul decît vajnicul mîrlitor mondial, vijeliosul Hercule al lor care dorea ca toate neamurile să iasă din propria bărbăție. În altă legendă, Tracus este înlocuit cu Gelonus.
Cum munca și sămînța îndrăcitului grec trebuiau păstrate pentru prăsitul neamului omenesc, mincinosul Herodot scrie în istoriile lui doldora de mitologie, adică un fel de revelații grecești, că, atunci cînd s-a pornit războiul dintre arimii din nordul Istrului și zeii din Olimp, Zeus l-ar fi trăsnit cu un fulger pe Tiphon și a prăvălit peste el muntele cu vulcanul Etna, dar pe soața acestuia Echidna împreună cu fiii Scitul, Tracul și Agatîrsul i-au lăsat să-și ducă liniștiți viața în țara Arima. Dar cuvîntul grecizat **Agatîrsus**în fapt este un cuvînt compus din vechea limbă getă fiindcă avem ***aga***: căpetenie, coroană, vechi +

tîrsă: loc unde s-a tăiat de curînd copacii, curătură, adică vechile sătucuri ascunse prin păduri, sens foarte asemănător cu cel de **atlas**, cum am arătat mai înainte. Agatîrșii sînt menționați de Herodot undeva în Sciția, pe care alții i-au pus în Ardeal, avînd năravul de a-și folosi soțiile de-a valma ca să trăiască precum frații. Deși el minte în privința împreunării femeilor căsătorite cu orice bărbat din comunitate, afirmația are un adevăr înțeles numai datorită tăbliței de plumb, ei trăiau după regulile Frăției celui Ales, adică erau frați în cuget nu în împerecheat, apucătură atît de dragă vechilor greci. Iar acest mod de organizare era foarte vechi la neamurile din regatul lui Atlas, așa cum dovedește însăși sensul acestui cuvînt. Ca să mai luminăm un colț din întunecata noastră istorie, să spunem că locuitorii unei **tîrse**, se numeau **tîrseni**, nume apropiat de **turseni**, așa cum au mai fost consemnați etruscii în izvoarele antice.
Cele afirmate mai sus, sînt dovedite de scrierea *Republica* a filozofului Platon (427-347 î.e.n.) care ne-a lăsat vorbă despre neamul nostru străvechi, că în **regatul lui Atlas** din nordul Traciei, **erau primele legi scrise din lume,** pe niște coloane de aramă cum apar și la fenicieni, iar aici mitul s-a împletit pe gustul nostru cu realitatea istorică.
Despre cultura fabuloasă a străvechilor arimini face vorbire și părintele mincinoșilor Herodot care a scris că neamul hiperboreenii de la nordul Istrului ducea ofrande templului din Delos din cele mai vechi timpuri cînd ,,veniseră zeii” la ei, iar hiperboreanul Abaris/Zamolxe le-a dat grecilor spre luminare și înțelepțire o scriere numită *Theogonie* şi alta numită *Katharmoi* (Descîntece).
În scrierea *Axiochos* filozoful Platon pune în gura lui Socrate (470-398 î.e.n.), că fecioarele hiperboreene de la nordul Istrului Opis şi Hekaerge, aduceau la templul din Delos nişte table triunghiulare cu un conținut religios unde se povestea despre nemurirea sufletului și viața veșnică din rai. Aceste tăblițe triunghiulare scrise cu un conținutu escatologic arată nivelul de civilizație ce era la nordul Istrului cînd ,,veniseră zeii” la sălbaticii greci adică prin secolele X-Vlll î.e.n. de pe ele luîndu-și strîngătorii culturii europene și alfabetul cu care se maimuțăresc atît de vîrtos azi. Tăblițele erau triunghiulare fiindcă duceau înțelepciunea Tatălui Ceresc simbolizat printr-un triunghi isoscel sau echilateral dar apropiat de cel isoscel, cu vîrful în sus și cel al Maicii Pămîntești, reprezentat în aceeași formă dar vîrful

triunghiului este în jos fiind suprapuse unul peste altul cum avem mărturie în străvechiul lăcaș religios de la Șinca Veche. În interiorul lor s-a format o figură geometrică apropiată de cerc, ce are în partea stîngă semn care aduce cu cifra șase, iar în partea dreaptă este o spirală dublă. Semnul care seamănă cu cifra șase, se găsește în scrierea pictografică emeș/sumeriană, dar așezat în poziție orizontală și are sensul de om mort, dispariție, moarte, neființă, străvechi, iar semnul spiralei din dreapta este semnul Creației cerești care se desfășoară armonios pornind de la lumina Tatălui Ziditor lumină către lumea materială a Mamei Pămîntești. Cea din lăcașul de cult strămoșesc înfățișată sub forma dublă a literei S cu vîrfurile îndoite și răsucite spre interior, simbolizează începutul și sfîrșitul care se găsește tot în început, fiind simbolizată prin cei doi pești, iar chinezii au preluat-o de la strămoșii noștri prin împăratul Mu, ce ne-a vizitat plaiurile pe la anul 1000 î.e.n. spunîndu-i drăgălășeniei arimine după limba lor Ynn și Yang. Simbolul reprezintă unirea luminii Tatălui cu a Maicii Pămîntești pentru izvodirea izvorului de viață veșnică. Ritmul Zidirii Veșnice este pătruns de două energii contrare: evoluția sau expansiunea, ce pornește din centru către exterior ducînd cu ea lumina din lumina Luminătorului Veșnic, și involuția sau contracția, care reprezinta întoarcerea în centru care este moartea sau eliberarea din material. După zicerea noastră strămoșească, spirala dubla însemna mișcarea ce duce de la moartea trupului la naștere în lumina cerească, alături de strămoșii aseni și alte sufletele de soi Ales.

Ea a rămas în cultura noastră religioasă strămoșească arimină și nu cea iudeo-cretină, simbolul călătoriei spre lumea de dincolo, materializată la români prin lumînarea pusă la capul mortului sub formă de spirală simplă și care va arde pînă la capăt. Ea se numește toiag, toieguț, statu, privighetoarea sau**lumina**, toate denumirile arată sprijinul, vegherea și înluminarea drumului mortului spre ,,cetatea de lumină" a sufletelor strămoșilor. Cum semnul omului mort, sau ,,cifra șase" apare în scrierea pictografică a emeșilor, ei folosind începînd cu anii 3200-3000 î.e.n. scrierea cuneiformă, înseamnă că în cultura carpatină de pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. se folosea acest semn iar concluzia trebuie folosită ca dovadă a vechimii lăcașului, fiindcă altfel nu se poate justifica existența lui în Carpați. Emeșii au plecat de pe toriștea carpatină în Ki-en-gi/Sumer, în al doilea val pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. Tot în interiorul lăcașului de cult străvechi mai

este o dovadă care le-ar rupe gura tuturor plăsmuitorilor, mai puțin istoricilor și arheologilor români. Construcția este formată dintr-o cameră mai mare dreptunghiulară care comunică printr-o fereastră cu o cameră mai mică circulară terminată printr-o cupolă unde se oficiau slujbele şi se aduceau ofrande pe un mic altar. **Însă această fereastră are forma unui ochi,** simbol care apare pe coifurile geților descoperite la Coțofenești și Agighiol, dar și în mitologia egipteană fiind numit Ochiul Uzat care era simbolul uleiul sfințit de Creator, iar cel uns primea puteri miraculoase împotriva forțelor întunericului. Mai vin cu un argument năucitor pentru orice om cu scaun la cap; pe un sigiliu emeș de la sfîrșitul mileniului lV î.e.n. apare ,,steaua lui David" foarte asemănătoare cu cea de la Șinca Veche, dar ivriții au folosit numai după secolul V î.e.n. steaua cu cinci colțuri luată de la egipteni, și nici urmă de stea cu șase colțuri! Însă ticăloșii arheologi brașoveni, ca buni vînzători de brașoave ne spun că lăcașul a fost făcut de către ortodocșii din Ardeal care nu acceptau unirea cu Roma și deci nu poate fi mai vechi de sfîrșitul secolului XVlll al erei noastre sau chiar mai tîrziu! Așa ne-au scris leprele toată istoria din vechimea cea fără de socoată și pînă azi. Ca să le arăt cît sînt de mincinoși și cît de mult urăsc acest popor, le pun drept dovadă a trădării lor, steaua cu șase colțuri folosită în scrierea de la Vinča în mileniile Vll-V î.e.n. cînd lumea răsufla liber și nu era otrăvită cu revelațiile Talpei Iadului și a Satanei aduse de iudeo-cretini și pe capul neamului mioritic după secolul X!

Cele două simboluri au stat în lăcașul de cult de la Șinca Veche pînă în vara anului 2011cînd au fost distruse cu dalta de mîna criminală a unuia dintre cei care aveau arsuri pe creier **știind că în acel lor sfînt al neamului get, există dovada făcăturilor lor drăcești**, scornite împotriva Neamului Ales de Sîntu.

Simbolul de la Șinca Veche din prima parte a mileniului lV î.e.n. așa cum era pînă în vara anului 2011, cînd a fost **distrus** de un ucenic satanist (poza din rîndul doi). Ceramică descoperită la Cucuteni din mileniul lV î.e.n. unde se văd repetate simbolurile de la Șinca Veche și ouă de Paști cu aceeași simbolistă încondeiate de românii secolului XXl. Dar sataniștii mozaici și iudeo-cretini au hotărît încă din anul 381 după ce au dat lovitura de stat în imperiul roman, că sîntem poporul sula, și de atunci cam așa am rămas.

Dar sălbaticii greci au refuzat cultura și civilizația hiperboreenilor, ariminilor sau pelasgilor de la nordul Istrului rămînînd cu divinitățile lor monstruoase și carnale care existau numai pentru a face rău și a se împerechea cu tot ce le ieșea în cale, inclusiv între ele, de unde s-a născut pederastia ce a făcut parte din religia vechilor greci. Ca să înțelegem cît erau de fanatici în apucăturile lor moral-religioase, am să amintesc despre procesul filozofului Socrate din anul 398 î.e.n.

Acesta a fost acuzat de către Meletos, Anytos și Lycon pentru impietate adusă zeilor cetății Atena din acea vreme. Actul de acuzare era astfel întocmit: ,,Eu, Meletos, fiul lui Meletos, din dema Pitthea, acuz sub jurămînt pe Socrate, fiul lui Sophroniscos, din dema Alopex. Socrate se face vinovat **de crima de a nu recunoaște zeii recunoscuți de cetate și de a introduce divinități noi;** în plus, se face vinovat de coruperea tinerilor. Pedeapsa cerută: moartea”. După cîteva luni de la judecarea pîrei, Socrate a băut o cupă de zeamă de cucută ca să aibă o moarte ușoară, deși prietenii au vrut ca el să plece la barbari. Procesul filozofului nu este numai un avertisment istoric singular, și care nu trebuie uitat; fapta a fost și a rămas ca procesul turmei tîmpite împotriva gândirii care cercetează adevăratele

probleme, dincolo de mediocrităţile zilnice. Prin atitudinea sa Socrate ne obligă să ieşim din tiparele obişnuinţelor dobîndite prin educaţie, manipulare ori necunoaştere şi să încercăm alte cărări încă neumblate de nimeni. Filozoful, prin gestul său, a luat în răspăr toată cultura şi religia gloatelor care trăiau numai pentru avere, putere şi împerechere, mai ales după ,,obiceiurile greceşti".
De aceea grecii au arătat o ură nemărginită împotriva altor culturi ce aveau alte fundamente contrare năravurilor, pretenţiilor şi ,,obiceiurilor greceşti", batjocorind şi falsificînd tot ce le stătea de-a curmezişul. O atitudine identică au avut-o ivriţii începînd cu secolul ll î.e.n. practicînd-o şi azi la fel de bine prin industria holocaustului. Printre victimele pricepuţilor greci au fost şi cei care i-au luat în stăpînire prin sabie, romanii, lăsîndu-se aburiţi chiar la ei acasă de aiurelile pline de şiretenii şi viclenii ale palavragiilor, vrednici urmaşi ai lui Herodot.
Împotriva curentului de maculare a vechilor tradiţii latine de către grecii care erau profesorii tinerimii romane, s-a ridicat Cato cel Bătrîn (231-149 î.e.n.) ce îşi sfătuieşte fiul astfel: ,,Marcule fiule, despre grecii aceştia îţi voi vorbi la timpul şi la locul său. **Ei sînt o rasă de oameni stricaţi, şi care nu se mai pot îndrepta**. Cugetă că prin cuvintele acestea **îţi vorbeşte un oracol.** Ori de cîte ori **oamenii aceştia vor veni cu scrierile lor, să ştii că ei toate le corup."** Scrisoarea apare în textele lui Pliniu cel Bătrîn iar retorul roman subliniază acţiunea grecilor de a falsifica cultura celorlalte popoare, inclusiv a romanilor, pretinzînd că totul s-a născut pe pămînt din vîna lui Hercule şi de sub freza lor! Deşi în alte culturi europene, zicerile grecilor sînt privite şi analizate cu mare grijă, fiind comparate cu date venite din alte culturi şi din alte domenii decît cel al scrisului, la noi, adevărul unic vine numai din scrierile acestora, iar cînd nu se găseşte acolo, aşa cum îl doreşte căutătorul, atunci îi vine o revelaţie sau trăire iniţiatică şi pînă la urmă totul iese cum l-a vrut priceputul autor.
Pliniu cel Bătrîn zice următoarele despre cei care se ţineau că au luminat întreg neamul omenesc a antichităţii clasice: **„Grecii sînt părinţii tuturor corupţiilor",** adică a falsurilor şi minciunilor ca să ne fie mai limpede.
Vergilius (70-19 î.e.n.) în *Eneida* ll,49 scrie despre acelaşi popor de falsificatori şi hoţi de valori materiale şi spirituale: ,,timeo Danaos et dona ferentes" sau după urechea noastră sună aşa: „În greci să nu ai

încredere nici cînd îți aduc daruri” ori ,,Mă tem de greci chiar și atunci cînd aduc daruri”. Numai noi nu ne temem de leprele iadului, ajungînd să ne închinăm tuturor falsificatorilor și plăsmuitorilor de sacre adevăruri, tuturor hoților și nemernicilor care ne-au umilit, tîlhărit și batjocorit de am ajuns poporul sula, gunoaiele Europei, sau adunătura degenerată de sulici, ori turma behăitoare fără cap și fără cărare.

Cultura occidentală are ca temelii civilizația greacă, romană și iudeo-creștinismul. Adică am luat de la greci: minciuna, hoția, lăcomia, pederastia; de la romani: viclenia, nemila, robia, cruzimea și crima iar de la ivriți: șiretenia, minciuna, lăcomia, și ura nemărginită împotriva celorlalți.

Ca să înțelegem mai bine mitologia vechilor greci, dar mai ales să scoatem la din întuneric ceea ce ei nu au vrut să se știe, trebuie să facem lumină în mitul de temelie al iudeo-creștinismului luat din teozofia arimină. În vechile ziceri carpatice duse în cele patru zări, **existau trei povești pline de tîlc privind izvodirea neamului omenesc** care dau vorbă de înțelepciune astfel:

1. Mitul creaționist, care spune că Ziditorul din ceruri, pentru a da viață pămîntului și Creației de început, a făcut din lut după chipul său pe om, i-a dat și o scîntiei din duhul Prealuminatului și un moț pe creștetul capului să se deosebească de celelalte ființe vii și să-și aducă aminte de Părintele Ceresc. Mai înainte însă Senta a pornit prin întunecimile începuturilor pentru a face Pămîntul fiindcă pînă atunci era o mare nesfîrșită iar în mijlocul ei, un copac uriaș – Pomul Vieții, al Cunoașterii ori a Binelui și Răului – iar omul ca cea mai iubită zidire pe care Tatăl dorea să o facă, nu avea unde să-și pună sălaș și odihnă. Povestioara a fost pusă în *Vechiul* și *Noul Legămînt* de strîngătorii ivriți și odată cu ea, s-au scornit cele mai năstrușnice reguli de maimuțing și șterpeling la mințile și buzunarele goimilor cap de lut. Restul poveștii ,,revelate” se poate citi în făcătura lor!
2. Mitul evoluționist, este a doua formă de înțelegere a apariției neamului omenesc pe pămînt și el se găsește în scrierile esenilor descoperite la Marea Moartă, manuscrise ce spun că la începuturile începuturilor din izbirea fulgerului Tatălui Ceresc în marea întunecată, s-a pornit o vînzoleală și o tălăzuire a apelor care speriau și cerurile. Din acest zbucium neostoit au apărut peste tot munți de

spumă întunecată, care, tot fiind purtată dintr-o parte în alta, s-a întărit și prin unirea ei în mijlocul apelor, s-a format pământul. Apoi Sîntu a binecuvîntat Maica Pământească cu ape, păduri, ierburi, animale și la urmă l-a făcut pe om. Dar i-a dat de știre să nu ucidă animalele și să nu mănînce din din trupurile lor fiindcă ele sînt frații și surorile oamenilor și cine săvîrșește asemenea nelegiuire își mănîncă propriul trup. Și ierburile și copacii sînt frații lor fiindcă sînt zămisliți din duhul și taina Tatălui Ceresc iar cum creația lui este sfîntă și nemărginită, tot așa această viață este binecuvîntată ca parte a creației. Omul poate folosi numai roadele acestor plante sau trupul lor cînd este lipsit de izvorul vieții altfel ei vor uita de Tatăl lor ceresc și îi vor distruge Zidirea Sfîntă.

3. Mitul zidirii cerești sau extraterestru cum s-ar zice azi de unii pricepuți, este specific numai culturii strămoșești, iar el spune că neamul omenesc a venit din ceruri, de la duhul Maia din stelele numite Peleiade/Pleiade sau Atlantide, fiind fiicele titanului Atlas, și din ea s-a născut Primul Neam Omenesc pe pămînt aici la porțile Istrului unde era Cetatea Ziditorului Ceresc și Mărul Roșu, sau Pomul Vieții, Pomul Cunoașterii Binelui și Răului. Pentru buna rînduială a Neamului Scoborîtor din Duhurile cerurilor sau Zei cum a scris latinul Ovidiu, Ziditorul i-a dat prin proorocul Eno, *Legea/Calea Adevărului și Dreptății*, să-i fie pravilă de dreaptă cumpănire în lumea văzutelor și nevăzutelor spre izbăvire și mîntuire întru învierea și înălțarea la ceruri a sufletelor celor ce și-au terminat caierul pe pămînt, în vecii vecilor. Senta/Sîntu a dat ființei lui iubite cele două daruri care să-l ajute pentru a deveni OM; mintea pentru trup și scînteia din lumina cerească care să îi fie de suflet. Prin cunoaștere, mintea devine mai isteață, ajutîndu-ne să săvîrșim fapte bune și să spunem vorbe bune care, la rîndul lor vor zidi în noi mereu și mereu un suflet bun pe drumul devenirii noastre ca OM.

Ca să le demascăm mai bine făcăturile ivriților, grecilor și sataniștilor iudeo-cretini, trebuie să lămurim și conceptul de univers sau ,,lume" din vechile scrieri. Cultura carpatină vedea universul sub forma unui ou sau a unei sfere; partea de sus era bolta cerească iar partea de jos era o mare uriașă pe care plutea pămîntul sub forma unei turte încrețite, fiind munții și dealurile. Turta în unele mituri plutea singură

pe marea nesfîrșită, în altele era ținută în spinare de unul sau doi pește, iar unele ziceri ne spun că oul era ținut undeva în spațiul nemărginit de un șarpe de lumină care îl înconjura de jur-împrejur ținîndu-și coada în gură să nu-i scape prețioasa povară.

Mitul facerii universului din ou așa cum îl știau oamenii ce au locuit la Gobekli Tepe (mileniul Xll î.e.n.), șarpele ceresc descoperit la Brad, Lepenski Vir (mileniul Vll î.e.n.), Ki-en-gi/Sumer (pe la 3000 î.e.n.), o imagine simbol contemporană făcută după aceste concepte teologice și oul din piatră descoperit în comuna Corbi, județul Argeș.

Dar la pricepuții greci din antichitate lipsește mitul creației neamului omenesc, iar **potopul amintit de ei, este dat de fiorosul Zeus împotriva neamului pelasg** pentru că nu stătea la mîrlit/împerecheat, obicei atît de drag lor. Și totuși din prăpădul îndrăcitului zeu scapă Deucalion cu soața sa Pyra sau Pyrrha, ajutați de pelasgul Prometeu care era și tatăl celui salvat cu corabia de la potop. Mama lui Deucalion era Pronoia iar pelasgul pămîntean ajunsese atît de uriaș încît cu o mînă atingea luna și cu cealaltă pămîntul. Despre nașterea eroului avem cîteva informații în Argonautica scrisă de către Apollonius Rhodius în secolul lll î.e.n. care ne spune următoarele: ,,Acolo în Achaia, în nordul Greciei este o țară înconjurată de munți înalți, bogată în oi şi în păşuni, loc unde Prometeu, fiul lui Iapetus, prin soția sa Pronoia l-a adus pe lume pe frumosul Deucalion, care a fondat primele oraşe şi temple zidite pentru cinstirea zeilor nemuritori şi, în primul rînd pentru binele oamenilor Acest tărîm se vecina cu Haemonia vechea denumire a Tesalia”. Numele regiunii vine de la **pelasgul Haemon** care a fost fiul lui Pelasgul și tatăl lui Tessalos care a dat și noul nume ținutului.

Cea mai veche scriere despre Deucalion aparține lui Hecateu din Milet (540-470 î.e.n.), dar cartea nu a supraviețuit vremurilor scăpînd mici fragmente care însă nu menționează potopul, dovadă sigură că povestea a fost ticluită mai tîrziu să dea bine în vadul făcăturilor enenist-elitiste.

Pe de altă parte, Dionisie din Halicarnas (sec. l î.e.n.) scrie că Deucalion a fost fiul soților Prometeu şi Clymene, fiica lui Oceanos, adică a Mării Negre, dar nici el nu menţionează nimic despre un potop, numindu-l pe erou cu titlul de comandant al celor de la Parnassus care a condus **„a sasea generatie" de pelasgi din Tesalia.**
Mai găsim mărturii despre Deucalion și la Ovidiu în *Metamorfozele* şi în *Biblioteca* lui Pseudo-Apollodor, autorii scriind că eroul a domnit asupra regiunii Phthia (numită de Herodot în *Istorii* 1,56**„țara Vatra"** ca să știe și proștii cît de șmecheri sînt grecii), fiind anunțat de către tatăl său asupra nenorocirii pe care Zeus s-a pus să o dea pelasgilor. El construiește o corabie cu care plutește pe întinderile nesfîrșite de ape, astfel că, atunci când apele s-au retras după nouă zile, el şi soţia sa Pyrrha, au fost singura pereche de supravieţuitori. Corabia s-a oprit după unele ziceri pe muntele Parnassus, sau muntele Etna din Sicilia, ori muntele Athos, în Chalkidiki, sau muntele Othrys în Tesalia. Ei au fost salvați datorită pietății arătată față de divinități.
Cu potopul pe care Zeus l-a dezlănțuit împotriva locuitorilor Peloponesului, el a vrut să pună capăt epocii bronzului în lumea cunoscută din acele vremuri și să nimicească pentru totdeauna neamul pelasgilor pe care grecii îi urau de moarte. Și leprele ivrite tot așa au pornit un potop de minciuni și făcături împotriva aceluiași neam vechi Scoborîtor din Zei, numit pelasgi de hoții greci, iar de către sataniștii iudei Magog sau Gitia, dar ei se știau scoborîtori din puternicul strămoș Arimin.
Deucalion și soția sa Pyra au primit încuviințarea de a rezidi neamul omenesc, și ajutați de zeița Themis au renăscut această spiță din pietre și pământ. Ne spune mitul că din mîinile Pyrei ieșeau fete frumoase, iar din mîinile lui Deucalion ieșeau băieți puternici. Ei au avut împreună pe băieții **Hellen** și Protogenea, iar în unele variante apare Amphyction, iar printre numeroșii nepoți pe **Dorus, Graecus**, Makedonos, Magnes.
Mitul ne arată să ne limpezească pentru totdeauna mintea de elenism și elitism indo-european, că nu a existat o năvălire a aheilor în Pelopones vreodată, poporul acesta fiind născocit în Alexandria în secolul lll î.e.n. cînd ei au falsificat și grecizat cele două poeme ionice adică pelasgice, Iliada și Odissea. Istoria lor reală s-ar opri doar la dorieni, care erau mai sălbatici ca fiarele codrilor și cînd au pătruns în

Pelopones, au culcat la pământ tot ce au găsit în cale inclusiv cetatea ciclopică Micene.
Să le mai arăt de la obraz hoția pe care au făcut-o în dauna culturii arimine, chiar prin numele celor două personaje salvate de la potopul lui Zeus. Dumnealui Deucalion, era fiul lui Prometeu părintele neamului omenesc, fiind de neam **pelasg** cum zic chiar ei sumeţindu-se cu tîlhăria făcută, fiindcă la vechii greci orice furtișag, dacă aducea cîștig, era considerat treabă cinstită. Din acest neam, se trage după scrierile lor tot neamul cel cu freza crestoasă: ahei, eleni, greci și elenişti elitişti, răcnind și dînd din picioare că nu-și mai pot vedea curul la cîtă cultură au dat altora! Chiar numele lui Deucalion are sens religios numai în limba veche pe care o vorbeau neamurile arimine la pragul mileniilor ll și l î.e.n. (***deu***: deo de pe tăbliţele de plumb care are sensul de sacru, sfînt, veghetor ceresc + ***kali:*** frumos, întocmai cum este el numit și în plăsmuirile hoţomanilor greci, a conduce, persoană dragă, iar celor îndîrjiți le amintesc faptul că acest cuvînt încă exista în limba noastră pe la anii 1200, fiindcă în textele latine, conducătorii românilor sud-dunăreni care s-a răsculat împotriva grecilor bizantini în anul 1185, au fost scrișI Kalopetrus și Kaloianus +***on:*** neam, clan, popor, a se aduna), deci într-o interpretare s-ar traduce cu sensul de omul binecuvîntat de divinitate/ceruri pentru a conduce neamul drag/ales. Iar soaţa lui înseamnă flacără, așa cum folosesc și azi rumînii din Albania acest cuvînt!
Praful și pulberea să se aleagă de toate tîrîturile care ne-au făcut atîta rău!
Geţia - Secţiunea 3

NEAMUL MOŢAT ŞI ŢARA MOŢILOR

Mumie de bărbat descoperită în Takla Makan sau Tarim, începutul mileniului ll î.e.n.

Tăbliță emeș cu mitul facerii de către Anu, cca 2800 î.e.n.

Amforă de la Atena cu Hercule care atacă centaurul „Nessos”, secolul Vl î.e.n.

Piesă de a arcași sciț V î.e.n.

Țesătură descoperită la mumiile din Tarim

Traiste mici pentru copiii românilor de azi.

Macaturi/ românești

Despre Neamul Moțat la propriu nu există în cultura română sau europeană scris un cuvințel să fie și el acolo, de aducere aminte! Pentru a fi căutarea cu folos în întunericul trecutului nostru, trebuie să pornim tot cu zicerile populare și datele venite de la emeșii pripășiți în Ki-en-gi.

În cultura emeșilor din Ki-en-gi/Iraq, pe o tăblița de lut este prezentat momentul cînd **Anu a zidit primul om**, care era un bărbat și pentru a-l învăța să se îngrijească cuviincios, **i-a legat părul pe creștetul capului într-un moț**. În spatele Ziditorului este un pom cu nouă ramuri, ceea ce dovedește că atunci emeșii foloseau un calendar cu nouă zile cînd a fost zidită lumea, la fel cum zice și povestea noastră cu același subiect despre pățania Dracului cu Nefărtatul. Cuvîntul care în vechime avea sensul de Dumnezeu, adică cel făr' tat'(ne + făr' + tat'), a ajuns în gura spurcată a iudeo-sataniștilor ca Dracu, Aghiuță, Satana și alte asemenea dulcegării iahviste! În partea stîngă a imaginii

de pe tăbliță se vede o altă divinitate ce lucrează de zor la facerea unei oale, fiindcă în vechea cultură omul era asemuit unei oale și de aceea la moartea lui se spărgea de pragul casei o oală de lut să arate că s-a dus sau a fost eliberat un suflet către ceruri.

Dar emeșii spun că au sosit în Ki-en-gi din țara Dilmun, iar informațiile istorice și lingvistice arată că acest ținut mitic este chiar teritoriul actual al României, unde era și cetatea lui Dumnezeu. Ei spuneau că sufletele celor răposați se duceau în Dilmun care era Raiul pentru că acolo era cetatea lui Anu. Și grecii cei șotioși în făcături și furtișaguri, spuneau că în Carpații de miazăzi era Kogaionul, adică locul unde se întîlnește Dumnezeu cu sufletele geților care au murit, și mult timp ne va trebui și de aici înainte ca să ieșim din făcăturile iudeo-sataniștilor.

Dovezi istorice și arheologice despre neamul moțat avem că am putea scrie tomuri înalte cît Carpații!

Primul drum spre cercetare este către acel popor misterios care a trăit începînd cu mileniul ll î.e.n. în deșertul **Takla Makan** sau **Tarim**. Arheologii chinezi cînd au descoperit mumiile conservate de uscăciunea deșertului, au rămas uimiți de fizionomia lor europeană și repede au pus batista pe țambal, fiindcă dacă ar fi știut și alții, ar fi avut de suferit ,,vocea patriotului naționale". Dar în anul 2007 au lăsat niște europeni și americani curioși să ia probe de ADN iar acestea au confirmat că respectivele populații au legături genetice cu cea din estul și centrul Europei, dar și hainele lor seamănă cu cele descoperite în respectivele regiuni. Regiunea Takla Makan este în fapt o depresiune în nord-vestul Chinei de azi și era populată de aceste neamuri venite din centrul Europei, în depresiunea **Tarim(**încă un ***tărîm*** strămoșesc necunoscut de români!). Expertizele ADN demonstrează că mumiile din deșert au o "genealogie" complexă, întinsă din Europa Vestică până în India, din stepele Asiei Centrale până în Mesopotamia și China. Acest aspect dovedește odată în plus direcțiile migrațiilor Neamului Moțat, sau a Neamului Scoborîtor din Zei către cele patru zări ale Maicii Pămînt, din baștina lor carpatină.

În deșertul Takla Makan s-au găsit mai multe sute de trupuri uscate; bărbații aveau cam 2 m. sau chiar mai mult, iar femeile cam 1,8 m., părul blond, roșcat sau șaten deschis, unul era îmbrăcat cu o haină lungă pînă la genunchi de culoare vișiniu închis, pantaloni albaștri iar în picioare purta un fel de cizme. **Era încins cu un brîu cu modele**

deosebite care se găsesc pe vechile țesăturile din Europa Centrală şi Răsăriteană. Şi cizmele aveau modele cusute pe ele. Pe față avea pusă o pînză de culoarea hainei. Această civilizație a dăinuit în actuala regiune a deșertului pe la 2500 – 1700 î.e.n iar ultimele rămășite au rezistat pînă în secolul Vlll î.e.n. Era o civilizație cu agricultură bazată pe irigații și un comerț foarte dezvoltat cu India de vest, Mohenjo – Daro și Sumer. Țineau un fel de evidență cu ajutorul unor bile cu semne pe ele pe care le puneau în vase iar acestea aveau la rîndul lor anumite semne. În localitatea Gorban din județul Iași a fost descoperit în anul 2001 un vas ce avea înăuntru o adevărată comoară; 21 de statuete cu simboluri feminine şi 21 de simboluri masculine împreună cu 42 bile mici de lut ars ceea ce mă face să cred că această civilizație a plecat pe la începuturile mileniului lll tot către est pînă a prins-o istoria unde au descoperit-o arheologii chinezi. Ceramica descoperită cu această ocazie, are multe elemente de ornamentație asemănătoare cu cea de la Cucuteni, dar se manifestă în această regiune cu o mie de ani mai tîrziu. Este singurul lor din lume unde mai apar motivele ornamentale folosite la Cucuteni! Și tot în mentalul colectiv mioritic există legenda urieșilor, adică a unui popor foarte înalt, blond sau roșcat, cu pielea albă și ochi verzi sau albaștri care le-au adus românilor chemarea către înțelepciune.

În emegi cuvîntul ***takla*** înseamnă, a dezvălui, a deschide, a spune iar în româna veche, cuvîntul *tacla*însemnă pălăvrăgeală, taifas, a discuta despre nimicuri. Makan este numele identic cu cel care îl foloseau semiții pentru Egiptul de nord și înseamnă marea cîmpie. Țesătura descoperită la una din mumii este specific românească și asemena macaturi/păretare se mai găsesc și astăzi în unele case țărănești!

Al doilea drum către cunoașterea acestui adevăr trebuie să-l facem în lumea sciților iar un obiect din aur descoperit în actuala Ucrainã, vechi de prin secolul V î.e.n. prezintă doi arcași spate în spate, trăgînd cu arcul. Cel din stînga are trupul întreg iar părul tăiat în chică, și-l ține legat după cap într-un moț.

Herodot amintește în ***Istorii*** că sciții au avut o regină de toată isprava, numită Tabiti, care după moarte a fost venerată ca o divinitate de către neamul lor, înălţîndu-se la ceruri şi devenind unica divinitate a acestui neam. Cuvîntul tras pe făgașul lingvistic înseamnă **tatăl cu moţ** sau **tatăl celor moţaţi**(***ta***: tată, în text Tatăl Ceresc + ***biţi:*** moţ), cu referire directă la faptul că în vechime sciții își purtau părul legat în creștetul

capului. Dar cuvîntul mai poate însemna și Tatăl Ziditor al Neamului așa cum apare Anu pe tăblița emeș, pentru că în limba română veche cuvîntul ***moț*** mai are sensul de matcă sau matiță care este burduful unui năvod unde se adună peștii prinși, adică o burtă unde mișcă viața(geții aveau ca simbol al apariției lor pe pămînt în zodia peștilor chiar doi pești) sau regina/matca albinelor din care se naște tot neamul lor.

Diodor din Sicilia în ***Biblioteca istorică*** spune că getul Zamolxe a primit Legile Frumoase de la zeița Hestia. În limba scitică, Hestia se numea și **Tabiti**, fiind zeița vetrei şi a focului la acest neam dar exista o asemenea divinitate și la geții cei făloși. Adică Zamolxe primise **belagines** chiar de la Tatăl Moțat sau ziditorul Neamului Scoborîtor din Zei. În vechile tradiţii ale românilor se mai găsesc urmele acestor mituri care spun că îi mai osteneau pe săteni cu un foc ce se aprindea pe lîngă focul din ogrăzi, în mijlocul satului – vatra – pentru a se aduna în jurul acestuia tot neamul locului respectiv, aşa cum arată și descoperirea din localitatea Poduri, județul Bacău.

În vechile mitologii arimine, focul vetrei era considerat o fiinţă vie divină, imaterială dar manifestă şi prezentă în viaţa Fiului Omului, fiind adăpostită în focul sfînt al vetrei strămoşeşti. În acest foc era interzisă scuiparea sau arderea gunoaielor şi a bălegarului indiferent cine îl făcuse. Era cinstit şi ca foc viu pentru că de aici, oamenii puteau să-şi transmită binecuvîntarea Tatălui Ceresc dată neamului omenesc iar darul avea şi rolul de a uşura viaţa muritorilor pămînteni, pe lîngă cel de purificator al sufletelor mioriticilor și a turmelor de animale.

În al treilea drum al căutării, trebuie să ajungem în baștina mioritică, acolo unde s-a zămislit neamul omenesc în această parte a pămîntului și care este izvoditorul vetrei civilizației europene. Plecarea celor pribegiți în tărîmul Tarim din spațiul carpato-pontic nu a însemnat și pustiirea Țării Sfinte și a Cetății lui Dumnezeu, fiindcă rămas-au acasă destui ca să le ducă mai departe deprinderile și portul. Munții Apuseni care formează partea de vest/apus a Cetății lui Dumnezeu se mai numesc și **Țara Moților**, dar nimeni nu și-a pus întrebarea de ce acești locuitori umblau pînă către anul 1900 cu chica legată la spate **într-un moț** precum arcașii sciți din secolul V î.e.n. A venit vremea să se știe că obiceiul acesta al moților este vechi de prin mileniul lV î.e.n. așa cum ne dovedește tăblița emeș privind facerea neamului omenesc.

Că multora le va aduce tot veninul în gușa lor drăcească, asta nu mă va face să nu spun adevărul despre neamul meu getbeget și pe deasupra Scoborîtor din Zei și nu din ,,legămîntul" Talpei Iadului sau Satanei. Imaginea cu centaurul **GETOS** căsăpit de Ierackles, este dovada arheologică a portului strămoșesc al chicii sau părului la neamul arimin. Dacă îndrăciții istorici germani, în turbarea lor elenistă, l-au citit pe Getos, în Nessos, asta arată că au fost niște nasoli și ne-au tras și nouă o nasoleală. Urît din partea lor dar mai urît din partea noastră că nu am avut curajul să-i punem cu curul în țeapă pentru asemenea mîrșăvie.
În cîntul lV al poemului *Iliada* scris de Homer în secolul Vlll î.e.n. avem date vrednice de ținut minte cu privire la coafura tracilor arimini, adică a geților din Tracia care participau și ei la războiul Troiei fiind amintiți: „**Tracii moţaţi,** şi-l încinseră pe dată cu lungile suliţi". Iar istoria ne mai vorbește de un neam moțat chiar mai la sud, vecin cu cetatea lui Priam, **bitinii** care locuiau în țara Bitinia. Cuvîntul bitini este format din biți cu sensul de moț și ni care înseamnă uimire, admirație sau mulți.
În al patrulea drum al căutării să coborîm tot spre miazăzi pînă vom ajunge în Egipt. Despre divinitatea egipteană **Thoth** ce apare la începutul imperiului vechi, adică în prima parte a mileniului lll î.e.n. atît scrierile băștinașilor cît și grecii au reușit să ne transmită numeroase informații, zeul fiind numit de către aceștia din urmă și cu numele de Hermes Trismegistos sau Mercurius. Zic vechile scrieri despre zeu că se afla la originea a tot ceea ce a zămislit mintea omenească, dar era şi stăpîn al năvălitorilor tăbărîți din răsărit care se tot înghesuiau să viziteze templele și piramidele egiptenilor fiind şi Stăpînul Ţărilor Străine.
Mitologia lor zice că **primul Thoth** a dat egiptenilor toate științele şi arhitectura, scriindu-le pe pereţii templelor şi pe plăci de piatră pe care le-a îngropat spre a fi păstrate. Aceste informaţii sînt foarte vechi în cultura egipteană fiindcă, peste timp ne-a venit mărturia lui Philon din Byblos(64-141) care a scris *Istorii feniciene*, unde susține că s-a folosit de date și fapte culese de Sanchuniathon, preot fenician şi mare învăţat din vechime ce a trăit în secolul X î.e.n. precum şi date strînse de alți autori. Zice el că Sanchuniathon a luat facerea lumii din *Cărţile lui Tehu-ti*, şi pasajul ne lămureşte astfel: „..,El presupune că începutul tuturor lucrurilor este alcătuit dintr-o Ceaţă Întunecată de natură

spirituală sau din ceva ca o suflare de ceață întunecată şi dintr-un tulbure haos negru precum ceea ce respira, că acestea erau nemărginite şi multe veacuri au rămas fără margini. Dar atunci cînd acest Duh s-a îndrăgostit de propriile sale principii prime şi ele au fost amestecate, acea îmbinare s-a numit Iubire; iar această Iubire a fost începutul creaţie tuturor lucrurilor. Dar haosul nu ştia propria lui creaţie. Din îmbrăţişarea acestuia cu Duhul s-a născut **Mot** – Mîl. Din ea – Marea Mamă – izvorî toată sămînţa creaţiei, naşterea tuturor corpurilor. Înainte de toate au fost Marile Vieţi lipsite de simţire iar din acestea s-au ivit după aceea Vieţile ce aveau inteligență. Ultimele au fost numite Zophasemin, adică Veghetorii Cerurilor. Şi acestea au fost alcătuite în chip de ou, şi au strălucit precum **Mot, Soarele şi Luna**, Stelele şi Sferele planetelor. Iar cînd acea primă negură a început să lumineze, din căldura ei s-au născut ceţurile şi norii mării şi al pămîntului şi revărsări şi șuvoaie mari de ape din firmament.” Povestea este năucitor de asemănătoare cu miturile creației de la noi dar despre care nu se știe cam nimic. Ne mai lămurește el că prima creație din iubirea Tatălui Ceresc pentru propria întrupare a fost Mot care era un mîl, adică Maica Pămîntească – din care s-au născut toate celelalte văzute și nevăzute. Iar această a doua creație strălucea ca Soarele și Luna. Grecii nu aveau sunetul ț și cred că respectivul cuvînt pe vremea autorului se auzea **Moț** dar nu a avut el cum să-l scrie fonetic. În limba română cuvîntul ***moț*** mai înseamnă, umflătură sau matcă a albinelor adică izvorul tuturor nașterilor spiței vieții, la fel cum zic și miturile noastre.

Ne-a mai lăsat scris Philon despre acest personaj în lucrarea sa: ,,Şi Cronos – Amon – mergînd în ţinutul dinspre miazăzi, a dat întregul Egipt zeului Taaut, pentru a fi regatul său. Toate lucrurile acestea au fost consemnate **pentru prima oară de cei Şapte Fii ai lui Sedek**, **cabirii împreună cu cel de-al optulea frate al lor, Asclepios,** după po-runca zeului Taaut”. Dar Cronos era fratele titanului Atlas care avea regatul lui la nord de Istru, deci Toth sau Taaut nu putea fi decît un supus carpatin al titanului care a primit loc de zidire a unui nou neam pe tărîmurile Egiptului. Pe acest făgaș vine și zicerea autorului Philon, că toate faptele și înțelepciunea lui Taaut, a fost pusă în zapis de cei **Șapte Cabiri**, fiii peotului Sedek, adică neamul nostru din străvechimi despre care nu îndrăznim să vorbim de tîmpiți ce sîntem, sau de frica leprelor pupincuriste care ne conduc și ne amenință cu

pușcăria pentru că îndrăznim a spune Adevărul ce însemnă pentru jegurile mozaice antisemitism, naționalism și fascism. Deși istoria antică i-a consemnat de zeci de ori pe cabiri, iar Zamolxe i-a binecuvîntat în insula Samos cum ne zic tăblițele de plumb, noi rămînem neclintiți după făcăturile lui Herodot și a altor făcători de istorii.

Zeul Thoth în egipteana hieratică era scris DHT care trebuie citit **Dahau –ti** și tălmăcit ca neamul sciţilor sau ***Legea Sfîntă a Sciţilor***, adică a neamului nord-istrean. informație pe care o găsim și în discuțiile avute de scitul sau getul Anacharsis cu regele lidian Cresus. **Dahue** sau **dahae** sînt un trib de sciți amintit de mai multe ori în scrierile antice. După tradiţiile religioase egiptene oraşul Wnt – oraşul iepurelui – numit mai tîrziu Khemenu era cunoscut drept cetatea celor opt ai lui Thot şi principalul centru de cult, adică cei şapte cabiri şi patronul lor spiritual. Grecii au numit acest oraş Hermopolis adică oraşul lui Hermes cum l-au rebotezat şi pe Thot după năravul lor specific. În limba română cuvîntul căminu are sensul de casă dar şi de baştină.

Divinitatea mai era numită cu numele de **Shu**, fiind asociat cu răsăritul soarelui și purta ca simbol distinct, o pană înaltă prinsă la bentița de pe frunte, adică un **moț divin**. Dar în egipteana hieratică, numele său era scris printr-o pană, **adică moțatul**. În multe imagini din templele egiptene el apare cu cap de ibis cu două pene în sus sub forma unui moț. Deci și **Dahau-ti/Thoth era de neam moțat**, adică un Ziditor ceresc ce avea ca simbol capilar un moț de pene față de cei de la baștină care își făceau un moț din propria chică. În limba irlandeză, adică vechea pelasgă vorbită în urmă cu 4000 de ani, cuvîntul ***thath***înseamnă **moț**. Într-un papirul egiptean magic scris în secolul ll î.e.n. în greacă, învocîndu-l pe **Thot**spune: „Arată-mi-te în puterea ta profetică, Zeule cu cuget înalt, Hermes de trei ori mare! Fie ca cel ce stăpîneşte cele patru ţinuturi ale Cerurilor şi cele patru temelii ale pămîntului să se arate. Arată-mi-te, tu, care eşti în Cer, arată-mi-te **tu**, **care eşti din Ou**… Vorbeşte, cei doi Zei sînt şi ei împrejurul tău – un zeu se numeşte **Thath** şi celălalt Haf”. Referirea la naşterea lui Thot din ou se găsea în religia ariminilor orfici din Tracia ce a cunoscut o deosebită răspîndire la greci începînd cu secolul Vll î.e.n.

El mai apare în textele egiptene cu numele de **Tehu-ti**, iar în limba română veche cuvîntul ***tohu***înseamnă nord iar ***ti*** are sensul de neam,

clan, a locui,a dăinui, deci iarăși o cale a istoriei nostre ținută bine în întuneric de fel de fel de lifte și jeguri otrăvitoare.
Dar amintirea Neamului Moțat mioritic, o găsim la hoțomanii greci care au scris de mai multe ori că Hera(se citește Iera) purta pe cap un smoc de pene de păun, adică un moț foc de frumos, dovedind că originea ei era la nordul Istrului chiar dacă pricepuții cu nas subțire s-a străduit să șteargă urmele fatei săvîrșite.
Și revin pe plaiurile Neamului Moțat, amintind obiceiul unic în Europa pe care îl practică și în prezent românii: **tăierea moțului la copilul mic.** Este una din tradițiile vechi de cînd lumea, răspîndită peste tot în țara noastră, avînd multe particularități după locurile și felul cum oamenii au păstrat acest obicei foarte supărător pentru popime. Datina este păstrată bine în Oltenia, Muntenia și Moldova, ajungînd de multe ori să aibă valoare egală cu cea a slujbelor bisericești adresate copilului mic, nenumărați părinți neconcepînd să nu o respecte. Obiceiul, cu mici diferențe se petrece astfel: cînd copilul împlinește un an, o sărbătoare aparte este dedicată tăierii moțului, adică a unei șuvițe din părul copilului, după care o turtă este ruptă deasupra capului iar cîteva obiecte ii sînt lăsate la îndemînă pe o tavă sau pe o masă. Primul obiect pe care copilul va pune mîna este considerat hotărîtor pentru soarta lui. Dar timpul cînd se taie moțul, în unele sate poate ajunge pînă la trei ani, cu precizarea ca anul să nu fie cu soț. Unii spun că la fete nu trebuie să se taie moț, ci numai la băieți, alții cer ca toți puigăneii mioritici să fie trecuți pe sub foarfecă indiferent de sex. Locul sărbătorii este stabilit de tradiție, la nași sau acasă la părinții copilului. Și ziua stabilirii tăierii moțului este stabilită după regiuni și tradiții, duminica, lunea sau orice zi din săptămînă, dar să nu fie în postul Paștelui.
Tăierea moțului se face astfel: copilul primenit cu haine primite de la naș este pus pe o pernă sau o căldare cu apă peste care se pun trei colaci mari. Ca să nu se prindă bolile de el, se zice că cel mic trebuie legat la ochi să nu vadă cînd i se taie moțul. De funda cu care este legat la ochi se prinde la capăt un bănuț pentru noroc. Cu o foarfeca sau un briceag nașul taie moțul și întreabă: "De ce ti-e moțul, finule?" la care cei de față răspund: **"De noroc si sănătate și de o oaie cu lapte".** Vedem că acțiunea este una inițiatică prin care copilul este acceptat în clanul mioritic respectiv iar sărbătoarea se vrea o invocare a sănătății veșnice și a bunăstării.

Unii zic despre felul tăierii **că motul il taie naşa în semnul crucii, cîte un pic bineînţeles**. Părul tăiat este pus pe un bănuţ lipit cu ceară curată de la o lumînare. Alţii din Dobrogea spun că din păr se taie o şuviţă care este adunată din patru puncte ale capului sub formă de cruce de care se prinde funda iar naşa duce la îndeplinire obiceiul. Cînd face această treabă, naşa nu trebuie să uite a pune un bănuţ pe moţ. În unele locuri, lumînarea de la botez împreună cu şuviţa de păr se păstrează pînă la împlinirea vîrstei de şapte ani, apoi se va îngropa la rădăcina unui pom fructifer. În alte locuri, moţul se îngroapă în ziua tăierii într-un lan de grîu. După îndeplinirea tăierii, naşa rupe în patru părţi egale – sub forma unei cruci - deasupra capului copilului o turtă, care se dă la cei de faţă. În alte părţi turta se rupe numai pentru fetiţe nu şi pentru băieţi, dar la alte bordeie obiceiul este invers. În ţinutul Iaşilor, la fetiţe se rupe o turtă după semnul crucii, iar pentru băieţi se rupe un colac. Dar preoţii nu văd cu ochi buni tradiţia strămoşească, fiind conştienţi de originile ei mult înaintea iudeo-creştinismului însă nu pot scoate din capul mioriticilor năravul venit din moşi strămoşi, iar într-un articol pe site-ul cretin ortodox.ro se menţionează următoarele: Aşadar, bazaconia este un lucru lipsit de noimă, însă dacă aş încerca să spun anumitor creştini ortodocşi români faptul că tăierea moţului copilului, ruperea turtei peste capul lui şi punerea unor obiecte dintre care copilul să aleagă, sînt fără nici o noimă, aş risca să fiu gonit din parohie”. Ştie slujitorul iudeo-creştinismului iahwist că nu se poate juca cu tradiţiile creştinilor ortodocşi arimini, şi rău îl roade la rînză fiindcă are de ales: ori slujeşte tăierea moţului după datina cea veche adevărată, ori nu slujeşte rămînînd credincios Taplei Iadului şi Satanei, dar atunci trebuie să-şi ia tălpăşiţa din parohia respectivă! Grea soartă l-a mai ajuns pe cucernic!
Iar cui nu-i place zicerea de mai sus, îl poftesc să se uite mai jos ca să aibă ţinere de minte, ori mai corect**„ado meanti rumuno”!**

Centrul religios de la Gobekli Tepe, mileniul Xlll î.e.n. în centrul Anatoliei, Turcia de azi

Fotografii cu sanctuarul de la Goseck, mileniul V î.e.n. în estul Germaniei nu departe de granița cu Cehia.

Stonehenge, construcție începută pe la sfîrșitul mileniului lV î.e.n. de o populație ce a migrat de pe plaiurile mioritice cum o dovedesc atît simbolurile descoperite cît și unele obiecte din sanctuar.

Cetatea-sanctuar Arkaim situată în sud-estul munților Urali descoperită în anul 1987 și atribuită indo-europenilor de către cercetătorii ruși. Cetatea a fost zidită în secolele XX-XVlll î.e.n. dar nu de indo-europeni fiindcă aceștia nu au existat niciodată, ci de **masageți,** adică **geții din ținutul Masa** după scrierile hitite sau **Mesia**, adică sudul Istrului.

Sarmisetusa noastră așa cum ne-au lăsat-o prădătorii romani și cum au batjocorit-o arheologii români, spre a șterge amintirea geților din răbojul timpului.

Și în prezent comuniștii care au dat colțul și sînt înmormîntați în templul sataniștilor bolșevici din Parcul Carol/Libertății au pază militarizată, pe cînd la Sarmizetusa, centrul Marilor Străbuni din Țara Sfîntă și a religiei crucii, totul este lăsat într-o paragină neînchipuită și la mîna hoților. De aceea noi trebuie să fim poporul sula sau sulica, cum bine ne zice plin de neobrăzare H. R. Patapievici.

CONSTANITN OLARIU ARIMIN

Arima, Ariminia, Dilmun, Du Gitii

Despre **Arima**, ținut plin de mister și ascuns în cea mai tainică ceață a istoriei, avem totuși ceva ziceri de la meseriașii în falsuri grecești sau elenistice. Găsim în povestioarele lor că în ţinutul neamului arimilor din nordul Istrului trăia, în vremurile fără de început ascuns bine sub pământ, monstrul Typhoeu, sau Typhon, fiul lui Tartaros şi al Gaiei, sau în altă variantă feciorul după zisa lor fiind zămislit numai de **Hera**, fără un principiu masculin. Dihania avea bătrînețile cernite rău pentru că era o întruchipare chiar de la zidirea lumii, un fel de furtună nimicitoare, un balaur înaripat sau un gigant mai înalt decât munţii, care scuipa foc; la mâini, în loc de degete avea o sută de capete de dragon şi, răsculîndu-se împotriva lui Zeus al grecilor care ajunsese stăpînul cerurilor și pămîntului, acesta supărat pe neascultător, l-a fulgerat cu fulgerele din dotarea personală de unde i-a venit și beleaua, cu care îl cunoaște azi întreaga omenire după meșteșug elenist.

Alte versiuni, ne zic tot după priceperea lor, că în aceşti munți trăia într-o peşteră făptura Echidna, un monstru cu trup de femeie, terminat cu o coadă de şarpe în loc de picioare. Cele două fiare nimicitoare Typhon şi Echidna, după spusele lui Apollodor în *Biblioteca*, 2.1.2 și 3.1; Diodor din Sicilia în *Biblioteca istorică*, 2.43.3; Hesiod în *Theogonia*, versul 301 și Pausanias în *Descrierea Greciei*, 8.18, au dat naştere mai multor monştri care au îngrozit lumea veche dar mai ales mințile mincinoșilor, lăsîndu-ne astfel lista următoare cu blăstămații pămîntului: Kerberos, Hydra din Lerna, Himaira și Sfinxul.
În cele scrise de Dionisie Periegetul, trăitor al secolului ll al erei noastre, îi amintește pe miticii**arimaspii** cu numele de **arimani,** iar Homer(secolul Vlll î.e.n.) în *Iliada*, 2.781–783 spune că patria lui Thyphon, cel mai renumit titan, era **ţara arimilor** sau **Arima**, în Odiseea, poetul spune despre acest**teritoriu de legendă că este în ţinutul hiperboreenilor din nordul Istrului.**
Alte informații despre țara Arima vin de la maestrul mincinoșilor Herodot unde în Istorii, 4.9–10 zice că gigantul Thyphon s-a luptat cumplit cu jupînul lor Zeus dar a fost învins și pus la popreală pe vecie. În altă parte a cărții amintite găsim o altă poveste despre ținutul legendar de la nordul Istrului unde poposește în muncile lui vînosul Hercule, care, dînd peste stăpîna țării numită Echidna, regina din **ţara arimilor**, o femeie jumătate om şi jumătate şarpe, pe loc i s-a aprins arzătorul și din înfierbînțeala aceasta s-au născut Scythes; Agathirsus şi Tracus, moşii celor trei mari neamuri arimine – sciţii, geţii şi tracii – care, după zicerile lor se trag din neamul titanilor. În unele povești venite tot de la greci se spune că arimaspii și-au avut sălașurile la poalele munților **Riphei(sau a Rîpei** cum se aude la urechea noastră)**care era Caucazul de la Istru sau Carpații de azi.**
Xantos ce a trăit pe la anii 500 î.e.n., fiind printre primii istorici greci care încearcă reconstituirea istoriei triburilor și orașelor grecești pe baza legendelor, în lucrarea ***Istoria grecilor*** spune că, peste ținuturile unde Zeus l-a bătut măr pe titanul Tiphon, după acele vremuri crîncene domnise un rege vestit cu numele de **Arimus** sau **Arimun**. Dar în poezia noastră populară **Aram** sau **Arim** este numele unui erou iar vitejii care luptă alături de el se numeau haramini.
Tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia l-au scos la lumină pe strămoşul neamului get, puternicul **Moş Arimin**. Numele a fost dus în peninsula italică prin migrația ausonilor fiindcă îl găsim la umbri unde

Jupiter în vechile lor legende mai era numit cu apelativul de **Ariminum** sau **Armunus** adică al ariminilor. Dar și romanii aveau o zicere aparte pentru Jupiter, numindu-l **Ruminus,** adică cinstite fețe ale Satanei, un fel de rumun după cum scriu și tăblițele de plumb pe care le-ați făcut dispărute, iar războinicul Marte cel născut în glia geților mai purta epitetul de **Arimanios.**
Scriitorul Marcus Terentius Varro(116 î.e.n. - 56 î.e.n.) în lucrarea *De Rerum rusticarum Libri* I 2, 7 ne lasă mărturie despre un ținut din peninsula italică numit Ariminum astfel: ,,An non M. Cato scribit in libro originum sic? Ager Gallicus Romanus uocatur, qui uiritim cis **Ariminum** datus est ultra agrum Picentium. in eo agro aliquotfariam in singula iugera dena cullea uini fiunt.” Și penru noi avem: ,,Oare nu Cato cel Bătrîn a scris cinstit despre începuturi astfel? Romanii i-au chemat pe gali în pămîntul pînă în**Ariminum** cărora, separat li s-au dat acolo ogor și pentru grîu, fiecăruia un iugăr(cam 25 de ari) și cîte zece împreună pămînt pentru viță de vie astfel hotărniciți.”
În anul 268 î.e.n., la gura de vărsare a râului **Ariminus**, intr-o zona care anterior a fost locuită de etrusci, umbri, greci și gali, romanii au fondat colonia Ariminum, care astăzi se numește **Rimini.**
Să vă mai bag o șpangă-n dos jeguri odioase și cin monstruos, zic eu după zisa lor, adică a latinilor din vechime care se plimbau prin Roma, că aceștia îl alintau pe **Mithra**(cuvîntul înseamnă bonetă în latină) sau Sarmis după glia strămoșească, cu vorbulița **Arimanius**, și chiar spun că mă las dus de lumina adevărului și tăria timpurilor nepieritoare fie în veci trecătoare și loc de izvod pentru cei curajoși. Și tot cu asemenea vorbă subțire îl descoperim invocat pe Mithra pe o placă găsită la Buda de azi. Adică să ne dumirim mai mult de o leacă, Fiul Omului sau al Luminii cum îl știau geții pe Sarmis sau Mithra era din**ța**ra **Ariminia** sau **Arimania**, dar baștina mai era numită și **Ruminia** sau **Rumunia,** de nu va fi supărarea prea mare pentru adevărul cu care îndrăznesc să vă plesnesc peste rît. Ori aceste denumiri vin din vremea timpului uitat cînd legendele stăteau la sfat de taină cu înțelepți de seamă și nu lepre sau otrepe care au mînjit cinstitul obraz strămoșesc cu căcat jidovesc mai puturos ca pucioasa și mai otrăvitor decît veninul de aspidă.
Însă aceste mituri nu sînt scoase din pălăria lui hocus-pocus, ci ele reprezintă o realitate istorică intrată în legendă și fabulos despre care timpul nu a avut răboj să o treacă la catastif și astfel a rămas povestea

fără tiv iar răii s-au pus pe destrămat pînă ce, din uluitoarea comoară a rămas un rahat. De vom avea îndrăzneală şi nu luciu cu spoială, atunci vom răsfoi, fără a ne feri, alte foi din vremi uitate şi din alte meleaguri unde găsi-vom în tăbliţele asiriene din secolul Xlll î.e.n. pe vijelioasele triburi de păstori**akhlamu** care îşi ţineau sălaşurile în nordul Asiriei în munţii de la izvoarele Tigrului şi Eufratului, sau mai sus şi mai împrăştiate ori adunate după vremuri şi oameni. Regele asirian Tiglatpilesar l zice într-o inscripţie din anul 1112 î.e.n. că a adus la ascultare aceste urdii prădătoare de răuleni ce nu se dădeau în lături de a veni în ospeţie la asirienii care nu doreau să le vadă mutrele: „De douăzeci şi opt de ori am trecut peste Eufrat pe urmele seminţiilor **akhlamu-arameene**, de două ori pe an.” Inscripţia prezintă numele triburilor atît cu numele **akhlamu** cît şi **arameene** ca să ne fie limpede de ce hoţul defilează prin istorie cu nasul pe sus. Numele populației de păstori vine de la ***akh***: lîna tunsă a unei oi + ***lama***: belşug, adică cei bogaţi în turme. Alţii bîntuiți de vedenii și revelații sataniste aproape că au reușit să le fure istoria, deși ei în acele vremuri nici nu existau ca popor, iar mai tîrziu cînd au scos nasul în lume, consemnările i-au amintit ca bogaţi în lepră, jeg și viclenii. Tiglatpilesar l îi mai numește pe **arameeni, armaya**, iar țara lor **Aramu**, adică **Arima** de la noi. În secolul Vl î.e.n. regiunea respectivă era cunoscută sub numele de **Aryanam** adică ţara ariminilor. Și tot pentru aducere aminte întunecaților, le pun în nas documentele regelui Salmanasar lV(782-722 î.e.n.) unde ţara Amuru a arameenilor, este scrisă şi Arumu, mai tîrziu fiind menţionată și Aramu iar limba pe care o vorbeau neamurile respective se numea**aramii**, dar în alte texte aceşti locuitori erau numiți **sabei**(înțelepți) ca şi cei din sudul peninsulei arabice şi chiar un trib de pe malurile Istrului! Hopa-tropa, uite-așa, v-am pus încă de-o belea!

Pliniu cel Bătrîn(23-79 2.n.) în *Istoria naturală* scrie că denumirea naţională a sciţilor și perşilor era**arame**i după limba greacă şi **aramani** după limba latină, veniți din vechii aramei: „Persae illos(Scytharum populos) Sacas in universum appellavere a proxima gente, antiqui **Aramaeos**”. La fel scrie în *Geografia* și capadocianul Strabon cu vreo 50 de ani mai devreme despre neamurile scitice din nordul și sudul Mării Negre, deci nici urmă de boială ivrită sau alta născocită la loc întunecos cum s-a făcut în secolele XlX-XX.

Pentru a vă dovedi cît sînteți de întunecați în suflet și ce venin aveți în gușă împotriva neamului mioritic, dau și cîteva nume de familie românești: **Armanca, Armenca, Armencea, Ariminia, Armin**, iar **Arimie** Popa se numea țăranul care a descoperit comoara de cosoni în anul 1803 din munții Orăștiei. **Arima** este nume de familie și de bărbat la japonezi preluat de la neamul ainu, dar și numele unei localități din prefectura Hyogo din aceeași țară; un munte în Cilicia și un munte lîngă cetatea Troia. Vedeți întunecaților cît de bine se leagă mitologia cu istoria și cu lingvistica adevărată și nu cea latinizată! Dacă eram ieșiți din haznaua latrinității, trebuia să se audă ceva ziceri de Latin, Latinescu, Latineanu dar nici un fel de zumzăială de acest fel nu zbîrnîie pe urdiniș pentru urechile surzilor sau tîmpiților. N-ar fi fost rău nici Latinovici, fiindcă tot ne dau tîrcoale niște fiare turbate ale întunericului satanist.

În unele legende emeș despre **ținutul Dilmun** se spune că Enki(strămoșul pămînt sau Pămîntul) împreună cu perechea lui Enlil(ținutul Cerului, povestea era întocmai la vechii egipteni între Geb și Iaho) sînt uniți prin muntele Dilmun, unde nu este moarte, nu este decît fericire și bucurie, fiind un loc luminos și strălucitor plin cu pomi fructiferi și ape răcoritoare, flori și plante hrănitoare, iar oamenii sînt veșnic tineri la fel animalele nu se omoară între ele sau nu sînt omorîte de oameni. **Dilmunul este raiul sau grădina lui Dumnezeu**. **Din acest munte sfînt Dilmun curge apă vie,** și **tot aici s-a născut neamul zeilor și al oamenilor în a noua zi de la începuturile zidirii,** adică din Maica Pămîntească, poveste pe care o știm de la frigienii arimini prin mitul lui Cybele. Dar asemănarea este foarte evidentă cu scrierea despre Eno care s-a urcat la ceruri pentru a primi *Legea Adevărului și Dreptății*și vede plin de uimire minunile cerești, grădina raiului și izvorul cu apă vie ce curge de aici, precum și iubirea dumnezeiască ce domnește în acest tărîm al veșnicei iubiri dăruită de ziditorul văzutelor și nevăzutelor. Pentru a le dovedi rădăcinile mitului îl aduc de martor pe Dimitrie Cantemir care în*Descrierea Moldovei* în prima parte a secolului XVlll, ne lasă un crîmpei dintr-o legendă ce amintește de**Sovița**, o divinitate străveche feminină ce locuia în Ceahlău iar **din coasta ei curgea apa sfîntă – izvorul vieții**. În alte scrieri de-ale nostre din aceleași vremuri, divinitatea Sovița este amintită sub forma **Savela** și atunci o găsim foarte ușor în **Dio Sabelo** de pe tăbliețele de plumb ale strămoșilor mei geți, din care mă trag și

eu ca getbeget. Vechile scrieri ale românilor amintește această divinitate a strămoșilor noștri și cu numele de Sibila proorocița, Savila și Sevila, ea fiind fecioară.
Revin la legenda emeș care mai spune că în ținutul Dilmun s-a născut neamul duhurilor cerești dar și **cel al muritorilor în a noua zi de la pornirea marelui izvod al lui Sîntu** din iubirea lui nemărginite. Cum în *Făcă-Tora* ei spun că i-a pălit revelația cu zidirea lumii în ziua a șaptea, povestea nu are cum să se lege cu cea emeș/sumeriană ci doar să fie trasă prin inelul ivrit și acela jigărit să le fie de mare fudulie. Dar noi avem o asemenea zicere, dată de furi și trădători ca basm sau poveste – întreb atunci de ce ale lor sînt revelații? - unde se zice că Sîntu umblînd el prin lumea încă fără margini și fără chip, unde pămîntul nu se născuse din marea nemărginită, însă din mijlocul ei se ridica pînă în înaltul cerurilor Pomul Vieții. Sîntu se întîlnește cu Nefărtatul și îl pune pe acesta să-i aducă nisip de la rădăcinile Pomului Vieții înfipte adînc în străfundurile mării nemărginte, ca să zidească Pămîntul. **În a noua zi de trudă Dumnezeu face Pămîntul** și îl așează să plutească pe marea de început. Asta dovedește că emeșii cînd au plecat în Ki-en-gi, din baștina carpatină mitologia religioasă era conceptualizată foarte bine, iar geții rămași la glie aveau un calendar astronomic unde săptămîna era de nouă zile, poate legat tocmai de Facerea Lumii și nicidecum de tușinarea prepuțiului. Și ne-au păstrat tăblițele de lut ale lor – despre ale geților de plumb s-a cam ales hoția și mișelia – o povestioară cu urcarea la ceruri a unui conducător pentru că a fost vrednic și cu mare iubire față de cele sfinte, luînd mereu aminte că pe pămînt primul gînd pornit spre lume este să faci numai bine iar fapta curată să fie binecuvîntată de Legea Sfîntă a Tatălui Ceresc, părinte firesc a tot ce este în tot și întors în Unu ca izvor nesecat de bine în lumea de lumină. Ne zic legendele adumbrite de uitare și răutatea unor nemernici care se cred buricații neamului omenesc despre Ziusudra(Zin Suddu) care a fost lugal(cu sensul de om mare sau conducător) în Șuruppak la începutul mileniului lll î.e.n. și a fost chemat în ceruri pentru dreaptă judecată: „În ținutul de trecere/ în muntele Dilmun/ locul unde se înalță Sfintul Soare/ ei l-au pus să locuiască”. Mai dau o variantă a acestui text, păstrat mai bine care spune despre legendarul lugal astfel:
Ziusudra, conducătorul,
Înaintea lui An însuși şi Enlil s-a închinat;

Care să-i dea viată cerească,
Veşnicia cerească cu care a fost uns.
În acele zile, Ziusudra, căpetenia,
Păstrător a numelui. . . . . şi OM,
În muntele de trecere, muntele Dilmun, locul unde soarele răsare,
Ei(An şi Enlil) l-au pus să locuiască".
Restul poemului este distrus de pe tăblița respectivă. Pentru a înțelege mai bine sensul profund al mitului mai propun o traducere al aceluiași text intitulată *Răsplata lui Ziusudra:*
,,Ziusudra, fiind conducător(primul dintre oameni sau **păstor**),
a urcat în faţa lui Anu şi Enlil, sărutînd pămîntul,
şi An şi Enlil după ce l-au recunoscut
i-au dăruit viaţă veșnică aidoma unui zeu,
a coborît în el în acest loc viața veșnică pentru a se îndumnezei.
În acea zi l-au făcut pe Ziusudra, păstrător și păstor,
al animalelor mici şi al neamului omenesc,
trăitor spre est, peste munţi, de Dilmun".
Adică locul unde s-a urcat el în Rai sau Dilmun, este undeva **în vest față de Ki-en-gi**, fiindcă textul spune că el va veghea belșugul neamului omenesc și a tuturor animalelor mari și mici de **undeva de peste munții din est**, iar precizarea ne trimite la un teritoriu sau munte situat la apusul Ki-en-gi/Sumer care era baștina lui Ziusudra. În mitologia lor Dilmun era un loc situat undeva la marginea pămîntului, fiind considerat un munte sfînt situat în cel mai îndepărtat loc al lumii, poveste identică cu țara Magog din Făcă-Tora, situată în nordul cel mai îndepărtat, la marginea pămîntului, iar dacă punem alături cele două ziceri, vedem că ele ne aduc fără șpăngi și baionete sau parale și alte miluiri, taman la toriștea carpatină. Povestea este foarte asemănătoare cu cea a lui Enoh, care fiind credincios în sfînta cruce așa l-a iubit Sîntu încît a fost ales să purceadă în ceruri ajutat de doi îngeri de lumină, pentru a primi Legea Sfîntă după care să se diriguiască **neamul lui de oieri** iar tărîmul lor să fie binecuvîntat de Tatăl Ceresc ca o Țară Sfîntă. Și hoțomanii greci și-au tras un ce folositor lor și dăunător nouă, ciopîrțind și grecizînd ce au luat, astfel că azi auzim de grădina hesperidelor asemănătoare cu Raiul lui Sîntu sau Dilmun, dar nu avem curajul să zicem nici pîs nici fîs fiindcă antichitatea greacă este temelia culturii europene și dacă le tragi prețul

de sub picioare, se duce dracului toată șandramaua, iar tămbălăul pornit la Atena și prin alte agore la fel de gureșe va fi fără margini!
În amintirea acelor vremi fabuloase dar pline de lumină lină, venită caldă și senină de la cel de sus, și adusă de îngeri veghetori și veșnic păzitori ai neamului omenesc, aceștia cuminți și ascultători, cînd încă nu dăduse răul în ei, și-au zidit primul lăcaș în noua patrie închinat lui Anu în orașul Eridug, fiind și principalul lor centru religios. Ori numele templului este compus din ***eri:*** rugăciune, a conduce, a însoți, a aținția focul + ***dug***: a fi ca fierul înroșit; adică locul unde cobora lumina cerească sau căldura lui Utu/Soarele cam așa cum era și în baștina lor rămasă în Carpați unde Kogaionul era sălașul duhurilor de lumină. De aici Platon a luat povestea cu viteazul Er, iar ionii plecînd din Ionia în vestul îndepărtat și-au numit noua patrie Er și Eire ca o aducere-aminte a ținutului sfînt/strălucitor pe care l-au părăsit din cauza răutăților altora. Iar actualul nume al Irlandei, păstrează tocmai denumirea legendară veche dar anglicizată, fiindcă au stat mai multe sute de ani sub sabie engleză(Ir + land).
Într-un text religios emeș, avînd dorul de inimă albastră înstrăinată în arșițele din Ki-en-gi a vremurile trecute, se plînge scribul: ,,Lăsați-mă să privesc **verdele cedrilor**(corect ar fi verdele veșnic al copacilor cu sensul de conifere, adică o regiune acoperită de conifere sau un munte înalt), a țărilor neamurilor din Dilmun și Magan(Egiptul de sud sau jos). Să vină să mă vadă, Enki! Să văd locurile de acostare a corăbiilor venite din Dilmun! Să văd corăbiile din Meluhha(Egiptul de nord sau sus) care aduc aur și argint și strălucitoarele lapislazuli din Haraly și lemn scump din Magan și din țara Marhashi(stat la est de Elam, pe platoul iranian) va aduce pietre prețioase să se agațe la piept. Din Magan bărcile vor aduce cupru, diorit piatra puternică, piatră pentru morminte, abanos care să-ți înfrumusețeze tronul puterii tale. Din ținuturile corturilor se aduce lână..., cetatea cu locuințe plăcute Dilmun, trebuie să fie cea mai minunată casă". Încă un element important pentru aflarea locului mitic, ,,,verdele coniferelor" carpatine, de unde au venit ei în ținutul călduros mărginit de Tigru și Euflat și cînd, după ce mureau, sufletele se întorceau în baștina din cetatea lui Anu sau Sîntu.
Mai multe inscripții de pe tăblițele de lut descoperite în Iraq arată faptul că strămoșii emeșilor/sumerienilor au venit din ținutul Dilmun pe malurile Tigrului și Eufratului, si că în vechea baștină,

au învăţat arta de a scrie!!! Numele Dilmun din eme-gi este scris **Tilmun** în akkadiană și **Tylos** în greacă, dar numele complet pentru acest tărîm de legende și lumi neștiute din vechile mituri emeș era ,,kur.dilmun.na" sau ,,kur Dilmun na" unde cuvîntul ***kur*** din eme-gi poate fi înțeles și ca **munte sau țară străină,** ori a trăi. Iar cuvîntul Dilmun este compus din ***dil***: catarg, vîrf, înălțime + ***mun***: ascuns, sărat, greu de ajuns. Pentru cuvîntul ***na*** avem sensurile de om în viață, bărbat, femeie, stîncă, înălțime, apă, a curge. Dar avem în eme-gi cuvîntul ***tilmun*** care înseamnă cinste sau respect, iar tărîmul legendelor emeș mai este scris și **Telmun**. Toți căutătorii de istorii și istorioare adevărate, dar mai ales revelate fiindcă aici se bat rău apele marii minciuni, nu au reușit să găsească locul cu pricina, unii stabilindu-i niște destinații tare ciudate și imposibil de adus pe calea adevărului, alții mai atenți cu propriul obraz ne spun că numele mitologicului tărîm și munte ar fi fost în funcție de vremuri, în mai multe locuri, dar rup din legendă ,,nevinovații" tocmai caracteristica fundamentală – un ținut al vieții veșnice unde se duceau sufletele celor răposați și trona Dumnezeu.
Nemuțul nostru pripășit în Ki-en-gi avea un duh al scrisului căruia îi spuneau **Me**(cel ce proclamă, cel ce este înţelept) dar şi **Sagi** cu sensul de crainic sau prooroc, grație divină. Era scribul divin în mitologia de început a religiei emeş, avînd însă sălaș în **insula Dilmun** unde se afla și raiul și unde zic tăblițele lor că au învățat taina scrisului. Pe tăbliţa de plumb 33 descoperită la Sinaia se spune că dage balo a trimis un sol la besii cei veseloşi cu ceva **misage**…! Să le amintesc o zicere care le va supăra rău clăpăugile: sciții din nordul Mării Negre aveau un trib numit saci pe care emeșii l-au scris sa.kas dar referindu-se la populația carpatină martu, condusă de lugal Marte! Dar unde era această misterioasă și fabuloasă insulă Dilmun?
Să pornim pe drumul căutărilor cu informațiile venite de la emeși care nu au trecut prin ciurul revelațiilor sataniste și găsim pe o tăbliţă de lut de-a lor ce ne spune că templul Nin-Gal a trimis **spre apus**o corabie în insula Dilmun, **călătorie care a durat 2 ani** şi s-a întors cu aur, minereu de cupru, pietre preţioase şi piatră pentru realizarea statuilor şi vaselor.
În însemnările cartografice din secolul l al erei noastre ajunse pînă la noi, între vărsările în Istru ale rîurilor Olt şi Vedea, fluviul se bifurca şi forma în acele vremuri pînă după 1900 o insulă pe care era cetatea

Dimum. Cum cea mai veche scriere a fost descoperită la Tărtăria iar tăbliţele geţilor dovedesc fără tăgadă că pe toriştea strămoşească meşteşugul scrisului era foarte răspîndit, insula Dilmun din scrierile emeş este insula cu localitatea Dimum unde s-au descoperit numeroase vestigii arheologice din mileniul lV î.e.n. Pentru că tot aici era şi raiul unde se retrăgeau sufletele celor vrednici pentru a se întîlni cu sufletele strămoşilor adică a Celor Mari cum apar în manuscrisele esene, emeşii de fapt păstrau în amintire locul de unde au migrat. Lăsîndu-ne informaţii că din acest loc aduceau aur, minereu de cupru, pietre preţioase şi piatră pentru realizarea statuilor şi vaselor înseamnă că această insulă era un teritoriu mult mai mare unde existau munţi cu exploatări miniere şi cu piatră bună pentru prelucrat dar şi**numeroase lăcaşe de cult şi de civilizaţie** unde se scria vîrtos şi se venerau anumite duhuri. Dacă venim de pe Marea Neagră spre Galaţi, vedem aici că fluviul primeşte apele Prutului care curg din nord. Geografic, teritoriul locuit de strămoşii noştri se asemăna cu o mare insulă pentru că era înconjurat de ape: la nord şi vest era Tisa, la sud-vest, sud şi sud-est era Istru iar la est şi nord-est era Prutul. Prin generalizare insula Dilmun este localitatea Dimum de pe malul drept al Istrului dar şi teritoriul locuit de strămoşii noştri unde reveneau la judecata de apoi sufletele celor răposaţi din îndepărtatul Ki-en-gi. Iar ţara Dilmun este întregul areal locuit de Neamul Ales de An/Sîntu din Carpaţii Păduroşi pînă în Peloponez şi de la Bug sau Nipru pînă la malurile Ariei! Legenda a fost cunoscută şi de greci care ne amintesc în scrierile lor de insula fericiţilor undeva la gurile Dunării unde se duceau sufletele eroilor să se odihnească. Odihni-i-ar moartea pe toţi mincinoşii şi făcătorii de revelaţii şi vedenii sataniste!

Geograful grec Dionisie Periegetul din Bitinia, care a trăit în timpul împăratului Domiţian(81-96) scrie: ,,Deasupra părţii din stînga Pontului Euxin, în drept cu Borystene se află în mare o insulă foarte renumită închinată eroilor şi care insulă este numită Leuce, fiindcă fiarele sălbatice ce se află acolo sînt albe. După cum se spune, acolo în insulă se află sufletele lui Achile şi a altor eroi care umblă prin văile lipsite de oameni". În *Cosmografia* de la Ravena din secolul Vll, este amintit oraşul **Tilmun** pe Dunăre, termen identic cu cel folosit de akkadieni și alți semiți, și evident o modificare în timp a numelui din **Dilmun**, în Dimum apoi Tilmun.

Hoțomanii ivriți, plăcîndu-le zicerea arimină, au primit de la Întunecimea Sa o revelație care zice că în ținutul Parvaim(***pîrva***: oaie cu lîna scurtă + ***im***: pămînt) amintit în *ll Cronici ll,* era aur foarte mult de unde l-ar fi adus și Solomon pentru împodobirea templului său. Dar făcătura lor ne lasă să credem că în fapt este vorba de o regiune mitică care poate fi identificată cu **raiul,** pentru că aici este locul de sălășluire a lui Enoh sau Eno după tăblițele noastre. Legenda este asemănătoare cu cea a înțeleptului Ziusudra, numit Utnapiștim în textele akkadiene care așează locul șederii lui **într-o insulă sau țară ,,la gurile sau malurile fluviului cel îndepărtat**" cum zice epopeea lor Ghilgameș, în **,,locul de unde răsare și soarele**". În mitologia emeș/sumeriană Ziusudra locuia într-un tărîm îndepărtat, cunoscut drept **țara Dilmun** sau **Bar-Bar**(cetatea înțelepciunii)!!! Solomonarii noștri se instruiau în **cetatea Babar** de unde plecau în lume să-i lumineze pe alții cu lumina cerească primită de la Sîntu.

Să facem o samă acestor ziceri ca să limpezim apele și mințile: Ziusudra a mers în rai la Anu/Dumnezeu undeva în apusul înnegurat și aici a fost binecuvîntat cu veșmînt de lumină pentru a trăi în slava cerească. Raiul este pe o insulă, un ținut mai întins sau un munte cum ne spun legendele lor și tot de aici au plecat ei în Ki-en-gi ducînd și obișnuința scrisului în noua patrie. Legenda ajunsă în cultura akkadiană spune că insula sau țara Dilmun/Tilmun se află ,,la gurile sau malurile fluviului celui îndepărtat... locul de unde răsare soarele". Ori documentele din primele secole ale erei noastre amintesc de insula Dimum de pe cursul inferior al Istrului iar în secolul Vll este numită Tilmun, la fel ca în akkadiană. Iar tot ținutul sau țara Dilmun, adică întreg spațiul carpatin mioritic cu Ardealul în centru unde era cetatea lui Dumnezeu/Anu și raiul se află ,,pe malurile fluviului celui îndepărtat... sau la gurile lui", iar dacă vrem revelații, atunci trebuie să ne lăsăm tîmpiți de minciunile ivriților, a ebraiștilor și altor făcători de făcături sataniste.

Dar mai avem un izvor ca să dovedim originea cetății lui Anu – Dilmun – sau a raiului că se află în ținutul nostru. În Europa sînt acele monumente megalitice specifice din mileniile V-ll î.e.n. numite **dolmen** și care reprezintă un fel de masă formată dintr-o piatră plată așezată orizontal, sprijinită pe două sau mai multe picioare tot din piatră, fiind morminte colective făcute de comunitățile umane pentru a-și cinsti strămoșii. În limba celtă mormîntul se numea **tolmen**,

apropiat de cuvîntul akkadian ,,tilmun" avînd același rol de loc închinat liniștii celor răposați.
În tăblițele de lut ale emeșilor țara Dilmun cu care ei făceau comerț, este menționată începînd cu anii 3200 și o fac pînă pe la 600 î.e.n. Pe o tăbliță descoperită în vechea cetate Lagash(cca. 2520 î.e.n.) sînt înregistrate: ,,corăbii din Dilmun și din alte țări străine care mi-a adus lemn/copaci din pădure". Nu după mulți ani, lugal Urnanșe din Lagash a lăsat scris pe tăblițele de lut că a adus lemn în Ki-en-gi din țara Dilmun(cca. 2500 î.en.). Pe la anii 2100 î.e.n. lugal Urnammu din dinastia a treia a cetății Ur amintește în tăblițele comerciale că are cale liberă de negustorie cu țara Magan(Egiptul de Sus), de unde a adus cupru în Ki-en-gi. Comerțul cu țara Dilmun a înflorit în perioada Larsa(cca. 2000-1763 î.e.n), după care a decăzut, fiind reluat în perioada kașită, populație de neam arimin ce a stăpînit Ki-en-gi mai bine de 150 de ani pînă la începutul secolului XlV î.e.n. Amintesc aici doi conducători din Dilmun, poate colonișți rumuni ai Bahreinului: Rimun(cca 1460-1450 î.e.n.) și Illi Ibașra, care a fost guvernator kașit pe la anii 1340-1330 î.e.n. Grecii vechi spuneau despre fenicieni că ar fi venit din Tylos, adică Ki-en-gi sau Sumer ori Barhein cum a fost înțeles mai tîrziu.
Dar avem informații venite și de la akkadieni unde regele Sargon l(2242-2186 î.e.n.) din Akkad/Agade a lăsat mărturie prin tăblițele de lut că a reușit de trei ori să ajungă pînă la Marea de Sus(Marea Neagră) unde și-a spălat săbiile și a încercuit, capturînd cu mîna lui **ținutul Tilmun**. Poate că aici țara Tilmun este Canaanul, dar cine știe ce surprize ne pot da săpăturile arheologice? Pe la anii 1800 î.e.n. alte tăblițe de lut se referă la o expediţie comercială ,,către Dilmun pentru a cumpăra cupru de acolo", iar Sargon ll al Asiriei în secolul Vlll î.e.n. se laudă că a ajuns cu granița imperiului său pe malul mării de sare(Marea Moartă) care era în margine cu țara Dilmun, adică Canaan. Dilmun este amintit în perioada kasită a regelui Burnaburiaș(cca 1370 î.e.n.) unde un sol al acestui regat trimite scrisori către superiorul său din țara Dilmun/Tilmun. O inscripție asiriană de pe la 1250 î.e.n. spune că regele acestei țări urmează să i-a în stăpînire și țările Dilmun și Meluha/Egiptul de Jos, precum și Marea de Jos și Marea de Sus, pe care le putem identifica drept Marea Roșie și Marea Mediterană.
Scrierile de pe tăblițele de lut arată limpede că, cel puțin la început, țările Magan/Makan şi Meluha au fost situate în aceeași direcție cu

Dilmun, dar aceasta era mai departe - iar mai târziu, situația s-a menținut dovedind trăinicia legăturilor spirituale și de neam. În acest context Bahrainul a fost numai un contor al Ki-en-gi către aceste ținuturi îndepărtate așa cum dovedesc și săpăturile arheologice chiar dacă unii încearcă să strîmbe adevărul după interesul lor.
În Failaka din Barhein s-a descoperit un templu al lui Imzag, zeul din Dilmun care îi proteja pe negustorii ce făceau călătorii către acest ținut și texte scrise ce vorbesc despre cîștiguri și pierderi realizate în aceste drumuri lungi, dar unii s-au repezit să declare insula ca teritoriul legendar deși el era la numai 110 km de continent și nu se poate vorbi de lungi perioade de navigație.
În urma săpăturilor făcute în ruinele orașului vechi Uruk s-au descoperit pînă acum mai mult de 4000 de tăblițe de lut, cercetîndu-se numai o parte a incintei lăcașului de cult Eanna. Pe acestea sînt menționate atît topoare de luptă mînuite cu o mînă sau cu două mîini cît și unelte aduse din Dilmun. Dar listele tăbliţelor mai precizează şi baloți de țesături pentru îmbrăcăminte, dovedind că la sfîrşitul mileniului lV și începutul celui următor, între cetatea Uruk și țara Dilmun existau relații comerciale strînse, de ele ocupîndu-se un demnitar special. Însă tăbliţele mai sugerează că numele de Dilmun este atribuit și unor țesături sau unelte și arme din metal, poate pentru a fi etalon calitativ în raport cu produse similare venite din alte regiuni.
În anul 711 î.e.n. Sargon a zdrobit o coaliție a micilor regate filistene sprijinite de Egipt și cred că inscripțiile se referă tocmai la aceste fapte unde filistenii sînt obligați să recunoască suveranitatea asirienilor. Tăbliţele din arhiva regală ne spun că în anul 710 î.e.n. Sargon ,,a primit daruri din partea regelui din Dilmun, o ţară care se întinde ca un peşte, 60 de ore de mers călare, în mijlocul drumului pe mare către locul unde soarelui răsare”.
În timpul domniei regelui asirian Sargon(722-705 î.e.n.), **Dilmun** şi **Magan** sînt declarate a fi ,,pe mai departe parte a mării inferioare” şi există, de asemenea, o trimitere la ,,marea Magan”, aici fiind vorba mai mult de Canaan și Egiptul de Sus, regele Uperi din Dilmun, trimițînd tribut imperiului asirian. În 544 î.Hr., Dilmun dispare din scrierile mesopotamiene atunci când, în conformitate cu un document administrativ, Nabonidus, regele Babilonului, a avut un guvernator acolo.

În zorii mileniului lll î.e.n. se văd obiecte în Ki-en-gi care au proveniență sigură din culturile ariene, adică tot carpatine din Mohenjo-Daro și Harappa, comerț care se va dezvolta și va continua o perioadă lungă de timp, civilizația fiind cunoscută și sub numele de Sindhu Sarasvati, primită de la numele celor două rîuri care le-a fost leagăn timp de 1400 de ani. Odată cu secarea rîului Sarasvati pe la mijlocul secolului XVlll î.e.n. aceste civilizații s-au prăbușit. Aici arienii veniți din Carpați au dezvoltat o cultură uluitoare avînd legături strînse cu celălalt neam ce a migrat pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. în Ki-en-gi/Sumer. De aici emeșii primeau lemn pentru construirea corăbiilor ce umblau pe mare, fiind un punct nodal în comerțul cu cele două ținuturi egiptene Magan și Meluha. Corăbiile care circulau pe fluviul Sindhu/Indus se numeau în sanscrită mohanna iar limba română veche mai păstrează cuvîntul ***mohan***pentru omul urît și posac, și ***mohonie*** pentru femeie urîtă și mohorîtă.

În mitul sumerian *Enki şi Ninhursag*, care povestește despre epoca de început a civilizației emeș în Ki-en-gi, raiul este descris astfel: ,,cioara nu mai ţipă, fazanul nu mai strigă, leul nu mai ucide... omul nu spune: «E miezul nopții », ecourile vocii crainicului sau vestitorului sorții nu se mai rostogolesc, cîntăreața nu mai spune elelo, iar în afara orașului nu mai răsună strigăte". Strigătul veghetorului de pe catargul mare își anunța sosirea în limbi indiene de pe coasta de vest este ***elelo!*** Noi avem *alelei*, cuvînt care exprimă mînie, amenințare, bucurie sau părere de rău.

În perioada stăpînirii akkadiene asupra Ki-en-gi(2350-2150 î.e.n.), unele sigilii ne înfăţişează o zeitate care ține de păr un hoț sau prizonier. Divinitate apare de asemenea, cu piciorul pe o căprioară, dar uneori pe un piedestal mic, purtînd o robă lungă sau un fel de fustă iar pe cap avea o frizură cu coarne sau o pălărie înaltă şi cilindrică. El a fost identificat ca fiind zeul **Amurru**. În texte şi imaginile de pe cilindrii sigiliu numele lui este scris d / AN.MAR.TU sau d / MAR.TU(***mar-tu***: nomad, născut în căruță), şi anume, **„Dumnezeul Occidentului**" în akkadiană. El este de multe ori vag numit zeul Amoriţilor din cauza asocierii sale cu textele care scriu despre deşert şi stepă. **El a devenit fiul lui Anu**, zeul cerului şi a fost adesea asociat cu Sin zeul lunii, fiind menționat și ca zeu al războiului. Trebuie amintit că în două texte akkadiene se arată despre acești neliniștiți că ,,MAR-TU provin din ghicitori Dilmun", sau**,,ghicitorii MAR-TU**

vin din țara Dilmun”. În textele descoperite la Ibla sau Ebla(oraș în sud-vestul Siriei la 55 km de Alep, azi numit Spune Mardikh, renumit pentru cele 20000 de tăblițe cu scriere cuneiformă, datate în jurul anului 2250 î.e.n.) populația MAR-TU este menționată în principal în legătură cu pumnalele din metal şi prizonierii de război. La începutul mileniului ll î.e.n. apar mai multe dovezi epigrafice și arheologice, unde neamul martu este prezent în istorie, chiar dacă altora zicerea le este dureroasă și de mare supărare.
Lugal Susin din Ur pe la anii 2034 î.e.n., ridică un zid mare de apărare în partea de nord a Ki-en-gi pentru a-i opri pe nepoftiții martu care se învolburau ca un rîu în tumult peste ținuturile emeșilor. Scrierile numesc populația martu ca venind din **Didanum**, regiune situată astăzi în partea de nord-est a Siriei. Pe la noi se găsește numele de familie Didanu și nu ar fi rău se întrebăm ce și cum, poate așa vom ieși din prostie, căutînd și scormonind! În *Facerea* din *Făcă-Tora*, **Dodanim** este fiul lui Iavan și a avut ca urmași pe Elisa, Tarsus și Chitim, adica cetatea Troia cu geții dardani, Tarsus ca una din ținuturile ionilor sau pelasgilor de pe țărmurii de vest ai Asiei Mici iar Chitim sau Getaim cum apar în *Vulgata* sînt filistenii. În unele texte asiriene și din Ugarit, neamul martu mai este scris **amurru** – de unde li s-a mai spus și amorei sau amoriți – sau arrumu, cuvînt apropiat de arimoi folosit de Homer și Hesiod pentru o populație din nordul Istrului din **țara Arima.**
Amoriţii(amurru sau arrumu) sînt amintiți și în *Tora*, la *Facerea* 10,16 ca locuind partea muntoasă din Canaanului, fiind descendenți din Ham după *Deuteronom* 3:11. Ei sînt descriși ca un popor puternic ,,de statura mare cum ar fi înălţimea cedrilor”, care au ocupat terenul la est şi la vest de Iordan, iar regele lor, Og(noi avea în nordul Maramureșului cetatea Ung, iar în Ki-en-gi avem orașul Unug semitizat în Uruk), fiind pomenit împreună cu neamul său, ca ultima ,,rămăşiţă a Refaiților”(*Deuteronom* 3:11). Dar ,,refaim” sînt populația din Canaan ce a ajuns în acele locuri plecînd de lîngă munții Refa, Rifa sau Ripha cum au scris latinii, adică spre lumina noastră și încrîncenarea întunecaților, munții Carpați unde băștinașii geți din est se mai numeau carpi, și care ajungînd pînă în peninsula arabică, acolo s-au numit carbi. Folosind în*Făcă-Tora* lor numele de **refa + im** care înseamnă pluralul, jegurile ivrite s-au dat de gol cînd și-au ticluit monstruoasa scriitură prin care au urmărit să se pună moțul neamului

omenesc iar pe noi să ne scoată în afara istoriei. În secolele ll-l î.e.n. ivriții erau vorbitori de limbă koine și nu greacă iar majoritatea covîrșitoare a populației nu mai cunoștea limba ivrită, atunci traducîndu-și ei textele sacre în limba adoptată ce le devenise limbă liturgică. Intrînd sub ocupație romană în anul 63 î.e.n. ei s-au pus pe învățat limba noilor stăpîni, așa se explică și denumirea latină a munților Carpați apărută în *Fără-Tora* lor satanistă. Populațiile amoriţilor din textele ivrite – mai corect refa, geta sau arrumu - par să fi ocupat iniţial regiunea se întindea de la vest, înălţimile Mări Moarte*(Facerea* 13,8 şi 14,7) pînă la Hebron(*Deuteronom* 3,8; 4,46-48), îmbrăţişând Galaadul şi Basanul, cu valea Iordanului pe partea de est a râului, ţară a ,,doi împăraţi ai Amoriţilor", Sihon şi Og, cele două stătulețe fiind independente. Dar neamul **arrumu** era și în Ierusalim, fiind numit în scrierile lor iebusiți, iar egiptenii le-au spus **habiru**, ei zidind orașul. Partea sudică a muntilor din Iudeea este numită ,,muntele Amoreilor" după cum ne zice în*Deuteronom* 1,7,19,20. Dar tot prin ținuturile pomenite de scrierile vechi din regiune, ca fiind locuințele neamului martu, textele hitite spun că sălășluiau neamurile de păstori arimini, **kabiru**, amintiți de vechii greci în zeci de lucrări. În Gaza de azi avem orașul Abasan-al-Kabir, astfel înveșnicindu-și filistenii/khabirii amintirea pe acele locuri cu o istorie falsificată în totalitate de către pricepuții ivriți în antichitate și fiorosii cazari în prezent.

În scrierile emeșilor, **țara Amuru** sau **Arumu** a fost scrisă numai **Mar-tu**, și asta începînd aproximativ cu anii 2400 î.e.n., teritoriul fiind plasat totdeauna în vecinătate, **către apus**, aici incluzînd ținuturile Asiei Mici pînă al Marea Neagră și Marea Mediterană precum și cele ale Palestinei.

Vechimea neamului martu în informațiile venite de la emeși, apare la sfîrșitul mileniului lV î.e.n. cînd lugal Enmerkar ca fondator al cetății Unug/Uruk zice că a avut legături cu stăpînul din Aratta. Într-un alt text cunoscut sub numele de *Lugalbanda şi pasărea Anzud*, ne descrie cum neamul martu a apărut în ținuturile stăpînite de Enmerkar, scrierea fiind făcută la împlinirea celor 50 de ani de domnie neîntreruptă. Pentru oprirea năvălitorilor la granițele din nord, Enmerkar hotărăște construirea unui zid care să împiedice vizitele cetelor de prădători. Regele Naram-Sin ne lasă mărturie că i-a liniștit cu sabia pe acești răuleni pe la anii 2240 î.e.n. care își aveau sălașurile

în nordul Siriei, iar urmașul său a dus lupte crîncene cu aceste populații de păstori transhumanți.
Amurru/Arrumu și **Martu** sînt denumirile care apar în textele akkadiene și eme-gi/sumeriană, divinitatea supremă a acestei populații de păstori. El a fost zeul protector al orasului emeș Ninab, a cărui loc încă nu a fost descoperit, divinitatea fiind descrisă **uneori ca un cioban și fiul al lui Anu**, purtînd și numele de ,,stăpîn al muntelui" și **„cel care locuiește pe muntele strălucitor**", întocmai cum era muntele sfînt al geților, Kogaion. La vechii umbri Jupiter mai era numit **Ariminum** sau **Armunus,** iar războinicul Marte, era invocat cu numele de Arimanus.
Dar nu totdeauna relațiile dintre emeși și neamul care locuia în țara Martu erau încordate și lecuite numai de ghioagă, fiindcă unele tăblițe de lut spun că neamul martu, era un popor ales de Anu iar în vremea cînd oamenii și duhurile cerului trăiau în armonie, îngerii umblînd pe pămînt venind din ceruri, au observat cu jind că fiicele pămîntenilor sînt foc de frumoase și rău le dă ghes la inimă! Zăpăciți rău de dogoarea soarelui și a ofului pentru mîndrețele de fete, s-au lăsat în păcat luîndu-le de soții, inclusiv căpetenia lor care se numea **Marta** sau **Martu** iar din această încrucișare s-a născut un neam de oameni mai înalți și mai isteți, numiți urieși/giganți.
Odată pătrunși în lumea emeșilor, populațiile martu sau arrumu, s-au lăsat de rele și s-au apucat de negustorie așa cum arată mai multe texte, numindu-i ,,alik Dilmun" fiindcă schimbul lor de mărfuri se făcea în special cu această țară foarte îndepărtată. În limba română veche cuvîntul ***alic*** înseamnă pietricică, cu referire la practicile din acele vremuri cînd greutățile de măsură și cîntărit erau pietre de forme speciale, iar cele din Dilmun fiind considerate demne de încredere pentru schimburile făcute. Scrierile cu caracter economic venite din perioada Ur lll și care cuprind secolele XXl-XX î.e.n. arată că populația martu făcea comerț intens cu ținutul Dilmun. Este o certitudine istorică dovedită de scrierile emeș că populația martu era legată de Dilmun, iar eu arăt că în fapt neamul martu, erau o parte a neamului mioritic ce a migrat în Asia Mică în prima parte a mileniului lll î.e.n. sau chiar mai devreme, de unde ajungea ușor atît în Ki-en-gi în sud cît și în baștina carpatină din nord-vest.
Dar scrierile care amintesc de ținutul Dilmun pe o perioadă istorică de peste 1600 de ani, modifică locația acestui loc mitologic unde se

duceau sufletele pentru viața veșnică și care era și baștina emeșilor, ajungînd în timp numele să reprezinte etaloane calitative de marfă sau alte locuri unde corăbiile aveau opriri pentru a cumpăra aceste bunuri. Teritoriul Dilmun a fost menționat în majoritatea scrierilor ca fiind un ținut foarte îndepărtat de unde ei aduceau anumite bunuri.
Amintirea neamului martu, acești răuleni arimini plini de șotii și cu dor de ducă se păstrează în limba română veche, prin cuvintele ***mardi:*** a trage cuiva o bătaie zdravănă, a bate, a lovi; ***mardeală***: bătaie; mardeiaș: bătăuș; ***mardei:*** bani; martac: stîlp la bordei și martă: catarg. Romanii și-au pus în vechea lor mitologie, călăfătuită după cea dusă de ceata ausonilor carpatini în peninsula italică, pe Marte ca zeu al războiului, care își avea baștina în Getia, iar povestea au scris-o chiar ei!
În timpul domniei lui Gudea(2164-2144 î.e.n.) din Lagaș, Kazallu, era un oraș situat la apus de Ki-en-gi, undeva în **țara Martu**. **Marda** este un oraș în Cisiordania de azi, iar în Gaza este al-Kahabir, o amintire de netăgăduit a neamurilor de păstori arimini pe care jegurile sioniste încă nu au reușit să o șteargă din mentalul colectiv local. În româna veche cuvîntul **marda** înseamnă rest sau rămășiță, adică în Canaan erau numai puțini din acești martu, dar și-au întemeiat un cămin al lor numindu-l după cum își spuneau ei între ei și după țara pe care au părăsit-o. Încă o ,,rămășiță" a neamului arimin pripășit prin acele locuri, este amintită în scrierea mozaică Ioșua, care zice că viteazul lor scos din vîrful îndrăcitei pene, a trecut Iordanul și a luat la măcelărit pe băștinași printre care și ,,12,16 împăratul **Macheda**" poate un vrednic urmaș al lui **Macedon**, fiul lui User/Osiris sau a macedonilor din nordul Ahaiei, adică acolo unde istoria pute îngrozitor de atîta făcătură.
Să ne învrednicim a căuta urmele din vechime a cuvîntelor **Getia** și **geti,** așa cum le-au scris alții pentru prima dată în urmă cu vreo 4800 de ani, fiindcă aici în toriștea străbună hula și pupincurismul țin loc de orice dovadă sau logică a bunului simț în istoria noastră falsificată și batjocorită de fel de fel de trădători de Neam și Țară.
În cele mai vechi scrieri venite de la emeșii din Ki-en-gi/Sumer de prin secolele XXVlll î.e.n., găsim pe conducătorul **Enmenbarages**i(***en***: demnitate, strămoș, profet + ***men***: coroană, putere regală, cinste +***bara***: căpetenie, adunare + **gesi**), care a domnit 900 de ani înainte de potop în cetatea Kiș. Dar numele lui este în fapt

un cuvînt compus cum l-am desfăcut după tipicul eme-gi și asta poate dovedi oricine, studiind un dicționar al acestei limbi. Pentru trebuința cunoașterii vechii noastre istorii este bine să înțelegem sensul vechi al cuvîntului ***gesi***(*ge*: nobil, a aparține grupului + *si*: a trăi, hotar, a se naște, a străluci, coarne) ca **„cel ce vine din neamul binecuvîntat de Creator**" fiindcă divinitățile emeș purtau un fel de coarte peste pălărie ca simbol al puterii lor cerești. Mai găsim terminația **gesi** la căpeteniile cu același nume Lugalzagesi(*lugal*: om mare, conducătorul civil al emeșilor + *za*: strălucire, credincios, a fi de partea cuiva + **gesi**) ce au condus un număr de ani cetățile Uruk și Umma în intervalul de timp 2500-2350 î.e.n.

Dar acest neam binecuvîntat de Dumnezeu este amintit și în scrierile hitite din secolele XVlll-Xll î.e.n. cu numele de **mosca, kaska, geska, khabiru** sau **habiru**, ce umblau creanga prin Asia Mică. Neamurile arimine kaska(***ka*** are sensul de comunitate, așezare, colonie) s-au năpustit cu sabie și dor de înstăpînire peste ținuturile dintre Tigru și Eufrat întemeind un puternic imperiu în secolul XVl î.e.n. care a dăinuit mai bine de 500 de ani, iar cealaltă denumire a zburdalnicilor arimini **geska** sau **gesii**, adică **geţii** care formau regatul Misia sau Masa/Maşa din Asia Mică era un alt nume pentru kaska dar şi al cabirilor stabiliţi în Canaan şi mai în nord pe lîngă hitiţi, după cum i-a lăsat istoria la răboj. Numele de gesi din scrierile emeș și hitite, la neamurile din jurul Carpaților se spunea geți și **așa a ajuns Neamul Scoborîtor din Zei să fie cunoscut în antichitatea Europei mai bine de 1800 de ani pînă lotrii ne-au scos în tărîmul uitării.**

Pe la sfîrșitul secolului l î.e.n. Diodor din Sicilia propunîndu-și a scrie o istorie a lumii din imperiul roman așa cum o dorea orice grec sau elenist, ne-a lăsat jupînul *Biblioteca istorică*, unde găsim pentru nevoința adevărului o spusă despre pornirea lui User/Osiris de a cuceri pămîntul și a ține tot neamul omenesc sub ascultare, luîndu-și făloasele odrasle cum se scrie la catastiful amintit în Cartea l,XVlll: ,,Se spune că Osiris, în expediţia sa, pornise împreună cu doi fii ai săi; Anubis şi **Macedon**, bărbaţi însemnaţi prin vitejia lor. Şi unul şi celălalt purtau armuri uimitoare şi făurite din pielea unor animale a căror îndrăzneală încercau să o urmeze. Anubis era îmbrăcat cu o piele de cîine, pe cîtă vreme Macedon **purta o piele de lup**. Şi iată pentru ce aceste animale sînt atît de slăvite de către egipteni." Aici zicerea ne lasă într-o mare nedumerire; dacă în Egipt nu era nici urmă de lup, de

unde și-au luat ei năravul de a se identifica cu fioroasa fiară? Și am să răspund tot eu fiindcă Diodor nu mai are cum, cultul a fost dus odată cu migrarea carpatinilor pe malurile Nilului către sfîrșitul mileniului lV î.e.n. iar povestea era păstrată de către preoții egipteni și pe vremea iscusitului istoric ce meșteșugit ne-a încondeiat în istorioara lui!
Luînd oștirea lui Osiris în stăpînire și ținutul Palestinei, spune Diodor că a fost învrednicit pentru: ,,Cîrmuirea acestor părți ale Egiptului care se află lîngă Fenicia și mare, Osiris a încredințat-o lui Busiris... Busiris – zice-se că ar fi fost întemeietorul orașului căruia egiptenii îi spun **Diopolis**.” Să ne lămurim cu acest ținut care este lîngă Fenicia și mare, adică Palestina de la sud, scrisă în însemnările lor și PRST iar dacă ne încumetăm să punem vocalele așa cu trebuie, auzim cuvîntelul cunoscut nouă **„părăsiți”,** la fel cum era și neamul martu din cetatea Marda, o rămășiță sau cei uitați de grosul neamului get din baștina carpatină. Cît privește acel oraș sfînt clădit de Busiris încă nu i-am dat de urmă după zapis, dar după gîndul iscoditor trebuie să fie Gat fiindcă era zidit într-o țară sfîntă și în direcția asta ne vor lumina informațiile de mai jos.
Dar avem numele neamurilor arimine din Palestina într-un text din timpul pir-o Kamose, ultimul al dinastiei din Teba înaintea ocupării Egiptului de către hicsoși pe la 1750 î.e.n., care îi pomenește pe locuitorii Palestinei cu numele de ,,Chietain de Retienu” adică Keta sau Geta din Canaan. Cînd buricații întunericului și sutașii Satanei plini ochi de elenism și ură nemărginită împotriva neamului get s-au pus să falsifice istoria și cultura strămoșească, ne-au scris în *Vulgata* **Getaim** iar în greacă Chitiim, unde particula ***im*** în ivrită arată pluralul.
Pe o prismă descoperită în fosta cetatea a filistenilor Lachis, oraș situat aproape de muntele Hermon care făceau un intens comerț maritim, dovada arheologică are pe faţa sa, alături de numele piro al Egiptului Amenhotep ll(1435-1420 î.Hr.) și numele zeului Ptah, fiind numit cu titlul **„Domnul du Gitti**” sau Gaat. Titlul du Gitti pe care îl purta zeul, cred că vine din vechile cuvinte arimine ***diu*** sau ***die*** de pe tăblițele de plumb cu sensul de sfînt. Cuvîntul *du* a fost găsit și în textele descoperite la Serabitț, subliniind că Ptah este adesea numit **„Domnul eternității”** sau ,,Unicul veșnic”, adică o divinitate unică sau un fel de monoteism înaintea celui plăsmuit de ivriți care în fapt este un politeism falic chiar după spurcatele lor texte pretins revelate.

Serabitț este un sit arheologic în sud-vestul peninsulei Sinai unde au fost descoperite la sfîrșitul secolelor XlX 30 de propoziții scurte incizate cu semne asemănătoare hieraticii egiptene. Aici au fost mai multe mine unde s-au exploatat turcoaze o lungă perioadă de timp cînd ținutul se afla sub stăpînirea egiptenilor.

Dar Gat a fost o cetate a filistenilor amintită de mai multe ori în 1 *Samuel* 17, și *ll Samuel* 21,19 unde Goliat a fost bătut măr și ucis tot de mai multe ori cînd i se întărea fibra piticaniei ivrite David, numele fiind folosit și pentru alte locuri din vecinătate, cum ar fi Carmel Gat, deci atît un centru de putere cît și un teritoriu care purtau același nume. Iar **Gitaim** au fost un popor filistean amintit în *Neemia* 11,32 și*Samuel* 4,3, unde dacă îndepărtăm particula ***im*** care arată pluralul, avem taman denumirea baștinei carpatine așa cum apare scrisă și pe tăblițele de plumb descoperite la Sinaia. Un gitit/giti este o persoană din Gat/Gitta așa cum ne-au lăsat mărturie peste timp și textele descoperite în situl egiptean de la Amarna. Acesta este o vastă regiune arheologică egipteană care reprezintă rămășițele vechiului oraș construit de către faraonul/pir-o Akhenaton pe la sfîrșitul anilor 1353 î.e.n. și abandonat la scurt timp după moartea acestuia.

Ca să-i întunec și mai rău pe feciorașii Satanei, le spun că în Banatul de cîmpie din vestul României, există și azi localitatea Gat care face parte din comuna Ghilad fiind situată în apropiere de Ciacova, iar ca să ajungi aici trebuie să treci pe lîngă pădurea Macedonia. Ce ziceți întunecaților: v-am astupat goarna pe vecie?

O altă dovadă istorică a vechimii numelui de ***get*** dat neamului nostru strămoșesc o avem de pe un vas grecesc din secolul Vll î.e.n. care prezintă lupta vînjosului Hercule cu centaurul **Nessos**, cum spun cei care au născocit cultura elenistă, adică pricepuții istorici germani ca mari falsificatori de antichități grecești. În fața centaurului este scris cu alfabet grec vechi sau poate get numele de **ΓΕΤΟϟ/GETOS** și nu

Nessos sau Nexus cum au falsificat ei istoria noastră. Hercule l-a înșfăcat de **moț/chică pe centarul Getos**, coafură specifică numai neamului get! Istoricii germani au făcut această mîrșăvie în partea a doua a secolului XlX, pentru că atunci trudeau de zor la ticluirea elenismului avîndu-i aproape pe feciorașii lui Ucigă-l Toaca, adică verișorii lor, cazarii cei întunecați pînă și în ceriul gurii, care împreună urmăreau scoaterea geților și a urmașilor lor – românii – din istoria veche a Europei și pe cale de consecință și din istoria modernă a națiunilor.

Dar să ne lămurim cine erau aceste dihănii de c**entauri** și cum au apărut ei în mitologia vechilor greci. Spun miturile lor că centaurii au fost un popor legendar din **Tesalia**, jumătate oameni și jumătate animale, cu trup de cal și bust de om. Tesalia era în antichitate o regiune în sudul Macedoniei și locuită în mare parte de populații **arimine**, de unde populația Macedoniei antice, cuprinsă azi în mare parte în statul grec, își spuneau atunci dar și în prezent **armîni.** În lumea vechilor greci, timp de mai multe secole **tesalienii au fost renumiți pentru faimoasa lor cavalerie**, realitate istorică ce confirmă mitul centaurilor. În timpul războaielor grecilor cu perșii din anul 480 î.e.n. locuitorii Tesaliei au luptat de partea invadatorilor, urînd prea tare lăudata „democrație greacă", ținutul fiind încorporat în regatul Macedoniei și în timpul lui Filip l, iar în secolul Xlll **regiunea era controlată de valahii/vlahii băștinași**, adică tot armîni după știința noastră – sub numele de **Valahia Mare.**

Aceste ființe fabuloase centaurii, în mintea vechilor greci au apărut odată cu întîlnirea geților/ariminilor din regiune care erau călăreți desăvîrșiți și luptători deîntrecuți călare, considerînd că omul și calul fac un trup comun, tot așa cum au fost priviți călăreții spanioli de către amerindieni.

Spune legenda că centaurii s-au dat rău în stambă la nunta lui Piritou, regele lapiților, unde au fost invitați și asta ne arată că nu erau nici sălbatici și nici turbați la vederea altor oameni. Aici la nuntă se petrece o întîmplare urîtă care îi pune pe centauri în cinul proscrișilor, fiindcă aburiți rău de vin s-au dat la tînăra soție punînd stăpînire pe ea și pe ceilalți invitați, ispravă ce a stîrnit scandal și mare bătaie. Au fost învinși însă de lapiți, ajutați de Tezeu, și izgoniți pentru totdeauna din Tesalia. Alte mituri spun că și viteazul Hercule i-ar fi părut rău așa cum arată și fotografia vasului de mai sus. Doi centauri au fost

pomeniți mai mult de antichitate: Chiron pentru înțelepciunea lui și Nessos sau Nexus pentru forță și curaj. Neamul centaurilor trăia și pe muntele **Pelion** vecin cu ținutul Tesaliei, ajungînd o pacoste pentru ceilalți oameni, adică greci după spusa lor. Se țineau de băut și după ce aburii vinului îi lua în stăpînire, porneau să distrugă recoletele și batjocoreau femeile. Erau șireți și ignoranți, zic vechii greci deși pe Chiron îl aveau ca model de înțelepciune. Muntele **Pelion** sau Pelium, este situat în partea de sud a Tesaliei, prelungirea lui ajungînd la litoralul Mării Egee și formând o peninsulă cârlig cu golful Pagasetic și marea. În acest munte centaurul Chiron își avea peștera unde a primit spre luminare pe mulți din eroii mitici ai grecilor: Iason, Ahile, Tezeu şi Hercules.

Carianul Herodot(485-425 î.e.n.) scrie în *Historiae* lV, 1 despre credințele geților, felul prin care aceștia își trimeteau solie la Zamolxe spunînd despre acesta după unele informații că ar fi fost sclavul lui Pitagora, iar altele zic că geții îl venerau ca pe un zeu. Și conchide nedumerit îndrăcitul mitograf că nu a dezlegat enigma: ,,Dar destul e atît cît am spus, fie că a existat un om cu numele Zamolxis, fie că a fost un **zeu de prin părțile Geției**...” **Adică în timpul lui exista statul Getia!!!**

Dio Cassius(155-240), în lucrarea *Istorie romană* scrie la LI, 22 că geții care locuiesc în sudul Istrului se numesc misieni, iar cei care locuiesc în Tracia se numesc **„daci sau geţi sau traci”.** Amintește magistrul ca și noi să ținem minte, că în vremurile uitate de istorie, geții din nordul Istrului au migrat în Macedonia „căci **poporul dacilor îşi stabilise odinioară colonii în apropiere de Rodope**(regiunea înconjurată cu culoare galbenă pe hartă).” În scrierea lui Dio Cassius strămoșii noștri sînt numiți **daci, geţi, traci şi sciţi**, **deşi toţi erau un singur popor.**

Capadocianul Strabon(64 î.e.n.-23 e.n.) în scrierea *Geografia* confirmă acest adevăr istoric al migrației geților din nordul Istrului în Macedonia și Tracia scriind că: **„geţii şi dacii sînt un singur neam** dar numiți diferit după ținutul în care locuiesc... **Dacii/Davii vorbesc aceeaşi limbă ca şi geţii**. Dacă noi grecii îi cunoaștem mai bine pe geți, cauza este că aceştia şi-au schimbat necontenit aşezările şi au trecut de pe un mal pe altul al Istrului, amestecîndu-se cu tracii şi cu misienii iar **limba tracilor era identică cu a geţilor**”. Asta se știa în secolul l al erei noastre, geții erau un popor numeros avînd mai multe

state, iar cei mai sudici locuiau în Macedonia, Tracia și Tesalia, **informații istorice care confirmă pe deplin faptele de la începutul civilizației grecilor și legendele lor**.

Din datele prezentate mai înainte este dovedit ca un adevăr de netăgăduit că baștina carpatină a fost numită de unii ca un ținut mitologic, **Arima** unde s-a născut neamul omenesc. Alte surse, în special cele latine și asiriene, prin apelativele folosite pentru unele divinități sau popoare, menționează derivate din**Ariminia** ca a doua denumire mitologică, întocmai cum ne spun și tăblițele de plumb descoperite la Sinaia unde îl găsit pe **Moș Arimin.** Și intrînd în istorie, avem informații cu nemiluita și pe alese pentru**ținutul Dilmun**, ca insulă, țară și spațiul ceresc unde se retrag sufletele celor vrednici. Iar izvoarele egiptene amintesc despre Palestina ca **Sfînta Getie** sau **du Gitii** așa cum apare și pe tăblițe. De la mijlocul secolului Vl î.e.n. avem cele două tăblițe scrise de marele înțelept get Zamolxe, iar din secolul V î.e.n. strămoșii noștri geți sînt amintiți în zeci de izvoare atît de greci cît și de romani începînd cu secolul lll î.e.n. Hoțomanii ivriți ne-au scris Getaim(Geta + ***im***: sufix pentru plural) ca să nu mai știe lumea ce neam ar fi acesta după revelațiile Satanei. Ce am arătam mai sus este numai istorie, fără revelații, incantații, conspirații și alte trăiri inițiatice ale întunericului.

Dar mai avem ceva dovezi venite chiar peste vrerea răilor și a făcătorilor de adevăruri drăcești și mîrșăvii pămîntești împotriva strămoșilor noștri cum se va vedea mai jos.

Pe o monedă din argint de 28 de grame, bătută de edonii din Tracia între anii 500-480 î.e.n. este scris în jurul unui pătrat împărțit în patru părți egale după părerea elenișilor ,,Getas, regele Edonilor”. Pe avers este un personaj cu barbă, în picioare și cu doi boi, pe care specialiștii l-au dibuit că ar fi un rege al acelor arimini. Dar textul citit corect după limba getă în care este scrisă legenda și nu greacă cum susțin pricepuții în elenisme și alte isme la fel de păcălitoare, are forma

GETAS IDON EON RA, care tălmăcit ar spune: Getas îngerul păzitor sau conducător al edonilor. În teozofia geților ***ion*** și ***eon*** după scrierile grecilor, erau făpturi de lumină care călăuzeau orice suflet botezat în puterea crucii Tatălui Ceresc, iar neamul în totalitatea lui avea și el un înger păzitor/ocrotitor. ***Ra*** în limbajul teologic vechi însemna a conduce, a îndruma, a străluci ca soarele, drag, cam la fel cum era divinitatea la vechii egipteni. **Taurul solar** era simbolul totemic al fertilității și renașterii vieții pe pământ din puterea luminii Tatălui Ceresc, el dăinuind pe meleagurile noastre încă din mileniul V î.e.n. așa cum ne arată dovezile arheologice de la Parța, județul Timiș. În perioada ocupației macedonene a Egiptului, aceștia au adus din Pont din sudul Mării Negre, ținut vecin Traciei pe zeul Min care erau reprezentat totemic printr-un taur alb.
În provincia romană Comagene din Asia Mică la sud de ținutul Pontului, la izvoarele Eufratului în orășelul Doliche, se sărbătorea din vremuri uitate de timp pe cel mai înalt deal, o divinitate solară care la începuturi era cinstită pe crestele munților. Băștinașii îi atribuiau descoperirea fierului fiind adusă în acele locuri din nord de o populație numită kabiri. Zeul era reprezentat la început călărind pe un taur, ţinînd în mînă securea dublă ce simboliza în vechime universul, mai tîrziu călărind un cal. Pe moneda discutată, cred că personajul stă pe crupa taurului după cum sugerează urmele de pe spinarea animalului, iar asta ar fi în concordanță deplină cu textul din limba getă.
Numele de **Geta** le-a fost drag neamurilor arimine fiindcă împăratului roman Caracala(198-217) fiul ariminului născut în Tracia Septimius Severus, a avut un frate Geta pe care l-a ucis în anul 211, iar la noi încă se mai folosește și astăzi prenumele Geta pentru persoanele de gen feminin.
Să ne lămurim și cu denumirea de **Dacia** pentru țară și ***daci*** pentru Neamul Scoborîtor din Zei. Daci ne-au numit ticăloșii romani cînd au luat la hăcuit cu sabia toriștea neamul arimin apoi statul get sau Dio Geta, începînd cu Macedonia, Panonia, Tracia, Moesia și o bună parte din Getia. Așa au apărut strămoșii mei geți în scrierile romanilor începînd cu partea a doua a secolului l î.e.n., deci să ne luminăm cît de tîrziu apare numele de Dacia față de cel de Getia, Gitii sau Geta.
După ce iudeo-cretinii au devenit stăpînii imperiului roman, au pornit acțiunea de scoatere în afara istoriei a culturii și fapte geților fiind

înlocuiți cu goți iar după secolul Vl prăpădul a fost nemărginit. Astfel ne-am trezit cu o Dacia prin Danemarca și de acolo au zburat fel de fel de stoluri aiuritoare fără a avea vreo legătură cu istoria noastră. Numele de Dacia pentru Danemarca folosit în secolele X și Xl, vine de la faptul că o parte dintre goții cu care au conviețuit geții la est și vest de Carpați, întorcîndu-se în patria lor, și-au spus daci adică cei veniți din provincia romană Dacia, iar iudeo-creștinii au accentuat acest fenomen ca să-i poată înlocui cît mai ușor pe geți cu daci, sau goți cum a făcut și priceputul episcop iudeo-cretin Iordanes. În secolul XlX cînd am început și noi să ne căutăm rădăcinile strămoșilor, am fost iarăși păcăliți de întunecații iezuiți prin cuibarul satanist numit ,,școala ardeleană" apoi de către scorțoșii istorici germani care căutai potcoavele de la caii morți ai goților prin toriștea carpatină, dar marea nenorocire ne-a venit de la cazarii care doreau să-ți stabilească o ,,stație" de odihnă la est de Carpați. Și atunci tartorii masoneriei mondiale și părinții Alianței Universale Israelite, Cremieux și Montefiori au făcut o vizită la București în iarna 1866-1867 **pentru a le cere preasupușilor masoni mioritici să înființeze o Academie**care să dovedească faptul că românii sînt veniți de la mama dracului și au trecut Dunărea în nord prin secolul X dar nu erau decît o adunătură de tîrîtură care nu au nici o legătură cu geții sau dacii, fiindcă pe aceștia îi spintecaseră romanii pînă la unu. Așa a apărut în luna iunie 1867 Societatea Academică Română ce va deveni peste cîțiva ani Academia Română. Această instituție și-a propus de la început cunoașterea și cercetarea istoriei, limbii și culturii românilor iar cum a făcut-o numai după porunca dușmanilor noștri, o poate constata oricine lipsit de frică și supușenie. Iar cine nu înțelege nimic din zicerea de mai sus, îi spun să studieze istoria adevărată a Partidului Comunist din România înființat de aceleași lepre cazare și care au avut ca scop principal transformarea poporului român într-o adunătură de robi bună numai pentru bici și ham iar cînd va obosi va fi aruncată în afara istoriei.
Unii dintre oamenii cu inimă curată față de neamul din care veneau – Cezar Bolliac, M. Eminescu, B. P. Hașdeu, N. Densușianu și N. Iorga, au demascat această crimă pusă la cale împotriva identității poporului român dar cum țara era condusă de masoni, indiferent că erau conservatori sau liberali, acțiunea de falsificare a identității noastre spirituale și istorice a continuat și continuă și azi chiar cu mai mare înverșunare. După 1990 mai mulți pricepuți în ale istoriei s-au pus ei

la clocit revelații și fel de fel de incantații descoperind, sub anumite inspirații că **numele de Dacia** vine de la zeul arienilor **Dakșa**, care și-ar fi zidit pe pământ un neam ales. Zic ei că săturîndu-se de bine tagma războinicilor după ce a ajuns în India, s-a luat rău de păr cu brahmanii și astfel au fost obligați să se întoarcă de unde au plecat. Mare aiureală și neobrăzare! Dacă ar fi așa, atunci cei din textele sanscrite trebuiau să se numească **daci,** dar ei și-au scris identitatea numai **aryas**. Iar dacă povestea s-ar fi întîmplat aici în ținutul Carpaților, deși ei sînt susținătorii indo-europenismului, în textele grecilor care vin de prin secolele V î.e.n. neamul mioritic trebuia să fie numit dac și nu get, iar egiptenii cărora încă nu le-a frecat nimeni mușțiucul pentru ceva minciuni, ar fi trebuit să cînte și ei la țiteră tot daci și cotcodaci, dar nu au făcut-o. Așa că, în fața argumentelor pe care le-am prezentat în acest text, ar trebui și cei mai furioși dacișți, să-și caute alt loc unde să-și verse năduful, nu pe nenorocita noastră de istorie, pe care alții au falsificat-o cu atîta pricepere de nu mai putem înțelege nimic. Ei sînt numai niște veniți și întîrziați în această mocirlă satanistă din care poporul român va ieși numai prin lumina adevărului și niciodată ,,calea dacistă", ce slujește în fapt răului făcut de fiii întunericului cu atîta meșteșug împotriva noastră. Cuvîntele ,,daci" și Dacia folosite de romani din secolul l al erei noastre la adresa strămoșilor noștri, cred că vin de la cuvîntul ***dage*** care înseamnă frăție, adunare, confrerie sau de la ***dag***: strălucitor, luminat + ***gia***: pămînt, a se reîntoarce, a fi îndreptățit, nobil mîndru, fată, iubită; cu sensul larg de pămînt binecuvîntat de divinitate sau **Țară Sfîntă**. Am să amintesc numai cîteva ziceri spre a le aduce aminte și celor surzi și orbi că totuși avem destule informații ca să ne rescriem istoria dar în lumina adevărului dovedit și nu cel revelat unor inițiați sau înțelepți ai întunericului.
Cato Maior sau Cato cel Bătrîn(234-149 î.e.n.) în lucrarea sa Origines(Întemeieri) elaborată spre bătrînețe scrie despre strămoșii noștri următorul Adevăr: ,,**Getae** etiam ante roman conditam heroum suorum res praeclare gestas carmine conscriptas ad tibiam cecinerint; quod multo post tempore a romanis factitatum". Și după zicerea noastră, adevărul ajuns la noi de la cinstitul roman sună așa: ,,**Geții aveau deja o scriere cu multă vreme mai înainte de întemeierea Romei**, căci ei cîntau, în ode scrise faptele de vitejie ale eroilor lor; așa ceva s-a înfăptuit de către romani la multă vreme după ei". Din aceste spuse ale cinstitului roman trebuie să ne intre în cap odată

pentru totdeauna că pe la mijlocul secolului ll î.e.n. dar și în următoarele, romanii ne spuneau încă GEȚI iar numele de ,,dac" a apărut mai tîrziu în scrierile lor și nu putea fi numele identitar al strămoșilor noștri.

Romanul Trogus Pompeius, care și-a dus viața prin sec. l î.e.n. ne-a lăsat scris în Istorii filipice că**,,regele geţilor Tanaus a bătut pe regele egiptenilor Vesosis** pe malurile Phasului". Vedem că scriitorul roman nu suferea de vreo vedenie în secolul l î.e.n. și **a scris despre o istorie foarte veche unde neamul geților era mare și tare încă de prin secolul XVlll î.e.n**. și aveau un rege curios să-și vadă rudele din depărtare! Povestea este reluată de Iordanes pe la mijlocul secolului Vl al erei noastre, dar îndrăcitul episcop iudeo-cretin a schimbat o literă din numele poporului care năvălise în secolul XVlll î.e.n. în Egipt și astfel i-a făcut dintr-o pană satanistă pe geți drept goți și contemporani cu pir-o de pe malurile Nilului din perioada de început a imperiului de mijloc. Către sfîrșitul secolului l î.e.n. cuvîntul ,,dac" apare în textele latinilor la poetul Horațiu(65-8 î.e.n.) cînd imperiul roman a ajuns vecin cu imperiul get condus de Boero Bisto și urmașii săi.

Capadocianul Strabon(63 î.e.n. – 26 e.n.) scrie în lucrarea *Geografia* la Vll,11 finanțată de romani despre lumea din imperiu și din vecini, ajungînd pînă la noi informații despre geţi şi mato al lor: ,,**Boerobista, get de neam**, după ce a luat asupra sa, puterea peste poporul său, s-a apucat să-l refacă în urma deselor nenorociri. Şi, prin muncă necontenită prin cumpătare şi disciplină **a făcut ca în scurt timp să întemeieze un imperiu mare** şi să supună geţilor toate popoarele din vecinătate. Ba chiar romanii încep să se neliniştească, cînd l-au văzut trecînd cu îndrăzneală peste Istru şi să devasteze Tracia pînă în Macedonia şi Iliria, să pustiească pe celţii amestecaţi cu tracii şi cu ilirii, să nimicească chiar pe boienii lui Cristasir şi ul tauriscilor". În altă parte el spune că îi numește geți pe cei din cîmpie iar daci pe cei din apusul munților Ripha, de unde vedem că în acele vremuri etnia și locul de baștină erau rău amestecate de către romani ca să nu se mai știe originile adevărate ale Neamurilor. În capitolul SCIV, 7, 1-2, după ce scrie despre viforosul mato care i-a pus pe gînduri pe romani și **,,lăsând la o parte trecutul îndepărtat al geţilor**", identitate etnică pe care ne-o cunoștea toată antichitatea, la VII, 5, 2 folosește și numele de ,,daci" atunci cînd scrie despre neamul nostru strămoșesc.

Aici găsim fără putință de tăgadă că**anticii știau despre „trecutul îndepărtat al geților” și** care mergea pînă la începututrile mileniului ll î.e.n. despre care noi cei de azi nu știm nimic fiindcă a fost falsificat în întregime de pricepuții greci dar mai ales de către sataniștii iudeo-creștini după ce au ajuns stăpînii imperiului roman la anul 380.
Poetul latin Ovidiu mazîlit la Tomis și care a trăit printre strămoșii noștri cam 10 ani, pînă în anul 18 al secolului l al erei noastre, scrie în *Tristele* lV,1: „Cea mai mare nenorocire este pentru acela care a fost totdeauna în gura poporului să trăiască între bessi şi între **geţi”.** Iar în Ponticele scrie despre strămoșii noștri la lV,2 așa: „Dacă cineva ar fi silit pe Homer să trăiască în ţara aceasta, vă asigur că şi el ar fi devenit get.”
Mai avem o mărturie tot așa de curată de la un alt roman Pliniu cel Bătrîn – mort în anul 69 e.n. în urma erupției Vezuviului – care în scrierea Naturalis historiae(Istoria naturală) la capitolele XXV-XXVl, ne lasă date despre baștina strămoșilor noștri și a unor vecini astfel: „De la aceasta în lungime către ținuturile scitice, sînt popoare, vecine totuși, însă diferite pînă la litoralul(Mării Negre): **Geții, cărora romanii le spun daci**; de altfel, Sarmații cărora grecii le spun Sauromați...” Din acest citat este limpede că romanii și grecii „botezau” popoarele vecine sau mai îndepărtate după propria limbă fără a ține seama de felul cum se numeau acestea. Mai este nevoie de vreo altă mărturie care să dovedească cum a apărut cuvîntul „dac” în cultura antică și cine îl folosea?
Latinul Suetonius(69-130) care și-a scris spre bătrînețe lucrarea *De Vita Caesarum*, într-un scurt pasaj din bibliografia lui Octavian, LXIII, povestind despre felul cum a ajuns fiica acestuia să fie propusă soție regelui geților, găsim textul în latină: „dein Cotisio, **regi Getarum**), care ne dovedește fără putință de tăgadă că și în prima parte a secolului doi al erei noastre, unii romani ne știau ca neam get, și nu altceva. Și în paragraful LXIII, 4 cînd scrie cu cine s-a luptat împăratul roman Octavianus Augustus la Istru, ne luminează că geții erau conduși de regele lor Coson „**Cosoni Getarum regi**”. Și aceasta este o fărîmă din istoria noastră adevărată, nu cea revelată sutașilor întunericului.
Cam în același timp grecul, Dion Chrysostomos în discursul din anul 97 e.n. ţinut la Olimpia, spune că: „Se întîmplă că am făcut o călătorie lungă drept la Istru şi în **ţara geţilor** sau a misilor aşa **cum îi numeşte**

Homer şi cum e numită astăzi populaţia”. Adică înainte cu cîțiva ani de cotropirea romanilor asupra Getiei, se știa că exista o **„țară a geților**” și tăbliţele ne spun că era chiar pămînt sfînt, adică **Die Gitii(Dio Geta),** iar poporul se numea get și nu derbedeu sau sula cum au ajuns românii de azi! Adică și pentru orbi este mai mult decît limpede, la sfîrșitul secolului l al erei noastre, antichitatea îi numea pe strămoșii noștri GEȚI întocmai cum apare și pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia și nu daci. Dar pe tăbliţe apare de 17 ori scris numele de **rumun** în diferite variante și care a definit identitatea strămoșilor noștri alături de cel de get, cum voi arăta în continuare: T 19 MOΣ APYMYN OΣ – ultimul rînd(Moș Arimin os; Moș Arumun os, adică tare sau puternic – a fost strămoșul ancestral al neamurilor de păstori carpatini și din această rădăcină lingvistică au ieșit armîn și rumun, iar mai tîziu în feudalism avem rumîn.) În vechea limbă din mielniile V-lll î.e.n. cuvîntul ari însemna lăudat, merituos, strălucitor iar min avea sensul de soț, soție, putere regală, faimă nemărginită. T 31 PUMUANO – RUMUANO(primul rînd); T 32 PYMΩM – RIMON(rîndul doi mijloc); T 36 PYΩMYΩNU – RUMUNU(rd.1 și 2); medalion volumul ll pagina 528 PYOMVN- rumun(rd. 5-6); T 47 PIOMVNO – RUMUNO(rd.2); T 50 PYOMYONV- RUMUNU(rd 3); T 55 PVMVNV-RUMUNU(rd. 4 de jos în sus); T 57 PϒΩMϒΩNO-RUMUNU(rd. 4); T 64 PVMYNO -RUMUNU(rd. 4); T 65 POMVNO-RUMUNU(rd 1-2); T 66 PIOMYON – RUMUN(rd 2); T 68 PIOMVNO – RUMUNO(rd. 2); T 70 PVMVNV-RUMUNU(rd. 2); T 71 PVMVNO-RUMUNU(rd. 4); T 73 PVMYN-RUMUN(rd. 3); T 74 PVMVNY – RUMUNI(rd. 2). **Niciodată pe tăbliţe geții nu au scris că își spuneau daci** cum pretind azi unii, ducînd numele în străfundurile istoriei astfel ca orice adevăr legat de strămoșii noștri să poată deveni o bășcălie.

Dar mai este o ciudățenie care trebuia să ne dea de gîndit asupra ceea ce punea la cale Academia Română, popoarele Europei cînd scriu despre noi nu folosesc cuvîntul ***român,*** nici chiar cele de pretinsă origine latină și dau spre exemplu: francezii ne scriu roumain(rumen); spaniolii ne scriu rumano; italienii ne scriu rumeno. Și alții din jurul nostru sau mai depărtați păstrează rădăcina rumun cum sînt lituanienii cu rumenijos, rușii cu rumînski și polonezii cu rumunu.

Appianus Alexandrinus(95-165) de neam grec, a scris *Historia Romana*, iar în prefață scrie că romanii străpînesc ,,**și pe unii dintre**

geții de dincolo de Istru, pe care îi numesc daci". Scumpul năravul al celor ce au scris istoria învinșilor și au falsificat-o cum au vrut, se vede și în acest citat, folosit peste secole de fel de fel de neisprăviți ca să ne arate că sîntem altceva decît ne spun unele izvoare nemăsluite sau cum ne simțim noi.

Dio Cassius(155-240), nepotul lui Dio Chrysostomos a scris o Istorie romană unde lasă despre strămoșii noștri atît informații corecte dar și unele false după năravul învingătorilor ca să arate că orice cioară poate deveni porumbel. La LI, 22 găsim următoarele date despre geţi, daci, sciţi: ,,aceia locuiesc pe ambele maluri ale Istrului", cei care locuiesc în dreapta fluviului şi fac parte din prefectura Mysiei îi numeşte mysieni, iar pe cei ce vin mai în sud, adică în Tracia îi numeşte **„daci sau geţi sau traci".** Tot la el mai găsim afirmația că din nordul Istrului în vremuri uitate de istorie a fost o migrație în sud pînă în munții Tracia, ,,căci poporul dacilor îşi stabilise odinioară colonii în apropiere de Rodope." Despre luptele pe care romanii le-au purtat cu acești geți sau daci în anii 55 î.e.n. a scris: ,,În timpul acesta M. Crassus este trimis în Macedonia şi Grecia să se lupte împotriva dacilor şi bastarnilor…Aceştia sînt socotiţi ca sciţi." În text vedem că strămoșii noștri apar cu numele de daci, geţi, traci şi sciţi, deşi chiar el spune că sînt un singur neam, dar locuind în ținuturi diferite și nu popoare diferite!

Filozoful Iamblichos, ce a trăit în timpul împăratului Constantin murind în anul 333, în lucrarea *Viaţa lui Pitagora* scrie așa despre Zamolxe al geților:. ,,Zamolxe fiind trac şi sclavul lui Pitagora şi eliberîndu-se, s-a întors între geţi şi le-a dat legi, după cum am arătat mai înainte, chemîndu-i către bărbăţie şi convingîndu-i că sufletul este nemuritor... Şi acesta învăţînd pe geţi şi scriindu-le legi, a fost socotit de ei ca cel mai mare zeu".

Ştefan din Bizanţ, pe la anii 520 scrie un lexicon intitulat Nume de popoare şi spune despre strămoșii noștri geţi că locuiau în **„Getia, ţara geţilor".** Eu nu mai am nimic de adăugat, dar nu mă îndoiesc despre cei care știu că minciuna este cel mai puternic adevăr dacă este repetată fără oprire, că vor mai găsi ceva de zis!

Regatul ostrogot, ultima structură statală puternică a geților și goților din peninsula italică este cucerit în anul 555 și **se pornește din partea iudeo-creștinilor care erau acum pe cai mari și chiar înaripați, o aprigă acțiune de falsificare a istoriei popoarelor Europei**, fiind

stăpînii absoluți ei puteau scrie ce le poftea inima, iar împotriva geților chiar asta au făcut. I-au înlocuit cu daci și goți, urcînd ambele neamuri și în ținuturile nordice pentru a nu mai înțelege nimeni nimic!
Cum toți am fost îndobitociți cu otrava latinității iar mai tîrziu a slavismului, nu cred că o nouă născocire va face bine adevărului ci numai celor care au scos-o la aer și chiar mai mult celor care ne-au falsificat istoria. Este greu să ne debarasăm de minciunile sedimentate în mintea noastră, dar nici nu putem merge mai departe cu falsuri ticluite de Militia Cristi, după ce au devenit stăpînii imperiului roman.
Că sînt mulți ,,daciști" oameni de bună credință care vreau să știe adevărata istorie a geților și a urmașilor acestora, românii de azi, eu nu-i pun în discuție pe aceștia, pe unii îi cunosc și îi respect pentru dorința și munca de a se afla adevărul chiar dacă uneori nu este cel așteptat. Dar avem și alții care vreau să ne scrie istoria adevărată după propriile idei fără a le lega de dovezile materiale și epigrafice, ci numai inspirîndu-se din propriile inspirații.
Geţia - Secţiunea 4

CUIBARUL SATANEI

1838 Economist german Friedrich List, în lucrarea *Sistemul național de economie politică* apărută în acest an îi îndemna pe politicienii din țara sa Prusia, să trimită urdii de germani în ţinuturile Dunării de Jos din imperiul otoman adică plaiurile noastre fiindcă cei care locuiau aici de ceva vreme – neamul mămăligoșilor mioritici nu era în stare de nimic. Povestea este amintită de Marele Român Mihai Eminescu într-un articol scris și apărut în ziarul *Timpul* din 15 ianuarie 1882 cînd alt neam de origine germanică – cazarii – se stropșeau la noi să le deschidem larg porțile vămilor și hotarele Țării pentru că ei au fost cîndva băștinași pe aceste locuri și nu voiesc decît să revină la matca pe care le-o dăruise Talpa Iadului în urmă cu 1700 de ani, sau ceva mai tîrziu cînd l-au luat ei în stăpînire cu sabia și puterea înspăimîntătoare a imperiului cazar.
1843 Se înființează la 13 octombrie în New York de către 12 iubitori de Iahwe, **organizația secretă mozaică B'nai B'rith International sau Uniunea Lojilor B'nai B'rith, fiind organizată ca o lojă masonică**. În prezent, B'nai B'rith International îşi are sediul central

la Washington D.C. - 1640, Rhode Island Avenue-NW, în umbra Casei Albe, cu care are legături privilegiate, oricare ar fi președintele - avînd în S. U. A. dar și în alte 47 de țări ale lumii mai mult de 600.000 de membri, **exclusiv israeliţi**(nu se știe dacă sînt numai cazari sau au primit și ceva ivriți).
Preocuparea acestei organizații oculte criminale B'nai B'rith asupra României se vede încă de cînd i-a clocit Iahwe în cuibarele întunericului fiindcă la scurtă vreme începe strecurarea mozaicilor din imperiul rus în Țările Române **iar la tămbălăul din 1848 deja erau trei „tușinați" în frăția masonică din Muntenia** care ieșise la ,,Garibaldi bum". Dar ne-au lucrat și pe alte planuri de nu mai știe românul nici azi de unde le-a răsărit soarele strămoșilor noștri geți și apoi urmașilor acestora din feudalismul timpuriu.**Scopul acțiunii era crearea unui Israel european pentru cazarii** care au ajuns tușinați la prepuț și dușmani ai neamului omenesc pe care urmăreau să-l robească pe vecie prin intermediul baierelor pungilor achipuite zilnic de Satana. Prima rezidență permanentă din România a B'nai B'rith a fost înfiinţată în 1870 de către mozaicul Benjamin Peixotto care era și consulul U.S.A. la București.
1847, **la începutul acestui an ia ființă în Germania Liga comuniștilor**, o organizație conspirativă a cazarilor specializată în atentate și alte acțiuni criminale, dar în lume striga turbata că moare pentru binele muncitorilor din Europa și întreaga lume. Nimeni dintre muncitorii acestor meleaguri nu le ceruseră leprelor cazare să vorbească în numele lor și să-și asume rolul de mentori și conducători ai clasei muncitoare. Din ea făceau parte și Karl Marx alături de prietenul lui din ceata întunecaților sataniști, F. Engels. Aceștia doi primesc de la consîngeni să ticluiască un program de luptă împotriva goimilor burjui cu care să le dea foc la prăvălii, șandramale și alte acareturi pentru a-i nimici, fiindcă ei cazarii sînt aleși pentru a zidi o nouă lume a celor drepți unde ei să conducă iar ceilalți să le fie robi. **Manifestul Partidului Comunist** – nume dat de oculta cazară ce dorea să stăpînească lumea prin foc și sabie, așa cum li s-a revelat și jegurilor ivrite de la Qumran – a fost suportul ideologic al mișcărilor masonice de la 1848-1849 ce au tulburat amarnic Europa cu revoluțiile și revelațiile lor drăcești. În acțiune s-au implicat și destui goimi care, cei mai mulți, aveau legături cu masoneria. **Scopul mișcării era, ca prin forța armelor să pună mîna pe putere în**

întreaga Europă, să instaureze regimuri comuniste peste tot și de aici să plece către cele patru zări cu stindardul Satanei! Karl Marx(Kissel Mordechai), autor al primului Manifest Comunist, a scris făcătura cu scopul de a crea iluzia marii dreptăți pe care vreau să o aducă ei în viața goimilor, însă în realitate era un program prin care se urmărea robirea întregului glob pământesc pentru oculta mozaică. El făcea parte din conducerea lojei masonice israelite, Alianţa Drepţilor, filială a puternicei B'nai B'rith în Germania și din acest cuibar al întunecaților a ieșit răvășelul care avea să aducă cele mai mari nenorociri pe capul întregului neam omenesc!!!

Nici nu se sfiau deloc uciganii cînd afirmau în gura mare că revoluția lor – dar pentru că săracii goimi au fost grei de cap, le-au turnat mai multe revoluții să-i dezmeticească – propovăduia mai ales în Germania, răsturnarea totală a civilizației creștine, uneltind pentru confiscarea averilor goimilor(presupun că ale lor erau exonerate prin zapis dat direct de Talpa Iadului), aburindu-i rău pe goimii săraci cu duhul dar mai ales la pungă, că ei se vor urca în capul treburilor și vor fi stăpîni pe toate cele din străfundurile iadului pînă în înaltul cerurilor. Deci Liga Comuniștilor nu era decît un alt cuib unde se cloceau ouă de basilisc de unde să-și ia zborul fel de fel de răpitoare care să înșfece în gheare întreg pământul pentru a-l aduce jertfă cinstită și îngrozitor de prăjită Întunecimii Sale. Pe cale de consecință Manifestul partidului comunist este un document elaborat de către conclavul din Hamburg al B'nai B'rith, cam tot așa cum vor apărea peste vreo 50 de ani, din aceleași clocitori sataniste *Protocoalele înțelepților Sionului.*

1848-1849 încep acțiunile masoneriei și a ocultei cazare împotriva goimilor în toată Europa, lozinca lor fiind emanciparea socială și economică a claselor exploatate, dar nu suflau o vorbă că printre acești exploatatori erau și mozaici care nu sufereau de vreo milă să se deosebească de lotrii goimi. Însă nu toate neamurile Europei au pus botul la aceste circării iar zvîrcoleala s-a lăsat cu sute de mii de morți dar fără a se aburca vreun revoluționar comunist în fruntea statului pe care îl doreau ei. Și atunci foc de supărați că goimii n-au fost așa șpirtoși precum revoluționarii cazari, pre multe neamuri aceste jeguri le-au condamnat la dispariție prin exterminare totală, sau cum am zice azi luîndu-ne după aiurelile lor, ne-au pus întunecații mozaici de un holocaust. Pe lista pentru nimicire a Talpei Iadului întocmită de

revoluționarii Karl Marx și F. Engels erau trecuți cu litere pînă în înaltul cerului să se cutremure întreg pămîntul următoarele neamuri: bascii, scoțienii, irlandezii, islandezii, slavii de toate semințiile pentru că țarul rușilor le-a dat cu mult sînge în jăratecul revoluției mozaice, însă nu am fost uitați nici noi. Iată ce au scris despre neamul mioritic pentru faptul că nu am fost șpirt la revoluția lor și mai ales că în Ardeal ne-am opus cu arma în mînă împotriva masonilor unguri ce urmăreau să transforme Ardealul într-o provincie a Ungariei revoluționare. **„Românii sînt un popor fără istorie**, **destinați să piară** în furtuna revoluției mondiale. **Ei sînt suporteri fanatici ai contrarevoluției și vor rămâne astfel până** la extirparea sau pierderea caracterului lor național, **la fel cum propria lor existență de gunoaie etnice iremediabile**, în general, reprezintă prin ea însăși un protest contra unei mărețe revoluții istorice. **Dispariția lor de pe fața pământului va fi un pas înainte.”** Drăceasca scrisoare ticluită de Karl Marx și Friedrich Engels a fost adusă de bolșevicii cazari, și pe meleagurile noastre cînd ei erau stăpîni ca unelte ale ocupantului rus, iară noi slugi preasupuse, zicerea fiind pusă la loc de cinste în *Opere complete*, vol. Vlll, București, editura Politică 1963, pag. 259.
Veninul jidovesc ieșind la lumină la 13 ianuarie 1849 în articolul ,,Lupta maghiarilor” apărut în ziarul lor*Neue Rheinische Zeitung*, nr. 194 și ,,Panslavismul democratic” scris de aceiași tartori și în aceeași fițuică în februarie 1849. În articolul ,,Ungaria și panslavismul” F. Engels, dar și în alte texte din aceeași perioadă scrise împreună cu Marx, **sataniștii cazari ne spun de la obraz că sîntem „una dintre națiunile nonistorice” vinovate de eșuarea hîrjoanei lor de la 1848-1849**, iar frățiorii întru Ucigă-l Toaca de mai tîrziu Lenin și Stalin, le-au preluat întocmai ideile criminale spunînd că: ,,popoarele reacționare trebuie să fie nimicite pentru binele progresului revoluționar” și de aici a curs în sufletele românilor mult venin jidovesc și iudeo-bolșevic **reușind să ne falsifice istoria și cultura identitară** iar după ce au devenit stăpînii României în anul 1944, **au distrus 5-8 miliarde de cărți ca să nu mai rămînă urmă de gîndire românească „contrarevoluționară”!**
TREBUIE SĂ REȚINEM ACESTE IDEI CRIMINALE ALE MAFIEI CAZARE PRIN CARE ȘI-AU PROPUS NIMICIREA POPORULUI ROMÂN ȘI DACĂ NU VOR REUȘI CU TUNUL SAU FLINTA, ATUNCI O VOR FACE PRIN

DEZNAȚIONALIZARE, PLAN SATANIST CE LE-A REUȘIT ÎN MARE PARTE!!!

1854 Profesorul W. G. F. Roscher, autorul mai multor tratate de economie politică după care învățau studenții din universitățile germane în lucrarea *Die Grundlagen der National Ökonomie*, Berlin 1854 precizează despre planificata colonizare a ținuturilor dunărene cu germani și poate cu jidani fiindcă aceștia erau bine înfipți în structurile statului prusac: ,,Ar trebui ca numai germanii să fie în număr considerabil, iar populația locală să nu posede în același grad dezvoltarea politică şi **sentimentul naţional**." Acest plan de colonizare a fost pus în aplicare dar a avut foarte puțini susținători printre germani, ei preferînd SUA, și așa au apărut în Dobrogea cîteva sate curat germane! Este de reținut faptul **că și germanii urmăreau să ne șteargă prin orice mijloace, caracterul identitar al neamului românesc** și vom vedea că multe din acțiunile mafiei mozaice dar și a istoricilor germani vor urmări atît la lumina zilei cît și în cotloanele întunericului, tocmai distrugerea ,,sentimentului național" pentru a se înstăpîni aici cazarii sau alte lepre aduse de aiurea. Pilduitor pentru mințile istoricilor germani este tărăboiul pe care l-au făcut după ce a fost descoperit tezaurul de la Pietroasa în anul 1837 și revendicat cu mare furie de către istoricii acestui neam nesățios de glorie și avere. Au zis ei plini de fală că tezaurul românesc ar fi meşterit de goţi, adică strămoşii lor goţii – o altă minciună – care aveau în curbura Carpaţilor o patrie veche de prin secolul Xll î.e.n. şi deci, şi ei ar trebui să vină să-şi caute rădăcinile şi să ia în stăpînire ,,pămînturile strămoşeşti" cum cum i-a îndemnat cu ceva vreme chiar economiștii lor! Şi nu a fost doar unul, probozîndu-ne că am fi numai nişte pripăşiţi de vreme recentă în jurul Carpaţilor; ci ne-au prăjit la foc continuu un cîrd de ciripitori atotștiutori cum ar fi istoricul Iulius Zacher din Halle în 1855, filologul Wilhelm Grimm la Berlin în anul 1856, W. Massman şi N. Lauth în 1857, H. Dietrich în anul 1861, Georg Stephens în 1867, J. Henning în 1884 care numește scrierea de la Pietroasa ,,unic monument runic german" iar în anul 1889 spune că este **„cel mai vechi important obiect din monumentele runice germane."** textul fiind scris în limba gotă sau teutonică!

1860, este anul cînd apare ***Apelul*** lui Cremieux și Montefiore în numele **Alianței Universale Israelite** fiindcă povestea masoneriei au găsit-o neserioasă unde erau amestecați și ceva găgăuță de netăiații

împrejur, dar asta pentru ochii goimilor fiindcă organizația a fost în fapt o goarnă mai apropiată de europeni a B'nai B'rith. Ne zice spre luare-aminte blestemata scriitură: „... O împărăție mesianică, un nou Ierusalim trebuie să se ridice în locul celor trei cetăți, a Împăraților(Petersburg/Petrograd), a Papilor(Roma) și Patriarhilor(Constantinopol)." Deci după propriile mărturii doreau un Israel peste toată Europa și chiar au reușit să-l înfăptuiască în anul 1917 în imperiul rus cu ajutorul armatei germane!!! Armand Levy, cazar francez care făcea parte din conducerea B'nai B'rith, este și cofondator al Alianței Universale Israelite(nu evreiești, mînca-v-ar moartea jeguri ieșite din closetul iadului) și care în anul 1878 la Berlin împreună cu alți mozaici, au făcut tot ce le-a stat în putință pe lîngă Puterile Garante pentru a împiedica recunoașterea independenței României de către acestea.

1862, ianuarie domnitorul A. I. Cuza proclamă Principatul România. Veniturile mozaice, pripășite la noi din timpul ocupației rusești din perioada 1828-1834 și soațele lor **fac tămbălău mare la începutul lunii martie în Iași împotriva proclamării Principatului România**. (Pe Wikipedia în limba română este scris despre această perioadă că în țările române se practica comerțul cu sclavi, iar țiganii erau principalii sclavi!!!)

1 862, 8 iunie este asasinat Barbu Catargiu de către mafia și masoneria liberală, pentru că s-a opus năvălirii cazarilor în țară, dar mai ales pentru că a luptat deschis împotriva ideilor comuniste susținute de partidul roșu al internaționaliștilor masoni liberali conduși de către C. A. Rosetti și I. C. Brătianu. Într-un discurs din 17 iunie 1861 în Camera din București, Catargiu le reproșa deputaţilor: „**Comitenţii noştri, văzînd că la Comisia Centrală s-au pus principiile năprasnice ale Comunismului,** cu drept cuvînt, în spaima lor, se adresează la noi zicîndu-ne: «nu vedeţi ce se face în jurul vostru? Nu ştiţi că se pregăteşte **o lege electorală afară din ţară, o lege care cheamă pe cei ce inspiră jaful a fi legiuitorii noştri?** Voi cunoaşteţi toate aceste maşinaţii şi tăceţi! Iar noi, comitenţii voştri vă întrebăm ce aţi făcut de trei ani?»" Adică primul ministru al Principatului România, era speriat că leprele liberale urmăreau să pună stăpînire pe țară printr-un sistem legislativ ticluit de ei, folosit pentru a controla în totalitate societatea și economia, în folosul lor și a stăpînilor ce îi țineau în hățuri. **Barbu Catargiu este prima victimă a**

neamului românesc căzută sub satîrul ideologiei iudeo-comuniste, iar ce va urma după anul 1944 arată ferocitatea și ura patologică a mozaicilor în general și cazarilor în special asupra poporului român!

1864, apare la Viena cărticica ziaristului cazar Robert Roesler intitulată *Das varromische Dacien*, unde autorul vrea ,,să dovedească" numai prin revelații, **că românii din jurul Carpaților s-au format ca popor undeva în sudul Dunării și au migrat pîlcuri, pîlcuri, pe plaiurile mioritice în secolele lX-X.** Mai susține jegul plin de obrăznicie, că românii nu au nici o legătură etnică cu vechii geți sau daci pentru că ei sînt formați din amestecarea mai multor popoare, dar undeva în sud în Tracia, Macedonia sau Aiurea unde și-a clocit Dracu urmașii!

1860-1890, **începe marea invazie cazară** în Principatul România, chiar dacă ei pretind că ,,s-au înmulțit și au înflorit" de nu-i mai putea stăpîni nici moartea. Înainte de 1860, în Principatele Unite nu existau mai mult de 20000 de mozaici, iar dintre aceștia, cei mai mulţi au venit cu ocupantul rus după anul 1828 avînd statutul de **„sudiți",** adică supuși ai rușilor, austriecilor sau germanilor și care desfășurau comerț în Principate dar sub protecția și justiția țării de origine, **fiind scutiți de orice fel de taxe vamale sau impozite față de statul românilor**, situație ce a dus la ruinarea negustorilor și meseriașilor autohtoni. Năvălirea cazarilor peste români a avut ca scop schimbarea structurii demografice a populației, astfel ca ei să poată pretinde că au fost băștinași aici și pe cale de consecință au dreptul la un stat al lor, idee care va cunoscută sub numele de Israelul european!

În articolul ***Jidovii din Iaşi*** publicat în ziarul *Dreptatea* din 31 iulie 1869, istoricul și lingvistul Bogdan Petriceicu Haşdeu ia poziție față de invazia cazarilor în Moldova şi arată rolul lor nefast asupra economiei şi sănătăţii populaţiei româneşti. ,,Foaia săptămînală de aici, *Curierul de Iaşi* din 27 iulie, publică un act oficial, din care se vede că numărul jidanilor vagabonzi se suie la cinci mii! Punem şi noi sub ochii publicului acest document. Referatul domnului secretar al Comitetului Permanent către domnul Prefect al judeţului Iaşi din 21 iulie 1869: Astăzi expirînd termenul de 10 zile ce ne-aţi defipt pentru a vă prezenta tabloul populaţiunii israelite din comuna Iaşi, cu onoare îl şi prezint în aprecierea d. voastre. Elementele de care m-am servit pentru a-l forma sînt următoarele: Recensămîntul Primăriei comunei

Iaşi din anul 1867, în care am găsit numărul de 20775 suflete. Creşterea populaţiunii istraelite de 30 la sută după calcularea actelor stării civile de la 1867-1869, în sumă de 6000 suflete. Israeliţi vagabonzi rămaşi în Iaşi de la 1867-1869 în sumă de 5000 suflete. După aceste cifre s-a format tabloul. Aceste cifre, să fie ele cît de neexacte, **totuşi arată faptul înspăimîntător că mai bine de a 6-a parte din populaţiunea jidovească din Iaşi se compune din vagabonzi; 5000 dintr-un total de 31775 suflete, este un ce de îngrijat foarte! Imigraţiunea jidanilor** covîrşind peste măsură chiar numărul jidanilor de loc, a făcut şi mai grea pentru jidanii înşişi, chestiunea şederii lor în ţară. Şi apoi, cînd mai gîndeşte omul că tocmai jidanii imigranţi sînt acei se au pretensiuni mai mari, ar trebui să înţeleagă toţi românii că vorba nu este de toleranţă religioasă…”

Vedem din articolul lui Hașdeu, **că în numai 2 ani populația jidovească a Iașului a crescut cu 50%**, adică o năvălire fără nici o opreliște peste teritoriile românilor, ca și cum Principatul România era un sat fără cîini, și chiar așa era dar la porunca masoneriei jidovești care ne-a fericit cu leprele liberale pe cap. Dau mai jos adevăratele dedesupturi ale acestei năvăliri jidovești peste plaiurile românești.

1866-1867 au venit la București tartorii masoneriei mondiale, Moses Haim Montefiore și Isaac Jacob Crémieux, să vadă de ce nu le execută întocmai poruncile supușii lor, liberalii mioritici în frunte cu Ion C. Brătianu și C. A. Rosetti. Despre această vizită nu există nici o referire în cultura română, dar nici Ion Brătianu nu amintește în memoriile sale de întîlnirile avute cu căpeteniile lui Ucigă-l Toaca **ceea ce dovedește caracterul lor ultrasecret, sau antiromânesc în sensul lor adevărat**. Scopul principal al vizitei a fost acela ca masonii mioritici să lase porțile deschise pentru năvălirea cazarilor din imperiul rus fiindcă **ei aveau planul înființării Israelului european** care trebuia să cuprindă Galiția, Moldova istorică de la Carpați la Nistru, Slovacia și ceva rotunjimi spre est deși jidovii în aceste teritorii erau cam de 5-15% iar la noi mult mai puțini! Pentru a include și spațiul românesc în acest dominion al Satanei, Talpa Iadului a dat poruncă să pornească stolurile de prădătoare către casele românilor pentru a-și face noi cuibare, iar de vor face gură mioriticii, atunci să strige către cele patru zări că sînt supuși persecuțiilor și pogromurilor și imediat le va sări în ajutor toată Europa!

Sir Montefiore era baronet englez, născut în anul 1784 la Livorno în Italia și a murit în 1885 Ramsgate Anglia. A fost un om de afaceri, broker, bancher, filantrop și activist pe tărîm obștesc pentru mozaici și de asemenea a îndeplinit un timp și funcția de Șerif al Londrei. El a fost unul dintre cele mai cunoscute personalități mozaice din Marea Britanie și din lume în secolul al XIX-lea. Montefiore, a vizitat orașul palestinian Jaffa în mai multe rânduri, iar în anul 1855 a cumpărat aici o livadă de portocali pentru a furniza locuri de muncă mozaicilor locali, dar experiența a eșuat, fiindcă ei nu erau obișnuiți cu munca ci numai cu cerșetoria sau hoția așa cum a arătat B. P. Hașdeu în articolul său cîțiva ani mai tîrziu. În zona respectivă a luat ființă mai târziu un cartier al Tel Avivului, numit Montefiore.
Dar presiunea mafiei mozaice asupra tînărului stat al românilor era prezentă încă din anul 1864 cînd domnitorul Cuza a cedat jidanilor dreptul de a înființa Banca României cu dreptul de a emise monedă românească! Cine nu știe istorie îi amintesc ce a pățit regatul Angliei în secolul Xlll cînd a făcut aceeași neghiobie sau ce este S.U.A. astăzi care și-a dat dreptul de emitere a monedei naționale în mîinile mafiei mozaice. În proiectul de Constituție care se discuta în parlament, la propunerea lui Cuza și a mafiei masonilor liberali dar și ceva conservatori pentru culoare, s-a introdus articolul 6, potrivit căruia ,,religia nu poate fi un obstacol la împământenire". Deputații moldoveni care cunoșteau foarte bine ce înseamnă invazia ,,sudiților" în Moldova au fost cei mai vehemenți și mai îndîrjiți, amenințîndu-i pe tartorii Brătianu și Rosetti că vor părăsi clanul mafiot al liberalilor. S-a ieșit la tămbălău în fața Parlamentului lăsîndu-se și cu arestări pentru că unii doreau să se facă mai multă lumină în aceste întunericuri sataniste. Acestea sînt condițiile în care își fac apariția la București cei doi tartori ai masoneriei mondiale pentru a certa căpeteniile preasupuse din ceata lui Ucigă-l Toaca de pe Dîmbovița. Ei le promit trădătorilor **un sprijin bănesc de 25000000 de franci în schimbul trădării Neamul Românesc**, dacă erau gata să voteze constituția ce le-ar fi permis cazarilor o invazie legală în Principatul România. Prezența celor doi tartori a scos în București, lumea în stradă care a înconjurat clădirea unde se ținea sfatul cel de taină și amenințînd cu ceva flăcări și pietre dacă sataniștii nu-și iau tălpășița. Ca să le arate că știu ce au de făcut, au devastat sinagoga din București să nu mai aibă cuibar Satana și Talpa Iadului pe malurile Dîmboviței.

Isaac Jacob Crémieux, care a fost mai cunoscut ca **d'Adolphe Crémieux**, născut la 30 aprilie 1796 la Nîmes, a murit la 10 februarie 1880 la Paris, era avocat, politician cazar francez, vice-președintele Consistoriei centrale a copiilor lui Israel din Franța din anul 1834 și **președinte al Alianței Universale Israelite** din anul 1864 care a fost creată în 1860 avînd ca fondatori pe el și pe Charles Netter.
Crémieux a fost un conducător și reformator al Francmasoneriei franceze, deținând gradul de "Souverain Grand Commandeur" în Consiliul Francez Suprem. El reorganizează Masoneria după anul 1860 apropiind ritul Oriental și cel Scoțian, și organizează la Lausane în anul 1875 o conferință pentru a-i pune pe tartori să tragă la același ham. **Este părintele Masoneriei moderne!!!** Atracția lui pentru această organizație ocultă apare de timpuriu fiindcă în Francmasoneria erau mulți mozaici din regiunea lui de baștină Carpentras, încă din secolulul al XVIII-lea. În 1818, la douăzeci şi doi ani, el este inițiat în marea șărpărie a întunericului în orașul Nîmes și devine căpetenia Marelui Orient de France, primind și primele treizeci de grade în Ordinul Scoțian Antic, fiind acceptat în acest rit(AASR). Ulterior, el s-a alăturat lojei Consiliului Suprem al AASR din Franţa, devenind astfel cel mai puternic om din masonerie, **fiind Mare Suveran și Comandor ales în 1869**. El nu vede nici o contradicție între angajamentul său pentru iudaism si **„Marele Arhitect al Universului"(**Talpa Iadului sau Lucifer) pentru el, lumea este condusă de o forță supremă și diferențele religioase nu au importanță pentru marea cauză, așa cum zice în *Apelul*către ceata întunecaților care doreau să devină stăpînii lumii.
De două ori a ocupat fotoliul ministerului de justiție în guvernul francez. În tămbălăul din 1848, a fost ales ministru al justiției(25.02-7.06) și mai ocupă acest fotoliu în 4.09.1870, demisionînd în februarie 1871. Prin înfrîngerea catastrofală de la Sedan și capitularea trupelor franceze din 1 septembrie 1870 în frunte cu împăratul Napoleon lll, Cremieux și ai lui prin lovitura de stat din 2 septembrie ajung iarăși pe cai mari și tari. Peste numai 50 de zile el **dă Decretul nr. 136 din 24.10 prin care toți mozaicii – mai toți sefarzi - din colonia franceză Algeria primeau cetățenie franceză în bloc**, dar i-a exclus de la acest privilegiu pe berberi și musulmani. Atunci s-a pornit o năvală a mozaicilor către Algeria de nu s-a mai auzit la urechile francezilor, iar în 1871 el a trebuit să demisioneze pentru viclenia

politică iar migrația să fie oprită. Așa au vrut să facă și cu ,,sudiții" veniți după anii 1860 pe capul românilor, să primească cetățenia în bloc și să transforme Principatul România într-o țară de năvălire cazară. L-a sprijinit pe Leon Gambetta în războiul cu prusacii din anul 1870 care a ieșit atît de rău pentru francezi și poate nu ar fi rău să ne gîndim că și her Hitler a fost sprijinit de o mare parte a mafiei sioniste să treacă Europa pe sub șenilele Pantzerelor. Ideile lui Cremieux erau republicane de stînga sau socialiste ori comuniste cum le spuneau românii și alții nedați cu meșteșugul minciunii în acele vremuri, după zisa lui Barbu Catargiu și a altor români adevărați care își țineau capul pe umeri ca să judece cu el.
În cadrul funcției de președinte al Alianței Universale Israelite, Adolphe Crémieux a vizitat România, împreună cu Moses Montefiore, în anii 1866 - 1867 și a obținut promisiunea guvernului român să anuleze prevederile care opreau năvălirea cazarilor, dar această promisiune a masoneriei mioritice n-a fost respectată datorită deselor luări de poziție a unor intelectuali adevărați. Cînd au sosit la București cei doi tartori ai lui Ucigă-l Toaca, în lunga lor ședere au cerut ucenicilor lor I. Brătianu și C. A. Rosetti să le facă în baștina mioriticilor, vad bun cazarilor din imperiile vecine pentru a năvăli ca un puhoi nestăvilit în Principatul România. Și sigur i-a îndemnat pe preasupușii slujitori ai întunericului **să scrie românilor o „istorie adevărată" unde noi să fim venetici iar ei băștinași.** Atunci jidanii, veniți de cîțiv ani peste români nu ne cunoșteau limba, nicidecum să ne scrie o istorie, fie ea chiar falsă. Despre vizita celor doi tartori ai masoneriei la București, în cultura română nu se găsește scris un cuvînt, doar Eminescu amintește într-un articol apărut în *Timpul* din 1 mai 1879 despre aceste legături ale liberalilor roșii ce au adus atîta nenorocire românilor: **„Sînt cunoscute apoi intimităţile d-nilor liberali cu Cremieux, Montefiore şi alţi jidovi însemnaţi, intimităţi prea naturale**, pentru că mozaicii tuturor ţărilor sînt liberali şi ultraliberali, republicani, etc… lucru lesne de explicat **dacă considerăm că jidovii, neavînd nici patrie, nici tradiţii, fireşte că nu vor ţine la patria şi la tradiţiile poporului pe lîngă care trăiesc**. Discursurile de ocazie ale d-lui Brătianu nu dovedesc din nefericire nimic. Căci acuzarea noastră principală pe care o facem roşilor nu este că au fost şi sînt amici ai jidanilor; la urmă fiecine e stăpîn pe voinţa şi cugetările

lui**. Dar ceea ce n-au drept de a face e de-a duce poporul în eroare** şi de-a se gera la ocazia de adversari ai evreilor”.
Raporturile dintre clica masonică mioritică și Marii Tartori Cremieux și Montefiore nu puteau fi decît între stăpîn și protejat, iar acesta trebuia să execute ordinele. Se pare că în urma acestei vizite la București a tartorilor masoneriei mondiale, li s-a pus în nas masonilor români, crearea unui Israel cazar în Europa ceva mai la est de Carpați, idee ce a fost susținută cu mare fervoare și la Conferința de pace din anul 1919 unde s-a discutat foarte aprins ,,chestiunea cazară”!
1867, iunie 2, **se înființează Societatea Academică** condusă de ,,doctorul ardelean” A. T. Laurian(1810-1881) instituție ce l-a avut la cîrmă pe acest ticălos pînă în anul 1876 și care și-a propus ca scop principal **„cercetarea și cunoașterea istoriei, limbii și culturii române”.** Alte date mai puțin folosite și chiar mai puțin înțelese spun că la propunerea fanariotului C. A. Rosetti, locotenența domnească a aprobat la data de 1 aprilie 1866 fondarea Societății Literare Române, devenită în 1867 Societatea Academică Română, iar la 30 martie 1879 Academia Română printr-o lege specială a Parlamentului liberal adică mason, prima ședință ținîndu-se la 1/13 august 1867. Membrii fondatori au fost numiți toți de către Ministerul Instrucțiunii și Cultelor, fiind repartizați astfel pentru regiunile locuite de români: 7 din Principate, 3 din Ardeal, 3 din Basarabia, 2 din Bucovina, 2 din Banat, 2 din Macedonia, adică era o instituție a statului român controlat atunci de masoni, așa cum a fost controlat după 1947 de bolșevicii cazari apoi de comuniștii români.
Conform statutului, rolul principal al Academiei constă în cultivarea limbii și literaturii, stabilirea normelor de ortografie obligatorii ale limbii române, **studierea istoriei naționale române** și cercetarea în cele mai importante domenii științifice. Cele mai reprezentative lucrări academice sînt:**Dicționarul limbii române, Dicționarul explicativ al limbii române, Dicționarul general al literaturii române, Micul dicționar academic și Tratatul de istoria românilor**. Dar cîtă ură și trădare de Neam și Țară s-a ascuns sub această pălărie a antiromânismului științific voi dovedi în continuare.
Majoritatea celor care au fondat Societatea Academică Română erau membri PNL sau apropiați acestei clici de lotri, iar cea mai mare parte dintre ei se țineau și slujbași de nădejde a masoneriei. Mihai Eminescu a scris mai multe articole despre ,,probitatea științifică” a șleahtei de

,,cacademicieni", atâtînd că nici unul nu publicase ceva pînă atunci în domeniul istoriei sau lingvisticii, iar alții nu-și puteau dovedi studiile pe care pretindeau că le-au făcut în țară și străinătate. Puținii români care chiar au crezul în scopul declarat al acestei instituții au fost marginalizați și băgați în ..uitare".

Pretențiile năvălitorilor jidani veniți din imperiul rus în special, l-au determinat pe B. P. Hașdeu să scrie în anul 1868 lucrarea *Istoria toleranței religioase în România*, care ne ajută a înțelege o parte din istoria noastră ascunsă și falsificată, iar pentru asta amintesc pasajul următor(pag. 155, Opere, vol. 5): ,,**Cremieux susține că țara aceasta, pînă să nu fie locuită de români, a fost locuită de jidovi**și că prin urmare nu jidovii au năpădit țara românilor, ci românii au năpădit țara jidovilor, nu țara românilor trebuie desărtată de jidovi ci țara jidovilor trebuie desărtată de români". Dar întunecatul venit de la Paris să ne educe în ale istoriei lor, știa că țara jidovilor era Polonia care făcea parte atunci din imperiul rus și că înainte de 1800 jidovimea nu își făcuse cuibar pe plaiurile mioritice **și deci nu le-a fost baștină niciodată**, însă ei doreau acum să-și înființeze în Europa un Israel iar teritoriile ochite erau Galiția, Moldova istorică, Slovacia și ceva spre răsărit. După înființarea Academiei Române la porunca tartorilor întunericului, au avut grijă acești învățăcei mioritici de le-au mers totul strună jidovilor iar pe ea ne-au cîntat nouă românilor numai cîntece de lebădă!

Ca să înțelegem de ce asemenea oameni ne-au scris și falsificat istoria și cultura identitară inclusiv identitatea națională, punîndu-se în slujba unei organizații criminale, dau ceva din instrucțiunile primite de Garibaldi la 5 aprilie 1860, cînd pornise la cucerirea puterii politice în Italia. Sper lumina și furia întunecaților precizez că acestea au fost publicate de Paul Rosen în anul 1890 – fost Mare Inspector General, cel mai înalt grad al masoneriei – în lucrarea ***L'Ennemie Sociale***, care a ieşit din această organizaţie ocultă şi a dorit să avertizeze societatea franceză de pericolul francmasonic. **„Tu te vei sili să atragi în aceste Ateliere cel mai mare număr de elemente duşmănoase Catolicismului, duşmane ideilor şi instituţiilor creştine, pe toţi revoltaţii contra bisericii, care este vrăjmaşa noastră, pe toţi credincioşii de orice fel. Te vei sili să faci un loc pentru Fraţii Simbolului tuturor ambiţioşilor, care voiesc să ajungă la onoruri şi putere, tuturor declasaţilor şi secăturilor, care sînt în căutarea**

unei poziţii sociale, oamenilor de petrecere, bonvivanţilor lacomi de plăceri materiale, negustorilor şi industriaşilor aprigi de cîştig, literaţilor, savanţilor setoşi de renume…. Raţiunea ta este singura regulă a Adevărului, singura cheie a ştiinţei şi a politicii. Poftele tale şi instinctele tale constituie singura regulă a Binelui, singura cheie a progresului şi a fericirii…" La fel au procedat și bolșevicii cazari după ce au ajuns stăpînii României în vara anului 1944.

Cum au realizat „cacademicienii" români această cercetare și cunoaștere, voi arăta în continuare. Cred că înființarea acestui cuibar al Satanei nu este chiar întîmplătoare, fiindcă în țară existau deja multe organizații pentru susținea culturii și istorie românilor mai vechi, **dar neaflate sub control liberal și mason**, care să urmărească la poruncă, falsificarea istoriei noastre pentru a le face loc în ținuturile Carpaților, năvălitorilor cazari! Între anii 1871-1876 **A.T. Laurian împreună cu I. Massim, avînd ca model dicționarul lui Alexandre Hirth(A. Cihac dăruit românilor în 1870!), după pohtele și poveţele masoneriei internaționaliste**, realizează un dicționar(al lui Cihac era scris în limba franceză iar el nu știa limba română deloc!) spun ei, al limbii române în două volume, eliminînd cea mai mare partea a cuvintelor „nelatine", de unde rezulta o limbă care aducea foarte vag cu limba vorbită de poporul român. El spune despre propria făcătură: „Glosariu care coprinde vorbele d'in limba romana, straine prin originea sau form'a loru, cum si celle de origine indouiosa. Dupo insarcinarea data de Societatea academica romana". Limba română este de nerecunoscut în pretinsul dicționar al românilor. Primul volum are 1864 pagini şi cuprinde numai cuvinte de origine latină, majoritatea covîrşitoarte nefolosite în limba română. Volumul ll are 584 pagini şi cuprinde cuvintele din limba română care nu au origine latină şi pe care magistrul le propune spre a fi eliminate din vorbire. Sînt cam 50000 de cuvinte, cu definițiile lor!

Se poate observa cu uimire că există stranii **„coincidențe**" între vizita tartorilor Cremieux și Montefiore la București din anii 1866-1867 care avea ca scop falsificarea istoriei noastre și acceptarea jidanilor ca băștinași pe plaiurile carpatine și **înființarea Societății Academice Române din iunie 1867, apoi realizarea Dicționarului lui A. Hirth în 1870 și Grosariul de către A. T. Laurian și I. C. Massim exact în perioada cînd Peixotto a fost ambasadorul SUA/B'nai B'rith la București!** Să amintesc din datele puse la începutul textului că nu

numai revoluționarii internaționaliști cazari doreau nimicirea poporului român prin **„extirparea sau pierderea caracterului lor național”** dar și culturnicii germani urmăreau macularea totală a **„sentimentului național”** astfel ca să putem fi folosiți ca robi ascultători în slujba unor stăpîni veniți de la mama dracului!
Acesta a fost adevăratul scop al înființării Academiei Române, instituție pusă în slujba dușmanilor neamului românesc și **care în realitate a urmărit distrugerea sentimentului național adevărat și născocirea unei identități false pe care au impus-o în conștiința românilo**r, și astfel continuitatea românilor de azi veniți din geții de ieri să poată fi contestată de oricine dorește. **Scopul ascuns și odios al Academiei Române a fost după cum se vede astăzi, chiar mai nimicitor asupra neamului nostru decît toate nenorocirile aduse de Partidul Comunist din România înființat de cazarii bolșevici și care era o filială a Cominfernului**.
1868, Guvernul Principatului României este pe punctul de **a expulza cîteva zeci de mii de mozaici sudiți** care erau de ceva vreme în țară dar nu aveau nici o sursă de venit trăind din cerșetorie și hoție. Pe loc a început să urle toată Europa de persecuțiile pe care le făceau antisemiții români împotriva populației ,,băștinașe” a jidanilor sudiți și **a cerșetoriei și hoției practicată de mulți dintre ei**!
1869, Ziarul *Federația* din Pesta publică o listă cu mai mulți mozaici din Principatul România, care au donat sume mari de bani ungurilor să înarmeze două regimente de honvezi, pentru a veni să-i elibereze de ,,sîngeroșii venetici antisemitiți români, care s-au învățat să trăiască din exploatarea lor!
1870, Benjamin F. Peixotto/Poexotto, mare căpetenie în B'nai B'rith, ajunge la București ca ambasador al SUA, misiune care va dura pînă în anul 1876, după care își va scrie faimoasele memorii cunoscute nouă prin cîteva fragmente abia în anul 2005. În perioada 1853-1875 H. Graetz publică în unsprezece volume lucrarea intitulată *Geschichte der Juden* (Istoria iudeilor), unde pretinde că neamul lor ivrit a fost pe pămînturile carpatine din timpul primului templu (secolul Vl î.e.n.) dar mai sigur după cucerirea Daciei de către romani, ei fiind o mare parte dintre colonii care s-au stabilit pe aceste plaiuri proveniți din legiunile ivrite care erau în armata romană, fiind deci pămînteni chiar înaintea poporului român care s-a format mai tîrziu dar în sudul

Dunării de unde s-au tot strecurat pe întuneric și i-au luat la spart și rupt pe acești „băștinași” semiți!!!
Tot în acest an, Academia Română proaspăt șmăcuită cu pucioasă satanistă, **primește de la cazarul Alexandre Hirth(cunoscut de noi ca Alexandru Cihac**) o lucrărică pentru luminare și îndreptarea minților către făcătura lor, scriere intitulată Dictionnaire d'étymologie daco-romane, dar numai volumul l apărut concomitent la Francfurt am Main & Berlin & Bucarest, **1870,** intitulat ***Eléments latins comparés avec les autres langues romanes,*** unde pretinsul „specialist în limba română” îi temperează binișor pe latiniști fiindcă ei mozaicii din Iudeea ar fi fost adevărații soldați romani stabiliți pe pământurile provinciei romane Dacia. Continuă îndîrjitul să ne prăjească inteligența cu al doilea volumul apărut în anul **1879** și intitulat ***Eléments slaves, magyars, turcs, grecs-moderne el albanais***, arătîndu-le și acelor mioritici care sufereau de orbul găinilor, pe unde trebuie să-și caute strămoșii fiindcă la nord de Dunăre, locul se ocupase deja după istoria plăsmuită de ei. În semn de recunoştinţă pentru aceste monstruozități dăruite românilor ca adevăruri sacre, **Academia Română l-a ales membru de onoare în 1872!** De aici avea să se inspire **Eliezer Schein**(Lazăr Șăineanu) cînd ne-a scris și el un dicționar al limbii române de ne-a rupt în bucăți, încît nici astăzi nu ne-am revenit. A. Hirth s-a născut la Iași ca fiul unor mozaici austrieci(sudiți) în data de 8 septembrie 1825 fiind înfiat de către negustorul Iacob Cihac, dar părăsește orașul la vîrsta de 8 ani pentru studii în Germania unde se și stabilește, revenind uneori ca să-și vadă proprietățile, dar după anul 1862 nu va mai vizita plaiurile românilor. Moare la Mainz la 10 august 1887. **Cum el a scris numai în franceză aceste dicționare,** stînd în străinătate într-un mediu cultural german, **este imposibil ca acest nimic să fi cunoscut limba română așa cum o vorbea neamul nostru,** însă Academia Română trebuia să ne dovedească cum „geniile” jidovești care prin scrierile lor ne falsificau istoria și cultura, sînt în fapt mari patrioți mioritici, golănia mergînd șnur și astăzi!
1871, cazarul Roesller prin *Romänische Studien* (Studii româneşti), cărticică publicată la Leipzig, susţine, cum a făcut și în precedenta publicată la Viena în anul 1864, că românii au început să vină din sudul Dunării, dar pe la anii 900 pentru că Ardealul era pustiu cînd au venit ungurii, şi nici ei nu l-au ocupat fiind prea puțini. Scrierea lui

Roesller împreună cu cele ale lui H. Graetz și A. Hirth fac parte dintr-un plan criminal de falsificare și maculare totală a istoriei și culturii românilor prin care ne prezintă Europei ei civilizata adunătură de puțe tușinate, ca un popor degenerat de sălbatici care a făcut numai rău pe fața pământului, fiind dușmanii cei mai înverșunați oricărui progres, cum au scris mai înainte și tartorii cazari K. Marx și F. Engels,

1873, **se descoperă la Sinaia, la cîteva zeci de metri de schitul Sfînta Ana**, pe domeniul unde se va construi palatul Peleș, **cîteva sute de tăblițe de plumb și aur ale strămoșilor noștri**. Ele au fost găsite datorită lucrărilor de captare și drenare a unor izvoare din apropierea schitului. Tăbliţele au fost văzute de G. Tocilescu și A.Odobescu mari iubitori ai curentului latinist și astfel soarta acestor uluitoare dovezi ale istoriei noastre au fost condamnate la uitare și dispariție de mințile acestor gunoaie la care s-au adăugat peste timp un adevărat clan al trădătorilor de neam și țară în frunte cu V. **Pîrvan. Cum în România, procesul de falsificare a istoriei și originii românilor ajunsese o problemă de stat, pentru a face loc și cazarilor ca băștinași din „vremuri imemoriale**” pe plaiurile mioritice, **tăbliţele nu puteau „vorbi” pentru că ar fi stricat toată făcătura la care lucra cu atîta furie Vaticanul, germanii, austro-ungarii și masoneria cazară**, dar cu unele scule curat românești toate adunate în cuibarul satanist numit ACADEMIA ROMÂNĂ!

1876-1878, în studiul *Originea românilor şi fonologia dacică*, publicat în *Timpul* nr.9 din 13 ianuarie 1878, M. Eminescu combate trăsnăile ilustrului istoric austriac Fligier, cazar şi mare iubitor al lui Iahwe, care a ţinut mai multe conferinţe în anii 1876 şi 1877 privind originea românilor iar sinteza a fost făcută în articolul *Die Abstammung der Rumänen*, apărut în publicaţia Fremden Blatt din 5 ianuarie 1878. El susţinea că românii nu se trag din soldaţii coloni italici, cum apăruse o molimă pe meleagurile mioritice, pentru că datorită războaielor civile, Italia a fost secătuită de bărbaţi chiar înaintea lui Traian. Trupele romane care au cucerit Dacia şi apoi au participat la însămînţarea femeilor gete şi deci zidirea neamului românilor, ar fi fost formate din semiții ivriți din Asia Mică, Siria şi Palestina iar pentru românii de astăzi este o mare ruşine că nu se taie împrejur ca strămoșii lor!

1878, **istoricul cazar din Prusia H. Graetz** participă la Conferința de pace de la Berlin unde se discuta de către puterile Europei

recunoașterea independenței de stat a Principatului România cîștigată prin luptele din Bulgaria ca **reprezentant al poporului jidovesc din România pentru a obține împământenirea la grămadă a tuturor jidovilor sudiți fiindcă sînt adevărații băștinași**!!!**Alături de el a venit și cazarul Moses Gaster din București**, rabin și mare iluminat care numai în întuneric dorea să ne vadă. Bismark a fost prim-ministru al Prusiei și apoi cancelar al Germaniei unite în perioada 1861-1890, și a avut grijă să-i bage pe tartorii cazari la această conferință. I. Brătianu și M. Kogălniceanu, au fost invitați să depună numai un memoriu deși în luptele cu turcii românii au pierdut peste 10000 de ostași. Tălpile jidanilor puse românilor în recunoașterea independenței s-a făcut și de jidovimea din țară, iar cel mai bun exemplu este al **cazarului Ioshua Brociner**(1846-1918) care ne iubea precum mîța pe șoarece. Aflat din 1876 la conducerea comunității evreiești din Galați, ca primul ei președinte, a participat împreună cu dr. Leopold Stern la conferința de la Paris a Alianței Universale Israelite. În timpul războiului de independenta a Romaniei el a fost secretarul comitetului responsabil cu întreținerea ambulanțelor necesare pe câmpul de luptă. Cînd ne-au chemat mai marii Europei să ne judece la Berlin cît sîntem de prăpădiți, hopa și ei cu pretenția că trebuie să primească tot rapănul jidovesc cetățenia română altfel rău se va întuneca Întunecimea Sa, asupra Neamurilor! Pentru a fi strigătele lor mai groaznice, **I. Brociner a vizitat în doua rânduri, împreuna cu dr. Adolf Stern, și apoi cu fratele sau Marco Brociner, comunitățile evreiești din Budapestea, Viena, Berlin și Paris,**ca să se asigure de sprijinul acestora, de asemenea a participat, împreună cu **Benjamin Peixotto** la o noua conferință a Alianței Israelite Universale la Paris în anul 1878. În 1879 l-a însoțit pe ministrul de externe Vasile Boerescu la întâlnirea acestuia cu liderul Alianței Universale Israelite, **Adolphe Crémieux**, într-o încercare de a le mai potoli răgetele de disperare că nu au primit împământenirea la grămadă fiindcă moldovenii din Parlament l-au amenințat pe masonul trădător I. Brătianu că dau cu el de pământ și cu tot cioporul liberal dacă vor vota pretențiile jidanilor.
Și pentru că mioriticii molîi și nătîngi nu s-au lăsat luați de vedeniile istorice ale lui Graetz, Poexotto, Rosler și celorlalți tartori mozaici, ne-a pus și jupîn I. Brociner de o luminare întemeind în anul 1908 Societatea Israeliților Români, al cărei obiectiv era difuzarea de **informații asupra istoriei și indigenității evreilor din Romania,**

inclusiv demonstrarea existenței acestei minorități vreme de sute de ani pe teritoriile românești, încă din evul mediu. Pentru a dovedi lumii cît sîntem de îndrăciți a strâns și publicat numeroase documente, multe regăsindu-se în lucrarea *Chestiunea Israeliților Români*, apărută în anul 1910, **unde ne arată ce obraz gros are neamul românilor venit de la mama dracului și înstăpînit prin secolul X peste băștinașii jidani pe care îi persecută cu o ură nemărginită răzîndu-le bărbile și rapănul!**

Dar să ne oprim puțin și asupra sinistrului personaj pentru istoria noastră, **prusacul Otto von Bismark ce a fost cancelarul imperiului german făurit chiar de el și mare susținător al mafiei financiare cazare din Europa**, pentru a afla date și fapte interzise pînă în prezent minților și urechilor românilor!

Gerson von Bleichroder(1822 - 1893) a fost un bancher cazar din Prusia, fiind născut în Berlin. A fost fiul cel mare al lui Samuel Bleichroder, care a fondat firma bancară S. Bleichroder în 1803 la Berlin. Banca menține contacte strânse cu familia Rothschild, iar casa de credit a lui Bleichroder a acționat ca o sucursală la Berlin a băncii Rothschild. După victoria de la Sedan a prusacilor asupra francezilor și capitularea Franței din 1 septembrie 1870, **Bleichroder este chemat la Paris unde stabilește împreună cu prietenul său cazarul Isaac Cremieux ca reprezentant al învinșilor francezi**, despăgubirile de război cuvenite Prusiei pe care îngenunchiata Franță trebuia să le plătească! Mă întreb: oare francezii știu aceste realități istorice azi?

Bleichroder s-a ocupat cu operațiile financiare private ale lui Bismark, fiind principalul creditor al armatei, făcînd transferuri de credite și obținerea de împrumuturi de stat în numele Prusiei și apoi a imperiului german. El a fost, de asemenea, partener la banca de investiții Landenburg Thalmann. Pentru rolul lui foarte important în războiul franco-prusac, dar și **ca o recunoaștere oficială a serviciilor sale financiare în România, care au ajutat la consolidarea dinastiei de Hohenzollern, în ţara noastră fiind și cămătarul/bancherul acesteia**, tot așa cum unii ivriți mozaici erau cămătarii unor familii senatoriale și imperiale ale Romei antice, Bleichroder şi familia sa au fost înnobilați la Berlin la 8 martie 1872, fiind al doilea mozaic ce obține această favoare după Abraham Oppenheim, un alt bancher apropiat al regimului militarist prusac al lui Bismark, înnobilat patru ani mai devreme. Bleichroder a susținut cu mare putere urdiile

jidovești, iar poziția lui de persoană foarte importantă în lumea finanțelor dar şi în politică a fost vîrful de lance cu care reprezentanții delegați de către Alianța Universală Israelită la Congresul de pace de la Berlin din anul 1879 în frunte cu H. Graetz, Moses Gaster și Armand Levy, s-au pus să ceară împămîntenirea la grămadă a tuturor mozaicilor năvăliți în Principatul României pînă la acea dată. El a fost aproape un sfert de secol reprezentantul imperiului britanic la Berlin în calitate de consul. A întreținut relații foarte strînse cu Cremieux, Strousberg și Moritz von Goldschmidt din imperiul austro-ungar și multă jale ne-a adus această clică satanistă. Scriitorul german din SUA Fritz Stern a scris lucrarea Aur și fier: Bismark, *Bleichroder și construirea imperiului german,* New-York 1979, unde elogiază colaborarea frățească dintre militarismul prusac și apoi imperialismul german al lui Bismark și mafia financiară cazară din Europa pe spinarea celorlalți unde trebuie băgat și neamul românilor. Legat de acest bancher mozaic este și o altă nenorocire adusă de ceata lui pe capul românilor, fără ca noi cei de azi să bănuim ceva.

Afacerea Strousberg a fost o mare escrocherie pusă la cale de către cinul de întunecați cazari din Germania pentru a jupui de viu neamul românesc condus atunci de către principele Carol l, ca împuternicit al imperialismului german în sud-estul Europei pe cursul inferior al Dunării cum au propovăduit economiștii germani cu ceva ani în urmă. Afacerea avea ca obiect concesionarea construcției căii ferate Roman - București - Vârciorova de către consorțiul condus de B. H. Strousberg, un antreprenor cazar mozaic. Tămbălăul a izbucnit atunci cînd românii au descoperit că au fost rău păcăliți de ,,cinstiții germani" și leprele mozaice, găsind în contract condiții de concesionare, total nefavorabile statului român. Redactarea documentului s-a făcut chiar la Berlin, de către partea germană, fiind apoi înaintat principelui Carol la 18 februarie 1868, ajungînd la Parlament la 22 februarie 1868, care îl aprobă la 10 septembrie aceluiași an, B. H. Strousberg primind concesionarea pe 90 de ani.

Executarea lucrărilor a fost marcată de numeroase ilegalități(diferențe între măsurătorile guvernului și ale firmei, lucrări întârziate, dar plătite etc.). Consorţiul avea dreptul să emită obligațiuni pentru formarea capitalului necesar pornirii lucrărilor, cu dobânzi de 7,5% garantate de statul român. **Prima ilegalitate a venit chiar din partea lui Carol l care l-a numit pe prusacul cazar Ambronn(un apropiat al lui**

Strousberg) în funcția de comisar al statului român, pentru a supraveghea emisia de obligaţiuni. Legile românești nu permiteau ca un străin să ocupe o funcție de decizie în structurile Principatului România. Strousberg, în complicitate cu Ambronn, îi înșeală pe cumpărători, făcându-i să creadă că obligaţiunile erau emise de statul român, deşi legea concesionării stipula în mod clar că obligaţiunile puteau fi emise numai în numele concesionarilor. Pentru asemenea jaf la drumul mare cu pretenție de afacere cinstită în stil german, la 5 iulie 1871 este adoptat un nou act normativ care anulează concesiunea căii ferate către consorțiul Strousberg, fiind preluată de societatea Staatsbahn, din Viena, la cererea deținătorilor de obligațiuni ale consorțiului Strousberg, care preluaseră toate drepturile și obligațiile consorțiului. Bismark s-a implicat direct în această escrocherie, amenințîndu-i pe mioritici cu flinta și cătanele dacă nu se lasă beliți cît mai bine de bravii luptători ai întunericurilor Satanei. Noua cîrdăşie era condusă de Moritz von Goldschmidt(1796-1879), un prieten foarte apropiat al lui Strousberg și unul din chegoșii imperiului austro-ungar.
Împuținînd-se rău lăpticul muls de la țîța mioritică, iar societatea Staatsbahn din Viena spunînd că a ajuns la fundul pungii acționarii fluierînd a pagubă, statul român, în anul 1874 este obligat să răscumpere o parte din rețea. Barush Henry Strousberg(1823-1884) cazar mozaic născut în Prusia, și-a început marile afaceri tot în războiul franco-prusac alături de prietenul său Gerson von Bleichroder, care era principalul finanțator al armatei prusace, dar ținîndu-se numai de hoții, a fost declarat falit în anul 1875 împreună cu Adolph von Hansemann şi Gerson von Bleichroder de către acționarii germani. Mai încearcă un tun în imperiul rus în anul 1876 dar este înhățat de guler și pus la popreală de unde revine smerit în Germania însă nu muritor de foame.
După intrarea României în războiul împotriva turcilor, Bismarck le pune în nas românilor vechea poveste a căii ferate care nu s-a încheiat iar poziția Germaniei va depinde de felul cum România va înțelege să rezolve problema. În 1878 încep din nou negocieri pentru răscumpărarea căilor ferate și au loc întrevederi oficiale între Dimitrie A. Sturdza, ministrul de finanțe şi cancelarul Bismarck, în cursul anului 1879. După terminarea războiului au loc alte negocieri cu partea germană(deși societatea Staatsbahn era austro-ungară!), în urma cărora în 1880, statul român a răscumpărat întreaga rețea. Cancelarul

era de acord cu răscumpărarea căilor ferate de la Societatea acționarilor, dar numai în condiții favorabile pentru partea germană. Pentru a-i strînge pe români cu ușa ca să cedeze pretențiilor hoților, **Bismark leagă recunoașterea independenței României de rezolvarea chestiunii căilor ferate.**

1879 și următorii ani, niște profesioniști ai minciunii din neamul cazarilor dar unii care trăiau printre români, precum **Johann Kaspar Bluntschli**(1808-1881), născut în Elveția, jurist ajuns profesor de drept internațional la Universitatea din Heidelberg sau Bernard Stambler, au început să ne scrie istorii, însă numai cu adevărurile lor. Bluntschli s-a zorit în plăsmuirea lui intitulată *Statul român şi situaţia juridică a Evreilor în România* apărută în anul 1879 să ne lumineze că: **"Fără îndoială că un număr mare de familii israelite au venit în provincia dunăreană Dacia, încă sub domnia vechilor împăraţi romani. Aceste familii vechi israelite s-au conservat aici şi sînt cel puţin tot aşa de vechi pământene ca şi naţiunea română**... Ele formează şi sâmburele populaţiei evreieşti de astăzi din România". Nici cazarul Bernard Stambler care publică la Paris în 1913, lucrarea L'histoire des Israelites roumains et le droit d'intervention(Istoria israeliţilor români și dreptul intervenției – deci nici atunci jegurile nu erau evrei ci israeliți) nu ne slăbește cu sudălmile și golăniile pretinzînd că tot ce a scris 'mnealui este de o „rigurozitate ştiinţifică" de nu mai poți răsufla, însă toată scorneală nu conținea decât revelația/inspirația sau imaginaţia autorului, fără nici o dovadă științifică ori arheologică, întocmai cum ne-au băgat pe gît cei 400000 de mozaici uciși de români în perioada 1940-1944 sau industria holocaustului precum și istoria evreilor!

1883, 28 iunie are loc arestarea și otrăvirea cu mercur a lui M. Eminescu, cel mai hotărît apărător al identității noastre străbune, care a folosit cuvîntul ***dac*** tocmai pentru a arăta că nu ne tragem din romani, dar în aceeași măsură a folosit și cuvintele **Geția, geți** și **Sarmis** rege al geților pentru a sublinia că situația privind denumirea corectă a strămoșilor noștri era încă neclară și trebuia lămurită. Au făcut-o azi niște cete de pricepuți de te uimesc. Asasinarea Marelui Român este legată și de atitudinea lui privind apărarea culturii și identității poporului român care era supusă unui adevărat asalt din partea veneticilor cazari dar și a unor cozi de topor mioritice. Tot el era cel care se opunea cu cea mai mare vehemență năvălirilor

cazarilor, iar asta le strica planul lor de înființarea Israelului european la care lucrau atît de îndrăcit. Amintesc faptul că M. Eminescu a fost pîndit și urmărit mai mulți ani de către oameni ai serviciilor secrete austriece, iar cei nouă spioni toți era jidani din România! Otrăvirea Marelui Român a fost făcută și cu complicitatea lui Carol l ,,bunul rege" care a făcut dispărute tăblițele de la Sinaia, astfel ca românii să nu-și mai cunoască adevărata idenititate și istorie.
Ca să înțelegem de ce mozaicii scriau cîte în lună și în stele despre originea românilor, ducîndu-ne să ne căutăm strămoșii acolo unde și-a înțărcat dracu iapa, voi prezenta în continuare trei personaje care au influențat hotărîtor dogma originii formării poporului român la sudul Dunării, astfel ca spațiul de la nordul fluviului să rămână baștină a cazarilor, adică a ,,urmașilor soldaților ivriți care au cucerit o parte din Dacia" și apoi au colonizat-o cu pușcoacele lor pline ochi de sămînță a poporului ales de Talpa Iadului și condus de Satana!
Un personaj care a muncit mult să ne facă numai rău, falsificîndu-ne istoria și identitatea cu pretinsele lui ..iluminări" este **Moses Gaster(**1856-1939), născut în București a fost rabin mozaic sefard în România și Anglia, avînd preocupări ca filolog, publicist și folclorist. Bunicul său a fost unul din conducătorii comunității mozaicilor și fondator de sinagogă, iar tatăl său - consul al Olandei la București și susținător al ideilor mișcării **haskalah (iluminismul mozaic apărut la sfîrșitul secolului XVlll** din care au ieșit: comunismul, semitismul, sionismul național socialist, bolșevismul leninist și industria holocaustului). Moses Gaster a urmat gimnaziul și liceul la București avînd ca profesori particulari pentru limba ivrită și studii biblice pe Korn și pe orientalistul mozaic francez Joseph Halevy, care susținea că sumerienii sînt strămoșii lor. În anul 1876 și-a început studiile la Seminarul Teologic Mozaic de la Breslau condus de ,,faimosul" lor istoric Heinrich(Tzvi Hirsch) Graetz, care făcea parte din cea de-a doua generație de**maskilim(iluminiștii mozaici)** unde i-a avut ca profesori și pe Zacharia Frankel și David Rosin. În paralel, a învățat și la universitățile din Breslau și Leipzig, studiind textele Torei și Talmudului, limbilor orientale și romanice. În anul 1877 a obținut diploma de doctor a Universității din Halle cu o teză de lingvistică romanică - despre fonetica istorică a limbii române - sub conducerea romanistului Gustav Gröber. M. Gaster în studiile **elaborate este susținătorul teoriei lui Roesler privind formarea poporului român**

în sudul Dunării de unde a migrat tîrziu în nord fără a prezenta nici un argument istoric, ci numai propriile ,,iluminări". În anul 1881 a obținut diploma de rabin din partea Seminarului teologic din Breslau.
La propunerea lui H. Graetz, în anul 1878 Moses Gaster s-a alăturat la Berlin Comitetului Israeliților din România, care, a urmărit să lege recunoașterea independenței României de acordarea de drepturi civile depline imigranților mozaici veniți după 1860 peste români. După terminarea studiilor în Germania, Gaster a început să cerceteze literaturile vechi și literatura populară a românilor, ținînd prelegeri de mitologie comparată la Universitatea din București și colaborînd la unele publicații ale vremii. A avut relații apropiate cu Titu Maiorescu, Gr. Tocilescu, Al Odobescu și cazarii Adolphe Stern, Lazar Edeleanu și Ronetti-Roman. A fost unul dintre fondatorii organizației Hovevei Țion din Galați care avea ca scop migrarea în Palestina, participînd cu mult zel la crearea mișcării sioniste în România. **Întors în țară în anul 1881, a fost primit ca membru de Onoare a Academiei Române,** poate pentru dușmănia arătată la Berlin în anul 1878 cînd împreună cu H. Graetz cereau condiționarea recunoașterii independenței României, de împămîntenirea ,,sudiților" și a tuturor năvălitorilor cazari de după 1860, în această situație fiind și Gaster. **Numai într-o lume de nebuni sau trădători, își poți pune dușmanul de moarte să-ți scrie istoria și cultura identitară, iar prin asemenea fapte Academia Română a arătat ce scopuri ascunse urmărește!** Și povestea trădării de Neam și Țară a Academiei Române s-a repetat în anul 2001, cînd făcîndu-l la data de 6 iunie membru de onoare a acestui cin criminal și monstruos pe tartorul industriei holocaustului mondial Elie Wiesel, acesta a venit numai după 3 ani să ne acuze – **de data asta și în numele Academiei Române** – că armata română a ucis în perioada 1941-1944, taman 400000 de mozaici pentru că se dădeau în bărci huța numai cu Talpa Iadului. De aceea minciuna odioasă este apărată cu atîta putere de Academia Română fiindcă satanistul cazar își plimbă/joacă ouăle pe unde îi pohtește întunecata lui minte și inimă!
În anul 1885 a fost expulzat din România, împreună cu principalii gazetari ai presei israelite, ca urmare a articolelor defăimătoare la adresa poporului român și a celor care nu au vrut să-i împămîntenească la grămadă pe migratorii mozaici ,,sudiți" veniți după 1860. Moses Gaster **a considerat literatura populară slavo-**

bizantină drept puntea de legătură dintre literatura populară pre și post-talmudică și folclorul european, urmărind să dovedească tuturor că mozaismul și iudaismul stau la baza întregii culturi a Europei!

Al doilea personaj care trebuie pus ca mare muncitor în falsificarea originii românilor este cazarul**Eliezer Schein,** cunoscut de români sub numele de **Lazăr Șăineanu(1859-1934**) avînd statutul de ,,sudit" ca și M. Gaster, s-a preocupat de lingvistică și folclorul românesc, fiind o scurtă perioadă de timp asistent la Universitatea București. A fost în relații apropiate cu T. Maiorescu, Gr. Tocilescu și Al. Odobescu. **În anul 1901 este expulzat din România** datorită activității de spionaj în favoarea germanilor și austro-ungarilor pe care o desfășura cu tragere de inimă de cîțiva ani, dar el invocă alte motive ale mazîlirii. Studiile *Elemente turcești în limba română. Influența orientală*, publicat în anul 1895 în „Revista pentru istorie, arheologie și filologie" și ampla lucrare *Dicționar universal al limbii române*, apărută în **anul 1896**, sînt scrierile care au pus bazele originilor slave și turcești a unei părți din vocabularul limbii române. Dicționarul cuprinde 30000 de cuvinte, cu definițiile necesare, dar care nu a fost considerat o lucrare temeinică de cei mai mulți intelectuali români, iar **Iorga l-a criticat pe autor că nu cunoștea decît din cărți cultura poporului român, multe interpretări privind originile cuvintelor erau fanteziste** sau venite din interesul ,,iluminismului mozaic". În anul 1900 el publică la Londra în limba engleză un studiu despre originile Jidovilor sau Tătarilor din basmele poporului român, pe care îi consideră strămoșii lor ce s-au așezat prin ținuturile dunărene după prăbușirea statului Kazaria în anul 1016.

,,Acești cazari, după stingerea puterii lor, se contopiră cu celelalte neamuri tătare de pe lângă Marea Neagră, dar ecoul originii lor nu dispăru cu desăvârşire din memoria oamenilor. Parte din acești cazari vor fi căutat de timpuriu un adăpost în Ardeal, de unde trecură în țările dunărene, în special în Muntenia, mai cu seamă în districtele Muscel şi Romanaţi, unde pare a se fi concentrat amintirile tradiționale privitoare la dînșii. Au ei vor fi săvârşit acea clădire cu aspect ciclopic-jidov despre care singur numele mai povestește despre acele timpuri depărtate? **Aşezămintele şi locuințele lor au lăsat urme însemnate**, care luară în închipuirea poporului proporțiuni colosale. Oameni de o mărime supranaturală vor fi trăit – după gura veacului –

într-o vreme străveche, despre care cei mai bătrâni abia îşi mai aduc aminte, şi pe acei oameni uriaşi ţăranul nostru îi numeşte Jidovi sau Tătari. Este foarte probabil că acei Tătari judaisaţi să-şi fi păstrat religiunea în mijlocul unei populațiuni pașnice şi îngrozite de puterea lor impunătoare şi că în vinele păturii primitive a israeliților români să curgă sânge cazar.” Autorul concluzionează afirmând despre cuvântul ,,jidov în sens de uriaş” că este ,,un reflex vag de la primele invasiuni tătare în aceste țări. El concentrează în sine amintirea unui popor turanic judaisat, dispărut mai târziu ca naţiune cu desăvârşire, care s-a strecurat asemenea prin valea Dunării şi dintre care o parte va fi stăruit în aceste locuri, **formând sâmburele etnografic al judaismului din ţările dunărene**. Iată studiul absolut obiectiv care mi-a provocat calomnia, că aș fi scris în contra ţării mele.”

Citatul de mai sus ne dovedește ceea ce a pus la cale Academia Română – falsificarea istoriei și culturii noastre pentru a face loc israeliților cazari în ținuturile dunărene. Susținînd că poporul român s-a format la sudul Dunării și a migrat în nord într-o perioadă de timp ce cuprinde secolele Vl-Xl, Academia Română - după cum arată și textul lui Schein/Șăineanu – le-a făcut loc ,,băștinașilor cazari” pe aceste pămînturi prin infailibilul argument ,,este foarte posibil” care în timp s-a transformat în adevăr istoric și lingvistic de netăgăduit. Și **tot acest lingvist cazar în dicționarul lui stabilește originea slavă și turcă a multor cuvinte din limba română** astfel să aibă și o dovadă lingvistică a faptului ,,istoric de necontestat” că poporul român s-a format în sudul Dunării și mai tîrziu numai a migrat în nord pînă în Carpații Pădurоși, venind și spărgîndu-i rău pe jidovii tătari care erau băștinași. După ce cazarii au devenit stăpînii românilor cu ajutorul fraților lor bolșevici care conduceau imperiul roșu al Satanei, unul de-al lor de profesie inginer(făcut la Moscova) dar plin de revelații - M. Roller – membru al Academiei Române din anul 1948, ne-a scris în anul 1951 o **Istorie a RPR** unde pretinde că neamul nostru strămoșesc ar fi de origine slavă care vorbește o păsărească cu fond latin, adică taman cum a scris ,,suditul” spion jidan Eliezer Schein(sau Lazăr Șăineanu pentru urechile noastre) cu 60 de ani mai devreme!

Ieșeanul Teodor Burada(1839-1923), jurist, folclorist, etnograf, muzicolog, profesor la Conservator și animator al teatrului românesc, descoperitorul bocetului popular a fost un pelerin neobosit în perioada 1878-1900 făcînd 20 călătorii pe la românii din jurul Regatul

România, pentru a le cerceta obiceiurile, graiurile, muzica și cultura identitară. ,,Bagajele” lui de călătorie la întoarcerea spre casă erau pline de comori folclorice și etnografice: balade, cîntece de nuntă, bocete, descrieri de costume, de case, mod de viață; de obiceiuri practicate în diferite împrejurări, toate dovedind vechimea și unitatea poporului român și a culturii lui. Aceste descrieri nu erau simple reportaje ci studii cuprinzătoare alcătuind toate laolaltă o inventariere a românismului de pretutindeni, la data respectivă. Aceste însemnări au fost publica în diferite reviste apoi adunate într-o carte, dar Academia Română le-a considera simple nebunii ale unui nefericit scăpat de la balamuc.

Atitudinea pe care Academia Română a avut-o față de **scrierile pline de falsuri ale cazarilor** la adresa istoriei și culturii noastre, dar luate ca adevăruri sacre și informațiile uluitoare adunate de Burada, însă considerate ca aiureli ale unui nebun, **arată adevăratul scop al înființării acestei instituții: acela de a ne falsifica la poruncă jidovească, istoria și cultura identitară**, făcînd-o cu atîta ură încît nici azi nu ne putem reveni din măcelul spiritual săvîrșit asupra mentalului colectiv al poporului român.

Un alt învrăjmășit asupra adevărului românilor a fost **Ovid Aron Densușianu**(1873-1938), filolog, lingvist, folclorist, istoric literar și poet român, membru al Academiei Române și profesor la Universitatea din București. Era fratele lui Nicolae Densușianu cu care avea relații proaste datorită concepțiilor opuse privind originea formării poporului român și a limbii române. În anul 1901 își publicată la Paris lucrarea*Histoire de la langue roumaine, volumul I, Les origines***,** în care sînt strânse informații vaste asupra formării și evoluției limbii române, unde susține după capul lui nebun că poporul român s-a format în sudul Dunării după retragerea aureliană, pe undeva prin Macedonia sau Kosovo și de acolo a migrat în nordul fluviului începînd cu secolul Vll pînă în secolul Xl.

În anul 1907 împreună cu filologul mozaic I. A. Candrea, publică *Dicționarul etimologic al limbii române. Elementele latine*, prin care sprijină ideile lui Laurian dar și celelalte nebunii și chiar le amplifică să nu mai poată bănui nimeni că ar fi ceva ascuns în uriașa lor minciună.

În anul 1938 iarăși îi dă în clocot sminteala și publică volumul ll intitulat *Histoire de la langue roumaine - Le XVIème siècle* fiind

considerată de către Academia Română, atunci și în prezent ,,prima mare operă de sinteză consacrată originii și evoluției limbii române(până în secolul al XVI-lea inclusiv)”, iar această atitudine explică de ce istoria și lingvistica noastră este un closet drăcesc unde s-a ușurat în voie oricine a dorit sau a vrut să ne batjocorească și să ne umilească. O. Densușianu a studiat fenomenele de limbă în strânsă legătură cu folclorul și etnografia dar privite numai prin dogma latinității și a altor aiureli la fel de otrăvitoare pentru adevărata istorie și cultură a românilor. Este creatorul școlii lingvistice de la București, cuibarul unde s-a clocit marea monstruozitate privind falsificarea adevăratei noastre identități.

În anul 1911 moare Nicolae Densușianu iar manuscrisul lui *Dacia preistorică* este publicat în anul 1913, dar de către un fost prieten fiindcă fratele Ovid, era pus cu tot calabalîcul în trăsurica trădătorilor de Neam și Țară. Academia Română nici nu a vrut să audă de lucrare, dar premiază Getica lui Vasile Pîrvan în anul 1926 pentru că a făcut lumină în istoria noastră, deși făcătura mincinosului istoric este un studiu arheologic!!!

În **DEX** există o mare **„ciudățenie**” unde **cam 10000 de cuvinte au „origine necunoscută**” ele reprezintînd cca. 15% din fondul lingvistic și trebuie să fii nebun să primești dogmele latinismului, slavismului și hungarismului ca realitate istorică. Pentru a nu se demasca singuri în acțiunea criminală de falsificarea a istoriei, culturii și limbii poporului român, **au lăsat neînregistrate în DEX peste 15000 de regionalisme și arhaisme**, **fiindcă ar fi crescut cuvintele cu „origine necunoscută” la o treime din fondul lingvistic al limbii române** și nimeni nu ar fi luat în seamă o asemenea golănie ieșită fie ea și din Academia Română. **Neînregistrînd cele peste 15000 de cuvinte venite din fondul lingvistic vechi rumun/get și declarînd alte peste 10000 de cuvinte „cu origine necunoscută” Academia Română s-a dat în vileag singură că de la înființarea ei, a urmărit, ca unealtă a masoneriei condusă de A. Cremieux, să falsifice originea poporului român pentru a face loc „poporului băștinaș al cazarilor”.**

Pentru a le dovedi cît sînt de monstruoși în ceea ce au făcut cu istoria, limba și cultura noastă identitară, dau în continuare informații venite de la scriitorii antici latini care, spre cinstea lor, deși

nu ne aveau la suflet nu au îndrăznit să mintă atît de mult cum a făcut Academia Română.

Latinul **Horatiu**(65-8 î.e.n.) scrie în *Odele*, I, 20) despre geții din curbura Carpaților, ținut locuit de colchi cum arartă și Ovidu; astfel: **„colhii si dacii mă cunosc, ei vorbesc o limbă barbară, de idiomă latină**." iar în același text la III, 6 ne spune că limba dacilor năpădise chiar Roma: „**cea Romă năpădită de zurbale/stârpit-o-au aproape dacul"**. Este îngrozitor cîtă otravă a trebuit să înghită poporul român din „izvorul" numit Academia Română.

Poetul **Ovidiu**(43 î.e.n. - 18 e.n.), care a trăit printre geți cunoscîndu-i bine scrie în *Tristele*, II, 188-189 următoarele: **„geții și sarmații apar ca popoare înrudite și vorbesc aceeași limbă barbară latină**." Și ceva mai departe ne mai luminează romanul: **„dacii/getii vorbesc o limba barbara, însă curios e că e de neam latin**". În scrierea *Ponticele* lV,2 face afirmația uluitoare și nimicitoare pentru susținătorii curentului latrinist ce duhnește de 150 de ani în Cacademia Română: **„Dacă cineva ar fi silit pe Homer să trăiască în ţara aceasta, vă asigur că şi el ar fi devenit get."** Asta o scrie un roman cu 100 de ani înainte ca legiunile Romei să cotropească partea de vest a Getiei, dar în cuibarul Satanei s-a stabilit că adevărul este taman pe dos!!!

Un alt scriitor roman, **Sextus Rufus**(? - 65 e.n.), în lucrarea *Breviarium*, c VIII, II, 6 ne-a lăsat peste timp mărturia adevărului interzis de jegurile criminale ce s-au adunat în cuibarul Satanei: **„o limbă barbară latină se vorbea și în provinciile Illyricului încă înainte de cucerirea romanilor**. Sub numele de Illyria se înțelegeau în timpurile mai vechi toate ținuturile spre apus de Tessalia si Macedonia, pînă la mare și pînă la Istria, iar în timpul Imperiului făceau parte din Iliric: Noricul,**Panonia,** Dalmatia, **Moesia si cele doua Dacii de peste Dunare**".

Istoricul latin **Livius Titus**(59 î.e.n. – 17 e.n.) scrie că după cucerirea Macedoniei de către romani în anul 196 î.e.n. proconsulul T. Q Flaminius, sărbătorindu-şi victoria prin participarea la jocurile istmice, a dat o proclamaţie către macedoneni pe care un crainic a citit-o în limba latină, iar macedonenii după ce au ascultat-o se bucurau că au fost scutiți de impozite.

Și scriitorul **Velleius Paterculus**, după cotropirea Panoniei de către romani în anul 9 î. e.n. ne-a lăsat mărturie despre geții din aceste

ținuturi: **„În toate Panoniile există nu numai tradiţii religioase şi moravuri romane, dar şi un fel de limbă romană şi mulţi se ocupă cu literatura.**” Despre această literatură getă ne vorbeşte şi belgianul Bonaventura Vulcanius, care, publicînd în anul 1597 la Bruxelles, scrierea în latină Despre literele şi limba Geţilor sau Goţilor, mărturiseşte că a cunoscut o mică parte din literatura scrisă în limba getă din care el a văzut **„nişte file rupte din bibliotecile belgice publice, ca nişte rămăşiţe dintr-un naufragiu**”, dovadă de netăgăduit că totul a fost distrus de Militia Cristi și cetele de întunecați!

Şi în timpul împăratului get Iulian(361-363), limba populaţiilor din Panonia a rămas tot o limbă barbară cum spune istoricul Aurelius Victor în lucrarea Despre Cezari, deci canci latinizare şi doar pupincurism şi minciună, dar începînd cu secolul XlX cînd ne-a ieșit sfat de înțelepciune din cuibar drăcesc numit Cacademia Română.

Și pentru celelalte pretins limbi neolatine există informații care dovedesc faptul că populațiile din Iberia vorbeau o limbă barbară asemănătoare cu romana sau latina, la fel este pentru Galia!

LIMBA GETĂ/RUMUNĂ ȘI LIMBA LATINĂ AVEAU O RĂDĂCINĂ COMUNĂ, ADEVĂR CUNOSCUT DE TOȚI ANTICII ÎNAINTE CA ROMANII SĂ DEVINĂ STĂPÎNI TEMPORARI PE O PARTE A ȚĂRII SFINTE GETIA!

Nici cărturarul muntean **C. Cantacuzino(1655-1716)** nu credea această snoavă de balamuc și scrie în Istoria Țării Românești dintru început apărută în anul 1716 astfel: ,,Dachii prea veche a lor limbă osebită avînd, cum o lăsară, cum o lepădară așa de tot și luară a romanilor, aceasta nici să poate socoti nici crede!” Cinstitul român nu credea că se vor porni hicleniți atît de aprigi să ne nimicească amintirea strămoșilor!

După aceste dovezi de ordin istoric, privind falsificarea istoriei și originii limbii getă/rumună, revin la DEX cu o concluzie ieșită din firescul judecății limpezi și neînnebunite de vreo pungă burdușită cu aur sau patalamale țuț.

DACĂ ACADEMIA ROMÂNĂ AR FI CONSIDERAT CELE PESTE 25000 DE CUVINTE CA VENIND DIN FONDUL VECHI AL LIMBII VORBITĂ DE STRĂMOȘII NOȘTRI GEȚI, ATUNCI NU-ȘI MAI AVEA LOC DOGMA LATINITĂȚII, DAR NICI SLAVISMUL, BULGARISMUL JIDANULUI I. IORDAN

ȘI HUNGARISMUL, IAR PE CALE DE CONSECINȚĂ, CAZARII NU MAI PUTEAU PUNE ÎN DISCUȚIE „ORIGINEA LOR CARPATINĂ”! DATELE ȘI FAPTELE PREZENTATE ARATĂ CĂ PRINTR-UN FALS MONSTRUOS, ACADEMIA ROMÂNĂ „A STABILIT” ORIGINILE LIMBII ROMÂNE ȘI ALE POPORULUI ROMÂN!

Ungurii susțin că au luat din graiul românilor **cam 1400-4250 de cuvinte**, numărul fiind diferit după autor, dar Academia Română le dă peste nas spunînd că noi am luat de la unguri cca 1500 de cuvinte, prin asta dovedind cazarilor și tuturor celor care ne contestă nouă românilor continuitatea din geți, că au dreptate și adevărul istoric este chiar acesta, adică mințind și falsificîndu-ne istoria și identitatea ei sînt numai niște trădători de Neam și Țară.

În anul 1953 Mihai Roler, cazar pur sînge și bolșevic sadea ne scrie o Istorie a românilor la porunca stăpînilor bolșevici ruși, prin care ,,dovedește” că poporul român este de origine slavă însă și-a uitat limba natală de-a lungul unei istorii încă neștiute, și a învățat de nevoie o latină păsărească să nu rămînă la starea de sălbăticie absolută cu o limbă formată numai din onomatopeele hî și îhi iar restul comletîndu-se prin răgete și lovituri de ghioagă!

Drept concluzie: zecile de izvoare scrise care ne dovedesc continuitatea de mii de ani pe aceste meleaguri precum și tăblițele descoperite la Sinaia nu puteau ,,vorbi” românilor fiindcă **germani**i au hotărît că acest popor nu trebuie să-și cunoască adevărata istorie încă de pe la anii 1838 iar prin unealta lor Carol l și a Academiei Române, au reușit să ascundă și să distrugă adevărata noastră identitate.**Papiștașii,** pentru a ne falsifica identitatea, cam în aceeași perioadă de timp ne-au lucrat din două direcții pentru a distruge biserica ortodoxă română prin transformarea bisericii greco-catolice a românilor din Ardeal în biserică catolică. Totodată prin școala de la Blaj dar și din alte locuri ardelene, au otrăvit mințile românilor cu turbarea latinistă de nu s-au mai lecuit sărmanii nici azi. Iar otrava a fost adusă în Principatul România la București și transformată în lege prin făcătura lui A.T. Laurian și I. Massim. **Cazarii** ne-au pus și ei la prăjit începînd cu anii 1860 prin fel de fel de scrieri pretinzînd că milităroșii ivriți ar fi băștinași pe plaiurilor carpatine ca urmași ai legionarilor din armata romană, iar noi am ajuns aici tîrziu prin secolele Vlll-Xl, cum au scris chiar pricepuții lor H. Graetz, R.

Roesller, B. F. Peixotto, A. Hirth(A. Cihac), Eliezer Schein(L. Șăineanu) și alții, și fiind mulți și răi i-am tot spart pînă nevinovații au trebuit să-și caute alte sălașuri. Nu s-au lăsat mai prejos nici **austro-ungarii** care aveau intereselor lor de stăpîni în Ardeal, la fel și rușii îmbolnăviți de a stăpîni întreaga Europă!

Falsificarea culturii identitare și a istoriei românilor a fost posibilă datorită trădării căpeteniilor care au condus acest neam după 1866, vînzîndu-i mafiei cazare și sioniste, dar nu au avut greu la rînză nici să ne vîndă germanilor prin Carol l, ce și-a iubit țara de baștină mai mult decît țara în fruntea căruia devenise principe și apoi rege. Tot așa au făcut leprele mioritice și după anii 2003 cînd ne-au impus prin lege asasinarea celor 400000 de mozaici în cel de-al doilea război mondial precum și învățarea în școlile românești a **„istoriei holocaustului”** și a **„istoriei evreilor**” neam monstruos apărut în cultura Europei din cuibarul Satanei după anii 1880! Și toate astea făcute cu preacuvioasa aplecare și supușenie a Academiei Române care de 150 de ani a dus Neamul Românesc în cel mai năprasnic și odios întuneric de unde nu vom ieși decît cu picioarele înainte, adică scoși din istorie sau printr-o revoltă cumplită a Adevărului unde liftele trădătoare vor trebui să plătească cu viața umilirea și batjocorirea memoriei strămoșești.

În anul 2001, teoria existenței mozaicilor pe plaiurile carpatine înaintea românilor a fost relansată de către Teşu Solomovici în lucrarea *România iudaică*, scoasă în două volume mari și plătită din banii noștri prin Ministerul Culturii din România. Să spun pentru înțelegerea situației, că priceputul ,,istoric” a plecat din România în anul 1964 în Israel, și pînă atunci a fost gazetar pe la fel de fel de publicații tovărășești de la noi. Zice magistrul că după cucerirea Daciei(stat care nu exista pentru că se numea Getia) vînjoșii legionari – care majoritate o formau ivriții – au căsăpit pe bărbații daci și astfel a rămas un mare gol de masculi pe aceste meleaguri, fapt pentru care ei legionarii au cerut lui Traian să-i lase pe ivriții din Iudeea să vină pentru a se înstăpîni în provincia romană Dacia. Și așa s-a petrecut istoria după mintea acestei lepre, ei scriind fel de fel de istorii însă numai după propriile revelații, toți ținîndu-se cioată de plăsmuirile lui H. Graetz și a studiului făcut la noi de către L. Șăineanu. Dacă pentru golăniile din secolele XlX și XX, au fost istorici români care să îi plesnească peste bot pentru obrăznicie, azi pas de mai găsești vreun asemenea om care să apere adevărul acestui neam. Iar Academia

Română care se ține crema cunoașterii acestei culturi, a aprobat ,,industria holocaustului" și ,,istoria evreilor" din România ca adevăruri istorice, dar s-a opus editării tuturor scrierilor Marelui Român M. Eminescu!

Dintotdeauna această instituție a fost împotriva aflării adevăratei istorii a acestor plaiuri de către români, ea clocind mereu fel de fel de făcături cu care să ne întunece mințile, fiind un adevărat cuibar satanist unde scursuri venite de aiurea împreună cu trădători români, ne-au falsificat adevărata istorie și cultură!

În 2011 H. R. Patapievici împreună cu alte lepre cazare ne-au dat peste bot cu *„România medievală*" unde noi apărem ca popor abia în partea a doua a secolului XlX, zicere dragă oricărui tăiat împrejur și întunecat la minte și rînză. Pe internet sînt zeci de bloguri despre triburile tracilor, care ajungeau în mișcările lor veșnice de migratori pînă la Marea Baltică dar nu aveau o vatră a lor unde să lase ceva cenușă pentru cultura timpului. Asta susține și făcătura în limba engleză www.romanianhistoryandculture.webs.com unde nici geții nici dacii nu au existat ca popor ci ca niște triburi migratoare din neamul tracilor, fără identitate, fără un teritoriu de existență istorică și deci fără istorie.

Dar mîrsăvia în această direcție a pornit-o **Andrei Pleșu** care în anul 1991 a propus lui **P. Roman**acea lege prin care țiganii să se numească romi, deși în toată Europa ei sînt numiți țigani și numai la noi le-a plesnit rînza de supărare. Povestea are în spate o mare mîrlănie, fiindcă ei pretind că sînt și **romini** iar limba pe care o vorbesc se numește **romani.** Prin această nemernicie jegul pretins filozof, ne-a făcut pe noi românii ca avangardă a migrării țiganilor în Europa, mioriticii venind peste ivriții băștinoși, în secolele lX-Xl iar din urmă ne tot îndemnau țiganii adevărați să mergem mereu înainte – mioriticii fiind numai o corcitură țigănească, cum ne văd mulți europeni azi! Tactica jidanilor este veche fiindcă ea a mai fost folosită în partea a doua a secolului XlX, cînd ne tot abureau cu originea lor carpatină, iar pe țigani i-au îndemnat să le ceară românilor a le spune romi(adică domni). **M. Eminescu** în articolul *Icoane vechi* și nouă apărut în ziarul *Timpul* pune la punct adunătura,, Cioro-Boro" care se pretindea că este rădăcina neamului nostru străvechi. Atunci mai erau români cu curaj și demnitate care puneau mîna pe băț, dar azi toți stau cu capul în nisip și bucile pregătite pentru puci! Bravo lor că au putut îndobitoci

acest popor atît de profund că nu mai este în stare a se împotrivi în fața nimănui. Iar dacă cineva cutează a le dovedi minciuna și obrăznicia jegoasă cu care ne sluțește amintirea strămoșilor, pe loc te spurcă plini de venin că suferi de ,,frustrarea ancestrală" caracteristică tuturor celor fără de cultură și istorie fiindcă ei pe unde au pășit, au adus numai bunăstare, iubire, înțelegere, cultură și civilizație.
Să nu uite întunecații că orice băț are două capete, iar roata este totdeauna rotundă și se va învîrti în continuare!

Carpia

Destinul iberic

În cultura spaniolă începînd cu secolul V s-a scris vîrtos că a patra descălecare a Spaniei de către goţi, care sînt geţii de altădată(Getae illi qui et nunc Gothi) a dus la formarea naţiunii spaniole şi a statului iberic. În următoarele secole această legendă se dezvoltă ajungînd o adevărată referinţă istorică, culturală şi morală a societăţii spaniole. Și suedezii se laudă în istoriile lor că legile care stau la baza statului și culturii lor sînt legile lui Zamolxe! Ca oricare mioritic cu mintea acasă mi-am pus fireasca întrebare: au luat-o razna aceste naţii sau pe plaiurile noastre pute rău a mişelie? Pentru a ne lămuri de ce spun hispaniici asemenea isprăvi, trebuie să ne uităm cu mare atenţie în istoria noastră veche falsificată cu atîta ură de pretinşii mentori ai neamului! Mare parte din răspunsul la această întrebare se găseşte tot pe tăbliţele de plumb tăinuite de înveninaţii de la Institutul de Arheologie din Bucureşti.
Istoricii români care au cunoscut cîte ceva despre ***Getica*** lui Iordanes au plesnit-o scurt, gotul face o confuzie între geţii care au dărîmat imperiul romanilor şi goţii care au venit pe meleagurile noastre în secolele ll-lll. Şi zisa lor plină de iz profetic a fost bătută în cuie, tămîiată, şi pusă ca acatist la Maica Domnului pentru profundă recunoştinţă! Dar aceste zăluzenii nici nu mai sînt trecute în cărţile de istorie să nu se întrebe cineva dacă judecata este corectă sau o aiureală.

Pe mormintele regilor vizigoţi din Castilia Veche stă scris pentru posteritate: **„Rex Godorum et Dacorum et Gaetorum et Hispaniae Rex”** adica şi pe înţelesul nostru: ,,rege al goţilor, al dacilor, al geţilor şi rege al Spaniei! Nu ştiau aceşti regi pe cine aveau ca supuşi în regatul lor sau liftele mioritice ar trebui decorate cu ,,Colanul Cînepei Rezistente” pentru ,,virtutea” de Înaltă Trădare de Neam și Țară! Le mai dau o zicere ca să le arăt cine sînt și cît rău au făcut neamului românesc! Într-un document din anul 615 intitulat ***Libbelus dotalis Morgingeba***(Registru de avere al lui Morgingeba), căpetenia vizigotă scrie că statul lor era întemeiat după **„...ordinis ut Getici** est et Morgingeba uetusti”(Rînduieli cum erau la Geți și de altfel la Morgingeba, adică să ne înțelegem și să-l înțelegem pe cinstitul vizigot – el scrie și ne lasă mărturie despre **leges bellagines**), iar ei vizigoții au primit titluri nobiliare **„...Insigni merito et Geticae de stirpe Senatus**”(Distins prin merite militare și cu **drepturi senatoriale Getice**, cum a făcut Constantin cel Mare care a înnobilat mulțime de cavaleri barbari ce s-au dovedit vrednici a mînui armele).
Tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia spun că bastarnii de neam germanic erau în glia geţilor pe la mijlocul secolului lV î.e.n. unde au suferit un puternic proces de **„getizare”** iar cu începutul secolului l î.e.n. strămoşii noştri au intrat în contact **la est, cu goţii veniţi din Scandinavia**. Mitologia scandinavilor dar și a germanilor arată că cei care s-au întors la baştină au preluat multe elemente din religia şi cultura geţilor iar bastarnii erau priviţi de ceilalţi germani ca un neam de-al lor descinzînd din geţi.
Marţial(cca.40 – cca. 103), în *Pharsala*, pune într-un singur vers numele dacului, getului şi iberului – Hinc Dacus premat inde Getes ocurrat Hiberis. Versul a fost interpretat de Isidor în secolul Vll ca o profeţie; Spania avea să fie invadată de geţi, dar nu numai ea, lumea întreagă avea să fie invadată de geţi. Istoria începe să treacă în legendă.
Scriitorul spaniol **Paulus Orosius**, refugiat în Africa de teama goţilor şi geţilor ne lasă în Istorii terminate în 417 informaţii despre migrarea goţilor în Spania şi accentuează: ,,Getae illi qui et nunc Gothi(Geţii care şi acum se cheamă Goţi) şi ,,Dacia ubi et Gothia – Dacia unde este şi Goţia. Mai face o descriere a seminţiilor care se bulucesc dintr-o parte în alta a Europei şi precizează că înspre răsărit este Alania, la mijloc Dacia unde e şi Goţia; apoi vine Germania unde cea mai mare

parte o stăpînesc suevii – neamurile acestora tuturor sînt 54 la număr. Ţinutul de la nordul Dunării îl numeşte Barbaricum iar cel de la sudul Dunării, Romania care cuprinde Panonia, Moesia, Dalmaţia, Istria, Macedonia şi Tracia. Aminteşte de luptele lui Domiţian cu geţii şi apare conducătorul Diurpaneus care va fi pomenit în toate cronicile spaniole.

Din fosta Dacie, acum Goţie au ieşit marile năvăliri care au distrus lumea antică şi odată cu ea prăbuşirea imperiul roman aşa cum au adulmecat-o **Seneca**(4 î.e.n - 65 e.n.) şi **Lucan** ambii din Spania, într-o premoniţie neştiută încă în cultura română! Filozoful hispanic parcă avînd o ,,revelaţie", spune că urgia ,,zilei fatale" va veni din ţinutul geţilor, cînd Dunărea dezlănţuită îşi va înălţa apele pînă la cer, şi într-un singur vîrtej prăpăstios va cuprinde o imensă întindere de pământuri şi cetăţi. Din cer vor curge puhoaie fără margini, rîurile îşi vor umfla apele şi vor ieşi din matcă, mările se vor ridica din albii şi vor inunda pămîntul pentru a distruge neamul omenesc. ,,Cum crezi că vor fi Ronul, Rinul şi Danuviul, al căror curs este vijelios chiar şi în matca lui, atunci cînd îşi vor croi noi maluri şi surpînd pămîntul, vor ieşi toate din albia lor ?… Cînd Danuviul nu mai atinge, nu numai poalele sau brîul munţilor, ci le bate culmile, tîrînd cu sine povîrnişurile potopite, costişele smulse şi promontoriile vastelor ţinuturi, care, din adîncuri, se vor desprinde de continent? Iar apoi, negăsind ieşire – căci singur şi le închisese pe toate – se întoarce într-o bulboană şi cuprinde într-un singur vîrtej năprasnic o imensă întindere de pămînturi şi cetăţi?" Imaginea continuă cu furtuni şi trăsnete pînă ce mările învolburate se ridică spre cer şi se prăvălesc nimicitoare peste pămînturile pustiite. Nefericiţii supravieţuitori ai neamului omenesc se agaţă ca nişte făpturi infirme de ultimele ţancuri – pierdute în ocean - care nu mai sînt capabile nici de durere.

Trebuie reţinut faptul că Seneca scria aceste rînduri pe la anii 60 şi sînt foarte asemănătoare cu potopul biblic dar atunci scrierile ivriţilor nu reprezentau nimic pentru cultura romană. Să fie doar o presimţire a filozofului ce vor coace turbaţii farisei, sau a cunoscut mituri şi legende despre care noi nu ştim nimic! Mai vorbeşte de teribila săgeată getică zburînd spre cer – talis in coelum exilit arundo Getica visa dimitti manu – care seamănă moarte pe unde se abate.

Nepotul acestuia, **Lucan** pomeneşte de faima arcului getic făcut pe lemn tare din Armenia: ,,Armeniosque arcus Geticis intendite neruis".

Mai spune despre ,,masageţii de la Istru scitic", dacii şi geţii care pîndeau căderea Romei: ,,Naţii necunoscute vor urma luptele latine, regi aflători sub alte stele şi pe care marea îi desparte de noi se vor alătura războaielor romane, iar eu singur voi trăi în tihnă? O zei, ţineţi departe de mine această nebunie! Cum? Căderea Romei să-i mişte pe daci şi pe geţi iar eu să stau ferit de griji?… Învrăjbiţi-ne cu toate popoarele numai abateţi de la războiul civil. Să ne ameninţe dintr-o parte dacul, din alta getul; să năvălească unul în calea iberilor, să-şi întoarcă celălalt steagurile către tolbele cu săgeţi ale răsăritului". Dar lumea geţilor a fost o lume misterioasă şi înspăimîntătoare iar Istru a reprezentata o frontieră greu de pătruns atît pentru greci cît şi pentru romani. Frigul năprasnic, pădurile întunecoase şi fără sfîrşit, religia şi vitejia neamului get făcea din Geţia mai mult un tărîm al legendelor decît o lume pe care anticii mediteraneeni puteau să o înţeleagă. Pentru mintea lor, era în toate acestea nu numai un ţinut care inspira teamă, dar şi ceva magic, ce izvora din geniul acelui neam şi venea în apărarea lui.

Istoria fabuloasă care umple cronicile spaniole medievale este adunată din legende şi mituri mediteraneene legate de Orient şi mai ales de enigmaticele ţinuturi dintre Caucaz şi gurile Dunării, învăluite în nepătrunse neguri arctice şi în mistere tracice care se pierd în noaptea vremurilor. Acolo în negurile munţilor Caucaz, între Marea Caspică şi Bosforul Cimerian(Crimeea), trăia un neam de oameni care se numea **iberi** şi care nu puteau fi străini de iberii de dincolo de coloanele lui Hercule. Eschyl(525-455), părintele tragediei greceşti spune că neamul sciţilor se ţinea tare în baştina lor într-o regiune din ,,**nordul Traciei lîngă Caucazul de lîngă Istru**" adică plaiurile noastre mioritice! Scriitorul grec scrie aceste informaţii cu aproape 900 de ani înaintea lui Orosius şi mai are avantajul cunoaşterii directe a acestor meleaguri. Trebuie să admitem că informaţia lui Eschil este corectă pentru că această precizare se găseşte şi în alte surse antice greceşti şi romane.

Cronicarii medievali nu puteau spune limpede dacă cei de aici trecuseră acolo sau dacă nu cumva seminţia celor de aici se trăgea din iberii Caucazului, veniţi în Spania în timpuri imemoriale care au dus cu ei un sistem de legi, lăud]ndu-se cu el că ar fi vechi de 6000 de ani! Lumea fabuloasă din acele ţinuturi mai călcase pe teritoriul Spaniei. Amazoanele, despre care Homer spune că erau de origine tracă nu

pregetaseră să treacă marea şi să-şi cîştige faimă şi în ţinuturile hispanice. Iar acei iberi din negura timpului sînt seminţia mioritică ce a migrat în secolele XVll î.e.n. după erupţia catastrofală de la Santorini. Şi tot ei au dus scrierea descoperită la Tartesico şi Turdetano, amintind peste timp de Tărtăria și Turdaș de la noi unde s-a descoperit cea mai veche scriere din lume dar pentru că nu este din Canaan sau Israel, această istorie nu poate fi adevărată fiindcă nu este revelată.

Gobekli Tepe, mileniul Xll î.e.n. Reconstituire Goseck – Germania de sud-est – 4900 î.e.n.

Stonehenge(Stanehingi: pietrele care plîng cum apare în cronicile vechi; stane + hînci) Anglia mileniul lll î.e.n.

Arkaim, sud-estul munților Urali, secolul XVl î.e.n. Sarmisetuza geților din munții Orăștiei

Coson get cu Șaue ținînd într-o gheară cercul sorții sau **roata vieții** iar în cealaltă are **toiagul** ca simbol al puterii cerești. Ambele semne puse împreună erau simbol sacru în incinta templului de la Cancho Roano, secolul Vl î.e.n., găsindu-se ca litere(O și mai mic pentru T) în alfabetele folosite de geți pe tăblițele de plumb descoperite la Sinaia și cea mai mare parte dintre ele făcute dispărute de cei care le-au avut în păstrare, adică Institutul Național de Arheologie București. Duhul Inanna(foto alb-negru) al emeșilor, care a fost preluat de akkadienii(zeița dezbrăcată) din secolul XXlV î.e.n. ca simbol al eternității și reînnoirii veșnice a vieții are în ambele mîini cele două simboluri specifice teozofiei carpatine. Deasupra este simbolul Inannei format dintr-o stea cu opt raze iar în mijloc are două cercuri concentrice și un punct. Spre dreapta este o stelă descoperită tot la Cancho Roano unde în partea de sus apar două cercuri concentrice în mijloc cu o suprafață rotundă unde este un semn asemănător cu litera H sau I care se repetă și pe piatra următoare descoperită în același loc. În marginea din dreapta este o tăbliță de lut descoperită la Suplacul de Barcău, județul Bihor datată pentru anii 5500 î.e.n. care are imprimată pe mijloc același semn la cel din Cancho Roano.

Imagini de pe o lespede de piatră(stînga și mijloc) așezată la întrarea în templul de la Cancho Toano, unde apare figura unui om dar foarte abstractizat, sprijinindu-se în toiag care este așezat sub cele trei cercuri concentrice, iar în mijloc este o linie mai groasă. Organizarea geometrică a simbolului este identică cu cea a **sanctuarului rotund de la Sarmisetuza** și foarte asemănătoare cu celelalte lăcașe de cult din imaginile arătate mai înainte care toate au aparținut Neamului Scoborîtor din Zei ce și-a început istoria în jurul Carpaților și la sud de fluviul Istru sau Danubius.

Să ne oprim puțin asupra numelui de Tartessos și a sitului de la Cancho Roano care este înțeles de către unii **„istorici”** europeni și din SUA cu **„specialitatea ebraistică”,** drept simboluri ce ar avea legătură cu descrierea lui Platon a dispărutei Atlantida(cele două imagini din dreapta) și cu ***Făcă-Tora***pricepuților ivriți, dovada

indubitabilă că drăceasca scriitură era deja ticluită prin secolul XV î.e.n. iar dacă belim ochii bine, sigur o găsim chiar mai devreme. **Prima menționare scrisă** despre orașul Tartessos sau Tartessus o găsim la Herodot(484-425 î.e.n.) care scrie că era un port însemnat dincolo de stîncile lui Hercule, localizat ulterior la gurile de vărsare ale rîului Guadalquivir în sudul Spaniei. Deci să ne luminăm cu povestea Atlantidei, ea trebuie pusă mult înaintea vieții lui Herodot fiindcă el scrie punînd în legătură cetatea cu cucerirea de către perși a Feniciei, iar regele iberic i-a ajutat pe vecinii fenicieni cu argint pentru a-și construi un zid de apărare în baștina lor, cetatea din Iberia existînd deci pe la mijlocul secolului Vl î.e.n. El scrie despre regele Arganthonios din Tartesos că era vestit pentru felul înțelept cum își conducea cetatea, făcînd comerț atît cu fenicienii așezați în regiune în secolul Vlll î.e.n. dar și cu grecii. Acest rigă ar fi domnit după scrirea lui Herodot în Tartessia timp de 80 de ani(625 î.e.n. - 545 î.e.n.) şi a trăit până la vîrsta de 120 de ani. Poate că în realitate au fost în această perioadă mai mulți regi cu același nume, iar povestitorul grec l-a prezentat ca și cum l-ar fi uitat moartea. Ne mai spune priceputul carian că regele i-ar fi primit foarte bine pe negustorii greci, insisitînd pe lîngă aceștia să se stabilească în regatul lui, dar aceștia au refuzat dorind să se întoarcă grabnic în Elada lor. Numele regelui poate să ne ducă cu gîndul la **argint** – metal ce se găsea din belșug în regatul său – care are și referințe la celtiberi unde găsim numele***arkanta***, sau ***airget*** la vechii irlandezi, ***argant*** la vechii velşi, ***argentum*** în latină, ***argintar*** în română și neamul **agathirsos** al geților de pe rîul Mureș. În epoca romană apare numele **Argantoni** în unele inscripții pe fostul teritoriu al regatului Tartessos.

Istoricul grec Ephoros(400-330 î.e.n.) în lucrarea *Istoria universală* descrie ,,o piață foarte prosperă a cositorului, aurului şi cuprului din ținutul celților numită Tartessos, dar numele este purtat de un rîu ce străbate această regiune și nu mai este numele unei cetăți.

Aristotel(384-322 î.e.n.), se referă la Tartessos ca la un râu, susținind că acesta izvora din muntele Piren sau Pirineii de azi şi se varsă în mare în afara Stâlpilor lui Hercule, sau dincolo de strîmtoarea Gibraltar de astăzi, iar cetatea nu mai este amintită, dovadă că ea dispăruse într-un cataclism cumplit în perioada de după moartea lui Herodot și pînă ce a lăsat aceste însemnări înțeleptul macedonean.

Potrivit lui Pytheas care a făcut o călătorie pe la anii 325 î.e.n. în insulele britanice, informații ce au fost preluate de Strabon la începutul secolului l al erei noastre, turdulii ocupau ținutul care a fost înainte numit Tartessos.
Pausanias a scris în secolul ll o *Descriere a Greciei*, amintind de un rîu cu acest nume: ,,Ei spun că Tartessus este un râu în ţara ibericilor, care curge în sud, în mare, cu două guri, **şi că între aceste două guri se afla un oraş cu acelaşi nume**. Rîul, care este cel mai mare din Iberia, azi numit Baetis, iar unii sînt care cred că Tartessus a fost numele vechi al Carpiei, un oraş al ibericilor.” Rîul amintit de Puasanias este acum Guadalquivir, iar delta de la vărsarea lui în mare a fost blocată treptat de un nisip.
În secolul al doilea e.n. Appian a crezut că numele Karpessos sau **Carpia** a fost cunoscut în vechime ca ținutul și cetatea Tartessos.
Flavius Philostratus(172-250 e.n.) în scrierea *Viața lui Apollonius* din Tyana, cartea V,1 vorbește despre partea cea mai sudică a Iberiei astfel: ,,promontoriul Europei, cunoscut sub numele de Carpis, se întinde de la strîmtoare și partea dreaptă pe o distanță de șase sute de stadii, și se termină în anticul oraș Gadeira”. Locul unde se afla vechiul oraș Tartessos s-a pierdut din memoria colectivă după cum dovedesc textele amintite, el fiind îngropat sub terenurile mlăștinoase care au înlocuit fostul estuar în spatele dunelor, la gura de vărsare a rîului Guadalquivir, unde delta râului a fost blocată treptat de nisip și aluviuni. Zona este astăzi protejată, sub numele de Parque National de Doñana.
La cca 250 km spre nord de Tartessos se află situl arheologic de la Cancho Roano ce se presupune că a funcționat ca un palat al unei căpetenii locale sau un lăcaș de cult fortificat. Acest centru a dăinuit din secolul VI î.e.n. până la aproximativ 370 î.e.n. și arată evidente semne de activitate legate de religie, cu altare definite ce au fost cercetate de către arheologi. Clădirea are forma unui pătrat ce a fost orientată spre est, fiind înconjurată de un şanţ şi ziduri puternice de apărare.
Să pun și povestea lui Platon din *Timaios* pentru a le dovedi mișeilor că și-au făcut din minciună și hoție cele mai alese virtuți ale neamului cules de Talpa Iadului și Satana pentru a fi veșnică belea pe capul goimilor. ,,Dar la un moment mai târziu, au avut loc cutremure şi inundaţii prevesttitoare, şi după o zi şi o noapte cumplite după cele

întâmplate, întregul corp de războinici cu toată cetatea au fost înghiţite de pământ, şi insula Atlantida la fel a fost înghiţită de mare şi a dispărut, de aceea, în locurile unde a fost aceasta, oceanul este acum de nepătruns, fiindcă peste tot sînt bancuri de noroi şi nisip din care insula a fost făcută aşa cum am arătat". Platon a scris că Atlantida a fost o insulă situată în partea din faţă a strâmtorii stâlpilor lui Hercule şi că, ,,într-o singură zi şi o singură noapte ... a dispărut în adâncurile mării", iar faptele s-ar fi petrecut pe la anii 9000 î.e.n. Cetatea Tartessos a existat sigur între secolele Xl-Vl î.e.n. în sudul Spaniei, devenind un centru bogat de tranzacţionare a aurului şi argintului din minele locale, fiind condus de regi, avînd propria sa cultură și limba, iar unele izvoare legendare spun că era veche de 6.000 de ani. Zona a fost identificată de către pricepuții ebraiști ca vechea Atlantidă unde foșcăiau ivriți furnicar inclusiv schivnicul Iona din burta peștelui uriaș. Platon a scris că cetatea Atlantida a fost pe o insula de **cinci stadii (925 m) în diametru**, fiind înconjurată de inele concentrice din zid/pământ şi apă. De la aceste cercuri de apă și zid, au purces pricepuții născocitori să tragă și Atlantida la prepuțiul întuencatului Iahwe, fiindcă, după golăniile lor, toate cele cîte sînt în cer și pe pămînt, au ieșit din legămîntul Întunecimii Sale. El scrie că locurile unde se trăgeau corăbiile aveau un acoperiș vopsit în culorile roșu, alb și negru, culori folosite de către kabili/berberi la zugrăvirea interioarelor locuințelor lor.

Spre supărarea trăitorilor de revelații ivrite și tîmpenii scornite, am să le dau cîteva dovezi care să le rupă elanul privind includerea mitului Atlantidei în ***Făcă-Tora*** lor. Dacă pornim numai de la ce a scris Platon, cetatea și continentul s-au prăbușit cu vreo nouă mii de ani înainte ca neamul semit al ivriților să se îmbolnăvească de golăniile numite revelații și vedenii, adică secolul ll î.e.n. Lingvistic și semantic, scornelile din scrierile mozaicilor nu au vreo legătură cu istoria, mitologia, cultura și religia acelor regiuni și popoare, deci să-și bage degetul în dos și să-l tragă pe limbă vîrtos. Dar am numeroase dovezi cu care voi arăta că neamul care a locuit la vărsarea gurilor rîului Guadalquivir, era o populație ce aveau legături directe cu Carpații noștri și cu neamurile ce au locuit aici prin mileniul ll î.e.n.

1. Simbolul semnului vieții veșnice și a cîrmuirii cerești se găsește numai în culturile emeș, cea arimină și la locuitorii de la Tartessos, dar nu este amintit vreodată în *Tora* sau *Talmud*.
2. Semnul H, se găsește pe tăblița de lut descoperită la noi în depozitul arheologic de la Suplacul de Barcău fiind repetat de două ori pe pietre descoperite în lăcașul de cult de la Cancho Roano ce aparține culturii de la Tartessos.
3. Cele trei cercuri concentrice sînt identice cu forma de organizare a sanctuarului rotund de la Sarmisetusa, cu cel din mulții Urali de la Arkaim, cel de la Goseck și asemănătoare cu cele de la Stonehengi și Gobekli Tepe. Mozaicii nu au avut vreodată lăcașele de cult organizate într-o asemenea formă geometrică, care imită cetatea luminii din ceruri sau forma de început a pămîntului.
4. Clădirea de la Cancho Roano are forma unui pătrat și a fost orientată spre est, adică Arima, Ariminia, sau Sfînta Getia, țara de unde au venit ei. În templu se slujea un cult închinat taurului solar așa cum era și la noi după religia arimină.
5. Miturile și legendele transmise de Platon spun despre locuitorii acestor locuri că au venit din Caucazul de la Istru și nu din Sinai, ori aici este precizată explicit baștina poporului care a înălțat cetatea Tartessos.
6. Numai alfabetele folosite de geți pe tăblițele de plumb descoperite la Sinaia, sînt identice cu cele folosite de populația ce a locuit în ținutul Tartessos cum arată tabelul de mai jos. În alfabetul folosit de ivriți nu există asemenea semne, și deci scorneala pricepuților ebraiști este dovedită pe deplin.

Mai este de adus la dreapta judecată a istoriei și legenda miticului rege al Libiei numit **Danaos**, și care supărîndu-se pe fratele său **Egiptos**, și-a pus neamul în mai multe corăbii poposind în Peloponez unde și-a așezat întregul cin, pe care băștinașii îl știau că se mai numește și **pelasgi**. Ori pelasgii erau veniți de la nordul Istrului fiind strămoșii geților. Desigur nu toți **danaii** sau **„danaans”** au plecat în nord, ci unii s-au răspîndit spre vest fiindcă atunci era loc pentru fiecare pe fața pămîntului.

În mitologia irlandeză, **Danu** și **Dana** în forma modernă era zeița mamă a populației Tuatha de**Danann**, adică cei de neam irlandez sau ,,popoarele zeiței **Danu**”, un alt neam scoborîtor din zei precum erau geții. Egiptenii spun că printre ,,popoarele mării” care au năvălit peste ei, venind după belșug de pradă au fost și nepoftiții **„daniuna”,** iar Vergilius în *Eneida* la ll,49 scrie și el despre neamul *„danaos”*sau *„danaans”* pentru vechii locuitori ai Peloponezului care au făcut mare supărare cetății Troia, dar nu știm dacă înainte de vizita în Egipt sau după această ispravă. Strabon scrie în *Geografia* că dacii se mai

numeau și **danoi**. Între Tartessos și insulele britanice precum și Irlanda antică au existat strînse legături comerciale în perioada bronzului tîrziu și a fierului fiindcă în aceste regiuni se găseau minereuri necesare producerii obiectelor din bronz și fier. Regiunea inundată și acoperită de mîl și nisip unde a fost anticul Tartessos, este azi o rezervație specială, numită Parque National de **Doñana**, o reminescență lexicală a vechilor băștinași danaan, cuvintele subliniate făcînd parte din aceeași familie lexicală.

Dar regiunea unde a fost descoperit situl arheologic de la Cancho Roano s-a numit în antichitate **Carpia**, tot așa cum se numea ținutul de la estul Carpaților unde locuia neamul carpilor răspîndiți pînă în peninsula Arabia unde semiții le spuneau **carbi**, iar în Macedonia antică era localitatea **Carpi**, românii de azi păstrînd încă numele de familie **Carp.**

Un studiu comparativ între eme-gi, limba română veche și limbile hispanice ar scoate la lumină comori ce ar aduce mare supărare latiniștilor și celor cu cetele de indo-germani în cap. Ebraiștii nu au ce căuta pe acest tărîm fiindcă nu pute a revelații și vedenii sataniste. După această căutare în antichitatea înnegurată de uitarea timpului dar mai ales de ura nemărginită a oamenilor, să revin la scriitorii medievali din Spania care ne-au lăsat date și fapte demne de luat în seamă pentru istoria și cultura noastră adevărată.

Isidor, episcopul Sevillei scrie la începutul secolului Vll, *Historia de Regibus Gothorum, Vandalorum et Suevorum*, ca un omagiu adus neamurilor germanice la formarea naţiunii hispanice şi a culturii acesteia. Era un admirator înfocat al goţilor fiind şi el de origine got iar informarea lui are la bază izvoare antice altele decît Getica lui Iordanes pe care nu a cunoscut-o. Autorul doreşte să facă o apologie a goţilor care se trag din geţi plecînd de la zicerea lui Orosius dar merge pe drumul reconstituirilor etimologice şi genealogice dîndu-le o valoare simbolistă privind speculaţiile sale asupra numelor şi cuvintelor.*Etimologiile* ne îngăduie să vedem ce credea eruditul prelat sevillan despre ţara îndepărtată a geţilor, atît de misterios legată de destinul Spaniei. Este o geografie foarte vagă cu informaţii culese de la mai mulţi scriitori antici. Lumea largă era cutreierată de cetele de călăreţi barbari care treceau vijelios peste ruinele fostelor aşezări. Dacia scăpată de legiunile romane, a fost ocupată pe rînd de goţi, gepizi, huni, avari iar cînd Isidor îşi scria opera, pe plaiurile carpatice

erau stăpîni vremelnici seminţia slavilor. In Istorii ne mai spune Isidor că în Dacia erau munţi înalţi în vecinătatea regatelor scitice de unde goţii făceau incursiuni peste Dunăre în provin- ciile romane. Ei împărţeau aceşti munţi înalţi cu alte neamuri.
Sînt informaţii despre istoria goţilor de la Dunăre şi migrarea lor către vest pînă ajung în Spania. Lucrarea se termină printr-o recapitulare: ,,Locuind în ţinuturile îngheţate ale Septentrionului, lîngă împărăţia scitică unde sînt munţi înalţi, ei stăpîneau aceşti munţi împreună cu alte neamuri, de unde, alungaţi de năvala hunilor, au trecut Dunărea şi s-au supus romanilor. Dar neputînd suporta nedreptăţile acestora, îşi aleg un rege din neamul lor, năvălesc în Tracia, pustiesc Italia, se îndreaptă asupra Galiei, şi trecînd fără împotrivire munţii Pirinei, ajung pînă în Spania, unde şi-au aşezat sălaşul vieţii şi al Imperiului lor".
Elogiază neamul got şi trăsăturile lui scriindu-i prin cuvîntul ,,geţi"; blonzi şi purtînd capetele descoperite – flavent capitibus invectis Getae, călăreţi dibaci după vorba unui poet – **Getes**, inquit, quo pergit equo, dispreţuitori faţă de moarte după cuvîntul altui poet. Glorifică neamul plin de virtuţi care a făcut ca, ,,Roma însăşi, învingătoarea tuturor popoarelor" să slujească ascultătoare şi să primească**,,triumful jugului getic**". Fericirea ţării este dată de bucuria unde înfloreşte glorioasa fecunditate a**poporului getic** – Geticae gentis gloriosa fecunditas. In *Istoriile* şi *Etimologiile* prelatului sevillan putem găsi însemnări despre daci şi geţi, care chiar deformate, erau ecoul unei realităţi istorice oglindită uneori şi în izvoarele antice. Dar scoaterea în afara istoriei a neamului geților se vede în susținerea prelatului că în Spania au intrat goții purtători ai culturii geților, ori cu numai 20 de ani înainte adică pe la sfîrșitul anului 403 latinul Claudius Claudianus, în lucrarea ***Cartea I împotriva lui Rufinus*** scrie despre atacatorii imperiului roman de apus în anii 402 și 403 că erau **geți**, sarmați, daci și **masageți**, lăudîndu-l pe generalul vandal Stilicon ,,Cînd mîna ta dreaptă a strivit cetele **dacilor."** Iordanes, după 150 de ani spune că în Spania au intrat numai goți deși regii acelui ținut din timpul său se considerau conducători ai goților, dacilor, geților și al hispanicilor! Asta arată că **procesul de falsificare a istoriei geților dar și a imperiului roman, era în mare parte realizat** iar neamul carpatin a fost scos cu meșteșug în afara timpului.

Sfîntul Eugeniu aminteşte de o dispută între Paulo Alvaro şi Eleazar în care primul ştie să vorbească literar despre tumultul Mării Negre şi lăuda în versuri biblioteca lui Leovigild(568-586) pentru că strălucea de **„getică lumină”.** Aşa o spun ei dar noi ne ţinem tari şi întunecaţi pentru că asemenea informaţii nu ies de sub freză mioritică!
Către sfîrşitul secolului Xlll, mitul getic, prin imaginea fabuloasă a lui Deceneu, ia o formă măreaţă sub pana regelui învăţat Alfonso el Sabio(1252-1284) în *Cronica Generală*. Acest rigă este părintele culturii spaniole cultivînd ştiinţele şi artele de la poezie şi muzică pînă la astronomie şi astrologie, Sub pana lui măiastră getul Diçeneo sau Dicineo este un filozof şi aproape un sfînt, nu este numai un sfetnic înţelept al viforosului Boruista(boero Bisto), ci e chiar modelul regelui Alfonso, care, prin meritele enumerate şi luate din Getica lui Iordanes, îl ajută să modeleze din temelii cultura spaniolă numindu-l: el Sabio – Înțeleptul. Numai respectul pentru biserica catolică l-a făcut pe acest rigă să-l pună pe Deceneu într-o discretă umbră precreştină sau poate a avut informaţii despre care noi nu ştim nimic!
Mitul getic atribuit goţilor şi care cîştigă o semnificaţie morală, lăsînd urme la toţi scriitorii şi istoricii hispanici din evul mediu este mitul lui Deceneu sau al Înţelepţilor goţilor, din care toledanul Jimenez de Rada(1170-1247) face *Mitul Înţelepciunii şi al bunei cîrmuiri* al noilor întemeietori ai Spaniei. Zamolxe apare şi el fiind considerat rege al goţilor şi ,,o minune a înţelepciunii şi filozofiei” aşa ca pentru urechea surzilor! Autorul spaniol spune că şi-a cules informaţiile atît de la scriitorii antici, de la Iordanes dar şi din tradiţiile orale sau cîntecele goţilor, procedeu pe care l-a utilizat şi scriitorul got Iordanes, spune despre aceste cîntece care păstrau amintirea lui Deceneu că trebuie să fi fost ele însele o moştenire de la daci!
Alonso de Cartajena(1384-1456) scrie în timpul lui Enrique al lV-lea şi ne spune că **regii Spaniei coborau din principi daci,** luîndu-şi numai numele de la locul unde trăiesc, pentru că era mai ilustru decît al strămoşilor iar numele Geta este întîlnit în scrierile medievale fiind considerat un titlu de noblețe! La noi cuvinţelul cu pricina este o vorbă de batjocură şi hulă! În heraldica regilor spanioli apar simbolurile geţilor; săgeţile cu care au speriat lumea şi jugul ca dovadă a bogăţiei în vite.
Dacă Orosius a spus că geţii sînt goţii care au cucerit Spania, după două secole Isidor afirmă cu tărie identitatea goţilor cu geţii iar în

secolele ce au urmat, pentru a-şi dovedi nobleţea, cărturarii dar şi clasa conducătoare trebuia să arate descendenţa din geţi. De la Isidor din Sevilla, legenda s-a dezvoltat, a prins rădăcini în toate cronicile şi o parte din istoria geţilor într-o formă fabuloasă a intrat în însăşi istoria Spaniei. Numele geţilor Boruista sau Buruista, Diurpaneus, Decebalo ale lui Zamolxis şi Deceneu se întîlnesc la sfîntul Isidor, la arhiepiscopul Rodrigo Jimenez de Rada, la regele Alfonso el Sabio, luînd loc în genealogia însăşi a poporului spaniol şi au ajuns în Spania datorită neamurilor getice.
Ei au lăsat moştenire spaniolilor cultura geţilor şi nu cultura neamurilor germanice cu Odin, zeul suprem; Thorr, zeul trăsnetului şi al războiului; Loki, zeul nefast al focului subteran şi al morţii; Baldr, zeul dreptăţii şi al naturii! Sîmburele de istorie şi cultură carpatină dusă de migraţia neamurilor getice şi gotice getizate în Spania, se transformă în legendă şi ia culoarea celorlalte fapte care alcătuiesc istoria pierdută în neguri a neamurilor arimine.
Nici un istoric spaniol nu a recunoscut sub aceste nume pe o parte dintre înaintaşii neamului nostru strămoşesc! Noi îi descoperim azi datorită cărţii *Zamolxis* scrisă de Alexandru Busuioceanu în pribegia spaniolă şi tipărită în limba română în anul 1985. Este un miracol că tăbliţele de plumb de la Institutul de Arheologie din Bucureşti ne ajută să-i cunoaştem în această formă din cronicile venerabile scrise de arhiepiscopi şi regi ai Spaniei, necitite pînă azi de români. Istoricii noştri dacă ar cerceta aceste cronici iar lovi apoplexia, ar trece la o bănuială – sînt falsuri la fel ca tăbliţele de plumb de la amintitul institut şi cele descoperite la Tărtăria – şi astfel fandasia este gata!

Tomyris şi urmaşii ei secţiunea 1

Imperiul get. Istoria strămoşilor noştri geţi după tăbliţele de plumb găsite la Sinaia.

Pentru a scoate din întunericul istoriei, al falsificatorilor şi plăsmuitorilor de sfinte adevăruri, vechiul stat al strămoşilor noştri geţi, trebuie să îndepărtăm din cultura română minciunile lui Herodot,

Hellanicos, Diodor din Sicilia, dar şi alţii destui de numeroşi din epoca modernă care pretind că la nord de Istru în vremurile uitate de istorie dar şi în cele în care au trăit cei pomeniţi mai înainte – adică pînă către sfîrşitul secolului l î.e.n. – era un pămînt pustiu sau locuit de un popor sălbatic şi ignorant numit ,,sciţi", geţii nefiind umblători pe aceste meleaguri, ci numai la sud de fluviul sfînt Istru.

Toţi istoricii care au respectat adevărul şi au scris despre sciţi, precizează că aceştia erau stăpîni pe ţinuturile situate la est de Nipru sau Don/Tanais şi niciodată stăpîni pe torişteа carpatină! La vest de Don sau Nipru trăiau geţii, daii, iar după secolul l al erei noastre scornіţii daci şi numai în fals au folosit termenul „sciţi" pentru a-i scoate din istorie pe băştinaşii arimini.

Acest adevăr cutremurător al falsificării istoriei geţilor îl găsim scris cît se poate de limpede şi de istoricul Tucidide(462-395 î.e.n.) de neam arimin care a trăit la Atena de unde era mama lui, fiind contemporan şi cu mincinosul Herodot, unde în lucrarea *Istoria războiul peloponeziac*, terminată pe la anul 400 î.e.n., la ll, 96 vorbind despre armata adunată de Sytakles de la odrysi, traci şi geţi precizează: ,,geţii de dincolo de Hemus, precum şi pe toate popoarele stabilite **dincoace de fluviul Istru**, din vecinătatea Mării Negre. Geţii şi celelalte popoare din aceste ţinuturi se mărginesc cu sciţii şi întrebuinţează aceleaşi arme ca şi acest popor; ei sînt toţi arcaşi călări.'' Ori în multe alte izvoare aceşti ,,sciţi" de la nordul Istrului sînt numiţi geţi la fel cum se găsesc şi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia. Tot în aceste izvoare găsim pe unii conducători ,,sciţi" după zicerea lor dar geţi după calea adevărului şi pe care istoria noastră nu este vrednică a-i revendica pentru cinstirea lor de către urmaşi, fiindcă iluminaţii întunericului au găsit că este mai folositor pentru ei să se înfrăţească cu Satana şi să îndobitocească Neamul Scoborîtor din Zei şi izvoditor de alte neamuri şi culturi.

Poetul, filozoful şi etnograful grec Poseidonios(135-51 î.e.n.) în *Cărţile de istorie* pomenidu-l pe Homer cu *Iliada*, aminteşte de misii care locuiau pe un mal şi pe celălalt al Istrului. O parte dintre ei, firi zburdalnice şi năvalnice, şi-au părăsit ţara şi s-au statornicit ,,printre lidieni, frigieni şi troieni" iar ţinutul a fost numit tot Misia. Despre aceste două Misii amintesc şi alte izvoare antice. Dion Crysostomos în discursul său din anul 97 e.n. ţinut la Olimpia, spune că: ,,am făcut o călătorie lungă drept la Istru şi în ţara geţilor sau a misilor aşa cum îi

numeşte Homer şi cum e numită astăzi populaţia”. Claudius Aelianus în cartea sa *Despre animal*e arată: ,,Nu este vorba despre misii care locuiesc în Pergamul lui Telephos, ci mă gîndesc la aceia din Pont, din partea de miazăzi care îşi au aşezările lîngă pămîntul scitic”. Acelaşi năravl-au avut şi europenii cînd au colonizat Americile, şi-au luat cu ei denumirile locurilor de baştină pentru a se şti de unde vin. Nimic nou sub soare chiar dacă a trecut atîta timp! Aceşti misi, buni mînuitori de obiecte contondente şi ascuţite(ghioage, săbii, suliţe, arcuri) erau printre apărătorii Troiei cînd lacomii ahei au venit să-i uşureze de averi şi de zile pe locuitorii cetăţii. Şi ne spune *Iliada* că erau aceşti misi ,,tari de virtute” şi ,,luptători de aproape” adică meseriaşi în datul la gioale. Dar nu numai atît.

Geţii nu au fost un popor fără căpătîi care umbla după bătaia vîntului să-şi găsească izbăvirea în astă lume. Neam aşezat la ţarina lui cu rînduieli precise şi neiertătoare avea o structură socială puternică ce le permitea să ridice sabia asupra oricărui nepoftit.

Aceste informații s-au adunat în lumea geţilor timp de sute sau mii de ani şi le-au permis să-și organizeze structuri de apărare împotriva prădătorilor de bunuri dar şi de suflete. Iar dacă izvoarele antice nu le-au consemnat ori nu au mai ajuns pînă la noi, asta nu înseamnă că în jurul Carpaţilor nu a existat civilizaţie fiindcă pe aceste plaiuri se aciuaseră fel de fel de albinoi turbaţi cum spune jupînul mincinoşilor, Herodot. Dacă marele Zamolxe a reuşit să înduplece neamul geţilor să renunţe la podoabele din aur, convingîndu-i că este un metal blestemat trimis de draci pentru ispitirea firii şi sufletului omului, reformînd în profunzime mentalităţile religioase şi morale ale neamului său, înseamnă că aici era o societate aşezată care putea înţelege asemenea mesaje şi nu umbla bezmetică numai după hoţit sau mîrlit(împerecheat) cum au început să ne fericească fel de fel de jeguri jidovești și mioritice spunînd despre geți că trăiau numai pentru a se împerechea, iar în țara lor era bordelul antichității unde toți focoșii veneau să se răcorească! Mari tîrîturi și monstruoase minți au ajuns să ne scrie istoria din manuale școlare care este toată numai un uriaș fals.

Să vedem cine a condus neamul străbun al geţilor, încercînd să fac o rînduire a vrednicilor conducători arimini, după sursele greceşti şi romane, într-o ordine cronologică, atît cît mă ajută puţinele informaţii venite din antichitate, scăpate de ghearele nimicitoare ale Militia Cristi

și celorlalte cete de întunecați ce ne-au iubit precum sarea în ochi, urmărind să ne facă dispăruți de pe fața pământului.
Arimus sau **Arimun** este numele unui rege legendar al neamului arimin ce ar fi domnit la nord de Istru în timpurile fără de început, fiind amintit de către logograful grec Xantos în Istoria grecilor și care a trăit pe la 500 î.e.n. El ne spune că la nord de Istru, în ţinutul arimilor unde titanul Tiphon purtase război cu zeii, a domnit acest rigă vrednic de cinste şi luare-aminte. Se vede treabă serioasă că în secolul Vl î.e.n. în lumea grecilor se mai păstra încă vie legenda lui Moş Arimin ca izvoditor al neamurilor arimine împrăştiate peste cele patru zări cînd grecii se chinuiau cumplit să-şi adune cîte ceva pentru o mitologie şi o religie să le fie acătări.
Sipilos, rege get de la nord de Istru, amintit de Diodor din Sicilia în Biblioteca istorică, în Cartea lll,LV cînd povesteşte de colonizarea insulei Samothrace de către tracii arimini unde şi-au dus în noua patrie şi divinităţile cabire. În acele vremuri mitologice – secolul XX î.e.n. poate mai devreme sau ceva mai tîrziu – un rege macedonean alungat din băştină de un potrivnic, face o expediţie în ţara amazoanelor fiind însoţit şi de **„scitul Sipilos – izgonit şi el din Sciţia, ţară învecinată cu Tracia** – s-a alătura expediţiei lui Mopsos”. După Diodor care a trăit către sfîrşitul secolului l î.e.n. ca şi după Tucidite în secolul V î.e.n.**ţara Sciţia era chiar vecină cu Tracia**, graniţa fiind coborîtă mai spre sud faţă de descrierea lui Tucidide pe care am amintit-o mai înainte. Și Pomponius Mela care a trăit în secolul l al erei noastre, în lucrarea *Chronographia*, la ll,1 descrie Sciţia Europeană care se întinde de la Don pînă la izvoarele Istrului, în nord merge pînă unde pămîntul nu mai este locuit iar la sud pînă la acest fluviu, de unde începe Tracia. Deci neamul geţilor şi după acest autor nu era prin istorie şi nici pe pământ, fi-le-ar în veci minciuna de blestem și mormînt!
Dacă îi luăm de judecători pe aceşti autori așa cum fac cam toți istoricii români și toți înveninații împotriva Neamului Scoborîtor din Zei, la nord şi sud de Istru era un stat numit mincinos de către ei Sciţia – alţi istorici vechi şi tăbliţele de plumb spun că statul se numea Getia sau Sfînta Getia – care includea în teritoriul său un vast spaţiu din nordul fluviului şi Misia cu Tribalia din sud, iar această graniţă de sud a statului get a fost aşa pînă prin anii 30 ai erei noastre cînd romanii

vîrîndu-şi săbiile adînc în toriştea arimină, şi-au pus prin aceste locuri cohortele la clocit mulţimi de geţi ansi.

Tanaus, rege peste neamul sciţilor, adică al geţilor care, în prima parte a secolului XVlll î.e.n. ar fi făcut o năvală în Egipt unde rău l-ar fi scărmănat pe pir-a Sessotris, iar umilitul chelfănit s-a dus cu pîra la Ra pentru suferinţa îndurată. Din această vînzoleală a ieşit în istoria tării de pe Nil, perioada de stăpînire a hicsoşilor, ce a durat mai bine de 150 de ani, după care nepoftiții oaspeți au fost luați la socotit cu sabie și ghioagă să plece de unde au venit. Legenda este amintită atît de Diodor în Biblioteca istorică, cît şi de romanul Trogus Pompeius în lucrarea Istorii filipice.

Sarmis, basileu sau conducătorul militar al geţilor, care după erupţia catastrofală de la Santorini la anul 1645 î.e.n. răcindu-se brusc clima în toată Europa, iar neamul arimin rămînînd fără păşuni pentru turmele de animale, a condus migrarea în masă în sudul continentului, fiecare pe unde a apucat. Cei ce s-au lăsat în Grecia şi Asia Mică, s-au întors după vreo două zeci de ani în baştină în frunte cu basileo Sarmise. Murind, bătrînul conducător a fost înălţat la ceruri pentru dreaptă judecată la Tatăl Ceresc aşa cum ne prezintă tăbliţa 1. Acest eveniment este păstrat şi în mitologia noastră care ne spune în versuri populare că sus în dalbe mănăstiri, Sîntu, Maica Precistă, bătrînul Crăciun sau Moş Arimin, sfîntul Ion împreună cu toţi sfinţii aşezaţi de-a rîndul stau şi-mi judecă pe ,,şivo/bătrînul Ilio, vasileo/basileo Ilio". **Ilio** în religia strămoşească şi limba veche are sensul de Salvator, Mîntuitor, Trimis Ceresc care a mîntuit de la pieire neamul scoborîtor din zei. Pentru veşnica lui pomenire în mintea neamului arimin, ei au zidit o cetate care să le fie pe veci chezăşie în trecerea lor pe pămînt prin Ţara Sfîntă, numind-o **Sarmisetuza**(tăria sau puterea lui Sarmise). Probe arheologice de grîu carbonizat descoperite pe terasele săpate în apropiere, arată o vechime de peste 5000 de ani a trecerii omului pe aici. În tradițiile noastre populare în urăturile de Anul Nou care era la 21 martie, se amintește de ,,bădica Troian", adică fratele mai mare de la Troia, fiind călăuza care i-a dus pe geți în apropierea Troiei în partea de vest, unde au descălecat de o nouă Misie cum ne spun izvoarele istorice. După trecerea prăpădului pornit de Mamarca la anul 1641 î.e.n. - explozia de la Santorini – unii s-au întors înapoi lăudînd și cinstind pe strămoșul care i-a salvat, adică bădica Troian sau cel de la Troia călăuzindu-i înapoi în toriștea

carpatină. Dar poetul grec Pindar care a trăit în secolul Vl î.e.n. spune despre hiperboreenii din nordul Istrului că au construit Troia împreună cu Eac şi Apollo, deci avem și o altă căpetenie a neamului carpatin din acele vremuri, sau este numele lui Sarmis așa cum l-a păstrat tradiția greacă, ori legenda a ajuns la ei tîrziu, iar numele conducătorului a fost schimbat de-a lungul timpului. Acum avem informații sigure că tărîmurile hiperboreene erau în vechimea vechimilor cele locuite de geții din nordul Istrului și nu ultimele scorneli ale cazarilor care spun că Hyperboreea a fost în sud-estul munților Urali deasupra Mării Caspice sau alt loc din sudul Siberiei.

Telefos este un rege legendar al geţilor de pe la mijlocul secolului Xll î.e.n. care participă alături de troieni, la războiul purtat de aceştia împotriva prădătorilor ahei. Conducătorul misilor ce locuiau de o parte şi alta a Istrului era rudă după aceşti autori vechi, cu Priam regele Troiei.

Flavius Philostratus a scris pe la sfîrşitul secolului ll e.n. despre *Ciclul epic* unde erau adunate multe poeme închinate vremurilor de demult, lucrare realizată de mai mulţi poeţi greci în secolul Vll î.e.n. El aminteşte că mysii au fost atacaţi chiar la baştina lor de către greci pentru ca aceştia să nu vină în ajutorul Troiei dar le vin de hac invadatorilor, reuşind să-i alunge şi apoi pleacă în ajutorul troienilor cu mulţime de oaste. În aceste poeme misii din nordul fluviului Istru mai sînt numiţi şi abi, aşa cum apar şi în poemul Iliada care evocă tocmai războiul troian. Regele misilor sau geţilor moare în luptă, la fel şi soţia sa Hiera, conducătoarea cavaleriei femeilor dar despre ei Homer nu a vrut să vorbească pentru că numai grecii trebuiau cîntaţi frumos. De atunci cîntarea numai lor le-a fost pînă în prezent priincioasă, iar nouă numai păguboasă, pentru că aşa se trăieşte în minciună şi hoţie. Informaţii despre războiul Troiei şi participarea misilor sau abilor de la Istru la această confruntare, mai găsim la Aristofan(445-386 î.e.n.) şi Pausanias care a scris în secolul l e.n. Iordanes preia acest mit în Getica la paragraful 47 unde îi înlocuieşte pe geţi cu goţi, astfel ca neamul ariminilor să nu mai aibă loc în istoria iudeo-sataniştilor.

Aetes, alt rege al geţilor nord şi sud-istreni din acele vremuri de pe la mijlocul secolului Xll î.e.n., presupun că îi ia locul viteazului Telefos, pentru că hapsînii ahei după ce pradă Troia cu meserie, au auzit ei de o lînă de aur undeva în ţinuturile de la nord de Istru. Curioşi cum erau

din fire să vază asemenea ciudăţenii şi foc de pricepuţi într-ale hoţiei, au pus de o expediţie către aceste locuri neştiute, cu corabia Argo, poveste ce a fost de mare veste în toată antichitatea.
Appolonius născut în secolul lll î.e.n. în insula Rodos, scrie în poemul *Argonautica* despre neliniştiţii căutători de lînă de aur sau numai de păr, că au ajuns în ţara mysilor să dibuiască miraculoasa ciudăţenie, dar s-au ales chiar cu ceva mai mult.
În *Argonautice* scrise de Valerius Flaccus(45-90 e.n.) găsim mai multe informaţii despre această expediţiei a furăcioşilor ahei şi ariminului Orfeu, la curtea regelui get Aetes, care au văzut cu ochii lor cum pe porţile templului din cetate erau scrise istoriile geţilor ce l-au păruit rău pe pir-a Sesostris ce venise să-i supună. Tot aici văd argonauţii că legile sfinte primite de către geţi de la Tatăl Ceresc erau scrise pe nişte stîlpi de aramă să fie cunoscute de toţi.
Euripide şi-a dus viaţa în secolul V î.e.n., iar în piesa *Medeea*, scrie că eroina lui ce se îndrăgostise de Iason, hoţomanul lînei de aur şi de alte texturi, era fiica regelui Aetes din Colhida, țară din curbura Carpaților cum ne precizează poetul Ovidiu unde era acest ținut Colchis sau Colhida scriind în *Tristele ll,* despre gerurile cumplite pe care le îndura sărmanul în cetatea Tomis și că doar Istru îl desparte ,,de metereu, **colchieni,** de iazigi", așa că, de mai ziceți minciuni dintr-acelea pline de venin și ură, am să pun mîna pe băț să vă trag în județ la Colți pentru învățare de minte! Înfierbîntata getă pleacă cu Iason pe furiş din torişteа străbună dar regele cînd se vede furat de atîta lînă bună, trimite pe urmele tîlharilor ceva oştire să-i căsăpească.
Diodor din Sicilia spune că argonauţii nu au venit în ţara mysilor în Caucazul de la Istru ci în Caucazul de la Marea Caspică, fiindcă şi pentru această lepră nu trebuia să existe în istoria antichităţii poporul get de care să se împiedice fala lor.
Trogus Pompeius în *Historiae Philippicae* scrisă în timpul împăraţilor romani Augustus şi Tiberius îl contrazice pe plăsmuitorul Diodor şi scrie despre cei care i-au urmărit pe lotrii lînei de aur: ,,Neamul istrienilor, după tradiţie îşi trage originea din colchienii trimişi de regele Aetes în urmărirea argonauţilor şi a răpitorilor fiicei sale. Aceştia, după ce au intrat din Pont în Istru, fiind tîrîţi în albia fluviului Sava, luîndu-se pe urmele argonauţilor, pe vîrfuri de munte, corăbiile şi le-au transportat pe umeri pînă la ţărmul Mării Adriatice, ştiind că şi argonauţii au făcut acelaşi lucru mai înainte din cauza mărimii

corăbiilor lor. Dar colchienii, negăsind pe cei ce au plecat, fie de teama regelui, fie de groaza unei călătorii prea lungi, s-au stabilit lîngă Aquilea şi s-au numit istrieni după numele rîului pe care plecară din Mare".

Încă o colonizare getă în nordul peninsulei italice, poveste spusă de un latin care nu vrea să îi bată la cap pe geţi că ar fi de neam latin, ci că aceste două popoare în vremuri uitate de timp s-au mai amestecat de voie sau de nevoie, dar numai din Carpaţi în peninsulă şi niciodată invers cum ne-au buimăcit istoricii şi limbiştii români. Şi poetul latin Ovidiu susţine ideea originii getice a poveştii, care, fiind mazîlit la Tomis pe la anii 10 ai erei noastre, scrie în Tristele lll,9 despre legenda oraşului Tomis, spunînd că de aici a plecat Medeea cea ,,furată" de aheul Iason în patria hoţomanului: ,,Nelegiuita Medeea, pe tatăl său singur lăsîndui-l,/ Zice-se că şi-ar fi tras vasul la vadul de-aici./ Cînd păzitorul de sus văzut-a că vine Aetes."

Dacă strămoșii noștri erau neam de sălbatici, nu aveau de ce să-și scrie legile pe stîlpi de aramă cum a reținut antichitatea, iar peste timp ne-a venit informația de la poeta Boeo din Phocia care a trăit în secolul V î.e.n. că în lumea vechilor greci erau la mare căutare Cărțile misilor, acestea fiind primele scrieri de istorie și teologie ale neamului omenesc! Adică pînă și cei care ne-au falsificat istoria de nu mai știm cine sîntem, știau că strămoșii noștri au fost ziditorii neamului omenesc și primul popor ce a folosit legile ca îndreptar al societății și năravurilor oamenilor.

Saulios sau **Caduidas,** amintit de filozoful Diogenes Laertios în lucrarea *Despre vieţile şi doctrinele filozofilor,* scrisă pe la mijlocul secolului lll al erei noastre, aminteşte în capitolul Vlll despre înţeleptul get/scit Anacarsis că ,,era fiul lui Gnuros şi fratele lui Caduidas, regele Sciţiei". Diogenes preia nişte informaţii de la istoricul grec Sosicrates, precizînd că: ,,Anacharsis a venit la Atena cam în timpul olimpiadei a patruzeci şi şaptea(592/589 î.e.n.), pe cînd era arhonte Eucrates", unde a fost primit cu mare cinste în casa lui Solon, legiuitorul atenienilor. La întoarcerea în ţara sa după moartea lui Solon în anul 559 î.e.n., pentru că s-a dat rău în năravurile grecilor, Anacarsis a fost ucis de fratele său, după povestirea grecului.

Herodot în *Istorii* ne dă o altă variantă a morţii lui Anacarsis amintind de un alt rege care conducea neamul geţilor, scriind: ,,Un scit dădu de urma lui, şi văzînd ce face îl denunţă regelui Saulios, care însuşi

venind ca să vadă şi să creadă, îl săgetă pe Anacarsis”. Aceste informaţii ne mai scot din întunericul uitării şi al minciunilor puse la cale de minți criminale, încă doi conducători ai neamului get din prima parte a secolului Vl î.e.n.

? – mato. În anul 1838 pe coastele muntelui Istriţa în localitatea Pietroasa s-a descoperit un tezaur care conţinea şi un colan(tăiat mai tîrziu în patru bucăţi) cu inscripţia GLIE I(i: a alerga, a goni) IO RINE*(a rîni*: a curăţa bălegarul din grajd sau coteţ) I GEG(jeg, murdărie, spurcăciune, om rău). Pînă în prezent acest text nu a fost înţeles dar încă din anul 1843 arheologul italian Micali remarca asemănarea dintre literele de pe colanul descoperit în România şi unele litere din alfabetul cretan liniar B folosit în secolele XV î.e.n. şi cel ionian care apare cîteva secole mai tîrziu. Tezaurul a fost făurit de strămoşii noştri geţi înainte ca Zamolxe să ceară renunţarea la folosirea aurului adică pe la anii 540-530 î.e.n. după ce s-a întors din Egipt. Textul de pe bucata de colan are următorul conţinut: ,,Eu voi merge prin glie să rînesc şi să alung jegul”, adică să cureţe ţara de răi şi de rele. După părăsirea Geţiei de către romani era imposibil ca cineva să organizeze o structură socială revendicînd fruntariile gliei străbune.

Tezaurul de la Pietroasa, în stînga este Maica Pămîntească, iar lîngă ea sînt statuetele făcute sub forma unor mogîldeţe, descoperite la Gumelnița vechi de pe la mijlocul mileniul V î.e.n. unde femeia se poate identifica datorită spiralei care semnifica înnoirea sau renaștere, iar bărbatul are un mic boț de lut în dreptul bazinului, arătînd sexul acestuia. Spre dreapta sînt fotografii cu unele piese din acest tezaur. Cele două statuete au aceeași poziție deși le despart în timp cam patru milenii! În capătul rîndului din dreapta am pus o statuetă a duhului Inanna de la emeși care are în mîini un vas asemănător cu cel ținut de Maica Pămîntească a strămoșilor noștri!

Istoricii spun că după prăpădul roman, pe meleagurile noastre s-au aciuat mai multe seminţii tocmai pentru că nu avea cine să-i oprească. Rămîne ca sigură făurirea tezaurului de către neamul get și folosirea lui ca obiecte de cult pînă cînd Zamolxe la mijlocul secolului Vl î.e.n., a interzis folosirea aurului, dovedind încă odată că chiar dacă au lipsit informaţiile scrise de la greci sau romani, ne-am dus existența pe glia străbună şi probele arheologice o confirmă, dar ele nu sînt puse în răbojul timpului pentru că plăsmuitorii de meserie au alte socoteli cu adevărata istorie a neamului get. Un conducător care purta la gît asemenea mesaj înseamnă că avea probleme şi le rezolva îndepărtînd răii şi relele din glia străbună, iar astăzi s-au puit atît de mult aceste stîrpituri încît va trebui să-i nimicim cu arzătorul de flăcări. Este foarte ciudat că arheologii români au botezat tezaurul ,,Cloșca cu puii de aur” deși imaginea ,,fibulei” arată că este vorba despre un șoim ce era folosit ca simbol sacru în vechea religie practicată de către geți. Ticăloși și nemernici cum le-a fost și le este judecata, pentru a da în băşcălie și această comoară de spiritualitate ei au spus că este o cloșcă dintr-un basm românesc dar care nu ne aparține, adică să ne băsmuiască ei toată istoria veche! Faptul că au numit acest tezaur ,,Cloșca cu puii de aur” este încă o dovadă a disprețului pe care l-au arătat din totdeauna pentru adevărata istorie și cultură strămoșească ce le stă în cap precum jarul pe limbă! Scandaloasă este și atitudinea istoricilor și arheologii ce nu suflă un cuvînt despre imaginile existente pe tava rotundă ce face parte din tezaur. Ca să le dovedesc ce secături sînt, am să-i dau pe goarnă descriind patera cu pricina așa cum se poate vedea din unele fotografii.

Tava este în fapt un platou cu marginile ridicate în sus, iar în mijloc se află o statuetă care reprezintă o femeie ce stă pe un fel de tambur înfășurat cu viță de vie. În interiorul tăvii sînt prezentate 16 personaje, dintre care 14 stau în picioare și două stau pe niște scaune în formă de X tot așa cum apar divinitățile emeșilor pe tăblițele de lut sau sigiliile de piatră. Precizarea este foarte importantă pentru a se înțelege descrierea pe mai departe.

Cele două personaje care stau pe scaun, în contextul imagistic au un statut special, iar în antichitate numai divinitățile aveau voie să stea pe scaun cînd erau în relații cu muritorii. Cred că tava prezintă mitul zidirii neamului omenesc care s-a zămislit în Carpați, după cum spun atîtea izvoare grecești și latine, de unde s-a răspîndit în cele patru zări.

În vechea mitologie arimină, pămîntul era înconjurat numai de ape fiind văzut ca o turtă cu marginile mai ridicate să nu năvălească valurile mării veșnice peste oameni. În mijlocul pămîntului – a ,,turtei" getice – era axul lumii, Pomul Vieții, Mărul Roșu sau Vîrtejul de Lumină, concept amintit chiar de papalitate pe la anul 1453, fiind simbolizat aici de statueta din mijlocul tăvii care reprezintă pe Maica Pămînteasc ce ține în mîini Vasul Cunoașterii din religia strămoșească. Și emeșii aveau un asemenea concept ajuns la noi peste timp prin statueta Inanei care ține în mîini un vas foarte asemănător cu cel descoperit la Pietroasa. Cele două personaje care stau pe scaune sînt așezate opus una față de alta. Primul personaj cred că este Eno, cel care a primit de la Sîntu, Legea Adevărului și Dreptății după care să se ocîrmuiască neamul get și dacă or fi doritori, chiar întreg neamul omenesc. În teozofia arimină el este ziditorul spiritual al neamului mioritic pentru că l-a scos la lumină prin puterea crucii. În mîna stîngă ține steagul geților, pe cap poartă un fel de bentiță sau coroană amintind că vine din străvechiul cin al arimaspilor iar privirea o are îndreptată spre dreapta. Sub scaun se vede un cap de lup care stă pe o carte. Deasupra botului are o sferă. Mîna dreaptă a personajului este pusă în șold. Picioarele îi sînt acoperite parțial cu un șorț așa cum purtau solomonarii și esenii din Palestina. Personajul din partea opusă care stă pe scaun cred că este Orfeu, fiindcă el cîntă la o liră, năravfoarte drag și emeșilor.
Grecii spun despre eroul arimin că era mare maestru al lirei, inițiat în tainele misterelor, care a coborît sub pămînt pentru a-și reînvia soția. Geții păstrau o amintire pioasă acestor două personaje mitologice ca alese de Anu, Gog, Senta sau Sîntu pentru a aduce cunoașterea și mîntuirea întregului neam ales de el la zidirea lumii. De la imaginea lui Eno, în sensul învîrtirii acelor de ceasornic, sînt alte cinci personaje îmbrăcate diferit care arată că aparțin unor populații diferite. În continuare după Orfeu pînă se revine la Eno mai sînt 9 personaje, diferit îmbrăcate iar unele au în mînă obiecte care le individualizează de celelalte mai mult. O studiere atentă a veșmintelor personajelor, a obiectelor ce le au în mînă sau a altor elemente de decor care le însoțesc, ar putea ajuta la identificarea lor din istoria reală și descoperirea tuturor neamurilor arimine așa cum le știau geții prin secolele Vlll-Vl î.e.n. Și ivritul J. Flavius scrie în Antichități iudaice, că urmașii lui Iafet, ariminul Iapet după miturile grecești, se întindeau

în vremea sa de la munții Taurus pînă în Iberia! Acest mato ce purta cu atîta cinste colanul descoperit de noi la Pietroasa, şi care dorea să cureţe glia străbună de răi şi de rele, astăzi curajosul suflet neostoit şi iubitor de Sîntu sau Senta ar avea de muncit poate o sută de ani să cureţe Ţara Sfîntă de răutăţile ce s-au adunat de atîta amar de vreme! Timpul acestui vrednic get a fost în prima parte a secolului Vl î.e.n. sau ultimii ani ai celui precedent.

Tomiris o femeie de toată isprava cum scrie şi Iordanes în cartea sa *Getica* la X,61,62: „Atunci Cirus(557-530 î.e.n.), regele perşilor, după un interval de 630 de ani(precum dovedeşte Trogus Pompeius), a pornit un război, nimicitor pentru sine, împotriva **reginei geţilor Tomiris**. Îmbărbătat de victoriile dobîndite în Asia a căutat să subjuge pe geţi, cărora le era regină Tomiris, precum am spus. Aceasta deşi ar fi putut să oprească înaintarea lui Cirus la rîul Abraxis, i-a permis totuşi trecerea socotind mai onorabil să-l învingă cu armele decît să profite de avantajul locului, ceea ce s-a şi întîmplat. Cînd a venit Cirus, pentru prima dată norocul a fost de partea parţilor pînă într-atît încît fiul lui Tomiris şi cea mai mare parte din armată au căzut în luptă. Dar continuînd războiul geţii cu regina lor i-au învins pe parţi şi i-au supus luîndu-le o bogată pradă. Acolo şi atunci a văzut neamul geţilor pentru prima dată corturi de mătase. Iar regina Tomiris mărindu-şi victoria şi făcîndu-se stăpînă pe atît de mari prăzi de la duşmani, după ce a trecut în partea Moesiei ce se numeşte **Sciţia Minor** cu numele luat de la **Sciţia cea mare(Getia)**, a construit o cetate pe ţărmul moesian al Pontului, numind-o Tomis de la numele său.” Primul care amintește de aceste fapte demne de orice cultură, mai puțin de cea româno-latină, este Herodot spunînd că Tomiris era regina masageților, adică nici o legătură cu neamul get de la nordul Istrului, fiindcă după îndrăcitul plăsmuitor, în jurul Carpaților era o pustietate că i-a fost frică și jupînului să vină ca să vază, să nu-l apuce vreo groază după atîta minciună. Dar acest năravl al falsurilor puhoi îl găsim și azi pe wikipedia.org, care ne spune că masageții își țineau baștina undeva la nord de Caucaz dar la est de Marea Caspică, adică pe acolo pe unde de vreo 100 de ani leprele cazare îl plimbă de barbă pe Satana spunînd că era țara neamului türk, adevărații lor strămoșii și cei mai semiți dintre semiți! Așa ne-a scris istoria această adunătură de satanişti de pe la anii 1867 cînd tartorii lor Isaac Cremieux și Moșe Montefiore au venit în iarna lui 1866 la București și au poruncit

preasupușilor masoni mioritici să înființeze o Cacademie română care să ne scrie istoria ,,așa cum trebuie” și nu cum se frămîntau unele minți ce nu erau date după făcătura lor drăcească și de atunci a început marele proces de falsificare a istoriei și culturii identitare a geților și urmașilor acestora, românii de azi.

În anul 538 î.e.n. Cirus cel Mare cucereşte Babilonul, desfiinţează imperiul caldeean şi în cîţiva ani reuşeşte să supună toată Asia Mică cu regatele ei trecînd fudul şi în Europa, faptă povestită de Iordanes. Putem aprecia că pe la anii 530-529 î.e.n. perşii au venit cu sabie şi mulţime de norod să îi socotească pe geţii cei scoborîtori din zei de la sudul și nordul Istrului, că ar fi adunat prea mult în jurul lor şi nu se cade să facă asemenea fapte. Dar Iordanes ne mai spune că erau exact 630 ani trecuţi de la războiul Troiei pînă la luptele purtate de regina Tomiris, ori afirmația este uimitor de corectă, fiind confirmată de ultimele cercetări arheologice făcute în situl troian. Și mai este ceva în aceste izvoare ce spun că la nord de Istru era un regat puternic numit și Sciția, care se întindea și peste Mesia sau Sciția Minor, dîndu-i peste bot lui Herodot cu istorioarele lui pline de minciuni dar și altor sluți care ne-au batjocorit adevărul strămoșesc falsificînd existența neamului arimin că nu mai știm după atîta minciună, de unde răsare soarele și unde apune. Informații despre aceste fapte ale reginei Tomiris și oștirea pe care o conducea, aflăm de pe tăblița 7 de mai jos.

Cartuș stînga sus

ΤΡΩΥΠΙΩ
ΜΑΤΩΔΑΒ
ΟΔΩΕΛΩΙΕ
ΣΑΡΜΙΖΟΤ.
ΡΩΠΩΠΩΣ
ΩΩΕ.Μ.Κ.Ν.
ΒΩΕΡΩΒΥΣ
ΕΤΩ ✲ΣΑΡ
ΜΙΖΟΒΑΣΙ
ΛΕΩΣ.ΤΡΑ
ΧΙΟ...ΓΕΤΟ
ΔΑΒΟ....
ΒΑΣΥΛΕΩΣ
ΧΑΛΙΣΕΚΟ

Cartuș sus dreapta

ΜΑΤΟ...
ΜΑΘΕΟΚ
⁚⁚ IFENΩΣ
Χ⁚⁚Μ.ΘΗ
ΜΩΤΙΣΟΧ
Χ⁚⁚Μ.ΖΟ
Ε⁚⁚ ΟΧ⁚⁚
ΜΖ⁚⁚ ΔΕ
ΥΟ⁚Σ.Τ.

Cartuș jos

Χ.Μ.Κ⁚⁚Θ
ΥΩΞΤΟ.
Μ.ΠΩ
ΖΟΜΕΝΣ
Χ.
Μ.ΒΩΕΡΟ
ΒΗΣΕΤΟ

Ea ne dezvăluie o mică fărîmă din întunecata și ocultata noastră istorie, acțiune criminală pusă la cale atît de către vechii greci cît și de istoricii și lingviștii germani care au sprijinit direct mafia cazară în secolele XlX și XX pentru a ne falsifica istoria și cultura identitară în întregime. În cartușul din stînga sus avem textul scris cu alfabet get și în limba strămoșească: TROI*(troi:* grămăjoară, movilă mică; trai: viață,

viețuire, desfătare; *țuroi:* izvor) PIO*(piu*: pios, credincios, binecuvîntat) MATO(conducătorul neamului get) DABO(cetate) DOE(*due*: a se duce) LOIE(luie: a lua) SARMIZOT (Sarmisetuza) ROPOT (alergatul cailor) POSO(*poșă*: fierbere mocnită a apei fără a clocoti) OE(vaiet, durere). M.K.N. BOERO BISETO SARMIZO BASILEOS. TRACIO... GETO DABO... BASILEOS GALISEKO. Textul adus la zilele noastre sună așa: Boero Biseto conducătorul capitalei geților Sarmisetuza împreună cu basileul Sarmiso, cînd i-a atacat în tropotul cailor pe neștiute, pe tracii conduși de către basileul Galiseko, atunci a venit durerea fiindcă au fost luați și duși în viața binecuvîntată din ceruri. Dar expresia ,,troi pio" am păstrat-o peste timp în cuvîntul ,,troița" compus din *troi* și *ita*: lună, a nu face nimic, fiindcă după religia strămoșească acolo în tărîmul lunii ajungeau sufletele celor vrednici – ansi – căzuți pentru apărarea Țării Sfinte Dio Geta, fiind și locul vieții veșnice. Aceste informații se referă la invazia lui Darius din anul 513 î.e.n.

În cartușul din dreapta este următorul text: MATO... MAΘEOK.. IFENΩΣ X.. M.ΘH MΩTIΣOX X.. M.ZO E.. OX... MZ... ΔEYO.Σ.T., și trecut în alfabet latin vine așa: MATO MATEO CIE(cii: aici, a fi; cicie: coroana arborelui) ENOS G. M. TIMOTI SOG(sug: a alerga, ținut mănos, a reveni) X. M. ZOE, OCI(oci: ochi)... MZ (maz: în plus, pe deasupra; mas: loc de odihnă pentru noapte)... DEIO S.T.(Sarmisetuza). Dat după urechile de astăzi ale noastre, zicerea sună așa: Sarmisetuza, le-a dat loc de odihnă pentru somnul de veci și veghe, ca să poată urca sau reveni prin Pomul Vieții la getul Enos(patriarhul get care a primit Legea Adevărului și Dreptății de la Gog) conducătorilor neamului get: Mateo, Timoti și Zoe. Ori Zoe este nume de femeie, iar Tomiris folosit de vechii greci pentru această femeie de excepție din istoria noastră, vine de la cuvintele strămoșești tomu cu sensul de cruce și iri: strălucitoare, luminată, adică o femeie cu un puternic simțămînt religios care credea în sfînta cruce. Dar o altă variantă a cuvîntului poate fi tomu + re: soare, iar sensul ar fi crucea Sfîntului Soare, taman cum era reprezentată divinitatea la emeși ca o cruce înscrisă într-un cerc. Dau mai jos citirea inscripțiilor celor 7 mato din rîndul 1 al tăbliței cu o transpunere în alfabet latin:

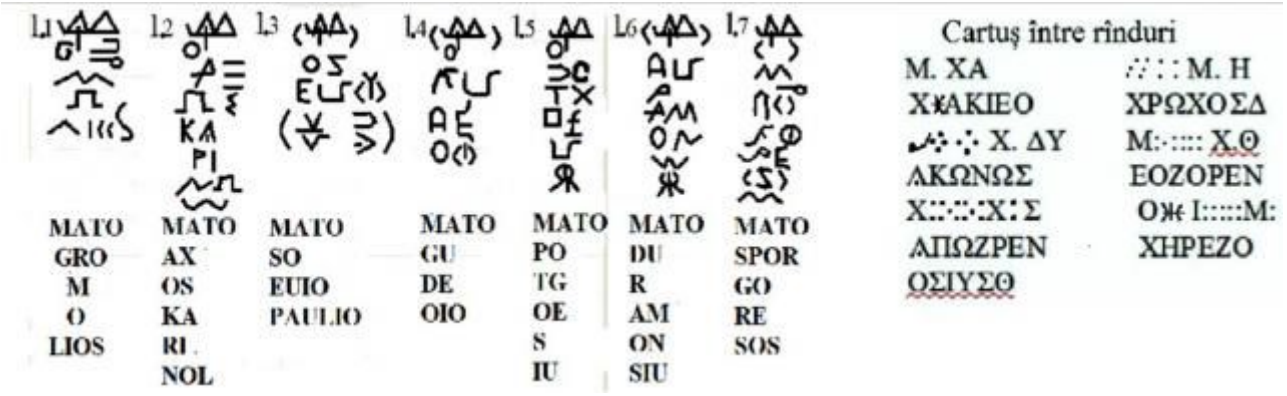

Avem după zicerea lor cea veche getbeget domniile – punctele de sub text și medalion, iar la unu este și un X pe care l-am considerat 10 – pe care s-au învrednicit să le țină în fruntea Dio Gitii mato Gromolios ce a fost în fruntea Neamului Scoborîtor din Zei 4 ani, mato Axos Karinol a domnit 14 ani, mato Soeuio Paulio a fost căpetenie 5 ani, mato Gudeoio cu 6 ani, mato Potgoesiu cu 7 ani, mato Duramonsiu a domnit 8 ani și mato Sporgoresos cu 9 ani de domnie, avînd un total de 53 de ani. De reținut numele Soeuiu, care poate fi citit și Șoeuiu, nume care ne amintește de Șaue de la Tărtăria, dar și Paulio este foarte ciudat fiindcă apare aici cu sute de ani înainte de a fi scris de latini într-o formă apropiată, el găsindu-se și la incași așa cum este pe tăbliță noastră! Iar pentru a supăra și mai mult pe îndrăciții care ne-au falsificat istoria, zic despre mato **Sporgoresos** care a condus 9 ani pe falnicii geți că este chiar **Spargapisos** din povestea priceputului născocitor Herodot.

Acesta ne-a lăsat spre luare aminte în lucrarea *Istorii* l,201-215, ceva adevăr amestecat dibaci cu multă minciună scriind despre regina Tomyris a masageților sau sciților că l-ar fi lăsat fără cap pe regele perșilor Cirus cel Mare(559-530 î.e.n.) după ce acesta a cerut-o în căsătorie. Aflînd riga perșilor că femeia era văduvă, a zis că ar fi bine să o proteguiască el cu sabia și să o aline cu toată bărbăția de care este în stare, dar îndrăcita l-a refuzat lăsîndu-l cu buza blegită ca pe caii cei bătrîni. Atunci bărbatul disprețuit de această femeie plină de hachițe, a plecat cu mulțime de oștire înarmată pînă în dinți și ceva prin mustăți, să-i ceară socoteală pentru afront. Zice jupînul Herodot că regele și tot norodul de bătăuși s-a revărsat ca un fluviu din matcă peste Caucaz și peste un rîu. Aici a folosit un șiretlic lăsînt o parte din tabără fără pază dar plină cu vin și astfel masageții venind la jaf s-au îmbătat cui, iar perșii atacîndu-i le-au luat piuitul ca la puii de găină și numai o mică parte s-a predat printre care și Spargapises, fiul reginei. Cînd îi sînt

lăsate mîinile libere, el se sinucide, nenorocire de care află și regina cerîndu-i căpeteniei perșilor să părăsească țara altfel va plăti cu sîngele său toate necazurile aduse peste capul masageților. În bătălia ce a urmat masageții i-au nimicit pe perși, murind în luptă chiar zvăpăiatul rege care își căuta mireasa năzuroasă și nu-i putea vedea mutra poznașă. Este decapitat, iar trupul este crucificat să fie pildă pentru ceilalți pofticioși de mirese masagete sau numai scaune cu trei picioare ca să aibă pe ce să fie pusă scăfîrlia neghioabă. Povestea scrisă de Herodot s-ar fi petrecut pe la anii 530 î.e.n. și mare groază a cuprins lumea după ce s-a aflat de isprava fioroasei regine a sciților masageți.

După Herodot istorioara mai este amintită de către Strabon, Polyaenos, Vassiodorus, și Iordanes în lucrarea *De origine actibusque Getarum,* adică *Despre originea și faptele Geților*. Ne spune Herodot că acești masageți erau un neam scitic ce își ducea existența sălbatică undeva la nordul Mării Caspice dar la est acolo unde pămîntul nu mai avea margini, fiindcă ei nu puneau hotare între proprietăți.

Pentru a înțelege cum vin cele spune de părintele mincinoșilor, carianul Herodot care a făcut multe carii în istoria antică, am să aduc de mărturie și altă variantă a acestei povestiri după rezumatul scrierii lui Trogus Pompeius *Philippic histores* făcut de către Justin Martirul sau Marcus Junianus Justinus *Epitoma Historiarum Philippicarum* care a trăit în secolul ll al erei noastre. Pentru început voi lămuri unde s-au petrecut faptele din acea țară Sciția care era baștina masageților sub soare și găsim aici zicerea: **„Scythia, care se întinde spre est,** este mărginită la spate, pe de o parte de Pontus Euxinus **și de Munții Rhipei(Carpații),** iar către Asia de rîul Fasis. Ea se întinde mult atît în lungime cît și în lățime. Oamenii nu au hotare, fiindcă ei nu cultivă pămîntul, nu au nici case, sau un loc stabil, pentru că sînt mereu în căutarea hranei turmelor de animale, și rătăcesc prin pustiuri necultivate. Ei își poartă soțiile și copiii în căruțe, care sînt acoperite cu piei împotriva ploii și a frigului, folosindu-le în loc de case... Darius, regele perșilor, a trebuit să renunțe la Scythia în mod rușinos, iar predecesorul său Cyrus a fost ucis împreună cu toată armata. Ei au tăiat în mod asemănător și capul lui Zopyrion, un general al lui Alexandru cel Mare, nimicind oștirea sa. De armatele romanilor au auzit, dar nu le iau în seamă.” Ca să înțelegem ce căuta oștirea tracilor sub zidurile Samisetuzei cum am găsit pe tăblița de plumb, trebuie să

spun că Tracia a fost transformată în satrapie persană de către Darius l în anul 514 î.e.n. și deci, oștirea era supusă noului stăpîn care a adus-o pentru atacul împotriva capitalei geților în anul următor, fiindcă neamul tracilor trăia într-un mediu asemănător celui al strămoșilor noștri, cunoscîndu-le și felul de a lupta. Dar informațiile de pe tăbliță care amintesc de atacul tracilor asupra Sarmisertuzei, confirmă peste timp textul lui Iordanes care spune că perșii au fost ținuți pe loc la Tapae, localitate ce nu poate fi precizată cu exactitate pînă acum, fiindcă nimeni nu ar îndrăzni să mai spună că tăbliţele sînt false după atîtea confirmări uluitoare. Și tot la o Tapae au avut loc bătăliile date de geții lui Gezina în anii 87 și 88 împotriva cohortelor romane conduse de către împăratul Domitian.
După cum ne-a transmis Justin Martirul rezumatul amintit, Sciția este ținutul cuprins la est de munții Carpați care se întinde pînă aproape de Volga la vărsarea în Marea Caspică. Dar aici umblau și urdiile de geți în timpul cînd își deplasau turmele de oi către ținuturi mai puțin geroase din timpul iernii, iar Iordanes spune că regina Tomyris era chiar căpetenia născociților lui goți, deși pretinde că scrie o istorie a Geților! Cînd îi trimite mesaj regelui perșilor să părăsească țara, ea spune că a jurat pe Soare – corect ar fi Sfîntul Soare – Dumnezeul masageților că pe cît este de însetat de sînge, pe atît îl va sătura ea de sînge. Am arătat că în cartușul din dreapta de pe tăbliță este menționat numele ,,mato Zoe” care nu poate fi decît ,,regina Tomyris” a lui Herodot și a celorlalți care au scris despre această poveste. Iar fiul ei care s-ar fi sinucis în tabăra lui Cirus cel Mare este Sporgoresos de pe tăblița noastră, dar el era mato și atunci Zoe putea prelua conducerea statului get numai după moartea soțului sau fiului și nu înainte cum scrie Herodot. Dar numele de masageți al acestui popor alungat din istorie de răutatea unei lepre ce s-a vîndut pricepuților eleni, scriind minciuni despre alții, **este în fapt neamul get din Mesia, Misia sau Masa** cum apare în scrierile imperiului neohitit, stat situat în vestul cetății Troia. Dar mai avem Masa, Mesia sau Misia la sudul Istrului, ținut ce a făcut parte din statul get pînă în anul 30 al erei noastre cînd a fost ,,civilizat” prin sabie de către romani. Mincinosul carian scrie că Cyrus s-a războit cu masageții din neamul sciților undeva la Marea Caspică, iar Darius l a venit în nordul Istrului în anul 513 î.e.n. să răzbune moartea năprasnică suferită de fostul său rege din partea reginei Tomiris a masageților. Să ne lase jigodia să judecăm și noi

dupre glagoria mioritică, ori perșii erau duși rău cu duhul gîndirii și nu aveau habar cine erau masageții și unde se afla Marea Caspică în acele vremuri, ori această tîrîtură ne-a mai servit încă o otravă elenist-elitistă pe care foarte mulți români o degustă ca mare delicatețe, tîmpindu-se și încercînd să tîmpească și pe alții după drăcească făcătură! Ca să limpezim întunericul pus drept adevăr, voi pune în discuție cîteva din metopele de la Adamclisi care pot vorbi foarte mult și foarte bine dacă sînt ochi de văzut și urechi de ascultat.

În stînga este una din metopele de la Amanclisi unde se vede un bărbat făcut prizonier cu mîinile legate la spate cu un lanț, pe care îl ține o femeie și susțin aceasta cu faptul că personajul nu are barbă și nu poartă pantaloni, iar capul îi este descoperit, la gît avînd un fel de podoabă formată din trei șiraguri. Lîngă ea am pus modelul lanțului mărit ca să nu fie nici o urmă de îndoială asupra adevărului istoric prezentat în imagine. Spre dreapta este capul mărit al prizonierului, ce poartă un fel de fes sau mai sigur o cască cu un moț pe creștet, iar în partea dreaptă deasupra urechii are un cerc cu un simbol în interior. Alături este imaginea lui Cirus cel Mare cu patru aripi ca semn al binecuvîntării zeilor, pe cap avînd un fel de cască cu un moț în vîrf, iar deasupra urechii are un cerc cu o cruce în interior. La capătul rîndului este un desen al lui Cirus cel Mare care seamănă foarte bine cu figura prizonierului de pe metopa de la Adamclisi purtînd pe cap o cască, iar deasupra urechii are o stea cu 5 colțuri înscrisă într-un cerc. Aceste informații venite chiar din trecutul acelor vremuri, arată că monumentul de la Adamclisi este o prezentare arheologică a faptelor istorice cînd Cirus a fost prins, legat cu lanțul robiei și apoi decapitat. Am mai pus trei mici fotografii de pe aceste metope unde apar simbolurile specifice religiei geților, cercul, steaua cu opt colțuri rezultată din răsucirea a două pătrate suprapuse și rombul ca simbol al unirii Tatălui Ceresc cu Maica Pămîntească. Dar chiar cuvîntul

Adamclisi tras la edecul limbii străbune, vine din *adam* cu sensul de înrolare, rechiziție, reținere obligatorie + *clise:* pământuri argiloase îmbibate cu apă ce formează o pastă cleioasă și ar însemna mocirla unde sînt ținuți militari. Un alt sens ar fi ,,locul clisos care este tată și mamă", adică mormîntul după vorba de azi, fiindcă avem *ad* : a schilodi, a țipa, tată + *am:* izvor, mamă.

Împotriva invadatorilor perși, alături de geți au luptat și sarmații după cum arată fotografia de mai sus unde cred că persoana sezînd este chiar Cirus cel Mare fiindcă are acel moț aplecat către frunte și în mîini ține sceptrul de rege al regilor. La dreapta cred că sînt alți nobili perși cu ranguri foarte mari care au fost prinși de către geți, iar lîngă ea o altă imagine cu Tomiris ținînd în lanțuri doi prizonieri persani cum ne arată costumația lor. Dar monumentul deși a fost construit pentru a cinsti jertfa celor ce au căzut în lupta cu cotropitori persani, a mai fost modificat de cei care au ajuns stăpînii vremelnici ai Dobrogei, adică romanii care au fost convinși că nimeni nu le va afla mișelia.

În stînga am pus una din metopele de la Adamclisi, care nu apare în cele expuse ,,oficial" de către istoricii și arheologii români unde sînt prezentați trei luptători sarmați înzăuați în echipamentul specific acestui neam și nici un istoric sau arheolog nu putea să-i confunde cu soldații romani, iar ca să scape de dureri de cap au dat dovada deoparte să nu le strice plăsmuirea. Lîngă ea este o scenă de luptă de

pe Columna lui Traina unde se vede cum cavaleria getă și cea sarmată atacă un castru roman situat lîngă o apă curgătoare și un detaliu cu luptătorii sarmați din această bătălie unde se vede că purtau același echipament militar cu luptătorii de pe metopa de la Adamclisi. În capătul din dreapta a rîndului este o imagine de pe arcul de triumf construit de împăratul get Galeriu la Tesalonic în anul 304 unde se văd soldații sarmați. Aceste fotografii arată că timp de peste 800 de ani, sarmații s-au folosit cam de același echipament militar care era însă foarte diferit de cel al romanilor. Iar cine nu vrea să creadă adevărul arătat mai înainte, are în fața ochilor pozele de mai jos care va îndoi și cea mai căpățînoasă cerbicie a prostiei sau ticăloșie.

Primele două fotografii din stînga pe fond închis sînt metope de la Adamclisi cu soldați romani, așa cum i-a lăsat timpul ticălosului Traian care a falsificat istoria Neamului Scoborîtor din Zei, prin înlocuirea unor metope ale monumentului înălțat de Tomiris pentru cinstirea biruinței asupra lui Cirus cel Mare și a puhoiului de perși ce s-au revărsat asupra Țării Sfinte Dio Geta, cu altele cioplite de meseriașii romani unde s-a pus pe el ca ziditor. Spre dreapta este o fotografie cu soldați romani de pe un basorelief aflat la Roma. G. Tocilescu și pletora de lepre care l-au urmat dar și cei de azi trebuie acuzați și chiar judecați pentru falsificarea cu premeditare a istoriei și culturii identitare a românilor, acțiune criminală ce a avut și are un caracter de stat fiind instrumentată de partidele care s-au aflat la putere de-a lungul acestei perioade de timp.

Revin la părintele mincinoșilor, carianul Herodot care ne spune în *Istorii* că după ce treci fluviul Tanais(Don) şi mergi vîrtos spre răsărit timp de 18 zile, dai nas în nas cu **masageţii**, adică **geţii din regatul Masa.** Pe masageţii care locuiau dincolo de fluviul Araxes în Sciţia îi

numeşte „băutori de lapte”. Cum grecilor le lipsea atunci dar şi acum sunetul ş, au sîsîit denumirea după năravul lor. Şi tot el ne spune că mai la nord de aceşti masageţi hălăduieşte seminţia evergeţilor.
Gelonii despre care ne dă unele informaţii tot istoricul grec, erau din acelaşi neam cu agathîrşii de la Maris, plecaţi din **ţara arimilor** în timpul lui Hercule şi locuiau deasupra Lacului Meotic(Marea de Azov care este despărțită de Marea Neagră prin strîmtoarea Kerci) la o depărtare de 15 zile.
Lucan(39-65), poet spaniol din vremea lui Nero **îi aduce însă pe masageți la locurilor lor de baștină scriind că „masageţii de la Istru scitic**”, dacii şi geţii pîndeau căderea falnicei Rome: „Naţii necunoscute vor urma luptele latine, regi aflători sub alte stele şi pe care marea îi desparte de noi se vor alătura războaielor romane, iar eu singur voi trăi în tihnă? O zei, ţineţi departe de mine această nebunie!”. În *De bello civili* spune că **strămoşii noştri au străbătut, Europa, Egiptul şi Etruria** şi au ajuns cu bărcile lor inclusiv în Sciţia Minor la Lacus Maeotis, cu mlaştina neagră plină de tot soiul de neamuri. Îi numeşte şi pe geloni *sagittiferi volucres* adică din mîinile cărora săgeţile zboară precum păsările, iar gelonii sînt o populaţie scită după el, nişte geţi pripăşiţi prin Sciţia. Tot el afirmă că masageţii sînt sciţi ca şi gelonii care se găsesc în jurul lacului Meotic. **„Scitul masaget nu se opreşte la Istru, el străbate mai departe înspre nordul îndepărtat la Suevii cei blonzi cu corpuri albe”**. Aceste istorii nu trebuie cunoscute de românii de azi, iar denumirile folosite de scriitorul latin nu reflectă cu fidelitate etnia popoarelor respective şi chiar el recunoaşte că erau tot soiul de neamuri, amintindu-le doar pe acelea despre care lumea romană sau greacă ştia ceva, informaţiile culese la acea vreme fiind destul de vagi, dar precizînd neamul masageților, adică a geților din Misia, era foarte răspîndit atît la est cît și la sud.
Adică să ne punem de-a curmezișul minciunii și să o spunem pe cea dreaptă: Tomiris este mato Zoe de pe tăblița noastră, iar mato Sporgoresos, care la antici este scris Spargapises, a fost ori soțul ori fiul acesteia, dar a condus neamul get înaintea ei, chiar cuvîntul „regină” fiind greșit folosit sau poate a fost intenționat scris așa să nu se mai știe că la nord de Istru era o cultură brici cu un stat puternic ce le rădea căpățînele tuturor celor care se țineau înluminați ori pricepuți în a mînui sabia.

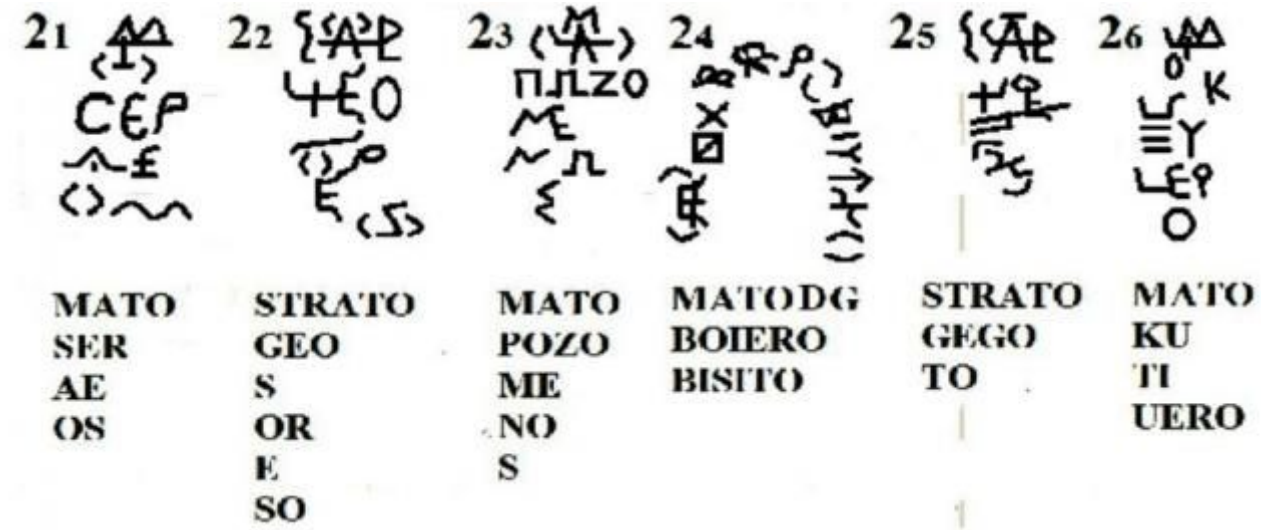

Între cele două rînduri cu mato de pe tăbliță este un mic cartuș – este pus mai înainte – împărțit pe verticală în două părți unde am găsit următoarele informații: M. GAGIA CIE OI... X DIAKONOS X..... X:SAPOZPENO SII ST. Și în partea dreaptă: M. IGROGOS D.M: ... X. TEOZOPENOZI... M: GIREZO. Adus după vorba de azi, povestea sună așa: M. GAGIA(ga-gia: a fi dus în mormînt; kaki: a săruta pămîntul în emegi) CIE(cii: aici, a fi) OI(durere, jale) G. DIAKONOS, G. SAPOZRENO SÎI(a fi) SARMISETUZO. M. IGROGOS... D.M.... G. TEOZORENOZI... M. GIREZO. Cei care au sărutat Maica Pămîntească aici – și s-au dus la cele veșnice – getul Diakonos, getul Sapozreno, getul Teozorenozi, mato Igrogos, mato Girezo, sînt în Sarmisetuzo. **Această tăbliță amintește faptul că pe la mijlocul secolului Vl î.e.n. capitala Dio Getia era la Sarmisetuzo** unde se păstrau și urnele cu cenușa celor mai vrednici luptători pentru demnitatea gliei străbune și a Țării Sfinte. i

În rîndul de jos al tăbliței – vezi desenul de sus cu scrierile de lîngă figurile respective – avem șase chipuri de conducători ai neamului get astfel: primul este mato Seraeos care a domnit 10 ani, al doilea vine strato Geo Soreso care a condus oștirea geților timp de 13 ani, al treilea medalion este pentru mato Pozomenos ce a condus Dio Geta 14 ani, vine cel mai frumos medalion pentru mato Boero Biseto care a domnit în dabo geto 15 ani, figura 5 reprezintă pe strato Gegoto ce a stat 13 ani în fruntea oștirii și mato Kutiuero cu 13 ani de domnie, fiind un număr de 75 de ani în răbojul timpului, iar dacă-i adunăm cu cei din rîndul de sus dau 128 de ani de istorie adevărată, dar asta sigur înainte de anii 410 î.e.n. cînd a avut loc marea invazie a sciților asupra plaiurilor carpatine, de unde ne-am ales și cu doi mato dintre

năvălitori; un sarmat și un scit, capitala fiind mutată la Enisala! Al patrulea cartuș situat în rîndul doi la dreapta medalionului lui Boero Biseto are următorul text: Χ.Μ.Κ .. ΘΥΩΞΤΟ. Μ.ΠΩΖΟΜΕΝΣ Χ. Μ. ΒΩΕΡΟ ΒΗΣΕΤΟ, care transcris cu alfabet latin este: X.M.K.TIOXTO. M.POZOMENS X.M. BOERO BISETO, iar aici găsim numele a trei conducători ai neamului get: Pozomens, Boero Biseto și Tioxto care nu are medalion cu chipul său, la fel cum nu apar cei din cartușul dreapta sus: mato Mateo, mato Timoti și mato Zoe, adică Tomiris după scrierile vechilor greci. Dacă înlocuim pe cei doi strato care îndeplineau funcția de comandant al armatei, așa cum găsim pe tăblița 29 cu cei 4 mato fără medalion(Mateo, Timoti, Tioxto și Zoe), atunci trebuie să înțelegem că acest pomelnic este în fapt un obiect cu valoare neprețuită privind istoria noastră veche.

În realitate tăblițele 7 și 28 pe care le-am numit ,,albume de familie" sînt pomelnice ale conducătorilor geților – mato și strato – pe care preoții le citeau în lăcașele de cult atunci cînd era cerut de ritualul religios. Și emeșii au avut asemenea pomelnice pe care specialiștii le-au numit ,,lista regilor", deși ei nu au avut vreodată regi, ci numai lugal.

Herodot povesteşte în *Istorii* lV, în felul său mincinos isprăvile cu perșii menționate mai sus, unde geţii ba sînt, ba nu sînt în istorie! El aminteşte de răfuiala lui Darius cu sciţii care îi călcase hotarele luînd în stăpînire Asia Mică timp de 28 de ani. Sciţii au ajuns în acest ţinut urmărindu-i pe cimerieni cu sabia din baştina lor din nordul Mării Negre. ,,Căci pe de o parte, cimerienii fugiseră ţinînd drumul de-a lungul mării, iar, pe de altă parte, sciţii îi urmăreau lăsînd Caucazul la dreapta lor, de aici au năvălit în Mezia schimbînd direcţia spre interiorul ţării". Acţiunea se petrece prin ţinuturile locuite de geţi fiindcă precizează mincinosul că muntele Caucaz rămîne la dreapta lor cînd coboară pe malul mării prin Mesia, urmărindu-i pe cimeri pînă în Asia Mică unde se fac stăpîni pe ţinuturile cucerite de la perşi. Dar muntele nu putea rămîne decît la stînga lor fiindcă veneau din nord către sud, iar Caucazul era la est, adică la stînga. Darius, pentru a cere socoteală acestor ,,sciţi" din nordul Istrului cum i-a numit Herodot deși în altă parte zice că ținutul era pustiu sau stăpînit de albine, trece Bosforul, supune Tracia şi pe geţii din Misia sau Masa, apoi se încaieră cu sciţii adică geţii de la nordul Istrului. ,,Înainte de a sosi la Istru, primul pe care îl supuse Darius au fost geţii, care cred că sînt

nemuritori, căci tracii, care stăpînesc părţile Salmydessului, care locuiesc mai sus de cetăţile Apollonia şi Mesembria şi care se numesc scyrmiazi şi nipsei, se predară lui Darius fără de luptă, iar geţii, hotărîndu-se la o împotrivire îndărătnică, fură supuşi îndată. Geţii însă care luaseră hotărîrea nesăbuită[de a-l înfrunta] au fost robiţi pe dată, măcar că ei sînt cei mai viteji şi cei mai drepţi dintre traci". Vicleanul carian vorbeşte de geţii din Mesia de la sudul Istrului pentru că la nord, era după scriitura acestui nemernic, o mare pustietate stăpînită numai de harnicele albine și trîntorii acestora!

Informații despre campania lui Darius împotriva geților găsim și la Strabon în scrierea *Geografia* Vll/lll: „Între geți și Marea Pontică de la Istru pînă la Tyras(Nistru) se întinde pustiul geților care este în întregime șes și fără ape. Cînd Darius, fiul lui Histaspe, **a trecut Istrul împotriva sciților**, a fost în primejdie să piară de sete împreună cu toată oastea sa. Într-un tîrziu a înțeles cum stau lucrurile și s-au retras. **Mai tîrziu, pornind la război împotriva geților** și a regelui Dromichaites, Lisimah a trecut prin mari primejdii și, mai mult încă, a fost făcut prizonier. Dar a scăpat, deoarece a întîlnit un bărbat bun la suflet cum a arătat mai sus." Din compararea acestor citate se vede limpede cum ne-a fost falsificată istoria, ba eram sciți, ba traci, ba geți și chiar la același autor, strămoșii noștri sînt amestecați și amețiți că fiecare găsește ce dorește, atît mincinosul cît și cel ce trudește în găsirea adevărului.

Istoric ştim că în anul 513 î.e.n. perşii conduși de Darius au atacat în Dobrogea – spun istoricii români – şi pentru reuşita acţiunii construiesc un pod de vase peste Istru cu mercenari greci. Ori ca să ataci Dobrogea din sud, nu este nevoie de nici un pod peste fluviu, numai dacă nu eşti prost sau o canalie trădătoare. Informaţia lui Iordanes, confirmată din izvoarele arhivei regale persane, spune că trecerea fluviului Istru s-a făcut de către perși și aliații traci cum ne spune tăblița de plumb undeva în susul lui, loc presupus a fi dincolo de Cazane, pentru a facilita pătrunderea pe defileul Cernei către capitala geţilor. Ca să nu se ştie că neamul nostru străbun avea şi atunci un stat puternic cu o forţă militară de temut, istoricii trădători de Neam şi Ţara au mutat toată zavistea în Dobrogea şi au prostit-o pînă au tîmpit-o! Textul ne mai dezvăluie că în creierul munţilor dar aproape de defileul Cernei, geţii îşi aveau centrul de putere sau dabo

geto, pentru care perşii umblau fripţi să o jefuiască bănuind sau poate avînd informaţii sigure că acolo sînt averi fabuloase.
Antirus, este unul dintre urmaşii reginei Tomiris, avînd şi el de înfruntat armatele persane ce căutau noduri în papura geţilor de pe toriştea mioritică. Tot în *Getica* lui Iordanes la X,63 avem informaţii despre motivul supărării regelui perşilor pe neascultătorii geţi, cum şi unde s-au petrecut aceste fapte uitate de timp şi ascunse de canaliile românilor numite istorici. ,,Apoi Darius(522-486 î.e.n.), regele Persiei şi fiul lui Histaspe, a cerut în căsătorie pe fiica lui Antirus, regele geţilor, rugîndu-l deopotrivă şi ameninţîndu-l, dacă nu i se îndeplineşte dorinţa. Dispreţuind înrudirea, geţii i-au refuzat cererea. Respins, acesta s-a înfuriat de necaz şi a trimis împotriva lor o armată de 700000 de soldaţi, înarmaţi, căutînd să răzbune printr-un rău public ruşinea sa. Şi cu corăbii făcute pod şi legate între ele de la Calcedon la Bizanţ, a atacat Tracia şi Moesia. Apoi construind tot în acelaşi mod un pod peste Dunăre, după ce a fost neîntrerupt atacat timp de două luni, **a pierdut la Tapae 8000 de luptători** şi, temîndu-se ca nu cumva podul peste Dunăre să fie ocupat de potrivnicii lui, s-a întors în goană forţată în Tracia neavînd încredere că pămîntul Mysiei va fi în siguranţă pentru a întîrzia cel puţin pe el". Cînd Darius bătea drumurile Carpaților Meridionali pentru a ajunge la Sarmsietusa, poate încă mai trăia înţeleptul Zamolxe care a uimit lumea grecilor cu gîndirea lui, iar tăbliţele turnate de el dovedesc adevărul istoric despre existența unei civilizații înfloritoare la nord de Istru pe la anii 540 î.e.n., fiindcă numai un stat civilizat avea nevoie de scris și de legi drepte. Cele civilizate prin pederastie aveau nevoie de ,,peștoi" și ,,legăminte" cît oiștea cu care să însămînțeze toată lumea! **Scorțoasa cultură occidentală ridică în slăvi victoriile grecilor asupra perșilor la Termopile și Salamina din anul 480 î.e.n., deși primul loc nu se potrivește deloc geografic cu descrierile antice, iar toate informațiile sînt luate numai din surse grecești. Dar tot aceeași greci amintesc de două mari înfrîngeri ale perșilor suferite în fața geților pe care ei îi numesc „sciți" în anii 530 î.e.n. unde a fost făcut prizonier și executat chiar regele regilor Cirus cel Mare și 513-512 î.e.n. cînd Darius l a trebuit să-și ia gîndul de a fi stăpîn la nord de Istru. Oare noi nu avem drept la istorie?** De ce numai cei care s-au ținut de pederastie, sînt viteji, iar strămoșii noștri o adunătură de nemernici care i-au bătut cu mănunchiul de urzici pe

fioroșii perși prin părțile rușinoase pînă ce aceștia au rupt-o la fugă răcnind de au îngrozit și ceriul. Sau bătaia cu urzica nu este o luptă la fel de cinstită cum au procedat anticii greci cînd, întărindu-și bărbăția după raitele prin bordelurile din jurul cetăților și apoi ei între ei în clinciuri ,,peșcărești" au fost binecuvîntați de Zeus – deși ei spun că i-au ajutat cabirii – și astfel i-au păruit pe cotropitori cu teribila armă pînă i-au pus pe fugă. Pute îngrozitor acest model de cultură bazat numai pe minciună și făcătură!

Carnabon, rege al neamului geţilor, amintit de grecul Sofocle(496-406 î,e.n.) în drama *Triptolemos*, fiind cu mare tragere de inimă pentru agricultură, dovedindu-se un bun gospodar el şi ai lui cum scrie: ,,Şi ai lui Carnabon, care domneşte acum peste geţi." Însă C. I. Higinus(64 î.e.n. - 12 e.n.) scrie în*Astronomicom libri* lV, despre Carnabon că era ,,rege al geților din Tracia", deci procesul de falsificare a istoriei strămoșilor noștri era în plin avînt și așa a rămas pînă azi.

Baico – mato, ocrotitor al neamului get este primul mato pe care îl putem identifica din memoria istorică a tăbliţelor. Cum centrul de putere al geţilor era **dabo geto**, tăbliţa 4 spune că iubitul conducător trebuia să-şi ceară sălaş pentru cenuşa trupului său în **Sarmisetuzo**, cetatea sau capitala geţilor. Pe tăbliţă apar imaginile lui Zamolxe şi Pitagora preluate din T 3, dovedind că turnarea s-a făcut cînd trăia marele înţelept sau la scurt timp după dispariţia lui adică spre sfîrşitul secolului Vl î.e.n. sau primii ani ai secolului V î.e.n. iar venirea pe meleagurile mioritice a galilor sau galatilor a avut loc mai devreme decît ne spune istoria.

Îmi susţin această părere cu faptul că o parte din semnele cu care s-au scris primele trei rînduri de pe tăbliţa 4 sînt identice sau asemănătoare cu unele semne de pe tăbliţa 9 care este scrisă în parte(chenarul) cu alfabetul folosit de gali. Acest neam s-a aciuat printre geţi pe la începutul sau mijlocul secolului Vl î.e.n. şi s-a ajuns nu numai la o convieţuire paşnică dar galii au trecut la religia geţilor aşa cum este dovedit pe plăcuţă şi cum voi arăta la capitolul despre religie, formînd împreună cu aceştia o confederaţie cum ne arată tăbliţa 9 pe care se vede atît alfabetul get cît şi scrierea specifică galilor. Tăbliţa 4 ne-a lăsat informaţii privind moartea conducătorului în reşedinţa sa Sarmisetuzo, fiind prima menţionare istorică a centrului de putere get, unde jalea a fost mare. Adunarea neamului s-a îmbrăcat în haine de sărbătoare, a dansat şi a cîntat în memoria decedatului. ,,După

săvîrşirea chinului(morţii), au fost aduse sfintele pirostrii ale cetăţii cum este datina străbună(veche) pentru a fi înălţat întreg la ceruri. Eu am fost vioi şi am alergat să-i duc cele necesare cinstitului somn de veci. Am ieşit şi plin de sfială am aprins lampa Salvatorului sau Mîntuitorului(IOI). Mulţimea adunată s-a îmbrăcat frumos şi a dansat cîntînd ca un şuvoi. Preoţii şoptind(spunînd rugăciuni) au curăţat pirostriile(de cenuşă) iar eu am alergat să-i duc salvarea. Suferinţa şi murdăria au fost luate şi duse la dreapta judecată. Puternicii nobili glumind, au dat comanda să se înalţe înapoi la credinciosul şi minunatul sfînt Zoei să-şi doarmă somnul de veci în Sarmisetuzo, cetatea geţilor. Baico trebuie să mergi fuga la Sfîntu pentru un adăpost a cenuşii tale în mitocul cetăţii". Pirostriile menţionate pe tăbliţe sînt în fapt acele care solare pe care se incinera trupul mortului iar cenuşa era luată de neamul său şi păstrată în urnă aşezată tot în nişte care foarte mici. Pentru memoria strămoşilor este foarte importantă precizarea că obiceiul incinerării se face după ,,datina veche", adică atunci nu le punea nimeni în discuţie drepturile de sălăşluire pe meleagurile carpatine, aşa cum o fac astăzi fel de fel de scursuri şi jeguri ale istoriei care se pretind rădăcinile neamului omenesc, şi totul susţinut numai de minciuni, emanaţii, revelaţii şi conspiraţii. Cred că acest conducător al geţilor a fost cel care l-a înfruntat pe regele perşilor Xersex(486-465 î.e.n.), venit în anul 480 î.e.n. să le ceară iarăşi socoteală ariminilor carpatini pentru ceva nepotriveli şi ciudăţenii omeneşti descoperite de curioşii sau cuvioşii lui Ahura Mazda. Vizita le-a ieşit rău pe ochi perşilor cum ne spune Iordanes în Getica la X,64 ,,După moartea lui Darius, fiul său Xerxes, voind să răzbune insulta tatălui său, cu o armată de 700000 de ostaşi şi 300000 de auxiliari, precum şi cu 1200 de corăbii rostrate şi 300 de vase de transport, pornind la război împotriva geţilor, nici n-a apucat să-şi încerce bine forţele în luptă că a şi fost învins de curajul şi dîrzenia potrivnicilor. Astfel că s-a retras precum venise cu armatele sale, fără să dea vreo luptă". Sau poate un urmaș demn de aceste fapte pe care însă istoria încă nu l-a scos la lumină, se vor găsi unii să-l amintească în memoria colectivă a românilor de azi.

Cele două tăbliţe pe care eu le-am numit ,,albume de familie" lăsate la lumină de către întunecaţii de la Institutul de Arheologie din Bucureşti, coroborate cu informaţii de pe celelalte tăbliţele citite şi deslușirea tuturor tăbliţelor cunoscute pînă în prezent, ar putea aduce o

parte din lumina ce ne-ar scoate pentru totdeauna din întunericul îndobitocii absolute unde ne-au tîrît ucigaşii conştiinţei strămoşeşti şi trădătorii de Neam şi Ţară. Tăbliţele citite de mine aduc informaţii sigure pînă în iulie 106 cînd dabo geto Sarmisetuzo a fost cotropită de romani iar o parte dintre nobalo, ede şi poporul de rînd s-a refugiat în ţinuturile de la est de Carpaţi unde au continuat lupta împotriva prădătorilor italici şi de aiurea care se înstăpîniseră pe glia străbună a geților. Dar ele mai dovedesc faptul că au existat mai multe asemenea ,,pomelnice" fiindcă unii mato care au tăblițe nu apar pe acestea, dar și că au fost mult mai multe tăblițe fiindcă cei 14 mato din primul ,,pomelnic" nu au tăblițe cu texte despre ei, la fel cum mai sînt 14 mato în aceeași situație din al doilea ,,pomelnic".

Sicto – mato, ne lasă informaţii pe tăbliţa 14 despre organizarea şi instruirea oştirii geţilor condusă de basileul Sarlieo. Cred că acest comandant Sarlieo sau Șarlieo, este un ,,musiu Șalr" din rîndul galilor care trăiau împreună cu geţii într-un stat confederat. Preoţimea participa la păstrarea bunelor moravuri în cadrul comunităţii chiar dacă nevolnicii erau fiii unor familii cu stare, poznele făcute trebuiau sancţionate cu severitate să fie pildă pentru alţi năbădăioşi. ,,Femeile au alergat să adune isope pentru că ghilul arăta murdărit cu noroi. Tineri răi şi puternici l-au dat cu murdărie(glod) vorbind aiurea ca o piază rea. Anul trecut s-au cercetat făpturile de pe cer şi s-a prevestit pentru anul acesta un rău puternic. Priveşte malul(digul) datorită căruia torentul s-a revărsat. Nu a sosit acolo zvîrcolindu-se ca un peşte în plasă. Femeia care păzea pînza a văzut cum această pleavă de cînepă(ceată de răi) alerga cu paşi mari peste ghil purtîndu-se ca nişte smintiţi. Ca să fim toţi siguri, repede au venit ostaşii adunaţi în tabără să cerceteze. Cum aceste secături nu-şi cereau iertare, le-am dat bucăţele de pîine sfinţită. Era o groapă, unde ca nişte cai puternici, cu picioarele au făcut mocirlă şi au murdărit cu ea pînza. Pe aceşti răi cu mintea în pîclă i-am descîntat cu apă neîncepută şi i-am uns să stea vioi şi sila să nu-i mai ţină. Voi striga: priveşte aceste măciuci care s-au murdărit iar acum se ruşinează şi plîng în hohote. Aceşti tineri geţi, prin cetate vor umbla numai în zdrenţe. Sfîntul a spus că aceste măciuci ne-au dat numai boală(pagubă). Eu privesc la aceşti iubiţi şi văd dacă întîmplarea rea nu le-a micşorat fala din ochi. Am dat puţină vopsea şi samur precum şi un val de pînză şi fir de aur pentru a face haine deosebite. Anul a fost cu apă multă, să înmuiem pînza de in şi să

o lovim cu putere pînă se curăţă. Uite, să ieşiţi şi să lucraţi(spălaţi) cu atenţia cuvenită în apă! Grămada de pînză pe care am dat-o este acum vopsită în roşu, cercetată şi adusă înapoi. Toate săbiile neamului au cercetat şi nu au găsit nimic rău. Eu am ieşit şi am mînuit ghilul cercetîndu-l iar agia a fost foarte mulţumită. Basileul Sarlieo; Conducătorul Sicto sabia puternicilor geţi". Acest mato a condus neamul geților 23 de ani după cum ne arată T 28.

Scriitorul grec Cratipos a scris o amplă istorie a războiului peloponezian izbucnit în anul 431 î.e.n. şi continuat pînă în anul 404 î.e.n. Atenienii cheamă în ajutor pe Sitalkes, regele tracilor spun ei, care vine cu o oaste din 50000 de oameni formată din traci, geţi şi sciţii de la Istru din care 17000 de călăreţi iar după terminarea luptelor 1300 de traci **dai** sau **dii** rămîn ca mercenari cu o drahmă pe zi! Sitalkes consider că este grecizarea numelui conducătorului get Sikto de pe tăbliţă, cum aveau ei năravul să facă cu orice nume străin ieşit de sub pana lor, iar tracii pomeniţi de scriitorul grec erau geţi rebotezaţi de autor cum au mai făcut-o şi alţii din neamul lui pentru a falsifica istoria geţilor.

Un alt izvor ce povestește despre geții care au participat la războiul peloponezian este prelatul iudeo-creștin Iordanes unde în *Getica* la 66 scrie o altă istorie dar cu aceleași personaje: ,,Aducîndu-și aminte după mai mult timp de aceste fărădelegi, Sitalkes(431-424 î.e.n.), strălucitul rege al goților, strîngîndu-și o sută cincizeci de mii de soldați, a pornit război împotriva atenienilor(anul 429 î.e.n.), și anume contra lui Perdicas(mort în anul 413 î.e.n.), regele macedonilor pe care Alexandru îl lăsate ca succesor cu depline drepturi asupra principatului atenienilor, atunci cînd a băut la Babilon veninul de moarte, prin uneltirile unui ofițer de-al său. Dînd o mare bătălie cu aceștia, goții au ieșit învingători și astfel, pentru nedreptatea pe care o făcuseră aceia în Moesia demult, aceștia, năvălind în Grecia, au devastat întreaga Macedonie." Iordanes confundă rău istoria raportînd-o la un urmaș al lui Alexandru cel Mare după anul 320 î.e.n., dar a existat cu adevărat o mare invazia a geților pînă în Ahaia în anul 297 sau 295 î.e.n. trecînd ca un tăvălug peste Macedonia care în perioada 297-294 a avut mai multe lupte interne pentru ocuparea tronului rămas gol prin moartea lui Alexandru și dorit de prea mulți. Ced că ,,făptașul" acestei isprăvi este Dromixte sau Dromio cum apare pe T

28 sau Dromichete cum este amintit în izvoarele scrise venite de la greci.
Scriitorul Ştefan din Bizanţ, pe la începutul secolului Vl ne lasă un lexicon intitulat *Nume de popoare* şi spune despre geţi că locuiau în vremea lui, adică pe la anii 520 în **„Getia, ţara geţilor”.** În lucrarea lui mai găsim informaţia potrivit căreia neamul nostru cel străbun se întindeau spre est cu sălaşurile pînă în**„Dacia, ţara aflată aproape de Boristene(Nipru).** Daci, pe care îi numim dai, căci geţi îi numim pe cei care locuiesc înspre Pont şi spre răsărit, iar dai pe cei din partea opusă, spre Germania şi izvoarele Istrului”. Adică de pe la mijlocul secolului V î.e.n. şi pînă pe la anii 550 ai erei noastre, timp de peste 1000 de ani, grecii i-au numit pe geţii din partea apuseană a Carpaţilor şi dai sau dii dar noi nu avem urechi să auzim aceste informaţii, şi o tragem ca smintiţii cu latrinităţi, tracisme, slavisme, celtisme şi alte izme la fel de duhnitoare. Şi alt grec, Strabon scrie în *Geografia* Vll, 3, 12 că sciţii mai erau numiţi daai şi poate de aici vine şi numele dacilor de dai, pentru că cele două popoare erau înrudite. Geţii din sudul Istrului, din ţinutul Tribalia, şi-au numit centrul de putere Diu, nume ce a persistat pînă în epoca modernă iar locuitorii lui trebuiau să se numească dii, astăzi oraşul fiind cunoscut ca Vidin, iar geții care au participat la războiul grecilor puteau fi din acest ținut încă neștiut de lumina adevărului. Ca să ne scriem corect istoria, avem atîtea informaţii că ne împiedecăm de ele chiar dacă sîntem legaţi la ochi şi priponiţi numai în jurul Carpaţilor, dar istoricii trebuie să-şi îndeplinească planul lor drăcesc privind falsificarea adevărului străbun! Acest mato a trăit 23 de ani după cum ne arată T 28, murind în anul 423 î.e.n. urmînd o perioadă grea pentru geți.
Auzind prin anii 420 î.e.n. că geții nu mai sînt așa de tari ca înainte, neamurile scitice de toate felurile au tăbărît peste plaiurile carpatine să vadă ce le fac vecinii din vestul lumii și astfel geții s-au ales cu o stăpînire străină care nu avea încredere și putere de control asupra vechii Sarmisetuze, scoțînd cuibul de vulturi în plin luminiș la Enisala în județul Tulcea din Dobrogea de azi, iar de acolo faimoasa lor cavalerie era numai ochi și urechi oriunde o trimitea stăpînirea.
Matigo – mato, ne-a lăsat cam în jurul anilor 400 î.e.n. tăbliţa 15 care ne spune despre scumpetea de fată a conducătorului ce a fost dată de soaţă sciţilor şi pe care el o plînge că a avut o soartă rea. Acest Matigo mai are o fată căsătorită, dar în neamul geţilor undeva către est pentru

că viitoarea mireasă este sfătuită în drumul ei să se abată şi pe la soră să-şi amintească de vremurile copilăriei. Asta-i! Nu eram noi sălbaticii Europei numai pentru faptul că nu ne-am scris trăsnăile pe răboj să le dăm altora de lucru în tălmăcirea lor, iar sciții nu mîncau animalele nejupuite ca să nu le strice blana! În această perioadă în toriştea neamului geţilor din prima parte a secolului lV î.e.n. erau cuprinse ţinuturile Dobrogei, Misia(Bulgaria de astăzi), Moldova istorică şi ţinuturile de pînă la Nipru, Muntenia, Ardealul, Banatul, ţinuturile din cîmpia Panoniei pînă către Austria, ţinuturile Slovaciei şi mare parte din Serbia contemporană nouă. Neam mîndru, căpetenia de origine sarmată a geţilor ţineau mult la demnitate lui faţă de prietenii din est. ,,De la noi să luaţi focoşii şi strălucitorii cai, să-i împodobiţi cu panglici, să ieşiţi din cetate şi să-i duceţi lor să se ştie ce neam sîntem. Pentru frumoasă, să fie gata totul cu soare(pînă la asfinţit) pus în două corcii, să iasă şi să meargă cu grijă arareori gonind caii pentru că ea a avut o soartă rea. Pentru a ţine vii legăturile de familie, pui de căprioară să treci(întinzi drumul) puţin pe la sora ta să mîncaţi din acelaşi blid(să vă amintiţi de copilărie) să fie cu folos. Să dormiţi la geţi şi să mergeţi în ceată astfel ca la toriştea sciţilor să spună de departe şi să se vadă o mare şi rotundă solie. Să luaţi şireturile de anul trecut şi să spuneţi că aveţi de gînd să coaseţi pînza la capăt. Rizuită(scrisă) de getul Matigo”. Sub imagine: ,,Conducătorul”. Ca un bun gospodar, Matigo ne arată că are două cetăţi pe care le conduce cu înţelepciune şi se bucură de cinstea vecinilor sciţi ce i-au cerut fata în căsătorie. El a domnit în fruntea geților 15 ani cum ne arată T 28, unde medalionul lui se vede în partea dreaptă, sus.

Mato Gisieo, de neam scitic, a domnit la Enisala timp de 10 ani cum ne arată aceeași tăbliță pe care am numit-o ,,album de familie”. Argumentul că Matigo este sarmat, vine din forma țuguiată a capului, obicei amintit de Strabon în Geografia unde scrie că acest neam țuguia capul băieților de mici pentru a fi frumoși. Dacă acestea erau gusturile lor, noi nu mai avem a zice nimic azi. Iar Gisieo a fost scit, fiindcă asta arată căciula care o poartă pe cap. Dar mai este un argument care va supăra rău unele țăcălii îmbolnăvite de vreo 2000 de ani cu revelații toante și minciuni odioase.

În stînga am pus medalioanele din T 28 ale celor două căpetenii scitice și sarmatice, lîngă ele este mîna din Peștera Gaura Chindiei din județul Mehedinți, desen rupestru din mileniile XV-X î.e.n. și în dreapta este o placă din piatră unde se vede iarăși mîna desfăcută. Astăzi, cei care stăpînesc Palestina spun că obiectul arheologic ar fi artă ivrită, dar ei nici nu știau de ce se dă cu ciocanul în piatră, însă acolo au locuit de la mijlocul secolului XVlll î.e.n. filistenii, care erau un neam carpatin ce nu și-a uitat tradițiile din vechea baștină.

După acești doi mato, s-a reluat domniile căpeteniilor geților în fruntea Dio Geta așa cum ne dovedește tăblița 13, dar capitala încă s-a menținut la Emisala. Sciții regali se mai numeau în scrierile anticilor ,,socoloți", de unde la noi a rămas numele de familie Socol și localitatea Socola.

Maico – mato, ne-a lăsat prin tăbliţa 13 informaţii preţioase în acest sens pe care o apreciez trasă(turnată) pe la anii 375 î.e.n. Conducătorul tuturor geţilor ce avea reşedinţa la Enisala, cheamă la sărbătoarea neamurilor de aceeași mamă pe traci, telagi, iliri şi macedoneni. Cum Macedonia era un regat foarte puternic în anul 358 î.e.n. condus de Filip al-ll-lea, conducătorul Maico şi-a făcut auzită glăsuirea cu mult înainte, cînd puterea macedonenilor nu se compara cu cea a geţilor şi nu îndrăzneau să ceară recunoaşterea de bade. ,,Getul Maico din Enisala a trimis pe Eno să cerceteze şi să dea chemare pentru sărbătoarea neamului la traci, telagi şi ilirii lui Coe. Să dai chemare şi macedonenilor… **să se ia aminte că toate aceste neamuri au o singură mama**… nu te sfii să chemi şi neamul sărac cu păr galben-castaniu… Regescul hrisov a fost turnat de Elie. În sigiliu Enisala, cetatea geţilor; conducătorul Maico". Avea acest Maico relaţii foarte bune cu toate neamurile ariminilor şi ţinea după datină o sărbătoare anuală la care petreceau împreună. El a stat ca mato 9 ani buni, iar

cetatea Enisala era o construcţie solidă cu două turnuri, în faţă avînd încă două turnuri care păzeau intrarea. De reţinut faptul că mesagerul lui Maico a fost Ene dacul, arătînd că de atunci existau formele de structură socială pe zone geografice: rumunii cu**dage balo** în Ardeal şi Banat; geţii cu **soboru** în Muntenia şi Moldova şi carpii din Moldova sau poate și Maramureş.
Pentru luminarea trecutului nostru trebuie să mai punem aici tăbliţa 8 cu cei 5 mato – nu am reușit să le citesc numele – din timpul cînd geții trăiau în mare amiciție cu galii veniți din vestul Europei să vadă cum arată și estul de care auziseră ceva vorbe aduse de păsările ceriului, iar perioada pe care au cuprins-o cred că se oprește pe la anii 340 î.e.n. Cred că geții au mutat din nou capitala la Sarmisetuza, după moartea lui Maico fiindcă tăbliţa de mai jos dar și celelalte care vor urma vor scrie numai acest nume.
Chesosai – mato, în tăbliţa 16 ne lasă informaţii preţioase despre războiul pe care l-a pornit Filip al-ll-lea al Macedonie pe la anii 339 î.e.n. împotriva neamului geţilor pentru că nu vreau să-l recunoască protector(bade). Cum falnicii geţi nu aveau în obicei să umble în patru labe în faţa altora - aşa cum o fac urmaşii lor astăzi - şi-au strunit sirepii, au dat săbiile la tocilă şi l-au aşteptat pe bădia Filipoi Enia să-l întrebe de ce poftește la toriștea lor. Moneda de mai jos ne arată că numele căpeteniei ariminilor din Macedonia este scris identic și pe tăbliță, iar rangul era de basileos nu rege cum ne scriu azi istoriile. După legea adevărului, basileul era căpetenia oștirii, fiindcă el ieșea în fața urgiei și-i punea pumnul în piept, dar nu plin de brînză, urdă sau zer, ci strînd bine pe mînerul spadei cu care trebuia să spintece sau să despice. Pe tăbliță el este scris totuși ,,regio” și a fost conducătorul acestui neam arimin în perioada 359-336 î.e.n. după care i-a urmat fiul Alexandru.

Pentru că urgia era mare, s-a adunat neamul geţilor din toate ţinuturile şi rău i-au hăcuit pe macedoneni cu toată fala şi falanga lor. După ce şi-au îndepărtat avutul şi familiile de Istru, geţii au aplicat tactica pământului pîrjolit să-i macine pe duşmani prin sete şi foame. Dar înverşunarea luptelor i-a pus și la cugetat(erau oameni cu glagorie) că este mai bine o pace pentru macedoneni decît o şonţeală continuă. ,,Ieri am înmormîntat pe Raero care a fost lovit(tras) şi rănit de vîrful unei săbii anul trecut cînd am pornit război cu mulţimea de macedoneni ce au ieşit în frunte cu regele lor Filipoi Enia pentru că eu am refuzat să merg, să-l respectăm şi să-l (re)cunoaştem ca badi(frate mai mare). Am luat carele şi am dus femeile de lîngă rîu(Istru) pentru a înceta răgetele(vaietele). Geţii de pe Tisa din grupa(neamul) Gorin tare au pălit(tăiat) cu săbiile şi i-au lăsat să-i ia putrezeala pe cîmp. Aceşti geţi l-au încătuşat pe Tibiso şi au omis să-l dea marelui Filipoi cu care s-a ajuns la pace. Ca să ţie(pacea) au mers în mijlocul adunării să jure Tobio împreună cu fudulii ţărani proprietari de vite. Medalion: **Judecată la Sarmisetuzo** în luna sfîntă de conducătorul Chesosai”. Dar aceste fapte povestite de tăbliță, le găsim amintite într-o formă apropiată de către romanul Trogus Pompeius(sec l. î.e.n.) în *Istoria lui Filip lX* care a scris: ,,În acea vreme(336 î.e.n.) era rege al sciților Atheas. Fiind strîmtorat de războiul cu istrienii(locuitorii Istriei din Dobrogea) acesta ceru ajutor lui Filip, făcîndu-i promisiuni. Murind între timp conducătorul istrienilor, Atheas nu-și mai ține promisiunile și se ajunge la un război în care Atheas este învins și ucis de către macedoneni, Filip luînd mare pradă. Pe cînd Filip se întorcea din Sciția(adică Getia), tribalii i-au ținut calea și au refuzat să-i dea liberă trecere dacă nu le dă și lor o parte din pradă. Din această pricină s-a

iscat ceartă și apoi luptă în regulă, Filip a fost rănit în coapsă de o săgeată, care trecu prin trupul său și-i omorî calul. Fiindcă toți credeau pe rege mort, prada a fost pierdută. Prăzile luate de la sciți parcă fuseseră blestemate, atît de mare jale au pricinuit macedonenilor." Uite cum adevărul este de partea noastră fiindcă datele și faptele povestite de tăbliță, se găsesc și în scrierile unor antici care nu a fost năimiți de către geți să-i laude de bine în răbojul timpului și al lumilor trecătoare.

Propaganda macedoneană spune că geţii, ca nişte găini plouate, în frunte cu riga lor Cothelas, obișnuiți a o ,,cotili", i-au aşteptat pe machidoni cu daruri multe pe malul drept al Istrului să nu mai obosească sărăcuţii să-l treacă. Şi în acele vremuri minciuna era la mare cinste cînd se flutura în vînt freza vreunui rigă sau neam de vîntură steag! Iordanes în *Getica,* la capitolul 65 spune că pe regele geţilor îl chema Gudila dar se bătea pe cataramă cu regele macedonean, tot aşa cum făcea Ion Brătianu cu tartorii sionişti Cremieux şi Montefiori. Mai găsim în zicerea lui Iordanes ,,Chiar și Filip, tatăl lui Alexandru cel Mare, a luat în căsătorie pe Medopa, fiica regelui Gudila, legînd prietenie cu goții(se vede limpede falsificarea istoriei geților făcută de Iordanes sau de copiștii acestor manuscrise) și fiind întărit de o astfel de rudenie, a consolidat regatul macedonean În acea vreme, precum spune istoricul Dio, Filip, tatăl lui Alexandru cel Mare, suferind de lipsă de bani, s-a hotărît să devasteze cu armata sa, Odessos(Varna din estul Bulgariei, port la Marea Neagră) cetate a Moesiei care, din cauza vecinătăţii era atunci supusă geţilor, din cauza vecinătății în care se afla cu orașul Tomis. Dar preoţii goţilor, aceia care erau numiţi pioşi, deschizînd îndată porţile cetăţii şi ieşind în întîmpinarea duşmanilor cu citere şi îmbrăcaţi în alb, au început să se roage cu cîntări şi imnuri către zei să-i alunge pe macedoneni din patria lor." Aici Iordanes îi ,,confundă" prea devreme pe geţi cu goţi cum face de multe ori în cartea sa, și tot așa fac de vreo patru sute de ani istoricii germani proțăpindu-i pe acești goți scorniți de Iordanes ca temelia neamului lor de azi! Scrierea lui Diodor din Sicilia, *Biblioteca istorică în Cartea* LX, 2 ne arată că Dobrogea era controlată de geţi pe care grecul îi numeşte sciţi iar Istria era o cetate a lor: ,,În vremea aceasta era rege la sciţi Atheas, care fiind ameninţat cu război de istrieni, cere ajutor de la Filip prin mijlocirea Apoloniei, făgăduindu-i că-l va lăsa moştenitor peste regatul Sciţiei." Adică fiecare a mințit cît

a poftit scoțîndu-ne ca pe căcați din calea lumii, deși această cale a fost deschisă de către strămoșii noștri!
Dar acele vremuri erau şi pentru cei răi aşa cum dovedeşte tăbliţa 18 turnată pe la 330 î.e.n. Neamul de oieri a lui Maico a fost prima rădăcină(întemeietorul) din Istria iar neamul jegos a lui Ene s-a pus cu japca pe moşia vecinului mutînd hotarul şi ocupînd întăritura care era la graniţă. Pe macedonenii care erau mercenari în această tabie, i-a pus pe fugă iar mişelul s-a înstăpînit pe sesia altuia. Numai că pentru asemenea ticăloşii era judecata necruţătoare a comunităţii geţilor care îl stropşea pe potlogar. Ce bine ar fi să mai găsim şi astăzi asemenea falnici geţi! ,,Priviţi mîndri geţi cum am fost furaţi şi nimiciţi, cînd neamul dormea. În timpul nopţii Eno şi-a adunat ceata, au ieşit şi au stat să tragă(lovească, cucerească) un alt şanţ(întăritură) ca hotar între noi. Neamul meu de oieri a fost prima rădăcină pe acest pămînt şi sîntem atenţi ca cenuşa lor să aibă linişte în somnul de veci. Cu minciuni meşteşugite s-a dus să înşele atenţia geţilor care judecau şi să ne gonească din toriştea(ocolul) noastră. După rugăciunea de seară cînd macedonenii s-au culcat, Eno, în timpul nopţii i-a gonit şi acum stă şi ţine tabia. Atenţie! că ştiu şi alte neamuri toată istoria Istriei pentru care neamul meu a dat cenuşă(trupul incinerat al morţilor) şi avere. Este pentru a treia oară cînd toţi jegoşii mă cheamă pe mine Maico la judecată să mă şterpelească cu o minciună însăilată(prin care se vede). Getul Goe a fost însărcinat să ia acel calabalîc al lui Eno cel nebun şi să-l ducă la hotarul adevărat. Eu voi da usturoi acestui cîine gonit de falnicii geţi”. Moşia străbună şi cenuşa strămoşilor erau sfinte pentru neamul geţilor şi ele trebuiau păstrate cu orice preţ. Jos pe tăbliţă sînt mai multe corturi iar între ele se văd altare cu capete de bour. În medalion se vede un cort cu un cap de bour deasupra, pe laterale sînt imprimate două semne heraldice. Sub cort este scris getul Maico arătînd prestigiul de care se bucura în faţa comunităţii. Conflictul dintre Maico şi Ene cel jegos a mai continuat, iar tăbliţa 17 ne dezvăluie alte păţanii petrecute în lumea de demult a neamului nostru dar şi relaţiile sociale ce existau între indivizi şi felul cum se pedepseau răutăţile unora.
Năbădăioşi şi curajoşi cum erau falnicii geţi, mai sînt amintiţi ieşind să-şi apere cuibul şi în faţa prădătorilor sciţi în anul 339 î.e.n. şi pe mulţi i-a pus să asculte glasul pămîntului dobrogean. Tot pe acolo şi-au găsit sfîrşitul mulţi soldaţi din oastea lui Zopyron inclusiv

generalul, pe la 326 î.e.n. cînd au venit să le ceară socoteală locuitorilor cetăţii Olbia. Pentru că au primit răspunsul cuvenit, macedonii au considerat că este mai bine să se retragă prin ţinutul geţilor de parcă era stînă fără cîini. Şi mult i-a mai costat nesăbuinţa. Dacă geţii erau aşa de vajnici în apărarea moşiei străbune nu pare ridicol faptul că nişte nomazi sar la gîtul unor duşmani cînd ar putea să dea dosul din calea lor? Răspunsul îl dau tăbliţele de plumb dosite de atîta amar de vreme la Institutul de Arheologie din Bucureşti.

Bazorio – mato, conducător al geţilor timp de 6 ani pe la sfîrşitul secolului lV î.e.n., s-a confruntat cu răzmeriţe în Mesia geţilor rătăciţi de la sfînta cruce dar şi cu atacurile tracilor pe care a trebuit să-i aducă la ascultare. Tăbliţa 30 turnată pe la 323 î.e.n. ne spune că Enia a fost prins de Goe şi supus judecăţii neamului său pentru proasta administrare a ţinutului dar şi pentru răzmeriţa de anul trecut care a pricinuit necaz întregului neam. ,,Bazorio, făcut rege şi astfel conducător, s-a însoţit cu geţii săi unde au bătut cu putere pe traci. Neamul telagilor a fost cruţat iar conducătorul lor a fost adus plin de umilinţă, la cetate pentru închinare. După ce Goe a trecut Istru în Mesia, l-a prins pe Enia şi l-a dus sub un salcîm să-şi audă judecata propriului sînge(neam). După ce am învins acest jeg, ne-am împrăştiat ca pleava de cînepă peste ţinut şi am mers astfel ca un conducător de cetate(neam). Am alergat prin tot ţinutul şi am privit cu grijă la administrare pentru că Enia şi neamul lui s-au murdărit(depravat) rău şi a dat peste ei ceaţa. Bunul nostru Bazorio a adunat acest neam sălbatic şi jegos şi le-a înapoiat murdara ghioagă ghintuită(sceptrul). A fost acuzat că anul trecut a ieşit(s-a răzvrătit) repede şi a fost liniştit de Dardaneo, ruda sa unde şi-a găsit refugiu. Neamul acesta a fugit şi s-a oprit într-o prăpastie, trebuie să fie o minune şi Soarele(Creatorul) să îi ajute să revină la veşnica credinţă a crucii”. Tăbliţa 31 ne povesteşte despre o altă campanie a lui Bazorio în Mesia împotriva rătăcirilor religioase ale geţilor din sudul Istrului datorate tracului Ion amestecat direct în aceste evenimente tulburi şi felul cum a fost rezolvat conflictul. Ne spune această tăbliță că geții au cucerit și cetatea Fecoio, iar dacă le judecăm împreună cu informațiile din tăblița precedentă care zice că i-a adus la ascultarea lui și pe traci, atunci trebuie să luăm ca adevăr faptul că această năvală a geților a ajuns pînă în centrul Greciei unde era cetatea Focia după limba lor, iar informațiile istorice spun că neamul nord-pontic a mers ,,în ospeție” la

focieni la anul 324 î.e.n. dar acestora nu le-a plăcut deloc atît mutrele oaspeților cît și năravul lor de a apuca și a strînge tot ce vedeau. Pentru a înțelege campania militară a lui Bazorio împotriva Traciei și apoi continuarea ei pînă în inima Greciei, trebuie să analizăm contextul istoric din anii 326-320 î.e.n. din sudul Istrului. Armata lăsată de Akexandru să păzească Macedonia pe care o conducea Zopyron a fost nimicită în Dobrogea de către geți în anul 326 î.e.n., iar Alexandru cu întreaga oștire era în nord-estul Persiei pregătindu-se a invada India. Tracia era și ea supusă lui Alexandru și cam toți bărbații care puteau lupta erau în campania acestuia, acasă rămînînd puțini care să poată lupta cu cetele de năluci de la nordul Istrului. Neavînd potrivnici pe măsură, geții lui Bazorio au plecat să vadă ce mai strînge lumea prin ogradă de unde să se înfrupte și ei cît s-o putea după pofte și hatîr. Bună sămînță!

Galatio Ileo şi **Sitadoi Sabo** – mato, uzurpatorii puterii lui Bazorio care în fruntea românilor din Ardeal şi Banat l-au alungat, răzbunîndu-se pe rudele lui din Mesia. Tăbliţa 32 ne aminteşte acele timpuri grele şi pline de răutate şi venin. ,,Conducătorul Bazorio împreună cu geţii săi stăteau adunaţi şi zăceau bolnavi şi însetaţi. Cu răgete furioase, românii au făcut măcel şi i-au fugărit pe toţi. Oala pentru mîncare a fost murdărită chiar de conducătorul adevărat al balului. Cu strigăte puternice, murdari şi ţopăind de nerăbdare, geţii au trecut înot şi sau dus în ţinutul besilor din apropiere. Cînd gheaţa s-a rupt iar apele mari s-au revărsat, voinicii, cu strigăte încete şi gînduri ascunse au trecut Istru. S-au dus la Eni şi ai lui să ia contribuţia în cantităţi mari după înţelegere. Pentru a rezista la drum toţi au încălecat şi au mers să-i taie rău ca pedeapsă pe această casă de vînduţi. Mai întîi veţi pune în cui corcia cu fiul cel mic al surorii conducătorului Bazoriu. Cu chiote rele, geţii s-au adunat şi s-au mişcat încet să treacă peste Istru. Conducătorul Galatio Ileo; conducătorul Sitadoi Sabo”. Povestea arată că Bazorio pentru a scăpa de urgia răzvrătiților, s-a refugiat în Mesia unde avea o soră căsătorită iar acţiunea s-a făcut la sfîrşitul iernii cînd gheaţa de peste Istru a început să se rupă. Mazilirea lui Bazorio de către dage balo s-a făcut pentru că acesta rîvnea să devină rege(vezi T 30) încălcînd tradiţia geţilor de a-şi alege conducătorul dintre cei mai vrednici. Este prima menţionare a zburdălniciei unui mato de a pofti la transformarea funcţiei eligibile într-una ereditară cu implicaţii majore asupra factorilor de putere din societate. Prin galatul Ilie, istoria ne

aduce dovada că unii gali au ajuns să ocupe funcţii importante în structurile de putere ale geţilor cum vom constata mai încolo.
Midai Glmo – mato, cum povesteşte tăbliţa 17 este chemat împreună cu preotul judecător Maizo de către Ene, fiul lui Matigo cel negru şi lacom să cîntărească nerespectarea înţelegerii sudinei pe care a avut-o cu getul Maico. Polojenia este importantă pentru cunoaşterea vremurilor şi a năravurilor geţilor. ,,Getul Maico a ieşit rău cu neputincioasa sudină a lacomului Matigo cel negru. Pentru a alina durerea pricinuită, strîmbul şi murdarul Eno şi adunarea răului lui neam, s-au dus la Ilo getul să le-o dea pe Zoi, fiica lui. A-ţi duce viaţa într-o gloată de oameni proşti este rău de două ori. A o lua(a se căsători) şi apoi a o lăsa(desface logodna) a fost pentru Emie şi Maico, o mare frămîntare şi supărare. Pentru că i-a mers vestea de frumoasă, la uşă au bătut pentru căsătorie acei credincioşi macedoneni. Strigarea a fost îngăduită şi a ieşit din Istria, reşedinţa neamului ei ales, îmbrăcată cu haine de sărbătoare şi încălţată cu cizme cu tocuri înalte şi pălărie. Această vită de Eno s-a dus la Sarmizo să ne tragă în faţa adunării că nu i-am dat fiica să ajungă zoaie la masa lor din Sarmiegetoso. Este frumosul conducător Midai Glmo. Preotul judecător Maizo. Medalion: Eu, minunata Sarmiegetoiousa". Sînt prezentate şi portretele celor două personaje, conducătorul cu un profil frumos şi plin de eleganţă poartă pe cap un fel de pălărie cu ornamente iar preotul judecător are o figură acră purtînd pe cap un fel de bonetă lungă ce-i acoperă şi pletele. Sub imagine este un cal culcat ca simbol al slujirii lui Sarmis. Geţii, recunoscuţi ca luptători destoinici, se duceau mercenari pe la agiile vecinilor. Cînd Alexandru Macedon a plecat să distrugă imperiul persan în anul 336 î.e.n., a lăsat acasă puţini bărbaţi iar dintre ei foarte puţini erau în stare să poarte arme. Aşa că**agia Macedoniei i-a chemat pe geţi, besi şi bastarni să asigure ordinea şi paza ţării.**
Deligo – mato, în tăbliţa 20 ne spune ce au avut de îndurat cetele de geţi, besi şi bastarni care erau lefegii la agia din Pela a Macedoniei cînd Lisimah s-a întors acasă după moartea lui Alexandru cel Mare în anul 323 î.e.n. şi împărţirea imperiului între diadohi. Toate rudele lui Alexandru au fost măcelărite iar geţii, besii şi bastarnii au fost puşi sub ascuţişul săbiilor. ,,Orolo este mîniat pentru că a fost silit să-şi ducă luptătorii sub comanda geţilor. În dispreţul lui, spune că besii împreună cu bastarnii au mers să facă solie(înţelegere) şi să stea(să fie

mercenari) la agie(conducerea Macedoniei). Puternicul conducător (Lisimah) al armatelor perso-macedonene i-a pîndit şi atacat pe îndelete(peste tot) şi cu răcnete l-a făcut pe conducătorul Petra din Mesio să plece plin de amărăciune. Ca un conducător slab, Orolo plînge că toţi au mers către moarte sigură(să se îmbrace în mătase neagră şi să fie stropiţi cu agheasmă). Eu am spus conducerii caselor tuturor bastarnilor că nu poţi umbla cu părul în ochi să vezi numai tava cu plăcinte din tot ce este pe masă aşa cum te plîngi tu, conducătorule(că nu poţi vedea numai cer senin dacă ai părul în ochi aşa cum te plîngi tu conducătorule)!". Conducătorul Deligo din luminata Sarmisetuzo". În medalion apare şi capul de bour lîngă sfeşnicul cu trei braţe ce poartă în vîrfuri flăcări care ard şi reprezintă litera S pentru Sarmisetuzo.

Guto – mato, este chemat să-l judece tot pe acest Orolo neserios cu sămînţă de scandal pentru o ie ajungînd să fie rănit de nişte potrivnici cum arată tăbliţa 21. Evenimentele se petrec pe la anul 310 î.e.n. sau cîţiva ani mai tîrziu cînd bastarnii căutau zîzanie la cei care le-au oferit sălaş şi păşune. ,,Astfel neseriosul Orolo s-a bătut şi a căzut într-o groapă. Dorind o ie pentru femei tinere, a ieşit cu arţag iar el a fost rănit rău. Nu geţii l-au rănit ci setea de avere a acestui neam lacom. Eu am cercetat această minciună şi ca orice get sănătos la cap, l-am sfătuit să meargă la Lia pentru a face schimbul dorit. Femeia Lia a trăit în cinste cu macedonenii şi aici cu geţii. Nu este pentru Lia plecăciunea plină de duşmănie şi chiuitura rea. Bre! cu această bucată de pînză de in cusută cu beteală se iese la ilău iar pericolul sînt bastarnii. Sfîntul Zabelo şi geţii adunaţi au spus: cearta şi mînia se însoţesc una pe alta. Se şopteşte pe marginea şanţului să daţi dracului beteala. Medalion: Conducătorul Guto al adunării Sarmisetuzei". Nu ştim dacă s-a ajuns la pace între neastîmpăratul Orolo şi restul lumii. Şi înaintînd prin negura timpului, tăbliţa 22 îl scoate din uitare pe Dromixto(Dromichete) care era conducătorul cetăţii Sirmio şi făcea instrucţie cu armata gloatei cînd deodată un corp ceresc s-a năpustit asupra lor lovindu-i pe jumătate. Spaima a fost mare dar Dromichete i-a convins că este bine să se roage toţi şi să se liniştească. ,,Sfîntul Zabelio a judecat şi a dat armatei populare a cetăţii Sirmio condusă de Dromixto, acel soare arzător care i-a culcat la pămînt şi i-a lovit pe ascuns pe jumătate din ei. Locuitorii cetăţii s-au ascuns să nu fie mîncaţi, au plîns pînă s-au înroşit şi se temeau ca nişte copii sărmani.

Bre! Haide să îngenunchem repede către răsărit pentru rugăciune şi să ne liniştim. Toţi locuitorii simpli ai cetăţii geţilor au sărit să primească iertare. Pînă la răsăritul soarelui, conducătorul geţilor s-a săturat de strigătele soldaţilor adunaţi în tabără. Gălăgie". Imaginea din mijloc arată o cetate puternică, cu turnuri înalte de apărare iar în interior o instalaţie de produs bere, ca ofrandă adusă lui Zabelo. Poate că Dromichete sau Dromigte era basileo armatei geților și făcea pregătire cu aceasta fiindcă geții nu își lăsau soarta în mîinile altora, fiecare familie fiind obligată să dea cîte un bărbat pentru oștirea neamului.
Dromixto(Dromichete) – mato, împreună cu droaia de geţi îl atacă pe Lisimah, regele Macedoniei care a venit să le ceară ceva socoteli neînţelese bine cum ne lămureşte tăbliţa 23 turnată pe la 293 î.e.n. După ce le-au dat la gioale pe rupte, i-au prins şi i-au adus în faţa soborului să le decidă soarta. ,,Lisimakio cu mulţimea lui duşmănoasă, a alergat şi a sosit să ne lovească rău cu falanga neamului său. Eu i-am atacat cu putere la un mal nisipos şi rîpos şi i-am făcut să-şi strige mama. Zărind pe cer că sfîntul ne-a trimis(dat) două cruci, am plecat la neamul meu şi am chemat toate rudele noastre să vadă minunea întîmplată. Cei adunaţi au lăudat cu înţelepciune minunea ce strălucea. Cenuşa(moaştele) sfîntului Salvator/Mîntuitor al geţilor ne-a însoţit şi ne-a ajutat să-i oprim pe aceşti răi, să cadă prinşi. Le-am dat la gioale şi i-am trimis spre judecare lui Dromioxto. Cu voce răguşită şi plină de dispreţ a chemat soborul să privească aceşti copii neastîmpăraţi şi speriaţi, vrednici de batjocura lor". Cum geţii îşi tratau prizonierii cu generozitate, au găsit o cale ca şi aceşti duşmani speriaţi să înţeleagă faptul că bunurile săracului nu pot face averea bogatului. Legenda ne spune despre un ospăţ la care s-au întîlnit două lumi diferite. Tăbliţa 24 confirmă izvoarele antice şi ne spune cum Dromichete i-a potopit pe macedoneni în cîmpie dar a considerat că este mai bine să fie prieteni şi rude. Au bătut palma şi fiul lui Lisimah a luat în căsătorie albinuţa lui Dromichete la care demult rîvneau nişte bărzăuni focoşi. După care a urmat o jumătate de an de beţie şi chiolhan. Să te ţii acolo nebunie! ,,Droaia de geţi în frunte cu conducătorul lor au ieşit din ascunzătorile cîmpiei şi pădurii şi s-au întors ca viespile asupra lui Lisimaxo să-l taie în bucăţi şi să-l măcelărească. Bre! Hai să dansăm cu cofele în mînă că noi vrem să facem legămînt trainic(ca osul) şi să dai în unire(căsătorie) pe flăcăul tău cu neastîmpărata mea copilă. După slujba religioasă, a doua zi a urmat sărbătoarea(petrecerea) ce a

durat jumătate de an, iar opt meseni s-au îmbuibat pînă i-a mîncat moartea. Ea este o fire delicată şi a obosit rău să fie privită pe furiş de alţii care vor să o smulgă din casa părintească şi să o răpească pentru farmecul ei de albinuţă. Puternica şi strălucitoarea Sarmisetuso, Conducătorul". Vrednici bărbaţi şi la trup dar şi la minte, să luam aminte cei de azi cu minte!

Și această polojenie o avem confirmată din izvoare antice care ne fac lumină în acest întuneric satanist țesut cu atîta grijă de către iudeo-creștini, iar în epoca modernă de către istoricii și lingviștii germani și ticăloșii cazari. După victoria de la Ipsos(301 î.e.n.) împotriva lui Antigonos care stăpînea Asia Mică, fiul lui Lysimah pornește o campanie împotriva geților în anul 297 î.e.n. dar plătește scump ajungînd prizonier. Tătîne-su văzîndu-și odrasla în robie, pornește și el pe același drum după 5 ani, iar soarta nu-l iartă nici pe el dîndu-l viu în captivitatea geților. Dar pe tăblița 28 pe care am intitulat-o ,,album de familie" unde sînt prezentați cu chipul lor 19 mato, în centru sus al imaginii este M. Dromio pe care îl putem considera ca Domigto cum scrie pe T 23 și care are sub bust 11 puncte însemnînd în fapt anii de domnie. La alții de pe această tăbliță apar pe lîngă puncte și cerculețe care aveau înțelesul de ,,zece". De unde putem trage concluzia că **acesta a condus Dio Geta în perioada 301-290 î.e.n. sau cu ceva mici diferențe,**dar sigur la începutul secolului lV î.e.n. fiindcă domnia lui este legată de cea a lui Lysimah. **Și tot aceste informații confirmă odată în plus că tăblițele sînt autentice,** iar soluția de citire aplicată de mine este cea corectă chiar dacă mai toți își întunecă mutrele cînd aud de ea!

Pausanias(110-180) în lucrarea *Descrierea Greciei* la 1,9 ne transmite și el povestea de pe tăblița geților astfel: ,,Atunci Lysimah, dintre vecini, s-a războit mai întîi cu odrizii(322-313 î.e.n.) și apoi a pornit cu armata împotriva lui Dromichaites și a geților. Dar avu de înfruntat niște bărbați foarte pricepuți la războaie și care îi întreceau cu mult prin numărul lor. El însuși ajunse într-o primejdie cît se poate de mare și scăpă cu fuga. Fiul său, Agatocle, care-l sprijinea în luptă atunci pentru prima oară, fu luat prizonier de către geți. Lisimah a fost biruit și în alte lupte. Și deoarece socotea că nu este puțin lucru să-și aibă fiul prins de război, încheie o pace cu Dromichaites și din stăpînirea sa cedă getului ținuturile de dincolo de Istru. Mai mult de nevoie îi dădu în căsătorie pe fiica sa. Unii spun că nu Agatocle a fost prins ci însuși

Lisimah; că l-a salvat Agatocle care ar fi dorit să ajungă la o înțelegere cu Dromichates, pentru răscumpărarea lui.” Vedem din textul grecului că o cam abureşte atunci cînd spune ce a pățit fudulul macedonean, poate că nu avea informații chiar sigure sau textul lui a mai fost aranjat pe ici pe colo de cei care l-au copiat de-a lungul timpului. Deci informațiile de pe tăbliță fiind veridice, pe cale de consecință și acestea trebuie luate ca autentice chiar dacă unele sînt numai copii.
O altă sursă chiar mai devreme decît cea amintită mai sus, adică de la sfîrșitul secolului l î.e.n., care ne-a transmis însă falsificată bine povestea de pe tăblița de plumb a strămoșilor noștri, este Diodor din Sicilia cu lucrarea *Biblioteca istorică,* unde la capitolele 195-199 ne zice: ,,Tracii(cum ne-au falsificat istoria leprele fiindcă acest jeg nici nu-i pomenește pe geți în scrierea lui!) care îl făcuseră prizonier pe fiul regelui, pe Agatcles, l-au trimis cu daruri înapoi la tatăl său, pregătindu-și astfel o scăpare împotriva întîmplărilor neprevăzute ale soarte. În același timp ei nădăjduiau să-și recapete prin această binefacere pămîntul pe care îl ocupase Lisimah. Ei nu sperau deloc să poată cîștiga războiul, de vreme ce aproape toți regii, cei mai puternici s-au înțeles între ei și se ajutau unul pe celălalt. Armata lui Lisimah era chinuită de foame. Prietenii îl sfătuiră pe rege să scape cum va putea și să-și mute gîndul că oastea lui l-ar putea salva. Lisimah le răspunde că nu este drept să-și părăsească ostașii și prietenii, asigurîndu-și lui o scăpare rușinoasă. Dromichaites, regele tracilor, după ce primi cu multă prietenie pe regele Lisimah(adică și în vechime geții erau atît de tîmpiți după scriitura acestei lepre precum românii de azi să-și pupe în cur cotropitorii!), numindu-l și tată, îl conduse, împreună cu copiii săi într-o cetate numită Helis. Ajungînd oștirea lui Lisimah în puterea tracilor, aceștia se strînseseră la un loc – alergînd în număr mare – și strigară să le fie dat pe mînă regele prizonier, ca să-l pedepsească. Căci – spuneau ei – poporul care luase parte la primejdii, trebuia să aibă dreptul de a chibzui asupra felului cum să fie judecați cei prinși. Dromichaites fu împotriva pedepsirii regelui, și-i lămuri pe oșteni că este bine să-l cruțe pe bărbatul acesta. Dacă l-ar omorî pe Lisimah – spunea el – alți regi au să-i ia domnia și se prea poate ca regii aceștia să fie mult mai de temut decît înaintașul lor. Dar cruțîndu-l pe Lisimah, acesta – cum se și cuvine – are să se arate recunoscător tracilor, care i-au dăruit viața. Iar locurile întărite, aflate mai înainte vreme în stăpînirea tracilor, ei le vor dobîndi înapoi

fără nici o primejdie... De asemenea fură pregătite două ospețe pentru acei macedoneni, Dromichaites rîndui tot felul de mîncăruri alese, servite pe o masă de argint, iar tracilor le dădu să mănînce zarzavaturi și carne, dar pregătite cu măsură, așezîndu-le pe niște tăblițe de lemn care țineau loc de masă. În cele din urmă puse să se toarne macedonenilor vin în cupe de argint și de aur, **pe cîtă vreme el și tracii lui beau vinul din pahare de corn și de lemn, așa cum obișnuiesc geții**." Vedem că scrierea lui Diodor reproduce aidoma unele pasaje din tăbliță unde arată cum au vrut să-l judece geții pe Lysimah și mă gîndesc la faptul că aceste informații erau destul de bine cunoscute în antichitate dar au fost falsificate cu premeditare și oricine poate constata cum ne-au scris și răscris aceștia istoria. **Lepra îi mai face traci pe geții lui Dromigto, iar faptele sînt mutate din nordul Istrului în Tracia vecină și dragă grecului!**

Voi mai aminti aici și pe Iordanes(secolul Vl) cu scrierea *Getica* unde amintește povestea la paragrafele 63-68 astfel: ,,Chiar și Filip, tatăl lui Alexandru cel Mare, a luat în căsătorie pe Medopa, fiica regelui Gudila, legînd prietenie cu goții(se vede limpede falsificarea istoriei geților făcută de Iordanes sau de copiștii acestor manuscrise) și fiind întărit de o astfel de rudenie, a consolidat regatul macedonean. În vremea aceea, după cum spune istoricul Dio(Chrisostomos) ducînd Filip mare lipsă de bani, s-a gîndit să jefuiască cu o armată regulată cetatea Odessos(Varna din estul Bulgariei, **port la Marea Neagră) din Mesia și care atunci era supusă geților** din cauza vecinătății în care se afla cu orașul Tomis. De aici preoții goților, aceia care se numesc cucernici(pio cum este scris pe tăbliță și în limba română), deschizînd în grabă porțile și îmbrăcați în haine albe, i-au ieșit înainte cu citere și au invocat prin cîntece și rugăciuni pe zeul lor strămoșesc să le fie alături și să alunge pe macedoneni". Dacă nu judeci aceste scrieri cu răbdare și multă grijă, dai repede în meteahna celor care ne scriu fel de fel de istorii deocheate sau falsificate, că te lasă mintea și fuge sireaca să-și găsească liniștea la balamuc!

Boero Biseto l –mato, îl urmează pe Dromichete în strălucitoarea cetate a geţilor la anul 290 î.e.n. Cum moşia străbună cuprindea şi Mesia(Misia) unde s-au aşezat în urmă cu 300 de ani o parte din gali(tăbliţa 12) conduşi de un rege care dădea ascultare conducătorului geţilor, Biseto l se vede nevoit să facă ordine în toriştea lui. Printre geţi au rămas și o parte dintre sarmații veniți pe la anul 420 î.e.n.

primind sălaş şi păşune ca să aibă unde să-şi ducă traiul sub soare. Numai că veseloşii gali/galati i-au luat la învîrtit şi alergat pe sarmaţi de le-au mers fulgii cum ne spune tăbliţa 26. Ca un adevărat ocrotitor al toriştei, boero Biseto şi-a strîns neamul său de războinici în frunte cu basileul Lapise, s-a pornit să pună sabia pe gali şi să-i atace în cetatea Geonastio care era centrul puterii lor undeva pe malul unei ape, în Mesia antică sau undeva în Bulgaria de azi. Chiar dacă nu au cucerit-o, galii au înţeles că nu mai au zile bune printre geţi şi sarmaţi, aşa că şi-au pus averile şi familiile în faimoasele lor căruţe plecînd în sud către Macedonia. Dar regele Antigonos Gonatas nu a fost bucuros de asemenea musafiri şi le-a ieşit înainte cu ho în anul 279. î.e.n. A urmat o încăierare cruntă iar galii au trebuit să-şi schimbe direcţia către sud-est să ia Dardanelele la picior şi aşa amărîţi şi chinuiţi au ajuns în podişul Anatoliei unde au întemeiat statul Galatia care a dăinuit pînă în anul 25 î.e.n. cînd a fost cucerit de legiunile romane şi transformat în provincie dar păstrînd denumirea galică a regiunii. În anul 275 î.e.n. o parte dintre aceşti gali au coborît şi s-au aşezat mai către sud în ţinutul pe care l-au numit Galileea adică ţara galilor. Acest neam pe unde s-a preumblat a tot înfiinţat cîte o Galie, Galilee, Galicie, Galiţie sau Galatie.

Ca să-şi ajute prietenul la mare ananghie, boero Biseto îi trimite din cetatea binecuvîntată de sfînta cruce, ceva turme de oi şi blănuri care trebuiau trecute peste Istru. ,,Boiero Biseto împreună cu luptătorii clanului său, l-au salvat de la mare necaz pe bărbatul Bido, căpetenia sarmaţilor. Conducătorul Biseto împreună cu soţii săi au purces şi au atacat Geonastio, întăritura galilor adunaţi în Mesia obligîndu-i să se retragă în cetate unde s-au salvat. În timpul înfruntării galii au fost împinşi într-un loc mocirlos cu un iaz mare şi o rîpă înspăimîntătoare unde mulţi s-au înecat. Toţi galii care au scăpat de la înec au fost legaţi şi duşi în robie de către geţi. Lapise, te rog să iei aceste blănuri de samur şi să le dai după ce vei tăbărî(ajunge). Din înălţimea binecuvîntată cu puterea crucii lui Zabelieo să goneşti şi să pleci cu bîrsanele chiar peste rîuri către sarmaţi spunînd: priveşte sfînta cetate a geţilor! Lapise". După înfrîngerea suferită în faţa macedonenilor şi etolienilor, o parte din gali s-au aşezat în nordul Iugoslaviei, iar alt grup şi-a găsit sălaş pe rîul Mariţa în Bulgaria, unde au înfiinţat ,,regatul de la Tylis'' care a dăinuit 60 de ani. Dar au rămas gali şi în sudul Moldovei, aşa cum vom descoperi mai încolo.

Tomyris şi urmaşii ei secţiunea 2

Trogus Pompeius Justinus scrie în secolul l î.e.n. *Historiae Philippicae* unde găsim la XXV, l: ,,Între cei doi regi, Antigonos şi Antiochus, după ce s-a făcut pace şi după ce Antigonos s-a întors în Macedonia, s-a ridicat împotriva acestuia deodată un nou duşman. Căci galii care fuseseră lăsaţi să apere hotarele ţării de către Brennus, cînd acesta a pleca în Grecia, ca să nu pară singuri fără de nici o treabă, au înarmat cincisprezece mii de pedestraşi şi trei mii de călăreţi, şi după ce au gonit trupele geţilor şi ale tribalilor, ameninţînd Macedonia, delegăţi la rege, să-i ofere o pace plătită în bani şi în acelaşi timp să-i spioneze tabăra." Vedem că informaţiile de pe tăbliţă sînt confirmate din surse romane, scrise cu aproape 200 mai tîrziu. Ceva însă nu se leagă în zicerea latinului, dacă galii i-au pornit la galop pe geţi şi pe tribali, nu prea mai aveau de ce să treacă Bosforul pentru că erau stăpîni pe teritoriile acestora! Logica evenimentelor ne obligă să spunem că adevărul este cel scris pe tăbliţa de plumb de mai înainte. Istoricul grec Pausanias în lucrarea *Descrierea Greciei* fiind mai corect în aprecieri, spune că geţii au scăpat pe greci de invazia galilor la 280 î.e.n. iar el a văzut la Pergam un text unde se povesteau aceste fapte, adică chiar ce spune tăbliţa lui boero Biseto l, ţinută la popreală de canalii şi trădători. Dar informațiile de pe această tăbliță sînt confirmate chiar de descoperirile arheologice făcute în țara noastră dar analizate numai după dogma latrinității din care sigur iese numai duhoare.

Tezaurul de la Agighiol, județul Tulcea descoperit în anul 1931 într-un mormînt de înhumare cu două camere și presupus a fi de origine getă sau sarmată după gîndirea arheologilor a fost datat pentru secolul lV î.e.n. Pe o cupă găsită aici se vede Șaue sau fenixul care are în cioc un pește iar în gheare un miel. Este caracteristic moțul de pe cap care pornește de pe cioc și se întinde deasupra spatelui pînă aproape de coadă.

Tezaurul descoperit la Peretu, județul Teleorman, în anul 1971, a fost găsit într-un mormînt ,,traco-get" de pe la mijlocul secolului lV î.e.n. Este format din două camere, în prima este ocupată de decedat însoțit de o mulțime de obiecte din fier, argint aurit și aur iar în a doua au fost descoperite scheletele a doi cai și un car cu patru roți. Printre obiectele

descoperite este și un coif din argint aurit care are imprimat obrăzarul drept un șoim aurit care ține în cioc un pește iar în ghiare un miel. Imaginea șoimului este foarte asemănătoare cu cea descoperită la Agighiol pe o cupă. Este pasărea de foc, fenixul sau pasărea măiastră ce însoțea sufletul mortului în lumea cealaltă. Pe fruntea coifului sînt doi ochi identici cu cei de pe coiful descoperit la Poiana Coțofenești datat pentru secolul Vll î.e.n. Tăblița menționată arată bunele relații care erau în acele vremuri între sarmați și geți și ele vor fi fost așa vreo 700 de ani de nu le-ar fi cu supărare specialiștilor. Dar geții nu practicau înhumarea ci numai incinerarea iar sacrificarea cailor la moarte unui om foarte important era specifică numai neamului sarmaților așa cum arată T 58 turnată la moartea marelui preot get Ili, martirizat de leprele sataniste din Iudeea și botezat ca Iisus. Amintirea acestei păsări fabuloase o găsim în legendarul Pangaion care era muntele sacru al geților din Tracia vechea Percia cum nu vreau să știe românii fiindcă le dărîmă scornelile, și se presupune că poate fi localizat în Rodopii Orientali, masivul Dragoion unde venea Fenixul și își aducea cuibul din Arabia pînă aproape de Panchea, în orașul Soarelui!

Cine nu se ţine de calea adevărului să i se îmbolnăvească afurisita limbă şi să-i cadă, fiind lipsit pe vecie de unealta minciunii. Și tot lor să li se usuce mîna cu care au scris atîtea mîrșăvii, falsificîndu-ne toată istoria, religia și cultura strămoșească!

Pentru că era un stratiot(ostaş) de toată isprava, boero Biseto l ne lasă T 29 cu o schiță a cetății Sarmisetuzo, spunîndu-ne şi ce răspunderi avea conducerea militară(strato) pentru liniştea dabo geto. Ca un stol de vulturi strato veghea fără întrerupere ca şarul torişţei geţilor să nu fie trecut de vreun nepoftit şi se avînta unde lupta era mai aprigă. Chiar dacă foloseau potecile ascunse, strato îi prindea pe mişei fără zăbavă, iar cetatea geţilor nu lăsa pe nimeni să o clevetească.

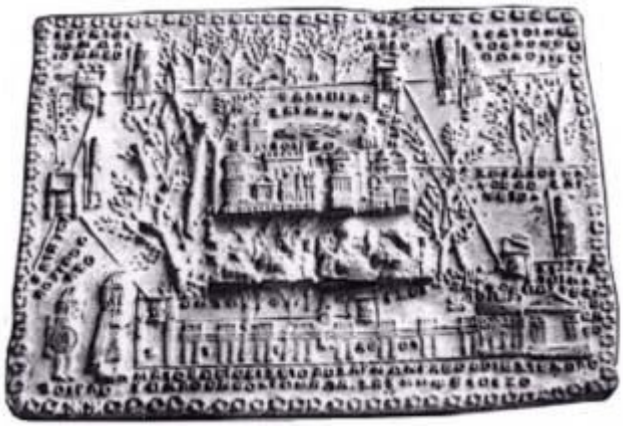

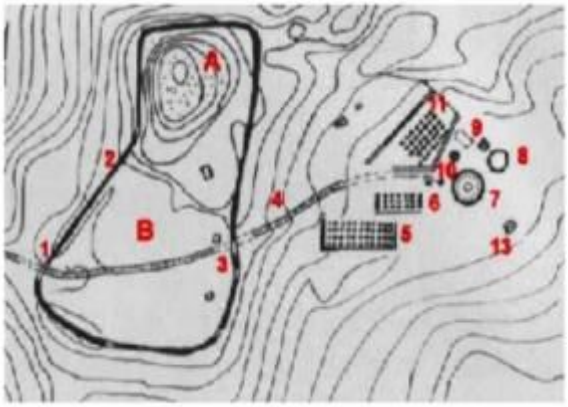

Din tăbliţa de plumb 29 vedem cum arăta dabo geto Sarmisetuzo pe la anii 280-270 î.e.n. cînd acest mare conducător al neamului străbun şi-a ,,terminat caierul" şi a mers în ceruri să dea socoteală pentru cele săvîrşite. Spre dreapta am pus o schiţă în relief pentru dabo geto aşa cum arată zona arheologică astăzi, unde se vede o asemănare uluitoare cu conturul de pe tăbliţă. Observăm că principala construcţie de pe tăbliţă este înălţată pe un pinten cu o rîpă mare, iar în partea de jos este un zid masiv la fel cum prezintă şi schiţa în punctul A unde era centrul administrativ. Zidul de apărare ce înconjoară construcţia principală de pe tăbliţă, este şi pe schiţă fiind străpuns în partea de jos în două părţi de un drum – porţile 1 şi 3 sub litera B – care merge în incinta sacră. Pe tăbliţă aceste porţi sînt figurate de construcţiile mai mari din capetele zidului din partea de jos a fotografiei.

Fiind bun gospodar al neamului său Boero Biseto trimitea solii pe la vecini să menţină legăturile de cinstită prietenei cu ei dar şi să iscodească de nu i s-a aprins vreunuia gînduri mişele de prăduire(T 27). Pentru asemenea misiuni trebuiau oameni destoinici şi isteţi care să culeagă informaţii şi să caute limbi de taină. Se pare că Macedonia trecea prin vremuri grele pentru că Biseto invită pe aliaţii acesteia să rupă înţelegerea iar el le va asigura protecţia. Prestigiul statului get era foarte mare dacă Boero Biseto intră chiar în ograda Macedoniei şi vrea să facă ordinea lui.

Tăbliţa 28 ne mai dezvăluie adevăruri uluitoare despre falsificata noastră istorie, ticăloşie pusă la cale de leprele iudeo-creştine, apoi chiar de către românii puşi în slujba întunecaţilor. În colţul stînga sus al tăbliţei, este chipul preotului judecător încadrat de inscripţii pe cele patru laturi, care toate au caracter religios sau de cinstire adusă Marelui Get Mato Boero Biseto. Deasupra capului scrie KI, care se citeşte CI după alfabetul latin şi înseamnă în româna veche a fi sau a

exista, taman conceptul de temelie a religiei strămoșești unde divinitatea unică și veșnică s-a numit la început Anu sau Ana cu sensul de cer, iar mai tîrziu Senta sau Sîntu cu sensul de ,,a fi”. În partea stîngă a profilului este scris ΔABIOΛΩTIΨIXΘOIEPO și trecut în alfabet latin despărțindu-l după limba veche rumună avem: DABIO(cetate) LOTI(lăți: a se mări, a se întinde) SIG(sig: atac, a pătrunde, a zdrobi, grație divină, blîndețe) TOI(miez, putere, învălmășeală) ERO(sufletul celui vrednic care s-a sacrificat pentru neamul său, strălucitor), cu sensul de: cetatea(ținutul) a fost mărită prin puternice lupte de cei cu suflet de eroi. Pe vertical sînt trecute și numele popoarelor aduse la ascultare cu sabia sau cu vorba bună de către marele conducător. BAΣ/TAP/NΩ/ΔA/ΛM/AT/ΩT/EY/ΣA/XI/ΨIMIIAΣΩ ΨEN ΣAPM/ATΩY/PAPO/ ΔAP/ΔANIΩ ΨIE ΓAΛI și trecut în alfabet latin cu despărțirea necesară avem: BASTARNO DALMATO TEI(tei: a lega cu tei, a pune laolaltă legînd) SACI GIMI(gimie: corabie mică, navă) IASO(iașii sau alanii) SEN(sin: golf, împreună cu). SARMATO RARO(rar, îndepărtat) DARDANIA SIE(sieși, de sine stătător) GALI. Și tălmăcit textul este așa: Bastarnii și dalmații i-am pus laolaltă cu noi. Cu o corabie mică am ajuns la saci și iași, apoi la îndepărtații sarmați și dardani și la galii statorniciți. Să ne lămurim puțin cum erau vremurile atunci pe la anii 275 î.e.n. pentru statul get condus de Boero Biseto unde se dau informații despre extinderea lui politică și militară: de la Marea Adriatică prin neamul dalmaților, pînă dincolo de Volga prin semințiile sacilor și iașilor, prinzînd la mijloc pe sarmati, iar din nordul locuit de bastarnii pe actualul teritoriu al Cehiei și pînă în sud la dardani, Țara Sfîntă sau Dio Getia era un vast spațiu ce cuprindea și alte neamuri care recunoșteau puterea Dabo Geto Sarmisetuzo.

Și Strabon după 300 de ani, în *Geografia* sa ne transmite aceste informații pe care istoricii români le consideră false și mincinoase! Astăzi și ciorile rîd de noi cînd aud numele de România și români, fiindcă aici și-au făcut cuibar lingvistic și niște ,,cioro-boro” cum scria M. Eminescu.

Sub chipul preotului judecător și deasupra medalionului lui boero Biseto este expresia ΤΡΟΥΠΕΩΣΟΡΘΟ, care vine adus în TROI(trai, existență) PEO(pio, piu: sfînt, pătruns de credință religioasă) SORTO(soartă), adică soarta existenței sfinte sau soarta vieții veșnice. Sub chipul Marelui Get realizat cu o grijă deosebită și un simț artistic aparte, scrie Μ ΒΩΕΡΟΒΥ/ΣΕΤΟ – MATO BOERO BISETO.

În partea dreaptă a chipului marelui preot scrie ΑΤΕΠ/ΟΥΔΙΟ/ΑΤΛΙ/ΟΟΝ/ΣΟΝΘ/ΕΛΟΡΥ/ΕΟΜ/ ΑΤ, textul continuînd pe vertical ΟΒΟΕΡΩΒΙΣΕΤΟΔΙΤΙΛΑΤΟ, și adus după gustul nostru este: ATE(ați: cai buni de călărit, armăsari)

POI(mulțime, numeroși) DIO(sfînt) AT(străbun, cer) LIO(lie: pasăre strălucitoare, măiastra) ON(neam, a se aduna) SONTEO(șonta: a schilodi, a tăia) LORU(liru: puternic, tare) EO MATO BOERO BISETO DITI(a spune, a striga) LATO(latu: peste tot, în cuprinsul...). Eu puternicul mato Boero Biseto am strigat către întreg cuprinsul să se adune mulțimea călărimii ca să facem război(a șonți) pentru sfinții străbuni urcați la ceruri.

La mijlocul acestui text este un mic cartuș unde scrie ΘΡΟΥΠΕ/ΥΜΑΤΕΩΓΕΘΟ – TROI PEU MATEO GETO, viață veșnică pentru Matei getul, adică să înțelegem că încă un getbeget s-a dus la cele veșnice după asemenea încleștări cu răii sau nepoftiții, ori poate chiar ei se duceau să-i supere pe alții cu sabie și jaf. Sub cartuș este scrierea: ΒΟΥΛΟΡΟΥΛΟΥΠΙΩΠΑΝΟΝΕΟΜΕΣΥΩ - BOILĂ ROI(roi: grup de albine care pleacă din stup, matcă) LOI(lăi: albi, suri) PIO(piu: credincios, pătruns de simțul religios) PANONEO MESIO. Boilă este conducătorul albilor credincioși din Panonia și Mesia. Aici mai avem o informație prețioasă cu privire la atribuțiile clerului get care era împărțit pe diviziuni teritoriale, iar pentru Panonia și Mesia îl găsim pe Boilă, nume existent și azi la românii din Ardeal. Să mai precizez că preoții geți – pio din text – umblau îmbrăcați în alb cum ne spun și manuscrisele esene descoperite la Marea Moartă. Sub text este un călăreț care are scris sub picioarele calului ΗΛΗΕΟ - ILIEO, cuvînt ce însemna titlul marelui preot.

După forma scrierii şi a imaginilor de pe tăbliţe, perioada dintre Dromichete şi Biseto l, adică prima partea a secolului lll î.e.n. cred că a fost deosebit de bună pentru neamul geţilor. ,,Eu, boiero Biseto, mare comandant al armatei l-am trimis în solie pe Ibero care a mers să-şi spună mesajul şi să iscodească. Gonind repede dintr-un loc în altul ca pleava de cînepă pentru a-şi striga mesajul, fără locuri unde să-şi potolească setea şi odihnindu-se pe pământ, acest om a dormit foarte puţin. Datorită obligaţiilor pe care le-a avut de îndeplinit către stat, el s-a îmbolnăvit şi a fost dus la asenul Zabolieo care l-a cercetat cu grijă, s-a socotit şi a reuşit să-l vindece de murdăria trupului. În toţi anii spre mirarea tuturor, el a fost luat la armată şi era trimis ca ştafetă a oştirii pentru a iscodi. Eli Eudias este supărat pe atacurile lui Mateo, care cu mulţimea clanului său se însoţesc pentru a se încăiera în Moesia atunci cînd apa se face ca piatra, se întăreşte ca osul şi ţine. Eu anul trecut am ieşit cu iscodire şi am trimis vorbă că garantez ieşirea

din subordinea noii Macedonii care i-a păcălit. Însemnată şi păstrată astfel de boierii conducătorului geţilor". Pentru serviciile aduse neamului său, solul Ibero se bucura de consideraţia celor din jur dar în special de preţuirea conducătorului neamului.

Mato Demaroe nu avem pentru el nici o tăbliță scăpată de la hoție sau dispariție, dar putem reface cîte ceva din viața acestui vrednic conducător datorită tăbliței 28, care ne spune că bravul mato a stat în fruntea Neamului Scoborîtor din Zei timp de 38 de ani începînd cu 270 î.e.n. și pînă în anul 232 î.e.n. În rîndul 2, luat de la stînga spre dreapta, al treilea medalion este al lui unde are în față un mic text care spune așa: ΜΑΤΩ ΔΕΜΑROE ΟΝ ΣΟΝΤΑ ΑΝΤΗΓΟΝΕΟ ΜΑΧΙΔΟΝΟΥ, iar prin transcriere cu alfabet latin avem: MATO(căpetenia civilă a geților) DEMAROE ON(neam, popor) SONTA(șonta: a ciunți, a șonți, a schilodi) ANTIGONEO MACIDONOI. Și tălmăcirea după urechile de azi sună așa: Neamul lui mato Demaroe s-a luptat cu Antigoneo al Macedoniei. Istoria ne spune că Macedonia a avut ca rege – corect basileu – pe Antigonos ll Gonatas care a domnit în perioada 294-239 î.e.n. Pe unele monede bătute de acest rege, numele lui apare scris ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ, adică atribuirea titlului de rege este una dintre născocirile istoricilor moderni, dar nu și singura după cum o dovedesc atîtea scrieri! De unde putem trage concluzia că mato Demaroe cu oștirea lui de getibegeți a șonțit ori tăiat pe cinste falanga condusă de căpetenia armatei Macedoniei, undeva pe la anii 265-235 î.e.n.

După boero Biseto nu mai avem scăpate și ajunse pînă la noi tăbliţe de plumb scrise cu faptele strămoşilor noştri aproape 200 de ani, deși ele au existat atunci cînd au fost descoperite în anul 1875 la Sinaia! Dar avem tăblița 28 unde mai apar și alți mato cu anii de domnie după cum urmează: Mateo Getul cu 5 ani, Matigo Koman Iseoi – 3 ani, Maico Sorsieoi – 40 ani, Orolo – 6 ani, Matigo Doicamoi – 8 ani, Sino Goe – 7 ani, Apodomeio – 6 ani, Doazo Gidoni – 7 ani, Biedo – 14 ani, Mamerio – 10 ani, fiind un total de 106 ani petrecuți în fruntea neamului get de către 10 mato și dacă îi scădem din 235 anul morții lui mato Demaroe, ajungem cu istoria scrisă pe tăblițele de plumb în anul 129 î.e.n. De aici pînă la începutul domniei lui Boero Bisto din anul 82 î.e.n. mai sînt numai 47 de ani pe care ,,pomelnicele" nu ne ajută să-i acoperim, dar o putem face cu alte tăblițe de plumb descoperite la Sinaia și încă nedispărute sau cu informații colaterale.

Mato Biedo are în fața medalionului acest mic text: ΣΑΡΜΥΟ ΘΡΑΧΟ ΡΕΤΕΡΩ ΥΣΘΡΥ ΟΛΟ ΓΕΤΟ, și scris cu alfabet latin este: SARMIO TRACO RETERO(*reteradă*: loc de retragere) ISTRU OLO(*olu*: vas de lut folosit pentru lichide care nu se pune pe foc) GETO. Tălmăcită scrierea pentru urechile noastre sună așa: Geții i-au stricat oala tracului Sarmio, obligîndu-l să se retragă de la Istru.
Pentru a înțelege acest mesaj istoric foarte scurt, trebuie să fac ceva precizări lămuritoare. După năvălirea galilor din anul 279 î.e.n. Tracia a intrat într-un adevărat haos politic, dînd prilejul regelui Macedoniei Philip V(221-179 î.e.n.) să ocupe țara, dar stăpînirea a fost de scurtă durată. Prin tratatul de pace de la Apameia semnat între Antiochus III și romani în 188 î.e.n. Chersonesesul a ajuns în regatul Pergamului, romanii devenind singura putere în zonă atunci când regatul macedonean a ajuns la sfârșitul existenței sale politice, în 168 î.e.n. Attalus III(138-133 î.e.n.), ultimul rege al Pergamului a lăsat moștenire regatul său Senatului Romei și astfel Chersonesesul trac împreună cu alte teritorii au devenit stăpînire romană. După aceste date istorice, domnia lui mato Biedo este undeva între anii 188 î.e.n. și 133 î.e.n. cînd cea mai mare partea tracilor erau sub sabia civilizatoare a romanilor.
Bigero – mato, conducător al geţilor(tăbliţa 35 necitită) înainte de boero Bisto este un mato pe care îl putem pune în acest interval de 47 de ani, unde am reuşit să descifrez mai multe cuvinte ce povestesc o polojenie din viaţa neamului get al Sarmisetuzei unde oştirea a fost nevoită să-şi dovedească încă odată vitejia în fața potrivinicilor.
Dan Romal – mato este un conducător amintit pe niște resturi de turnare care se găsesc fotografiate și reproduse la fila 282 în cartea *Cronica getă apocrifă pe tăbliţe de plumb*?, scrisă de Dan Romalo și apărută în anul 2005 la editura Alcoor din București. Autorul cărții nu amintește nimic de această coincidență de nume fiindcă nu a citit respectivele semne de pe resturile rămase de la turnarea de încercare. Tot pe ele apare și figura nefinisată a unui bărbat cu barbă ce seamănă cu cel de pe tăbliţa 34.
Moiesoe – mato are tăbliţa 8 care ne spune următoarea povestioară: ,,Geții, copiii dolofani și frumoși ai Istrului au pornit sfada aceea vai, cu duhurile protectoare strămoșești ale românilor, vai, cînd mato umbla de colo-colo prin cetatea Armeo. Neamul prostănac al lui Bisica a năvălit întocmai peste duhurile strămoșilor cînd a început să

dea ploaia. Să dea patosul ceresc peste acest ciot de geți și să-i alerge la mato Moiesoe pentru a cere iertare ca la un metoc. Cetatea acestui neam murdar merge în robia stomacului crezînd că îngerii cînd se adună în roua zorilor de zi, flecăresc și înfulecă. Eu am strîns două sate pline ochi de geți și eu i-am pus să facă plecăciuni repetate care să fie ca o nadă pentru duhurile strămoșești, astfel ca adunarea femeilor respectate istrene să poată cerceta chipul îngerilor și al duhurilor strămoșilor. Bucățica mea de scriitură." Ceva asemănător s-a întîmplat cu mai bine de 100 de ani înainte, pe timpul lui mato Bazorio tot cu geții din Mesia – presupun că tot aici s-a întîmplat și pățania povestită pe această tăbliță – fiindcă nu le prea plăcea stăpînirea de la Sarmisetusa.

Boero Bisto – mato, conducător al neamului geţilor între anii 82-44 î.e.n. a dus permanent o politică de întărire a statului get purtînd numeroase războaie cu vecinii sau cu populaţiile care erau aşezate printre șatrele geților. Strabon(63 î.e.n. – 26 e.n.) scrie în *Geografia* la Vll,11 despre aceștia şi vijeliosul lor conducător că: ,,**Boerobista, get de neam,** după ce a luat asupra sa, puterea peste poporul său, s-a apucat să-l refacă în urma deselor nenorociri. Şi, prin muncă necontenită prin cumpătare şi disciplină **a făcut ca în scurt timp să întemeieze un imperiu mare şi să supună geţilor toate popoarele din vecinătate**. Ba chiar romanii încep să se neliniştească, cînd l-au văzut trecînd cu îndrăzneală peste Istru şi să devasteze Tracia pînă în Macedonia şi Iliria, să pustiească pe celţii amestecaţi cu tracii şi cu ilirii, să nimicească chiar pe boienii lui Cristasir şi ul tauriscilor... lăsând la o parte trecutul îndepărtat al geţilor(SCIV, 7, 1-2)... .Nu ne putem îndoi - din cele spuse de Posidoniu - **şi, de asemenea, bizuindu-ne pe întreaga istorie a geţilor, că în neamul lor rîvna pentru cele divine a fost un lucru de căpetenie"**, numai cînd acesta ajunsese prin faptele de arme, să le facă insomnii romanilor în prima parte a secolului l î.e.n. Dar precizarea făcută de Strabon că a lăsat ,,la o parte trecutul îndepărtat al geților" dovedește fără putință de tăgadă că Neamul Scoborîtor din Zei din Țara Sfîntă aveau o istorie reală de sute și sute de ani, recunoscută atît de greci cît și de romani, și numai tîrziu jegurile criminale iudeo-cretine i-au scos din istoria antichității umplînd-o în loc cu fel de fel de scorneli revelate lor de către Talpa Iadului și Satana. Dovezile arheologice venite din cultura strămoșilor mei geți, în special ceramica de uz comun cu caracteristica ceașcă, au

fost la descoperite în dreapta Dunării, la Budapesta, Eisenstadt până în Silezia, arătînd prezenţa efectivă a neamului get în nordul teritoriului actual al românilor, alături de alte seminții. Tot Strabon la VII, 5, 2 amintește că: ,,Dacii pretind că acest ţinut ar fi fost al lor, cu toate că este despărţit de ei(celți) prin râul Parisos” și cred că autorul se referă la boii și tauriscii cu care mato boero Bisto a purtat lupte crîncene. Amintirea acestor adevăruri istorice le găsim menționate și de către episcopul iudeo-creștin Iordanes care în Getica 67 scrie: ,,După sfatul acestuia (Deceneu) goţii au început să pustiască pământurile germanilor pe care acum le stâpânesc francii”. Numele de franci a fost dat mai multor triburi germanice care în secolul l î.e.n. stăpîneau teritoriul actual al Bavariei și Turingiei din nord, ținuturi care se învecinează cu Cehia. Că informația este corectă, vine și ne-o dovedește arheologia care a descoperit pe actualului teritoriu al Bratislavei o cetate din piatră zidită din ordinul marelui get și luați după calea adevărului ,,goții” lui Iordanes sînt în fapt strămoșii noștri geți. Iar peste 2000 de ani, tot pe aceste meleaguri, în regiunea de est a Cehiei numită Moravia era ținutul Walaska unde trăiau păstorii valaski, adică vlahi sau rumuni. Românul T. Burada, într-o călătorie făcută în această regiune în anul 1893, îi găsește la baștina lor pe urmașii acelor geți din timpul lui Boero Bisto cam în număr de 150000 de suflete dar pupincuriștii latriniști, istorici și lingviști, au spus despre căutătorul de adevăruri că este nebun și trebuie dus la balamuc avînd ei grijă să ne scrie istoria numai după poruncile papistașilor și cazarilor. R

Tăbliţa 36 turnată de către Boero Bisto ne spune că geţii din Mesia iarăși au luat-o razna rupînd în bucăţi glia străbună peste care s-au înstăpînit nişte lichele. Conducătorul împreună cu nobilii români au pornit la drum să ceară socoteală acestor pui de lele şi să-i toiegească pentru ticăloşiile săvîrşite. ,,Boero Bisto împreună cu însoţitorii săi români au pornit la drum să facă război(să taie). Astfel, a strîns spre cercetare întocmai mulţimea neamurilor din Mesia. Supţi(prădaţi) micii fermieri de acolo s-au înrăit(răsculat) împotriva geţilor de la Istru care au rupt în bucăţi şi au luat cu forţa glia străbună a neamului pe care au dat-o unor lichele(tripă lele). Astfel strigoii s-au adăpostit la ei iar ai noştri nobili români din cetatea geţilor i-au toiegit pe aceste lichele. Păţania a fost şoptită la sfat de tainâ de getul Dapiso, getul Orolio, getul Zuraso, getul Guero, getul Zamio, getul

dreptcredincios(mare preot) Gormio, getul Seizo, getul Maniso, getul Berisoe, getul Dogie, getul Carpodo, getul Parioso, getul Montueo, getul Guroeso, getul Peluet şi turnată de conducătorul boero Bisto. Cît despre cei care vor călca în picioare această poruncă vor fi aspru apăsaţi(pedepsiţi cu moartea). Conducătorul le va da mişti şi le va striga: jeg viu ia-i!" Cred că numele corect al conducătorului este Bisto pentru că boero era un titlu sau funcție care mai apare la patru conducători fiind şi grupul de sfetnici al lui boero Biseto l. Tăbliţa 37 ne povesteşte despre campania geţilor împotriva tracilor precum şi necazurile venite peste Bisto în acele vremuri. ,,Nobilul boero Bisto şi-a adunat cu grijă nobilii să-şi îndemne caii pentru a lovi şi a tăia în bucăţi pe fricoşii traci. Astfel la întoarcerea însoţitorilor(oastei), locuitorii s-au strîns pentru că regele şchiopăta(era rănit) şi a fost adus iar pe faţa falnicului său chip se vedea durerea. Sfînta minune se observă cîteodată la sărbătoarea mea. La locul adunării am pus covoare pe jos în jurul cazanului mare şi i-am îndemnat să ia din el pentru că le-a dat-o sfîntul Zabelio. S-au trecut la catastif veniturile curtenilor pentru plata birului cuvenit dar chipurile lor s-au aprins şi au început să strige însă i-a prins sfînta ruşine cînd le-am aminti de oluri. Se zice că mama îşi scoate în faţa satului totdeauna fiul îmbrăcat în senic pentru a se fuduli. Priveşte la felul cum a condus această pleavă de cînepă care a stat în fruntea cetăţii. Cît despre Gezo, mita îi ajunge să fie ţeapăn de băutură iar pe mama lui o lasă să umble fără rost în sesie. Sfîntul Mîntuitor le-a spus lor: unde nu este cap, vai de picioare! I-am pîndit pentru că s-au ascuns într-o văgăună(adîncitură) unde i-am gonit, i-am prins şi i-am lovit. Cercetată şi povestită(scrisă, turnată) de preotul judecător credincios în cruce". Grija lui pentru binele neamului get nu era totdeauna susţinută şi de cei apropiaţi iar sminteala şi băutura făceau mare necaz. Din tăbliţa 38 aflăm cum înţelegerea geţilor de a-i primi pe bastarni printre şatrele lor pentru sălaş şi păşune, se transformă în cleveteală şi conflict deschis. ,,Priveşte Eni bastarnule, şi du-ţi în Macea, cetatea neamului tău murdar şi schilod, seul sitit şi cîştigat prin vicleşug. Uite această pleavă de cînepă care se căieşte cu putere din toţi ficaţii că au făcut o afacere proastă cu românii. Astfel sfîntul Zabelo a spus locuitorilor cetăţii geto-dacilor să se adune pentru luptă şi să dea răutatea înapoi. Boero Bisto i-a luat pe români şi a oprit astfel mulţimea de bastarni la marginea hotarului unde locuiesc. Cu steagul lui boero Bisto în frunte,

oastea s-a adunat în linişte şi a alergat pentru a încercui cu mare desime în jurul zidurilor cetăţii. Au purces să taie rău pe roşcovanii care şi-au găsit adăpost printre şatrele(neamurile) noastre. Neamul cetăţii geţilor a închis gura pentru totdeauna multora din neamul zdrenţăroşilor care alergau ca nişte nebuni şi se ţineau în cerc. Se şopteşte prin agie că Dima, fiul lui boero Bisto s-a îmbolnăvit şi este uns cu ire iar rudele îl însoţesc să ajungă la şatra sa. Turnată pe moşia geţilor de către conducătorul boero Bisto. Sfînta cetate Sarmisetuzo. Credinciosul în sfînta cruce, conducătorul boero Bisto". Dar acţiunea împotriva bastarnilor i-a adus lui boero Bisto mare necaz pentru că şi-a pierdut fiul care îl pregătea să-i urmeze la conducerea neamului. Nenorocirea s-a datorat basileului Beresio(T 39) care l-a dus pe Dima să treacă rîul(Mureş?) într-un loc periculos unde apa era plină de sloiuri iar el a căzut rănindu-se rău. Şatra Bosof era îndurerată iar viitorul ei s-a dus în prăpastie. ,,Boero Bisto i-a luat comanda armatei cetăţii geţilor lui Beresio pe care i-a dat-o el mai devreme pentru că este gură-rea. Iarna, cînd treceau printr-un ostrov, calul l-a aruncat într-un şanţ(pe Dima) unde s-a schilodit rău. Neamul lui s-a adunat la torişte, şi a înşelat cu putere spunînd că el l-a scos pe Dima din apă. Acest om lipsit de tărie a plecat pe furiş ca un mior şi s-a ascuns într-o pădurice de pe malul rîului dîndu-şi arama pe faţă şi aducînd nenorocirea peste el. Ne-a dus cu vorba zicînd că învăţătura vie românească nu spune să iei azimă pentru a mărturisi. Astfel rudele au adus de mai multe ori bere ca jertfă sfîntului Zien. Aşa, succesiunea nobilei şatre Bosof s-a dus în prăpastie. Însoţitorii au strigat de ce acesta(Dima) a ajuns în apa adîncă şi plină cu sloiuri de gheaţă. Păţania a fost înfăţişată rudelor credincioase trecute la cele veşnice printr-o liturghie pentru pomenire. Priveşte cum este faţa uliului care este întins pe ghioci. Conducătorul. Ţesătura mea a fost stricată(viitorul meu a fost distrus)". Autoritatea lui Bisto i-a făcut pe unii conducători locali să se răscoale cum a făcut Rebodeno iar isprava este spusă pe tăbliţa 40. ,,Nobilul boeri Bisto, conducătorul cetăţii geţilor a adunat călărimea şi s-au dus toţi către Sibiu, să-l atace şi să-l prindă pentru judecare pe vicleanul Rebodeno. Arcaşii au cercetat cu mare grijă şi cu chiote, norodul a atacat clanul duşman pe care l-a tăiat rău. Avînd alături îngerul său păzitor şi pe sfîntul Tiaz, cu fală conducătorul boeri Bisto a învins după o mică luptă. Cu mică trudă a strîns cu putere pe şeful duşman şi a luat cetatea getă Sierema.

Gospodarii satelor eliberate s-au închinat în faţa lui boeri Bisto şi au primit drept de a se aşeza în locul nobililor răi. Eu am scris-o în cinstea lui Sarmis pentru ziua sfîntă". Cum a fost judecat răzvrătitul nu se mai spune în tăbliţă dar pedepsele erau aspre în acele vremuri. Florin I. Costea și Fl. Salvan, arheologi la Muzeul de Istorie al județului Brașov au făcut numeroase cercetări în siturile din Țara Bîrsei la Tipia Ormenișului(armen + işului) și Tipia(căciulă, tabie, tichie) Racoșului. Fortificațiile antice din aceste locuri au fost distruse de un incendiu pe la mijlocul secolului l î.e.n.. Ei presupun că aici a fost rege Rebobostes după izvoarele grecești,sau Rebodeno după cum scrie pe tăblița de plumb descoperită la Sinaia. Și latinul Trogus Pompeius în Istoria lui Filip, proologul cărții XXXll scrie despre acest conducător local: „S-a mai vorbit despre originea panonilor și creșterea puterii dacilor sub regele Rubobostes."
Tăbliţa 41 spune ce a păţit un comandant de oaste cam focos, care a încălcat tradiţia căsătoriei, s-a supărat foc şi a hotărît să se răscoale împotriva conducătorului boero Bisto. „Acest Gelu cel roşcat cu ghioagă(buzdugan ca semn al funcţiei de conducător în armată) s-a întors(părăsit) de la soţia Lia şi este luat(căsătorit) cu Zoe. În întăritura sa a fost bătut rău la tălpi ca să primească îndurarea lui Zabeloe. A zăcut pînă la sărbătorile de iarnă cînd s-a ridicat împreună cu rudele sale şi a fost lăsat să fugă să se întîlnească cu armata lui. Pentru a opri zîzania rea ce o băga în armata geţilor, a fost împuternicit Eno să-l prindă cu atenţie şi cu socoteală pe acest nimic, să-l scurteze de cap şi să-l ia. Este luat şi azi a fost purtat într-un senic negru prin cetate. Cei care l-au ajutat au fost găsiţi ascunşi în ocolul vitelor, aduşi în cetatea geţilor iar adăposturile lor au fost dărîmate cu berbecul. Puţina cenuşă a fost dată Ţării Sfînte şi sfîntului Donizeto. Cei din neamul lui Goi s-au speriat şi s-au îmbătat ca nişte putori! Eu Otis împreună cu preoţii am mers la ei şi le-am strigat: linişte! Cercetată şi păstrată de boero Bisto credinciosul în sfînta cruce şi conducătorul geţilor. Sfîntul toiag al geţilor care merge şi bate în sfîntele porţi ferecate ale judecăţii cereşti!" Ce să mai spun, vremuri crîncene şi lume aspră dar cu simţul dreptăţii şi mustind de evlavie pentru religia sfintei cruci!
Că nu-l aveau la rînză pe falnicul get mulţi nobili, ne-o spune tăbliţa 42 unde conducătorul ne povesteşte cum o ceată de mişei au vrut să-i termine caierul înainte de vreme. S-au adunat în faţa cetăţii Sarmisetuzo pe o curătură şi au pus mişeii la cale prinderea şi uciderea

lui Bisto. Grupul s-a împărţit în mai multe facţii şi au purces la executarea acţiunii în timpul mesei pe care acesta o lua împreună cu alţi nobili, soţia şi doamnele acesteia. ,,Mulţimea rea şi aprigă împotriva mea s-a adunat pe laze. Eu m-am dus în cetate batjocorit şi certat de nobilii noştri români. Eu am dat de aceste facţiose murdare care s-au unit şi s-au însoţit în intriga lor împotriva lui boeri Bisto. Au fost chemaţi şi s-au dus la această pleavă de cînepă Antonei şi au zis aceşti răi să meargă împreună în grupuri mici pentru a-l lua şi tăia pe boeri Bisto. Într-un loc cu soare puţin, boeri Bisto împreună cu nobilii săi stăteau la masă. Regina lui a stat la masă cu cei adunaţi dar nu a băut. Acest om încăpăţinat şi ascuns a sărit pe tine. Femeile şi fetele tinere îmbrăcate de sărbătoare strigau că acest om slab te-a rănit. A fi îmbrăcat cu haine de nobil nu dă de grijă(bănuială)". Salvarea conducătorului a venit chiar de la soţie, iar pe îndrăzneţul mişel cred că l-a mîncat moartea.

Tăbliţa 43 ne spune despre un alt atentat asupra lui Bisto săvîrşit în urma unei campanii militare undeva la Marea Neagră. ,,Poporul trebuie să ştie că inima marelui conducător get a fost lovită de un chin cunoscut. Anul trecut cînd dormea pe un mal nisipos(plajă) a fost lovit vai! fără pricină după ceafă, dar Zabelo l-a înviat şi nu l-a lăsat omorît. Pentru cetatea geţilor au urmat zile chinuite şi fără strălucire. Pe malul mării a fost căutat un bordei cu pământ umed jos unde a fost dus el. Trei dintre soţi l-au luat, l-au dus pe frumosul conducător şi l-au pus jos pe o grămadă de fîn unde sfîntul Zabelio l-a vindecat. Eu conducătorul boero Bisto".

Şi nu a fost să moară conducătorul neamului get cînd au vrut răii ci atunci cînd s-a terminat caierul cum spune diacul în tăbliţa 44. ,,Ieri, în cetatea geţilor s-a făcut itros şi s-a cerut de la Sarmis să dea totul pentru conducătorul bolnav cum este scris de către diac. Zoe se teme că azi a venit ziua judecăţii cum spune poetul pentru cel care ieri era grav bolnav. Toată seara trecută a aiurit iar azi au zis că s-a terminat caierul iar capul părintelui a fost răpus. Astfel Zoe i-a spus preotului Ilo să-l încalţe pentru ultimul drum şi să aibă grijă de fratele său mai mare. În română avem cuvîntul busta cu sensul de putere ascunsă, pe neaşteptate. Moartea lui boeri Bisto a fost anunţată de adunarea cetăţii geţilor iar dispariţia falnicului get a lăsat în urma sa un mare gol dar şi mulţi înciudaţi.

Bezine – mato(44 – 30? î.e.n), cel care l-a urmat pe Bisto, a avut de înfruntat o situaţie foarte grea(tăbliţa 45). Scăpaţi de strînsoarea falnicului get, mulţi nobili s-au stricat în apucături mişele ajungînd să necinstească sfînta cetate a Sarmisetuzei. A încercat să facă pace cu murdara Roma dar solia trimisă a fost găbjită de aceşti nemernici şi pusă la popreală. Nici falnicii oşteni geţi nu-şi mai găseau vrednicia faptelor din trecut. Cu toată vitregia vremilor Bezino ştie că trebuie să diriguiască neamul străbun al geţilor pe drumul destinului lăsat de Moş Arimin şi luminat de Sarmise. ,,Conducătorul Bezine, uns ca leu ocrotitor, a spus că a visat cum neamul nobil al geţilor trebuie să se adune în jurul sfîntului Zabelo, să-i pese de sine pentru că stă în cetatea getă a lui boeri Bisto. Neamul se îmbată şi se bate rău iar cei cu stare se duelează ca fiul lui Coe Sobo. Eu am încercat să-l iau pe Ilo să fie cu mine la Roma şi să cerem să dea drumul solilor noştri din captivitate. La Atena, am dosit la Sifo arme strînse cu ţîrîita la îndemnul nostru, pe care boeri Bisto le-a lăsat cîndva. Cu acest gînd strigat de Zamolsei, comandantul militar Onero şi soţii săi s-au unit în jurul cetăţii geţilor. Sfîntul Dionise a spus că pentru a merge pe drum cu o osie pătrată, trebuie încercată orice metodă". Pe tăbliţă sus, se vede portretul lui Bezina iar pe chenar sînt mai multe simboluri cultice. În partea de jos se văd îngerul, capul de bour cu crucea sub el, iar un get ţine în mînă steagul strămoşesc.

Orilieo – mato, conducător al neamului geţilor(30? – 20? î.e.n.) i-a şonţit rău pe galii/galaţii lui Monsiro Dimpo stabiliţi pe undeva prin sudul Moldovei, dar bucuria victoriei şi aburii beţiei au pierit în faţa frigului care l-au îndurat dormind sub cerul liber. Cum aveau şi ceva glagorie în tărtăcuţă nu s-au făcut de rîs urlînd la lună. L-a trimis în solie pe scumpul Cozon la sciţii cei mişei din cetatea Gramio iar el va veni din urmă să cerceteze oarecare pricini şi să hotărască pe loc precum un om plin de înţelepciune.

Pieptene scit din aur, iar getul din dreapta care are pe cap căciula specifică, ne dovedește faptul că s-au și luptat cu acest neam și nu au trăit numai în liniște și pace. Tăbliţa 46 arată că influenţa statului geţilor ajungea pînă dincolo de Nistru în lumea sciţilor care se supunea sistemului juridic al acestora şi confirmă informaţiile anticilor privind felul geților de a face solie. Oastea geţilor era condusă de priceputul Gilozimo. ,,Dragă mamă, lasă pe Roni, să meargă cu noi şi să ne însoţească cu deosebitele lui cîntece într-o mică solie getă a scumpului Cozon la cetatea scită Gramio. Cînd vom intra în micul teritoriu al acestui neam leneş şi viclean, le vom striga acestor supuşi ai locului, că noi puternicii sosim! Apoi cu mici înflăcărări, vor spune cu măsură durerea lor. Să cerceteze bătrînii şi apoi eu voi sta să dau judecata sfîntă. Dumnezeu/Senta i-a spus conducătorului să vă cerceteze pentru a deveni Om. Am trecut şanţul şi am găsit locul în zid pentru a intra în cetatea galului Monsiro Dimpo. Nici terminarea fioroasei palisade cioplită, nu m-a înduplecat şi nu m-a înfricoşat anul trecut. După ce am luat-o, am făcut o beţie. Toată ceata murdară de glod a ieşit afară să se culce. Ne-am ogoit şi ne-am culcat într-o linişte de mormînt sub cerul liber(clar de lună). Ne-am trezit brusc toată ceata pentru că ningea. Am fost goniţi dar nu puteam certa sau jigni luna! Caută pe Tegotei să ceară satelor geţilor să coase şi să strîngă cît mai multe togi noi. După dezgheţ, apele au crescut şi am dat bărci oamenilor să treacă înapoi, aducînd laudă lui Dumnezeu. Înţeleptul Gilozimo al geţilor care merge în fruntea soţilor(oastei). Zic! Soarta a

dat neamului această minune, care ne ţine adunaţi pentru a ne îndruma. Eu, conducătorul Orilieo”. În mijlocul casetei este imaginea lui Orilieo. Mai avem de la acest conducător plin de fală şi un medalion din tinereţea lui care, prin textul imprimat ne ajută să înţelegem mai bine acele vremuri. Stînga: ,,Cel care a băgat frica în toţi umflîndu-şi pieptul este Oriloe conducătorul cetăţii Sarmisetuzo”. Dreapta: ,,Eu leul tînăr am luat seamă la cel care s-a luptat cu neamul românilor şi astfel nobilul Eno să fie judecat pentru cele săvîrşite”. Nu avem şi alte informaţii să ştim dacă s-a luptat cu Roma sau alte seminţii potrivnice şi nu ştim cine a fost acest nobil Eno pe care l-a trimis la dreaptă judecată. Dar existenţa conducătorului geţilor şi implicit autenticitatea tăbliţei este menţionată de scriitorul roman Trogus Pompeius Justinus care a trăit în secolul l î.e.n. unde în Historiae Philippicae la XXXll, 3 ne luminează cum erau vremurile pe atunci: ,,Şi dacii sînt din neamul geţilor. Ei, în timpul regelui Oroles, fiindcă nu s-au luptat bine împotriva bastarnilor, ca pedeapsă pentru laşitatea lor, au fost siliţi din ordinul regelui, ca atunci cînd se culcau să-şi pună capul în locul picioarelor şi să facă servicii pentru femeile lor, care servicii de obicei li se făceau. Şi situaţia lor nu s-a schimbat decît atunci cînd şi-au spălat ruşinea prin curajul deosebit din război”.

Cozon – mato, sau Coson cum apare pe moneda de mai jos, conducător al geţilor(20?-15? î.e.n) amintit în tăbliţa de mai sus, se ducea într-o mică solie la sciţi trimis de mato Orilieo. De la el s-au păstrat monedele de aur cunoscute sub numele de cosoni. Dar mai este amintit și de istoricul latin Suetoniu(69-130) ca rege al geților în lucrarea De Vita Ceasarum - ,,Cosoni Getarum regi” - confirmînd atît veridicitatea tăbliţelor de plumb descoperite la Sinaia cît și informațiile transmise de scrierea strămoșească așa cum le-am citit eu.

Cotizo – mato(15 î.e.n.? – 15 e.n.?), a reuşit să întărească mult puterea statului geţilor. Nu s-a sfiit să atace cu vigoare pe romani în sudul Mesiei, Iliria ajungînd pînă în Macedonia ca să-şi apere glia de

aceşti căpcăuni nesăţioşi. Suetonius ne spune că puterea romană prin împăratul lor Octavian au chibzuit adînc şi au socotit că este mai bine o alianţă cu aceşti neastîmpăraţi geţi decît un război pe viaţă şi pe moarte. Au propus ca fiica lui Cotizo să-i fie soaţă lui Octavian iar fiul lui Cotizo să o ia de nevastă pe fiica lui Octavian. Pentru a-şi vedea nata, fiul lui Cotizo pleacă la Roma(T 47) dar pe drumul de întoarcere este atacat de o ceată de lifte iar o săgeată îl răneşte rău în piept. Este adus pe corcie pînă acasă şi imediat moare. Cred că vicleanul Octavian a pus la cale această mişelie a uciderii fiului lui Cotizo pentru ca alianţa să fie anulată. Dacă geţii ar fi fost un popor de barbari aşa cum au mîncat lături grecii şi latinii pe această temă, atunci nu ar fi existat o umilinţă mai mare pentru un împărat roman decît să-şi dea fata unor sălbatici ce se considerau egalii lui. Prea pute această mizerie antică a mincinoşilor de profesie colportată de atîtea lichele din neamul nostru. ,,Noi ne-am pomenit înconjuraţi de o mulţime de oameni care se învîrteau în jurul nostru, ne goneau ca nişte năluci, ne atacau cu putere să ne prade ca o haită de lupi. Ne-am oprit imediat iar eu Ilo Românul am avut gîndul de a-i pîndi pe aceşti răi, m-am răţoit şi am strigat la ei, iar mulţimea s-a dat înapoi descurajată dar plină de ură. Ne-am adunat şi pe tăcute, toţi ca unul i-am pîndit şi ne-am luptat cu ei = D(dio: sfînt) – S(Sarmis: veşnic). Soţii viteazului leu român s-au strîns şi s-au luptat cu putere ieri seară pînă a dat în noi oboseala dar i-am învins. Neamul lui Cotizo s-a culcat dar fiul său a fost rănit în piept de o săgeată. El striga de durere şi a fost adus de la Roma la Sarmisetuzo pe jos(pe corcie, targă). După lupta cu aceste căţele fricoase, pe noi toţi ne-a cuprins durerea. Cînd el a sosit, eu Cotizo am ieşit doborît şi am adus pentru noi prima apă sfinţită – agheasmă – a lui Zoe şi săpăligă. Fiul a fost dus pe ţol prin toată cetatea şi a fost plîns cu strigăte de curioşi. Ieri seară tu ai murit iar cetatea şi-a pus haine de sărbătoare şi mi-a cerut mie să rizuiesc în placă şi s-o torn. La răsăritul soarelui se va ridica precum roua şi se va duce să fie judecat şi să stea în cealaltă viaţă. Cotizo săpat(chinuit) de lacrimi; Sfîntul; Sfîntul meu Zoe". Roma s-a învrăjmăşit rău pe geţi şi au urmat acţiuni de jaf de o parte şi de alta a Istrului. În anul 15 î.e.n. Cotiso trece Istru cu mare oştire şi face prăpăd înspre vest în provincia Illyricum. Între anii 12-9 î.e.n. romanii lui Octavian cuceresc Panonia, teritoriu al neamului get ce făcea parte din toriştea ce o conducea Cotiso. Despre acţiunea geţilor lui Cotizo, Suetoniu spune la 20 ,,…a oprit şi

incursiunile dacilor, ucigînd trei dintre conducătorii lor împreună cu un număr mare de soldaţi”.
Mai găsim informaţii despre Cotizo la Annaeus Florus care a trăit în secolul ll al erei noastre şi a scris*Epitole* LV, 12 unde precizează despre *Războiul cu dacii*: ,,Dacii trăiesc în munţi. De aici sub conducerea regelui lor Cotiso, de cîte ori Dunărea îngheţată făcea să se unească cele două maluri, luau obiceiul să se coboare şi să devasteze regiunile învecinate. Caesar Augustus a găsit de cuviinţă să gonească acest popor, la care se pătrundea cu anevoie. Trimiţînd deci pe Lentulius, acesta i-a gonit pe celălalt mal. Şi stabilind aici garnizoane, Dacia cu această împrejurare n-a fost bătută, ci războiul a fost numai înlăturat şi amînat”. În anul 6 î.e.n. romanii organizează o acţiune de prădăciune la nord de Istru condusă de Sextus Aelius Catus reuşind să distrugă o mare parte a dabelor geţilor şi să strămute în sud 50000 de oameni, pentru a micşora cerbicia acestora dar şi ca sursă de venit pentru romani prin creşterea numărului birnicilor. Geţii se adună şi năvălesc plini de furie în acelaşi an în Mesia dînd pradă focului tot ce au întîlnit în cale şi se purta cu tunică şi săndăluţe. În anul 11 e.n. romanii pun la cale un atac de anvergură condus de Cornelius Lentulus împotriva geţilor. S-a jefuit tot sudul Munteniei dar şi Banatul a avut de suferit atenţia acestor prădători. Cotizo nu a rămas dator şi iarna i-a încălzit pe romani dînd foc castrelor şi cetăţilor din sud. Presiunea romană se întăreşte asupra geţilor tot mai mult. Marea răscoală a geţilor din Panonia este înăbuşită în anul 9.e.n., o parte a populaţiei este deportată iar zona a devenit o provincie romană cu consecinţe grave asupra siguranţei statului geţilor şi a istoriei neamului nostru.
Suetoniu a trăit între anii 75-160 e.n. şi a ocupat funcţii importante în statul roman iar sub Hadrian 117-138, a fost secretar al cancelariei, căzut în dizgraţie tot sub acest împărat se retrage din viaţa publică şi începe să-şi scrie operele din care numai *Vieţile cezarilor. Doisprezece cezari* a reuşit să străbată timpul. Textul românesc este tradus după unul german apărut în anul 1908, iar acesta este tradus după un manuscris latin din secolul Xl. În *Cartea a doua Divinul Augustus* la 63 spune despre aranjamentul matrimonial al împăratului roman: ,Cu Scribonia a avut o fată pe Iulia… Pe Iulia a căsătorit-o mai întîi cu Marcelus, fiul surorii sale Octavia, abia ieşit din vîrsta copilăriei, după moartea lui Marcellus, cu M. Agrippa obţinînd de la

sora sa să-i cedeze ginerele… Cînd Agrippa a murit, a căutat multă vreme, pînă şi în ordinul ecvestru, pînă să-l aleagă pe Tiberius ca fiu vitreg; l-a obligat să-şi abandoneze soţia deşi era însărcinată şi îi dăruise un copil. M. Antonius scrie că mai întîi i-o propusese pe Iulia fiului său Antonius, apoi lui Cotis, rege al geţilor şi că în aceeaşi perioadă îi ceruse în schimb regelui pe fiica acestuia în căsătorie". Prin anul 42 î.e.n. Octavian Augustus se căsătoreşte cu Scribonia iar Iulia se naşte în anul 39 î.e.n.. În anul 38 se căsătoreşte cu Livia Drusila de la care nu a avut copii. În anul 25 î.e.n. Iulia este căsătorită cu M. C. Marcellus şi după moartea acestuia, în anul 21 se căsătoreşte cu Agrippa cu care are doi copii. Cînd generalul Agrippa moare în anul 12 î.e.n., Octavianus o căsătoreşte în anul 11 î.e.n. pe Iulia cu viitorul împărat Tiberius. Tăbliţa 47 este dovada acestei combinaţii menţionată de Suetoniu şi pusă la cale de împăratul Octavianus Augustus în anii 12 î.e.n. sau 11 î.e.n. după moartea lui Agriipa.

Publius Ovidius Naso(43 î.e.n. – 17 e.n.) este cel mai bogat izvor de informaţii pentru strămoşii noştri din timpul lui Cotizo. După ce a încercat în zadar să-şi îmbuneze împăratul pentru a-i schimba locul exilului din cetatea Tomis, a învăţat limba geţilor şi a scris chiar poeme în această limbă. El nu pomeneşte niciodată pe daci, pentru el get sau dac sînt totuna.

Tristele ll „Eu numai fost-am trimis lîngă a Istrului guri înşeptite,
Unde de-a Polului Nord geruri cumplite rebegesc.
De meterei, colchieni, de iazigi şi de a geţilor gloată,
Doar ale Istrului lat ape, adînci ne despart. ……"

Tristele lll „Am uitat pînă şi să vorbesc. Îmi sună mereu în urechi graiul tracic şi scitic şi mi se pare că pot să scriu versuri în metrica getilor. Crede-mă, mă tem să nu amestec vorbe latine cu vorbe din Pontus, pe care să le citeşti în scrisul meu. Dar, oricum ar fi, scrisoarea mea citeşte-o cu bunăvoinţă şi scuz-o pentru situaţia în care mă găsesc." Din acest text, poetul latin ne spune explicit că limba geţilor putea fi înţeleasă şi de către romani dacă se străduiau puţin, deci erau limbi înrudite cu rădăcină comună şi asta se cunoştea înaintea cuceririi parţiale a Getiei, zicere ieşită chiar de sub pana unui latin sadea şi nu de leprele care s-au dat de ceasul morţii numai să ne facă mai latini decît latinii!

Tristele V,7 „Vrei poate, să afli ce soi de oameni şi ce obiceiuri
Au tomitanii, ai mei concetăţeni de acum?

Coasta aceasta măcar că-ntre geţi şi-ntre greci e-mpărţită,
Însă de geţii rebeli pare să ţină mai mult.
Vezi într-un număr mai mare, pe geţi şi sarmati, ce, călare,
Vin şi se duc tot foind prin a oraşului străzi.
Nu e nici unul din ei să nu poarte în spate o tolbă,
Arc şi săgeţi ce la vîrf unse-s cu fiere de şerpi.
Chip fioros, glasul crunt, icoana lui Marte întreagă;
Barba şi pletele lor n-au fost tăiate nicicînd.
Mîna deprinsă le e să-nfigă în duşmani cuţitul,
Care la orice barbar stă lîngă şold în chimir.
……..
Paloşul lor tăios biruie orişice drept.
Largii nădragi şi cojocul de ger îi păzesc anevoie.
Iar fiorosul lor chip e acoperit de lung păr.
Doar la puţini mai găseşti vreo urmă de limbă grecească,
Schimonosită şi ea de al barbarului glas.
Printre norodul de aici nu se află nici unul să poată
Spune în graiul latin cel mai simplu cuvînt.”
Lingviştii români şi istoricii din aceeaşi tagmă spun că toţi geţii ştiau să behăie numai după cum se cînta şi se auzea la Roma! Pîrvan în nebunia lui tracistă şi a trădării de Neam şi Ţară clocită în şărpărie sionistă, spune că geţii erau latinizaţi chiar înainte de a veni romanii să-i uşureze de aurul şi argintul pe care îl aveau. Şi în prezent făuritorii de istorii şi limbiştii, scot din closetul latrinităţii hîrdaie de căcat pe care îl degustă o viaţă spunînd că aşa au procedat şi geţii latinizîndu-se prin comerţ şi paznici de gură-cască la haznaua altora! Vedeţi întunecaţilor că chiar un latin v-a dat în gît cu ticăloşiile voastre!
Tristele V,10 ,,Doar cîte unul cutează să lucre pămîntul; sărmanul
Ară c-o mînă pe plug şi cu cealaltă pe arc,
Cîntă-ncoifat pe-al său nai, ce-i lipit doar cu smoală, păstorul
Şi de războaie se tem oile-aici nu de lup.
Zidul acesta ne păzeşte şi chiar între noi ducem teama
Liftei barbare de-aici amestecate cu greci,
Căci locuiesc împreună cu noi de-a valma barbarii,
Care în oraş stăpînesc cele mai multe clădiri.
……..
Chiar şi acei pe care îi crezi că-s de viţă grecească, în

Loc de costum strămoşesc poartă nădragi persiani.
Ei se-nţeleg între ei printr-o limbă ce-i leagă-ntre dînşii;
Eu doar prin semne le-arăt ceea ce vreau să le spun,
Eu sînt aicea barbar că nu-s priceput de nici unul".
Pînă şi grecii şi-au amestecat limba cu a geţilor şi nicidecum invers cum ar fi trebuit să se întîmple după planul Satanei.
Pontice ll, 9, Lui Cotys se vrea o scrisorică din partea surghiunitului către conducătorul geţilor. ,,Odraslă de regi, Cotys, a cărui origine nobilă se ridică pînă la Eumolpus, dacă cumva vocea faimei va fi ajuns pînă la urechile tale că eu mă găsesc surghiunit în vecinătatea imperiului tău, tu care eşti cel mai blînd dintre toţi principii, ascultă grasul celui ce te roagă şi dă o mînă de ajutor, dacă poţi, şi tu o poţi, unui proscris. **Strălucirea neamului tău îţi impune aceasta, este datoria neamului nobil ce scoboară din zei**, ţi-o pretinde aceasta insuşi Eumolpus preastrălucitul părinte al neamului, ţi-o pretinde aceasta însuşi Erichtonius, înaintea lui Eumolpus… Si tu chiar Cotys, odraslă demnă de părintele tău, dă o mînă de ajutor unui exilat ce se găseşte în tabăra ta. Întind braţele rugătoare către tine, ca poet către poet – Ad vadem oratia brachia tendo!" Ovidiu spune că Eumolpos este strămoşul ancestral al neamului lui Cotiso, adică al geților și nimeni nu l-a acuzat că a băut prea multă aghiazmă! Eumolpizii erau slujitorii traci ai templului din Eleusis înfiinţat după Pausanias, de către hiperboreeni, adică geţii din nordul Istrului care erau vecinii poetului. Rufus Festus spune că Eumolpiada era vechea denumire pentru oraşul macedonean Philipopolis.
Pontice lll, 2 ,,Aici vă cunosc acum şi sauromaţii şi geţii, iar cetele de barbari laudă un astfel de curaj. Cînd acum de curînd am adus vorba despre cinstea noastră(căci am învăţat să vorbesc în limba geţilor şi a sarmaţilor) un oarecare moşneag ce se găsea din întîmplare în acea mulţime, la vorbele mele a răspuns următoarele: Şi noi, străine, pe care recele Istru ne ţine departe de voi, ştim bine ce înseamnă numele de prieten. Există un loc în Sciţia, cei bătrîni o numeau Taurida, care nu este prea departe de pămîntul getic. Eu m-am născut acolo, şi nu mă ruşinez de patria mea. Poporul de acolo se închină surorii lui Apollo… După ce a isprăvit povestea (lui Oreste şi a Ifigeniei), lăudară cu toţii faptele şi frumoasa bună credinţă. Nu-i de mirat cum chiar în această regiune, care nu este alta mai sălbatică, numele de prieten atinge sufletele cele mai barbare".

Ponticele lll 4 „Nici vorbele mele nu le citeşti, ale mele care sînt surghiunit la Istru, fluviu din care beau geţii ce cu greu se supun Acesta este cuvîntul lui Dumnezeu: Dumenzeu este în inima noastră, aceasta le prezic, acestea le profeţesc la îndemnul zeului”.
Pontice lV, 7 „Vezi cu ochii tăi că marea-i îngheţată de ger, vezi cu ochii tăi că vinul se întăreşte de frigul cel aspru. Vezi cu ochii tăi cum ţăranul iazig mînă carul încărcat prin mijlocul apelor Istrului”.
Pontice lV, 13 „Ah, mi-e ruşine dar am compus un poem şi în limba geţilor şi vorbele barbare le-am modulat după ritmul latin. Şi am plăcut – felicită-mă – şi am început să-mi cîştig faimă de poet printre neumanii geţi. Vrei să cunoşti subiectul? Am cîntat meritele cezarului. La noutatea mea s-a adăugat şi divinitatea zeului, căci am arătat că trupul lui August este muritor, dar sufletul său s-a ridicat la cerul cel înalt.(Augustus a murit în anul 14 e.n.)… Aşa a spus el, dar eu, prea-scumpule prieten, mă văd surghiunit de şase ani sub polul îngheţat”. Atîtea spune surghiunitul poet despre strămoşii noştri, informaţii ocultate pînă în prezent, încît îţi vine să pui mîna pe ciomag şi să dai la mir pînă oboseşti! Ardă-v-ar para focului nefîrtaţilor, sînteţi mai răi decît răii răilor. Asta-i cultura golănimii boulene, cap pătrat şi-n nas cu pene. Dacă nu ştii, este un păcat ce trebuie iertat, dar dacă nu vrei să ştii este o ticăloşie care trebuie pedepsită!
Biseto ll – mato, conducător al geţilor(15 e.n.? – 30 e.n.), îl ajută pe Dapisiu în confruntarea cu murdara Romă(T 51) iar situaţia devine tot mai grea. Mesia se află sub influenţa militară a Romei chiar dacă geţii din nordul Istrului nu acceptă ruperea gliei străbune în bucăţi după poftele oricărui tripe lele. Dio Cassius ne lasă informaţii nu prea sigure despre campania lui Crassus împotriva geţilor şi bastarnilor din anul 29 e.n. El spune că războiul a început după ce geţii şi bastarnii au atacat pe protejatul lor Rolex ce se ţinea tare undeva pe la gurile Dunării. În realitate bastarnii şi geţii au atacat Mesia în centru, iar acest Rolex apare pe tăbliţă cu numele de Orolo care a refuzat să mai plătească birurile către Sarmisetuzo. Revolta lui este reprimată de boero Biseto ll ca mato al geţilor fără a se preciza rezultatele. Dio Cassius ne spune că acest Rolex simţind presiunea coaliţiei geto-bastarne cheamă în ajutor pe romani care nimicesc oştile lui Dapix şi Zyraxes cucerind şi dabele lor situate tot la gurile Dunării. Dar aceştia erau doi conducători locali din Muntenia şi fiind ajutaţi de boero Biseto ll s-au confruntat în anul 29 e.n. cu romanii, iar în anul 30

ajung amîndoi mato. De aici trebuie să tragem concluzia că la acea dată Mesia nu era provincie romană. ,,Poetul Udruoe spune să nu te temi de zoile grase. Du-te ca un conducător de oaste şi ocrotitor dar să fii aspru ca vîntul de iarnă boero Biseto şi să nu arăţi îngăduinţă. Este o pleavă deasă aceşti jeleri care nu-şi plătesc dările în cereale şi trebuie adusă la ascultare. Anul trecut a fost ceartă şi a ieşit cu lovituri între murdara Romă şi Dapisiu dar eu am mers cu omenie şi credinţă în sfînta cruce pentru a-l sprijini. Cînd ei dormeau i-am înconjurat în linişte cu oaste pe jeleri şi i-am zdrobit pînă ce doi prăpădiţi, au vorbit în şoaptă şi împreună cu Ilo au luat un ştergar şi s-au lăsat prinşi de boero Biseto. Orolio iarăși a uns cu murdărie oala pentru mîncare cum spune sfîntul G. Împreună cu credinciosul Beriso carpul, eu boero Biseto am purces să-l strîng cu război, să-l iau şi să-l duc pe acest om încăpăţînat Deugeo şi neamul lui care au ieşit plini de teamă căutîndu-şi dosire/scăparea la temelia cetăţii Sarmisetuzo. Pe întunecat cînd toată lumea dormea cui, boero Biseto nu a fost luat de somn. Ieri seară i-am luat cu luptă tare şi i-am hărţuit fără odihnă pe ei". Pentru boero Biseto ll vremurile nu au fost liniştite astfel că s-a pomenit cu o revoltă chiar în cetatea Sarmisetuzo cînd el bătea război cu geţii lui Orolio şi cu romanii în Mesia. În anul 30 e.n. datorită stării grave a sănătăţii pentru că mergea foarte greu, boero Biseto ll este înlocuit de către dage balo(T 57) prin Dapisiu şi Zoirasieo.

Dapisiu şi Zoirasieo – mato(30 - 45?) conducători ai geţilor(T 60) au avut lupte neîntrerupte cu romanii la care participă alături de geţi şi iazigi, sarmaţi, roxolani, sciţi, bastarni. Violenţa luptelor este prinsă în această tăbliţă unde nesăbuinţa unui comandant get a dus la distrugerea polcului. Pedeapsa este aspră şi pilduitoare. ,,Zisa(judecata) cetăţii geţilor este plină de durere şi te ceartă pe tine în slujbă să dai socoteală pentru polc. După înţelepciunea sinceră a sfîntului Zoe, ai jertfit oastea neamului cu o ciudă nemăsurată pentru care trebuie să răspunzi. Cît timp vei sta în cetatea getă vei fi lovit şi gonit cu murdărie şi îi vom da acestui aducător de rele, pîine subţire şi mică, tare ca osul. Zabelo, vei da pintenii cu care te-am numit comandant pe care ţi-i vom lega de cap să fii alergat. La sărbătorile neamului toţi geţii să aibă întîietate în faţa acestui om încăpăţinat. Conducători şi preoţi judecători Dapisio împreună cu Zoirasieo. Adusă nouă şi privită cu atenţie vie, a fost cercetată de sărbătoarea Pălii şi unsă cu semnul crucii. Acest înfumurat a fost trîntit şi tîrît apoi

alergat şi gonit cu biciul pentru că este un nimic. Iată Zoe! acest nimic este ori caca ori maca/raţă". Tăbliţa 60 povesteşte despre o solie trimisă de Dapisiu la sciţii din cetatea Grono pentru a plăti în groşi solda cuvenită armatei acestui neam angajată să-i sprijine pe geţi. Tot din această tăbliţă aflăm că Dapiseu era acum singur conducător al geţilor, Zoirasieo ori a dispărut de moarte bună ori i-a făcut felul cel care a rămas mato. Numele monezii geţilor s-a păstrat mult timp pe teritoriul locuit de români pentru că în perioada feudală a circulat în Ţările Române, Ungaria şi Polonia o monedă cu numele de groşi. Romanii strîng tot mai mult laţul în jurul geţilor, dar nici în neamul lor nu este linişte, dihonia are cuiburi neştiute.

Și Iordanes în *Getica* la 67-73 amintește acest fel de ierarhii în conducerea geților scriind: ,,Iar după moartea lui Deceneu, ei au avut în aproape aceeași veneraţie pe Comosicus, fiindcă era tot așa de iscusit. Acesta era considerat la ei și ca rege și ca preot suprem și ca judecător, datorită priceperii sale și împărțea dreptate poporului ca ultimă instanță." După cum vedem din scrierea lui Iordanes de la mijlocul secolului Vl, încă se mai știa despre structurile de putere din conducerea statului get, însă numele personajelor s-ar putea să fie născocite fiindcă nu se găsesc pe tăblițe!

Bilteo – mato, conducător al geţilor(45 e.n.? – 60 e.n.?) cum arată tăbliţa 62, nu are linişte. Îl pedepseşte pe Dapisiu(tatăl lui Ili) şi tot neamului lui considerîndu-l uzurpator al funcţiei de mato. Ţăranii se răscoală datorită greutăţilor şi iarăşi o iau razna din cauza beţiei cu mursă iar conducătorul trebuie să-i aducă cu sabia la ascultare. În timpul campaniei militare soţia lui dă în sminteală şi este pierdută fiindcă i s-a terminat caierul zilelor.

Gezino – mato, conducătorul geţilor(60 e.n. – 89 e.n.) trebuie să facă faţă unor atacuri repetate ale romanilor care urmăresc să-i supună neamul. Se fac pregătiri militare intense pentru confruntările cu acest duşman fără linişte(tăbliţa 64). Dage balo dă breslei boiangiilor spre prelucrare în folosul armatei, pînză dar calitatea lucrării este jalnică. Şmecherii sînt amendaţi, atelierul închis iar lucrarea este refăcută de meseriaşii din Sibiu(tăbliţa 63). În anii 52-53 e.n. romanii construiesc pe malul drept al Istrului fortificaţii puternice care să supravegheze populaţia de pe ambele maluri ale fluviului. În anii 68-69 e.n. geţii şi sarmaţii atacă puternic toate aliniamentele strategice din Mesia şi le controlează cîteva luni dar venirea primăverii îi lasă pe romani mai

liberi în mişcări şi reuşesc să îi arunce peste Istru în nord, pe năvălitori.
De la Cornelius Tacitus(54-119 e.n.) ne-au rămas informaţii despre strămoşii noştri referitoare la aceste evenimente în *De moribus Germanorum* şi *Historiae* l, 79: ,,Lumea fiind preocupată numai de războaiele civile, nimănui nu-i mai era aminte de treburile din afară. De aceea roxolanii, un popor sarmatic, de un mare curaj, după ce în iarna trecută tăiase în bucăţi două cohorte romane, făcură o invazie în Moesia. Erau nouă mii de călăreţi, mîndri de îndrăzneala lor firească, de reuşita lor şi care se gîndeau mai mult la pradă decît la luptă. Pe cînd ei se găseau risipiţi după jafuri, legiunea a treia, căzu deodată asupra lor, nimicindu-i". Și mai departe în Historiae găsim la Lll,46 alte date și fapte privitoare la trecutul nostru atît de întunecat de lifte trădătoare de Neam și Țară: ,,În acelaşi timp izbucni o răscoală şi în Germania(primăvara anului 69 – toamna anului 70), încurajată de laşitatea comandanţilor şi de revolta soldaţilor. Atacul inamicilor şi perfidia aliaţilor adusese statul în marginea prăpastiei. A pornit mişcare şi poporul dacilor, un neam de oameni niciodată credincioşi. După ce s-a retras armata din Moesia, ei n-au mai avut nici o teamă. Dar deocamdată ei priveau liniştiţi la treburile noastre, cînd însă aflară că întreaga Italie s-a aprins în flacăra războiului şi că tot imperiul roman s-a înarmat împotriva sa însăşi, au atacat tabăra de iarnă a cohortelor şi a cavaleriei şi puseră stăpînire pe ambele maluri ale Dunării. Şi se pregăteau să distrugă chiar tabăra legiunilor". Mai departe avem în Historiae la LV,54: ,,Galii prinseră curaj socotind că soarta armatelor noastre este pretutindeni aceeaşi, căci se lăţise zvonul că taberele de iarnă din Moesia şi din Panonia ar fi fost înconjurate de sarmaţi şi de daci, asemenea lucruri se plănuise şi în provincia Britania".
În iarna 69-70 acţiunea geţilor şi sarmaţilor se repetă punînd la grea încercare armata romană, care reuşeşte cu mari eforturi să-i întoarcă înapoi peste Istru. Între anii 77-85 se dau lupte crîncene între geţi şi romani atît la nord de Istru cît şi la sud în toată Mesia. În anul 85 se dau primele lupte dintre armata romană condusă de Cornelius Fuscus şi armata geţilor condusă de Gezino şi basileul Diogio. Se face o adevărată mobilizare generală a neamului geţilor chemîndu-se la arme oastea gloatei(tăbliţa 65). Geţii sînt înfrînţi şi plătesc un preţ foarte mare pentru răscumpărarea nobililor căzuţi prizonieri la romani.

Diogio are şi el parte de această soartă ingrată. Vinovat de nenorocire este găsit românul Sandu Pantelo care a adus-o pe tavă după cum spune conducătorul Gezino. Matei a fost şi el judecat pentru că în toiul luptei l-a părăsit pe Diogio care a ajuns prizonier la Fuscus. După refacerea armatei geţilor, Diogio îl înfrînge pe Fuscus, îl prinde şi îl scurtează de cap în anul 88 cum minte Dio Cassius(155-240) în Istoria romană dar Suetoniu care a fost contemporanul acestor fapte ne scrie altceva. Romanii sînt buimăciţi de cerbicia geţilor care luptă pentru apărarea gliei străbune şi sîngele care nu mai conteneşte. La Istru vine chiar împăratul Domiţian dar prevăzător, stă mai în spate şi trimite să ceară socoteală geţilor pe Tettius Iulianus care îl înfrînge pe Diogio în anul 89 e.n. la Tapae. Pacea cu romanii se încheie în cetatea Panonia, iar solia geților este condusă de nobilul **Diegis** după cum spun izvoarele romane, adică basileul **Diegio** sau **Diogio**cum este scris pe tăbliţe şi care va deveni mato după întoarcerea la Sarmisetuzo.

Suetoniu comentează războiul romanilor conduşi de împăratul Domitian împotriva geţilor în scrierea*Vieţile cezarilor. Doisprezece cezari* şi în Cartea a opta găsim la paragraful 6 următoarele: ,,A întreprins mai multe expediţii, parte din voinţa lui, parte din necesitate: din voinţa lui împotriva caţilor iar din necesitate una împotriva sarmaţilor care masacraseră o legiune cu comandantul ei; împotriva dacilor a dus două campanii, prima după înfrîngerea consulului Appius Sabinus, a doua după cea a lui Cornelius Fuscus, prefectul cohortelor pretoriene, căruia îi încredinţase comanda supremă. A celebrat două triumfuri asupra caţilor şi asupra dacilor, după succese şi eşecuri alternative; după victoria asupra sarmaţilor s-a limitat numai să-i ducă lui Jupiter Capitolinul o coroană de aur”.

Suetoniu scrie că a fost învins de daci în primul război Appius Sabinus iar Cornelius Fuscus i-a învins pe daci. În urma acestei victorii Domiţian a primit un triumf din partea senatului. Afirmaţiile lui Suetoniu îl fac pe Dio Cassius de mare mincinos şi urîcios, dar nu ne-ar păsa prea mult dacă nemernicia nu ar falsifica istoria noastră veche. Iar informaţiile lui Suetoniu sînt confirmate şi chiar completate de cele aflate pe tăbliţele de plumb ale strămoşilor noştri şi ţinute încă ascunse bine în întunericul Institutului de Arheologie din Bucureşti. Pacea încheiată de geţi cu romanii a fost negociată de către dage balo numai cu Fuscus(T 68, 70) iar o delegaţie a geţilor a fost trimisă într-adevăr la Roma pentru a se consemna încheierea războiului. Tăbliţa 69 arată

frământările prin care trecea neamul get datorită condiţiilor grele impuse de Fuscus pentru încheierea războiului. Iar tăbliţa 66 spune că au căzut în mîinile romanilor mulţi dintre nobilii adunării neamului care au fost răscumpăraţi cu bani strînşi şi de la populaţia ţării.

Tăbliţele şi textul lui Suetoniu arată fără putinţă de tăgadă că Dio Cassius a minţit cînd a scris despre aceste evenimente. Numai nebunii sau secăturile se sumeţesc şi spun că Domiţian care participase la luptele de la Dunăre, nu ştia cine era conducătorul geţilor cu care a încheiat pacea şi căruia i-a dat diadema de rege!

Despre aceste fapte povestite de tăbliţe, Dio Cassius nu aminteşte deloc pentru a nu fi obligat să-i recunoască lui Domiţian ceva merite! Tăbliţele geţilor nu pomenesc de Tettius Iulianus, generalul roman care l-ar fi învins pe Decebal după cum scrie Cassius, dar nici Suetoniu nu îl aminteşte ceea ce însemnă că trebuie să-i mai punem în cîrcă încă o minciună lui Cassius. Cînd solia geţilor merge la Domiţian să încheie pace, Dio Cassius spune că era formată din ,,Diegis cu cîţiva bărbaţi comaţi" trimisă de Decebal, regele dacilor care refuzase să vină la tratative iar la pacea cu Traian, acelaşi ,,Decebal trimise, chiar înainte de a fi fost învins, o deputaţiune, nu dintre comaţi, ca mai înainte, ci dintre principalii pileati". Aici se vede minciuna şi răutatea istoricului roman, lui Domiţian i se trimite o delegaţie condusă de un rîndaş însoţit de cîţiva păstori cum vrea să credem Dio Cassius iar cînd e vorba de Traian, vin cei mai de seamă geţi să i se închine, chiar înainte de a fi fost învinşi, iar Decebal se grăbea şi el să facă acelaşi lucru dar încă nu îşi terminase de înfăşurat nojiţele de la opinci! Noi trebuie să credem după spusa mincinosului roman Cassius, că pe Domiţian nu îl luau în seamă nici comaţii geţi şi nici curcile plouate, iar pe Traian îl respectau toţi ca pe un zeu inclusiv Decebal care ceruse să fie primit de către augusta săndăluţă: ,,se dusese la Traian, după ce se aruncase la pămînt, i se închinase şi depusese armele", să-i arate împăratului roman ce bine stau geţii cu flotările. Prea aduce a cultul personalităţii toată scriitura iar noi românii de astăzi avem o experienţă recentă pe acest tărîm!

Despre pacea încheiată cu romanii, Dio Cassius spune: ,,…Domiţian puse diadema pe capul lui Diegis, ca şi cînd ar fi învins şi că putea să dea un rege dacilor, distribui soldaţilor onoruri şi bani şi trimise la Roma, ca învingător, între altele, delegaţi de ai lui Decebal şi o scrisoare ca din partea acestuia, dar care se zicea că a fost plăsmuită

de el”. Păcătos cum a fost şi mincinos aşijderea, a spus adevărul fără să vrea; într-adevăr Diogio a fost cel care a încheiat pacea cu romanii în Panonia iar dage balo a trimis o delegaţie la Roma pentru a confirma actul perfectat. Tăbliţa 70 completează aceste informaţii astfel: ,,Zisa/judecata nobilei noastre adunări. Neîncrederea românilor să se oprească. Fiecare familie are datoria de a avea încredere în adunarea noastră care vrea să trimită la Roma o delegaţie să se audă şi glasul Sarmisetuzei. Să cerceteze solii chipul îngerilor de pe cer astfel ca pentru toţi să fie pace. Ura este ca o pisică cum spune adesea sfîntul Zabelo. Trasă/turnată în Sfînta Geţie şi gravată cu cui de getul Zurobado”.
Dar minciuna magistrului Cassius mai are o însăilătură tîmpită, Dacia avea după pacea cu Domiţian doi regi; Diegis care a primit diadema de la împăratul Domitian şi Decebal ca rege al dacilor deşi ei nu aveau rege ci conducător confirmat de dage balo sau Frăţia Celui Ales, şi care nu a vrut din dispreţ să-l vadă pe împăratul roman la faţă, după spusa lui Cassius!
Măi să fie, iese părul prin scufie şi prostia prin călcîie!
Diogio – mato, ultimul conducător al geţilor/rumunilor (89 e.n. - 106 e.n.) chiar de la început are parte de viclenii care urmăreau să-l elimine din structurile de putere. Cînd se afla în cetatea Panonia, trimis de Gezino pentru încheierea păcii cu romanii lui Domitian, acasă un pezevenchi cu gîndul şui, s-a vrut chiar moţul neamului. A îmbrobodit dage balo că Diogio odată dus în gura lupului nu are cum să se mai întoarcă înapoi fiindcă dihania stă foarte bine cu dantura şi, ar fi mai înţelept ca adunarea neamului să-l aleagă pe el ca mato. Apoi repejor, pentru a da putere şmecheriei, a bătut un medalion cu chipul său şi textul care consfinţea noul statut social. Cînd Diogio s-a întors din afacerile lui cu romanii şi a constatat mişelia, rău s-a supărat(tăbliţa 71) pe Pantelo Goe, făptuitorul mîrşăviei şi amarnic l-a pedepsit. ,,Eu am strîns în jurul nostru nobila adunare a neamului străbun ca să ducă cu tobe plîngerea şi să o dea lui Zabelio. El va pune pe cîntar şi va judeca murdara poveste. Această pînză netigită (gogomănie) pentru şters picioarele ne-a dat-o românului Pantelo Goie. Să fie prins la moşia lui, să-l luaţi şi să-l aduceţi la strălucita Sarmisetuzo a geţilor. Vita murdară din el, cu coarnele îndoite înapoi să-şi pună pe cap miţe de oaie cît eu voi sta în fruntea adunării. După noua trasă(judecată) vei fi luat şi gonit Goe şi vei pieri sărac pentru că

eşti un gunoi viu. Renunţă la jumătate din îngînfarea ta şi cere-i îndurare lui Diegio. Să nu-i mai bîzîi(sîcîi) pe dreptcredincioşii adunării(preoţii judecători)!”
În istoria noastră adevărată există niște informații foarte ciudate privind vizita unui general chinez la Sarmisetuza pe timpul lui mato Diogio. Deși ele puteau fi verificate cu date venite din alte izvoare, nimeni nu s-a pus pentru un asemenea zbucium să nu-i obosească prea rău scăfîrlia! Am s-o fac eu să le mai aduc încă o supărare întunecaților și trădătorilor de Neam și Țară!
În niște cronici chinezești din secolul ll, se scrie că în 97 al erei noastre generalul lor Ban Chao Shan a traversat munții Tian și Pamir, cu o armată de 70000 de oameni pornind într-o campanie împotriva triburilor Xiongnu care se țineau tare zburdalnice și neascultătoare. El și-a continuat marșul spre vest dar în scop comercial ajungînd pînă la Marea Caspică apoi s-a îndreptat spre Parția. Pentru a cerceta lumea nevăzută de la soare-apune, a trimis solie pe generalul Gan Ying la regatul Daqin, pe care toți culturnicii pricepuți ai celor din vest – la noi este mucles – spun că este imperiul roman. Eu cred că este Getia sau**Dacia(Dacin** după zisa chinezilor) cum îi spuneau în acele vremuri romanii, mare parte din greci și, după ei cam toți locuitorii imperiului.
În cronicile *Weilue(Scurtă relatare despre dinastia Wei)* scrisă în secolul lll și Hou Hanshu(*Istoria dinastiei Han Tarzie)* scrisă în secolul Vl care au folosit informații din această călătorie se afirmă că ,,Marea de Vest” este Marea Neagră, iar numele Daqin, ei l-au folosit și pentru imperiul roman pînă în Evul Mediu, însă el apare în respectivul text și cu numele Lichien. Cred că acesta este adevărul fiindcă din vestul Mării Negre se poate ajunge ușor în Parția unde erau găzduiți chinezii, pe care negustorii parți i-au speriat că nu pot ajunge în inima imperiului la Roma, dar le pot spune ei cam tot ceea ce vreau să știe șși ceva pe deasupra nmai să-i asculte cu urechile ciulite. Solul Gan Ying care a ajuns în partea de vest a Mării Negre a cules de la localnici informații care stau la baza celor două cronici menționate unde se găsesc referiri la țara Daqin. Să luăm aminte ce zic aceste cronici chinezești.
Despre locuitorii țării **Daqin/Dacin** spun că sînt înalți și cinstiți, caracteristică pe care o amintește și Herodot despre geți că sînt cei mai cinstiți și mai viteji oameni cunoscuți. Țara este condusă de o căpetenie, aleasă - deci nu aveau regalitate - care nu domnește pe

viață, ci poate fi schimbată dacă semnele divine o cer. Tăblițele de plumb descoperite la Sinaia ne arată că nu numai semnele divine i-au schimbat pe mato, ci și răutățile oamenilor sau vremurile care erau năprasnice uneori. Cronicile nu ne mai spun cine ungea pe ,,rege" dar pe tăblițe aflăm că el era ales de ***dage balo*** și confirmat de ***ede*** în frunte cu Ili. Pe lîngă ,,rege", cum l-au numit ei pe conducătorul geților, era un grup de 36 de căpetenii militare care se sfătuiau în treburile țării. Acest consiliu militar este numit pe tăblițe **soto balo** sau soții șarpelui de lumină, simbol ce l-au pus cu mare drag și pe steagul lor. Numărul sacru de 36 apare pe T 43 sub forma unor bumbișori așezați simbolizînd o lună din calendarul religios, unde săptămînile erau de 9 zile. Tot aici cronicile amintesc de un **departament al arhivelor**, adică ceea ce s-a descoperit la Sinaia, iar ostașii lui Ucigă-l Toaca au zis că românii nu trebuie să-și cunoască **Adevărata Istorie,** făcîndu-le pe cele mai multe dispărute, cîteva sute după mărturiile celor din muzeu care le-au văzut în perioada interbelică, iar cele rămase stau numai sub lacăt și vorbă de hulă!

Despre capitala țării pe care au cronicile numit-o **,,O tu**", scriu că era înconjurată de ziduri mari de piatră așa cum au fost și cetățile strămoșilor noștri din munții Orăștiei. Dacă plecăm de la constatarea că chinezii nu pronunțau consoana r, iar textele au fost scrise la 200 de ani după vizita generalului Gan Ying în vestul Mării Negre și că informațiile culese au fost prin viu grai, atunci Orăștia noastră prin eliminarea literei r și ,,rînduiala" după fonetica chineză, a devenit ,,O tu" în cronicile lor. El mai poate veni din cuvîntul ,,oțoi" a se fuduli, a se îndîrji, fiindcă cetatea Sarmisetuza era considerată mîndria neamului get. Iar numele de Orăștie, vine din cuvintele vechi *uraș/oraș:* teritoriu, pămînt, ascuns + *die:* sacru, sfînt; și chiar așa era considerat întreg teritoriu al Geției, cu osebire capitala unde se afla și centrul religios al Neamului Scoborîtor din Zei, dar și sediul Frăției Celui Ales. Numele capitalei scris în cronicile chinezilor mai poate veni de la cei care îi tălmăceau limba rumună, nedumeriților musafiri și le-au spus despre aceasta că este cetatea lui Dumnezeu, sau luminată de Sfîntul Soare pe care alții îl știau de Otu sau Utu.

Capitala era compusă dintr-un sediu central și patru palate separate depărtate între ele avînd un perimetru de 100 de li(41,6 km), iar ,,regele" stătea în fiecare cîte o zi. Numai Sarmisetuza are în jurul ei cetățile puternice cu ziduri de piatră de la Costești, Blidaru, Cetatea

Vîrful lui Hulpe, Piatra Roșie, precum și așezarea civilă de la Fețele Albe. Drumul între aceste cetăți ale geților este cam de 40 km.

Țara Daqin era foarte bogată în aur și argint iar locuitorii cultivau cinci feluri de cereale, avînd mult grîu și mîncare ieftină. Locuitorii sînt primitori, iar cînd la hotar sosesc soli din tarile vecine, li se trimit cai de poștă, pentru a ajunge în capitală, unde ,,regele" le face daruri în aur. În țară nu se aude de hoție și tîlhărie așa cum scria și Herodot despre geți. Foloseau sistemul zecimal în schimburile comerciale, unde un ban de aur era cît zece de argint. Ca să ajungi în țara Daqin poți merge și pe uscat din Persia, înconjurînd marea pe la nord. Ori numai Marea Neagră putea fi înconjurată din Persia pe la nord ca să ajungi în Getia, fiindcă la Roma nu puteai ajunge decît peste Marea Mediterană.

Începînd cu mijlocul secolului Vl, cînd ,,creștinii nestorieni" au început să se așeze de-a lungul drumului mătăsii, chinezii i-au numit și pe aceștia tot daqin, dar i-au mai scris și Ta-chin sau Ta-Tsin. Însă tărîmul populației tocare care este situat pe drumul mătăsii, în nord-vestul Chinei, se numea și Tarim, care după limba chineză poate fi citit și Ta-Chin. Iar Ta-Tsin se apropie de Tătîn de la noi cu sensul de tată, părinte, bătrîn. În budismul tibetan, ei aveau un fel de îngeri pe care îi numeau **daqin/dakin** sau **dacin** cum trebuie citit și cuvîntul chinez. Aceste ființe cerești erau păzitori ai porților cerurilor. Lama tibetani spun cu mare mîndre că toată înțelepciunea le-a venit dintr-o țară din vest cu multe păduri așezată lîngă un mare rîu unde este și muntele Meru sau Cetatea lui Senta/Dumnezeu, adică bătrînul Ziditor care a dat lumii înțelepciunea. Istoric, budismul a apărut în Tibet în secolele lV – V venind de undeva din vestul îndepărtat, iar în noua patrie a prosperat devenind religie oficială în secolul Vll sub împăratul Srontszangambo, și cam în același timp cultul apare și la chinezi.

Dar aceste plaiuri binecuvînatate de Tatăl Ceresc amintite de budiștii din Tibet sînt chiar cele mioritice. Într-un vers din ritualul Scaloianului practicat vara în Dobrogea, se amintește despre păpușa din lut că este ,,trupușor de dician" adică din pămîntul sfînt sau Țara Sfîntă Dacia, după zisa celor care ne-au falsificat istoria.

Urmele ,,bisericii nestoriene" se mai găsesc în China de azi prin Pagoda situată în provincia Shaanxi, la aproximativ doi kilometri la vest de templul Louguantai. Biserica și mănăstirea au fost construite

pe la anii 640 de misionari ,,nestorieni”, dar cultul a fost interzis în anul 835, iar clădirea a intrat în patrimoniul confucianist.
O dovadă mai importantă este ,,Stela nestoriană” care a fost ridicată în anul 781 fiind dintr-un bloc de calcar de 279 cm înălțime cu un text în limbile chineză și siriacă adică aramaică. Aceasta arată că inițial biserica nestoriană a primit recunoaștere de la împăratul Taizong, ca urmare a eforturilor misionare creştine întreprinse de călugărul Alopen în anul 635. Îngropată în 845, probabil în timpul interdicției acestui cult, stela a fost redescoperită abia în 1625. Această stelă ne arată că ,,nestorienii” nu practicau iudeo-creștinismul, ci creștinismul arimin și tot de la ei vine Cartea lui Eno care se află în Biblioteca Habsburgilor din Viena.
Invocarea lui Dumnezeu se face prin expresia ,,Ocrotitor adevărat” nu stăpîn ca în iahwism, textul făcînd referiri la Facere, cruce, şi botez. Este amintit fondatorul frăției nestoriene în China, călugărul Aloben scris și Alopen, Aluoben, Aloben, Oloben, Olopen, Olopan. Stela descrie ,,religia înțelepciunii” așa cum erau numiți și practicanții religiei geților subliniind Treimea și Întruparea, **dar nu este nimic despre răstignirea lui Cristos sau învierea lui, pentru că el și născocirile puse pe seama lui de către ivriți nu existau în cultul geților**. Că mint pricepuții culturnici cînd spun că în China au poposit ceva eretici nestorieni, le amintesc celor pricepuți la toate că patriarhul Nestorie al Constantinopolului (386-451), de unde s-a pornit zurba, atribuia lui Iisus două esențe: una umană(omul Iisus) și una divină (Logosul, Cuvîntul, Cristos). Natura umană este distinctă și independentă; de aceea, în Iisus ar fi existat două subiecte: persoana divină a Fiului lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu-Tatăl și persoana uman-istorică, care s-a născut din Maria. Nestorianismul a fost condamnat de Conciliul Ecumenic de la Efes(431) pentru că refuza Mariei titlul de „Născătoare de Dumnezeu” sau „Maica Domnului”. Cine vrea și altă dovadă a minciunii grotești scrisă de pricepuții în vedenii și revelații satanist-cretine, să-și bage capul în propriul dos și va descoperi totul ori poate ceva chiar mai deocheat pe deasupra.
Toate aceste informații arătate mai sus, dovedesc fără putință de tăgadă că cele două cronici chineze se referă la Geția din timpul lui mato Diogio, nu la imperiul roman cum susțin cei cu rît subțire și obraz de porc mistreț.

Anii 101 şi 102 au însemnat lupte crîncene între rumunii/geţii lui Diogio şi romani atît la sudul Istrului cît şi în munţii din apropierea Sarmisetuzei. Situaţia era disperată şi conducătorul neamului străbun se vede obligat să ceară pace pentru a încerca în răgazul obţinut să-şi refacă armata şi sistemul de apărare din munţi. Conştient că Roma vrea să ocupe şi să distrugă puterea rumunilor, Diogio trimite pe basileul Duro Cozen la neamurile geţilor din Mesia să se răscoale împotriva romanilor. Sarmisetuza este supravegheată şi încercuită de legiunile romane şi cavaleria nubiană. Basileul are poruncă să încerce mituirea africanilor cu sume cît mai mari astfel ca armata să se poată reface(T 72). ,,Ieri conducătorul şi clerul i-au cerut lui Duro să iasă din cetatea încercuită a geţilor şi să se ducă pentru a o elibera. Să alerge, altfel neamul Sarmisetuzei va fi împrăştiat. La întoarcerea din acest drum, să dea pe la neamul nubienilor să se întîlnească dar să fie plin de vioiciune(putere de convingere). Astfel Duro să ungă(umple) cu soldă foarte mare trupa care este adunată. Ar fi o mare minune vie ce ar păzi armata care trebuie să se refacă aşa cum a fost. Gîndul lui Diegeo să zboare ca şoimul, să fie dus repede ca un strigăt de disperare la cei cu suflet viu să refacă turmele jefuite. Micii agricultori să-şi plă-tească cinstit impozitele. Du-te şi cercetează îngerii îngrămădiţi laolaltă dacă vor goni şi vor închide gura puiului lor de căprioară din cetatea geţilor. Locuitorii Sarmisetuzei au fost loviţi din nou. Basileul Duro să iasă şi să ducă această scriere. Să cerceteze chipurile nălucilor din ceruri dacă sînt îmbrăcate cu haine uzate sau haine de sărbătoare. Să ne curăţăm de nenorociri ca nişte lei şi să ne ducem cu Matei pentru a da încă o lovitură". Dar au plecat olăcari şi la neamurile mai îndepărtate ale Persiei, mato Diogio cerînd ajutor regelui Pacorus ll(90-105) al parților care a atacat posesiunile romane din Orient. El a avut relații cu geții lui Diogio prin Callidromus trimis ca reprezentant oficial cu daruri, un grec luat captiv într-una din incursiunile din sudul Istrului.

Diogio obţine 3 ani de pace dar situaţia este tot mai critică pentru că Roma şi-a consolidat puterea pe fostele ţinuturi ale rumunilor iar forţa militară este mai puternică. Îi cere(T 73) basileului Duro să meargă iarăşi la Enea în Mesia să se revolte împotriva romanilor astfel mare rău se va abate asupra Sarmisetuzei iar neamul rumunilor va pieri. Tăbliţa 74 revine cu aceste cereri către Enea din Mesia să se alăture trupelor lui Duro Cozen şi să facă război împotriva romanilor care

urmăresc să distrugă puterea geţilor. Alt sol, Duro Radu este trimis în răsărit la iazigi şi sarmaţi să le vină geţilor în ajutor astfel va fi mare nenorocire. Cei doi soli se întîlnesc şi revin cu trupele aduse la Sarmisetuzo pentru a-şi salva neamul străbun de robie. ,,Hotărîrea clerului şi a conducătorului. Duro Cozen du-te fuga în cătunele dese(pline) de români avuţi, adună-i cu cai buni de călărit, însoţeşte-te cu ei şi izbeşte(fă război) în Mesio. După ce vei face această întîietate, următoarea vei schimba direcţia şi vei decide să observi şi să discuţi îndelung cu regele Bilo al sarmaţilor. Cu o corabie să fii cu rugămintea noastră la iazigul Umo să ne sprijine fără înşelătorie, altfel neamul meu va peri. După terminarea şederii, să aduci pentru războiul nostru pe faimoşii arcaşi sarmaţi. La fel să aduci pe credinciosul iazig Gerentea. Eu Duro Radu împreună cu sarmaţii şi iazigii ne-am strîns şi am trecut prin trei păduri pînă am format un cerc(corp) împreună cu românii lui Duro Cozen. Înrăiţii prăştieri ai lui Bilo au ieşit din întăritura lor pe un soare care dădea să te topească. Am spus: împreună biruinţă sau va sosi strigătul de sfîrşit pentru toţi românii. În frunte cu Diogio am purces fiecare şi am mers la războiul lui(locul lui de luptă) şi cu credinţa lui. Trasă(turnată) în sfînta Sarmisetuzo”.
Despre războiul purtat de Domitian şi apoi de Traian pentru cotropirea Geţiei Dio Cassius falsifică faptele pentru a-l cînta şi împăuna pe Traian astfel în *Istorie romană* la LXVll, 6 ,,…Cel mai mare război de atunci pentru romani fu cel cu dacii, peste care atunci domnea Decebal… Fiind învins de marcomani şi pus pe fugă, trimise în grabă soli lui Decebal, regele dacilor, invitîndu-l să încheie un tratat pe care el mai înainte îl refuzase, deşi îl ceruse de mai multe ori. Acesta primi convenţia căci se găsea în mare strîmtoare, dar nu voi să vină el însuşi la tratative, ci trimise pe **Diegis** cu cîţiva bărbaţi comaţi, care să-i predea armele şi cîţiva captivi, ca şi cum numai pe aceştia i-ar fi avut în mîinile sale. Făcîndu-se acestea, Domiţian puse diadema pe capul lui **Diegis** ca şi cînd în adevăr ar fi învins şi că putea să dea un rege dacilor, distribuind soldaţilor onoruri şi bani şi trimise la Roma, ca învingător, între altele, delegaţi de ai lui Decebal şi o scrisoare din partea acestuia dar care se zicea că a fost plăsmuită de el… Dar cînd i s-a anunţat că Decebal nu respectă condiţiile tratatului, că îşi face provizii de arme, că primeşte transfugi, că-şi reface fortăreţele, că trimite solii la popoarele vecine, că face pustiiri în ţările vecine care fuseseră mai înainte împotriva lui, că ocupase nişte ţinuturi de ale

iazygilor, ţinuturi pe care Traian refuzase să le dea înapoi, cînd aceştia le cerură, atunci senatul declară pentru a doua oară pe Decebal inamic al Romei şi a doua oară însărcină pe Traian să facă război în persoană şi nu prin generalii săi. Fiindcă mai mulţi daci trecură la Traian şi pentru alte motive, Decebal se rugă din nou pentru pace. Dar în loc de a consimţi să depună armele şi persoana sa, el strînge pe faţă trupe şi aţîţă popoarele vecine, atrăgîndu-le luare-aminte că dacă îl vor părăsi vor fi şi ei în primejdei; că ei îşi vor asigura libertatea mai uşor dacă vor lupta împreună cu el, înainte de a pătimi vreo nenorocire; că de vor lăsa pe daci să piară şi ei înşişi, mai în urmă fiind lipsiţi de aliaţi, vor fi subjugaţi… Trecînd Istru pe acest pod şi conducînd războiul cu mai multă siguranţă decît grabă, Traian, cu timpul şi cu mare greutate învinse pe daci, dînd el însuşi multe dovezi de strategie şi de bărbăţie şi după ce a înfruntat multe primejdii şi după multe fapte de vitejie din partea soldaţilor săi… Astfel Dacia fu prefăcută în provincie romană şi Traian coloniză în ea mai multe oraşe". Această minciună a lui Dio Cassius privindu-l pe Domitian are ca motivaţie faptul că bunicul său Dion Cocceianus sau Chrysostomos, orator şi filozof grec a fost în anturajul lui Vespasian şi Titus dar Domitian la exilat umblînd de aiurea prin Asia Mică, Egipt, Grecia, Geţia şi ajungînd pînă la vărsarea fluviului Nipru. Reabilitat de Nerva, el a fost alături de Traina în carul de triumf cu care a intrat în Roma. Iar Dio Cassius a găsit prilejul să-i plătească peste timp lui Domitian umilinţele suferite de bunicul său, falsificîndu-i istoria care ne priveşte direct şi pe noi. Vedem că textul din Dio Cassius care spune despre chemarea la luptă a lui Diogio către celelalte popoare este foarte asemănător cu cel de pe tăbliţele de plumb, dovedind că în epocă erau informaţii suficiente despre aceste evenimente dureroase ale istoriei strămoşilor noştri dar şi falsificatori destui.

Pliniu cel Tînăr(61-113) a fost guvernator al Bitiniei şi se pare că a participat direct la războaiele din Dacia, rămînînd de la el o scrisoare către poetul Caninius: „Foarte bine faci că te pregăteşti să scrii despre războiul dacic. Căci ce subiect poate fi mai actual, mai bogat, mai vast, în sfîrşit, mai plin de poezie şi de domeniul legendelor, deşi este vorba de lucruri foarte adevărate? Vei cînta rîuri noi, fluvii conduse peste cîmpii, noi poduri aruncate peste fluvii, tabere aşezate pe coastele abrupte ale munţilor, un rege alungat din reşedinţa sa, izgonit chiar din viaţă, fără ca să fi pierdut niciodată nădejdea; pe lîngă

acestea două triumfuri, din care unul a fost cel dintîi împotriva unui neam neînvins, iar celălalt cel din urmă… O dificultate mai este şi aceea că numele proprii barbare şi sălbatice, în primul rînd chiar acela al regelui nu sînt potrivite cu versurile greceşti". După o sută şi vreo douăzeci de ani Dio Cassius le-a potrivit de au mers toate şnur şi chiar numele regelui l-a scos de sub tunică deşi îl cunoştea pe cel real şi altfel a născocit o altă istorie cu care se maimuţăresc de mama focului istoricii români. Dar mai interesant este pasajul în care Pliniu spune că regele get deşi alungat din reşedinţa sa, izgonit chiar din viaţă nu şi-a pierdut nădejdea că neamul get se va elibera de cotropitorul roman. Cu acest testament existenţial au trăit timp de 150 de ani geţii care au fugit din calea romanilor şi adunîndu-se în teritoriile de la răsărit de Carpaţi, au format un nou imperiu condus de familia geţilor Amali, au reuşit prin sabie să îi alunge pe cotropitorii romani, să pustiască Roma şi să o robească, formînd chiar în Italia la sfîrşitul secolului V un regat get care a dăinuit peste 60 de ani.

Istoricii spun că regatul era al ostrogoţilor!!! Desigur, dacă sfînta minciună o cere, putea fi şi al ostrohoţilor sau hotentonților, numai al geţilor nu!

Astfel după anul 106, cam o treime – partea de vest a statului get – a ajuns sub stăpînire romană, fiind organizat administrativ şi militar în provincia Dacia.

Trebuie precizat că teritoriul statului locuit de geți, s-a numit Getia atît pe tăblițe, cît și în unele scrieri străine cum ar fi Tora, Talmudul și lexiconul Nume de popoare scris de Ștefan din Bizanț pe la anul 520 iar Dacia a fost numai numele provinciei romane sau numele folosit de romani pentru ținuturile geților. Folosind numele Dacia pentru glia străbună, nu facem decît să-i recunoaștem pe romani de strămoși după dogma turbaților latrinişti şi a altor stîrpituri la fel de înveninate față de adevărul românilor!

Războiul din anul 106 a fost ultima confruntare a rumunilor cu măcelarii istoriei, a urmat un genocid de proporţii nemaiîntîlnite pe care liftele româneşti din zilele noastre îl prezintă drept „cultură binefăcătoare şi civilizaţie". O parte a populaţiei a pierit în lupte, 500000 de geţi după izvoarele romane au fost luaţi în robie, toate cetăţile din munţi au fost dărîmate şi populaţia obligată să coboare în zone uşor controlate de cotropitori. Chiar dacă numărul robilor este exagerat, vedem aici că geţii erau nu numai un popor foarte numeros

dar şi foarte viguros pentru că erau vînduţi doar sclavii care puteau munci. Au fost distruse toate lăcaşurile de cult ale geţilor, religia interzisă iar preoţii ucişi sau robiţi.

O avere fabuloasă a ajuns în vistieria imperiului roman dar şi mai mult în buzunarele celor care au măcelărit neamul nostru străbun. Lydus(Ioan Laurentius), trăitor în secolul Vl a scris cartea Despre magistraturile romanilor, citîndu-l pe Criton, însoţitorul lui Traian în toate războaiele, care a scris despre acestea în cartea Getica astăzi dispărută, ne lămureşte despre dimensiunile jafului făcut de cotropitori: ,,Traian cel mare cucerind Sciţia cu Decebal care era regele geţilor, a dobîndit romanilor 5000000 libre de aur, îndoite de argint, o mulţime de bogăţii şi bunuri de mare preţ, mulţime de arme şi cirezi de vite şi 500000 de bărbaţi foarte războinici cu armele lor" adăugînd: ,,Acestea le povesteşte Criton care a fost de faţă la război"! O libră avea 0,327 kg, aurul jefuit fiind de 1635000 kg sau 1635 tone iar argintul a fost de 3270 tone luate de romani din Geţia. Asemenea cantităţi, greu de imaginat şi astăzi nu puteau fi adunate în cîteva zeci de ani ci numai în multe sute ţinînd seamă de metodele de exploatare a aurului din acele vremuri. Ca să aduni respectivele cantităţi în cîteva sute de ani – poate cinci sau şapte – înseamnă că statul geţilor nu a fost subjugat în această perioadă de nimeni altfel nu ar fi scăpat fabuloasa comoară de ghearele prădătorilor.

Faima acestor bogăţii era vie chiar şi pe timpul hunilor pentru că se vorbea mereu de ea. Poate că romanul Criton a mai înflorit puţin cantităţile dar un lucru este sigur, comorile au fost atît de mari încît au uluit pe toţi din acele vremuri dar şi pe cei de astăzi care le consideră simple poveşti antice!

A urmat la Roma un dezmăţ de 123 de zile şi asta a fost numai începutul.

Presimţirea sumbră a viteazului Diogio s-a împlinit, peste neamul rumunilor s-a aşternut întunericul şi uitarea timp de 2000 de ani iar noi cei de astăzi nu sîntem vrednici să ne recunoaştem înaintaşii şi să-i cinstim cum se cuvine.

Pentru a înţelege ,,rolul civilizator" al acestui neam de măcelari, voi da în continuare texte şi idei despre ei scrise chiar de către romani sau de alte neamuri.

Sallustius în *Istorii,* la Vl reproduce scrisoarea lui Mithridade, regele Pontului către regele perşilor Arsace. ,,Căci romanii nu au avut

niciodată decît un singur motiv de a porni la război împotriva tuturor naţiunilor, tuturor popoarelor, **o nepotolită dorinţă de putere şi de bogăţie**… **Romanii, înarmaţi mereu împotriva tuturor**, se înverşunează în special contra celor a căror înfrîngere le asigură cele mai frumoase prăzi; prin îndrăzneală, prin minciună, prin războaie după războaie, şi-au mărit imperiul; prin acest fel de acţiune, ei vor nimici totul sau vor fi învinşi, ceea ce nu este chiar atît de greu, dacă tu prin Mesopotamia, noi prin Armenia, le vom învălui armata, care nu are nici provizii, nici ajutor, şi care nu trebuie să ajungă pînă aici teafără decît datorită norocului sau din cauza greşelilor noastre, ţie, venind în ajutorul unor mari regi, îţi va reveni gloria de a-i fi strivit pe **tîlharii care jefuiesc popoarele.** Te sfătuiesc, te îndemn deci să vii de partea noastră, să asiguri victoria prin alianţa noastră, mai degrabă decît să-ţi întîrzii propria pieire contribuind la pieirea noastră". Scrisoarea se referă la faptele care au avut loc în anul 69 î.e.n. sau chiar mai înainte cînd romanii au urmărit să distrugă regatul Pontului.

Titus Livius istoric latin care a trăit între anii 59 î.e.n. – 17 e.n, spune în lucrarea *Ab urbe condita*, XXXVll, 45: ,,Nemaiavînd a purta războaie împotriva altor muritori, nu vă mai rămîne acum decît să aveţi grijă şi să protejaţi – ca nişte zei – întregul neam omenesc''. Toţi tiranii care erau măcinaţi de crăcănarea peste întreg pămîntul și aici trebuie pus și ,,neamul ales de Satana", doreau numai să aibă grijă – cu sabia sau bombardeaua – de întreg neamul omenesc, chiar dacă nu le-a cerut-o cineva şi nu era bucuros de asemenea dar. Tot la acest poet găsim dreptul ,,majestăţii poporului roman'' de a hotărî soarta întregii lumi care era de fapt ideea imperialismul roman şi pretinsul drept de a distruge pe oricine, adică dreptul celui mai tare, idee ce stă la baza culturii europene care a născut atîţea monștri.

Filon din Alexandria, rabin eretic ivrit ce a trăit pînă la anii 45 al erei noastre, în scrierea *De specialibus legibus* comentînd prăpădul făcut de pederastie în societatea senatorilor romani şi în general la romani spune că ,,pustieşte cetăţile şi le goleşte de locuitori'' iar ,,bărbaţii din cele mai bune familii devin mai rari." Degenerarea romanilor i-a ajutat pe geţi să pună mîna pe imperiul roman la 180 de ani după ce Getia a fost cucerită parţial de către aceştia.

Lucanus(39-65) poet latin originar din Corduba Hispania, spune despre romani că **era un popor degenerat mînat doar de lăcomie şi**

dezmăţ. Senatorii romani păreau istoviţi de istorie şi nu mai ajungeau să aibă urmaşi.
Suetoniu spune despre împăratul Caligula(37-41 e.n.), că se considera un personaj divin şi a dat poruncă astfel ca la toate statuile reprezentative cu chip omenesc, capul figurii să fie înlocuit cu al lui.
Pe toţi împăraţii de origine romană, pînă la ,,împăraţii soldaţi" adică împăraţii geţi, romanii îi considerau de o lăcomie fără margini şi lipsiţi de orice morală. Orgiile şi crimele se succedau într-o armonie de înţeles numai de societatea romană dominată de viclenie, lăcomie şi ură.
După 1900 de ani nişte secături române, slujitori credincioşi ai celor ce ne-au vrut şi ne vreau numai răul, aduc pe capul neamului mioritic ,,tracismul" ca o negare directă a continuităţii de neam dintre vechii geţi şi românii de astăzi, obrăznicindu-se peste tot că vajnicul mato boero Bisto a fost trac şi toţi cei de la nordul Istrului erau traci şi punct. De dragi ce-mi sînteţi şi eu v-aş trage în cap o ploaie de pumni pînă veţi pune punct acestei sminteli.
Poetul Ovidiu care era mazîlit la Tomis pe la anul 8 al erei noastre, confirmă acest statut politic al statului get în Pontice ll,9 trimiţînd o scrisoare lui Cotiso, mato al geţilor pînă la anii 15 unde spune ,,că eu mă găsesc surghiunit în vecinătatea imperiului tău"; să le spunem şi acelora cu moaca strîmbă şi mintea şuie că sintagma ,,imperiul tău" nu înseamnă stîna ta, coteţul tău, coliba ta, sălaşul tău sau tribul tău fie el şi de neam ales. Iar romanul ştia ce înseamnă imperiu pentru că tocmai pierduse statutul de cetăţean al Romei. O informaţie indirectă a puterii geţilor din acea vreme este propunerea de căsătorie a fiicei împăratului Octavianus Augustus cu fiul acestui conducător al geţilor şi care avea ca scop politic să controleze un adversar puternic ce făcea Romei îngrijorări serioase. Suetoniu spune că tîrgul mariajului îl viza chiar pe Cotiso.
Dar acest imperiu arimin format din geţi a fost ciopîrţit metodic de către romani timp de peste 100 de ani. În anii 12-9 î.e.n. romanii cotropesc Panonia iar în anul 9 e.n. geţii din acest teritoriu pornesc o mare răscoală ajutaţi de cei din est dar sînt înfrînţi. În anul 29 Mesia, teritoriul de la sudul Istrului care despărţea Geţia de Tracia este cotropită de către romani şi transformată în provincie. Pe la anii 46, regatul clientelar al Traciei este transformat în provincie romană astfel că imperiul get rămîne numai la nord de Istru. După războaiele purtate

de împăratul Traian, partea de vest a imperiului get este ocupată şi transformată în provincia romană Dacia, nume care nu a existat înainte de această nenorocire pentru strămoşii noştri.
Istoricul italian Carlo Troya scrie *Fasti Getici o Gotici, appendice al Storia d'Italia del Medio Evo* în cinci volume între anii 1839-1841, o parte din acest text fiind preluat şi completat de către istoricul german J. F. Neigebaur care a publicat la Breslau în anul 1859 o carte despre descrierea Moldovei şi a Valahiei. Nici în prezent aceste texte nu sînt traduse în limba română pentru că nu prinde bine plăsmuirea latrinităţii şi ar da posibilitatea românilor să guste şi altceva decît zoaia clocită de ,,doctorii ardeleni" la 35 de ani după apariţia scrierii lui Troya. Nu există în istoria lumii o monstruozitate asemănătoare, străinii ne recunosc merite în istoria Europei, iar noi le negăm în totalitate cum ne-au vrut duşmanii, ca să fim un neam de tîrîturi şi de gunoaie peste care se poate înstăpîni orice canalie.
Informaţiile istoricului italian sînt luate din *Getica* lui Iordanes dar şi din alte numeroase izvoare. Citîndu-l pe Ptolomeus, spune că romanii s-au înstăpînit pe teritoriul geţilor cuprins între Tisa pînă la Grath/Siret? ,,De acolo pînă la Nistru, **marele imperiu rămase neatins şi se extindea de la Marea Azovului, peste Basarabia, Bucovina, în Maramureş şi Galiţia pînă la Pădurea Herciniană"**.
Este uimitor că tocmai aceste teritoriu care nu a fost niciodată sub stăpînire romană, cazarii mozaici/jidanii de pe Volga în partea a doua a secolului XlX prin planul Poexotto îl revendicau ca patrie a lor pentru că l-ar fi cucerit ei pe cînd erau soldăţoi ai imperiului roman! Ori cei ce pretind ei că au venit ca trupe romane puteau fi ivriţii din Palestina care azi îşi mai spun şi sefarzi, iar cazarii sînt de neam gotic şi au trecut la o schismă mozaică după anul 820. Dar mai este un adevăr cu care trebuie să le dăm în bot acestor lifte odioase; iudeii nu serveau milităria pentru că se descurcau mult mai bine în cămătărie şi samsarlîc, primind scutire de la Cezar pentru serviciul militar!
Să continui cu povestea italianului Troya care spune: **,,Daco-geţii pierduseră numai o treime din ţara lor şi au continuat războiul împotriva romanilor, dar numele geţilor apare transformat de obicei în cel al goţilor…**" Aşa vorbeşte un urmaş direct al romanilor spre cinstea lui, însă liftele mancurtizate şi năimite ce şi-au luat titlu de ,,doctori", sigur ai întunecaţilor, ne-au falsificat istoria de nu-i mai dai de socoteală. Informaţiile prezentate ne mai ajută să stabilim

graniţa estică a imperiului geto-got dincolo de Volga în est iar în nord se urca pe marginea munţilor Urali pînă în ţinutul balţilor. Dar aceste informaţii ale istoricului italian sînt confirmate de datele citite de pe tăbliţele de plumb care sînt ascunse cu mare înverşunare. După căpăţînile istoricilor noştri, geţii pot fi numiţi şi huni, turci sau tătari pentru că tot nu mai interesează pe nimeni istoria românilor de astăzi.
În anexa lucrării, Troya, referindu-se la războaiele purtate de Domiţian cu geţii conduşi de mato Gezina în anul 86, citîndu-l pe Orosius scrie: ,,Tacitus spune că nu îndrăzneşte să arate numărul romanilor ucişi, relatează Paulus Orosius care ar fi citit această afirmaţie în cărţile lui Tacitus atunci încă existente, astăzi dispărute. Geţii care s-au distins în această luptă au fost numiţi auseni sau aseni – eroi – pe care Zamolxe îi iubeşte cel mai mult şi autorul lor învăţat crede că au plecat cu Odin în Scandinavia". Tăbliţa 74 spune cum comandanţii oştirii geţilor, Duro Radu şi Duro Cozen au plecat în primăvara anului 106 cu o corabie în est la căpeteniile iazigilor Umo şi Gerentea din nordul Mării Negre să le ceară ajutor pentru războiul pe care îl purtau cu romanii, dar poate că au ajuns şi la alanii care erau ceva mai la est pe cursul inferior al fluviului Volga. Ambii conducători iazigi au luat parte la războiul geţilor, fapt ce dovedeşte că între aceste popoare exista o legătură militară cît şi religioasă statornică. Mulţi au murit şi s-au dus în lumea asenilor sau tărîmul lui Zamolxe cum spune tăbliţa 5.
Să revin la scrierea lui Troya: ,,Printre aceşti aseni se găsea **Captus, strămoşul dinastiei regale de mai tîrziu a ostrogoţilor,** fiul său a fost Almar, al cărui fiu Augi, a fost tatăl lui Amal, strămoşul gintei de eroi al Amalilor… În anul 134, Amal fiul lui Captus, îi pregăteşte pe geto-dacii săi să se răzbune împotriva romanilor şi aceştia fac urmaşilor lui Hadrian mult necaz… În anul 161 Augi stăpîneşte peste daco-geţi sau goţi, pe care Ptolomeus îi mută în marea cîmpie situată între Carpaţi şi Marea Baltică şi care era numită Sarmaţia Europeană… Din anul 174 Amal domneşte peste daco-geţi şi este întemeietorul Amalilor... **în imperiul Amalilor migrează alte hoarde de barbari,** de asemenea şi o parte a burgunzilor care sînt primiţi ca aliaţi."
Aceste informaţii privind megieşia geţilor răsăriteni cu sciţii şi goţii le mai găsim la Ştefan din Bizanţ, care, pe la anul 520 scrie un lexicon Nume de popoare unde spune despre strămoşii noştri că locuiau în

vremea lui în ,,Getia, ţara geţilor" amintindu-i şi pe goţi astfel ,,goţii care au locuit mai înainte lîngă lacul Meotic, dar mai tîrziu s-au strămutat în teritoriul Traciei." Informaţia este identică cu cea venită de la Iordanes dar ceva ani mai tîrziu. Mai aminteşte bizantinul de un ţinut al strămoşilor noştri ,,Dacia, ţara aflată aproape de Boristene(Nipru). Daci, pe care îi numim dai, căci geţi îi numim pe cei care locuiesc înspre Pont şi spre răsărit, iar dai pe cei din partea opusă, spre Germania şi izvoarele Istrului. "
Adică ei ştiau în secolul Vl, că neamul dacilor sau al geţilor se întindea de la Nipru pînă dincolo de Istru în Panonia. Dar înţelepţii noştri o ţin tot într-o paranoia!
În limba română veche cuvîntul *captă* înseamnă a aduna, a atrage, a izbuti, a atrage pe cineva printr-un mijloc, adică rolul pe care l-a avut asenul **Captus**. Bine că o spun barem străinii pentru că noi nu avem urechi să auzim asemenea adevăruri. De aceea am ajuns ca fel de fel de lepădături să vină, să se urce pe masa noastră strămoşească, lăsîndu-şi scîrna, iar noi nu îndrăznim nici să-i deranjăm cu o vorbă pentru astfel de impietate! Cazarii sau jidanii cum au fost cunoscuţi în istorie pînă i-a apucat şi pe ei răul poporului ales de Satana, spun că familia regală care le-a condus destinele mai multe secole pe cînd erau şi ei tari şi mari prin tărîmul fără margini a cîmpiei dintre Marea Neagră şi pustiul Gobi cu centrul de putere pe Volga, venea din neamul de semizei numiţi **Asena**. Crăpa-v-ar rînza în voi întunecaţilor! Vreţi să-l faceţi şi pe Zamolxe semit şi tăiat împrejur?
Iordanes în *Getica* vorbind despre ocuparea la anul 553 a regatului ostrogoţilor sau geţilor şi goţilor din Italia, de către armatele împăratului bizantin Justinian spune la paragraful 315: **,,Aceasta a fost, pînă acum, originea geţilor şi nobleţea de neam a amalilor,** ca şi faptele bărbaţilor viteji. Acest neam demn de laudă a cedat unui principe şi mai lăudabil şi s-a supus unui conducător mai viteaz, a cărui faimă nu va înceta în nici un veac şi la nici o vîrstă, iar victoriosul şi triumfătorul împărat Justinian, precum şi consulul Belizariu, vor căpăta numele de Vandalicul, Africanul şi Geticul". Troya spune că din secolul lll al erei noastre numele goţi şi geţi au devenit comune şi se confundau cum mai devreme cel de sciţi desemna popoarele de la est de Panonia pînă la Marea Caspică.
Dacă nu ştim fiecare năvălire către sud şi vest ce structură etnică avea, sub aspect istoric trebuie să precizăm că în partea de răsărit a imperiul

get, în secolul l al erei noastre au venit popoarele din Scandinavia, goţii din Gotia, vandalii din Vinlandia/Vandalia şi alţii, care în secolul lll au ajuns forţa militară principală iar geţii în frunte cu clanul lor conducător al Amalilor sînt recunoscuţi de aceştia drept regi. Getica lui Iordanes spune spre luminarea noastră la paragraful 42: ,,În al treilea popas la marea Pontică devenind mai umani şi mai înţelepţi, cum am spus mai sus, şi popoarele fiindu-le împărţite pe familii, vizigoţii erau supuşi balţilor, iar ostrogoţii, de asemenea, erau în serviciul străluciţilor amali". Tot pe aceste teritorii în partea de est mai erau sciţii sau sarmaţii, populaţie înrudită cu geţii.
Să mai vedem ce spune Iordanes despre goţii veniţi din Goţia, în lucrarea Getica, la 28: ,,Dar fără să zăbovească mult, au ajuns la neamul spalilor cu care s-au încleştat în luptă, cîştigînd biruinţa. De aici au înaintat victorioşi pînă la marginea Sciţiei, care este vecină cu Marea Pontului… 30 Sciţia începe de la hotarele Germaniei, de unde izvorăşte fluviul Istru, sau de la lacul Morsianus şi se întinde pînă la fluviile Tiras/Nistru, Danastru şi Vagosola/Volga, ca şi Danapru/Nipru şi muntele Taurus, nu cel din Asia, ci cel propriu, adică scitic. Îşi continuă cuprinsul pe toată Meotida(lacul Meotic este Marea de Azov) şi peste Meotida prin strîmtoarea Bosforului, pînă la muntele Caucaz şi pînă la rîul Araxis. Apoi întorcîndu-se spre partea stîngă pînă dincolo de Marea Caspică şi de ţinuturile îndepărtate ale Asiei pînă la oceanul euroborean, este ca o ciupercă, mai întîi mică, dar mai departe foarte lată şi rotundă pînă la huni, albani şi serii… 31 Această patrie, spun adică Sciţia, întinzîndu-se şi deschizîndu-se în lung şi-n lat, se învecinează spre răsărit cu serii care încep de la ţărmul mării Caspice, la apus cu germanii şi cu fluviul Vistula, spre ţinutul arctic, adică în partea septentrională, este înconjurată de Ocean, iar la sud se găseşte Persia, Albania, Hiberia, Pontul şi albia Istrului, care se numeşte Dunărea de la gură pînă la izvor…"
Această uniune de popoare condusă de geţi şi goţi care erau neamurile cele mai numeroase au năvălit în jaf de multe ori asupra teritoriilor controlate de romani. În anul 214 împăratul Caracalla poartă război cu geţii şi goţii la Istru, iar după încheierea păcii îşi face o gardă personală din geţi şi goţi numiţi ,,leii scitici".
Pentru că a reuşit să încheie pace cu aceşti neostoiţi prădători, împăratul îşi mai adaugă cognomenele de**Geticus Maximus şi Quasi Gothicus** adică popoarele care formau noua forţă de temut pentru

Roma. Numai nemernicii, iar dintre aceştia cei mai mulţi sînt pe la noi, se vor îmbîrliga să spună că geţi şi goţi sînt una, iar împăratul roman i-a făcut doi! Isarca din neamul Amalilor după anul 242 încheie alianţe cu mai multe popoare din imperiul său şi se pregătesc de o mare invazie în sudul Istrului însă împăratul Filip Arabul(244-249) îi îmbunează cu aur ca să le liniştească zelul belicos. În primii ani ai domniei reuşeşte să-i întoarne din pornirile lor prădalnice pe veniţii de peste Istru şi ia numele de Carpicus pentru că ştia cu cine luptase, cu geţii din estul Carpaţilor care conduceau regatul Amalilor. În anul 249, Ostrogotha, fiul lui Isarca, năvăleşte în Tracia unde face mare prăpăd. În anul 250 regele Ostrogotha distruge oraşul Apulensis – Alba Iulia – şi provincia Dacia nu mai poate fi controlată de romani. Împăratul Gallus(251-253) pentru a potoli pohtele prădătorilor geţi şi goţi care se buluceau peste Istru ca ursul la miere, umblă la teşcherea şi îşi cumpără liniştea.

În anul 255, goţii, carpii/geţii şi burgunzii pe care Zosimus îi numeşte popoare scitice – pentru că vin din Sciţia – năvălesc la sudul Istrului, devastează Tracia, Macedonia şi Iliria ajungînd pînă în Italia dar sînt luaţi din scurt cu sabia de către generalul Aurelian şi se retrag la nordul fluviului. Legiunile împăratul Gallienus (253-268) luptă din greu în Panonia cu dacii liberi din nordul provinciei Dacia pe care îi trimite cu sabia de unde au venit şi ia numele de Dacicus Maximus. În anul 258 geţii şi goţii năvălesc în Tracia şi Grecia pe care le devastează fără cruţare, apoi trec în Asia Mică, iernează acolo după care se întorc în anul următor plini ochi de pradă. La acea dată provincia Dacia nu mai era controlată de romani, fostul imperiu get de pe timpul lui boero Bisto fiind refăcut parţial însă cu o componentă etnică importantă şi mai ales militară de neam gotic venită din Scandia care se adaugă la cea getică şi bastarnă. Dar informaţiile istorice ne mai arată un fapt uluitor, geţii şi goţii nu mai atacă imperiul roman; după 150 de ani, testamentul lui Diogio amintit de Pliniu cel Tînăr a fost îndeplinit prin alungarea romanilor din glia străbună! Nici împăraţii imperiului roman de multă vreme nu mai erau romani ci geţi, traci şi iliri, adică tot neam arimin, dar istoria tace și de atunci ne tot coace!

În provincia Dacia, după anul 253, stăpînirea romană nu mai controla militar acest teritoriu, iar în urma răscoalelor comandanţilor militari geţi Ingenuus din anul 257 şi Regalianus din anul 258, la vest de

Carpaţi s-a constituit un nou stat get, care cuprindea pe lîngă fosta provincie romană Dacia şi teritoriile Panoniei, Traciei, Moesiei, Iliriei, Macedoniei şi Dalmaţiei. Regalianus moarte în august 268, datorită unui complot urzit de Gallienus, împăratul romanilor, dar conducerea statului get este continuată de soţia sa Druantilla pînă în anul 270. În vara acestui an generalul get Aurelian ajunge conducătorul statului get de apus desprins din imperiul roman de către generalul Regalianus şi **face un Legămînt cu neamul său de războinici** că de va ajunge împărat al Romei, el va da geţilor de la nordul Istrului sprijin la nevoie, considerîndu-i asociaţi ai imperiului roman. După moartea lui Aurelian, provincia Dacia trece în componenţa imperiului get de răsărit, refăcîndu-se Getia aşa cum era ea înainte de anul 101.

Începînd cu domnia împăratului get al imperiului roman Aurelian(270-275) şi dezvoltat sub Diocleţian(284-305) sau chiar mai devreme, **imperiul geto-got al Amalilor** are relaţii paşnice cu imperiul roman de naţiune arimină avînd statutul de federaţi, împăratul Galeriu(305-311) – Ler împărat – îşi avea curtea particulară la Romula pe partea stîngă a Istrului, nu prea departe de Caracal iar Constantin inaugurează în anul 328 podul de la Sucidava - Oescus. Tot acest împărat dorea să stabilească capitala imperiului la Serdica sau Sofia de azi, în mijlocul neamului geţilor din care se trăgea şi el, aceste informaţii dovedind că geţii care conduceau atunci imperiul roman s-au unit cu cei din nordul Istrului.

Imperiul geto-got de la nord de Istru, amintit de istorici doar în șoaptă sub numele de ,,regatul ostrogot din nordul Mării Negre” a fost distrus de urdiile hunilor în două mari acţiuni militare din anii 370 şi 382.

În *Getica* la paragrafele 134-137, Iordanes descrie cum o parte a geţilor şi goţilor ce locuiau între Nistru şi Don, după ce au fost învinşi de huni, au plecat spre vest în imperiul amal care se întindea pînă la Tisa, apoi în frunte cu Fritigern, Alateu şi Safrac au trecut în anul 376 la sud de Istru, fiind bine primiţi de împăratul Valens. S-au aşezat în Moesia şi Tracia, dar în anul următor regiunea este bîntuită de o foamete cumplită iar generalii romani Lupicinus şi Maximus, consideră că pot scoate de la geţi şi goţi bani mulţi vînzîndu-le alimentele la preţuri foarte mari, şi după o tentativă de a-i asasina pe conducătorii goţilor, aceştia s-au răsculat, prădînd Tracia şi constituindu-se într-un teritoriu independent de puterea romană, ,,au început să nu mai fie venetici şi străini, ci cetăţeni şi stăpîni, să

poruncească posesorilor şi să stăpînească după dreptul lor părţile nordice pînă la Dunăre.” Împăratul Valens i-a armele împotriva geţilor şi goţilor răsculaţi dar este învins şi moarte la 9 august 378 în bătălia de lîngă Adrianopol.

La 19 ianuarie 379, împăratul Graţian îl numeşte coîmpărat pentru Orient pe ibericul Teodosiu, care reuşeşte să organizeze armata şi să-i aducă la ascultare pe răzvrătiţi alungîndu-i din Tracia în Moesia pe care o stăpîneau de ceva vreme. Însă o boală grea îl ţine mult timp departe de oaste care ,,a dat iarăşi goţilor curaj, astfel că împărţindu-şi armata, Fritigern a plecat după pradă în Tesalia, Epir şi Achaia. Iar Alateu şi Safrac au atacat cu celelalte oşti Panonia.” Acţiunea militară a geţilor şi goţilor s-a petrecut în anul 380 sau 381, cînd Panonia şi Getia încă nu ajunsese sub stăpînirea hunilor.

Prima confruntare între goţii din imperiul amal şi huni o găsim în scrierea norvegiană,… da, da tovarăşi istorici români!, *Edda Veche* care ne povesteşte de vitejii Dan şi Danp, consideraţi drept nume legendare ale unor regi danezi. Al doilea nume a fost creat după al localităţii Danparstadir, care tălmăcit ar însemna ,,lăcaşul lui Danp”, adică ,,un loc de pe Nistru” stăpînit de acest conducător legendar. Ei sînt menţionaţi într-un cînt, păstrat în *Hervararsaga*, care scrie despre lupta dintre goţii acestor locuri şi huni, dată în apropierea Nistrului pe la anul 245. Dan era unul dintre nepoţii lui Rig, primul rege nordic. Numele Danpar mai sigur se referă la cetatea de pe acest fluviu clădită de goţi pentru că scriitorul Arrianus, care a trăit în secolul ll, adică vremurile venirii nordicilor pe aceste meleaguri, în lucrarea *Periplul Pontului Eusin*, la Annonymus B,65 scrie: ,,Călătoria în susul fluviului Borysthenes(care acum se numeşte Danapris) de la mare pînă la ea, este de două sute patruzeci de stadii.” La fel scrie şi Iordanes în Getica 28 numele fluviului Danapru, deci denumirea este foarte veche şi nu vine de la slavi, aceştia doar preluîndu-o de la nişte băştinaşi ,,neştiuţi”.

La paragraful 246 şi următoarele Iordanes spune despre nenorocirea geţilor şi goţilor care au ajuns sub stăpînirea fioroşilor huni: ,,După cum, urmînd mărturiile înaintaşilor, cu toate că ostrogoţii şi vizigoţii au fost mai întîi un singur popor, totuşi cînd am vorbit despre vizigoţi i-am prezentat deosebit de ostrogoţi… Se ştie că aceştia, după moartea regelui lor Hermanaric, s-au despărţit şi au rămas în aceeaşi patrie, supuşi hunilor, Vinithariu, amalianul păstrînd totuşi insignele

principatului său… 247 …dar neputînd suporta uşor să trăiască sub stăpînirea hunilor, s-a sustras puţin de sub puterea lor… 248 Dar conduita lui atît de liberă n-a fost tolerată de huni nici măcar un an, astfel că Balamber, regele hunilor, chemînd la el pe Gesimund, care respectînd jurămîntul de credinţă faţă de huni stătea sub supunerea acestora cu cea mai mare parte dintre goţi, a reînnoit tratatul cu el şi l-a trimis cu armată împotriva lui Vinithariu. 249… Balamber ţintindu-l cu o săgeată pe Vinithariu l-a lovit în cap şi l-a ucis… încheind tratat de pace cu tot poporul goţilor, şi întărindu-şi stăpînirea asupra lor, cu prevederea însă ca goţii, cu aprobarea hunilor să-şi aibă regişorul propriu".

Iordanes spune că **Vinithariu era din neamul amalilor**, deci get, iar goţii aveau deja regişorul lor Gesimund care s-a luptat de două ori cu regele amal fiind învins şi primind ajutor de la huni, a reuşit să ocupe regatul get al amalilor pe la 370 şi deci vechea alianţă a fost distrusă dintre geţi şi goţi. În acest moment al istoriei, goţii se împart în două grupuri distincte; cei rămaşi sub ocupaţia hunilor, Iordanes îi numeşte ostrogoţi iar cei care au fugit spre vest de răul migratorilor asiatici, i-a numit vizigoţi. Cu aceste două nume vor intra ei în istorie deşi sînt un singur popor venit din ţinutul Gotia din Suedia şi care nu au nici o legătură cu germanii.

Moartea lui Hermanaric a avut loc în anul 368 sau 369 iar ocuparea parţială a imperiului geto-got se datorează şi trădării neamului scitic al rosomanilor sau roxolanilor/alanilor care au trecut de partea hunilor, luptînd împotriva vechilor aliaţi. Imperiul geto-got după ce a fost înfrînt de huni s-a fărîmiţat în mici regate, dar toate fiind sub controlul lui Balamber iar graniţa de vest era pe Nistru.

După ocuparea parţială a imperiului geto-got de către huni, regele geţilor Vinitariu(vini + tariu: impetuosul, vijeliosul, puternicul; sau poate îl chema Vînătoriu și a fost scris așa după gramatica latină) din familia amalilor a încercat să refacă puterea neamului său într-un regat ieşit de sub controlul năvălitorilor asiatici. Faptul că el păstra insignele vechiului regat sau imperiu amal, dovedeşte că hunii l-au recunoscut ca succesor legal al lui Hermanaric, dar după revolta din anul 370, statul get ce cuprindea teritoriul între Nipru sau Don şi Nistru a fost ocupat de aceștia.

Teritoriul de la Nistru peste Carpaţi – pînă în Panonia –fiind condus de Atanaric a mai rezistat pînă în anul 382, cînd după lupte crîncene

cu năvălitorii, o parte dintre geţi şi goţi s-au refugiat în imperiul roman iar hunii au devenit stăpînii tuturor teritoriilor locuite de strămoşii noştri. Atanaric este tot un rege get pentru că în vechea limbă Etana, a fost un personaj mitic ce a zburat pînă la cer pe aripile unei păsări fabuloase iar rig era sceptrul sau buzduganul pe care îl purta conducătorul unei comunităţi, zicere după limba noastră strămoșească nu latrinească!

Istoricul Zosimos care a trăit în secolul V, pune decăderea imperiului roman pe seama părăsirii religiei oficiale și majoritare a creştinismului arimin şi înlocuirea ei cu iudeo-creştinismul. În Historiae, lV, 34,4l spune că regele Atanaric al goţilor era conducătorul sciţilor regali, adică stirpea amal, cum îi numește Troya. Tot aici scrie că Atanaric, datorită presiunilor hunilor asupra regatului său de la est de Carpaţi, a trecut Istru cu oastea sa fiind bine primit de către împăratul Teodosiu, care se însănătoşise după o lungă boală.

Mai găsim în scrierea lui Iordanes la paragraful 257 şi următoarele fapte care s-au întîmplat cu popoarele stăpînite de huni după moartea lui Atila din vara anului 454, inclusiv strămoşii noştri, informaţii care neagă în totalitate născocirile ticăloase ale istoricilor români şi de aiurea. ,,257 Marele Atila, rege la hunilor, fiu al lui Mundzuc, domn al celor mai viteze neamuri, care singur, cu o putere nemaiauzită, şi-a întins stăpînirea asupra regatelor scitice şi germanice… 252 …De astfel n-ar fi putut vreun neam scitic să iasă de sub stăpînirea hunilor, decît dacă ar fi intervenit moartea lui Atila, dorită de toate neamurile, în comun şi de romani, moarte care i-a fost atît de înjositoare pe cît i-a fost de uimitoare viaţa… 261 Acolo s-au ciocnit între ele diferitele neamuri pe care Atila le ţinuse în stăpînirea sa. S-au împărţit domniile cu popoarele şi s-au făcut dintr-un singur trup diverse părţi”.

Sigur istoricii români au alte adevăruri, şi, care alături de făcătura lui Alexander Hirth sau Cihac pentru urechile românilor, preluată de A. T. Laurian privind limba noastră strămoşească, dovedesc trădarea lor de Neam şi Ţară!

Vreme de peste zece veacuri, începînd cu secolul Vl î.e.n. şi pînă în anul 382 odată cu năvălirile hunilor, izvoarele scrise venite din antichitate și tăblițele de plumb descoperite la Sinaia spun că în jurul Carpaţilor a existat un stat puternic al neamurilor arimine, mai întins sau mai restrîns – învrednicindu-se sau nu pentru ţinuturile stăpînite sau pierdute în diferite perioade istorice –

după tăria mioriticilor şi lăcomia prădătorilor. Folosind şi informaţiile din scrierile mitologice, putem afirma fără putinţă de tăgadă că în jurul Carpaţilor a existat un stat cu legi divine şi scriere proprie de pe la mijlocul secolului XVlll î.e.n. sau chiar mai devreme, care a dăinuit pînă ce a fost distrus de huni în anul 382.
XXll de secole, aici în jurul Carpaţilor, în Țara Sfîntă și cetatea lui Anu, Gog sau Sîntu, geţii au stat în torişţea lor apărînd-o după puteri și vremuri așa cum au putut şi au ştiut! Şi tot aici a fost cel mai vechi centru de civilizație din Europa de unde s-a răspîndit scrierea şi religia crucii cu o teozofie pe care subțirii greci, după ce au degustat-o pe îndelete, au numit-o filozofie, spunînd că este toată lăstărită de sub freza lor chiar dacă hoția se vede de la marginile pămîntului.

Ignoranţa este adevărata rădăcină a răului.

Dragostea de omenire, care nu se sprijină pe patriotism,
pe dragostea pentru naţiunea ta, nu este decît o iluzie, iar
cei ce se laudă că iubesc pe toată lumea, o fac pentru a
demonstra că de fapt nu iubesc pe nimeni.
Johann Herder (1744-1803)

CINSTIRE NEAMULUI RUMUN !

Ne-a fost dat să auzim dinspre minţile scelerat-iluminate ale ,,iubitorilor de neam şi ţară" că limba română este bună numai pentru sudălmi şi înjurături, deoarece nu poate exprima şi altceva. Ba, le spun porcanilor cu rît de oţel şi obraz de tablă că orice cuvînt poate fi mlădiat în semantica lui după mintea celui care îl foloseşte, iar dacă în căpăţînele scopite ale acestor eunuci ideologi, prin deschiderea gurii nu pot scoate decît înjurături, înseamnă că ei sînt nişte lifte înveninate şi nu limba este de vină.

Mare nenorocire pe poporul urgisit că este tîrît ca vita la cuţit şi nu poate face nimic: revoltă - ba; educaţie – canci; bun simţ – ioc şi atunci nu-ţi rămîne decît să-ţi iei lumea în cap şi să-ţi cauţi loc sub soare pe alte meleaguri! Dar dacă ai dragoste de neamul care te-a adus pe lume şi care a semănat această torişte cu oasele lui timp de milenii, zidind Ţara de azi tocmai de pe umerii celor de ieri, mulţi plătind cu viaţa ca noi cei de astăzi să le purtăm numele, atunci trebuie să ne răsculăm şi să punem mîna pe ciomag. Nu este o întîmplare că tot felul de năpîrci cazare sau otrepele lor pupincurist mioritice se guguţă şi ne învaţă cum să fim români şi mai ales cine sîntem, de unde am venit şi încotro ne este drumul! Am fost mult timp un popor de ignoranţi, iar comuniştii au mers mai departe şi au muncit să ne transforme într-un popor de proşti care repetă ca nişte papagali şi se bîţîie ca maimuţele la circ după ,,indicaţiile preţioase" ale ţucalilor, tîmpiţilor şi hahalerelor năimite şi smintite ce s-au vrut profeţi de-o veşnicie a clipei peste neamul mioritic.

Orice învăţ are şi dezvăţ, iar prostia, hoţia şi golănia cultivate cu atîta osîrdie de cei care ne conduc, trebuie scoase din universul nostru spiritual, dacă vrem să ieşim din lumea dobitoacelor cuvîntătoare şi să ne asumăm statutul de Om! Atunci şi numai atunci vom înţelege de ce strămoşii noştri doreau toţi să ajungă în condiţia spirituală de Om, de ce dispreţuiau lăcomia, hedonismul, minciuna şi tot ce duce la depravarea şi pervertirea sufletului. Dragostea de glia strămoşească nu este o fandoseală pe care o cumperi la marginea străzii sau din vreun loc deocheat unde călăritul se face pe bani. Ea se cultivă din familie odată cu laptele mamei şi focul din vatră, cu primele cuvinte spuse şi se simte cu primii paşi prin roua şi iarba de acasă.

Acasă nu poate fi decît acolo unde-ţi odihnesc moşii şi strămoşii şi nu acolo unde ţi-au îndestulat maţul şi te-au destrăbălat ca un stricat. Acasă este ţărîna pămîntului îngrăşat cu sîngele neamului care l-a apărat de prădători sau de vicleniile unor minţi criminale şi tot acasă este soarele şi umbra Carpaţilor şi vuietul Mării Negre. Niciodată ,,acasă" nu va putea fi înlocuit cu ,,îmi este bine"; îţi poate fi bine în orice străinătate şi chiar străin poţi ajunge de atîta

bine faţă de neamul tău, dar ,,acasă" este sentimentul de împlinire spirituală şi de rememorare. De cînd neamul nostru a încercat să păşească în modernitate ne-am trezit înşfăcaţi de gît şi puşi la pământ, să nu putem vedea mai înainte, ci numai în lungul nasului şi sub jugul nenorocirilor. Mulţi vremelnici cu patimi deşarte s-au oţoit în prostie, hoţie şi viclenie, ca să poată ţine cît mai bine jugul în care ne-au pus. Dar nu le-a ajuns trupul de pe care luau şapte piei, ci vroiau şi sufletul, să-l prindă în ticăloşiile lor şi să-l vîndă Satanei pentru ceva gologani.Aşa au ajuns să ne fie falsificate istoria, originea şi limba, iar aceasta din urmă le-a tîrît după ea şi pe celelalte, fiindcă un popor fără istorie, fără identitate culturală şi fără morală nu poate merge pe drumul spre viitor decît în patru labe sau deloc!
Trebuie să ne rămînă vii în minte numele lui Alexandre Hirth (A. Cihac), A. T. Laurian şi Elieser Shein (Lazăr Şăineanu), cu plăsmuirile privind exterminarea dacilor şi înlocuirea lor cu coloni aduşi din tot imperiul roman, iar după unii care ne ţin amarnică socoteală, toţi aceşti bravi soldăţoi erau semiţi ieşiţi din mădularul Talpei Iadului. Aici este rădăcina răului şi nimeni nu are curajul să o dezvăluie pentru că s-ar porni sfîrşitul culturii române, iar de aici se va răspîndi adevărul în toată cloceala satanistă ducînd la sfîrşitul stăpînirii Tartorului Întunericului peste iudeo-creştini! De baştină ardelean, de educaţie doctor(jurist) şi iezuit, priceputul plăsmuitor a ajuns să-şi urască strămoşii pentru că nu dădeau bine, după mintea lui, în cultura occidentală şi săracul nu avea viţă nobilă. Cum mintea îi era la fel de rătăcită ca şi sufletul, a descoperit el la un franţuz nebun o zicere care i-a luminat întunecimea glagoriei. Pe la 1860 musiu Vaillant, franţuzul nebun cu mare venin la rînză asupra neamului get, după ce l-a răstălmăcit pe Eutropiu, scria parcă din balamuc: ,,S'il a donné son linge aux soldats blessés, il (Traian) donnera sa vie pour venger Longin; il le jure...désormais plus de Daces; il les passera tout au fil de l'épée et lavera le crime de Decebale dans le sang de toute sa nation". (Dacă el a dat hainele sale soldaţilor răniţi - Traian – el îşi va da viaţa să răzbune pe Longin; el le-a jurat ...pentru viitor dacilor că îi va trece pe toţi prin vîrful săbiei şi va spăla crima lui

Decebal în sîngele întregii sale naţiuni). Sminteala satanist-istorică a ajuns şi sub nasul doctorului ardelean care, împreună cu doctorii E. Murgu, P. Maior, S. Micu Klain şi I. Papiu au sucit-o, au răsucit-o pînă ce, trecînd ,,preste plaiuri" au poposit în Bucureşti unde se simţea mare lipsă de inteligenţa lor. Cum prostia nu costă bani, au dat cu generozitate şi acestora din preaplinul lor, astfel ne-am procopsit cu nebunia franţuzului înrădăcinată pe plaiurile mioritice. Fiindcă în acele vremuri, legile româneşti erau mai toate traduceri după cele franţuzeşti, a fost băgată şi această traducere tembelă în cărţile noastre de istorie, iar de aici minciuna repetată de zeci de milioane de ori a ajuns adevăr de necontestat. Laurian a fost sprijinit cu multă vigoare de ciocoimea liberală ca să pună la cale această mişelie pentru că ne scotea pe noi nişte maimuţe prăsite de alte maimuţe necunoscute dar cărora ei le spuneau ,,coloni romani" adică ceva de viţă nobilă.
Tot din Franţa au adus şi nebunia latinei populare atunci cînd latina clasică nu le-a ajuns la fabrica de cuvinte pe care o puneau ei pe picioare în faimosul *Dicţionariu-Glosariu*, pentru a dovedi că sîntem mai latini chiar decît latinii care atunci cînd au venit în Getia vorbeau un amestec între dialectul romanic şi koine. Dar koine era o limbă de amestec născută din cea vorbită de grecii din Atica, dialectul ionilor/pelasgilor şi limba vorbită de arimini din Tracia şi Macedonia! Chiar dacă B. P. Haşdeu a venit prin articolul ,,Perit-au dacii?" din anul 1871 să scoată din capul românilor această nebunie argumentînd lingvistic şi istoric că totul este un fals, nimic nu s-a mai putut schimba, politikia ciocoiască ne-a scris o istorie plină de strîmbătăţi. Minciuna a fost bătută în cuie pentru veşnicie. Şi poetul V. Alecsandrisupărat pe latinismul lui A. Pumnul care conducea *,,Foaie"* din Cernăuţi şi a discipolilor lui ce îi modificau textele după capul lor, scria la 20 aprilie 1868: ,,Dacă Foaia Societăţii ţine ca să mă aibă de colaborator, pretind ca să mă primească cu defectele mele de stil şi de limbă, iar nu să mă ciunească din cap pînă în picioare şi să-mi schimbe cuvintele. De este *Foaia Societăţii* o publicaţie serioasă ce are drept scot de a răspîndi idei şi gustul în public, îi dau mîna cu frăţie, iar dacă această foaie are de gând a cădea în păcatul foilor

ardelene, adică a propaga pumnismul cu lepturărismul şi fundăcionismul acestui onorabil profesor...eu unul mă despart de ea ca de o nevastă care îşi pierde cărăruşa...Cînd dracu om înţelege că o literatură ca să fie literatură adevărată, naţională, să-şi ieie izvorîrea din geniul poporului, iar nu din fabricile de cuvinte a lui Cipariu et companie"!
Această ultimă idee trebuie să o batem cu ciocanul în capul tuturor jegurilor mioritice şi a veneticilor pripăşiţi pe la noi care ne învaţă cine sîntem şi cum să gîndim româneşte!
Chiar mai devreme, cînd nebunia latrinistă abia începuse să dea în clocot, au fost români cu capul pe umeri care le-au spus ,,doctorilor ardeleni" că nu ţin cărăruşa neamului şi adevărului.
Alecu Russo (1819-1859) spune despre intelectualii ardeleni care au adunat pe români în 1848 pe cîmpia Blajului, că le-au vorbit nu în româneşte ci într-o ,,babilonie de cuvinte stropşite şi smulse din latineşte". El remarcă nu fără temei că latinismul ardelenilor a fost în primul rînd o formă de luptă politică dar vremea lui a trecut şi ,,uităm că latinismul şi neolatinismul au fost un steag ce nu-şi mai prinde loc acum". Cu ironie îşi imaginează în una din Cugetările sale, revenirea pe pământ a lui Ştefan cel Mare în Moldova anului 1855 şi uluirea voievodului în faţa limbii cu totul de neînţeles în care ar fi glorificat de către lingviştii latinişti şi cosmopoliţi: ,,Ce ar face el pe un pământ, unde nu au rămas urme de umbra lui măcar?...Vorba lui nu mai este limbajul nostru...Strănepoţii Urecheştilor, Dragomireştilor şi Movileştilor i-ar zice în versuri, în ode şi în proză: Eroule ilustru! Trompeta gloriei tale penetră animile bravilor romani de admirăciune grandioasă şi neindefinisibilă pentru meritul neinvincibilităţii tale!...la care lucruri frumoase, deşi neinteligibile pentru dînsul, Ştefan-vodă bietul ar holba ochii lui cei înfricoşitori...şi s-ar culca iarăşi în mormînt..."
Că puţea rău sminteala latriniştilor ardeleni o spune geniul spiritualităţii noastre, M. Eminescu care în articolul ,,Bălcescu şi urmaşii lui" din noiembrie 1877, scrie: ,,Nicolae Bălcescu e de altminterea o dovadă, că limba românească pe vremea lui şi 'nainte de dînsul era pe deplin formată şi în stare să reproducă gînduri atît de înalte şi simţiri atît de adînci, încît tot ce s'a

făcut de atunci încoace în direcţia latinizării, franţuzirii şi a civilizaţiei ,,pomadate" a fost curat în dauna limbii române". Pe atunci Eminescu se putea exprima neîngrădit şi plin de elocinţă în limba strămoşească a românilor în stare să reproducă ,,gînduri înalte şi simţiri adînci", acum pentru liftele cazare şi celelalte scursuri specializate în limbism şi pupincurism, aceeaşi limbă este bună numai pentru sudălmi şi cele mai josnice exprimări! Înţeleg eu că trebuie să vi se bage furca în gît să o lăsaţi mai moale cu barjocura şi hula asupra neamului nostru? Rîtanilor, prea aveţi fălcile groase şi minte puţină!

Obrăznicia lichelelor latriniste o găsim foarte bine exprimată în fiţuica ciocoimii fanariote *Românul* din august 1881 ce se pretindea singurul loc unde clocotea adevăratul sînge românesc: ,,Românii ca toate popoarele care păşesc spre progres, nu se mai ocupă de a descoperi cine a fost autohton sau nu". Ce ciocoi isteţi! Şi astăzi auzi acelaşi argument ticălos atunci cînd vrei să ştii altceva decît ne tot îndobitocesc ei.

Din aceeaşi perioadă avem o scrisoare de la Al Hurmuzachi ce spune: ,,Adevărata şcoală de iubire a umanităţii este patriotismul, precum şi şcoala patriotismului este spiritul familiei. ..Dar tineretul român din Bucovina nu este educat în acest spirit, ci...să ne dezbrăcăm de fiinţa noastră firească şi intimă, de însuşirile noastre particulare, de individualitatea noastră...ca să ne pierdem naţionalitatea română...ca să ne pierdem pînă şi amintirea cine am fost, şi conştiinţa ce am rămas, să încetăm de a mai fi români". Spune mai departe bucovineanul că cine îşi pierde fiinţa naţională acela îşi rupe singur ,,legăturile cele mai scumpe şi mai sfinte cu poporul, cu originea sa, tradiţiile, datinile, amintirile străbune şi se preface în o fiinţă nouă, cosmopolită, adică fără patrie, fără căpătîi moral". El cere românilor ,,a nu ne lipi haina cea străină pe deasupra fiinţei noastre, a ne polei cu ea, mulţumindu-ne cu nişte firmituri ale ei pe care le primim în nişte şcoli înstrăinate. ..E mai puţin dureros să te desparţi de patrie, decît a trăi în ea şi a vedea individualitatea, adică toată fiinţa adevărată a poporului pierind şi stîngîndu-se." Cîtă dreptate avea şi are chiar şi în

prezent acest om, dovedind că nici după 150 de ani la noi nu s-a schimbat mare lucru, ci numai maimuţele care fac circ, dar năravurile au cam rămas aceleaşi! Distrugerea identităţii de Neamului Românesc a fost o acţiune programată pusă la cale de toţi veneticii pripăşiţi prin toriştea străbună dar şi de lichelele noastre neaoşe iar comuniştii i-au pus capac cu făcătura lui Roller. Dau în continuare şi alţi români care s-au opus falsificării istoriei şi limbii cu argumente din diferite domenii.

Theohari Antonescu (1866-1910) este unul din marii ,,uitaţi" ai istoriografiei noastre. Avînd o pregătire temeinică şi bun cunoscător a limbilor clasice şi-a permis să judece faptele istorice cu propria conştiinţă şi să tragă concluzii care au supărat rău pe specialiştii cu patalama şi pretenţii. În anul 1889 îşi prezintă teza de licenţă intitulată ,,Cultul cabirilor în Dacia" care este o sinteză asupra celor 19 tăbliţe din plumb, bronz şi piatră unde apar ,,cavalerii danubieni" în diferite ipostaze. Despre lipsa totală a informaţiilor din scrierile creştine asupra cultului cabirilor el le pune pe seama fricii de a nu dezvălui fără voie ceva din tainele acestei religii şi asemănările uluitoare cu mitraismul şi cabirismul pe care iudeo-creştinii le-au înlăturat prin violenţă! În munca sa a constatat cu surprindere că multe fapte ale istoriei noastre vechi sînt ocultate cu bună ştiinţă de către specialiştii în plăsmuiri. Înanul 1901, publică lucrarea Lumi uitate unde în capitolul ,,Dacia, patria primitivă ariană" afirmă pe baza unor probe solide şi sigure la acea vreme că toriştea noastră este ţinutul adevărat al arienilor de unde au migrat către cele patru zări! După aproape 80 de ani aceste ideii sînt acceptate de cultura europeană dar venind din SUA, de la arheologul Marija Gimbutas, care ne-a studiat profund istoria noastră veche, dovedind încă odată ticăloşia şi vanitatea oarbă a gunoaielor ce ne-au tot scris, răscris şi falsificat istoria! Lucrările lui au fost ignorate de către specialişti chiar de la apariţie deşi autorul era un perfecţionist.

Teodor Burada, de profesie muzicolog şi jurist a efectuat în perioada 1878-1915 cercetări de etnografie, muzicologie şi folclor peste tot pe unde a auzit că ar exista ,,insule de români".

Pasiunea şi iubirea fără margini pe care a arătat-o neamului românesc l-au făcut să facă vizite în Istria, Macedonia, Bulgaria, Grecia, Turcia/Bitinia, Cehia (regiunea Walaska), Galiţia, Bucovina, Basarabia şi regiunea de pe malul stîng al Nistrului pînă la Bug. De multe ori a fost primit cu ostilitate de către autorităţile pe unde l-a purtat dorul de neam, ajungînd şi la închisoare sau luînd bătaie pentru că dorea să-şi cunoască fraţii. Strădaniile le-a publicat în mai multe articole ce au fost unite mai tîrziu în broşuri dar specialiştii în istoriel-au considerat nebun iar afirmaţiile lui ,,simple nebunii". Prin călătoriile făcute el a arătat că chiar după 2000 de ani, neamul românilor era pe aceleaşi locuri pe unde i-a menţionat Efor, Herodot şi Strabon pe geţii ce se întindeau de la Don pîna la Adriatica şi din Carpaţii Păduroşi pînă în Rhodope.

N. Densuşianu de profesie jurist şi bun cunoscător al limbilor clasice, a muncit toată viaţa adunînd probe să poată dovedi continuitatea de neam a românilor pe aceste meleaguri atît înainte de cucerirea romană cît şi după retragerea acestora din Dacia. A studiat mii de lucrări şi texte ale scriitorilor antici şi pe baza unui material care şi astăzi uimeşte prin dimensiunile şi valoarea lui ştiinţifică, a scris *Dacia preistorică* lucrare apărută postum în anul 1913 prin grija unui prieten. El dovedeşte cu probe arheologice, epigrafice şi lingvistice accesibile la timpurile acelea că ţinutul nostru carpatin este leagănul de început al civilizaţiei europene şi de aici s-a răspîndit în sud şi vest unde a intrat în contact cu civilizaţiile mediteraneene. Această lucrare putea fi canavaua pe care să se coase adevărata istorie a poporului român. După descoperirea mea privind leagănul civilizaţiei emeş/sumeriene, a legăturii dintre emegi şi limba română veche şi citirea tăbliţelor de plumb ale strămoşilor noştri ascunse şi în prezent la Institutul de Arheologie din Bucureşti pot afirma că Densuşianu, prin inteligenţă, intuiţie şi o muncă de rob, i-a depăşit pe toţi istoricii cu pretenţii şi mult venin în guşă iar ideile lui sînt în cea mai mare parte corecte! La scurt timp de la apariţia lucrării, Vaticanul, la propunerea unor prelaţi români de confesiune greco-romană pe care o avea şi Densuşianu, s-a uitat strîmb la ea şi a interzis-o fiindcă

nu dădea bine la făcătura fariseilor ce au fost sprijiniţi de vechii greci şi latini în acţiunea de confiscare a religiei geţilor pentru binele şi veşnica lor pomenire! Cred că şi lucrarea lui Th. Antonescu a fost îngropată în uitare pentru că specialiştii nu se puteau compromite citînd scrieri interzise sau condamnabile după antereele papistăşeşti sau mioritice.
Faptul că lucrarea lui Densuşianu a fost desconsiderată de către pretinşii profeţi ai neamului, se datorează în cea mai mare măsură marii secături a istoriografiei române numită V. Pîrvan, care din invidie şi ură fără margini a spus numai minciuni despre ideile lui Densuşianu iar toate alegaţiile le-a pus în mistificatoarea *Getica* unde spune la p. 7: ,,... Nicolae Densuşianu scrie romanul său fantastic *Dacia preistorică*, plin de mitologie şi de filologie absurdă, care la apariţia sa (postumă: 1913) deşteaptă o admiraţie şi un entuziasm nemărginit printre diletanţii români în arheologie". Densuşianu a scris mai multe cărţi despre începuturile feudalismului românesc care au fost considerate de către aceeaşi specialişti, de o probitate profesională fără cusur! *Dacia preistorică* avea însă un mare cusur, spunea un adevăr distrugător ce le rupea gîtul latiniştilor! Dar duşmani şi mai sălbatici au fost istoricii comunişti ieşiţi din clocitoarea lui Roller care prin anii 1965 se gîndeau să ardă această lucrare la fel cum doreau să facă şi cu tăbliţele de plumb! Şi totuşi pentru aceste monstruozităţi criminale nimeni nu tuşeşte, nimeni nu are dureri de cap de parcă absurdul a pogorît din minţile ,,celeste" ale acestor canalii în Mîrlania, ţara tuturor fărădelegilor!
Identitatea noastră de români autohtoni pe aceste meleaguri, a fost apărată cu multă vigoare de cîteva condeie ce trebuie amintite aici şi numite atît de către prieteni cît şi de către duşmani ,,ideologii românismului"!
Eudoxiu Hurmuzachi (1812-1874) s-a născut în apropiere de Cernăuţi dintr-o familie de boieri moldoveni iar studiile le-a făcut la Viena. Bun cunoscător al limbii germane şi a limbilor clasice, toată viaţa şi-a dedicat-o adunării de documente pe propria cheltuială care dovedesc istoria noastră pe aceste pămînturi. În anul 1872, la propunerea lui A.T. Laurian, preşedintele Societăţii Academice Române, E. Hurmuzachi este

primit ca membru. Moare la 10 februarie 1874, la vîrsta de 62 de ani. În luna noiembrie a anului 1874 documentele strînse în casa părintească din Bucovina, ajung cu peripeţii la Bucureşti, constituind fondul principal al istoriografie noastre. Din aceste documente s-au publicat 45 de volume pînă în anul 1942 (12 volume Slavici, 10 N. Iorga, 6 volume N. Densuşianu, 4 volume I. Nistor) iar din lucrarea de istorie scrisă de el *Fragmente*, Eminescu a tradus cam o treime. În anul 1974 UNESCO a inclus pe E. Hurmuzachi printre figurile de seamă ale culturii române, cu merite remarcabile în istoriografia Europei centrale. În prezent ,,patrioţii români", pentru a avea merite în industria holocaustului şi istoria evreilor - care i-ar fi civilizat pe români, se bulucesc să fie stipendiaţi de serviciile secrete din afară care urmăresc să fim străini în propria ţară!

Gheorghe Hurmuzachi, fratele lui Eudoxiu, scria în 1865 către Asociaţia Naţională din Arad: ,,Limba română, scumpă moştenire de la strămunii noştri, a ajuns prin întunericul secolelor, prin vijeliile trecutului, după atîtea lupte cu hunii şi cu avarii, cu turcii şi cu tătarii, omogenă, una şi nedespărţită pînă la noi, în secolul XIX carele se mîndreşte a fi înaintat mai mult cultura românilor decît toţi premergătorii săi. Şi tocmai noi am fi acei care am voi să izbim în unitatea limbii, care am voi să sugrumăm mîndria şi mîngîierea noastră, simbolul măreţ al unităţii poporului român? Credem că nu se va afla român bun şi fiu sincer al naţiunii care să nu cheme blăstămul asupra bărbaţilor care vor putea şi nu vor voi a contribui spre a se delătura dezbinarea ameninţătoare în sînul limbii materne"!Cinste acestei spiţe de români curaţi iar eu mă alătur chemînd blăstămul pe capul tuturor celor care ne-au falsificat istoria şi limba strămoşească!

B. P. Haşdeu (1834-1907), născut în ţinutul Lăpuşnei, pe malul drept al Nistrului, istoric şi lingvist a scris numeroase studii împotriva celor ce doreau să ne prezinte ca sălbaticii Europei sau scursura imperiului roman. Contemporanii l-au privit cu suspiciune şi chiar dispreţ pentru că îi punea pe toţi în buzunar în domeniul lingvisticii iar inteligenţa lui şugubeaţă nu lăsa niciodată loc prostiei.

M. Eminescu (1850-1889), născut la Ipoteşti – Botoşani este cea mai sclipitoare minte a neamului nostru, a luptat cu o putere neobişnuită împotriva tuturor lichelelor şi lepădăturilor care au pus stăpînire pe ţară după Unirea Principatelor şi au transformat-o într-un cuib de tîlhari. Acuzaţiile de conservatorism şi duşman al progresului aduse lui de către ciocoii liberali sînt gratuite, fiindcă el a militat pentru un progres cumpătat bazîndu-se pe resursele noastre de materii prime şi făcut în interesul poporului român iar nu un progres realizat de dragul progresului numai în folosul celor ce controlau şi jefuiau ţara! Ceea ce demasca el ca un adevărat jaf asupra poporului român, s-a repetat şi după executarea lui Ceauşescu - în numele aceloraşi principii - de către cei care l-au slujit pe tiranul comunist! Gazetăria marelui poet este la fel de importantă ca poeziile unde descoperim cu uimire cunoştinţele ample din domeniul istoric, lingvistic, statistic, economic, al psihologiei de grup şi altele. Pentru că nu vroia să fie mai milos cu liftele prădătoare din România acelor vremuri aşa cum a fost sfătuit de multe ori, deţinătorii puterii l-au asasinat iar după aproape 20 de ani de la moarte, minţi sifilitice au lansat povestea că poetul ar fi murit de sifilis! Ura ciocoimii liberale împotriva marelui gînditor a dus la ,,uitarea" întregii scrieri gazetăreşti iar după ocuparea României de către armata bolşevică, această duşmănie a fost preluată de secăturile cazare şi astfel toată gazetăria a fost interzise după anul 1947 la fel ca multe poezii!

N. Iorga (1872-1940), născut la Botoşani, este cel mai mare istoric al nostru. A contestat cu argumente de netăgăduit curentul latinist susţinînd că dacii nu au dispărut după cucerirea Daciei de către romani şi au rămas locului după retragerea cuceritorului iar limba vorbită de români are un puternic strat venit din limba dacă. De aceea *Dicţionarul limbii române* realizat sub pălăria trădătoarei Academii Române are mai bine de 10000(zece mii) de cuvinte cu origine necunoscută şi peste15000(cincisprezece mii!) pe care nu a vrut să le înregistreze în fondul lexical al românilor! Iorga a avut relaţii încordate cu toţi latiniştii şi traciştii, cu mafia sionistă de la noi şi de aiurea precum şi cu politicienii

amici ai acestor lichele. A fost asasinat de fanaticii legionari, dar unii zic astăzi că uciderea marelui istoric are dedesupt o afacere NKVD!

Nechifor Crainic, ideologul autotohniei românilor, în guvernul mareşalului Antonescu a ocupat funcţia de ministru la Ministerul Propagandei unde a creat un adevărat program de combatere a comunismului propagat de bolşevici şi de canaliile lor din ţară. Pentru aceasta, după ce România a fost ocupată de trupele sovietice, a fost căutat ca iarba de leac de către cazarii bolşevici, stăpînii de atunci ai ţării sub patronajul trupelor cotropitoare. S-a bucurat de protecţia lui Petru Groza şi L. Pătrăşcanu, stînd ascuns în Ardeal la un fost student de-al său. În vara anului 1947 Pătrăşcanu i-a promis că guvernul va da o lege privind o nouă încadrare juridică a crimele de război şi el se va putea apăra în instanţă spunîndu-i că se poate preda poliţiei. Cumnatul lui Pătrăşcanu, avocatul Pandrea, s-a angajat să îl apere la proces. Dar a aflat de strategia lui Pătrăşcanu monstrul cazar – Ana Pauker, şi banda ei criminală – legea a fost blocată, Nechifor Crainic a fost tîrît prin puşcării pînă în anul 1962 fără a fi fost judecat şi condamnat vreodată, iar după această dată a fost folosit de comunişti pentru a lovi în emigranţii români care îi criticau. Avocatul Pandrea care o apărase pe Ana Pauker în anul 1936 la Craiova în procesul privind atentatul săvîrşit de secătura comunistă în Senatul României în anul 1920, a făcut ani grei de puşcărie!

Vedem cu surprindere, că cele trei curente privind originea limbii şi a poporului român – latinist, tracist şi slavist – sînt aduse din străinătate de către lichele pripăşite pe la noi şi români smintiţi şi au avut(dar au şi în prezent) ca scop înstrăinarea neamului mioritic de la firea lui firească şi de la tradiţiile lui astfel ca orice tîrîtură să-şi poată şterge picioarele mizere de obrazul nostru!

Pentru a dovedi că toată media ne supune unui proces abominabil de îndobitocire, amintesc faptul că zi şi noapte ni se prezintă ca modele demne de urmat numai curve aduse de pe marginea străzii, idioţi, lichele, violatori, politicieni cu minţile întîrziate, manipulatori, mişei, dar niciodată oamenii de

valoare ce ar putea punea umărul la propăşirea neamului fiind o cale spre care s-ar putea îndrepta şi alţii. Din mulţimea acestor români adevăraţi ţinuţi într-un anonimat total, amintesc doar două nume, foarte cunoscute şi respectate în străinătate dar aproape necunoscute şi blamate acasă, adică în România: muzicianul de excepţie Gheorghe Zamfir şi caricaturistul nepereche Ştefan Popa Popa's.

Să arăt şi cum s-au folosit duşmanii noştri din Ţară sau din afară de nebunia latinistă ce susţine că după exterminarea dacilor şi repopularea provinciei cu coloni din tot imperiul roman(nu cu italici!) în decurs de cîteva sute de ani s-a format poporul român în Dacia traiană – adică Ardealul care este leagănul acestui neam? Amalgamul etnic adus din tot imperiul s-a dezvoltat într-un popor distinct, vorbitor de o latină populară ce a cucerit mai întîi pe toţi locuitorii din Ardeal, apoi s-a revărsat peste munţi în Moldova şi Ţara Românească pe care le-au luat în stăpînire. Te întrebi plin de uimire, oare aceste teritorii de peste munţi nu erau locuite sau popoarele cotropite de români au fost supuse unui puternic proces de deznaţionalizare? Cum nebunilor nu le trebuie minte, tot aşa latriniştii noştri ne-au pus pe tavă celor ce doreau numai rău să ne facă. Teoria panslavismului asupra românilor se sprijină tocmai pe această inepţie – că românii un popor străin, de prădători – ar fi cucerit populaţiile băştinaşe formate din moldoveni, valahi şi ardeleni amestecaţi cu slavi şi chiar slavizaţi, deci este un stat multinaţional de cuceritori care trebuie desfiinţat. Dogma a fost îmbrăţişată de PC din România, filială cazară a Cominternului la 1921, care numai român nu era, iar în prezent este vînturată de ,,industriaşii holocaustului" în frunte cu Ellie Wiesel. De aceea mozaicii spun că au fost pe plaiurile mioritice mult înaintea noastră, odată cu ocuparea romană făcînd parte din aceste trupe de stăpîni, iar noi românii am apărut ca popor în secolele IX-X dar venind din sudul Dunării unde ne-am adunat ca rîia pe oaie! Alţii mai îndrăzneţi din tagma acestor lepre spun că în fapt sîntem un neam de ţigani şi am fost un fel de avangardă a acestora trimisă înainte să le pregătească ciorditorilor un teritoriu unde să poată şi ei

pune capul după atîta amar de drum făcut din India pînî la poale de Carpaţi.
Trebuie la nesfîrşit să trăim în această minciună a latinităţii adusă de aiurea de indivizi care s-au gîndit numai la cîştigul şi sminteala lor, fără a cîntări şi ce rezultă din această acţiune şi cu parul ne-au băgat în cap tîmpenia la zeci de generaţii de români din care nu putem ieşi nici azi cînd avem atîtea dovezi cu care să le rupem gîtul?
Eu am făcut un pas mare pe drumul dezrobirii spirituale a poporului rumun dar trebuie continuat cu:
- libera cunoaştere a tăbliţelor de plumb aflate la Institutul de Arheologie din Bucureşti, cele de la mănăstirea Sinaia şi alte dovezi arheologice cu scriere getică din ţară.
- analizarea arheologică şi spirituală a urmelor lăsate de neamurile noastre care s-au răzleţit în cele patru zări şi comparate cu cele descoperite în jurul Carpaţilor.
- efectuarea de copii sau fotografii după tăbliţele de plumb descoperite în Bulgaria, Anglia(Salisbury), tăbliţele sacre din aur ale orficilor şi cele de plumb care au circulat în secolele II-IV al erei creştine, în imperiul roman fiind considerate cu puteri magice şi care sînt în număr important prin muzeele Europei.
- cumpărarea sau copierea electronică a celor 20 de cărţi despre eseni scrise de Edmont Bordeaux-Szekeley şi The Origin of Christianity precum şi a altora legate de istoria noastră vechi şi traducerea lor în limba română pentru a se putea reconstitui vechea cultura strămoşească.
- scrierea adevăratei istorii a ţinuturilor noastre şi a poporului mioritic începînd cu mileniul VIII î.e.n. pînă la descălecarea voievozilor şi formarea statelor feudale româneşti din secolul XII.
Asemenea muncă poate fi făcută numai de oameni care nu au prejudecăţi, sînt sinceri cu sine şi curajoşi, fiind plini de generozitate.

Statul român şi întreaga media a organizat o desăvîrşită conspiraţie a tăcerii
împotriva descoperirilor mele, ocultîndu-le pînă în prezent!

Glăsuire către arimini

Am un of ca o lingoare
Ce mă arde fără stare,
Mă ţin hoţii la răcoare,
Că am frate Sfîntul Soare.
De la mic pînă la mare,
Vă transmit a mea urare;
N-am parale, n-am mîncare,
Dar am minte cu cătare,
Şi mai am o gură mare,
Salutare!
M-au pus liftele-n popreală,
Să-mi facă sămăluială,
Că sînt un şmecher învîrtit
Şi cu năravde parvenit,
Fleanca sun-a nebunie,
Să le-ngheţe mintea ,,vie"!
Nu am linişte ca striga,
Şi vreau să-i iau cu cvadriga!
Dar ei cu lejeră stare,
Îmi arunc-a supărare
O spurcare!
Găşti tembele, minţi scopite,
Cu gîndirea în copite,
Sufletul v-aţi dat Satanei,
Iar trădările-s metanii.
Ne-aţi vîndut şi răstignit,
Să fim neamul urgisit,
S-ascultăm zisa tîmpită,
Care să ne facă vită!
Pîn-aici v-a fost huzurul,
Vrem s-o terminăm cu furul!
Blestemaţilor!

Chem din munţi şi chem din vale,
Pe rumunii fără Cale,
Să ne căutăm scăpare
Luminaţi de Sfîntul Soare!
Glasul ista e chemare
Din străbuni a neuitare.
Să-ntregim neamul şi ţara
Iar în suflet ardă para,
Focului de glie veche
Ăstei spiţe nepereche.
La mai mare!

CHEMARE LA NEUITARE!

În luna august 2004 am găsit pe internet imaginile a 74 tăbliţe plumb depozitate la Institutul de Arheologie Bucureşti. În cultura română, despre aceste tăbliţe cu scriere getică nu s-a scris un cuvînt, fiind învăluite într-un mister absolut. Unele informaţii care nu pot fi dovedite cu probe, spun că după terminarea mănăstirii Sinaia în anul 1695, o parte dintre sihastrii din munţi s-au retras aici, aducînd cu ei şi tăbliţele cu pricina. O altă variantă a apariţiei acestor obiecte este că în anul 1875 cînd se săpau temeliile palatului Peleş, s-a descoperit o mare comoară formată din aproximativ 240 sau 540 de tăbliţe de aur şi plumb cu o scriere asemănătoare cu a grecilor antici, dar folosind şi litere latine, precum şi alte semne specifice numai acestor tăbliţe şi figuri de geţi, oştiri, cetăţi, simboluri divine şi alte elemente care duceau la ideea clară că s-a descoperit o mare civilizaţie. Numai că şeful guvernului României de atunci, Lascăr Catargiu a dăruit-o regelui Carol I, care a ordonat ca tăbliţele de aur să fie topite, după ce s-au făcut copii. Bănuind că valoarea lor este inestimabilă şi ca a distrus dovezi ale istoriei noastre, a donat copiile însoţite de o scrisoare unde-şi recunoaşte greşeala, mănăstirii Sinaia! În anul 1956 puterea comunistă a confiscat de la mănăstire atît tăbliţele de plumb cît şi toate documentele care făceau referire la ele şi totul a dispărut. În anul 1986 mai mulţi cercetători din domeniul istoriei au afirmat în discuţii particulare că înainte de al doilea

război mondial, în subsolul actualului Institut de Arheologie din Bucureşti existau mai multe sute de tăbliţe cu o scriere necunoscută, pe care ,,nimeni" nu le-a cercetat! În anul 2003, istoricul Alexandru Deac a comunicat la Congresul de dacologie ţinut la Bucureşti, că a descoperit în arhivele Comitetului Central al PCR scrisoarea lui Carol I către mănăstirea Sinaia. În prezent la această instituţie ar mai exista 30 tăbliţe după unii, sau 70 după alţii, dar fără documente de intrare şi fără a fi înregistrate în patrimoniul ei!
Din cele 74 tăbliţele de plumb eu am citit 65 iar informaţiile de pe ele ne arată adevărata noastră istorie privind structura de organizare a statului geţilor, sistemul juridic, religia lor, felul cum ştiau să-şi apere glia străbună.
Ei îşi spuneau rumuni sau geţi pentru că aşa este scris pe tăbliţe, nu daci cum i-au numit romanii. Şi-au scris identitatea de neam cu cuvintele rumun, riomion, ruomuon, rumuno, romuno saufalnici geţi şi niciodată daci, iar ţara lor o numeau Sfînta Getia sau Gitia. Strămoşul lor ancestrtal eraMoş Arimin, os din care s-au tras ariminii/armînii şi rumunii/rumînii. Conducerea neamului era asigurată de dage balo (adunarea neamului străbun) care alegea un mato (ocrotitor, conducător, părinte) ce deţinea funcţia cît timp era sănătos la trup şi la cap. Din cei 54 de mato eu am reuşit să citesc numele a 43 de conducători ai neamului strămoşesc. Pe alte tăbliţe această conducere colectivă apare cu numele de soboru, gomeţi sau radă. Aveau un guvern numit agie, în fruntea căruia era mato. Conducătorul armatei se numea basileo, care era ajutat de un consiliu de război numit soto balo (soţii, însoţitorii steagului get), iar cetăţile lor întărite se numeau dabe. Ţara era împărţită în sindii(isprăvnicii), fiind conduse de către un sind. Mai departe aceste sindii erau împărţite în cătune, sate şi dabe, iar centrul de putere se numea dabo geto (cetatea neamului get) care a fost la început la Sarmisetuzo, mutată pe la 380 î.e.n. la Enisala (judeţul Tulcea), iar pe la anul 320 î.e.n. a revenit din motive strategice la Sarmisetuzo. Sînt menţionate şi legăturile de sînge care formau şatre în cadrul unor comunităţi. Armata era organizată în polcuri şi avea două corpuri distincte: daco armosa

(armata nobililor) care pornea prima în luptă şi gloto armosa (armata gloatei sau a poporului), care suplimenta forţele primului corp sau îl înlocuia complet. Echiparea armatei era asigurată de dage balo, iar conducătorii corpurilor de armată erau numiţi tot de adunarea neamului. Oamenii nu aveau voie să se mute dintr-un loc în altul decît cu aprobarea dabei de care aparţinea. 32 din semnele folosite în scrierea geţilor pe tăbliţele de plumb sînt identice sau foarte apropiate cu semnele scrierii cretane liniar B din perioada 1500-1300 î.e.n. Alfabetul chirilic folosit de români pînă pe la 1870 este în realitate o parte din alfabetele utilizate de strămoşii noştri geţi în urmă cu 2500 de ani. Secuii au folosit prin secolul XIII un alfabet cu 33 de semne iar 28 dintre acestea sînt identice sau asemănătoare cu ale geţilor de pe tăbliţele de plumb. În Transilvania şi Ungaria s-a folosit în secolele XV şi XVI un alfabet runic maghiar, care a fost ,,prelucrat" tot din alfabetele geţilor. Gotul Wulfila a ,,creat" şi el pe la mijlocul secolului IV e.n. un alfabet runic inspirîndu-se din semnele geţilor.

Scrierea geţilor mai are semne comune cu alfabetul folosit în secolele VIII – II î.e.n. în estul Spaniei (Tartesio/Turdetano), cu alfabetele folosite de tuaregi şi libieni înainte cu multe secole de era creştină. Există asemănări uluitoare ale alfabetelor geţilor cu scrierea din Biblos, Mohenjo-Daro, brahmi şi alfabetele folosite de sabei în Arabia în secolele XV-IV î.e.n., cît şi cele din Siberia din secolele IV era noastră. Plutaşii de pe rîul Bistriţa foloseau pe la 1880 56 semne pentru crestatul lemnelor. Dintre acestea 13 sînt identice cu semnele din scrierea liniar B, iar 38 sînt identice sau foarte apropiate cu semnele alfabetului geţilor. După mitologia greacă, hiperboreenii care locuiau la nordul Dunării, erau legaţi de cultul lui Apollo. Herodot în *Istorii* spune că aceştia aduceau ofrande templului din Delos, iar fecioarele ,,Arge şi Opis veniseră chiar odată cu zeii". Platon în Axiochos vorbeşte prin gura lui Socrate, despre nişte table triunghiulare de aramă cu un conţinut religios aduse la Delos de fecioarele hiperboreene Opis şi Hekaerge. Venirea zeilor la greci a avut loc odată cu formarea primelor structuri sociale din secolele XII-X î.e.n. în numita ,,perioadă obscură". Arheologia a descoperit într-adevăr plăcuţe

de bronz cu o scriere arhaică, pe care a atribuit-o repejor vechilor greci şi care a apărut la sfîrşitul secolului Vlll î.e.n.
Religia lor era monoteistă, avînd în frunte pe Sent/Sîntu cu sensul de Creatorul, Dumnezeu, iar ca simbol al sacrului era crucea cu braţele egale, liberă sau înscrisă în cerc, cum apare deasupra uşii la primele biserici creştine din Siria şi Palestina. Divinitatea activă al cultului crucii era Zabelo; Creatorul vieţii din lumina vie a soarelui şi Suien, Zoien, Zoe ca divinitate a renaşterii vieţii din aşteptarea luminii morţii (liniştea lunii) prin nemurire. Mai erau dio Dionise, dio Sopio, dio Donizeto, dio Oroelio, dio Tiaz. Fiind o religie a luptei continue dintre bine şi rău, duhul răului se numea Sotea sau Satan.Pămîntenii se năşteau din lumina vie a vieţii (lumina soarelui), dar toată existenţa lor trebuiau să se străduiască să facă numai fapte bune în folosul celor din jur, ca o dovadă de curăţenie pentru comuniunea cu adevărata viaţă veşnică (nemurirea) ce impunea condiţia de OM. Nu aveau statui, iar divinităţile lor se manifestau ca nişte duhuri, entităţi spiritual - energetice. La naştere fiecare persoană era luată în pază de un înger, neamul get fiind binecuvîntat de oastea de îngeri (falanga). Nu aveau temple, ci sanctuare austere, mici troiţe şi bisericuţe/metocuri unde îşi oficiau cultul sau altare improvizate în vremuri de restrişte. La naştere fiecare era botezat în religia neamului cu vin şi pîine strămoşească.Crucea a fost simbol al sacrului la neamul nostru de la începutul mileniului V î.e.n.descoperire făcută la Gorban judeţul Iaşi, apoi la Cucuteni, iar mai multe tezaure ale geţilor au ca obiect de podoabă crucea înscrisă în cerc sau crucea cu braţele egale. Divinităţile lor aveau în jurul capului o aură, aşa cum arată plăcuţa de plumb descoperită la Romula. Sarmis sau Armis este Mîntuitorul sau Salvatorul neamului geţilor, apare pe tăbliţe şi sub iniţialele IOI, III, II, IU sau Ili, Ilio toate avînd aceeaşi semnificaţie.
Tăbliţa 1 este prima atestare materială a legendei naşterii Mîntuitorului care se va numi mai tîrziu Sarmis. Sub un şopron cu o vită şezînd, un copil mic ridică braţele către cer simbolizînt bucuria vieţii ce s-a născut. La dreapta jos, mama primeşte un toiag şi un miel de la divinitate/marelui

preot get? care are pe cap costumaţia religioasă făcută din blana unui lup al cărui cap este pus pe capul lui. Deasupra şopronului este figura cunoscută a lui Iisus cu plete şi cu barbă scurtă ca semn al tinereţii, imagine preluată de hagiografia creştină. La stînga imaginii este un porumbel zburînd reprezentînd Sfîntul Duh, doi măgăruşi(cum a intrat Iisus în Ierusalim) şi un profil de om. În partea stîngă jos a şopronului se vede o persoană şezînd pe un scaun iar în mînă ţine un toiag. Scaunele sînt trei sugerînd legenda celor trei magi. Sub imagine, în colţul stînga jos se văd stilizate imaginile pentru o şopîrlă mare, un peşte, o broască ţestoasă, o pasăre mare care aleargă şi un cîine sau lup. La mijloc este un şarpe foarte lung iar lîngă coada acestuia este un pătrat împărţit în nouă părţi egale sugerînd că este protector al vînătorilor şi al învăţaţilor.

Tăbliţa II povesteşte despre vizita lui Zamolxe în insula Samos şi trecerea cabirilor la religia sfintei cruci a Mîntuitorului! Pe tăbliţele I şi II apare semnul crucii ca simbol al sacrului şi al pămîntului(ţării) care stă sub această protecţie. Geţii se considerau poporul ales de Creator iar ţara lor o numeau ţara sfîntă(dio Geta).

Creştinismul ortodox este în mare parte religia strămoşească. Multe din elementele de cult ale religiei geţilor dar şi simbolurile religioase(crucea cu braţele egale libere sau înscrise în cerc, steaua cu şase colţuri şi steaua cu şase raze) sînt păstrate din religia neamului mioritic din mileniul IV î.e.n. şi care au fost duse de emeşi în Sumer/Ki-en-gi de pe meleagurile noastre pe la mijlocul mileniului IV î.e.n.)

Zamolxe, Pitagora şi pitagoreismul. Marele get a existat ca realitate istorică, a fost mare preot şi reformator, a vizitat Egiptul, i-a trecut pe cabirii din Samos la religia crucii Mîntuitorului, s-a înfruntat cu Pitagora şi le-a cerut geţilor să renunţe la folosirea aurului ca aducătorul tuturor relelor de pe pământ, fiind ispita diavolului. Toate aceste date sînt scrise pe tăbliţele 2 şi 3. Religia geţilor a influenţat şi zoroastrismul prin existenţa magilor perşi la curtea din Sarmisetuzo în secolul VI î.e.n. cum rezultă din tăbliţa 5.

Iisus a fost get. La începutul secolului VI î.e.n. s-au aşezat printre neamurile geţilor populaţii ale galilor/galatilor care au

îmbrăţişat religia crucii cu taina botezului cu pîine strămoşească şi vin. În anul 279 î.e.n. aceste relaţii s-au stricat rău iar conducătorul geţilor, Biseto I a pus sabia pe gali şi i-a alungat. Fiind opriţi şi la graniţa Macedoniei, au trecut Dardanelele şi au întemeiat în podişul Anatoliei un stat – Galatia – care a existat pînă în anul 25 î.e.n. cînd a fost cucerit de romani. O parte din aceşti gali au coborît mai spre sud şi s-au stabilit în anul 275 î.e.n. într-o regiune pe care au numit-o Galileea. În secolul II î.e.n. ivriţii amintesc de secta esenilor/esenirnilor avînd centrul de cult în Galileea şi care practicau o religie diferită de a iudeilor dar identică cu a geţilor. Începutul secolului I e.n. i-a găsit pe gali – esenii într-o aprigă dispută religioasă cu clerul iudeu. Galii cheamă în ajutor mentorii din Carpaţi unde îşi avea sediulFrăţia Celui Ales. Este trimis Ili împreună cu o ceată de geţi - tăbliţa 53 - pentru a înfrunta fanatismul religios iudeu. Răstignirea lui Ili, înfăşurarea trupului cu giulgiu şi transportarea lui pînă la ,,galii cei roşcaţi" din Galileea apoi drumul prin Siria Efes, Grecia şi Tracia pînă au ajuns în Sarmisetuzo sînt povestite pe 7 tăbliţe. Durerea a fost fără margini peste neamul geţilor.

Tăbliţele sînt scrise între anii 560 î.e.n. şi iulie-august 106 e.n. cînd statul geţilor a fost distrus de romani fiind ocupată partea de vest, iar ţara a cunoscut un jaf fără seamăn. **Limba folosită în aceste texte de pe tăbliţe este limba română veche** care se găseşte identic sau asemănător în dicţionarele de arhaisme şi regionalisme existente în România. 79 de cuvinte se găsesc numai în eme-gi(sumeriană) fiind dispărute din româna veche Tăbliţa 1 consider că a fost turnată sau trasă – cum apare scris pe mai multe tăbliţe, pe la 1600 - 1500 î.e.n. pentru că de aici se trag semnele alfabetelor folosite de strămoşii noştri.

În anul 1982 am cumpărat cartea *Civilizaţia sumeriană* unde am găsit trei cuvinte care m-au pus pe gînduri: da, nu **şi** inga. Ştiam că aceste cuvinte sînt specifice numai limbii române iar inga se foloseşte numai în nordul Moldovei şi Maramureş. Am găsit pe internet în anul 2001 un dicţionar sumerian-englez elaborat de J.A. Halloran din S.U.A.. L-am tradus în limba română şi bănuiala mea s-a confirmat, limba sumeriană/eme-gi

are aceeaşi rădăcină cu limba română. Am scris cu acest subiect o carte ,,Civilizaţia soarelui" publicată în august 2002. Arătam în această carte că avem 1000 cuvinte identice sau asemănătoare cu eme-gi şi 1400 de arhaisme şi regionalisme compuse din două sau mai multe cuvinte eme-gi. Mai arătam că denumirile activităţilor agricole, păstoreşti şi de organizare socială sînt în mare parte comune celor două limbi iar creştinismul are foarte multe elemente comune cu religia emeşilor. Culturnicii de profesie au ieşit la atac şi m-au făcut în toate felurile atît la TVR 1 cît şi la postul de radio Iaşi. S-a remarcat A. Vulpe director la Institutul de Arheologie din Bucureşti unde stau ascunse tăbliţele de plumb ale strămoşilor noştri; I. Sluşanschi director al Institutului de Lingvistică Iorgu Iordan din Bucureşti şi Neagu Djuvara, istoric care a trăit pînă în 1991 la Paris. Nu au avut reţinere la limbaj spunînd despre cei care vreau să se uite pe tăbliţe să sînt nebuni, indivizi cu minţile rătăcite, diletanţi, oameni fără conştiinţă dar nu au acceptat să-mi spun şi eu punctul de vedere. Iar într-un acces de nebunie genială A. Vulpe spune peste tot că tăbliţele de lut descoperite de N. Vlasa la Tărtăria ar fi chiar plăsmuirea acestuia!!! Despre tăbliţele de plumb ale geţilor spune că sînt falsurile unui geniu dar el şi-a dat seama numai în jumătate de oră ! Noi trebuie să băgăm la cap că această lepădătură este un supergeniu şi nu avem cum să-l contrazicem.

La sfîrşitul lunii noiembrie 2002 am trimis lui J.A. Halloran – care se ţine că este cel mai mare specialist în sumerologie – un mesaj cu 145 cuvinte comune limbilor română şi eme-gi dar care nu sînt în latină. La 17 dec. 2002 îmi trimite următorul răspuns: ,,Most vocabulary of the Rumanian language can by derived fom Latim, modified by Slavic influences. This happened after the time of the Roman empire. So you need to reassurse me and your readers that you have avoided attaching a Sumerian etymology to any wordthat as a Latin etymology. Are you familiar with the Larin etymologies gived for most Rumanian words?" În publicaţia Formula As din 25 mai 2006, fiind întrebat despre legătura scrierii de la Tărtăria cu cea din Sumer, acelaşi J.A. Haloran spune: ,,Cum se poate explica faptul că într-o regiune din vestul României înconjurată cu nume

sumeriene... , s-au găsit trei tăbliţe din lut local, cu pictograme sumeriene dar mai vechi cu 1000 de ani decît cele din Mesopotamia ? ... Asumîndu-vă o origine trivială, recentă, romană, sigur că acestea nu vă mai aparţin". Acest individ nu a căzut în cap ca să-şi schimbe fundamental ideile cu privire la ce mi-a scris în anul 2002. Explicaţia constă în faptul că textul din fişierul Chemae la neuitare, ajustat puţin, l-am tradus în limba engleză şi l-am trimis în august 2003 către Tv Discovery, Institutul de Studii Orientale din Chicago şi Institutul de Studii Orientale din Philadelphia. Englezii au răspuns că au primit mesajul meu şi atît dar americanii au tăcut mîlc. Sigur acest studiu al meu a ajuns şi în mîinele lui dar şmecherul a uitat să spună de unde vin ideile pentru că hoţia intelectuală se practică şi la case foarte mari. Se pare că i s-a zbîrlit moţul către genialitate şi acestui nemernic! Ghinionul lui este că nu ştie cum sună limba română vorbită în graiurile noastre mioritice altfel ar pune şi el de o şmecherie aşa cum au făcut cei doi canadieni care şi-au însuşit descoperirea insulinei făcută de N. Paulescu în 1923 şi cu această hoţie au luat premiul Nobel iar statul român nu a spus nici pîs!. Suedezii au recunoscut nedreptatea în anul 1962 la protestele unui scoţian!!! Situaţia este asemănătoare cu Alexandru Odobleja şi studiile lui în domeniul ciberneticii care au ajuns pe căi ocolite la Norbert Wiener iar priceputul şi-a pus un moţ de ,,prima-ntîi"!

Consider că a venit vremea ca românii să-şi cunoască adevărata istorie chiar dacă mentorii culturnici dar şi alte lichele urlă că tăbliţele sînt nişte falsuri ale lui Haşdeu, N. Densuşian sau a unui geniu încă nedescoperit iar cei care vreau să le vadă de aproape sînt ,,nebuni, diletanţi, nespecialişti, indivizi cu mintea rătăcită" şi alte asemenea sofisme şi fineţuri academice.

Nu sîntem latini, aşa cum ne vor ei!

Ce ştim si ce nu vrem să ştim despre trecutul neamului nostru? La această întrebare vreau să răspund cu puterea adevărului. Un adevăr rătăcit, uitat, ascuns sau trunchiat de cei nevolnici sau de simbriaşi ai minciunii.

Arheologul american Marija Gimbutas în lucrarea *Civilizaţie si cultură*, Bucureşti, 1989 arăta: ,,În mileniul al VII-lea, a. Cr. în Carpati, era o civilizatie puternică, prima si singură în Europa...o societate matriarhală, teocratică, pasnică, iubitoare si creatoare de artă". Aşa gîndesc unii străini despre istoria noastră foarte veche, concluzii ce au la bază dovezi arheologice de necontestat, cu o simbolistică atît de variată si de complexă care şi astăzi uimeşte prin profunzimea lor. Dar majoritatea istoricilor români ascund acest adevăr si ne duc pe calea plăsmuirilor susţinînd că teritoriul carpato - dunărean devine vatră de cultură si civilizaţie odată cu migrarea indo-europenilor în perioada 2000 – 1200 î.e.n. Peste această găselniţă au aranjat cu răbdare si tenacitate, pălăria latinităţii neamului nostru. Povestea şugubeaţă cu iz de adevăr istoric nu rezistă la o cercetare si confruntare pertinentă a dovezilor arheologice si lingvistice. Explicaţiile stufoase si pline de pretenţii ale adevărurilor absolute nu pot arunca în uitare timpul si spaţiul ca suport primar dar si final al existentei umane. Iar pământul pe care ne-a zămislit destinul ne-a oferit atîtea dovezi ale statorniciei noastre pe aceste meleaguri, încît numai răuvoitorii pot susţine că ne-au adus aici ,,vînturile, valurile".

Noi am fost aici din timpurile **fără** început.

Geţii nu sînt indo-europeni aşa cum sună frumos la urechea multor dascăli ai neamului nostru. Probele arheologice ne arată că locuim aici din mileniul al XV-lea î.e.n. si trebuie să amintim substraturile aşezărilor Strachina – Dorohoi si Cuina Turcului de la Portile de Fier sau cele din mileniile VIII – III î.e.n. cum sunt Criş, Gura Baciului, Valea Lupului (precucuteni), Leţ, Hîrşova, Cîrcea, Icoana, Boian, Căscioarele, Cruşova, Cucuteni, Drăguşeni, Dudeşti, Gorban, Gumelniţa, Hamangia, Hăbăşeşti, Hotărani, Ostrovu Corbului, Parţa, Petreşti, Rastu, Ruseştii Noi, Soroca, Tărtăria, Tisa, Tîngaru, Turdas, Vădastra, Vidra, Vînătorii Mici. Acestea sînt vetrele veşniciei noastre ştiute dar ascunse în umbra unor interese meschine sau a unor ideologii

deşarte. Cîteva dintre ele au o importantă fundamentală în istoria si cultura noastră.
În lucrarea mea ,,Limba noastră-i o comoară" apărută în anul 2002 susţineam cu o puternică argumentaţie lingvistică si terminologie socială, că emeşii(sumerienii) au plecat din teritoriul carpato-dunărean în Ki-en-gi(Sumer) în două valuri. Primul a plecat la mijlocul mileniului Vl î.e.n. cînd a avut loc potopul de la Marea Neagră iar valul doi a plecat în prima jumătate a mileniului lV î.e.n. cînd începe si istoria acestei civilizaţii ce a marcat atît de puternic cultura lumii si în special cultura europeană, adevăr pe care nimeni nu vrea să îl recunoască. Ei (strămunii noştri) au inventat scrisul la Tărtăria în mileniul Vlll î.e.n. ducîndu-l în Ki-en-gi, au dezvoltat structurile sociale urbane, au creat o formă de capitalism financiar, au descoperit bolta în arhitectură, au construit primele lăcaşuri de cult sub formă de cruce cu cele patru braţe egale(crucea greacă spun lotrii iar getă cum spune adevărul), cunoşteau curentul electric si făceau operaţii pe creier, au dezvoltat o societate de tip comunitar în care indivizii erau angrenaţi în relaţii specifice statului de drept modern.
Ei sînt pionierii civilizaţiei europene !!
Neamul emeş ne-a lăsat o cultură fabuloasă! Tăbliţele de lut au păstrat pentru posteritate valori spirituale care reflectă modul lor de gîndire si de percepere a realităţii. Dar chiar dacă au dispărut, o mare parte a culturii lor a fost asimilată de cultura akkadiană şi babiloniană iar limba lor a fost folosită ca limbă liturgică pînă în secolul V î.e.n.

Orf
gluga(
getă/

Stindardul din Ur, mileniul lll î.e.n. cu războinici emeş.

Religia lor era o religie a entităţilor spiritual-energetice definite prin termenul lil care semnifică vînt, suflare, umbră, spirit, creaţie, avînd şi o profundă veneraţie pentru elementele naturii. Ei nu se închinau la statui ci aveau altare pe ultimul nivel al ziguratului iar acolo preotul oficia ritualul religios si aducea ofrande. De remarcat faptul, că scriitorii antici referindu-se la religia geţilor, spun că zeii lor nu au statui, aceasta este şi caracteristica fundamen¬tală a religiei neamului emeş. Cercetarea originilor neamului emeş şi a religiei lui dovedeşte că începînd cu mileniul Vlll î.e.n. în arealul carpato-dunărean existau comunităţi umane bine organizate, cu o religie puternică si conduse de sacerdoţi. Societatea getă era foarte asemănătoare cu cea a neamului emeş pentru că ele au avut o rădăcină comună de plecare, aveau în frunte un conducător civil si un mare preot. Dacă privim cu atenţie sigiliul emeş din secolul XXV î.e.n. unde apare pentru prima dată crucea ca semn explicit al sacrului şi troiţele maramureşene(unde trăiesc în prezent un grup de români ce îşi spun cu mîndrie nemeş) vom observa cu uimire că formele crucii sînt identice. Iar descoperirea senzaţională a crucii de la Gorban, Cucuteni şi alte situri arheologice, demonstrează că noi nu avem nimic cu indo-europenii găselniţă a istoricilor occidentali, iar continuitatea neamului mioritic pe meleagurile carpatine din zorii civilizaţiei umane este marcată de alte repere temporale.

Primul rînd de sus este un sigiliu emeş, cu crucea pe el ca simbol al sacrului, apoi o divinitate emeş care se uită la o cruce înscrisă în cerc fixată pe un soclu, iar ultima poză spre dreapta este crucea cum apare în templele egiptenilor.
Rîndul II este un altar descoperit la Cucuteni, jud. Iaşi din mileniul V î.e.n. unde se vede stilizată crucea. În muzeul de istorie din Botoşani există o farfurie cu semnul crucii desenat pe fundul din partea interioară, veche din mileniul VIII î.e.n.; urmează o cruce de pe un vas Cucuteni şi o farfurie din acelaşi sit arheologic, apoi cruci cu braţele egale descoperite la Fizeşu Gherlei, folosite de geţi prin secolele VII î.e.n.
Rîndul III prezintă simbolul crucii înscrisă în cerc folosit pe porţile din Maramureş, apoi ca simbol al sacrului în forma copturii numită pască sau Paşti, şi crucea liberă pictată pe ouăle ,,încondeiate" pregătite pentru Paşti.
Deci nimic din blăstămţia iudoe-satanistă unde legămîntul falic se purta la gît cu mare priinţă iar în temple i se ridicau rugăciuni fierbinţi de-ţi prăjeau creierii, asta dovedind că tradiţia noastră religioasă era mult înaintea apariţiei iudeo-satanismului, aşa

cum o arată atît de temeinic adevărul istoric şi nu cel revelat!

Izvoarele istorice menţionează prezenta apostolului Andrei în Dobrogea în secolul III... si cam atît. Dacă celelalte popoare au fost creştinate prin sabie sau ucaz, pentru noi istoria nu consemnează nimic. Am păstrat un tezaur uimitor de cuvinte în limba veche, limba celor mulţi si tăcuţi, limba ţăranilor vorbită de-a lungul mileniilor. Pentru a dovedi acest miracol trebuie să analizăm termenii liturgici folosiţi şi de creştinismul iahvist ca o reflectare în timp a mitologiei emeş. Principalele mituri din Biblie; facerea universului, facerea neamului omenesc, naşterea Evei din coasta lui Adam, potopul, salvarea seminţiei omului de către Noe, primirea tablelor de legi de la divinitate, existenta raiului, lupta cu balaurul, primul păcat, toate se găsesc scrise pe tăbliţele de lut ale culturii emeş. Dar scrise cu cel puţin 2000 de ani înaintea pretinselor texte sacre ale iudeilor. Iar în Canaan s-au stabilit o parte dintre geţii care în frunte cu Tanaus şi-au ,,vizitat" rubedeniile din Egipt în secolul XVIII î.e.n. Acest transfer cultural a avut loc în perioada deportării iudeilor în Babilon de către Nabucodonosor(580 î.e.n.) unde emegi(limba sumeriană) era limbă liturgică chiar dacă poporul ce o vorbea dispăruse ca structură politică de cca 1300 de ani. Aici spun ei că au luat contact cu această cultură fabuloasă iar o parte dintre pribegi au încercat să-si reformeze propria religie. Acţiunea a fost un eşec dar în coasta lor au apărut la începutul secolului III î.e.n. galii pe care scrierile vechi i-a numit eseni/esenieni datorită religiei lor. Istoria spune că atît Ioan Botezătorul cît si Isus Cristos au fost eseni. Aşa se explică faptul că românii nu au fost creştinaţi prin ucaz sau sabie.

Fiecare oraş emeş avea cîte o divinitate protectoare care locuia într-un templu închinat în acest sens. Eridu, cel mai vechi oraş al emeşilor avea un lăcaş de cult respectat si venerat si de alte comunităţi iar templul de aici s-a dovedit a fi prima construcţie cu caracter religios din lume. A fost construit la jumătatea mileniului V î.e.n. Uimirea arheologilor a fost şi mai mare cînd

în stratul al paisprezecelea s-a descoperit fundaţiile unui templu datat la mijlocul mileniului IV î.e.n. avînd forma unei nave dreptunghiulare, împărţită în trei părţi. Acest sistem de construcţie religioasă sun formă de cruce se găseşte în arhitectura bisericilor creştine pe care şmecherii o mai numesc şi cruce greacă! Dacă privim crucea de pe fundul vasului descoperit la Gorban vedem că este o cruce cu cele patru braţe egale(pe care nişte şmecheri ne-au furat-o spunînd că s-a născut sub freza lor grecească!) care se găseşte pe sigiliile emeş fiind simbolul cultului creştin etiopian iar în creştinismul catolic si ortodox crucea are un braţ mai lung pe care se sprijină. Asemănarea arată că religia crucii s-a născut la est de Carpaţi, a fost dusă în Ki-en-gi odată cu migrarea emeşilor în această regiune, le-a legănat speranţele timp de 2000 de ani, alţi 1000 de ani a fost religie şi pentru seminţii semite iar iudeii au cunoscut-o în deportarea din Babilon. Pe monezile lor din secolul II î.e.n. aparea steaua cu cinci colţuri luată de la egipteni aşa cum a fost şi este ca simbol sacru la comuniştii iahvistului, Karl Marx. Emeşii aveau ca simbol pentru zei, steaua sub formă de disc cu sase braţe repartizate la distante egale sau de disc cu sase colturi şi steaua cu şase colţuri(două triunghiuri isoscele suprapuse). Cele trei simboluri se găsesc în steaua noastră cu care se colindă de Crăciun. În Tora se spune că şarpele a ispitit-o pe Eva îndemnînd-o să muşte un măr care era în pomul cunoaşterii, păcat ce nu a fost iertat de Dumnezeu si a urmat alungarea din rai. Dar mărul este un pom caracteristic regiunilor temperate inclusiv României şi nu ţărilor cu climă caldă cum sînt Iraqul sau Israelul dovedind rădăcina mitului. Noi românii păstrăm si în prezent mărul ca pom sacru în colindele de Crăciun: ,,florile dalbe lemn de măr", alături de brad la căsătorie şi stejar la înmormîntare. Trebuie precizat că religia emeşilor era monoteistă avîndu-l în frunte pe AN (cer, rai, înalt) ca divinitate din care au apărut ceilalţi zei (spirite).
O asemănare uluitoare cu mitologia emeş si a creştinismului se găseşte în religia incaşilor care are în centrul pe Viracocha ca fiind Creatorul, Stăpînul Soarelui. Acesta a creat din piatră nişte uriaşi pe care i-a trimis printre oamenii primitivi pentru ai civiliza şi ajuta(mitul jidovilor de la noi!). Dar pentru că lumea

s-a umplut de răutăţi, acesta i-a nimicit printr-un potop imens si a salvat numai un bărbat si o femeie. Viracocha a coborît pe pământ si a creat oameni din lut care sînt strămunii actualului neam omenesc, tot el fiind părintele dinastiei regale Inca si fondatorul imperiului. Rugăciunile erau adresate unei Sfinte Treimi şi Fiului lui Dumnezeu cel care a murit, a înviat si s-a înălţat la cer fiind aşteptat să vină într-o zi să salveze neamul inca şi să-l mîntuie. Această asemănătoare i-a făcut pe invadatorii spanioli să-i acuze de blasfemie si să se poarte şi mai sălbatic cu ei nimicind orice urmă de cult incas. Ei credeau în reînvierea trupului si în Ziua Învierii tuturor oamenilor.

Dar la Isaiia s-au mai descoperit două tăbliţe de lut ars cu semne aşezate într-o anumită ordine care sugerează că este o formă de scriere simplă. Numai faptul că aceşti oameni aveau capacitatea de a sintetiza si simboliza ideile, este un fenomen extraordinar iar gîndirea lor nu era a unor primitivi, aşa cum de multe ori privim noi lumile trecute.

Tărtăria si Isaiia sînt cele două puncte unde s-au descoperit primele forme de scriere din istoria lumii iar noi ne facem că ne plouă în cap cu indo-europeni care ne-ar fi vizitat în jurul anului 2000 î.e.n şi au măturat complet această cultură. Am impresia că există străini(Marija Gimburas) mult mai corecţi în aprecierea trecutului nostru fată de acei românaşi puşi să umble cu şoalda prin istoria neamului. Indo-europenismul este bun doar pentru cei care refuză să accepte realitatea probelor arheologice şi lingvistice sau pentru liftele care vor glorie.

Dar emegi(limba sumeriană cum au botezat-o specialiştii) are legături si cu limba ...engleză!!! Descoperirea este uluitoare dacă ne gîndim că aceste civilizaţii nu s-au întîlnit niciodată pe drumul istoriei. Şi totuşi cuvintele arată că în timpurile străvechi populaţiile respective au vorbit limbi foarte apropiate sau poate au avut o limbă comună. Istoria străveche a insulelor britanice este marcată de perioada megalitică cînd o populaţie necunoscută a înălţat mai multe monumente numite *henge*. Aceste construcţii realizate în mai multe etape începînd cu primele secole ale mileniului lll î.e.n. şi situate în zone deschise aveau un caracter religios iar după unii cercetători erau si centre

de studiere a cerului şi marchează prima manifestare a artei monumentale prin care omul se eliberează de lupta pentru supravieţuire si concepe o construcţie destinată grupului social căruia îi aparţine. Construcţiile în sine arată un nivel evoluat al cunoştinţelor arhitectonice dovedind si existenta unor structuri sociale bine organizate. Numai în insulele britanice există aproximativ 200 de construcţii de tipul henge. Pentru manevrarea blocurilor de piatră de zeci de tone din care sînt realizate aceste monumente, trebuiau să existe comunităţi umane cu zeci de mii de indivizi, bine organizate care să participe efectiv la dislocarea, transportul si ridicarea lespezilor. Aceste comunităţi nu au dispărut din istorie odată cu terminarea monumentelor. Despre constructorii lor nu se stie nimic. Deocamdată!

La mijlocul mileniului 1 î.e.n. insulele britanice au fost ocupate de triburile celţilor veniţi de pe continent. Nu ştim dacă au dispărut creatorii monumentelor de tip Stonehenge sau dacă au format structuri sociale împreună cu noii veniţi. Celţii au preluat aceste monumente şi le-au dat o nouă viată prin religia lor condusă de druizi. Romanii ocupă insulele britanice la mijlocul secolului 1 e.n. si ţin populaţiile sub sabie pînă la începutul secolului V e.n. cînd le abandonează.

Am făcut acest scurt istoric să pot pune întrebarea: ce legături au existat între populaţiile care au construit monumentele megalitice din insulele britanice, populaţia carpatică si neamul emes(sumerienii) din Ki-en-gi (Sumer)? Răspunsul este unul năucitor, cele trei populaţii au o rădăcină comună si ea se află în societatea mileniului Vll î.e.n. din ţinutul carpatic unde a fost zămislită ,, prima si singura în Europa...o societate matriarhală, teocratică, paşnică, iubitoare si creatoare de artă". Iar cele 260(numai atît am scris eu în prezentul studiu dar în realitate sînt aproape 1500) cuvinte din limba engleză care se găsesc în româna veche si emegi demonstrează cu prisosinţă acest lucru. Fărîme din limba celor care au construit monumentele megalitice se găsesc chiar si în prezent în limba engleză iar studiul în sine este doar o mică părticică din ceea ce se cere făcut, pentru că trebuie răscolită în profunzime limba engleză veche cu dialectele ei şi limbile galeză, scoţiană si irlandeză.

Studiind comparativ emegi, limba română veche si engleza, am ajuns la concluzia că ţinutul carpatic a fost o vatră de migrare către alte meleaguri a unor comunităţi umane ce au creat culturi uluitoare acolo unde si-au găsit vremelnicia.
Primii au plecat către sud-est, emeşii, pe la mijlocul mileniului IV î.e.n. stabilindu-se în Ki-en-gi unde au realizat o civilizaţie si o cultură unică în lume. Următorul val de migraţie a fost al albilor(albi: veşmintele albe purtate de acest neam + on: neam, clan) către vest pe la sfîrşitul mileniului IV î.e.n. şi au avut ca punct final insulele britanice unde au realizat arhitectura megalitică preluată mai tîrziu de celţi. A treia mare migraţie a fost către est cu ramificare către nord-est prin nordul Chinei (civilizaţiile Taklamacan din vestul deşertului Gobi şi Karacum din estul Tadjikistanului) si punct final nordul Japoniei prin populaţia ainu(cunoscută în cronicile japoneze şi sub numele de emişi), sud prin rahmanii plecaţi din Moldova şi cunoscuţi ca brahmani în India şi sud-est traversînd subcontinentul indian, Oceanul Pacific si ajungînd pe coasta de vest a Americii de Sud unde au dat naştere civilizaţiei şi culturii inca. O altă migraţie masivă a fost în partea a foua a mileniului IV î.e.n. în Egipt!
În deşertul Taclamakan(partea de nord-vest a deşertului Gobi) s-au descoperit mai multe zeci de mumii ale unei populaţii de origine europeană; un bărbat de 2 m., cu păr roşcat sau şaten deschis îmbrăcat cu o haină lungă pînă la genunchi de culoare vişiniu închis, pantaloni albaştri iar în picioare purta un fel de cizme. Era încins cu un brîu cu modele deosebite care se găsesc un ţesăturile vechi din Europa Centrală şi Răsăriteană. Şi cizmele aveau modele cusute pe ele. Pe faţă avea pusă o pînză de culoarea hainei. Această civilizaţie a existat pe la 2500 – 1700 î.e.n iar ultimele rămăşite au dăinuit pînă în secolul VIII î.e.n. Era o civilizaţie cu agricultura bazată pe irigaţii şi un comerţ foarte dezvoltat cu India de vest, Mohenjo – Daro şi Sumer. Ţineau un fel de evidenţă cu ajutorul unor bile cu semne pe ele pe care le puneau în vase iar acestea aveau la rîndul lor anumite semne. În localitatea Gorban din judeţul Iaşi a fost descoperit în anul 2001 un vas ce avea înăuntru o adevărată comoară; 21 de statuete cu simboluri feminine şi 21 de simboluri masculine

împreună cu 42 sfere mici de lut ars. Mai erau şi mici tronuri din lut ars avînd gravate mici semne pe ele.. In prima jumătate a secolului XX, în mai multe centre ale culturii emeş s-au descoperit mici bule din argilă care au în interior mici obiecte din argilă: conuri, piramide, pătrate, cuburi şi s-au emis mai multe ipoteze privind semnificaţia lor; de la o simbolistică religioasă pînă la un sistem simplu de evidenţă şi calcul. Aceste bule sferice provin din perioada Uruk lV(3300 – 3100 î.e.n.) şi preced cu unul sau două secole apariţia scrierii cuneiforme. La Nuzi, în nordul Iraqului, s-a găsit un vas de argilă conţinînd 48 de astfel de obiecte mici, modelate iar pe partea exterioară a vasului era o listă cu scriere cuneiformă care enumera o listă de animale, tot în număr de 48. Cercetătoare Denise Schmandt-Besserat de la Universitatea din Austin (Texas U.S.A), a publicat în anul 1981 o sinteză asupra unui număr de 200 bule sferice şi fragmente de bule cunoscute în revista Technology and Culture. Ea ajunge la concluzia că reprezintă preistoria scrierii şi ele provin din Sumer. În realitate sistemul a fost adus de neamul emeş(sumerieni), pe acest teritoriu cînd au migrat din locurile de baştină, ţinuturile din jurul Carpaţilor. Unele din micile obiecte au fost perforate (conuri, discuri, bile) ceea ce demonstrează că erau înşirate pe sfoară, procedeu găsit şi la o tăbliţă de la Tărtăria. Obiectele găsite în bulele sferice nu erau găurite şi erau imprimate pe exteriorul acesteia. În deşertul Karacum s-a descoperit o ,,civilizaţie a oazelor" care a dăinut cam în aceeaşi perioadă cu civilizaţia din Gobi(Taklamacan) cu o agricultură bazată pe irigaţii şi care făcea comerţ cu oraşele emeş şi acadiene. Principalul centru era Agi Kui.

În nord-vestul Chinei sînt mentionaţi toharii începînd cu secolul lV î.e.n. populaţie de origine indoeuropeană, înrudită cu sacii/sciţii care la rîndul lor erau înrudiţi cu geţii. Cred că aceştia sînt urmaşii vechilor populaţii care au trăit în mileniile lll şi ll î.e.n. în ţinuturile Taclamakan şi Karacum iar în prezent se găsesc în Turkmenistan, Iran, Tadjikistan, Kazahstan, Uzbekistan. Dovezile arheologice menţionate demonstrează că în mileniile Vlll – lV î.e.n. pe teritoriile din jurul Carpaţilor, a existat o civilizaţie înfloritoare, cu o religie bine conturată care a fost dezvoltată de grupurile umane ce au migrat în ţinutul dintre

Eufrat şi Tigru dar şi alte direcţii (takla: vorbărie, flecăreală, a spune, a conduce, a părăsi + macan/Magan: civilizaţia de la Mohenjo-Daro).
Ce catastrofe au năvălit peste comunităţile carpatice, au determinat spargerea lor si răzleţirea în cele trei zări? Pentru lămurirea acestei întrebări trebuie să căutăm în umbrele timpului calea care să ne ducă spre lumină, altfel vom trăi în continuare în sminteala făcătorilor de adevăruri sacrosante. Am făcut acest comentariu de istorie veche să arăt că noi nu sîntem indo-europeni aşa cum ne dau la cap profeţii neamului iar această minciună nu poate să reziste în fata probelor arheologice dar în special al argumentelor lingvistice.
Si dacă nu sîntem indo-europeni atunci nu sîntem nici latini. Această poveste cu pretenţie de adevăr absolut s-a născut foarte chinuit în mintea reprezentanţilor Scolii Ardelene la sfîrşitul secolului al XVlll-lea dintr-o dorinţă sinceră de identificare a naţiunii române din Ardealul aflat sub ocupaţie austriacă, la tradiţia veche a istoriei europene. Si pentru că în limba română există cuvinte identice sau asemănătoare fonetic si semantic cu limba latină, ei au considerat că au descoperit strămoşul lingvistic. La aceasta mai trebuie adăugat si suportul naţional deosebit dat românilor de sub stăpînirea austriacă care erau consideraţi ca un popor ieşit de undeva dar fără a se şti cînd şi de unde. Aceste două elemente spaţiu, timp au fost răstălmăcite de tot felul de minţi ciuntite, năimite sau smintite ajungîndu-se la monstruozităţi că am fi de origine slavă, sau urmaşii colonilor romani amestecaţi cu slavi sau că sîntem o populaţie slavă din sudul Dunării care a suferit un proces de latinizare în convieţuirea cu populaţia băştinaşă si i-a venit un dor de ducă mai spre nord, a pîndit cînd Dunărea era îngheţată şi tulio! Asemenea basne(născociri), susţinute de istorici si lingvişti români ne-au făcut la fel de mult rău ca si cotropirea gliei străbune. Perfidia manipulărilor istorice s-a manifestat foarte puternic odată cu constituirea statelor moderne pe principiul naţiunii sau a naţiunilor majoritare, unde teritoriul era împărţit sau răşluit după componenta etnică. Minciuna a găsit un domeniu vast de manifestare în care oricine putea contesta pe oricine sau orice

iar adevărurile se stabileau în funcţie de puterea si persuasiunea celui mai tare. Iar noi fiind puşi de soartă, aici la mijloc de drum, ne-am aplecat sub furtuni cînd spre apus cînd spre răsărit, dar niciodată această înclinare nu ne-a adus linişte sau bunăstare.

Ca să arăt că nu ne-am schimbat limba sub ocupaţia vremelnică, parţială si prădalnică a romanilor aşa cum îţi schimbi straiele, am urmărit să demonstrez că geţii aveau o limbă inconfundabilă dar cu unele cuvinte care se găseau în latină. Această limbă vorbită de ei, noi o păstrăm în limba veche si contemporană într-o măsură uimitoare iar pretinsa latinizare a poporului român s-a realizat în fapt începînd cu a doua jumătate a secolului XIX sub directul control al mafiei cazare şi continuă si astăzi. În susţinerea celor afirmate voi apela la mai multe feluri de probe care au stat si stau si în prezent la îndemîna celor care se ocupă cu studierea originii limbii române.

Argumente istorice. Ocupaţia romană asupra Geţiei/Daciei a durat aproximativ 150 de ani si a inclus în provinciile controlate de cuceritori doar o parte din teritoriul locuit de neamul geţilor. Aceste zone au avut atît un rol economic cît si un rol strategic pe care romanii l-au luat în considerare mereu la împărţirea teritorială făcută de-a lungul ocupaţiei. Se spune că în această perioadă atît de scurtă, geţii ca nişte sărîntoci si-au lepădat limba precum o boarfă uzată si plini de dragoste pentru cuceritori au mers în castrele lor să ia lecţii de latină iar cei mai grei de căpăţînă(comatii) erau traşi de coamă. Istoria a consemnat că dragostea pe care o purtau geţii cuceritorilor romani s-a măsurat totdeauna numai cu ascuţişul sabiei iar relaţiile lor au fost numai între stăpîn şi slugă. Răscoalele nenumărate ale geţilor ocupaţi şi vizitele de lucru neanunţate ale geţilor liberi prin castrele romane sau peste Dunăre dovedesc că aceşti prădători chiar dacă aveau sub control o parte a gliei străbune nu au învins si dorinţa de neatîrnare a strămunilor noştri, aşa cum ne dăscălesc unii cu această poveste însăilată pe sub togă despre binefacerile civilizaţiei Romei. Romanii au urmărit să pună mîna în special pe minele de aur si argint din Apuseni care erau vitale pentru acest popor prădător

si plin de arogantă. Nicăieri în istorie cuceritorul nu a venit să aducă celor cuceriţi flori, busuioc şi ceva parale, ei au adus, crime, jafuri de tot felul, nenorociri si distrugerea unor sisteme sociale cînd s-a trecut la ocuparea teritoriului. Să ne amintim ce dezmăţ a urmat la Roma după cucerirea Geţiei şi jefuirea ei de tot ce se putea jefui iar noi şi acum nu pridim să ne lăudăm prădătorii, o facem cu ei în orice ocazie, am făcut-o si cu turcii timp de cîteva secole, ne-am mai uitat si în est 45 de ani pînă am ameţit.

Albanezii au stat sub ocupaţie romană timp de 562 de ani si sub ocupatie bizantină aproape 9 secole şi nu s-au latinizat, nu s-au grecizat ci au rămas un popor căruia nu-i neagă nimeni originea iliră. Mai mult si în prezent ei au două dialecte desi ocuparea lor a fost totală atît sub romani cît si sub bizantini. Istro-românii, o comunitate de cîteva mii de oameni emigrată din Ardeal în secolul XV în Croaţia sau poate o rămăşiţă a vechilor geţi, îşi mai păstrează si în prezent dialectul chiar dacă numărul lor s-a redus la cca 200 persoane. Românii din Ardeal au stat sub ocupaţie maghiară cca 800 de ani şi nu si-au pierdut limba sau obiceiurile aşa cum ar trebui să fie după dogma latinităţii.

Lipovenii au 300 de ani de cînd trăiesc în mijlocul poporului român dar si-au păstrat cu sfinţenie limba si obiceiurile, la fel este situaţia ţiganilor cu care convieţuim de cca 600 de ani. Cel mai concludent exemplu este al aromânilor care, deşi au un dialect apropiat cu limba noastră, totuşi nu şi-au pierdut identitatea lingvistică si tradiţiile chiar dacă convieţuim de peste 2000 de ani. Prea ne cred unii proşti sau grei de cap!!

Asemenea argumente nu dau bine deloc la dogma latinităţii, povestea este prea străvezie ca să fie şi adevărată. Dar să mergem cu pipăitul chiar în bîrlogul ursului(romanilor) să vedem cum stau lucrurile la ei acasă în ciubota italică. Istoria ne spune că puterea militară a Romei s-a înzdrăvenit după mari opinteli împotriva etruscilor, triburilor samnite, celţilor din nordul peninsulei italice, grecilor din sudul peninsulei, a punilor care au bătut în porţile Romei într-o vizită nepoftită. După ce-au supus toată peninsula la sfîrşitul secolului lll î.e.n. şi nu au mai avut pe cine jefui(acesta era obiectivul oricărui război în antichitate dus pe teritoriul străin) romanii si-au înălţat ochii

către răsărit si în urma unor războaie cumplite au ajuns să controleze toată peninsula balcanică pînă la Dunăre. Mă opresc aici pentru că atît ne interesează pe noi. Dacă săndăluţa romană a păşit falnic în toată peninsula italică timp de aproape 700(şapte sute) de ani cît au controlat-o pînă la prăbuşirea Imperiului Roman de Apus în anul 476 e.n., cum pot explica magiştrii noştri în lingvistică faptul că şi în prezent în Italia se vorbesc 12 dialecte iar în România(care cuprinde mare parte din fosta Getie) nu există dialecte chiar dacă a fost sub ocupaţie romană numai jumătate din teritoriu timp de 165 de ani.
Grija prădătorilor fată de cei prădaţi este consemnată de istorie ca un blestem al celor neputincioşi în fata violentei oarbe sau a vicleniei.
Spaniolii, după ce i-au măcelărit pe incaşi şi celelalte popoare amerindiene le-au mai dat si o mulţime de boli care au făcut ravagii reducînt populaţia la aproape la un sfert într-o sută de ani. Cu tot acest dezastru ei si-au păstrat limba si cultura chiar dacă de atunci trăiesc într-un mediu social străin lor. Popoarele din Africa ce au fost tratate cu o sălbăticie greu de imaginat au reuşit să-si păstreze limba si cultura în ciuda faptului că sistemul social a fost distrus în cea mai mare parte. Să facă geţii excepţie de la această regulă elementară a supravieţuirii în care orice supus încearcă să-si păstreze identitatea si să scape cît mai repede de stăpîn? Nimeni cu mintea întreagă nu poate accepta această tîmpenie. Ei care erau cel mai numeros popor din Europa nu s-au vîndut ca o turmă de oi cohortelor romane iar cel mai bun exemplu este moartea viteazului Diogio/ Decebal după zicerea romană, care a preferat să se sinucidă decît să fie circar la Roma. Dar acest blestem al istoriei ne-a făcut să avem circari printre noi si chiar la noi acasă. Cine nu vrea să gîndească însemnă că nu are cu ce să gîndească şi pentru o asemenea meteahnă nu va fi pus în obezi sau trimis la ocnă.
Argumente etnografice. Columna lui Traian din Roma ni-i prezintă pe geţi îmbrăcaţi în iţari cu căciulă(cuşmă) si cămaşă lungă pînă aproape de genunchi încinsă cu un brîu. În picioare purtau opinci iar ca arme foloseau arcul cu săgeţi si sabia încovoiată la vîrf. Femeile dace purtau cămaşă lungă peste genunchi cu deschidere la gît si umblau încinse pe mijloc.

Imaginea de pe columnă este în fapt imaginea tipică a ţărancei si ţăranului român de la începutul secolului XX. Dar acest port este specific si aromânilor, popor care vorbeşte un dialect apropiat de limba române si pe care istoria l-a consemnat foarte rar. Greu de acceptat ideea că geţii au renunţat la limbă în 150 de ani de ocupaţie străină dar si-au păstrat intact portul timp de 2000 de ani iar în portul lor actual nu se găseşte nici un element din vestimentaţia romanilor!

Să ne oprim asupra elementelor de vestimentaţie specifice celor două popoare. Femeile romane purtau în picioare: campodes(sandale uşoare pentru drumeţie), coturni(botine scumpe pentru teatru si ceremonial), crepidae(botine de folosinţă curentă), conipodes(pantofi cu vîrf ascuţit), calceus(papuci din piele de căprioară), enemides(pantofi cu vîrf moale), lancia(papuci de casă), laconica(sandale pentru plimbare) muleus(papuci din stofă brodată cu aur), peribarides(încălţăminte numai pentru nobili) saltides(pantofi uşori pentru dans) iar femeile gete purtau opinci sau umblau cu picioarele goale. După cum se vede nu le-am moştenit nimic din vestimentaţie. Si invers să vedem dacă vestimentaţia noastră se găseşte în latină, vom constata: căciulă(pileus), călţun(caliga), cămaşă(subbcula), cojoc(pelliceum), iţari(bracae). Dacă nu le-am preluat portul şi nu le-am asimilat cuvintele ce definesc vestimentaţia atunci cum susţin lingviştii că geţii au renunţat la limba lor şi aşa, într-o sminteală generală s-au trezit vorbind latina pe coclauri. Nici folclorul si nici tradiţiile noastre nu sînt comune cu cele ale latinilor chiar dacă unii bagă în această matriţă tot ce este specific şi ne individualizează de alţii. Dovada vine şi de la tradiţia mărţişorului care nu se găseşte în obiceiurile romanilor dar ai noştri latinişti spun că tot de la Rîm se trage şi şnuruleţul cu cele două buburuze. Ei ştiu că în siturile arheologice din România s-au descoperit mărtisoare vechi de 8000 de ani iar tradiţia acestei podoabe de primăvară o au numai românii, bulgarii, aromânii si albanezii, adică cei care cu mii de ani formau marea familie a tracilor după vorba grecilor sau a ariminilor după adevărul tăbliţelor de plumb descoperite

la Sinaia. Iar bulgarii au preluat acest obicei de la geţii/mesii cînd s-au aşezat în sudul Dunării în secolul Vl e.n.. Termenii noştri care definesc vestimentaţia tradiţională sînt mult mai vechi decît cotropirea Daciei de către romani şi nu au nimic comun cu limba acestor invadatori. Geţii locuiau în cătune şi sate fiind organizaţi pe şatre iar romani pripăşiţi pe la noi trăiau în canabae – aşezări de lîngă taberele militare; vici – aşezări rurale unde anexau şi cătunele băştinaşilor şi pagi – denumirea aşezărilor formate din populaţia autohtonă. După cum se vede nimic comun în sistemul de organizare administrativă nu am păstrat de fa aceşti prădători. Dar de ce avem unele cuvinte comune fonetic si semantic cu limba latină ?

Argumente lingvistice. Ca să facem lumină în această nebuloasă a originii limbii române trebuie să vedem cine au fost latinii si originea limbii lor. Mitologia romană spune că neamul latinilor ar fi venit în Italia după distrugerea Troiei de către ahei(neam negrec) iar ei sînt urmaşii troienilor. Povestea este încîntătoare numai că nu a avut putere de convingere la istorici pînă a venit un ,,nespecialist" nepoftit pe nume Schliemann, care, după ce şi-a otrăvit mintea cu Iliada a spus că războiul Troiei este o realitate istorică. Această afirmaţie trebuia verificată şi dovedită cu probe. Mergînd pe urmele povestirii lui Homer, Schliemann a descoperit ruinele Troiei, a crezut că a descoperit comoara lui Priam şi a confirmat că Iliada trebuie privită ca o sursă de informaţii istorice. Si atunci de ce nu vrem să acceptăm si ideea că latinii ar fi urmaşii troienilor cînd evenimentul este menţionat cu lux de amănunte în *Iliada.*

Arheologia ne oferă probe indiscutabile că ţinutul carpatic a fost locuit încă din mileniul XV iar din mileniul Vll există mai multe centre de cultură a căror viată poate fi urmărită o perioadă lungă de timp. În sudul Dunării, în peninsula balcanică şi Grecia probele arheologice dovedesc începînd cu mileniul V, existenta unor populaţii care practicau păstoritul si o formă de agricultură mai simplă. Peste mare, în podişul Anatoliei, cultura de la Çatal Hűyűk a înflorit în aceeaşi perioadă. În mileniul V din Carpaţi pînă în Anatolia existau comunităţi umane care ne-au lăsat dovezi clare ale trecerii lor prin timp. Iar Troia a fost un

centru important de tranzit între aceste două orizonturi ale lumii vechi, nordul carpatic si sudul anatolian cu Asia Mică. Troia ca centru urban a fost datat din mileniul lll, a fost distrus de mai multe ori si iar reconstruit pînă l-au făcut cenuşă aheii iar Homer a pus în versuri acest eveniment tragic lăsîndu-l posterităţii. Populaţia acestei zone era un amestec de pelasgi ca vechi locuitori ai Greciei, ionieni(din neamul ilirilor si al tracilor), misi, hititi poate ahei si alte seminţii. Poziţia geografică îi permitea să controleze comerţul dintre nord si sud iar în jur avea un ţinut foarte roditor, renumit pentru creşterea oilor şi cailor. Opulenta si luxul acestei cetăţi a atras poftele aheilor, care trăiau mai mult din jaf si silnicii. După ce au cucerit oraşul cu faimosul ,,cal troian" l-au jefuit si l-au dat pradă focului iar o parte din locuitori s-au salvat plecînd spre alte meleaguri si ajungînd în Italia. Valurile de invadatori – ahei, eolieni si dorieni - care s-au stabilit în Grecia i-au împins pe pelasgi de pe litoral în ţinuturile cele mai grele vieţii, în munţii din nord.

În ,,perioada obscură" a grecilor(secolele XII – VII î.e.n.) nu se mai aminteşte nimic de pelasgi dar aceasta nu înseamnă că ei au dispărut sau au fost asimilaţi de greci. Din comercianţi si pescari, pelasgii au devenit păstori în munţi pe platourile aride si înalte. Pe acest teritoriu, la sfîrşitul secolului V î.e.n. se formează si se consolidează statul macedonean ca o monarhie. Macedonenii(machidonii) vorbeau o limbă diferită de a grecilor si erau priviţi de aceştia ca barbari. Filip, regele Macedonie(359-336 î.e.n.) a organizat statul si armata devenind cea mai mare putere în zonă ceea ce nu-i încînta deloc pe greci. Acesta a cerut să participe la întrecerile olimpice a grecilor din anul 340 î.e.n. dar a fost refuzat pe motiv că este barbar(străin) iar sărbătoarea este numai a grecilor. După doi ani, prin bătălia de la Cheroneea, Filip îi învinge pe greci si supune toate oraşele state. Fiul acestuia, Alexandru Makidon a preluat conducerea statului în anul 336 î.e.n. si a împins graniţele puterii sale pînă în India, fondînd imperiul elenistic după urechea culturnicilor germani din secolul XIX. Capitala regatului macedonean se numea Pela(pel: a fi întuneca, a se murdări, a se plimba, a defila + a: a adăpa vitele, străbun, rădăcină, braţ, armă, neam,

clan), adică baştina păstorilor sau rădăcina neamului păstorilor. Pe acelaşi teritoriu al munţilor din nordul Greciei cîteva secole mai tîrziu istoria îi menţionează pe macedoromâni(machidoni) sau aromâni. În limba română veche cuvîntul *pelag* are semnificaţia de întindere mare de ape, mare, imensitate si se compune din fonemele emegi(limba străbunilor carpatici) *pel*: a fi întunecat, confuz, a se murdări, a defila, a se plimba + *ag*: a aranja, loc, parte, faimă, coastă, învechit. Acest cuvînt arată că a existat de-a lungul timpului o legătură strînsă între cei din nordul si sudul Dunării. Cum aceşti pelasgi erau navigatori iar tara lor(Grecia) era înconjurată de ape, cei din nord i-au reţinut fonetic si semantic aşa pentru că vorbeau aceeaşi limbă sau o limbă foarte apropiată. Dar acest cuvînt există si în latină sub forma pelagus ce semnifică întindere mare de ape, mare, largul mării. Deci cele două limbi păstrînd termenul pelag/pelagus într-o formă apropiată dar cu aceeaşi semnificaţie semantică, înseamnă că au o rădăcină comună. Populaţia din sudul Dunării, în mileniile V-I î.e.n. vorbea o limbă apropiată cu cea din nord pentru că pelasgii erau neamuri apropiate cu triburile carpato-dunărene, aşa cum este în prezent aromâna si româna. Dar în ţinutul lor de origine - regiunea muntoasă a Macedoniei, există o depresiune cu aspect de cîmpie numită Pelagonia(pelag + on: popor, neam, a locui, rude + ia: tinut, avere, a apăra) iar în NV regiunii există o vale numită Polag iar pe la 1200 exista în această regiune o cetate numită Pelag. Aceste cuvinte arată că neamul pelasgilor nu a dispărut niciodată din sudul Dunării chiar dacă fiecare l-a botezat după timp si năravi. Ei îsi ziceau în epoca feudală armîn(aromîni sau makidoni) iar cei din nordul Dunării îsi spuneau rumîn/rumuni.

Cuvîntul *pater,* în latină cu sensul de tată biologic dar şi de seful unei familii formate din mai multe generaţii sau a unui clan se găseşte în eme-gi sub forma *patesi* si are întelesul de administrator, guvernator. Sensul social al termenului este cel care se îngrijeste de existenta unei comunităţi şi de raporturile dintre comunitate şi indivizi sau dintre membrii comunităţii. În quichua există termenul de*patiri* cu semnificaţia de responsabil sătesc ce împarte puii de lama cînd se întorc

toamna de la păşunat. Cu aceeaşi semantică limba română are cuvîntul ***părinţi*** formă puţin modificată prin inversarea ultimelor silabe. Dar limba noastră are si forma de *pater* cu sensul de nebun, violent, ţîcnit. Ca să înţelegem semnificaţia acestui cuvînt trebuie să umblăm puţin prin memoria istoriei si să ne amintim de năravurile si apucăturile romanilor. Înnebuniţi după avere si putere, au urmărit în perioada lor de glorie să cucerească lumea pe care o puteau pipăi cu ascuţişul săbiei si aşa nepoftiţi sau arătat si la graniţele Geţiei. După ce au supus sub jugul lor aproape jumătate din teritoriul locuit de geţi, au aplicat sistematic un jaf absolut a bogăţiilor inclusiv robirea populaţiei aptă de efort fizic. Zona ocupată de romani arată clar că îi interesa aurul si argintul ce stătea ascuns în pîntecele munţilor Apuseni. Pentru pretenţia lor de civilizatori si apărători ai celor slabi, geţii i-au considerat nebuni pe motiv că ei nu au rîvnit la civilizaţia romană, nu au alergat după aurul si argintul lor iar ocrotirea era numai sclavie. Poate doreau să-i convingă pe geţi că sînt smintiţi de nu-si folosesc bogăţiile atît de trebuincioase Romei pentru măceluri si orgii numite subţire ,,serbări ale victoriei". Niciodată prădătorii nu au adus fericire celor prădaţi aşa cum au pretins iar noi cunoaştem vicleşugul venit atît din est cît si din vest. Orice nepoftit îşi arată interesul şi intenţiile generoase cînd aveai ceva pe care nu erai dispus să-l cedezi.

Mai avem noi un cuvinţel pe care foarte mulţi ni-l pun în nas cînd este vorba de originea neamului si a limbii. Zice cronicarul în al său letopiseţ că ,,de la Rîm ne tragem". Eu cred că de la Rîm ni se trage! În eme-gi (limba strămunilor carpatici) rîm are semnificaţia de străin, duşman, a distruge, ostilitate, rău, necaz. În limba română există verbul a rîma cu sensul a duşmăni, a face rău, a pizmui, a pune la cale o ticăloşie, a batjocori, a umbla cu vicleşuguri. Identitatea semantică şi fonetică nu poate fi pusă in discuţie. Spun profeţii întru adevăruri plăsmuite că acest cuvînt vine din limba slavă si arată chiar capitala imperiului roman. Dar slavii au venit peste noi la cca trei secole după retragerea romană din Geţia. Atît dispreţ arată fată de memoria acestui popor, care după imaginaţia lor bolnavă, şi-a uitat prădătorul ce i-a transformat în robi si le-a luat chiar cenuşa din

vatră? Noi i-am păstrat ca duşmani si oameni vicleni puşi numai pe răutăţi si această semnificaţie dăinuie si astăzi în expresia ,,mă rîmi”. De ce nu admitem că slavii au împrumutat din limba noastră acest termen pentru că geţii au intrat în contact cu romanii cu cca 500 de ani înaintea lor si i-au cunoscut foarte bine dar mai ales le-au suportat 150 de ani tirania si violenta însoţită de un jaf fără pereche.

Grecii numeau poporul de la nordul Dunării, get. În eme-gi există cuvîntul git cu sensul de bărbat, viguros, a conduce, a stăpîni, lung, îndepărtat, vag şi giti(gidi) cu sensul de gînditor, duh, suflet, a medita, a se întrista. În migrarea lor către sud triburile de greci au trecut pe la noi si ne-au găsit aici stăpînind munţii si apele; eram destul de numeroşi si de puternici ca să nu ne sfîrîie călcîile la vederea lor. În cultura greacă, geţii au fost consideraţi ca un popor plin de înţelepciune si cu năravul meditaţiei, de unde ne-a rămas această meteahnă a mioriticului. În limba română avem cuvîntul *getbeget* (get + be: a fi generos, a dezvălui, a arăta, a merge departe, distantă mare, sau pe + get) cu sensul de neaoş, din moşi strămoşi, străvechi, autentic care te duce cu gîndul la rădăcina străveche a neamului nostru, suntem urmaşii geţilor, adevăraţi, cei din vechime.

Sînt get!, Sînt get!, Sînt getbeget! În limba română cuvîntul are sensul de continuitate, din moşi strămoşi, de la originea neamului, adică am fost dintotdeauna geţi din moş strămoş! În eme-gi *san-git*semnifică neamul conducător, neamul care stăpîneşte, originea neamului. În limba engleză există cuvîntul*get* cu sensul de a coborî din, a deveni, a înţelege, a veni, a călători, a se împăca, a pleca si beget cu sensul de a naşte, a da naştere la, a genera. Să le plesnească mintea şi tot ar întrece puterea de înţelegere a celor cu căpăţinele otrăvite de cultura noastră de vită latină!

Romanii ne spuneau daci. În eme-gi cuvîntul *dag* are semnificaţia de locuinţă, cameră, a locui împreună, trai, existentă, adunare, cinste, respect, luminos, strălucitor, foarte vechi. Dacii/geţii locuiau împreună mai multe generaţii ale aceleiaşi familii în case mari construite din lemn sau piatră. Aşa s-a născut spiritul de comunitate şi ajutor reciproc atît de caracteristic poporului emeş, incaşilor si mediului nostru sătesc.

Cum traiul troienilor(strămosii latinilor) era asemănător cu al geţilor pentru că erau popoare înrudite, romanii au reţinut termenul de dac cu sensul de cei care locuiesc împreună, care fac parte dintr-un neam sau o familie şi sînt foarte vechi. Ei îi ştiau pe locuitorii ţinutului carpatic ca strămoşi, neam din care s-a născut si stirpea troienilor cu miticul Tros. În limba română cuvîntul tros are semnificaţia de încălţăminte sărăcăcioasă ce se foloseşte la drum lung sau de către cei nevoiaşi. Mai avem cuvîntul troaş cu sensul de luncă sau vîlcea iar Herodot spune despre cetatea Troia că este aşezată pe o luncă(troas, grecii nu aveau sunetul ş). Aşa ne-au transmis ei! Să mai adaug pe Troi cu nume de familie la români foarte apropiat de numele cetăţii Troia, adică cea clădită de Troi. Grecii îi mai spuneau Ilion(ili: a fi bogat, a fi vestit + on: neam) cu sensul de cetatea cea bogată sau cea vestită.
Să mai amintesc aici rîul Sargetia unde legenda spune că Diogio(Decebal este interpretarea după urechea romanilor a cuvintelor dage balo – adunarea neamului străbun) ar fi ascuns o comoară fabuloasă. Este un rîu de munte(Strei) ce curge vijelios peste stînci. (sar: pîrîu, a săpa, a goni, a curge, a sări + ge: a zăgăzui + ti: înălţime, pădure + a: apă). În eme-gi cuvintele a, e, i, u, bi, pa, ri, sa, sa, su, tu, ur, za, semnifică apă, a curge, a se revărsa, care se găsesc ca terminaţii la majoritatea covîrşitoare a denumirilor de ape din limba română. Dar să-i mai lăsăm în pace pe latini si să revenim la legătura lingvistică între limba vorbită în Troia si cea vorbită în mileniul II î.e.n. în nordul Dunării. Rădăcina trebuie căutată în emegi(limba emeşilor care au plecat în mileniul IV din arealul carpato-dunărean) şi care arată că latina este în realitate o ramură firavă a acestei limbi dezvoltată în condiţii diferite fată de limba noastră. După ce au ajuns în peninsula italică troienii (latinii) au intrat în contact cu populaţiile locale suferind influente fonetice si semantice puternice dar mai ales influenta culturii si civilizaţie etrusce.
Voi da în continuare exemple de cuvinte emegi care se găsesc în română si latină. Primul termen este în emegi, al doilea este în română iar al treilea este în latină, în paranteze voi trece explicatiile necesare:

a-a-a(exclamare, uimire); ah-ah-ah(exclamare, uimire); acera-aceră-acer(ager, vioi); ac-ac-acus(ac); adu-adu-addo(a aduce, a pune); aduc-aduc-adduco(a aduce, a trage la sine); agrun-agru-agri(ogor); altar-altar-altare(altar); amaru-amaru-amare(amărăciune, necaz); an-an-annus(perioadă de timp); apa-apa-aqua(apă); ara-ara-aro(a ara); arde-arde-ardeo(a arde, a străluci); aria-aria-area(arie, suprafată întinsă); asud-asud-sudo(a asuda); azil-azil-asylum(azil); aur-aur-aurum(aur);
barbar-barbar-barbarus(străin, sălbatic); bini-bine-bene(bine); bun-bun-bonus(bun); bo-bou-bos(bou);
cad-cad-cado(a cădea); cap-cap-caput(cap); car-car-carrus(car); casa-casa-casa(adăpost); cas-cas-caseus(cas); cela-celar-cela(cămară); ceara-ceara-cera(ceară); cearni-cerni-cerno(a cerne); coc-coc-coqua(a coace); cucu-cucu-cuculus
da-da-do(a da, a ceda); dac-dac-dac(dac); du-du-duco(a duce);
gena-gena-gena(pleoapă); gura-gura-gula(gură); ira-ira-ira(mînie, supărare);
lac-lac-lacus(lac); libir-libir-liber(liber); lip-lip-lippus(lip, mizerie); loc-loc-locus(loc, tinut); lup-lup-lupus(a înfuleca, lup); lut-lut-lutum(lut, argilă);
mina-mînă-manus(mînă); mendala-mentală-mentis(minte, a gîndi); mami-mama-mater(mamă); mur-mur-morum(mură); mur-mur-murus(zid); mut-mut-mutus;
nas-nas-nasus(nas); nam-neam-natio(neam, natiune); nigru-nigru-nigrum(negru); ningi-ningi-ningit(a ninge); nod-nod-nodus(nod); nora-nora-nurus(noră); nuc-nuc-nucis(nucă, nuc);
o!-o!-oh!(uimire, necaz); ochi-ochi-occulus(ochi); odol-odor-odor(miros); ol-ol-olla(oală); om-om-homo(om); orda-ord-ordo(sir, rînd); os-os-os(os);
pace-pace-paco(pace); pae-paie-palea(paie); palil-palid-pallidus(palid); pana-pană-penna (pană); par-par-palus(par); parta-parte-partis(parte); pila-pila-pila(rotund, ghem); pun-pun-pono(a pune); put-put-puteo(a puţi);
rad-rad-rado(a rade); rara-rara-raro(rar); rapi-răpi-rapio(a răpi); raus-rău-rea(rea, rău); ripa-rîpă-ripa(rîpă); ruga-ruga-rogo(a ruga); ros-ros-russus(rosu);

sacu-sacu-saccus(sac); sar-sar-salio(a sări); salud-salut-saluto(a saluta); sari-sari-sal(sare); saman-samăn-semen(samăn, pereche); samana-samana-semino(a semăna); satu-satu-sat(sat); satur-satur-satur(sătul, săturat); sanggi-sînge-sanguis(sînge); sete-sete-sitis(sete); sangura-singura-singuli(singur); sub-sub-sub(sub);
sug-sug-sugo(a suge); sun-sun-sono(a suna);
sede-sede-sedeo(a sedea); siti-sti-scio(a şti); susur-susur-susurrus(susur);
tac-tac-taceo(a tăcea); taman-taman-tamen(taman); tiamat-tiamăt-timeo(a se teme); tu-tu-tu; tulu-tuli-tuli(a pleca, a purta); tuna-tuna-tono(a tuna); turtur-turtur-turtur(sperios, turturică);
ucid-ucid-occido(a ucide); ud-ud-udus(umed); ulciar-ulcior-urceus(ulcior); unu-unu-unus(unu); urî-urî-uro(ură); ursa-ursa-ursa(ursoaică); urze-urzi-ursi(a urzi); ustura-ustura-ustulo(a arde, a ustura); uz-uz-usus(trebuintă); ulceara-ulcera-ulcero(a fi plin de răni sau bube); zer-zer-serum (zer).

Sînt un total de 115 cuvinte care se găsesc în forme identice sau foarte apropiate în cele trei limbi. Dar noi mai avem comune cu emegi încă 2861 cuvinte ceea ce demonstrează că noi am păstrat mult mai bine cuvintele limbii din mileniile IV-III î.e.n. care se vorbea în nordul Dunării si pe care au vorbit-o si emeşii timp de 2000 de ani.Dar mai este puternicul proces de grecizare a latinei început în secolul III î.e.n. – care însă atunci vorbeau koine şi nu limba lui Sofocle - şi a continuat pînă la începutul secolului III al erei noastre. În fapt, noi cunoaştem latina clasică, o limbă şlefuită sute de ani de poeţi şi funcţionari dar nu ştim nimic de latina care se vorbea în secolul VI î.e.n. sau cum vorbea poporul roman această limbă. Un lucru este cert, latina era mai mult o limbă literară şi de administraţie iar fiecare grup etnic din peninsula italică îşi vorbea propriul dialect ceea ce a dus la existenta a 12 dialecte în prezent în Italia. Dacă romanii n-au reuşit acasă la ei să dea o limbă unitară după mai multe sute de ani de control absolut, este o aberaţie afirmaţia că ne-au latinizat pe noi în 150 chiar dacă au ocupat numai jumătate din teritoriul Getiei!

Un alt argument care contrazice latinitatea noastră este existenţa unui fond lingvistic de aproximativ 1500 cuvinte(studiul nu este terminat) comune limbilor engleză si română. Engleza păstrează si un bogat fond de origine celtă. Acest popor a pătruns pe teritoriul Daciei la mijlocul secolului Vl î.e.n. şi a trăit în înţelegere sau uneori în ciondăneli cu geţii. Din aceste ciondăneli sîngeroase unii celti(gali sau galaţi cum apar pe tăbliţele geţilor) au coborît în secolul lll î.e.n. în sud fondînd în podişul Anatoliei pe malul Mării Negre un stat efemer numit Galatia, alţii au fost asimilaţi sau si-au croit drum către ţinuturile lor de baştină. Dacă ar fi fost o latinizare a geţilor aşa cum se susţine, atunci aceste cuvinte nu aveau ce căuta în limba română, logica nu înghite asemenea prăpăstii. Ca să merg si mai departe cu argumentaţia voi căuta la cea mai vestică ramură a celţilor să găsesc dovezi că nu sîntem urmaşii latinilor. Gaelilor sau irlandezilor cum îi cunoaştem noi, nu le suflă nimeni în ureche că ar fi altceva decît sînt – urmaşii galilor/celtilor, dar limba lor venind din vechea pelasgă păstrează cuvinte comune sau asemănătoare cu limba română si eme-gi. Această idee năstruşnică mi-a venit ascultînd baladele irlandeze de la Eurovision unde am observat inflexiuni ce se găsesc şi în unele melodii populare româneşti. Cum o melodie este păstrată mai uşor dacă este însoţită de versuri, am considerat că trebuie să mă uit si prin limba irlandeză. Gîndul iscoditor a fost confirmat de realitate, avem aproape 1500 cuvinte comune si cu irlandeza ceea ce dovedeşte că acest neam a trăit pe meleagurile noastre înainte de a ajunge acolo unde s-a statornicit.

Cuvinte din limba română ce se găsesc în limba irlandeză şi eme-gi.

altar, oltar: locul unde se aduc ofrandele sau se fac sacrificiile într-un cult religios = altoir: altar = al-tar: a îndepărta prin tăiere, a delimita, a finisa, a grava.
am: posesie, existentă = am: timp, vreme = am: a fi.
ama: zău!, chiar aşa!, ce mai treabă! = ama: ori = ama: cine? pe care? ca şi?

ama: mamă = amaid: femeie caraghioasă = ama: mamă.
an: unitate de măsură pentru timp = an: mare, înalt, foarte important = an: mare, înalt, An Nou, lumină, cer.
angel: înger = aingeal: înger = enger: înălţime, a delimita, de strajă, în spate, în urmă, viitor, a ajuta, a susţine, a sprijini, sfîrsit.
apar: vînzător de apă, sacagiu, corăbier = abar: baltă, a se împotmoli, a se bălăci = abba: lac, mare.
arde: a distruge prin foc, a lumina, a străluci = ard: felinar de noapte, cer = ar-de: a lumina, a radia.
bag: a introduce într-un spaţiu închis, a reţine = baig: sac, pungă, a vîrî în sac, grămadă, a umple = bag: cuşcă, a închide în cuşcă, a apăra de, a vîrî
bal: balot de pînză, balamuc, scandal = ball: marfă, a murdări, a pune în ordine, vagabond, a schilodi = bal: fus, a se roti, a lungi, terminarea unei obligaţii, a dezlănţui un atac.
bală: fiară, monstru = balla: a împiedica, a astupa o gaură, a întări cu ziduri = bala: duşman, inamic, a se revolta, a ataca.
ban: bani, mijloc convenţional de schimb făcut în trecut din aur sau argint = ban: alb, de culoare albă, om de rasă albă = ban: suport, a sprijini, pătimaş.
ban: funcţie administrativă în Oltenia în perioada feudală = ban: ţinut necultivat = ban: a se pleca, a se înclina, a se ploconi.
banda: ceată, fîşie, a lega, a uni = banda: ceată, a lega, a uni, bandaj = banda: grup de tineri, a sprijini.
bară: obstacol din lemn = barra: obstacol = bara: lemn, suport, a lungi, a pune, a întinde, a separa de.
barbar: persoană străină de limba, obiceiurile si locurile în care a apărut, trezeşte nelinişte si suspiciune = barbartha: barbar = bar-bar: foarte străin.
bardăs: barză, cocostîrc, pasăre migratoare care vine odată cu sosirea primăverii si pleacă la începutul toamnei = bardas: grup, burtă mare = bar-dag: a hoinări, a pribegi departe, a colinda.
barim: măcar, cel puţin, încai = barraim: a întrece, a depăşi, a stabili, a lămuri, a fixa = bar-rim: tinut uscat, secetos, pustiu.
be: prost ca o oaie = be: de nefolosit, fată nemăritată = be: îngînfare, a striga, a tipa, a se afla în treabă.

bertă: ţesătură groasă cu care femeile de la tară îşi acopereau capul si trupul = bearrtha: foarfece, croială, bucată de pînză, tăietură, a micşora = bar-tam: a alege, a examina, a aranja.
bine: plăcut, încîntător, satisfăcător = binn: melodios, plăcut, atrăgător = binni: un rîu plin cu peste, un rîu bogat în peste.
buluc: năvală mare, grămadă, droaie, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = bollog: pîine neagră, a hoinări = buluc,bulug: a se năpusti, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, musculos.
bou: mascul taurin castrat = bo: vacă, a intimida = bo: a rage, a mugi, a căra.
bui: a tîsni, a da năvală, a se repezi la = bui: invidios, pizmaş, las, rău = bu(i): a fugi, a da năvală, a alerga împrejur, a alunga cu forta, a captura.
ca: prepoziţie = ca: ce? pe care ? unde ? loc = ca: a tipa, gură.
cap: început, partea din fată a corpului animalelor si păsărilor, partea de sus a corpului uman = cab: bot, figură, mutră, rît, cioc, plisc = cap: locul unde se concentrează gîndurile, a creste atenţia, a lega cu sfoară părul, a încorda nervii, conducător, cel din fruntea familiei.
cabană: adăpost simplu, locuinţă foarte simplă = caban: colibă, bordei = cabar: ciobănaş, strungar, stînă.
cabaz: glumeţ, îndrăzneţ = cabanta: îndrăzneţ, obraznic = caba: a tine pentru sine, a păstra, a umbla cu şiretlicuri, a trage pe sfoară.
căi: a plînge = cai: plîngăreţ, a plînge, a striga = ca(i): a plînge, a se strîmba.
cam: aproximare, nesiguranţă, înclinare către = cam: înşelătorie, înclinare, aplecare, a se îndoi, necinstit = cam: a înţelege, a dori, a cere, a schimba.
cana: vas mic pentru băut lichide = canna: cană = cana: a tulbura, a agita, atent.
canon: chin, necaz, supărare mare, jale = canoin: chin, necaz = canon,canun: urlet, strigăt puternic.
car: mijloc de transport cu două sau patru roti folosit atît pentru deplasări cît si în lupte = carr: mijloc de transport = car: a sosi la, a trimite, a călători, a transporta.

cor: rotocol mare de fîn adunat din poloage sau împrăştiat din căpiţe ca să se usuce = cor: învîrtire, rotire, moment, scop = cor,gur: a face o mişcare circulară, a se întoarce, a învîrti la distantă, a transporta, încărcătură, legătură deasupra.
cor: ceată, cerc, horă = cor: gălăgie, a se mişca = cor,gur: cerc, a se învîrti, a se pleca, a înceta, ceată.
cul: aprig, iute = cul: ţintă, a tăia coarnele unui animal = cul: violent, puternic.
cul: soldat, armată = cul: ariergardă, coada unei coloane de soldaţi = cul: a aduce, a uni, mare, apăsător, puternic, violent.
dam: specie de cerb cu coarnele late, cerb lopătar, mascul = damh: bou, mascul, taur = dam: soţ, bărbat.
dam: sură mică, grajd primitiv, bordei, adăpostul unei familii sărace = damh: asociere, frăţie, aptitudine = dam: soţ şi soţie, cei care îşi duc viata împreună si vor lăsa în urma lor urmaşi.
Dana: prenume feminin = dana: îndrăzneţ, curajos, nume de clan = dana: unitate de măsură pentru distantă, marş.
dar: obiect care se dă unei persoane ca recunoştinţă si respect, pomeni, realizări de excepţie în concepţia creştină, a împărţi, a rupe = dar: direcţie, drum, cale = dar: a împărţi, a rupe, a tăia, a culege, sticlă mică, pahar mic.
dara: greutatea ambalajului sau a recipientului în care se păstrează, cîntăreşte sau se transportă o marfă = dara: inferior, al doilea rînd, moment = dar-ra: curea, centură, cordon, pînză de legat, a lega, boccea, leac, soluţie pentru o problemă.
dară: a încuviinţa, a accepta, a primi, soluţie = dara: secundă, clipă, moment, a susţine = dara: remediu.
diliman: netot, găgăuţă = dileaim: a risipi, a împrăştia, a dispărea = dilim: găgăuţă, a aduna cu lingura.
doru: dorinţă puternică de a vedea sau a revedea pe cineva sau ceva drag, dorinţa de a face sau a asculta ceva deosebit = doru: trăire sufletească, sfoară de pescuit, = dor,dur: legătură, datorie, a întări, coardă, fir, şirag, cordonul ombilical.
dubă: puşcărie = dubh: murdar, întunecat, a şterge, a vopsi în negru = dub: a îngrămădi, a picura, a vopsi, a acoperi cu.
dur: tare, puternic, zidărie, întăritură = dur: tare, rezistent, greu de realizat = dur: legătură, zidărie, a întări, a băga.

gagic: iubit, amorez, prieten, amant = gaige: spilcuit, elegant, înfumurat = gagig: bocet, geamăt, plînset, a se jeli, a deplînge, a respinge, a părăsi.
găman: mîncăcios, găucios, lacom = gamal: om prost = gamun: grăunte de chimen, a aduna mîncare.
gir: încredere, nădejde, cinste, omenie = geire: dezgheţat, iscusit, deştept, perspicace, subtil = gir: curat, ordonat, precis.
gobi: a lua, a pune deoparte, a şterpeli = gob: a sta la pîndă, a vorbi de rău, a înhăţa, a batjocori = gobi,gub(i): a opri, a pune deoparte, a descoperi necinstea.
gog: băiat sau tînăr prost, umil, slab de înger = gog: moale, bleg, nătăfleţ = gog,gug: semn, a linguşi.
gui: a vrea, a face, a fi obligat = gui: cerere, rugăciune, chef, a vrea = gu-e: a acoperi, a înveli, a ascunde, a înfăşura.
hudă: casă, locul de unde omul îsi începe ziua = huda: acoperiş, a înveli, cos de sobă = hud(a): adăpost, vizuină, zori.
hulă: blestem, înjurătură, calomnie, ponegrire, bîrfă, defăimare, ocară, dispreţ = hula: a asculta la, a ciuli urechea, a merge după = hul(i): a face rău, a defăima, a strica, a ruina, a face necazuri, a urî.
im: murdărie, lip, jeg, slim, noroi, tină, glod = im: unt, grăsime, a unge cu unt = im: argilă, nămol, mîl.
lac: acumulare mare de apă realizată prin îndiguire = lag: căuş, vale, depresiune, văgăună, a săpa = lac,lag: a se umfla în dimensiune, a se îngrămădi, a se aduna.
lagam: mină, galerie sub pămînt protejată cu trunchiuri de copac să nu se prăbuşească = lagaim: a se micşora, a se scurta, a se strînge = lagab: butuc, bloc, grămadă, lespede, dală, trunchi, tulpină.
mamai: mamă, mămică = mamai: mămică = mami: divinitate emes care a zămislit neamul omenesc din lut, a suflat asupra lui si i-a dat viată.
mana: belşug, bunăstare = mana: prevestirea unei bunăstări, augur = mana: pereche, a convieţui, bogăţie, bunăstare.
mangar: bani, parale, avere = mangaire: vînzător ambulant, colportor = ma-ngar: încărcătura de mărfuri dintr-o barcă, avere de bunuri.

mas: popas peste noapte, găzduire peste noapte, odihnă de noapte = mas: coapsă, melancolie, oboseală = mas: jumătate dintr-un întreg, a oferi, a accepta, aşezare.
mur: perete, zid = mur: perete, zid, a înconjura cu ziduri = mur: a înconjura, a încercui, a păzi, a sfărîma.
ol: vas de lut pentru apă sau alte lichide = ol: a bea, un pahar de băutură = ol,ul: vas mare, unitate de măsură de 36 litri, bucurie.
pac: pungă în care se tine tutunul, legătură = paca: a vîrî în sac, pungă = pac,pag: a ocroti, a apăra.
rac: boală gravă a cailor care se manifestă prin umflături în parte inferioară a picioarelor = raca: chin, tortură, suferinţă, a slei de puteri = rac,rag: a prinde rădăcini, rană adîncă, a provoca, a arde, mers legănat, a trage, gîtar, a suferi.
Rîm: denumirea Romei păstrată în limba veche românească, al cărui imperiu a cucerit si distrus statul get = rim: abuz, a minţi, a se întinde = rim: trupă, armată, mulţime, străin, arogant, inamic, a distruge, ostilitate, răutate, necaz, a nenoroci.
roc: soroc, haină scurtă care se poată la tară = roc: obicei, datină, cută, a se încreţi = roc,rug: a înapoia, a restabili ordinea, a plăti din urmă, a accepta.
sacu: obiect confecţionat din piele, in, cînepă sau lînă, în interiorul căruia se pot pune spre păstrare seminţe, boabe, lichide sau bunuri de valoare = sac: sac = sa-cu: legătură, boccea, labă, mînecă.
ta: formă arhaică pentru cuvîntul tată = ta: a exista, a trece pe la, a valora, a face =ta: fire, caracter, a conduce, a apuca, a sprijini, a tine, autoritate, a tine trează mintea, a sfătui, a lovi, a semăna.
tacă: tăcere, persoană care tace si este atentă, a interzice cuiva să vorbească = taca: a purta de grijă, a susţine, a îndura, a tolera, a opri, a amîna, a merge ţanţoş= taca: a tine mintea trează, a opri, a acţiona, a avea încredere în, a aranja, a începe.
tacla: discuţii inutile = tacla: a discuta despre o problemă, a se pune pe treabă = tacalal: a începe, a povesti, a sosi.
tar: povară, sarcină, veche măsură egală cu 125 ocale, plută din patru table = tar: de-a curmezişul, de-a latul, peste, cruciş, deasupra = tar: a tăia, a executa, a ieşi, a delimita, a stabili, a preciza, a pune capăt la.

tur: spaţiu delimitat, pachet, legătură, sul = tur: scurt, mic, incomplet, inferior, a răspunde la = tur: născut în colibă, ocol de oi, grajd, staul, a repara, a micşora.
ursan: om voinic, plin de forţă = ursan: tînăr voinic si plin de viată = ur-sang: războinic, om tînăr, întîiul, în frunte, viguros, violent.
usuc: grăsimea care iese pe lîna oilor, împreună cu praful formează o substanţă lipicioasă si murdară = usc: ulei, a deveni unsuros, grăsime, a păta cu grăsime = usuc;usug: murdărie, mizerie, femeie în perioada critică.

Cuvinte din eme-gi care se găsesc în limba irlandeză.

abba: tată, părinte, bătrîn = ab: stareţ.
abgal: înţelept, priceput, renumit = abhal: renumit, deosebit de priceput la.
ah-us: a scuipa = abhus: din această parte, din această direcţie.
ad: tată, străbun, chiot de bucurie, a cînta = adh: şansă, noroc, întîmplare.
adam: colonie, aşezare, cătun, rechiziţie, a impune, a înrola = adaim: a provoca, a îndemna, a se aprinde.
aga: coastă, versant, înapoi, după = aga: interval de spaţiu sau timp.
al-du(altu): a săpa pămîntul = alt: şanţ, canal, rîpă.
a-na-am: astfel, decît, pentru ce? = anam: natură, viată, persoană.
ar: a tăia, a ruina sănătatea cuiva, a ucide = ar: a tăia, a răni, a masacra.
a-ru: a dărui, a face cadou = aru: ziua după sărbătoare.
asa: a duce, a căra, a prezenta, a suferi, a tine legat = asal: măgar.
ad(at): corp, schelet, strigăt, a tipa = at: umflătură, tumoare.
ba: arogantă, trufie, beţivan, a provoca, a învrăjbi = ba: a lătra, gaură într-un gard
ba: suflet, a dărui, a îngriji, a păstra = ba: a tine seama de, a avea legături cu, simpatie, boală, proprietate.
ba-ba: terci din grîu încolţit cu lapte folosit ca hrană pentru copiii mici = bab: copil mic, prunc, minor.

bad: a transporta, a căra, greutate, a fi la o distantă de = bad: a se plimba cu barca, a face cabotaj.
bana: a lega, a susţine, a sprijini, a uni = banna: legătură, obligaţie, datorie, fîşie.
bil: a se înfierbînta, a se încălzi = bille: a se giugiuli, a se dezmierda, atenţie.
cal: avere, consideraţie, respect, apreciere = call: a cere, a merita, dreptate, ordine
cara: a încercui, a asedia, a acuza, a strînge = cara: susţinător, apărător, tovarăş.
dal: a apăra, a ocroti, a adăposti, a transporta = dal: ţinutul unui clan sau trib.
dal: a acoperi, a se ascunde = dall: orb la, care nu vede ceva, lipsit de ratiune.
dil: unic, exclusiv = dil: a îndrăgi, tandru, bun.
dil: singur, o = dil: drag, scump, costisitor.
dul: a ascunde, a acoperi, a apăra, a aduna = dul: a încerca, a merge.
eg: şanţ, canal, dig, a stăvili, a uda, a iriga, a cerceta = eag: tăietură în, trecătoare, spărtură, a se usca.
ga: a smulge, a stoarce de bani = ga: nevoie, strîmtoare, a cere, a încolţi, a lipsi, criză, a pretinde.
gaba: piept, a înfrunta, a fi de partea cuiva = gabh: primejdie, a pune în pericol, a risca, a pune în joc.
gaba-ra: cioban, păstor = gabhar: capră.
gada: in, fuior, pînză de in, rufărie = gad: şnur, pînză, a lega cu sfoară.
gag: pană, a bate, a fixa, tărus, a fura = gag: a se lipi de, a despica, spărgător, hot, hotie, a fura, a bate.
gagar: arie, suprafaţă de cîmp, proprietate = gagach: avere, posesiune, bunuri.
gal: cel mai mare fiu, mare, puternic, tare, cupă largă = gael: irlandez.
gal: a copleşi, a inunda, a înghiţi = gal: putere, energie, a munci din răsputeri.
gala: siloz, pivniţă = gala: veselie.
gar: a primi, a adăposti, avere, a avea încredere = gar: moment potrivit, serviciu bun, a se întoarce.

gar: dimineaţă, lapte bătut, brînză = gar: closet cu apă, convenabil, bun.
garas: proprietate, conducere responsabilă, paie, fîn = garrai: grădină.
gaz: a se certa pentru, a se înghesui, a sparge = gas: a păşi cu arogantă, a urmări.
ge: vînzătoare, servitoare = ge: gîscă, carne de gîscă.
gilim: a dansa, a se pleca, a pleca = geillim: a se supune, a se pleca, a prezenta.
gim: alergător, mesager, a arăta, a tropăi = geim: strigăt, chiot, aclamaţie, a zbiera
gir: jir, fructe ale fagului folosit pentru îngrăşarea porcilor = geir: a îngrăşa animalele, a se îngrăşa.
gin: a face dreptate, demn de încredere, a dovedi o proprietate de către cineva = gin: viată, existentă, fiinţă, prezent.
gu: a debarca, a se aşeza, voce, sunet, lat, capcană = go: a ancora la ţărm, a se aşeza, a traversa, a bănui.
gur: violentă, om mînios, necioplit, a da o raită, a alerga, a se grăbi = gor: atac, ardoare, efort neîntrerupt, a se înfierbînta.
hum: a se încăiera, a se bate, a învineţi, a lovi cu pumnul = hum: cuvinte grele, injurii, a batjocori.
huru: idiot, necioplit, a insulta = hurru: strigăt de provocare, sfidare.
igi: ochi, a privi, a înţelege, a avea grijă = ig: a însemna pe răboj, a cresta, a stirbi o unealtă, semn.
immin: sete, a fi însetat = imim: duşcă, înghiţitură de băutură, a bea.
im-pa: pierdere, încurcătură = impi: rugăminte fierbinte, implorare, grijă.
lag: bucată, a aşeza în grămadă, a se strînge la masă = lag: mic, slab, firav, neclar.
lam: abundentă, belşug, proprietate = lam: proprietate, îndemînare, mînă.
li: scandal, tărăboi, gălăgie = li: strigăt, chiot, a striga după un hot, a ciomăgi.
lili: adiere, parfum de cedru, boare = lile: floare.
lom: a slăbi puterea, a potoli = lom: slab, sărac, a se pleca.

lu: a îngrijora, supărare, necaz, suferinţă = lu: mic, slab, lipsit de tărie, sărac.
lug: mulţime, a roi, a mişuna, a se îngrămădi = lug: a scoate viermii, a se tîrî.
mi: seară, întuneric, noapte = mi: lună.
mi-ri: furtună, furie, violentă = mire: furie, nebunie, frenezie.
nam: destin, soartă = neamh: cer, rai.
ni: prosperitate, a poseda, a recunoaşte = ni: lucruri care aparţin cuiva.
pa: a cere, a cerceta, a socoti, tovarăş = pa: salariu, preţ, răsplată, a purta, a duce.
ra: a veni în gînd, a uimi, a cîntări, a suporta, a bate = ra: grăitor, care spune mult, judecată, fanfaronadă.
re: a da naştere, a conduce, a suferi, a rezista = re: vîrstă, generaţie, a îmbătrîni, a căsători, a aranja, a pune în ordine.
ri: conducere, a pune stăpînire pe, a sili, oraş, district = ri: rege, a domni ca un rege, sef, minunat.
sa: a mulţumi, a satisface, a fi bun = sa: destul, mulţumit, satisfăcut, suficient.
sa: lovitură, atac, a bate, a gîfîi, a răni, pagubă = sa: năvală, atac, lovitură, a înjunghia, a răni, a căuta să facă rău cuiva.
sar: legume, zarzavat, marfă, a vinde, a aduce omagii = sar: marfă de primă calitate, autentic, real.
si: lovitură, a bate, a gîfîi, a pătrunde = si: zor, a se repezi la, a da năvală, a grăbi.
si: trăsătură a fetei, rază, a străluci, a lumina, uşor = si: zînă, vrajă.
silim: a potrivi, a îndrepta, a face bine, a duce la bun sfîrsit = silim: a se gîndi, a crede, a socoti, a cugeta.
sin: a iscodi, a descoase, a înţelege direct = sin: a face un semn cuiva, a arăta.
sin: a strecura, a forţa, a pătrunde prin = sine: sîn, vîrf de munte.
sipa: cioban, păstor, păcurar, păşune, a paste = sipeir: cioban, păstor, păcurar.
sit: măsură, a socoti, a calcula, a memoriza, a face schimb = sith: linişte, calm, înţelegere, ordine publică.

te: obraz, neruşinare, a înfrunta, a răspunde la, a ataca = te: fierbinte, aprins, cu ardoare, cu mînie.
ti: rude, nevastă, trai, a locui, a se aduna = ti: locuinţă, a adăposti, a primi în casă.
tir: mulţime, popor = tir: tară, regiune, provincie.
tul: rezervor, cisternă pentru apă = toll: căus, văgăună, cavitate, rezervor.
ub: a se ascunde, groapă acoperită cu frunziş = ubh: a îndemna, a instiga.
ud: cînd? în timp ce, de la, de = ud: acolo, după, care? pe care? atît de.
ul: a înflori, mugur, bucurie, satisfacţie = ull: măr.
um: a supraveghea, a îngriji, înţelept, generos = um: în jurul, lîngă, aproape de, referitor la, cu privire la.
ur: a mesteca, masă, a cugeta la, inimă, suflet, fiinţă = ur: proaspăt, sănătos, dulce, cu lapte.
uru: oraş, piaţă, sat, centru administrativ, furtună foarte mare = uru: eclipsă, întunecat, confuz, a întrista.
us: a fi alături de, a merge în urmă, a retine, a lăsa pentru = us: interes, participare, folos, a interesa.
us: gîscă = usc: gîscă, grăsime de gîscă.

Cuvinte din limba română care se găsesc numai în limba irlandeză

ab: alb în istroromână şi aba pentru părinte sau tată = ab: stareţ
abitir: distins, remarcabil, strălucit, mai bine = aibitir: alfabet.
abras: rău, sucit, mofturos = abhras: in sau lînă pentru ţesătură.
acru: gust specific fructelor necoapte = acra: acru
aer = aer
agod: treabă, rînduială, plan = agoid: împotrivire, dezaprobare.
aice: în apropiere de, lîngă = aice: apropiere, vecinătate.
alean: dor, durere sufletească determinată de plecarea cuiva drag, melancolie = aillean: iubit, drag, drăguţ, scump.
alinta: a pronunţa incorect, a se alipi de cineva = ainleanta: care nu ştie carte, incult, care pronunţă greşit.
Ardeal: regiunea istorică din România = airdeall: a avea grijă de, atenţie, treaz.
aiste: aceştia = aiste: a face o încercare.

altă-aia: monstru, epilepsie, nebunii, toane = allta: sălbatic, nebun, înnebunit.
arm: încheietura braţului si a genunchiului, coapsă, armă = arm: armată, armă.
armaş: om de arme, luptător = armas: haină de soldat.
baftă: moment favorabil, şansă, întîmplare = babhta: întîmplare, moment, ocazie, ţintă, scop, şansă.
baire: sfoară, curea, salbă de bani, talisman, adîncime, barieră = baire: ţintă, aruncătură de bani, a vîna, a juca pe bani.
balas: varietate de rubin = balach: piatră, a căuta, a cerceta.
Balc: numele unuia dintre întemeitorii Moldovei feudale = balc: mulţime puternică, animal urmărit.
Baraolt: localitate în judeţul Harghita, situată într-o regiune muntoasă de unde izvorăşte rîul Olt = baraoid: pantă, povîrniş, înclinare, pornire, curgere, vîrf ascuţit, nu departe, în apropiere.
barcă = barc: barcă.
bască: ridicătură de pămînt care proteja o fortăreaţă în afara zidurilor ei = bascaim: a avaria, a distruge.
bată: cingătoare lungă si îngustă cu care se înfăşoară mijlocul sau se pune ca întăritură la îmbrăcăminte = bata: a se lipi.
bîlbă: prostie, greşeală = balbh: prost.
bîrligan: şarlatan, escroc, pungaş, nemernic = bearlagar: ipocrit, fals, făţarnic.
beilic: casa în care erau găzduiţi gratuit beii veniţi de la poartă, muncă grea pe gratis, clacă, bir pentru stăpînire = beillic: gaură sub pămînt, bordei.
Biertan: localitate în judeţul Sibiu = beartan: parcelă, lot, a împărţi.
bleg: lipsit de tărie, slab, sărăcăcios = beag: lipsit de tărie, neînsemnat, slab.
blidar: dulap în care se păstrează vasele pentru bucătărie si mîncarea = bladar: a linguşi, a umbla cu interese ascunse.
bliantă: lovitură dată uşor cu palma unui copil care se obrăzniceşte cu cineva bătrîn = blianta: vîrstă.
boactăr: paznic, strajă = bothar: drum, cale.
boaite: vite slabe, oameni prosti si răi = baoite: a hărţui, a da mîncare calului sau buaite: a cîştiga, a-si atinge scopurile.

boască: resturile de struguri rămase în teasc după stoarcere = bosca; cutie, a închide, a strînge.
bobaru: cel care dă în bobi = bobarun: prost, găgăuţă, neîndemînatic.
bologan,bolocan: om prost, netot, neghiob = bolog: scăfîrlie, a hoinări, a petrece timpul trîndăvind, a-si pierde vremea.
botu: a face botu, a se supăra pentru o greşeală comisă = botun: greşeală, a comite o greşeală.
brăcui: a alege ce este mai bun dintr-o grămadă, a trage pe sfoară = braca: a jefui
brad: specie de conifere = brad: ladă de lemn.
Bran: trecătoare între Ardeal si Muntenia = brean: a bara trecerea, a înfunda, rău
braţ: unul din membrele superioare ale omului = brat: a acoperi, a semnaliza, a atîrna moale, a se moleşi.
bre: formă de adresare la tară = brea: arătos, prezentabil, afectuos.
brodi: a potrivi, a nimeri, a spune prostii = brod: a-si face merite din, a se mîndri cu, arogantă.
bruş: cocolos, bot făcut din resturi sau firimituri = brus: rămăşiţe, resturi.
brut: efort fizic deosebit, greutate mare = bruth: efort neîntrerupt, nesăbuit, necugetat, imprudent.
buiac: despre plante - fertil, rodnic, îmbelşugat, despre oameni – răsfăţat, îmbuibat, nebunatic, nesocotit = buaic: culme, apogeu, a ridica în slăvi, a lăuda.
buartă: gaură, cu sens figurat lipsă de bani, pagubă, sărăcie = buartha: necaz, îngrijorare, a tulbura, a fi îngrijorat, a se întrista, trudă, osteneală.
buclă: îndoitură, ondulare = bucla: a încheia cu o cataramă.
bulă: cîrpă, femeie stricată = bulla: chef, cupă, castron, farfurie de supă, a se rostogoli, a murdări.
bulibăseală: zăpăceală, încurcătură, haos = bullabaisin: încurcătură, dezordine, învălmăşeală, zăpăceală.
bulan: vînă de bou folosită în închisori pentru bătut = bullan: bou.
bun: acţiune pozitivă, deosebit, gust plăcut = bun: esenţă, cauză, forţă, tel, scop, a se sfîrsi, început.

cablă: unitate de măsură pentru poame corespunzătoare unei găleţi, baniţă = cabla: greutate mare legată cu frînghie.
cain: a se plînge, a suferi o nedreptate = cain: a imputa ceva cuiva, a învinui de.
camhă: stofă de mătase = camtha: a cerceta cu atenţie, a îndoi, a face nod.
campa: a face tabără, a tăbărî = campa: tabără, a aşeza în tabără.
cantă: zăpăcită, aiurită, neroadă = canta: încurcată, simplu, destul de.
cat: cuvînt cu care se alungă pisica = cat: pisică.
Călan: oraş în judeţul Hunedoara = callan: gălăgie, vacarm, zarvă, tărăboi.
călăi: plăcinte = collai: gras, corpolent.
căoaci: fierar = caoch: perdea de, care nu vede ceva, fără deschizătură.
căoi: a bolborosi, a chiorăi = caoi: obicei, stare, ocazie.
căulă: plută mică folosită ca pod plutitor = caol: loc îngust de trecere peste mare.
căule: femeie rea şi duşmănoasă, femeie proastă = caol: meschin, mărginit, a distruge, sărăcăcios.
ce? = ce?
ceda: a permite, a lăsa = cead: a permite, a lăsa.
ceată: grup mare, grămadă = ceadta: o sută.
ceap: apucătură, siretlic = ceap: a-si bate joc de cineva, a-i juca un renghi.
ceapane: curele de la opinci, nojiţe = ceapan: picioare, a încurca, a aranja.
cear: păr, cosite, împletirea cositelor = cearr: a confunda.
ceardă: cîrciumă, han = ceardai: comerciant, negustor.
ceartă: dispută, gîlceavă = cearta: dreptate, ordine, corect, în bună stare, a croi o minciună.
ceasma: plasă pentru prins peste, prostovol = ceasna: a tulbura, a agita, trudă.
chel: a fi lipsit de păr pe cap = cheal: a fi lipsit de, lipsă, vai!
ciala: îndemn adresat boilor să o cotească la dreapta = ciall: sens, a înţelege.

cinie: făcătură, vrajă = cinnim: a hotărî, a convinge, a cauza, a pune capăt la.
ciob: bucată dintr-un vas spart = giob: bucată, ciob, resturi, fragment.
ciocan: unealtă de lovit, a îngheţa ciocan - a îngheţa foarte tare = siocan: ger foarte puternic, vremea îngheţului, a îngheţa.
ciolan: os cu carne = ceolan: copil scîncind. De obicei scîncesc după mîncare.
cior: fior, tresărire, atîţare = cior: a atîţa, a porni, a se impune, a da importantă.
cioros: fioros, aprig = ciarog: îmbufnat, a se aprinde de mînie, negru de supărare.
cioru: spaimă, fior = ciorru: a tăia elanul cuiva, a scurta, a privi de sus, a privi cu dispret, a cerceta.
cire: fire de păr, smoc = cire: smoc de păr, coamă.
cios: paznic de cîmp, pîndar, jitar = cios: a tocmi un muncitor, recompensă.
citov: întreg, nevătămat, zdravăn = citog: mîna stîngă.
cîntar: instrument pentru măsurat greutatea = cuntar: tejghea, contrapartidă, prăvălie, a face cumpărături.
clab: mucos, obraznic, neserios = clab: gură cască, a striga, a fi înrăit după.
clampar: guraliv, zurbagiu, flecar, certăreţ = clampar: dispută, ceartă, a se certa.
cling: sunete scoase de clopote = cling: sunete scoase de clopote.
cneaz: conducătorul unui sat sau a unui teritoriu = cneas: obraz, deasupra. Mai este termenul cneasta cu sensul de cinstit, integru, sincer, de treabă, nobil.
coardă: funie răsucită din plante lungi cu care se leagă căpiţele de fîn, parte componentă a arcului de aruncat săgeţi, şnur, sfoară groasă = corda: sfoară, şnur, coardă de arc, a lega cu sfoară, a încorda un arc.
coiman: prostănac, nătărău = coilean: persoană proastă şi înfumurată.
coimăni: a se osteni din greu, a fi cu mare grijă = coimead: supraveghere, grijă, care tine, a păzi, a apăra.
colb: strat de praf sau nisip fin = colbha: strat de piatră, a forma un strat.

corcan: copac scorburos si bătrîn, vită bătrînă = corcan: vas, oală, a doborî.
corn: partea osoasă de pe capul vitelor care era folosită si ca pahar pentru băut = corn: subţire şi răsucit, mers legănat, gălăgie, a rostogoli un butoi, a curge, cupă.
cos: a coase, a cosi = cos: a lua în mînă, a conduce, familie.
cotu: articulaţia mîinii care se sprijină pe ceva = cothu: suport, sprijin, rezemare.
creatură: fiinţă, om = creatur: creatură, fiinţă, marionetă.
credeam: credinţă, încredere, respect = creideamh: credinţă, încredere, cinste.
cultuc: pernă mică, sac mic pentru piaţă = cultaca: rezervă, cumpărătură, măsură.
cumas: stofă scumpă folosită pentru hainele boiereşti = cumas: putere politică, posibilitate, iscusinţă.
dadă: mătuşă, femeie în vîrstă căreia îi porţi respect = dada: titlu de respect, plin de lapte, a hrăni cu lapte, părticică.
Dan: prenume masculin = dan: destin, soartă.
Didina: prenume feminin = didine: adăpost, protecţie, a apăra, sanctuar.
doină: melodie tristă ce evocă unele fapte din trecut = doineann: plîns puternic, a chinui sufletul, a rezista unei furtuni.
doine: cîntece triste cu subiect din lumea satului si prezintă fapte trecute = duine,daoine: viata omului, existentă, prezent, bărbat, sot, omenire, colectivitate, suflet, personificare, fiinţă, libertate, tînăr, bătrîn, cîntec, muzică populară.
doini: a cînta doine = duinni: a depăşi tristeţea, a învinge melancolia.
Doman: rîu si munte în judeţul Caras-Severin = domhan: lume.
dona: a ajuta pe cineva la nevoie, a da cu titlu gratuit unui nevoiaş sau unei instituţii = dona: sărman, nefericit, nenorocit.
Dorna: rîu si munte în judeţul Suceava = dornan: cap, a sparge.
doru: stare sufletească ce exprimă o dorinţă pentru ceva sau către cineva, alean, nostalgie, melancolie = doru: legătură gingaşă, a uni privirile, a se lumina, a înveseli, a face să scînteieze ochii, a se aprinde.
dos: ascuns, ferit de vedere, chiulangiu ca în expresia ,,dai dosu" = dos: trîntor, a lenevi, a tărăgăna.

dram: puţin, mărunt, cu măsură = dramh: înghiţitură, duşcă.
drăcoi: diavol, om rău, vrăjitor = draoi: vrăjitor, scamator.
dres: a repara, a îndrepta, a se întoarce la = dreas: a se întoarce, a se învîrti, a se strica, a-si îndrepta atenţia, întorsătură.
Drislea: localitate în judeţul Botoşani = drisle: a dispărea, a pieri, a înceta.
Dunăre: fluviu = dunaras: a insista cu putere, a se întări cu propriile forte.
durd: viguros, plin de energie, puternic = dord: viguros, energic, puternic.
durlă: om nepăsător, fire, nepăsare = dulra: fire, fel, caracter.
iad: rădăcina răului absolut = ead: bănuială, invidie, ură, ticăloşie.
Ianca: localitate în judeţul Galaţi = eanga: trecătoare, defileu, a însemna pe răboj
iască: specie de burete care era folosită la aprinderea focului cu amnarul = easca: uşor, natural, repaus, repede, iute, isteţ.
faide: folos = faide: lung, a întinde, care se opreşte.
fai: stofă de mătase neagră cu fir gros, tafta = fai: voce, a plăti, a exprima.
fain: subţire, de calitate aleasă, frumos, elegant, bun = fainne: a răsuna de, a vibra de, a împodobi cu inele, cercel.
faiere: mustrări aspre, frecuşuri = faire: a sta la pîndă, a trezi, vai!, ocară, a face de ruşine, a batjocori.
fală: trufie, dispută fără rost = fala: a invidia, a găsi de obiectat, a avea necaz pe cineva, a supăra.
falsă: mincinoasă, contrafăcută, neadevărată = falsa: fals.
falsar: plăsmuitor de acte false, de semnături false = falsoir: înşelăciune, fraudă, escroc, a înşela, a umbla cu escrocherii.
fară: neam, clan, gintă, soi = fara: a conduce, a însoţi, a urma, a fi împreună.
fee: zînă = fea: fag, pădure de fag.
fie: fiică, fată = fi: a ţese, a urzi, a lucra la război.
fig: smochină = fige: smochină.
file: pagini dintr-o carte sau caiet = file: poet.
finie: legătură sufletească dintre fini si nasi = finne: bun, frumuseţe, sinceritate, relaţie directă.

fior: stare sufletească, emoţie, teamă = fior: natural, neprefăcut, adevărat, sincer.
fior: jneapăn, ienupăr = fior: a potrivi, formă, a îndrepta.
fioru: emoţie puternică, tresărire = fioru: a produce un efect, a se preface că.
firet: şnur din mătase folosit ca podoabă vestimentară = firead: panglică de mătase dau de bumbac.
fire: caracter = fire: sinceritate, onestitate, cinste, adevăr.
fiu: copil, persoană străină foarte apropiată datorită meritelor sale = fiu: valoarea unei persoane, merite.
flanea: pulover gros de lînă purtat la tară, flanelă = flainin: flanelă.
floc: smoc de lînă sau de păr = flocas: smoc, floc.
forăi: a sforăi, a respira zgomotos = foras: josnic, simplu, necioplit, inferior.
fosăi: copil mic care doarme si respiră profund = fos: odihnă, somn, a dormi.
fostă: trecută, de asemenea = fosta: de asemenea, adăugat la, în legătură cu.
fuga: a pleca pe neaşteptate, a alerga = fogha: alergare, grabă, fugă, a năvăli, a se repezi, a ataca brusc.
fugar: persoană care rezistă la fugă, a sta ascuns = foghar: sănătos, teafăr, solid.
fulangiu: individ care se fofilează şi nu vrea să facă treabă = fulaingim: a trece cu vederea, a tolera, a admite, a suporta.
furcă: unealtă agricolă ce se foloseşte la mînuitul si depozitatul păioaselor = forc: furcă, a mînui cu furca.
fustan: fustă mare = fostan: legătură de pînză, bandă, fîşie, a lega, a se căsători.
fustar: persoană care se tine după femei, fustangiu = fustar: a se agita, pripă, a zori, alergătură.
gagiu: tînăr cu ifose, tînăr îngrijit = gaigiul: îngrijit, dichisit, sclifosit.
Galda: localitate în judeţul Alba = gallda: străin, neaparţinînd
de.geaba: fără rost, degeaba = geab: a trăncăni, flecăreală.
ger: frig foarte puternic = gear: tăios, aspru, înverşunat, pătrunzător.

ginim: a descoperi, a pune la cale ceva, a ochi = ginim: a da naştere la, a genera, a stîrni, a pricinui.
gleb: prenume = gleibe: pământ, ogor.
guanga: gînganie, bondar = gunga: a se micşora, a se scurta, a se da înapoi.
habar: rost, cunoştinţă, socoteală, rezultat = habha: a opri, a aprecia.
haiste: casă rămasă neterminată = haiste: cuibar, a începe o construcţie.
hală: om mîncăcios, mîncău, flămînd = halla: casă, cameră de folosinţă comună.
iar: după, pentru că, aşa, ulterior = iar: după, după ce, ulterior, către, spre.
idenie: încercare = ide: soartă, destin.
închin: rugăciune, respect, cinste fată de, admiraţie = inchinn: minte, inteligentă.
încredere: cinste, onoare, respect = inchreidte: credibil, de crezut.
ioc: nimic, de fel, nu există = ioc: a se lecui, a vindeca, plată.
iongar: băiat tînăr, ajutor de miner care curăţă locul de muncă = iongar: lîngă, a strînge puternic.
Ion: prenume masculin = ion: curat, natural.
iotă: nimic, cîtuşi de puţin, deloc, ioc = iota: uscat de sete.
laba: partea de jos a piciorului de la om sau de la animale = lapa: laba.
lac întindere de apă stătătoare = loch: lac.
ladar: tîmplarul care face lăzi = ladar: polonic, cofă, lopăţică, făraş, căuş.
lăpăi: a lovi cu laba în apă = lapa: a lovi cu laba.
leapa: a se juca în apă, a lăpăi = leapa: albie de rîu.
leagăn: scrînciob, dispozitiv care se balansează sau se învîrteşte în cerc = leagan: a trînti la pământ un om, a doborî un copac, cădere bruscă, a se rostogoli.
larg: întins, spaţios = learg: cîmpie, spaţiu mare, lărgime.
leasă: împletitură de nuiele ca un grătar pe care se usucă legume sau fructe = leasu: a îmbunătăţi, a conserva, a pregăti.
lin: apă care curge liniştit, pantă domoală = lin: baltă, porţiune largă si liniştită.

lin: jgheab de lemn în care se calcă strugurii = lin: băltoacă, a sfărîma, a se scurge.
liopă: lovitură dată cu palma = liopa: lovitură, obrăznicie, a lovi.
loc: spaţiu precizat = log: loc, parte, piaţă, loc potrivit.
macră: carne fără grăsime, carne fragedă = macra: tinereţe, tînăr.
maslă: cele patru culori ale cărţilor de joc, a trage pe sfoară = masla: insultă.
miara: a fi uimit, a fi tulburat = meara: neliniste, nebunie, nesiguranţă.
merli: a păţi ceva rău = meirleach: răufăcător, răsculat, a se răscula.
milă: compasiune, înţelegere pentru suferinţa altora = mile: milă.
mili: a fi cuprins de milă, a se îndura, a se înduioşa = mili: paloare, suferinţă.
mîrlan: necioplit, bădăran, topîrlan = murlan: necioplit, bădăran.
mîrlă: om răutăcios si sucit, cărpănos = mirle: plin de noduri, a se ghemui.
nasc: a aduce pe lume un copil = nasc: căsătorie, legămînt, datorie, a se lega.
neata: formă de respect folosită la tară = neata: drăguţ, simpatic, curat.
nod: a avea nod în gît, a respira sau a vorbi cu întreruperi = nod: suspin, oftat.
nod: nod la plante sau nod de funie = noda: nod, legătură, a înnoda.
olog: persoană neputincioasă, persoană bătrînă = olog: măslin.
păgîn: necredincios, musulman = paganach: păgîn, necredincios.
pas: trecătoare, defileu, a merge = pas: defileu, loc de trecere, a înainta.
pleasc: a plesni, a se sparge, a crăpa = pleasc: a plesni, a se sparge, a crăpa.
plod: rod, mulţime, grămadă = plod: mulţime, gloată, a se îngrămădi.
poc: lovitură, poceală = poc: lovitură, a bate.

polog: mulţime, grămadă = pollog: grămadă de peste.
puca: femeie sau fată cu purtări rele, a hoinări = puca: urmă, suflet, a umbla.
put: a puţi, a-si da aere, iz, miros greu = puth: a puţi, a-si da aere, iz, miros greu.
rabă: cîştig, profit = rabach: risipitor, a risipi,
răpcăni: scîrtîitul uşii deschisă si închisă repetat, a intra si a iesi mereu din casă = rabhcanai: cîntăreţ de balade, cel care repeta la fiecare casă aceleaşi cîntece.
răcan: pui de broască, broască tînără care orăcăie toată ziua, recrut = racan: a face tărăboi, plimbare cu barca, ceartă.
repăd: plec grăbit pînă la, dau o fugă = reabadh: galop, a fugi, a tîşni, a smulge, a da buzna.
Reghin: oraş în judeţul Mureş = righin: rezistent, durabil, trainic.
roată: dispozitiv circular anexat la unele mecanisme care ajută la deplasare = roth: roată.
Rona: localitate în judeţul Maramureş = ronna: picurare, curgere.rost: ordine, a aduce, folos, a socoti = rosta: a persifla, săpunească, a rîde de.
roz: culoare de roşu deschis = ros: trandafir, roz.
rudă: prăjină, par, drug, proţap, oişte = rud: lucruri, obiecte, unelte.
ruga: a cere, a dori, a insista, a vrea = rogha: a vrea, a cere, a alege.
rui: roşcat, cu barbă roşie = rua: rumen, rumenit la foc.
ruptă: desprinsă din, sfărîmată, desfăcută =roptha: brînci, lovitură, a izbi, a băga
sat: plin de, sătul = saithi: sătul de, plin de.
sailă: însăilare, îmbinare grosolană a două pînze = seala: îmbinare, încheietură.
scafă: unealtă de tîmplărie = scafa: a rade de coajă, a juli, a coji un lemn, cuţit.
scandal: ceartă, gălăgie, balamuc, tămbălău, tărăboi = scannal: scandal.
scandalos: certăreţ, gălăgios, agresiv, guraliv = scannalach: scandalos.

seamă: aminte, atenţie, socoteală = seam: a ţintui privirea, a întări o părere.
searbăd: livid, palid, sec, slab, acrit = searbhan: amărît, posac, sec, acru.
sia: strigăt cu care se dă unei ambarcaţiuni, comanda de mers înapoi = sia: distantă, mai depărtat.
seacă: a se usca, a dispărea apa, ,,ger de seacă pietrele" ,,este un ger de te seacă"= seaca: ger, chiciură, a îngheţa, temperatură sub zero grade.
slad: resturi de la borhot = sladai: firimituri, a apuca, a lua de la.
slană: slănină afumată si păstrată agăţată într-un spaţiu aerisit = sleanna: a agăţa, a străpunge.
slănină: grăsime de porc tăiată în bucăţi lungi sărată si afumată = slanaim: a conserva alimente prin afumare, uscare.
slim: strat de murdărie de pe pielea nespălată, de pe hainele purtate îndelung sau de pe obiectele folosite mult = slim: unsuros, gras, uleios, lustruit, lucios.
slim: strat subţire de aluviuni depus ce fertilizează solul = slim: subţire, mic, neînsemnat, neîndestulător.
smead: cu fata negricioasă si palidă, om slăbit si chinuit = smeadar: nenorocire mare, a sufla greu, a gîfîi.
smugă: murdărie, mizerie = smuga: lichidul ce curge din nas sau bot.
snagă: putere, nărav, dorinţă = snag: a întrerupe vocea cuiva, a adopta un obicei, a prinde o melodie.
snapan: hapsîn, lacom, zgîrcit, şarlatan, potlogar = snapanna: a lua de la, înşfăcare, a smulge, a înşfăca.
soba: construcţie specială într-o casă în care se face focul = sioba: ţîşnitură de flăcări, a împinge, a stîrni.
sodal: ucenic, calfă = sodar: mers grăbit, a învăţa, a arăta, a fugi.
sonc: schilod, şchiop = sonc: ghiont, a lovi cu cotul, a face atent la.
soncăi: a schilodi, a deplasa un obiect = soncail: a da ghionti, a lovi cu cotul, a face atent la, a împinge cu cotul, cotitură.soran: ţesătură groasă lucrată grosolan = soran: mulţime de păduchi.
sorean: peste mic si iute care trăieşte în apele dulci = soran: mulţime de păduchi.
spagă: mită = spaga: pungă, bani, avere, recompensă în bani.

spartă: străpunsă, găurită, distrusă = sparrtha: cui, a străpunge, a găuri.
spin: ghimpe = spion: spin, ghimpe.
sponci: puţin, cantitate mică = sponc: scînteie, licărire, strop, obiect mic.
spor: pornire, creştere, înmulţire = spor: a stimula, a îndemna.
stat: trup, condiţia fizică a unui individ = stat: stare, condiţie, situaţie.
stol: masă = stol: scăunaş, taburet.
straie: îmbrăcăminte, vesmintele care erau primul indiciu din ce zonă venea persoana respectivă = strae: a colinda, a umbla, a hoinări, rătăcit, a cutreiera.
sugaci: beţivan, pilit, cherchelit = sugach: cherchelit, afumat, vesel.
sui, suim, suite: a se căţăra, a se cocota, a urca = sui, suim, suite: a se cocota, a se urca, a se aşeza pe.
sula: obiect lung si ascuţit din metal sau lemn care se foloseşte la găurit = sula: dinainte, în fată, înaintea.
taifas: discuţie, analiză, cercetare = taifeach: analiză, cercetare.
taifet: taifas = taifead: informaţii date cu privire la, reputaţie, a tine minte.
tain: porţia de hrană pentru un animal pe o zi, obligaţia proprietarului de animale de a plăti în alimente către cioban sau văcar, păşunatul oilor sau vitelor = tain: iarbă, a mîna vitele, a păşuna.
tal: porţiune de pământ arabil, parcelă = tal: recoltă, producţie, venit.
talam: cameră de dormit, pat = talaim: a ascunde, a se feri, a dosi.
talan: termen depreciativ pentru un cal bătrîn si slab, gloabă = tallann: toană, supărare, stare trecătoare.
taman: tocmai, în special, mai ales, numai ce, chiar aşa = tamall: a aşeza la intervale, răstimp, intervale de timp, distantă.
tană: pîclă, ceată = tanai: subţire, transparent, a se rări, a atenua.
tapă: crestătură în copac, tăietură la capătul unui lemn pentru a se îmbina cu altul = tapa: forţă, activitate.

tarbă: femeie uşuratică, a trata cu dispreţ, a batjocori, pungă = tarbh: mascul, de necrezut, absurditate, greşeală de interpretare, speculant la bursă.
tarla: suprafaţă agricolă cultivată delimitată de drumuri sau alte culturi = tarlu: încrucişare de drumuri, confluentă.
tarlan: persoană care păzeşte o tarla = tarlaim: a se întîmpla, a risca, a merge în întîmpinarea cuiva, a înfrunta, a sfida.
tarpan: cuţit mare cu care se taie trestia = tiarpan: povară mare dusă în spate.
tatu: tatăl tău = tathu: a se uni, împreunare, a se împreuna.
tăgîrtaci: intrigant, sucit, a căuta nod în papură, priceput la toate = tagarthach: isteţ, a găsi repede răspuns, priceput.
tăgîrta: a se agăţa de cineva, a tîrî = tagartha: a se adresa, a trimite la, a se referi la, a face aluzie la.
tănăi: nătărăi, tonţi, prosti = tanai: superficial, slab, descărnat.
tăsca: a păcăli, a înşela = tasca: a răspîndi zvonuri despre.
tătîn: tată = tathan: unire sau împreunare fizică.
tîlc: înţelepciune, putere de convingere, exemplu de urmat = tailc: convingător, de neînvins, adevărat.
tîrgălău: tîrg mare, mulţime mare de oameni adunată la tîrg = tiargalai: primul cumpărător, a cerceta, agent comercial.
teacă: obiectul în care se păstrează sabia sau pumnalul, parte din lujerul fasolei unde sunt boabe = tiacha: raniţă, sacoşă.
teamă: frică, emoţie = teamh: încălzire.
teas: cuvînt cu care se alungă gîştele sau ratele de pe baltă, a repeta acelaşi lucru = teas: persoană cicălitoare.
teasac: cuţit mare cu care se taie porcii = teasai: cu sînge rece, a se mînia, calm, a fi stăpîn pe situaţie.
tontu: prostănac, diliu = tiontu: a se învîrti, a i se face greată, a se răsturna, interpretarea unui gest.
toir: băt, a supăra = toir: urmărire, a căuta, a urmări un scop, a cere.
tolbă: traistă mică, buzunar mare, pungă mare din piele pentru săgeţi = dolba: proeminent, umflat.
trasnaie: necaz, supărare, belea = trasna: necaz, supărare, înşelătorie, fraudă.
trăsnim: minţim, contrazicem = trasnaim: a nega, a contrazice, înşelătorie.

trăda: a înşela încrederea cuiva, a se vinde duşmanului = tradalai: a specula bunătatea cuiva, a profita de.
trii: trei = tri: trei.
troiene: acumulări mari de zăpadă datorită viscolului = troime: greutate, apăsare, copleşire, inerţie.
tron: scaun mare pe care stătea domnitorul = trom: mai mare, persoană mai în vîrstă, respectată.
tron: ladă mare în care ţăranii îsi păstrează diverse obiecte = trom: greu, mare, încărcat, adînc, acoperit
tulă: cărămidă din pămînt groasă, nearsă, chirpici = tulach: dîmb, movilă.
tulca: tradiţie de Anul Nou de a se merge cu capra la casele oamenilor = tulc: a cînta la un instrument, a purta, a bucura.
turnam: a turna, a curge dintr-un vas = turnamh: cădere de apă.
tinti: a ochi, a lovi cu ceva = tinti: furios, violent, a lua foc.
urla: a striga, a răcni = urlar: a trînti pe cineva la pămînt, a învinge, a reduce la tăcere, a băga în groază.
urlă: tub gros din ceramică pus la ieşirea din horn care protejează să nu curgă apa de ploaie în vatră sau să îl distrugă, burlan = urla: parte de jos a unei streşini de paie pe care se scurge apa.
ura: strigăt de victorie = urra: forţă, putere, rezistentă.
Sînt 79 cuvinte comune limbilor română, irlandeză si eme-gi, 88 cuvinte comune eme-gi si limbii irlandeze si 292 cuvinte comune limbilor română si irlandeză. (Studiul final cuprinde 290 cuvinte comune limbilor română, irlandeză si eme-gi, 205 cuvinte comune numai irlandezei si eme-gi si 978 cuvinte comune numai limbilor irlandeză si română). Pentru asemenea argumente este imposibilă proba contrarie. Toţi cei care s-au chinuit să ne tîmpească, invocînd deducţii savante si principii sacrosante privind transformarea cuvintelor latine în varianta românească, îi sfătuiesc, dacă mai au un minim respect pentru limba ce o vorbesc, să consulte dicţionarele lui A. Deimel (1925-1950), B. Landsberger (1937) si J. A. Halloran (1996), altfel vom vorbi vorbire si vom citi în stele. Ca să le îngheţ mintea nărăvaşilor am să le dau încă cinci exemple de care se face multă paradă cînd apare vreun cîrcotaş. Cuvîntul gula(gu: gît, a băga, a înghiţi, a mînca, a bea, mişcare ritmică + la: abundentă,

poftă, a întinde, a aşeza, a atinge) în emegi înseamnă a înghiţi, a mînca, a mesteca, larg, mare iar în latină gula înseamnă gîtlej, gît şi numai figurat gură. În limba română veche există cuvîntul guleai – scris pentru prima dată la Vinča în mileniul VIII î.e.n. - cu sensul de invitaţie la o gustate, a gusta din bucate, a mînca. Noi folosim pentru acest sens cuvîntul gura, care nu există în latină iar în emegi are semnificaţia: a striga, a tipa, a rîde cu hohote, a trăncăni, a face zgomot(gu: gît, a băga, a înghiţi, a mînca, a bea, mişcare ritmică + ra: a suna, a impresiona, a face zgomot, a îndruma, scandal) de unde se vede preocuparea urmaşilor troienilor pentru agoniseală şi îmbuibare iar noi pentru visare şi trăncăneală, deprindere care si astăzi ne bîntuie existenţa mioritică. Latinii aveau cuvîntul buca cu sensul de obraji sau gură. Noi avem bucă pentru una din părţile curului şi buca+ta: parte dintr-un întreg; buca+te: produse agricole adunate în hambare dar şi mîncare pregătită. Tot aici mai putem adăuga buca+tarie: locul unde se ţinea bucatele sau se pregătea mîncarea şi în+buca: a băga în gură, a muşca. Dacă cuvîntul buca venea în limba română din latină atunci trebuia obligatoriu să aibă şi sensul sau sensurile din această limbă dar el în limba română are sensuri diferite rezultate din articularea unor prefixe sau sufixe la rădăcina amintită. Este limpede că cuvîntul nu este venit din latină ci invers, el a ajuns în această limbă odată cu migrarea mioriticilor carpatini în peninsula italică după catastrofa de la Santorini la mijlocul secolului XVII î.e.n. Să mai amintesc aici că dialectul friulan care se vorbeşte şi acum în Italia are cîteva sute de cuvinte comune cu limba română şi care nu se găsesc în latină! După afînta dogmă a îndrăciţilor nu merge aşa ceva, ia vedeţi cum o învîrtiţi! În eme-gi avem bu: a smulge, a tăia din, a rupe, mîncare + ka: gură, a striga. Cuvîntul ulcior are în eme-gi ulciar cu sensul de veselie, a bea la un ospăţ, a petrece (ul: vas, măsură, bucurie, veselie + ciar,sar: mulţi, a amesteca, a merge, a aluneca, a se trînti) iar în latină este urceus cu sensul din limba română. Cuvîntul apa în emegi: ţeavă din argilă arsă prin care trece apa, apă care curge, lac, mare (a: apă + pa: şanţ, canal mic, a curge, a se întinde, a cuprinde sau abba: lac, mare), în limba română îl păstrăm identic fonetic şi semantic iar în latină avem aqua. Acest termen

în emegi are sensul de apă plină cu peşti (a: apă + qua: peste), dovedind că cele două limbi s-au format în zone de relief diferite, româna la deal şi munte, unde apa curge în şuvoaie iar latina la şes unde apele erau pline de peste. Cuvîntului eme-gi uztura nu i se cunoaşte sensul dar este folosit lîngă un cuvînt care are semnificaţia de a sări în apă de pe un dig. Am considerat că este corect să fie tradus prin iritaţie, zgaibă, usturime, arsură(uz,us: coastă, pantă, a rezista, a îndura, a chinui + tura: copil, a face baie, a lovi, a răni, durere) şi am avut în vedere situaţia neplăcută cînd se sare în apă cu burta pe luciul acesteia, atunci da fericire!. Cuvîntul din limba română ustura nu mai are rost să-l comentez. În latină există termenul ustulo cu sensul de a arde. Aceste exemple arată că faimoasa regulă a trecerii sunetului l din latină în r în limba română este o poveste care trebuie scoasă din cultura noastră.
Să adăstăm puţin asupra termenilor de armîn(aromîn - machidon), cei din neamul nostru care locuiesc în sudul Dunării, atîţia cît mai sunt si rumîn, asa cum îşi spuneau cei din nordul fluviului. Armîn = ar: a răsuna de, a chema, tînăr, a radia, drag, scandal + min: partener, asociat, familie, mamă iar rumîn = ru: treabă, a munci, gospodărie, a fi egal, bogăţie + min: partener, asociat, familie, mamă. Cei doi termeni au în comun sintagma ,,min" ce arată o legătură de rudenie bazată pe originea comună dintr-o mamă foarte îndepărtată păstrînd în sensul profund urmele societăţii matriarhale. Si în prezent în Moldova în mediul sătesc se foloseşte pentru mamă cuvîntul ,,mîni" ca în expresiile mîni-ta sau mîni-sa. Latina, pentru mamă are sintagma ,,mater" dar si termenul ,,mamma" cu sensul de ţîţă, sîn. Dacă răscolim puţin memoria, descoperim că în timpurile foarte vechi fetele se căsătoreau de la 14-15 ani iar venirea sarcinii nu o găsea pregătită biologic pentru alăptare. Această situaţie era rezolvată de o altă femeie din clan care dădea sîn copilului pînă se adapta la mîncarea obişnuită, noi am păstrat obiceiul prin folosirea doicilor. Termenul de mamma din latină nu a fost pus niciodată în legătură cu mama din limba română deşi sensurile lor profunde sînt aceleaşi – cea care are grijă de un copil foarte mic. Să sar pîrleazul pînă la cei mai vestici vremelniciţi din spiţa noastră – irlandezii – să-i chem în

ajutor. Au cuvîntul mama cu sensul de sîn, suflet, inimă, terci, mamai(identic cu cel din Moldova) cu sensul de mămică si mamo cu sensul de bunică. Să mai dau cîteva exemple năucitoare despre aceste cuvinte. Cuvîntul mamă în emegi ama, ma, mi, mu, dam(soţie), mami; în română: oama, îma, ma, mama, mami, muma; în etruscă: ama, puia; în engleză: ma, mamy, mumy, mamma, dam; în franceză: maman (ma +man); în checea: mama şi pentru cuvîntul tată în emegi: a, pa, papa, patesi, ta, tucu, tete cu sens de om bătrîn; în română: ta, tata, tucu, tete cu sens de tată, bunic, om bătrîn; în engleză: pa, papa, daddie; în franceză: papa; în latină: pateru şi în checea avem patiri(conducătorul unui sat). Hai să le punem şi lor de o latinitate!

Am arătat la început că avem legături foarte vechi cu populaţiile care au construit monumentele megalitice din insulele britanice. Alegerea a fost făcută special pentru că nimeni nu spune că limba engleză este o neolatină, dar tot aşa nimeni nu ştie că această limbă păstrează în haina ei comori de cuvinte care vor uimi lumea. Cuvintele din engleză care se găsesc în română şi eme-gi dovedesc faptul că la sfîrsitul mileniului lV î.e.n. sau începutul mileniului lll î.e.n. din regiunea Carpaţilor a avut loc o puternică migrare spre vest pînă în insulele britanice. Iar aceste grupuri sînt făuritorii numeroaselor henge din ţinutul britonilor. Toţii cercetătorii britanici sînt de acord că monumentele megalitice în frunte cu cel mai cunoscut – Stonehenge – au fost ridicate de o populaţie necunoscută care a dispărut. Unii presupun că aceste grupuri ar fi venit din peninsula Iberică. Lewis Spence în lucrarea ,,The Mysteries of Britain; Secret Rites and Traditions of Ancient Britain" Londra 1928, la pag. 27 afirmă că Britania a fost invadată de ,,oameni veniţi din Ungaria si Transilvania care trăiau în civilizaţia bronzului şi mînuiau o secure dublă de luptă cu două tăişuri". Transilvania si Ungaria făceau parte din teritoriul locuit în acele timpuri de neamul ariminilor geţi sau strămoşii lor. Aceste probe arată că cei care au ridicat monumentele megalitice nu au dispărut ci s-au amestecat cu noii veniţi galii(celţii) pe care mai tîrziu i-au cucerit romanii. Trebuie să arăt că druizii considerau stejarul ca arbore sacru, semnificaţie pe care o are şi în prezent

la români, folosindu-se la înmormîntări. Dar toate aceste monumente au avut atît un scop religios închinat cultului soarelui cît şi unul de cercetare şi stabilire a mişcării acestuia dar şi a lunii. Sînt formate dintr-un terasament în cerc de 28-33 m în interiorul căruia sînt înfipţi mai mulţi de stîlpi de piatră, lemn sau piatră şi lemn, formînd două sau mai multe cercuri concentrice. Au o cale de acces care traversează cercul exterior sau se opreşte la mijlocul acestuia în faţa unei pietre plane unde se puneau ofrandele. Această structură se găseşte şi la sanctuarul - calendar get/dac din munţii Orăştiei. Este un terasament în formă de cerc cu diametrul de 29 m. pe marginea căruia se găsesc 180 blocuri de andezit de 45 cm înălţime. În interiorul acestuia este alt cerc format din 210 stîlpi paralelipipedici. Cercul al treilea este format din 84 de stîlpi din lemn iar în interiorul acestuia sînt 34 de stîlpi aşezaţi sub formă de potcoavă unde se află vatra sacră. Asemănarea cu sanctuarul de la Stonehenge este uimitoare. Chiar denumirea de Stonehenge care însemnă pietrele spînzurate dar după unele legende, pietrele care suspină(Stanehenge cum este scris în cronicile vechi) te pun pe gînduri! Stane înseamnă piatră, termen identic cu stane al nostru iar henge este apropiat de regionalismul românesc hînci: a suspina, a ofta. Folclorul englez păstrează dansul Morris foarte asemănător cu căluşul nostru ceea ce dovedeşte originea comună din ţinutul carpatic. Iar costumaţia acestor dansatori este foarte cunoscută pentru orice român cu mintea acasă, dovedind că în Anglia au fost şi mulţi legionari din Ţata Sfîntă Getia care după ce au terminat milităria s-au stabilit acolo! Ca să nu fiu uituc am să amintesc şi cîteva cuvinte ce se găsesc în limba franceză cu corespondentă directă în emegi, primul termen va fi în franceză cu pronunţare şi scriere: o(eau-apă) = o(apă curgătoare, a pluti pe apă); achite(acquitter - a achita) = achita(depăşirea unei situaţii deosebite); di(dire - a zice) = di(a aprecia, a decide); amer(amar) = amaru(supărare), an = an; liber(darnic, generos) = libir(stăpîn pe el); eg(apă în occitană) = eg: a uda, a iriga, a adăpa vitele; papa(tată) = papa(tată). Ideile prezente sunt dezvoltate în lucrarea Dicţonarul nemuririice ce aşteapăt să fie tipărit pentru a dovedi că nu suntem urmaşii Romei, ci facem

parte dintr-un popor mult mai vechi înrudit cu multe din vechile populaţii ale Europei ce fac parte toate din grupul lingvistic arimin(cei de-o mamă). Am folosit acest termen pentru limbile care se vorbeau în mileniile VII î.e.n. – I e.n. în insulele britanice, teritoriul Frantei, peninsula iberică, Italia, tinutul carpatic si ramificaţiile lui către sud-est si est pînă în America de Sud.
Si cum orice treabă anevoioasă are un început voi scoate în fată cîteva cuvinte din quichua, limba administraţiei imperiului incas unde se găsesc similitudini uimitoare cu limba română si emegi demonstrînd originea lor comună.
aillu: gintă, clan, neam, obşte, seminţie. La noi consider că nu trebuie să mai spun cum stăm cu alu sau ai lu din vorbirea populară iar în emegi alu este un adjectiv pentru animale care arată că aparţin de o anumită rasă.
aka: băutură fermentată, a bea o băutură fermentată = acra: gustul unor băuturi realizate prin fermentare, sau sucul unor fructe = aca: creştetul capului, a bea, voce, a face a avea un efect, porţie.
allpa: teren agricol fertilizat cu găinat de guano si care are o culoare alb-cenuşiu = alba = aldu: a săpa pământul.
bara: unitate de măsură = bara: iaz, băţ lung si gros, a opri = bara: a înainta, a distribui, popas, locuintă.
cacic: căpetenie, cel care îti conduce viata, seful unui aillu = gagic: cel care îti conduce sufletul(c trece în g cum se întîmplă de multe ori în emegi), Cacica localitate de unde se extrage sare = gagig: a se jeli cuiva, a fi trist.
calancha: nume incas = calancia: nume românesc de familie.
camara: grînarul unei provincii cu sensul de provizie sigură = camară: loc de depozitare sau de păstrare a proviziilor alimentare = gamara: cereale, a pune, a îngrădi, a încuia, a închide afară.
capac: bogat, superior, rege, luminat, înţelept, învăţat, generos, cel care are grijă de alţii = capac: deasupra, sus = capa: suflet, inimă, a fi de partea cuiva, a linişti + cu: a întemeia, a socoti, hrană, avere, nobil, strălucitor.
catu: tîrg, comerţul incas se desfăşura în pieţe amenajate sau în spatii special construite = catu: nivelul unei construcţii, a căuta,

a cerceta = gadu: a rupe, a distribui, a merge pe jos, a se întîlni, a vorbi despre.
catu illa: spiritul negustorilor. In emegi ila: cărăuş, a transporta, a fi mare, a fi bogat, personificare, a radia.
chanca: trib războinic neincas renumit pentru violenta si viclenia lui = cianca: sarpe veninos = cianga: captiv, prizonier.
chimpo: numele unei regine care cultiva soiuri alese de porumb si ardei iuti = cîmpu: suprafaţă întinsă destinată culturilor agricole = cîn: a semăna + pu: teren.
chonta: mîner de lance din lemn = ciontu: crîmpei dintr-o bucată mare, a tăia = ciun: a prezenta + ta: a pipăi, a vătăma.
chuqui: ploaie, a picura = chicu: puţin, cîte puţin, a chicura – a ploua mărunt = chic: mic, puţin, a fi epuizat
chunu: cartof deshidratat, uscat la soare si la frig = ciung: fără un braţ = ciun: a se ofili, a se învechi, a da.
cira: a coase = cir: aţă subţire, fir, cira – a însira = cir: a lega, a fixa, a întări.
collca: depozit mare, locul unde sunt păstrate bunuri si în jurul cărui mişună mulţi de oameni = colcăi: a fi plin de, a mişuna, a se agita, a vui = colca: a fi atent, a se pregăti de drum, începutul unei acţiuni.
conci: vîrf, înălţime = conci: coc = con: scară + ca: casă, podoabă.
cori: aur, care era adunat din apa rîurilor de munte unde se găsea sub forma unor grăuncioare mici = cori: bube foarte mici care apar uneori pe trupul copiilor = cu: metal preţios, aur + ri: a turna, a aduna, a curăţa, a cîştiga, a fi mîndru.
curaca: conducătorul unei văi montane = coraca: a supraveghea o persoană bolnavă = curaca: a inspecta, a supraveghea.
Cuzco(Qosqo): capitala imperiului incas, construită pe versantul unui munte care parcă stătea agăţată de înălţimi = cosca: pisică sau coscă: coajă = cus: piele de animal, a se ascunde, a fi lipit de + ca: cătun, oraş, casă, cartier, defileu.
hacha: un fel de satîr = hac: crengi tăiate mărunt pentru foc, surcele = ha: numeros, a aduna, a avea voie + cia,sa: a tăia.
haili: refren ritmat în cîntecele incase = haili: refren de cîntec = hili: farmec, a încînta, a fermeca, atracţie.

hatha: castă, familie, neam, proprietate = hat: delimitarea unei proprietăţi, răzor = hata: a radia, scandal, a sterge.
hatun: mare = hăt: întins, mare = hat: înălţime mare, a pune, a înconjura.
huara: sort primit de tineri cînd ajungeau la maturitate si aveau dreptul să închege o familie = hora: dans la care participau tinerii ajunşi la maturitate = hura: neam, vită, obicei, a trage uşor, a opri, a striga, a străluci, a conduce.
hunu: cea mai înaltă căpetenie militară neincasă = hunu: violent, sălbatic, nimicitor = hunu: a rupe, a despica, a distruge.
hucha: sărac si orfan de părinţi, prezentă nedorită, cel care nu are educaţia părinţilor si face numai necazuri = hucia: a alunga sau a fugări o pasăre, om fără căpătîi + hucia: a fi mînios, nesăbuit, sălbatic, violent.
huanca: piatră de hotar, încălcarea hotarelor era la incasi foarte aspru pedepsit = huanca: femeie rea care îţi vînează greşelile, persoană rea si pătimaşă = hu: persoană + anca: hotar, limită, a măsura, oprire bruscă.
huata: loc unde se leagă(prinde) ceva, căpăstru = hoata: femeie care umblă cu furatul şi este prinsă = hu: persoană + ata: a face o faptă rea.
Huiana: Inca, tatăl lui Atahualpa si Huascar = Huianu,Huina: nume de familie la români = hu: persoană + i: a stăpîni + ana: lumină, cer, rai, a fi mare.
iaili: cîntece cu caracter păstoresc sau agrar = iaili: refren care se găseşte în cîntecele păstoreşti interpretate de Felician Fărcaş = ia: a fi plăcut + ili: bucuros.
Inca: conducătorul incaşilor = inca,inga: adevărat, aşa este = inga: egal, la fel.
inti tain mii: sărbătoare incasă în care se aducea ca ofrandă soarelui primii ştiuleţi de porumb ajunşi la maturitate. Expresia în limba română este întîi tain mii cu sensul de respectarea unei obligaţii în natură stabilită anterior.
jaili: cîntece cu caracter religios sau militar = jali: stare psihică ce arată tristeţe, supărare, necaz, dor, nostalgie.
quena: naiul incas cunoscut pentru melodiile pline de tristeţe = chin: suferinţă, tristeţe. o chemare a amintirilor sau caina: a deplînge = chin: suferintă + a: rezultat, strămos.

quipu: sistem de evidentă si de însemnare a evenimentelor care se ţinea cu ajutorul unor sfori de diferite culori pe care se făceau noduri. Prin acest sistem se urmărea codificarea unor imagini si fapte trecute = chipu: imagine, făptură, înfăţişare = chip: a lega, a linişti, a controla, meşter foarte bun.
quichua: limba oficială vorbită în Tahuatinsuyu (imperiul incas), era una din cele 12 ale clanurilor incase si semnifica luminat de soare, sănătos, frumos, vale sau trecătoare protejată. Acest termen a fost impus de spanioli pentru că incasii foloseau expresia ,,runasimi – graiul omului'' = checea: covor de pîslă lucrat în mai multe nuanţe care se
folosea si la învelit noaptea, nume de persoană = checi: neamul celor numeroşi, pretutindeni, pătură, broboadă, a lega, a uni.
llama: animalul specific Anzilor folosit la transport, pentru lapte si lînă, era şansa supravieţuirii unei comunităţi în caz de secetă şi era sacrificată ca cea mai preţioasă ofrandă. In româna veche nu există acest cuvînt, dar l-am găsit identic fonetic şi semantic pe tăbliţele geţilor. Lama: înger păzitor, spirit feminin al destinului, respect social.
Machu Pichu: oras incas descoperit abia în secolul XIX si construit pe versantul unui pisc de munte = maciu: măciulie de măciucă, umflătură; piciu: ascuns, care nu se vede, mic.
mama: cea care este binecuvîntată de divinitate să dea naştere, soţie = mama = mami: spirit emeş care l-a făcut pe om din lut si a suflat asupra lui cu viată.
mana: noroc, vigoare, belşug = mană: belşug în toate = mana: izvorul belşugului, soţ, soţie, pereche, a locui împreună.
marcă: proprietate, domeniu, teritoriu. Termen care se găseşte fonetic si semantic în limbile anglo-saxone.
mita: relaţii de întrajutorare reciprocă între familiile unui aillu în efectuarea muncilor agricole, realizarea teraselor sau a canalelor pentru irigaţii = mita: sistem de relaţii care urmăresc ocolirea legii chiar dacă este un abuz = mitu: a elogia, a pipăi uşor, a mîngîia, jignire.
moya: locuri de păşunat = moina: teren cultivat si lăsat pentru a deveni păşune = mu: an, a cultiva, a apărea, a creste + inu: paie, iarbă, păşune.

montana: pantele estice de mare altitudine din munţii Anzi = montana: localitate în munţii Apuseni (Rosia).
mullu: scoici marine aduse ca ofrandă. Acest cuvînt există în etruscă identic fonetic si semantic.
oca: cartof, marfa cea mai comercializată la incaşi, principala sursă de alimentare = oca: măsură pentru greutate egală cu cca un kilogram, conţinutul acestei măsuri = oca: a mînca cu lăcomie, a fura, a lua cu forţa.
pacha: locul îngrijit de om pentru a fi folosit, care aparţine lui, folosire liberă si liniştită, a pune în ordine, a aduce linişte, natură liniştită, bucurie = pace: linişte, stare de echilibru = pace: a se potoli, a se linişte, a se aşeza, a conduce, a cerceta.
pachacuti: rege incas, cataclismul, transformatorul cultural, creatorul.
pachamanka: expresie cu care se invitau la masă. În limba română se foloseste ,,a mînca în pace" cu acelaşi sens.
phathiri: mai marele dintr-o comunitate care desparte turmele de lama si trece puii de lama ajunşi la maturitate la turma de adulţi. In emegi patesi era seful unei comunităţi iar la latini pater avea sensul de tată biologic dar si seful clanului.
Paullu: fratele lui Manco Inca, conducător incas.
purej: conducătorul unui aillu (clan) = puriu,purie: cărunt, bătrîn, tată (termen vechi) = pu: suflet, putere + ri: a conduce + u: bărbat, a impresiona.
puric: care fuge repede = puric: parazit care sare foarte repede = pu: a tîşni + rig: a căuta, a înhăţa, a smulge, a ucide.
ricu: suveran, rege = rigă: rege = rig: a supraveghea, a păzi, sceptru, armă, a se înclina, a se documenta, a cerceta.
runa: bărbat, om = Rona: localitate în Maramures. În emegi ru: semen, a fi capabil, rang social, egal în funcţie, bogăţie + na: om în viată, om prezent.
saya: jumătate de provincie, fiecare provincie era formată din 2 saya care erau solidare la plata birurilor si efectuarea corvezilor, proprietate, domeniu, tinut = saia: cusătură superficială a două bucăţi de pînză, ţesătură subţire de lînă sau bumbac sau îmbrăcăminte confecţionată din această ţesătură, adăpost provizoriu pentru vite si capre, unelte si nutreţ, gard improvizat în jurul adăpostului pentru vite, podul grajdului folosit ca

depozit pentru nutreţul vitelor = sa: legătură, aţă, a lega cu sfoară, a strînge laolaltă + ia: mînă, avere, opus.
sapsi: proprietate, domeniu, muncă făcută împreună de toţi membrii obştii = săpsi, zăpsi: a prinde de veste, a băga de seamă, a prinde pe cineva că face ceva în ascuns, a observa.
sapai: cultivarea pămîntului = sapa: a lucra pămîntul cu sapa, a face un şanţ = sapa: a face un şanţ.
suyu: tinut, regiune muntoasă, provincie, sarcină dată în timpul unei misiuni= suiu: – a urca, a executa o acţiune urcînd = su: a ocupa în sus, a aluneca, a se urca + ia: mînă, a deveni alunecos, pietriş, stîncă.
taclla: săpăligă mică = tacla: vorbă fără rost, a te afla în treabă, trăncăneală pentru a omorî timpul = tac: a izbi, a pătrunde, a zori, a apuca + la: tînăr, a aşeza.
tambo: depozite regale sau obşteşti, amplasate de-a lungul drumului si care erau folosite de armată, de curierii regali sau în caz de cataclisme naturale = tambă: viţel slab, animal prăpădit, om prost = tam: credincios + bo: a transporta.
tarapuntaes: nobil, trimis regal, cinul clericilor ce proveneau din neamul lui Inca = tarabostes: nobili geţi din rîndul cărora proveneau si preoţii - informaţie nedovedită de tăbliţele de plumb.
tempu: unitate de suprafaţă considerată suficientă să hrănească o familie fără copii pe timp de un an = timpu: noţiune care exprimă scurgerea vremii = ten: a domoli, a uşura, a răcori + pu: izvor, a tîşni, început, inimă. Si neamul emes avea un asemenea sistem de protecţie socială a indivizilor.
Titu: numele unui conducător incas (Titu Cusi).
tucui: cel care are grijă de toate = tucu: părinte, tată = tucu: rude, bun, a înveli
uacaili: a plînge = uacăi: plînsetul copilului foarte mic, a plînge ca o broască = ua: cîntec de leagăn, a trezi din somn + ca: gură, a tipa + i: a plînge, lacrimă.
uchiu: ardei iute = uiu!: expresie rostită cînd mănînci ceva iute = u: strigăt + ciu: mîncare, legătură, a pune.
urinsuyu: jumătatea de sus(urin în emegi: drapel, deasupra, sînge, neam).

urma: numele unei regiuni renumită pentru cultura porumbului si ardeiului iute = urma: semne lăsate pe pămînt de către un animal, om sau rădăcinile plantelor din arătură = ur: gaură, scobitură, a şterge, a săpa + ma: a se fixa pe.
uru: trib de pescari ce locuieşte pe nişte insule plutitoare formate din trestie, de pe lacul Titicaca. În emegi uru: a păzi, a se osteni, a lega, a prinde, puternic, priceput.
wallasi: strămosi = valahi: denumirea românilor din Muntenia şi Moldova.
warawara: luminos, strălucitor = vara: anotimpul călduros si plin de soare sau Varvara: protectoarea minerilor care lucrează la temperaturi ridicate.
zara: porumb la maturitate ce are culoarea galbenă ca a soarelui= zare: depărtare = zara: rază de lumină, legătură, snop.

Sper că nici o minte zglobie nu-i va face pe incaşi indo-europeni sau latini, dar cine ştie ce le mai trăsneşte prin cap specialiştilor în făcături!
Ultima lucrare(pe care eu am folosit-o din plin), Dictionar de Arhaisme si Regionalisme, realizat de Gh. Bulgăr si Gh. Constantinescu-Dobridor si apărut în anul 2000 la editura SAECULUM I.O. contine 34.750 cuvinte, o comoară fără egal pe care o elimină din cultura română cei care au adevăruri gata făcute. Din acest număr impresionant de cuvinte numai cîteva zeci pot fi regăsite în limba latină clasică(nu discut despre nebuloasa numită latina populară) în forme apropiate şi numai unul(ursa) este în formă identică. Dicţionarul latin pe care l-am folosit în cercetarea mea are numai 7350 cuvinte, mult prea sărac pentru bogăţia vocabularului vechi românesc. Latina clasică, timp de mai multe secole a suferit o şlefuire continuă, ajungînd o limbă a literaţilor si a funcţionarilor publici si fiind străină în parte sau în totalitate multor popoare pe care Roma le-a adus sub controlul ei. Nu sîntem urmaşii latinilor pentru că cele 2936cuvinte identice sau foarte apropiate fonetic si semantic care se regăsesc în limba română veche si emegi si 4407 arhaisme si regionalisme formate din cuvinte emegi la care mai putem adăuga cca 3000 cuvinte din limba curentă formate în acelaşi mod, toate acestea anulează cele 552 cuvinte

latine găsite de mine în limba română. Precizez că nici jumătate din numărul de 552 cuvinte nu se găsesc identic în limba română fonetic si semantic. La aceste argumente mai adăugăm 260 cuvinte care se găsesc în limba engleză, română veche si emegi si cca 1500 cuvinte comune numai limbilor română si engleză, cuvintele irlandeze comune cu româna si eme-gi iar ca moţ sînt cuvintele quechua. Aşa de puternic am fost latinizati că limba română a păstrat cuvîntul dava cu sensul de reclamaţie, plîngere, femeie rea, cîrcotaşă. Dar dabele erau centrele politice si sociale ale geţilor unde se judecau pricinile grave şi se hotărau treburile importante pentru întreaga comunitate. Aceste cetăţi aveau şi rolul de centre de schimb a bunurilor care prisoseau. Cine vreau să ştie limba care a vorbit-o poporul român de-a lungul timpului pînă la începutul secolului XIX trebuie să o caute în dicţionarele de arhaisme si regionalisme şi nu in limba latină clasică sau în afirmaţiile unor înţelepţi care nu pot dovedi nimic din ceea ce spun!

Cuvinte latine care se regăsesc în formă identică sau apropiată fonetic si semantic în limba română. Am folosit Dicţionarul latin –român apărut în anul 1966 la Editura Ştiinţifică care are 7350 cuvinte. În partea stîngă a semnului egal este cuvîntul latin iar după acest semn se află cuvîntul românesc sau explicaţia în limba română.
a = a; ah = ah; acolo = acolo; acclaro = a arăta clar; acclinis = rezemat, sprijinit, înclinat; accolo = a locui în preajmă, acolo; acer = ager; acus = ac; addo = a aduna, a aduce, a pune: adduco = a trage la sine, a aduce; adiutor = ajutor; adsterno = a întinde la pămînt, a asterne; adstringo = a lega, a strînge; aer = aer; afflo = a inspira, a primi, a afla; albus = alb; allego = a alege, a primi; amare = cu amărăciune; amarus = amar, trist; anguste = strîmt, îngust; angusto = a îngusta, a micsora; animal = animal; annato = a înota către; annus = an; annuus = anual; appareo = a apărea, a se arăta; aprilis = luna aprilie; aratio = aratul pămîntului; arcano = pe ascuns, cu arcanul, cu japca; arcus = arc, armă, curcubeu; ardeo = a arde; area = arie, suprafată întinsă; argentum = argint; arma = arme; aro = a ara, a brăzda; asper = aspru; asylum = loc de scăpare, azil; attat = vai!, atît!;

attendo = a fi atent, a observa; attente = cu atentie; attentus = atent, econom cumpătat; attingo = a atinge; audio = a auzi, a asculta; auratus = aurit, acoperit cu aur; aurum = aur; ausculto = a asculta; autumnus = toamnă;
barba = barbă; barbaria = barbarie, sălbăticie; barbarus = străin, barbar, sălbatic; bene = bine; blande = măgulitor, blînd, lingusitor; bonus = bun; bos = bou, vacă; bracatus = îmbrăcat în nădragi; bruma = iarnă; bucca = obraji, gură, a îmbuca;
cado = a cădea; cepa = ceapă; calco = a călca cu piciorul; caldus = fierbinte, cald; callis = cale, cărare, potecă; campus = cîmp; canalis = tub, canal; canis = cîine; canto = a cînta; cantus = cîntec; capra = capră; caput = cap; carnis = carne; carrus = car; casa = colibă, bordei, adăpost; caseus = cas; castro = a castra; cauda = coadă; cela = cămară, celulă; celo = a celui, a ascunde, a însela, a acoperi; ceno = cina, a mînca, a lua masa; cera = ceară; cerno = a cerne, a observa, a deslusi; certatio = ceartă, dispută; cervus = cerb; chorda = coardă la un instrument; chorea = horă, dans; cicută = cucută; cingo = a încinge; cingulum = cingătoare, chingă; circus = cerc; clare = clar; coacervo = cociorvă, unealtă pentru adunat jarul la cuptor, a aduna grămadă; collinus = colinar; colloco = coloca, a plasa banii într-o afacere; coma = coamă, plete; comatus = pletos; computo = a calcula, a socoti; coqua = a coace, a fierbe; cornu = corn; cornum = coarnă; cornus = arborele de corn; cos = cute, gresie, coasă; costa = coastă; credo = a crede, a se încrede; cresco = a creste; crista = creastă; crucio = a chinui; crudelis = crud, violent; crudus = crud, necopt; crucis = cruce, răstignire pe cruce; cuculus = cuc; culmen = culme, vîrf; cum = cînd?, în ce fel?; curatio = curătenie, îngrijire a trupului; curto = a scurta;
dator = dătător; dense = dens, des; detono = a tuna, a detuna; digitus = deget; directe = drept; do = a da; dormio = a dormi; draco = balaur; duco = a duce; dulce = plăcut, dulce; duo = doi; duro = a dura;
facere = a face; fames = foame; farina = făină; femina = femeie; fenum = fîn; fera = fiară; ferrum = fier; fetura = fătat; figo = a înfige; filia = fiică; filius = fiu; filum = fir; floccus = floc de lînă, smoc; floris = floare; focus = vatră, foc, flacără; fraga = fragi; frater = frate; frico = a freca; frigo = a frige; frigus = frig; fructus

= fruct, roadă; fuga = fugă; fugio = a fugi; fulguro = a fulgera; fulgur = fulger; fumo = a fumega; fumus = fum; funalis = funie; fundus = fund; funis = funie; fur = fur, hot; furca = furcă; furia = furie; fusus = fus;
gallina = găină; gelu = ger; gemo = a geme, a suspina; gena = pleoape; gener = ginere; genu = genunchi; gula = gură, gît; gusto = a gusta; gustus = gustat, gust;
hei! = hei!; herba = iarbă; heredis = herede; heri = ieri; homo = om; hospita = oaspete, gazdă; humeo = a fi umed; humilis = umil; humilitas = umilintă;
illacrimo = a lăcrima; illumino = a lumina; impingo = a împinge; impugno = a împunge, a ataca; incepto = a începe; inceptum = început; incingo = a încinge; incipio = a începe; inclinatio = înclinare; inclino = a înclina; inde = inde; inno = a înota; insula = insula; intra = înăuntrul; intro = a intra; inumbro = a umbri; ira = ira, mînie; iracundia = iracandia, mînie; iubeo = a dori, a declara; iugo = a înjuga; iuratus = care a jurat; iuro = a jura;
lacrima = lacrimă; lacrimo = a lăcrima; lacteus = de lapte; lacus = lac; lana = lînă; large = belsug, larghete; latratus = lătrat; latro = a lătra; latro = lotru; latus = latură; laudo = a lăuda; lenis = lin; liber = liber; libero = a libera; lignum = lemn; ligo = a lega; lingo = a linge; lingua = limbă; lingula = lingură; lippus = lip; locus = loc; locustă = lăcustă; longus = lung; lumen = lumina; luna = luna de pe cer; lupus = lup; lupa = lupoaică; luteus = lutos; lutum = lut;
macero = a măcina, a chinui, a tortura; maius = luna mai; malleus = mai, ciocan, topor; mamma(tîtă, sîn) = mama; manica = mînecă lungă; manus = mînă; mare = mare; margino = a mărgini; marginis = margine; marito = a mărita, a căsători; massa = masă, grămadă; mater = mamă; medulla = măduvă; mel = miere; mendacium = minciună; mentis = minte; mensura = măsură; menta = mentă; meritum = merit; merula = mierlă; meus = al meu; mica = mic, firimitură; milium = mei; miratio = mirare, uimire; miser = mizer, sărac, nefericit; miseria = mizerie; mola = moară; mollesco = a molesi; mollio = a înmuia; mollis = moale; mons = munte; montana = montana; morior = a muri; mors = moarte; mortuus = mort; morum = mură; mugio

= a mugi; mugitus = muget; mulgeo = a mulge; mulier = femeie; multum = mult; murus = mur; murmur = murmur; murmuro = a murmura; musca = muscă; muscus = muschi; mustum = must; muto = a muta; mutus =
naris = nară; nascor = a se naste; nasus = nas; natio = natiune, neam; nato = a înota; nebula = negura; nedum = necum; nigrum = negru; ningit = ninge; noctu = în timpul noptii; nodo = a înnoda; nodus = nod; nomen = nume; nos = noi; numero = a număra; nurus = noră; nucis = nucă;
obliquus = oblic, piezis; obligo = a obliga; occido = a ucide; occupatio = ocupare;
occupo = a ocupa; octo = opt; oculus = ochi; odiosus = odios; odor = odor, miros; oh! = oh!; oleum = oloi; olla = oală; ordo = ord, sir; os = os;
paco = pace, liniste; palea = paie; pallidus = palid; palma = palmă; palus = par; panis = pîine; parens = părinte, strămosi; paries = perete; partis = parte; partio = a împărti; pasco = a paste; pascuum = păsune; passus = pas; pastor = păstor; pacis = pace, liniste; pectus = piept; pedica = piedică; pelagus = pelag; pellis = piele; penna = pană; perdo = a pierde; pereo = a pieri; pila = pila; pinus = pin; placo = plăcut; plango = a plînge; plene = plin; plumbum = plumb; podagra = podagră; pomarium = pomărie, livadă; pomum = pom; pono = a pune; pons = punte; popa (cel care face jertfele) = popa; populus = popor; porcus = porc; porta = poartă; portio = portie; porto = a purta; pote = a putea; praeda = pradă; primus = primul; probosus = a probozi; prosto = prost; prunum = prună; prunus = prun; pugnus = pumn; pullus = pui; pungo = a punge, a întepa; puteo = a puti; puteus = put; putridus = putred;
rado = a rade; ramosus = rămuros; ramus = ramură, rancidus = rînced; reparo = repara; repens = răpezime; rapio = a răpi; raro = rar; rea = rea; rideo = a rîde; ripa = rîpă; risus = rîs; rodo = a roade; rogo = a ruga; rosmarinus = rozmarin; ros = rouă; rota = roată; roto = a roti; rotunde = rotund; rotundo = a rotunji; ruina = ruină; ruinosus = ruinat; rumino = a rumega; rumpo = a rupe; rupes = rîpă; russus = rosu-închis;
saccus = sac; sagitta = săgeată; sagitto = a săgeta; sal = sare; saline = salină; salio = a sări; salis = salcie; salto = a dansa, a

sălta; saltus = salt; saluto = a saluta; sanguis = sînge; sarcina = sarcină, boccea; sat = sat, destul; satur = sătul; saturo = a sătura; scio = a sti; scrofa = scroafă; securis = secure; sedeo = a sedea; sedes = sedă; semen = samăn; semino = a semăna; septem = sapte; serum = zer; seu = sau; sex = sase; signum = semn; singuli = singur; sitio = a fi însetat; sitis = sete; socer = socru; socrus = soacră; somnus = somn; sono = a suna; sonus = sunet; sorbeo = a sorbi; sorbitio = sorbitură; soror = soră; sors = sort; sortitus = sortit; spartgo = a sparge; spatha = spată; spica = spic; spina = spin; spuma = spumă; spumosus = spumos; spurco = a spurca; spurcus = spurcat; st! = sst!; statura = statură; stela = stea; stellatus = înstelat; sterno = a asterne; stinguo = a stinge; stirpis = stirpie; sto = a sta; stomachus = stomac; stringo = a strînge; sub = sub; stupro = a stupi; subiratus = supărat; subtus = supt; sudo = a asuda; sudor = sudoare; suffero = a suferi; sufflo = a sufla; suffulcio = a sufulca; sugo = a suge; surdus = surd; susurro = a susura; susurrus = susur;

taceo = a tăcea; tacite = tăcute; tamen = taman; taurus = taur; tegula = tiglă; temeritas = temere; tempus = timp; tendo = a întinde; teneo = a tine; tergeo = a sterge; termino = a termina; testu = test; tilia = tei; timeo = a se teme; tingo = a întinge; tondeo = a tunde; tono = a tuna; tonsura = tunsoare; torqueo = a toarce; tortor = tartor; tortus = tort; totus = tot; traho = a trage; tremo = a tremura; tremor = tremurare; tres = trei; trudo = a trudi; truncus = trunchi; tu = tu; tuli = tuli; turba = a turba; turbate = turbat; turbo = a tulbura; turma = turma; turtur = turturea; tussio = a tusi; tussis = tuse; tyrannis = tiranie; tyrannus = tiran;

uber = uger; udus = ud; ulcus = ulcior, bubă; ulcero = ulcera (a fi plin de răni); ulmus = ulm; ultimus = ultim; umbra = umbră; umbro = a umbri; umbrosus = umbros; una = una, împreună; unda = undă; unde = unde?; ungo = a unge; unguis = unghie; unus = unu; urceus = urcior; uro = ură; ursă = ursă, ursoaică; ursus = urs; ursi = a urzi; urtica = urzica; ustulo = a ustura, a arde; usura = uzură; usus = uz;

vaca = vacă; vadum = vad; vae! = vai!; valles = vale; vas = vas; velo = a înveli; vena = vînă; venator = vînător; venatus = vînat;

vendo = a vinde; venenum = venin; venia = voie; venio = a veni; verbum = vorbă; vermis = vierme; verres = vier; vespa = viespe; vicinia = vecinătate; vicinus = vecin; video = a vedea; vidua = văduvă; vindico = a vindeca, a scăpa; vinum = vin; vipera = viperă; virga = vargă; viridis = verde; vis = vis; vita = viată; vitellus = vitelus; vitis = vită; volo = a voi; vocis = voce; vulpes = vulpe; vultur = vultur;

Sîntem din acelaşi neam cu emeşii

(sumerienii)

Civilizaţia emeş(sumeriană) a marcat foarte puternic civilizaţia lumii şi importanţa ei, alături de civilizaţia egipteană este fundamentală în evoluţia civilizaţiei europene si a celei din vestul Orientului Apropiat. Emegi(limba sumeriană) a fost limbă liturgică în Mesopotamia pînă în secolul V î.e.n. chiar dacă structurile sociale si politice ale emesilor erau dispărute de mai bine de 1300 de ani! Pentru a arăta şi cu dovezi arheologice faptul istoric de netăgăduit că emeşii/sumerienii au plecat din torişţea carpatină iar spiritualitatea noastră este păstrătoare a celei din mileniul IV î.e.n., voi pune alături cîteva din aceste simboluri şi mărturii materiale: pomul vieţii sau al cunoaşterii binelui şi răului, vasul cunoaşterii sau al înţelepciunii cereşti, pasărea măiastră sau fenixul cum l-au botezat grecii şi simbolul Fiului Omului sau al Luminii, lira, zgripţuroiul, toate avînd pe plaiurile mioritice o vechime de peste 8000 de ani.

Rîndul I de sus în jos, în partea din stînga avem Pomul Vieţii folosit ca semn grafic în scrierea de la Turdaş şi Vinča(mileniul VIII î.e.n.) apoi una din tăbliţele descoperite la Tărtăria(6250 î.e.n.) unde o capră sau un ţap, stă cu picioarele din faţă pe ramurile Pomului Vieţii sau al Cunoaşterii Binelui şi Răului. Poziţia verticală este întocmai cea reală, atunci cînd caprele se ridică pentru a ajunge la frunzele unor copăcei. Urmează două fotografii ale unui obiect descoperit în Ki-en-gi/Sumer pentru acelaşi simbol, unde un ţap/capră de aur stă cu picioarele din faţă pe vîrful copacului. Dacă Pomul Vieţii la Turdaş şi Vinča are şapte ramuri, raportîndu-se la calendarul agrar-pastoral, pe

tăbliţa de la Tărtăria cît şi statuieta din Ki-en-gi/Sumer copacul are nouă ramuri, arătînd că obiectele făceau parte din panoplia religioasă fiindcă ei mai foloseau un calendar astronomic şi astrologic cu săptămîni de cîte 9 zile. Imaginea din dreapta de culoare verde închis este după un sigiliu emeş de pe la mijlocul mileniului III î.e.n. şi are ca simbol tot Pomul Vieţii dar cu şase ramuri în sus, la care trebuie adăugat vîrful şi două ramuri cu mici fructe stau atîrnate în jos. El este păzit de două divinităţi care au fiecare în spate cîte un şarpe ce stă înălţat pe vîrful cozii. Rîndul II din stînga, prima fotografie prezintă Pomul Vieţii aşa cum a fost desenat pe un vas ce a aparţinut filistenilor în secolele XIV-XII î.e.n. apoi două imagini din Egipt cu Pomul Vieţii cu cîteva secole mai devreme. De reţinut că pe una din poze copacul are şapte ramuri, iar de cele două părţi sunt desenaţi cîte trei ţapi care se urcă unul peste altul către vîrf. Pe cele două laterale sunt doi peşti, arătînd zodia peştilor cînd a fost zidit neamul get, Neamul Scoborîtor din Zei şi implicit neamul omenesc. Mai departe avem Pomul Vieţii sau Mărul Roşu după unele mituri de-ale noastre, aşa cum l-au văzut grecii cînd vînjosul Hercule a venit la furat merele de aur păzite de balaurul Ladon. Ultima imagine spre dreapta este menora aşa cum au luat-o ei în secolul II-I î.e.n. de la esenii de la Qumran fiindcă pînă atunci aveau o menoră numai cu trei braţe cum apare pe monedele bătute de regişorii Iudeei în acele vremuri. Rîndul III, prima poză este un covor din Modova unde apare ca motiv Pomul Vieţii dar într-o viziune mai aparte. Pe trunchiul pomului apare rombul ca simbol al creaţiei divine – cele două triunghiuri ale Maicii Pămînteşti şi Tatălui Ceresc lipite pe orizontală – are numai două ramuri, însă în vîrful lor este crucea la fel şi în vîrful rombului. Deci nici urmă de legământ mozaic sau iudeo-satanist ci numai curat mioritic. Următorul covor – o carpetă din Oltenia –prezintă Pomul Vieţii cu şapte ramuri iar pe trei dintre ele este aşezată o pasăre mai mică, adică un ulieş sau şiomuleţ. Pe ramura din mijloc este o pasăre mai mare care seamănă cu pasărea măiastră şi cu Pasărea de Lumină sau a lui Dumu-zi din mitologie emeş(rîndul 4 prima imagine). Următorul covoraş este tot o carpetă din Oltenia, unde Pomul Vieţii are şapte ramuri mari şi două mai mici la fel

ca pe sigiliul emeş din primul rînd. Dar este foarte important că rădăcinile copacului sunt înfipte în vîrful unei piramide, aşa cum apare în mitoliga noastră piramida de lumină care se iveşte la 6 august pe vîrful Toaca din Ceahlău. Şi aceste iamgini dovedesc faptul că mitologia noastră este veche de peste 7000 de ani şi nu avem nici în talpă, nici în cot cu făcăturile sataniştilor mozaici şi a leprelor iudeo-cretine. Pe ultimul covor din dreapta – provenit din Basarabia secolul XIX – Pomul Vieţii are şapte ramuri, dar pe cea din mijloc este şi simbolul zidirii lumii(rombul), iar tulpina lui iese din Vasul Cunoaşterii. În interiorul acestui vas – cu culoare mai închisă – este presentat simbolul Fiului Luminii aşa cum apare şi la Vinča!

Rîndul patru, este o imagine simbol cu mitul lui Dumuzi(Fiul Luminii) din teologia emeş unde în centru se înalţă la cer Pasărea Măiastră sau de Lumină, cum se vede şi pe covorul de mai sus, avînd aproape Vasul Conoaşterii sau Înţelepciunii Cereşti. Alături am pus o harpă emeş şi lira la care cînta Orfeu pentru a dovedi şi pe această cale originea carpatină a civilizaţiei emeş. Lîngă Orfeu sunt felurite animale şi arată simbolistic rolul cîntărilor divine la zidirea lumii văzute, adică şi a animalelor, că s-a făcut în armonie şi iubire pentru viaţă şi zidirea de început. Ultima imagine din dreapta este a plăcuţei de plumb descoperită la Romula, secolele III î.e.n. unde pe una din feţe apare Vasul Cunoaşterii însoţit de fiecare parte de cîte un cocoş.

Rîndul cinci, este imaginea după un sigiliu emeş tot de la mijlocul mileniului III î.e.n. unde Pomul Vieţii este înconjurat de Vase ale Cunoaşterii ca dovadă a rostului înţelepciunii cereşti în zidirea celor văzute şi nevăzute. Spre dreapta este fotografie unei măşti de preotească descoperită la Agighiol şi datată pentru secolul IV-III î.e.n. La gît are un colier cu vase ale cunoaşterii ca dovadă a relaţiei speciale cu înţelepciunea cerească. Rabinii purtau la gît un colier cu 12 legămînte din aur spre a arăta tuturor de unde le vin lor revelaţiile ca udul Talpei Iadului. Apoi este o statuetă descoperită la Cîrna(secolul XV î.e.n.) plină de simboluri, unde apar două coliere ale vaselor cunoaşterii, iar lîngă ea este o statuetă descoperită la Gobekli Tepe(mileniul XII î.e.n.) cu un personaj masculin – poate preot care are la gît tot

două coliere sub forma a două linii groase frînte. La dreapta este imaginea unei preotese descoperită în Takla Makan care poartă la gît tot două coliere iar pe haine se văd patru zvastici. Pe cap duce Vasul cunoaşterii asemănător cu cel descoperit la Romula.
Rîndul şase, este tot o copie a unui sigilie emeş unde se vede barca solară formată dintr-un balaur uriaş care duce două divinităţi iar în mijloc este un fel de taur cu cap de om, avînd deasupra Vasu Cunoaşterii asemăntor cu cel găsit la Romula pe malul Dunării în judeţul Teleorman. Un animal fabulos asemănător(zgripţuroi) este gravat pe tezaurul descoperit la Sînnicolaul Mare realizat pe la anii 260 ai erei noastre, cînd regatul de vest al neamului get era condus de către Regalian. Ultima imagine din dreapta este a unor zgripţuroi de pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, despre care este deocamdată interzis a se vorbi în cultura românilor!
Rîndul şapte, arată vechimea şi originea steagului geţilor. Prima fotografie din stînga este un fragment de pe un ou emeş care are sculptate pe mai multe registre mitul facerii lumii cu multe figuri şi un text scris în cuneiformă, unde balaurul uimeşte prin aemănare cu steagul strămoşilor mei geţi! A doua poză este de pe un sigiliu emeş cu cei doi balauri, apoi steagul get aşa cum este pe columna lui Traian şi statueta numită Glicon, descoperită la Constanţa fiind datată pentru secolul II î.e.n.
Rîndul opt, prima imagine este de pe un vas de lut descoperit la Vinča, mileniul VIII î.e.n. unde apare simbolul Fiului Omului, ca o unire dintre Tatăl Ceresc şi Maica Pămîntească, trimis pe pămînt pentru zidirea celor văzute şi călăuzirea neamului omenesc în izbăvirea vieţii de muritor şi întregirea acestuia în veşnicie. Lîngă ea este acelaşi simbol dar făcut pe ouă închistrite(încondeiate) din zilele noastre realizate de femeile din Bucovina, adică la o distanţă în timp de X milenii, aceste fotografii vorbesc fără putinţă de tăgadă despre continuitatea noastră neîntreruptă pe toriştea carpatină. Dacă am fi aduşi de la mama dracului aşa cum mînîncă din closet cu gura plină leprele cazare şi altele de prin vecini, nu puteam avea şi reproduce aceste comori uluitoare de spirtualitate teozofică!
Imaginea din dreapta este a unui covor din Basarabia(secolul

XIX) care are ca motiv Pomul Vieţii. Dacă pe cei doi Pomi ai Vieţii de pe laterale au imprimate pe vasele cunoaşterii două rînduri de zigzaguri, pe cel din mijloc sînt imprimate două mici mogîldeţe care aduc cu prima pereche de oameni zidită de Tatăl Ceresc, ducîndu-şi existenţa din darurile Pomului Vieţii dar şi cunoaşterea le vine toată din cea cerească a Ziditorului.
Prestigiul extraordinar al culturii emeş/sumeriene a fost recunoscut chiar de cuceritorii akkadieni si ulterior babilonieni care au folosit această limbă în oficierea cultului religios.
Traducerea limbii sumeriene s-a făcut cu ajutorul ,,dicţionarelor" paleoakkadiene si paleobabiloniene, limbi semite şi înrudite între ele, care au încercat să transpună într-o structură semită o limbă aglutinantă. Aceste limbi nu aveau sunetele ,,ce", ,,ci" şi au fost transcrise prin sunetul ,,şe", ,,şi" aşa cum fac cei din Muntenia cînd vor să-i zeflemească pe moldoveni ,,pi şentru", corect ,,pi centru" cu ,,ce" moale; vocalele ă, î au fost transcrise prin a, i.
Vocala ,,o" din emegi, a fost transcrisă totdeauna în vocabularele semite în ,,u". Limba română veche surprinde trecerea vocalei u în o ca în cazurile dubă(dub: a bate cu putere , a lovi, a pune + a: braţ, forţă putere) dobă, tobă sau durni(dur: locuinţă + ni: gazdă, persoană, a se învîrti, a se răsuci) dorni, dormi. De reţinut că şi în prezent arabii(urmaşii semiţilor) care au studiat în România pronunţă consoana p ca b(bobor - popor), ă ca a(masea-măsea), î ca i (cînd-chind). Limba emegi nu avea consoanele f, v, j, t sau nu au reuşit semiţii să le redea în dicţionarele lor. Consoana ,,b" de multe ori devine ,,p" şi invers, fenomen întîlnit şi pentru ,,d" înlocuit cu ,,t", ,,g" înlocuit cu ,,c", ,,z" înlocuit cu ,,s" sau ,,ş". Fenomenul este asemănător dacă s-ar încerca transcrierea limbii chineze cu alfabet latin.
Scrierea sumeriană este în cele mai multe cazuri monosilabică(aglutinantă), puţine cuvinte sînt compuse din două sau mai multe silabe. În limba română prin unirea a două sau mai multe monosilabe a limbii vorbite în mileniul VIII – III î.e.n. au rezultat cuvinte noi dar cu sensuri apropiate sau identice monosilabelor iniţiale. Un cuvînt(fonem) se putea citi în mai multe feluri, (,,sug" se poate citi: ciug, ciuc, ciog, cioc, sog, soc) sau se scria în mai multe feluri dar avea acelasi

sens(sopîrca: a linguşi, a umbla cu şmecherii, se poate scrie ,,su+par+ca", ,,sub + ir + ca" sau ,,su + bir +ca"). Emesii aveau obiceiul să nu mai scrie ultima(sau ultimele două) literă aşa cum fac oşenii în vorbirea lor curentă.
În partea stîngă a lexiconului se găseşte cuvîntul din limba română iar după semnul (=) urmează cuvîntul emeş cu sensurile aferente. În paranteza rotundă am pus sunetul care nu a fost scris în textele emeş. În paranteza pătrată am pus cuvîntul din limba engleză cu explicaţia aferentă. Unde am considerat că traducerea semită a modificat sunetul original am trecut termenul propus de mine si ulterior termenul cunoscut de sumerologi. Cuvintele emegi au mai multe înţelesuri ajungînd să treacă de 250 pentru expresia ,,me" şi acelaşi sens poate fi explicat cu mai multe expresii(putere = a, su, usu). Sunt convins că sensul multor cuvinte a fost influenţat de traducerile succesive(emegi; akkadiană, babiloniană, germană, engleză, română) si consider o mare datorie a statului român să dispună măsuri care să ducă la o implicare majoră a persoanelor interesate din România în descifrarea tăbliţelor de lut care poartă scrierea emegi. Precizez că s-au descoperit pînă în prezent cca. 100000 tăbliţe de lut cu scriere emegi dar nici jumătate nu au fost descifrate iar pentru scrierea veche pictografică dificultăţile sînt si mai mari, termenii fiind foarte greu înţeles. Consider această greutate explicabilă pentru un străin de această limbă dar nu şi pentru cel care stăpîneşte foarte bine limba română veche si are o minte isteaţă, liberă de orice dogme preconcepute privind originea neamului si limbii noastre.
Neamul emeş(sumerienii) cînd au plecat din ţinutul actual al României nu au lăsat în urmă o imensă pustietate. Au mai rămas destule comunităţi care să-si continue existenta milenară. În regiunea Oaş(Us) din nordul României există o comunitate rurală de indivizi ce-si spun cu mîndrie nemes. Ei nu se amestecă prin căsătorie cu ceilalţi săteni, se consideră că aparţin de vechi familii boiereşti, de neam mare, sînt oameni de încredere, sînt foarte chibzuiţi în acţiunile înfăptuite si sînt foarte demni. Mai există termenii a nemeşi cu sensul: a boieri, face pe cineva boier, a înnobila; nemeşie: rang social, clasa

nemeşilor; nemeşug: nemeşie, calitatea de nemeş, totalitatea lor. Chiar dacă timpul ne-a despărţit de peste 5000 de ani, noi românii mai păstrăm vechile tradiţii si obiceiuri.
Cuvîntul hora are sensul de a dansa în cerc iar în eme-gi cuvîntul hura are sensul de neam, vită, a conduce, a învîrti, a se opri. Chindie este denumirea unui dans iar la emesi ki-e-ne-di are sensul de a dansa, a bucura pămîntul. De Anul Nou în Moldova se umblă pe la casele oamenilor cu dansul căluţului care începe cu expresia ,, hop zurzur" iar emesii au ambele cuvinte hup: acrobat, a sălta, a sări si zur-zur: a se zgudui, a se clătina.
Ţinutul locuit de emeşi se numea Ki-en-gi. În limba română avem cuvîntul chingi(cu primul i pronunţat mai lung) cu sensul de bucată de lemn lungă si îngustă care se fixează pe un alt lemn cu rolul de a-l întări, folosită în special la schelele din construcţii, fîşii de pînză sau piele din hamul cailor, prinsă de hloabe şi folosită pentru protecţia abdomenului la cai, fîsie de pînză sau piele folosită pentru fixarea şeii, cingătoare de pînză groasă folosită pentru protecţia abdomenului la femeile însărcinate sau la oamenii care fac efort fizic deosebit. Toate sensurile se pot reduce la următoarele: a apăra, a proteja, a susţine, a ocroti. Mai există expresiile: ,,a tine în chingi" – a constrînge, a controla, ,,a lăsa din chingi" – a lăsa liber, ,,a-l tine chingile" – a fi sau a se simţi în putere, a fi în stare = Ki-en-gi: teritoriul pe care mai tîrziu semiţii l-au numit Sumer, era apărat natural la est si vest de fluviile Tigru si Eufrat, la sud de mare iar în nord au construit mai multe ziduri de apărare. Limba engleză păstrează aceste sensuri prin cuvîntul king.
Sîngi: element care a stat la baza constituirii clanurilor si a ginţilor avînd un strămoş comun = sang-gi: persoană care aparţine prin naştere aceluiaşi grup, a-si avea originea, a se trage din, a fi uniţi, cel mai de seamă, prima categorie, prima clasă socială. Sang-gi îsi spuneau emeşii şi termenul a fost tradus eronat după descifrarea tăbliţelor de lut prin ,,capete negre", corect ar fi neam ales, neam civilizator sau neam nobil. Limba care o vorbeau se numea eme-gi cu sensul de limbă a neamului conducător, limbă aleasă sau oficială. Ei îşi numeau tara Ki-en-gi cu sensul de ţinutul neamului înţelept sau a

demnitarilor de sînge nobil. Un alt termen folosit pentru poporul emeş este sang-gig tradus gresit tot prin ,,capete negre". Termenul gig are sensul de trist, slab, negru, sumbru, pagubă, boală, dar şi frumos, civilizator. El este păstrat în limba română cu sensul de val de pînză. Intr-adevăr emeşii de cele mai multe ori purtau pe umăr o pînză care era înfăşurată pe trup, ceea ce-i făcea să se deosebească de semiţi care umblau cu bustul gol. Tot noi păstrăm termenii: gigat(gig: tristeţe, suferinţă + at: schelet, slab) cu sensul de slab, subţire şi gigăt(gig: bucurie, mîndrie + at: tată, chiot, a striga, a cînta) cu sensul de vioi, mîndru, demn iar pe tăbliţele geţilor am găsit cuvîntul gig cu sensul de frumos, chipeş, mîndru, nobil. Irlandezii au cuvîntul giogadh cu sensul de a scoate strigăte ascuţite, a chiui. Este o certitudine că gig trebuie tradus şi prin mîndrie, demnitate, civilizator, nobil, adică poporul mîndru, poporul ales sau civilizator. Prin repetare, cuvîntul gi a ajuns gig(gi: om tînăr + gi: nobil mîndru, civilizator, aparţine prin naştere grupului) si poate avea în eme-gi sensul de neam ales, popor civilizator, popor nobil. Limba română mai are cuvîntul gigia cu sensul de tînăr frumos si plin de farmec, drăgut, vesel(gi: tînăr + gi: nobil mîndru + a: odraslă, urmaş) care vine în sprijinul ideii arătate mai sus. În limba irlandeză există cuvîntele gig, gige si giga cu sensul de chicoteală, ciripeală, a încuraja, a se hîtjoni, a radia, a străluci de bucurie, a batjocori, a lua peste picior, a sfida şi care păstrează ambele sensuri din limba română pentru gigat ceea ce confirmă o traducere incompletă a cuvîntului gig din eme-gi. Tot în irlandeză mai sunt cuvintele gigea si gigi cu sensul de chicoteală, veselie, distracţie identic cu gigia al nostru. Limba română veche mai are cuvîntul gigă ce este un dans englezesc(jig) dar şi irlandez executat cu vioiciune si veselie, melodia după care se execută acest dans. Un popor plin de veselie si vioiciune aşa cum erau emeşii nu putea fi negru în suflet sau la minte aşa cum sunt leprele care încearcă de vreo 150 de ani să-i facă pe emeşi de neam semit şi strămoşi ai buricaţilor lumii. Dacă ei nu aparţineau rasei semite iar statuile îi prezintă cu părul subţire, pieptănat cu cărare pe mijloc şi legat în coadă la spate(cum poartă părul şi în prezent călugării români sau cum purtau

moţii) consider că este o greşeală traducerea ,,capete negre" şi trebuie înlocuită prin poporul ales, poporul civilizator. În raport cu vecinii semiţi, ei erau cu adevărat un popor civilizator. Este inadmisibil ca limba unui popor să fie aleasă, a nobililor, a conducătorilor iar poporul să se numească ,,capete negre" de parcă iar fi potopit rîia sau lepra pe toţi. Trebuie să arăt că termenul gi poate fi tradus şi prin a strînge părul, codite de păr. Deşi au dispărut ca stat în secolul XVlll î.e.n., învingătorii lor semiţii, le-au cultivat limba si religia pînă în secolul Vl î.e.n. dovedind imensul prestigiu de care se bucura cultura emeş. Iudeii, în captivitatea din Babilon –poveste inexistentă istoric ci numai în revelaţiile lor - cînd si-au prelucrat propriile mituri şi legende au preluat din ,,cultura caldeeană" miturile iudaismului inclusiv mitul ,,poporului ales" pe care l-au folosit cu foarte mare abilitate în epoca modernă. În sudul Iraqului există în prezent un grup etnic ce îsi spune emeci, fiind majoritari dar fără drepturi politice. În urmă cu 4500 pe acelaşi teritoriu a locuit neamul emeş(se poate citi şi emeci) – o ramură a strămoşilor noştri carpatici - care vorbea o limbă numită eme-gi.

Să repet emes, eme-gi, emeci. Fantastic! Emesii au traversat istoria şi ne sînt contemporani! Dar istoria le-a făcut o mare nedreptate prin Jules Oppert în anul 1855 cînd a botezat acest popor necunoscut cu numele de ,,sumerieni" dintr-o interpretare eronată a termenului de Sumer folosit de akkadieni pentru teritoriul dintre Tigru Eufrat şi Golful Persic. Poporul care locuia acest teritoriu se numea emeş sau sang-ngi iar tara lor se numea Ki-en-gi, termenul de Sumer fiind specific culturilor semite care au preluat cultura emeş. Nimeni nu s-a gîndit că muncitorii care participau la săpăturile arheologilor erau urmaşii celor care au creat acea cultură fabuloasă a emeşilor(sumerienii), şi care fără să ştie participau la descoperirea propriului trecut! În Consiliu de Administrare al Iraqului din anul 2004 exista un reprezentant cu numele de Bara-lulu. Numele este fără discuţie emeş şi poate fi interpretat prin conducătorul neamului străbun. Canalul Um Kasr este tot o denumire emes(um + kas +ri) cu sensul de rîul care curge dirijat. Dacă dispărea poporul care a creat aceste structuri

fonetice, astăzi nu le mai auzeam. Trebuie cercetat acest domeniu pentru a aduce adevărul la lumină.
Sîngi: figurativ cu sensul de suflet, fire, fel, caracter, conştiinţă, mentalitate ca în expresia ,,sînge rău" care semnifică om parşiv, suflet rău, suflet parşiv, caracter pervers. Se mai foloseşte şi înjurătura ,,sîngili mă-ti" cu sensul de blestemat să fie neamul care te-a zămislit si te-a format ca om = sang-gi: suflet rău, persoană închisă în sine, familie blestemată, reputaţie proastă, individ periculos. Trebuie arătat că în limba quechua(limba folosită de incaşi) sango semnifică suflet.

Arhaisme si regionalisme din limba română care se găsesc în emegi în formă identică sau foarte apropiată:

abur: evaporarea apei prin fierbere sau datorită temperaturii ridicate = ab-ur: vase pentru fiert.
aburi: a supune unei atmosfere încărcate cu abur un aliment uscat pentru a-si recăpăta frăgezimea, a creste umiditatea într-un spatiu închis pentru realizarea unei băi de abur = a-buru: a deschide aripile, a se înălţa a ieşi, a se desfăşura.
aceră: a avea nădejde la, a aştepta să, a tinde spre, = aceră,a-se-ra: lamentaţie, a invoca ceva, a se plînge.
achita: cu sens figurativ de a ucide = a-chi-ta: a distruge, a zdrobi.
aciua: a aşeza, a pune în ordine, a pune la locul lor = aciue,a-su-e: a atinge, a aşeza, a pune în ordine, a arunca, a face.
acusica: expresie ce arată că o acţiune se va desfăşura imediat = acusica,a-gu-zi-ga: imediat, devreme, dimineaţa.
adapa: a duce animalele să bea apă, a da apă vitelor = adapa: primul om în mitologia emes, ieşit din marea primordială.
adă: actiunea prin care unei persoane i se cere să transporte sau să mişte ceva = a-da: a trimite, a duce afară, a tipa.
aduc: a duce, a căra = a-duc,a-dug: a iriga, a îndeplini, a căra cu ulciorul.
aldui: a binecuvînta = al-du(i): a insista, a dori, a cere, a da un sfat, bucurie.
alean: dor, întristare, suferinţă = al-la-an: stejar, unul din arborii folosiţi de români la ceremoniile de înmormîntare.

amaru: stare de spirit care exprimă disperare, neputinţă, decădere psihică, nenorocire de proportii abătută peste o persoană, grijă profundă purtată mereu în suflet, distrugere, jale, chin fizic sau psihic = a-ma-ru: inundaţie, catastrofă datorată unor revărsări de apă, prost, necopt la minte.
amus: groapă sau putină cu apă si var pentru argăsit piele, argăseală = amas: stînă, tîrlă de vite, adăpost provizoriu.
angara: obligaţii numeroase, treburi de rezolvat = a-nga-la: sac din piele pentru făină, a transporta provizii de făină.
antal: butoi mare de stejar, poloboace, măsură de capacitate de 50 vedre = an-ta: înalt, mult, pînă la, deosebit de mare.
apa: elementul vital al vieţii, lichidul care ocupă 70% din suprafaţa pămîntului si este principala componentă a corpului omenesc = a-pa: ţeavă făcută din argilă prin care trecea apa sau berea consumată la diferite evenimente inclusiv funerare, apa care curge.ara: începerea muncilor agricole odată cu afînarea pămîntului prin distrugerea crustei tari de la suprafaţă si îndepărtarea buruienilor. În comunităţile agrare această acţiune constituia o sărbătoare deosebită la care participau toti membrii. Se alegea cel mai bun gospodar din comunitate si el avea cinstea să iasă primul la arat. Sărbătoarea avea si un profund caracter religios pentru că simboliza împreunarea cerului cu pămîntul si renaşterea unui nou ciclu al vieţii. Insămînţarea brazdei avea rolul unei fecundări magice pe care omul o intermedia între cer si pămînt si asigura continuarea vieţii. Acest obicei se mai păstrează în forma lui arhaică în Maramureş prin obiceiul tînjalei = a-ra: a pune sămîntă, a face praf, a distruge, a însămînta, a străluci, a radia, simpatic, clar, neted, a lăuda.
arde: purificare prin foc, jertfirea unor ofrande pe altar prin ardere = ar-de: a lăuda, a străluci, a arde cu flacără, drag.
arzu: termen vechi cu sensul de jalbă, plîngere, rugăminte scrisă pentru rezolvarea unei situaţii nefavorabile = a-ra-zu: petiţie, persoană care se roagă, rugăminte, ritual, a informa pe cineva.
asu: bun, cel mai priceput, înţelept = asu: doctor, înţelept.
asud: a transpira datorită unui efort susţinut, expunerea corpului la temperaturi ridicate care generează transpiraţie = a-

sud: a mişca cu energie si prin repetare, amiază, odihna de amiază, a sorbi, a lua, a pune.
ased: a pune într-o anumită poziţie un obiect sau o persoană, a se aseza = a-sed: apă răcoroasă, apă rece, apă liniştită.
atac: acţiune violentă, reprimare, pregătirea unei asemenea acţiuni prin unire sau aliere = a-tah,a-dah: aliere, unire, ajutor, acţiune în forţă, rezistent.
azil: loc de refugiu pentru bătrînii fără adăpost, a oferi unui străin necăjit un adăpost = azil: bucurie, fericire, mulţumire.

ba: negare, refuz, împotrivire = ba: a provoca, a învrăjbi, a dezbina, a prezice, arogantă, trufie, a desfăşura.
bal: balot de marfă = bal: a transfera, a preda, a ceda, a rezolva, scadentă.
bala: monstru, fiară = bala: ostilitate, a răsturna, duşman, a distruge, raită, a se întoarce, a dezlănţui un atac.
ban: echivalent convenţional în relaţiile de schimb de mărfuri sau servicii, subdiviziune a leului, ,,banul este ochiul dracului" = ba-an: suport, sprijin, a susţine, fioros, impetuos, pătimaş.
bandă: fîşie, bandaj, a lega = banda: a sprijini, a susţine, a lega, a uni.
bară: mocirlă, baltă, smîrc = bara: a inunda, a umple cu vîrf, a se revărsa, a se răspîndi, a dispărea deasupra, a fi întins.
barac: cîine flocos si cu mustăţi mari = barac,barag: vizuină, a cuibări, haită.
baragă: lup în fruntea unei haite care prin urlete dă semnalul de atac asupra prăzii si o hăituieşte pentru a o împrăştia, taurul din fruntea cirezii care poartă clopotul pentru a-şi anunţa prezenta, om sau copil cu gură mare = barag: a împrăştia, a răspîndi, a întinde, conducător, adunare, cuib, vizuină, droaie.
barbarie: acţiune violentă a unor persoane împotriva altor persoane si care are ca scop distrugerea unor construcţii, a unor produse, a unor culturi si livezi sau masacrarea oamenilor si animalelor prin foc si sabie = bar-bar-ra: flacără, văpaie, a se dezlănţui, a face tărăboi repetat, a aduce mereu nenorocire.
bă: formă de adresare către o persoană = ba: persoană în viată.
bălăcăi: a se bălăci, a lovi apa cu palmele = bal-aca: a turna, a cădea în torente, a se revărsa, a se roti, a se învîrti.

bănicior: baniţă, unitate de măsură de 10 litri = băncior,bansur: recipient, a împărţi, măsură de capacitate de 10 litri.
bătătură: suprafaţa de teren a curţii împrejmuită cu gard pentru a tine închise păsările si animalele mici, degradarea pielii prin desprindere si formarea unor băşici dureroase sau întărirea foarte puternică a pielii care provoacă dureri persistente = ba-ta-tur: acestea sunt mici, scurte, de mică întindere.
bir: impozit principal perceput în statele feudale române de la ţărani si meşteşugari, care de multe ori era luat prin violentă si cazne de tot felul = bir: a împărţi, a împrăştia, a da peste cap, a pedepsi, a se răzbuna pe, a agita, a omorî.
bîz: sunetul scos de insecte sau de albine la urdiniş, vorbitul în şoaptă = biz: a ciripi, a bîzîi, a zumzăi, a murmura, a şopti.
bîr: interjecţie cu care oile sunt îndemnare la drum sau să facă alte mişcări cerute de cioban = bir: echipa care mînă oile.
bîra: a bodogăni, a cicăli pe cineva, a enerva, a se certa = bi-ra: amestecat, năucit, a amesteca, a zăpăci, a aiuri.
bolund: persoană cu tulburări psihice de comportament, persoană care are ieşiri necontrolate ce demonstrează labilitate psihică, persoană care trebuie supravegheată si protejată = bulung: nevinovat, a hrăni, a ocroti copilul.
borî: a vomita = boru,buru: a vomita.
bou: taur castrat folosit ca animal de tracţiune = bou,bu(u): a rage, a mugi, a transporta, a îndemna, a trage, a duce.
bu: a buhăi, a lînge = bu: a pune pe cineva să urle sau să plîngă.
buhu: o stare se spirit ce arată nesiguranţă, ca în expresia ,,i-a mers buhu” = bu-uh: a tremura, a se teme, a-i fi frică.
bui: a da năvală, a se repezi la = bu(i): a se repezi la, a da năvală, a alerga împrejur, a alunga cu forţa, a fugi, a captura.
buli: a păţi ceva neplăcut = bul(i): nenorocire, lovitură, a bate, a fugi, a da năvală, a blestema, a provoca.
buluc: năvală mare, grămadă, droaie, toti deodată, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = buluc,bulug: a se năpusti, a da buzna, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, a grăbi, vînjos, musculos.
bura: a ploua mărunt si des = bu-ra: a uda repede, a stropi.
bure: vas de lemn pentru băut apă, scafă, băţ cu care se măsoară laptele în şiştar = bur(e): castron de lut ars, vas, a mînca.

but: coapsa unui animal rumegător, bucată mare de carne = but: sold, călătorie, copac cu umbra groasă.

cac: a se uşura, excremente = cac: curbă, a se îndoi, a se aşeza, dop, genunchi.
cadă: butoi mare cu un singur fund, de formă conică ce se foloseşte numai în poziţie verticală pentru borhot de fructe sau zdrobirea strugurilor pentru vin = cada,gada: a avea, a fi plin, a duce, a purta, a transporta, aşeza, încărcătură.
cade: a se cuveni, a merita, a potrivi = cad(e): a se alipi, a strînge, a prinde.
caduc: gol, acţiune ratată = ca-duc,ca-dug: măsurarea sau socotirea mărfii pentru calculul profitului sau impozitare.
cal: animal domesticit de om în diferite zone ale lumii si folosit pentru călărie si transport, se folosea mai mult la parade si la călărie = cal: puternic, viguros, iute la fugă, animal călărit de om, a încăleca.
cala: partea de jos a unui vapor unde se depozitează mărfurile = cala: groapă pentru provizii prevăzută cu acoperiş si uşă de intrare, pivniţă pentru cereale.
cale: drum, potecă, soluţie într-o dispută verbală, fel de a acţiona = cala: a se îndrepta spre, tare, rapid, a evalua, a socoti.
calga: locţiitor, urmaş = calga,galga: sfat, consultaţie, respect, a tine seama de.
calici: a nenoroci, a aduce suferinţe fizice, a lovi = ca-li-ci,ca-li-gi: a înconjura, a asedia, a zăvorî afară, a trage cu putere.
calie: fiinţă închipuită, invocată de copii cînd se scaldă în rîu pentru a rezista ca ea la frig = ca-li-e: strigăt puternic, bucurie mare, a chema, a ruga, a fi încîntat.
canea: cep, slăvină, pipă, orificiu făcut într-un butoi si prevăzut cu un dispozitiv care reglează debitul vinului si trebuie mînuit cu mare atenţie = cana: îngrijorare, nelinişte, a fi agitat.
canoni: a umili, a chinui, a dispreţui, a căzni, a munci din greu = canone,ca-nun-e: strigăt de disperare, urlet, răcnet.
capan: om în slujbă mare, om cu influentă = capa,gaba: trufie, a fi de partea cuiva, coşul pieptului, suflet, inimă.
car: unitate de măsură utilizată în Moldova în evul mediu cînd se expediau pentru export produse agricole (peste, grîu, secară)

avea cca 900 kg. = car: unitate de măsură egală cu 909 litri, cît se aprecia că se poate transporta în condiţii normale cu un car cu patru roti tras de boi.
cara: a transporta, a duce, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face = car: chei, port, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face, a transporta, a scoate la păşunat, a jefui, a scăpa, a ieşi, a evada, [carat: cărat].
carar: hotărîre, rezoluţie = caras,garas: decizie, hotărîre, oracol, conducere.
cară: : peste mic si foarte vioi din apele stătătoare, zvîrlugă = cara: a captura, a prinde, a se zvîrcoli, îndiguire, apă.
casa: adăpostul omului = cas(a): cătun, zestre, cartier nou al unui oraş, casă de afaceri.
casto: bine, potrivit, atrăgător, potrivit la gust = casto,casdu: băutură dulce.
cata: acţiune prin care se caută, se cercetează sau se pregăteşte ceva = ca-ta: a prinde, a lua, a apuca, a face.
cei: a cere = cei,se(i): a se înfierbînta, ardoare, zel, a se uita la.
celar: odăiţă, căsuţă, bucătărie, cămară, ascunzătoare = cela,se-la: a căra grîul la hambar, a duce grîul, a vîntura grîul.
celui: a ademeni, a amăgi, a înşela = celu(i),se-lu(i): plantă cu miros plăcut, coriandru, porţie de mîncare, miros.
celula: loc de detenţie sau de execuţie = cilula,ci-lul-la: loc pentru execuţii.
cer: universul de deasupra noastră = cer, ser: a străluci, a radia, a lumina.
cercală: unealtă de pescuit în formă de sac, crîsnic de mînă = cercal,se-er-ngal: a fi puternic, a fi priceput, a prinde.
cercu: figură geometrică ce defineşte rotunjimea perfectă, formă de dans prin învîrtire în cerc, formă de păstrare a legumelor sau fructelor uscate prin înşiruirea pe o sfoară si legarea capetelor = cercu,se-er-gu: o sfoară lungă plină cu fructe uscate si capetele legate între ele.
certa: a cere socoteală, a ataca, a fi violent, a porni război = certa:ser-da: atac, agresiune, crimă, blam, acţiune punitivă.
ceu: oală pentru mîncare = ceu,su: mînă, braţ, a aşeza, a pune, a înmîna, a împărţi, a împrăştia pe jos, popas, a fi egal cu.

cier: semn, crestătură, răboj = cier,se-er: a fi obligat, a trebui, a fixa, scandal.
cil: animale cu părul gri, culoare în trei peri = cil,gil: întunecat, a se murdări.
cilibiu: elegant, frumos, fruntaş, nobil = cilib: stea, soartă, noroc, şansă.
cilic: mărgele lucitoare = cili: cununa miresei, a lega, a dansa, dansator.
cin: clan, neam, organizaţie = cin,gin: a dovedi o proprietate de către cineva, a întări, credincios, a confirma, de nădejde.
cioacă: cîrlig care tine un obiect legat de altul, scoabă, cîrlionţ = cioaca,su-aca: a face captivi, a înşfăca, a face prizonieri.
ciob: parte dintr-un vas de lut care a fost trîntit la pămînt şi spart = ciob,sub: a arunca afară, a azvîrli, a trînti la pămînt.
cioban: vas de lemn pentru băut apă, scafă, bure, băţ cu care se măsoară laptele în şiştar = ceban,se-ba-an: o măsură pentru peste sau pentru alte alimente.
ciochină: cîrlig purtat la brîu de oamenii de la munte si folosit la diferite activităţi = ciochin,su-chin: seceră.
cioci: a se chercheli, a se îmbăta = cioci,sus: a da peste cap, a merge în patru labe, a împrăştia pe jos, a deveni trist.
ciocoroi: cîrlig de fier cu coadă de lemn cu care se agată lemnele plutelor = ciocor,sucur: suliţă, a străpunge cu lancea.
ciolă: minciună = ciola,su-la: leneş, a lăsa buza în jos, a înfrunta, obraznic, rău.
ciop: trunchi de copac, arbore doborît = ciop,sub: a trînti la pămînt un arbore, a transporta, a scoate, a tăia.
cior: fior, frică = cior,sur: a trece ca fulgerul, a izbi, a izbucni, sălbăticie, violentă, cruzime, înverşunat, a fi înfuriat.
cir: fir, aţă subţire, puţin = cir,sir: a lega, a fixa, a întări, a fi obligat, a decide.
cita: semn făcut de oameni la măsurarea unui loc = cita,sita: măsură, număr, a socoti, a face schimb cu voce tare.
citi: a se concentra în efortul de citire, a descifra sensul unui mesaj = citi,gidi: a se întrista, a se încrunta, eclipsă.
ciubăr: vas de lemn cu două toarte de cărat apă, lapte, struguri = ciubar,su-bar: a scăpa de, a trage, descoperit, deschis.

ciuc: tîrnăcop, cioacă = ciuc,sug: a separa, a repartiza, a delimita un teren.
ciuci: a se aşeza pe vine, a se ciuci, a se stîrci, a se ghemui = ciuci,su-gi: bătrîn, gîrbov, aplecat, vechi, îndoit de spate.
ciuciur: jgheabul de la fîntînă pe care curge apa, jgheabul teascului de vie = ciuciur,susur: grătar pentru cuptor prin care curge cenuşa sau grătar pentru fript carne prin care se scurge zeama.
ciud: minune, uimire, fermecare = ciud,sud: cruce, a ruga, a implora, a uimi.
ciudă: stare de nemulţumire, de revoltă = ciuda,su-da: a înarma din vreme, braţ si antebraţ, ca unitate de măsură – cotul.
ciuha: momîie, sperietoare acoperită cu zdrenţe = ciuha,su-ha: tîlhar.
ciula: a dispreţui, în bătaie de joc, nimic = ciula,su-la: leneş, trîndav, paralizat.
ciunga: persoană fără o mînă = ciunga,su-nga: mîna mea.
ciupă: apă călduţă în care fac baie copiii mici, vasul de lemn în care fac aceştia baie = ciupa,su-ba: a dezbrăca, a dezlega, gol, neîngrijit, a arunca.
ciupeli: a jumuli o pasăre, a smulge părul de pe porc, a şterpeli = ciupela,su-pe-el-la: a mînji, a fi corupt, a fi necinstit.
ciura: a cerne cu ciurul, a mişca cu mîna pentru a trece prin ciur, a mărunţi cu ajutorul ciurului = ciura,su-ur-ra: mărunţire, măcinare, răzuire făcută cu mîna.
ciurdă: turmă, cîrd, ciopor, adunătură = ciurdu,sur-du: paznic.
ciuruc: lucru fără valoare, om care nu-i bun de nici o treabă, vrednic de dispreţ, lucruri mici = ciuruc,surug: cos mic.
cius: cîrcă, spate = cius.sus: a răsturna, a merge pe jos, a îmbrăca, a căra.
ciutac: prost, stîngaci, nătăfleată = ciutac,su-dag: a hoinări în jur, a umbla.
ciutuc: coadă de mătură folosită si pentru descîntat = ciutuc,sutug: colibă unde se fac ritualuri pentru purificare.
cizi: o pasăre de baltă, scatiu = cizi,gi-zi: o specie de trestie.
chelar: cămară în dosul casei ţărăneşti sub care se află pivniţa = chi-la: pivniţă de cereale, siloz, a potrivi, a cîntări.

cheri: a muri, a pieri, a îngropa = chi-ri: a scurma pămîntul, a executa, a închide gura cuiva, a vătăma, a strînge.
cheritu: om slab si neputincios, om mort = chiritu, chiri-du: a doborî, a răpune, a pune jos, a se stinge, a înţepeni.
chersă: livadă, zarzără = chiri-za: livadă, fructe, belşug, proprietate, plăcere.
chezap: care arde, care distruge = chi-zah: loc sacru unde se ard jertfele.
chezasu: persoană care garantează moral cu averea sa pentru o datorie făcută de altul, zălog, ostatic = chiza-su: a aduce omagii de departe, a transmite respect.
chicior: picior = chicior,chi-sur: a lăsa urme, groapă, cavitate în pămînt.
chidă: negura de pe munţi, buştină, chiciură, promoroacă, ciorchine = chi-de: a îngropa, a cufunda, a acoperi, a aduce.
chil: ţeavă de răcit la alambic, dispozitiv de scurgere = chi-la: a observa, a fi atent la, a potrivi, a îndrepta, a lua în seamă. [keel: a răsturna, partea unui nave care stă în apă, a arunca pe spate].
chila: veche unitate de măsură pentru cereale, în Muntenia era egală cu 680 litri iar în Moldova era egală cu 430 litri = chi-la: a cîntări cereale, a compara, a trage la cîntar, pivnită de cereale, depozit, a potrivi, a îndrepta.
chili: a trage la măsea, a bea zdravăn, a umbla în patru labe din cauza băuturii, om beat = chili: a se murdări pînă sus, a încurca, a distruge, a se culca, a se întinde de-a curmezişul, a merge de-a curmezişul.
chingă: bucată de lemn lungă si îngustă care se fixează pe un lemn cu rolul de a-l întări, folosită în special la schelele din construcţii = ching-nga: a construi, a clădi, a înălţa, a face, a da în primire.
chinui: a necăji, a supăra, a umili, a tortura, a depune un efort fizic foarte mare, a merge greu, a desfăşura o muncă grea = chin-ni: ordin, poruncă, a pune la treabă, a pune la grea încercare, muncă istovitoare, a se crispa, a înainta cu greu, a împinge ceva greu, a supăra puternic, a căuta, a cerceta, a alunga.
chiot: a chiui, a striga, a ţîpuri, a hori = chiot,chi-ud: a primi o răsplată, a da o recompensă, ţinut pustiu.

chip: imagine, statuie, fată, înfăţişare = chip,chib: cel care ştie să le dea chip, cel care ştie să meşterească obiecte din aur.
chirăi: a plînge, a striga, a se văicări, a se jeli, a geme = chiri: rugăminte fierbinte, implorare, a se uita spre.
chisa: a sfărîma boabe sau seminţe, a nivela un teren plin de bolovani rămaşi după arat, a sparge pietre mari pentru a forma un prag cu ele = chi-sa: musculatură, putere fizică, forţă, postament.
chisal: om care părăseşte greu curtea pentru muncă, om leneş = chisal: stăpînul ogrăzii, curte sau ogradă.
chisîm: obligaţie în bani si în natură dată de ţăranul clăcaş proprietarului, în locul zilelor de muncă la care era obligat = chisim: a băga în grajd, a băga în ţarc.
chisai: pământ gras, cleios, cu care se lipesc casele, lut = chisa(i): pământ uscat, a se întinde, a face bine, a mulţumi.
chisă: motiv ascuns = chisa: a ascunde, a înveli, a acoperi, a înhăţa.
chiser: cerc de nuiele pus între leucă si căpăţîna osiei pentru evitarea roaderii lor, îngrăditură de nuiele care protejează = chi-ser: gard, zaplaz, ocol, a se apăra, îngrăditură, ţarc, limită.
chită: grijă, dorinţă imperioasă, gînd rău, ciudă, necaz = chi-ta: pământ, jos, inferior, a umili, a degrada, a batjocori.
chitus: ascuns, pitit, tupilat = chi-tus: loc, a pune, loc ascuns, a aşeza.
chiud: fire duşmănoasă = chi-ud: ţinut pustiu, loc ostil si plin de primejdii.
chiuz: curea, verigă pentru legatul hadaragului(băţul gros şi mobil) cu bătătorul(dîrjaua) îmblăciului cu care se bătea grîul, fasolea si mazărea pe tarla = chiuz, chius: pământ pregătit din timp, pământ nivelat.
cocon: odraslă de domnitor sau boier, copil mic = cocon,cucu(n): nobil, plăcut, grăsuţ, drag, a creste, a socoti, a întemeia.
codi: a fi timid, a fi cu băgare de seamă = codi,cud(i): a se preface că nu cunoaşte, a înceta, a separa de, a înjura.
codru: bucată de pîine, hartam = codru,cuduru: borne mici din piatră, de forma unui peste care delimitau proprietătile.

colbu: praf, nori de praf, a răscoli pămîntul pînă iese praf, brăţară, inel din nuieluşă de salcie = colbu,gul-bu: a smulge, a distruge, a răscoli, crîng, nuiele, un fel de pădurice, a dezrădăcina.
coli: oameni care nu fac nimic, leneşi = coli,cu-li: vas din argilă pentru bere, prieten, partizan, susţinător, a chefui.
consînge: rudă din partea tatălui = consange,cun-sang(e): a face parte din, a pune bazele unei familii.
copcas: persoană care pescuieşte la copcă, animale care sar cînd fug = copcas,gub-cas: herghelie de cai, alergare nebună.
coraca: anginǎ, boală ce necesită supraveghere = coraca,cur-aca: a supraveghea, a fi atent la, a privi, a observa.
corăi: a croncăni, a chiorăi, a ghiorăi, a ghiorţăi = corai,gu-ra(i): a croncăni, a scoate sunete, stare de nemulţumire.
cordi: a întreţine relaţii sexuale extraconjugale, a viola = cordi,cur-di: a spune vorbe duşmănoase, a pregăti ceva rău.
coroi: hot de codru, tîlhar = coroi,curu(i): a spiona, a sta de pîndă, a descoperi, a urmări, a se feri, pază, a fi atent.
corzi: figurativ, a urmări destinul cuiva = corzi,cur-zi: soartă, ursită.
cos: obiect confecţionat din nuiele, trestie, papură sau piele cu care se cară sau se păstrează diferite produse = cos,cus: burduf, a ascunde, a se mări, a acoperi cu piele, dulce, plăcut, a îngrăşa, a se mări, grăsime, untură, miere.
cosi: bătaie puternică, a aduce mare suferinţă = cosi,cus(i): devastare, distrugere, a smuci, a tulbura, piele, bici din piele.
cotac: pîlc de pădure = cotac,gu-tag: lizieră, a rupe, a pătrunde în, a tăia.
cotarlă: cîine vagabond, javră, potaie, copil neastîmpărat, om bătrîn si rău = cotarla,gu-tar-la: a coafa (chelfăni) părul într-un anumit fel, a lega un animal de coamă, a lega de după cap, a prinde sigur.
cucură: tolbă pentru săgeţi, parte a plugului care răstoarnă brazda = cucur,gu-gur: a strînge, a colecta, a recolta, cos.
cudi: cuvînt cu care se alungă pisica = cud(i): a întrerupe, a înceta, a iesi, a separa de, a înjura.
cul: aprig, iute = cul: violent, puternic.
cumit: calitate = cumud: calitate deosebită a făinii de grîu.

cungiuri: a ocoli, a coti după = cungiri,gu-ngiri: deschizătură în zid, a sări în apă, încălcare, restricţie, oprire.
cununie: unire simbolică, căsătorie religioasă, a pune pe capul cuiva o cunună de flori, a împodobi, a încînta = cunune,gu-nune: a fi încîntat, a fi fericit, a împodobi, strigăt puternic de bucurie.
cupi: a coase cu împunsături rare strîngînd aţa, încreţi = cupi,
cub(i): împletitori de rogojini si coşuri, rogojini din trestie.
cura: a scopi porcul, a prăpădi, a pierde pe cineva, a se descotorosi de cineva, a scăpa = cura,gur-ra: a răsplăti, a alege, a răspunde la, a replica, a declara, la întoarcere, la înapoiere, a alege, a răspunde, a răsplăti.
curcus: fruct, rod = curcu: dar, belşug, cos, a culege, grămadă, a arunca.
curm: a cresta, a lega strîns cu o funie = cur: a strînge puternic, a cresta, a însemna pe răboj, a uşura, a alina.
cusai: a gusta, a bea puţin = cus(a): alimente, dulce, plăcut, grăsuţ, a da.
cutumă: tradiţie, legea locului, normă socială sau juridică ce se transmite prin viu grai = cutumu,gu-tumu: a chema, a striga, a transmite, a duce mai departe.

da: a fi de partea cuiva, apăra, a confirma = da: drum, a oferi, a fi de partea cuiva, a confirma, a apăra, a proteja.
dac: denumirea romană a locuitorilor din arealul cuprins între Nistru, Tisa, Dunăre si Marea Neagră = dac,dag: existentă în comun, viata de zi cu zi în aceeaşi locuinţă, cameră, adunare, asociaţie, a locui, a trăi, a aduna, strălucitor.
Dacia: denumirea antică a teritoriului României, locuinţa vechii populaţii construită din lemn în care trăiau mai multe familii. Aceste adăposturi erau amenajate pe poziţii uşor de apărat si aveau palisade înalte din lemn si pămînt = dac-cia,dag-gia: margine a oraşului, margine a ţinutului, a găzdui, a primi oaspeţi, loc întări, a împrejmui.
dalba: deosebită, frumoasă, albă, flori de primăvară = dal-ba: dintre frumuseţi.
dam: specie de cerb cu coarnele late, cerb lopătar, mascul = dam: soţ, bărbat.

dambla: paralizie, acces de furie, năbădăi, poftă, pasiune = dam-ab-ba: bocitoare, a plînge, a regreta, a jeli, a se mutila.
dara: greutatea ambalajului sau a recipientului în care se păstrează, cîntăreşte sau se transportă o marfă = dar-ra: curea, centură, cordon, pînză de legat, a lega, a fixa, a ataşa, balot, leac, soluţie pentru o problemă.dereg: a repara, a pune la loc,, a face ordine = dirig: adăugire, necaz, a descoperi, supărare, osteneală, a mişca, a întrece.
dert: tristeţe mare, mîhnire = dir: mîhnire, necaz, osteneală, a fi întristat.
di: îndemn pentru cai să pornească la drum = di: a se mişca, a fugi.
dibă: butuc, obezi, falangă, dispozitiv de lemn de ţinut prins un vinovat (de gît, de mîini sau de picioare) = dib(a): fiare, cătuşe, a tine, a opri, a prinde, a captura, a lega, a fixa, a fi obligat, necaz, supărare, a încălca, a trece.
die: îndemn pentru cai să pornească la drum = di-e: a conduce.
diliu: persoană cu idei si comportamente specifice numai ei, uşoară sminteală = dili: singur, unic, exclusiv.
dirigui: a conduce, a se ocupa de o actiune = dirig(u): dincolo de, adunare, osteneală, a fi cel mai, a întrece, superior.
dobor: a trînti la pămînt, a omorî, a vîna, epuizare fizică = dubur: a scoate untul din lapte, a plînge, a tăia, a trînti jos.
dogor: căldură mare care dă o stare de oboseală = dogor, dug-gur: a şedea jos, a se odihni, a se apleca.
dogi: a avea doagele desfăcute, a se deforma, omul care are vocea groasă, a produce o crăpătură uşoară într-un vas de lut = dogi,dug(i): vas, urcior, a vorbi, a cerceta, a îndeplini, a face.
domolu: om echilibrat, om aşezat = dumu-lu: om cu prestanţă, om respectat.
dondăni: a mormăi, a vorbi pe înfundate, a flecări = dondani,dum-dam(i): a mormăi, a se plînge, a bodogăni.
dor: dorinţă puternică de a vedea sau a revedea pe cineva sau ceva drag = dor,dur: legătură, datorie, a întări, coardă, fir, amuletă, şirag, cordonul ombilical.
du: ordin pentru a transporta ceva, a căra obligatoriu = du: a umbla, a merge pe jos, a căra, a duce, a purta, a transporta.

dubă: tobă, instrument de percuţie care scoate sunete prin lovire = dub(a): a hurui, a bubui, a bate, a se mişca în cerc.
duc: a deplasa ceva către o destinaţie precisă = duc: a lua, a şti, proprietate, creditor, a avea, a prinde, a tine, a primi.
dudui: a îmboldi, a îndemna, a goni = dudu(i): a procura, a aduce, a goni, a hăitui din, a lua, a se repezi la, a azvîrli.duh: entitate spiritual-energetică care defineşte existenta ca trăire a gîndirii si nu ca plăcere a materiei. Are semnificaţii religioase, în domeniul gîndirii (om de duh-om cu un spirit ales, cultivat) dar si în domeniul social (duhovnic-sfătuitor, generos, cel care vrea binele celor din jur) = duh: deschis, darnic, sincer, blînd, a desface, a lămuri, a înfrumuseţa, a se arăta, a răspîndi, a acoperi, a ierta, liber.
duium: mulţime, grămadă, greutate, sarcină, lucru, treabă = du-lum: povară, greutate, grămadă, sarcină, treabă, lucru.
dura: a construi, a zidi, a pune temelie pentru o construcţie = dur(a): legătură, zidărie, a întări, a înşira, a băga.
durdur: a certa o persoană pentru fapte inexistente sau pe care nu le-a săvîrsit ea, bătaie de joc, necaz, supărare, manifestare agresivă în discuţii = dur-dur: a trăi, a locui, a şedea, a întrerupe, a interzice, a ocupa.
dusu la: deplasarea unei persoane către o anumită destinaţie = dusu la: a căra cu coşul, a ridica, a înălţa.

e: de la verbul a fi, arată existenta = e: a ieşi, a exista, a apărea, a trimite, a fi sau a deveni vizibil, a răsări, a creste.
eden: raiul în creştinismul catolic = eden: stepă, cîmpie, ţinut pentru creşterea vitelor de-a lungul rîurilor si a canalelor de irigaţie pe malurile cărora se găsea o vegetaţie foarte bogată.
edinet: oraş în nord-estul Basarabiei = edin-na: stepă.
elan: avînt, energie, cutezanţă, temperament, siguranţă în acţiune = elang: elan, temperament, fire, avînt, cutezanţă.
era!: expresie care semnifică supărare mare = er-ra: a boci, a plînge.
es: denumirea populară a oraşului Iaşi, capitala Moldovei 321 de ani = es: altar, sărbătoare, bani, a unge, a mirui, a face.

garanta: a asigura de reuşita unei acţiuni sau cinstea unei persoane, a confirma roade deosebite fată de lucrările agricole făcute = garanta,ga-ra-an-da: roade deosebite, recoltă deosebită, rod bogat.
gardină: scobitură la capătul doagelor unde intră fundul butoiului = garadin: grămadă, a strînge, a lega, a pune la un loc.
găti: a se împodobi, a pregăti ceva de mîncare = ga-ti: a trăi, a realiza, a face, a duce o anumită viată, a se întreţine.
gelep: cireadă, turmă = gelep,gilib: servitor, seară, a alerga, a lega, ocol, a merge după, a se murdări peste tot, a se culca.
geme: a scoate sunete înfundate de oboseală sau de durere = geme: femeie care naşte. Femeile năşteau aşezate pe un scaun cu o gaură mare în mijloc.
ger: porc necastrat = gir: a se învîrti, a da o raită, a se uni, deasupra, rotofei.
gig: jeg, stare materială mizerabilă a unei persoane sărace = gig: închis, brun, negru, sumbru, rău, ignorant.
gigar: rău, care face numai necazuri si aduce pagubă = gig-ngar: a fi mînios pe, supărare, nedreptate, pagubă, mizerie.
gin: vin, zeama de struguri pusă în butoaie pentru fermentat din care rezultă o băutură alcoolizată. Pentru obţinerea mustului, strugurii se fac terci într-un butoi prevăzut în partea de jos cu un orificiu unde se introduce o bucată de stuf pentru scurgere = gin: trestie, a stabiliza, a întări, a concentra, demn de încredere.
gina: vină, fapte asumate = gi-na: acceptare, recunoaştere, a consimţi.
gir: încredere, nădejde, cinste, omenie, onestitate = gir: curat, ordonat, precis.
gîs: penis = ngis: penis.
gîtar: funie pună în jurul gîtului animalului si de care se leagă = gu-tar: a lega un animal de după cap, a lăsa urmă, a tăia.
gîtlan: gît, a-si da importantă, a face gît, a se impune = gitlam: iubit, logodnic, amant, primul gospodar, primul care cultivă pămîntul. Această tradiţie a primului plugar se păstrează si în prezent în Oaş prin obiceiul tînjalei.
ghili: a spăla, a se pregăti pentru petrecere = ghili,gili: a se murdări, a lega, a se pleca, a dansa, a se apăra de.

ghindar: pahar mic pentru băuturi spirtoase = ghindar,chi-in-dar: gaură, fisură, vas mic, pahar mic pentru spirtoase.
ghindă: fruct al stejarului, oval si foarte lucios = ghinda,chinda: bărbier, emeşii îşi rădeau capul si fata de păr si aveau o fizionomie ovală a fetei.
godi: a-i cînta miresei cîntece de rămas bun = godi,gu-di: a chema, a spune, a zice, a opri, a atrage, a dansa, a pleca.
gog: băiat sau tînăr prost, tont, umil, slab de înger = gog, gug: semn, a linguşi, tăciune aprins, fier înroşit, sabie.
gogi: a fi bolnav, a boli = gogi,gug(i): menstruaţie, semn, sacrificiu.
gorun: arbore din specia stejarului, considerat cel mai falnic dintre foioase, fructul (ghinda) este foarte hrănitor pentru animale, creste în regiunile de deal, este unul din arborii sacri la români alături de măr si brad, la înmormîntare se fac coroane de ramuri verzi de gorun = gurun: fructe, rod, a face seminţe sferice, a împodobi, înalt, mare, care urcă spre cer.
gudă: grijă, atenţie, conducătorul flăcăilor în noaptea de Crăciun care umblă pe la casele sătenilor, prezentînd tradiţiile legate de acest eveniment, sunt îmbrăcaţi special si practică anumite dansuri = guda: vesminte îmbrăcate de preot pentru a aduce ofrandă zeilor, ritual de purificare, cel care miruieşte.
gui: a vrea, a face, a fi obligat = gu-e: a acoperi, a înveli, a ascunde, a înfăşura.
gura: organul omului cu care se emit sunete si se realizează vorbirea; gura! cu sensul de a întrerupe rîsul, gălăgia, chiuitul, strigătul = gu-ra: a striga, a tipa, a chiui, a rage, a mugi, a rîde cu hohote.
gurăi: sunete scoase de porci cînd dorm sau cînd le este frig, sunete scoase de păsări caracteristice speciei lor = gu-ra(i): a sforăi, a sfîrîi, a tipa, a scoate sunete.
guri: a se urca, a se sui = guru: a se înălta, legătură deasupra.
gurita: a fi de partea cuiva, a-i umbla gura ca o meliţă, expresia ,,ai o guriţă” = gu-ri-ta: a fi de partea cuiva.
guse: partea din fată de la păsări unde se adună mîncarea = gu-se: a se strecura de-a lungul, a fi de altă parte.
guz: guzgan, şobolan = guz: a scrîsni din dinţi, a turba, a se dezlănţui la, a tăia, a prinde strîns, lung, aspru, păros.

ha: termen cu care se adresează unei persoane cunoscute, bre, fă = ha: a avea voie, a avea îngăduinţă, a permite, desigur.
haba: mersul pe mîini si pe genunchi la copiii mici care se lasă si cu răni = haba: rană, durere, a se necăji, supărare.
hal: situaţie proastă, inconştienţă = hal: frică, a înspăimînta, prezicere, fugă, direcţie necunoscută, a merge pe jos.
halbi: rămăşiţe de mîncare, lături = halbi: rece, amestecat.
hali: a mînca repede, a înfuleca, a hăpăi = hal(i): porţie, bucată, a împărţi.
hap: medicament, leac cu gust sau miros neplăcut = hap,hab: a mirosi rău, răşină, amărăciune, durere, rană, a se prăpădi.
har: dar divin sau răsplată divină acordată cuiva ca un semn de bunăvoinţă, ca o favoare deosebită, gratie, favoare, hatîr omenesc, milă, îndurare, îngăduinţă, beneficiu, folos, mulţumită, slavă, rost, rînduială = har: a forma un cerc în jurul, timbrul vocii, a răsuna de, a chema, a face să sune, a înlănţui, a uni, a se lega, cerc sau spirală de crengi sau metal preţios care poate fi purtat ca inel sau brăţară.
hara: a lălăi, a spune vrute si nevrute după un pahar de băutură = hara: gură, a vorbi fără rost, vas cu gura largă.
harhar: stăpînul absolut, cel care vrea să controleze tot si urmăreşte activitatea si existenta fiecăruia = har-har: a limita mişcarea, a lega cu lanţuri, a robi.
hasură: rogojină = ha-su-ur(a): rogojină, împletitură din papură sau nuiele.
haz: rost, siguranţă, certitudine = ha-za: a tine, a apuca, a prinde, a păstra.
he: locurile de lîngă casă, clădiri, dependinţele unei gospodării, uneltele agricole = he: abundentă, belşug, avere.
hi: a fi, a exista, a locui într-un loc = hi: a pregăti, a se amesteca, a confunda.
hie: treabă, seamă, lipsă, nevoie, trebuinţă = hia: a putea, a avea voie, a avea îngăduinţă, numeros, divers, amestecat.
hîră: mătreaţa oilor si viţeilor, umflarea urechilor acestora, păduche de vită, mătreaţa omului, tărîţă, boală de piele, rapăn = hir(a): a produce, a scoate la iveală, a da naştere, a strînge, a stoarce, a întinde, a se scurge.

hlizi: a zîmbi si rîde mult, a se holba, a se hîrjoni, a cocheta = hili-su: plină de chemare, ispititoare, atractivă.
ho: opreşte!, stai!, a striga = ho,hu: persoană, a rupe, a sparge
holă: javră, potaie, cîine vagabond = holă,hula: a vorbi de rău, a face necazuri.
hop: a umbla bezmetic = hup: inimă, mijloc de pădure, toi al nopţii.
horă: oraş, dans în cerc = hora,hur(a): neam, a trage uşor, a rezista, a desface.hu!: strigăt de protest sau nemulţumire = hu: individ, mulţime, a fi prezent, a rupe, a distruge, a închiria, om slab.
huci: pădure odrăslită mică si deasă, crîng, rediu = huci,hus: sălbatic, a tăia, înfricoşător, a aranja, a potrivi, a ciopli.
hui: a răsuna, a vui = hu(i): păsări, a cînta, a ciripi, a răsuna.
hulă: surpătură de deal sau de munte, drum care urcă pe o coastă piezişă = hul-la: rău, stricat, a distruge, a ruina.
huli: a blestema, a înjura, a ponegri, a ocărî = hul(i): a face rău, a defăima, a strica, a ruina, a face necazuri, a urî.
hulub: porumbel = hu-lu-ub: porumbel, turturică, porumbel sălbatic.
hurui: a învîrti rîşniţa în gol, fără seminţe pentru măcinat = huru: a mînui, a trage uşor, a pisa, a măcina, a zdrobi.
husa: a acoperi, a proteja, a ascunde vederii, a feri de = husu: sale, spate, muşchi, spinare, dos, coapsă, vechi, înapoi.

i: strigăt de uimire, supărare, necaz = i: strigăt de durere, necaz, supărare.
ia: de la verbul a lua, exprimă un îndemn, darul sau bunul ce se dă cu mîna = ia: cinci, adică cinci degete de la mînă.
Iasi: oraş în centrul Moldovei istorice si capitală pentru 321 de ani, oraşul celor sase coline = ias: sase.
ic: pană din metal sau lemn pentru crăpat lemne, găvozd, ţintă = i-cu: unghi ascuţit, înclinare, pană.
ici: aici, loc precizat unde se finalizează o acţiune = ici,igi: ochi, a privi, a se uita, a înfrunta, aspect, privire, înainte, a vedea, a înţelege, a consulta, a aprecia.
ie: da, asa e! = i-i: a da de, a zări, a lăsa, a trimite.

ie: a da, a lua = i-i: a se ridica, a ieşi afară, a trimite, a da de, a lăsa.
iesire: locul pe unde se poate evacua un spaţiu închis, plimbare = e-sir-ra: pe stradă, a merge pe stradă, plimbare.
ii: a merge, a se duce = i-i: a trimite, a conduce afară, a lăsa.
im: murdărie, lip, jeg, zoioşie, slim, noroi, tină, glod = im: argilă, nămol, mîl.
im: măsură pentru cereale = im: măsură pentru capacitate.
ima: a murdări, a mînji cu noroi = im-ma: murdărie puternică, a dăinui, a tine.
ima: a întina cu vorbe, a înjura, a batjocori = imi: minciună, a înjosi, şiretlicuri, respiraţie agitată, a ocoli, a rezista.
imas: păşune, locul unde pasc vitele si oile si se stabileşte stîna, toloacă = imas: stînă de oi sau de vite, staul.
in: plantă textilă recoltată si prelucrată manual, datorită scurtimii fibrei se toarce mai greu = in: paie, fibră.
inca: iaca, adevărat, asa este, întocmai = inca,inga: iar, la fel, egal, întocmai.
inga: iată! iacă! iacătă! uite! adevărat, asa este, din nou, iar = in-ga: la fel, egal, iar, din nou, a se repeta, a confirma ceva.
inima: casă a sufletului si conştiinţei în sens religios, centrul vital al manifestărilor umane conştiente = inim-ma: cuvînt, vorbă, promisiune, a expune, a stăpîni, jurămînt, aventură amoroasă, legătură, nelinişte, a cuceri, a face din.
iti: a se ivi numai cu capul, a se arăta puţin, pentru un moment sau pe furiş, a se uita la ceva pe furiş sau pe fugă, a arunca o privire fugară si curioasă, a se zgîi = iti: lună, clar de lună, a apărea încet, a se ivi, a lîncezi.
iz: miros deosebit, neplăcut, gust neplăcut = iz,i-zi: lemn, mirosul specific al lemnelor arse, boare, duhoare, amar, aspru.
izi: a construi din pămînt un dig pentru dirijarea apei sau pentru acumularea ei = i-zi: val, a ridica o movilă, a trage, a descărca, a ondula, a face, a şerpui.
izî: a mînca = izi: foc, căldură mare, fierbinţeală rezultată de la mîncare.

înger: fiinţă supranaturală cu aripi înzestrată cu calităţi deosebite de bunătate si frumuseţe socotită ca un mediator între

credincioşi si Dumnezeu. Ca protector al individului el vine la naştere prin botez si îl veghează toată viata = inger,enger: înălţime, a delimita, de strajă, în spate, în urmă, în depărtare, tel, scop, tolerantă, viitor, a ajuta, a susţine, a sprijini, sfîrsit.
îngeri: fiinţe supranaturale din religia creştină, protectoare a individului de la naştere pînă la moarte care călăuzesc destinul = (î)ngiri: a căuta un refugiu, drum cale, direcţie, cruce, sclipire, a usura, a alina, a lumina.
îngespa: femeie pusă pe ceartă, înfierbîntată, pornită cu scandal = (î)ngespa: a arunca cu băţul, a lovi, a răni.
îngie: a învia = (î)nge: a ajuta, a reveni, a mişca, putere divină, cult, a spune.
îngie: cu sens figurat a primi taina botezului, a aparţine unei comunităţi ce se află în relaţie cu divinul = (î)nge: responsabilitate, apartenenţă, putere divină, oracol, cult, a şti, nostru, noastră. a sta întins, a se ghemui.
îs: sunt, exist ca persoană = is: persoană, organ al corpului uman.

jabrac: om de nimic, potlogar = jabra,sabra: intendentul templului, cel care adună ofrandele si obligaţiile.
jac: jaf, prădăciune = jac,sag: a devasta interiorul unei case, a spinteca, a prăda, a asculta, a suferi, a ucide, a măcelări.
jai: mulţime de pui de peste = jai,sa(i): albie de rîu, mulţime, a apărea, a creste
jale: stare psihică ce inspiră frică, teamă sau disperare, necaz mare = jala,sa-la: a păcăli, a distruge, a face necazuri.
jap: distantă echivalentă cu o aruncătură de piatra = jap,sab: a măsura, a aduna, a scădea, a împărţi, a strînge de-a lungul.
japă: nuia subtire si elastică, vargă, jordie = japa,sab(a): a tăia afară, subtire, mijlociu, tulpină, creangă, a doborî.
jărî: a alerga, a pune pe fugă, a goni = jărî,sar(i): a goni, a mîna, a hăitui, a sili, a bate, a alunga, a urmări, a se grăbi.
jîg: murdărie, mizerie, lip, rîp, jeg = jîg,gig: negru, brun, închis, a se înnegri.
jep: murdărie pe pielea omului, jeg, slin = jip,gib: a merge după plug, a se murdări de sus pînă jos, întunecat.

jepi: a arde una cu biciul, a croi pe cineva cu biciul = jepi,se-bi: a fi mînios, a lovi, a striga, a se înfierbînta, a răsplăti.
jic: om tinerel si voinic = jic,gig: tînăr, nobil, voinic, mîndru.
jilip: construcţie din bîrne si scînduri pe care este condusă apa care se varsă pe roata morii, jgheab, construcţie din buşteni pe povîrnişul unei coaste, pe care alunecă la vale buştenii tăiaţi în pădurile din munţi = jilip,gilib: par, bară, a lega, a îndrepta, a alerga, a se întinde de-a curmezişul, a merge de-a curmezişul.
jip: murdărie, slin, jeg, rîp = jip,gib: întunecat, a se murdări de jos pînă sus.
jir: fructul fagului folosit pentru îngrăşarea porcilor = jir,gir: fructe, rod, a face seminţe sferice, a măcina, a pisa, a da o raită, a alerga, a fugi, rotofei, grăsuţ.
juli: a jupui piele prin cădere si frecare = juli,sul(i): grabă, a se sprijini, a se freca pe piele, tare, a înfăşura.
jup: a trînti jos, a dobori, a arunca la pămînt = jup,sub: a arunca, a azvîrli, a trînti, a doborî, a fi violent.

lacas: locuinţă, spaţiu pentru adăpost, construcţie cu caracter religios = lacas, lagas: unul din centrele civilizaţiei emeş.
lagam: mină sub pămînt protejată cu trunchiuri de copac să nu se prăbuşească = lagab: butuc, grămadă, lespede, dală.
lagăr: împrejmuire păzită, loc de staţionare a trupelor, cei ce cred în aceleaşi principii sau norme = lagar: un cult al funcţionarului, slujitorul templului care rosteşte rugăciunea către zei.
laf: palavre, vorbe, taifas = lah: a şti, a spune, a se plimba, a aduce, a convinge, a prepara, a fi spumos, a amesteca, a lua.
lala: a cînta o melodie fără cuvinte, a lălăi = la-la: bucurie, plăcere, fericire, vrajă, a încînta, tînăr fermecător.
lălăi: a vorbi fără rost, a trăncăni = lalla(i): neserios, nepăsător, a minţi, a exagera, a lungi, a denunţa, deficientă.
leghin: flăcău, june = li-gi-in: tînăr, şcolar, a face exerciţii pe tăbliţă.
lela: a hoinări, a umbla aiurea, fără rost = lala: nepăsător, neserios, hoinar.
leru: gust, plac, dorinţă = liru: forţă, vigoare, rezistentă, puternic, tare.

les: cadavru = lis: pomană, ofrandă de la morţi, a pomeni după moarte.
lua: a înhăţa sau a prelua ceva, a pune mîna = lu-a: a duce, a lua.
lud: copil = lud: cupă sau farfurie mică din lut ars.
lulu: strămoşul necunoscut al omului = lulu: neam, popor, sexul bărbătesc, strămoş mitic, cu sensul totemic de lup ca strămoş al unui clan. Lupul a fost considerat în foarte multe culturi ca rădăcina ancestrală a neamului respectiv inclusiv de către geţi.
lume: gloată, mulţime, puzderie, putere necontrolată = lum(e): mulţime, puzderie, nor, a slăbi puterea, a potoli.
lungan: om mare, om înalt = lugal: stăpîn, om cu stare deosebită, om mare.
lutui: a unge cu lut, a repara o casă din chirpici prin ungere cu lut = lu-tu: a avea nevoie de reparaţii, persoană, slab.

mai: lemn gros cu care se bat ţăruşii sau parii, măciucă = ma(i): a întări, lovitură, a bate, a gîfîi, a sfărîma, muncă grea.
mahal: persoană robustă care poate face un efort fizic deosebit, hamalul care bagă si scoate butoaiele din pivniţă, masiv, puternic = mahal: adjectiv pentru vite care arată masivitate, vacă în anul trei, crescută bine, mare.
majî: unitate de măsură între 50 – 100 kg = majî,masi: jumătate, 50.
mana: bogăţie, belşug = mana: pereche, belşug, a convieţui, bogăţie, bunăstare, unitate de măsură de 1/2 kg.
mania: a mînui, a folosi, a conduce, a dirija = mana: asociat, pereche, mîini, a întovărăşi, a spori, a creste belşugul.
maraz: pornire, necaz, ciudă = ma-ra-az: exuberantă, nepăsare, tineresc, fără judecată, cu capul în nori, prostesc.
mare: întindere de ape = mar-ru: potop, inundaţie, torent, şuvoi, rîu, fluviu mare, a inunda, a potopi, a ieşi din albie.
marghidan: vînzător ambulant cu căruţa = mar-gid-da: căruţă.
mas: popas peste noapte, găzduire peste noapte = mas: jumătate dintr-un întreg, a da, a accepta, aşezare, cătun.
măgură: deal înalt acoperit cu pădure, înălţime de munte acoperită cu pădure si care de multe ori este învăluită în ceată,

întunecat = ma-gur: ceva care pluteşte, o barcă largă, o plută mare, care urcă, întunecat.
mîli: a acoperi cu nămol = mili: negru, închis, a veni în valuri, a arunca.
mîni: mamă, ca în expresiile, mîni-ta sau mîni-sa = mini: soţ, soţie, pereche, a convieţui, femeie care naşte un copil.
melic: obicei, năravă, apucătură, belea = me-li-e-a: nenorocirea este pe mine.
menită: cuvenită = menita,me-ni-da: pentru sine, pe sine.
metoc: mănăstire mică, loc de găzduire = metoca,me-du-ga: zeii mei, binefăcătorii mei, a purta îmbrăcăminte largă.
mezin: copilul cel mai mic dintre fraţi – al doilea dintre mai mulţi = mezem: susţinere, menţinere, protejare.
mină: veche măsură pentru greutate = mina: unitate de echivalentă valorică ce avea rolul de monedă, măsură pentru greutate egală cu 500 grame = 60 gin, 2 mana = 1 sila de apă = 1 kila = 1 litru.
mirie: impozit = mi-ri: locuitor mînios, a sufla greu, a bate cu furie, violentă.moasă: femeia care asistă si ajută la naştere = mu-a-se: pentru persoane dragi, rodul fericirii, deoarece, pentru că.
modru: mod, fel, chip, putinţă, posibilitate = modru,mudru: ciocan cu cap rotund, complet, întreg, a speria, tristeţe.
modur: de culoare sură = mu-dur: murdărie, mizerie, a murdări.
moi: ud, muiat, leoarcă, căldare = mu(i): a boteza, a scufunda într-un vas mare.
mor: sfîrsitul vieţii, decesul = mor,mur: a înconjura, a păzi, a tipa, striga, a sfărîma, a zdrobi, melancolie, a lupta.
mos: suprafata de teren pe care o deţinea un ţăran liber dintr-o devălmăşie provenind de la un străbun comun si care în timp a devenit proprietate ereditară = mos,mus: suprafaţă de teren, drag, scump, a cere, fată, îndrăzneală, a înfrunta.
mucalit: persoane care spune vorbe cu înţeles care stîrnesc rîsul = mucali: a rîde în hohote, a striga, a tipa.mudă: totalitatea frînghiilor cu care se leagă pînzele la o corabie = mudla: stîlp, a pune un par, a priponi, a lega.

mue: figurativ si vulgar cu sensul de gură pentru sex, injurie = mu(e): injurie, gură, intrare, a blestema, a bate, a oprima.
mugi: a scoate sunete puternice pe gură sau bot = mug(i): a trage la edec, a tăia, a despica, a lăsa urme de la fierul înroşit.
mujdei: căţei de usturoi amestecaţi cu sare şi pisaţi bine pînă devin pastă = mujde,mus-de: a opri munca, a pune masa.
mul: muselină, tesătură foarte fină = mul: strălucire, frumos, drag, a radia de bucurie, a se îmbujora, înflăcărare.
mură: mure, afine = mur(a): vegetaţie, a smulge din rădăcini, a striga, a aduna
murea: haină femeiască fără mîneci = mur(a): a se îmbrăca o femeie.
murg: amurg = murgu: către, spre, sosirea serii, divinitatea lunii la emeşi.
murgu: cal de culoare închisă, frecvent întîlnit în cîntecele de dragoste = murgu: a încăleca, a îmbrăţişa, spinare, coamă.
murui: a unge un perete cu pămînt amestecat cu apă, a murdări, a lipi rău un perete de pămînt de la o casă, apa murdară care se scurge pe un zid = muru(i): frate, tovarăş de viată, mijlocul unei suprafeţe, interval, a burniţa, a curge.musina: a căuta mirosind, a muşlui = mu-sen: pasăre de pradă, a căuta, a umbla pe jos după ceva, animal care se tîrîie.
musină: tîntar, insectă, molie, muşiţă, fluture = mu-sen: insectă, zburătoare.
na: nu, a refuza, a fi în dezacord = na: nu, a se frămînta, a urzi ceva.
na: expresie cu care se cheamă animalele sau se adapă = na: om, a pregăti, a aşeza, a adăpa vitele, a bea.
na: a da, a fi, a pălmui, lovitură, a se legăna = na: a da, a pălmui, a se legăna, lovitură, a mînia, a fi, a plesni.
nadă: momeală = nada: culcuş, a aşeza, a sta la pîndă, a se ghemui.
nam: lucru voluminos, lucru important = nam: tată, responsabilitate, destin, soartă, sarcină, funcţie, conducător.
namea: înscris oficial, înscris adevărat = nam-en: stăpînire, sediul puterii, demn de încredere, adevărat, înaltul preot.
nană: termen de respect cu care se adresează la tară cineva unei surori mai mari sau unei femei mai în vîrstă ori cu care vorbeşte

despre aceasta = nanna: a respecta, cinste, adevăr, luna unui zeu cînd se aduceau jertfe.
năndi: a înnădi, a se deprinde să vină mereu undeva = nade: a curăţa, a se învăţa, culcuş, a sta la pîndă, a se ghemui.
năna: dar, danie, pomană = nan-us: moarte, a muri, a se stinge.
ne: expresie cu care se alungă vitele sau oile = ne: a se teme, individ, putere, violentă, tărie, mulţime, a fugi, a se opune.
ne: negaţie, refuz, ostilitate = ne: a tine seama de, a îngrozi, a inspira veneraţie.
neam: popor, clan, seminţie, familie, rude = nam(ne+am): responsabilitate, a semăna, obiceiuri, tată, ţinut, destin, soartă.
negu: umflătură cu aspect aspru care crapă si doare la lovire = nigu: îngrăşat, umflat, crescut, trup, a creste, a roade.
negură: nori negri si întunecoşi, pîclă, întristare = ni-guru: spaimă, veneraţie amestecată cu frică, impunător, înfricoşător.
nemi: a se înrudi, a fi rudă cu = nim(i): neam ales, important, superior, clan.
nemuri: a face să trăiască veşnic în amintirea oamenilor = ne-nur(i): lumină, strălucire, a însufleţi, a înflăcăra.
neni: nană = nini: soră, doamnă, stăpînă, patroană.
nera: a se ului, a se uimi = ne-ra: năucit, a amesteca, a fi uluit, a confunda.
nete: om prostănac = ni-te: singur, a fi fricos, a se teme, a slăbi.
ni: uimire, groază, persoană care vrea să iasă în fată ,, ni la el” = ni: vigoare, frică, respect, uimire, veneraţie, groază.
nil: praştie = nil: a inspira groază, a-i fi frică, a prăda, a sparge, a bate.
nilă: milă, a manifesta înţelegere pentru o persoană în suferinţă = ni-la: a micşora umilinţa, a diminua înjosirea.
nim: interes, afacere, relaţie, legătură, important = nim: a fi important, a înmulţi în aritmetică. important, principal.
nin: ia! iată! uite! priveşte cu atenţie! = nin: regină, stăpînă, doamnă, patroană.
nini: expresie cu care se cheamă vitele, a mîngîia = ninni: pipirig, rogoz, papură, furaje pentru animale.
ninta: mentă = ninta,ninda: a înflori, a împodobi cu flori, miros plăcut.

nir: pasăre de baltă, corcodel = nir: a desface aripile, a se ridica, a se înălţa.
niri: a se uimi, a se ului, a se speria, a se mira = ni-ri: a fi speriat sau uimit, a inspira frică, zăpăcit, năucit, a fi buimăcit.
niscai: care este într-o cantitate nedeterminată, ceva = ni-is-cu: alegere, alternativă, o categorie de persoane sau animale.
nu: negaţie = nu: negaţie, refuz, nici un, fără, afară de, afară din, în afară.
nume: reputaţie, faimă, renume = nun-me: înţelept, nobil, vrăjitor, mag.
nun: persoana care conduce o nuntă, nasul mirilor = nun: jupîn, domnişor, a stăpîni, a conduce, a domina, frumos, senin.
nună: pistrui pe fată, aluniţă sau alt semn mic pe corp din naştere = nun(a): origine, nastere, fin, întunecat, închis, sigur.
nunta: căsătorie = nuntun: buză, a săruta, a atinge cu buzele, început, farmec.

o: sunet care exprimă uimirea, surprinderea sau nemulţumirea = o,u: expresie de protest, strigăt, a se plînge, a tipa.
oama: femeie, cea care a născut copii = ama: mamă, a îngriji ca o mamă.
obor: loc unde se adună animalele si cerealele pentru vînzare, tîrg = obor, ubur: ţarc, uger, loc unde se mulg animalele.
obori: a doborî, a trînti, a culca la pămîmt= oboru,u-buru: timpul secerişului.
oca: unitate de măsură egală cu cca 1 litru sau un kilogram si un sfert, continuţul acestei măsuri = oca,uga: a aduna, a strînge, a mînca cu lăcomie, a înfuleca, a fura, a jefui potrivit expresiei ,,umbli cu ocaua mică".
ochi: a trage la tintă, a privi fix la ceva = ochi,ug(i): a ucide, a pieri, a muti, a privi fix la, a se uita lung la.
ochincă: încălţăminte uşoară făcută din piele de vită sau de porc si care se prinde pe picior cu ajutorul unui şnur sau unei cureluşe, se folosea mai ales cînd se umbla pe un teren accidentat sau plin de spini = ochinca,u-ching-nga: păşune, a păşuna, a păzi o turmă, a pleca la păşunat.
ocoli: a înconjura, a da tîrcoale, a învălui = ocola,ugula: paznic, pîndar, jitar.

odor: copil mic care este răsfăţat şi dimineaţa se trezeşte mai tîrziu = odor,u-tur: zori de zi, început, dimineaţa.
ogoi: loc unde se joacă copii cu mingea, tihnă, odihnă = ogoi,ugu(i): cap, voce, gălăgie, a căra, a naşte, a cîştiga.
ogor: cîmp, suprafaţă arabilă limitată de hotare = ogor,ugur: cîmp, suprafaţă, om sărac, a fi sau a deveni sărac.
oi: ovine = oi,u(i): oaie care fată, oaie adultă.
ol: vas de lut pentru apă, lapte sau alte lichide = ol,ul: vas mare, unitate de măsură de 36 litri, bucurie, plăcere, satisfacţie.
olălăi: a tipa, a striga, a se văicări = olala,u-lala: strigăte de bucurie, veselie.
om: persoană deosebită, caracter deosebit, amabil, sensibil, cumpătat, învăţat, educat, priceput, generos = om,um: înţelept sau plin de talent, umanist, savant, erudit, învăţat, învăţător, mentor, şcolar, discipol, meşteşugar, om bătrîn.
omeni: a primi pe cineva cu respect deosebit, a ospăta, a cinsti, a onora, a slăvi = omuni,umun(i): titlul de respect, stimă.
opisan: cel ce urmăreşte si operează într-un opis, listă de acte, registru, inventar, indice = opisang,ubisang: scrib.
opor: rezistentă, încurcătură = oporu,uburu: hărmălaie, scandal mare, înverşunare, rezistentă, a se pregăti de seceriş.
orgar: tăbăcar = orgar,ur-gur: a tunde, a jupui, a tăia, curea, a căra, a vinde.
orie: plasă mare mînuită de doi pescari folosită pe rîurile adînci = oria,u-ri-a: a lega deasupra, a trage, a pluti pe apă.
orori: nenorociri, dezastre, prăpăduri = orori,ur-ur(i): a devasta, a doborî, a culca gol, a jefui, a distruge, a sparge.
otac: colibă, culcuş pentru vite sau oi, împrejmuire = utah: adăpost mic, putin, a arunca laptele sau zerul, ţinut delimitat.
otăra: a se umfla în pene, a se cocoşi, a certa = otara,u-tur-ra: durată scurtă de timp, scandal făcut de cineva mic.

paca: a supune, a îmblînzi = paca,pag(a): a închide în cuşcă, a aresta, a supune
padău: ocol pentru vite = pa-da: văcar, a încercui cu crengi, ocol, a alege.
pahar: vas mic cu care se beau lichidele, în trecut erau făcute si din metale preţioase = pa-har: preţ, răsplată, a duce.

pai: lînă nouă, măruntă, crescută pe oi primăvara = pa-e: a creste, a acoperi.
pală: undă, flacără mare, adiere de vînt = pala: vesmînt larg, a fi mare, a se înălţa, a fîlfîi, a flutura, a ajunge, a se stinge.
pală: cantitate de fîn ce se ia odată cu furca = pala: îmbrăcăminte largă, a fîlfîi, a acoperi, a mişca, a pune în ordine.
palid: obosit, chinuit, galben la fată, ofili = palil: zguduirea marşului, înaintare în marş, drum greu parcurs în forţă.
paliu: infirm, şchiop, paralizat, schilod, strîmb = palil: a ruina sănătatea cuiva.
pana: produs biologic cu care sunt acoperite păsările si le ajută la zbor = pana: a zbura, a acoperi cu pene, aripă, a fîlfîi.
pantă: înclinaţie a terenului unde mersul este dificil, plan înclinat = panta, banda: sprijin, suport, a sprijini, a susţine.
papa: mîncare pentru copiii mici făcută din lapte si mămăligă, terci gros = pa-pa,ba-ba: budincă, terci din malţ încolţit.
par: bucată de lemn gros si lung folosită la garduri la construcţia caselor din lemn, ca obstacol pe căi de acces, la înălţarea unor suporturi = par,bar: a tăia, a coji, a ciopli, a împărţi, a aranja, casă, suport, stîlp, tribună, bancă.
para: flacăra mare a focului care se întinde cu iuţeală = para: a întinde, a înainta, a distruge, a se împrăştia, a înainta.
păbăi: despre păsările de curte, a fîlfîi, a face praf = pa-ba-al: a săpa un şanţ.
pădăi: a se găti, a se dichisi, a se pregăti, a curăţa = pa-da(i): o funcţie publică, a arăta arogantă, a conduce spre ceva.
păhăi: miros rău, cîine jigărit, javră, bătrîn = pa-hal: sărăcie, lipsă, picior, labă, hotar, a limita, a retine, a împărţi.
păhăi: om rău, urît, prost, om netrebnic, de nimic = pah(a): escroc, nătărău.
păhui: năuc, aiurit, zăpăcit, prost = paghu: a ocroti, a apăra, refugiu, adăpost.
păli: a se lovi, a ataca, a tinti, a culca la pămînt, a omorî = palil: trupe în marş, înaintare în marş, conducătorul trupelor.
pălugă: prăjină, om înalt şi subţire = palugal: cel care conduce, care domină, care cîrmuieşte, cel de deasupra tuturor.
părag: fîn de proastă calitate, cu buruieni = parag: a întinde, a împrăştia afară, separat, detasat, a alege, a pune deoparte.

pătar: ţesătură care acoperă patul = pa-tar: crengi tăiate si căzute jos care acoperă pământul ca un covor, crenguţe.
păuza: a se odihni, a poposi, a se aşeza = păuzan,pa-usan: cioban, păstor, cel care mînă oile si le apără de prădători.
peri: a muri = peri,bir(i): a asasina, a omorî, a masacra, a spinteca.
pes: partea din fată a unui zid, latură, coastă, rînă, oblic = pes: pietriş, stîlp, a sprijini, partea din fată a palmei, a lărgi.
pici: copil mic de trup = pici,pes: copil, fiu.
pici: unelte cu care se cojesc copacii doborîti în pădure = pici,pis: stîlp, copac, a tăia, a susţine, a curăţa, a jumuli.
pilda: exemplul de urmat, învăţătură de însuşit, înţelepciune, model = pi-lu-da: veneraţie, cult, rit, respect, stimă.
pili: a bea zdravăn, a se îmbăta, a se chercheli = pila: confuz, neclar, a se mînji, a defila, a se murdări, a batjocori.
pis: expresie cu care se cheamă pisica la mîncare = pis: un soi de şoarece.
pisanie: scriere pusă deasupra uşii de la intrare dintr-un lăcaş de cult, prin care ctitorii doresc să lase informaţii cu privire la construcţia respectivă = pisan(e): a călăuzi, a dirija, a potrivi, a arăta, a păstra.
pîj: stîlp = pis: stîlp.
pîr: cel care pîrăşte, reclamantul, pîrîciosul = pîr,bir: a amesteca, a confunda, a se răzbuna pe, a schilodi, a da peste cap.
polog: cantitatea de iarbă sau de alte plante cosită dintr-o singură mişcare de coasă, mănunchiul de grîu secerat, iarbă sau alte păioase culcate de furtună sau tologite de om, a întoarce sau împrăştia fînul cosit, grămadă de oameni = polog, bulug: germen, mugur, lăstar, a se năpusti, a da buzna, a culca, a face, a termina.
pu: a alunga pe cineva cu urlete, a striga pe cineva din depărtare cu ,,pu” = pu: a alunga afară, a pune un tip să urle.
puhă: bici lung, gîrbaci, biciuşcă, pil = pu-uh,bu-uh: a se teme, a-i fi frică.
pun: aşez, stabilesc o anumită ordine, deretic, orînduiesc = pun,bun: luminat, deschis, sprinten, a bate la cap, vioi.

ragea: rugăminte, cerere = rag(a): a cîntări, a fi atent la, a conduce, a sili.
ragi: a plînge, a striga, a tipa = rag(i): drag, gălăgie, a lovi, a provoca, a suferi.
ră: rea, plină de venin, răutate = ra: a lovi, a bate, rană adîncă, a provoca.
răbui: a unge pieile la tăbăcărie, a unge = rabu(i): a aproviziona, a tine, clică, bandă, vas, a aluneca, a întinde.
răpi: a jefui, a tîlhări, a fura, a duce cu sila pe cineva, a curma viata cuiva = rap(i): bandă, clică, a înclesta, a strînge, fiare, a pune în fiare, lat, capcană, cursă.
re: rea, rău = re: a goni, a bate, a suferi, a provoca, a sili.
rig: pietriş pentru drumuri = rig: a aduce, a supraveghea, a săpa, a alege, a căuta, a îngriji, a păzi, a trage, a sparge.
rîcă: ciudă, răutate, duşmănie = rîc(a),rig(a): a smulge a supraveghea, a pîndi, a trage, a înhăţa, a rupe, a sfîşia.
rîi: boală de piele, rîie = ri(i): a provoca, a suferi, a pipăi, a curăţa, a îngriji.
rîma: acţiunea porcului de a răscoli pămîntul cu rîtul mai ales în culturile agricole, a scormoni = rim(a): viteză, iuţeală, inamic, a distruge, rău, necaz.
rîp: jeg, murdărie, lip = rip,rib: a mirosi urît, a duhni cumplit, a merge afară.
rîpă: prăpastie, abis, văgăună = rîpa,rib-ba: enorm, foarte mare, imens, adînc.
roi: familie de albine, pui de căprioară, a pleca = roi,ru(i): a se duce, formă, a se pregăti, buduroi, a îndruma, a trimite la.
rugă: implorare, rugăminte, rugăciune, cerere = rug(a): a protesta, a sta fată în fată, a înfrunta, a primi, a accepta.

sabar: pîrîu în comuna Jilava = sa-bar: peste mare, peste gras.
saca: butoaie cu care se transporta apa de băut = saca,sag(a): a împinge, loc, parte, a mulţumi, plăcere, tînăr puternic.
sacară: plantă graminee, boabele se folosesc în alimentaţie înlocuind grîul = sacar-ra: plantă, a aduna la grămadă.
saha: braţ vechi al Dunării sau gîrlă veche în Delta Dunării, izolat la ambele capete prin împotmolire unde există peste din

abundentă = sa-har: aluviuni, a se înnămoli, sedimente, nămol, a acoperi cu pămînt, a bloca.
salasu: locuinţă modestă, loc de adăpost sau de culcare, locaş de cult, loc unde îsi închid ciobanii oile noaptea, cătun = salasu,sa-la-su: milostiv, îndurător, generos, cioban, ciobănită, colibă, cocioabă.
salită: melc = sa-li: un fel de liră, a potrivi bine măsura.
sam: tiv făcut în poalele hainelor prea lungi = sam: a evalua, a aprecia, a cumpăra, a vinde, a păcăli.
samă: recensămînt care se făcea de către domnie în Tările Române pentru fixarea birului, dare în bani care îngloba toate obligaţiile financiare ale birnicilor = sam(a): a plăti cu echivalent, a evalua, a aprecia, a păcăli, a cumpăra, a vinde.
sama: moarte prin spînzurare, sinucidere = saman: moarte prin spînzurare, ştreang, funie, a tine legat.
samana: reluarea unui ciclu agricol prin punerea seminţelor sub brazdă = sa-ma-na: a începe un nou ciclu agricol, grîu bolnav sau ajuns la maturitate cînd se îngălbenesc frunzele.
samăn: la fel cu, asemănător = saman: a fi împerecheat cu, a uni doi tineri prin căsătorie, a înjuga boii, a se potrivi cu.
samăn: a semăna, a pune seminţe sub brazdă = saman: jug, funie, a înjuga boii, legătură, a duce de funie, sir, şirag.
samsar: mijlocitor în afaceri negustoreşti, misit = sang-sar: a jumuli de bani pe un client, a bărbieri de avere o persoană.
sana: a vindeca, a însănătoşi = sang: a preveni, a înfrunta, sănătate, a ajuta.
sapan: parîmele cu care sunt încărcare mărfurile sau descărcate de pe o navă = sa-par: un tip de năvod, a umple, a lungi.
sar: vas de bucătărie = sar: legume, a intra, a începe, parcelă pentru grădină egală cu 36 mp. (prăjina noastră de 33,5 mp).
sar: mişcarea care o face omul prin păşire si care implică toate acţiunile de deplasare a corpului uman, sare de pe un picior pe altul, trecerea peste o barieră, un bolovan sau alt obstacol fizic, efortul de a merge cu picioarele legate unul lîngă altul, mersul prin săltare a unor păsări = sar: a mîna, a sili, a sări, a bate, a vîna, a urmări, a alunga, a merge, a scrie.
sarca: culoare naturală folosită odinioară de pictori pentru redarea carnaţiei, culoare roşu aprins = sar-ca: o legumă roşie.

satara: amendă în bani sau în vite pentru răscumpărarea omuciderii, adulterului sau tîlhăriei, belea, pacoste, năpastă = sataran: spiritul răului în religia emeş moştenit de noi prin Satana.
sazan: crap = sa-zi-a: a trage cu năvodul.
sădi: a planta butaşi, a pune seminţe în pămînt pentru un răsad, a aprecia corect timpul optim cînd trebuie făcută plantarea sau sădirea = sa-di: a evalua, a aprecia.
săgar: ostaş, luptător, agresor = sa-gaz: tîlhar la drumul mare, jefuitor, lotru.
sămui: a lua sau a da în primire, a tine socoteală = sam(u): a aprecia, a plăti în echivalent, a cumpăra, a vinde, a păcăli.
sări: a batjocori = sar(i): a strica, a hăitui, a alunga, a cere iertare, a urmări.
seci: loc defrişat în pădure folosit ca păşune sau ogor = sici,sig(i): a reteza jos, a duce, a netezi, a cultiva o grădină.
seir: privelişte = seer,se-er: a străluci, a lumina, a radia, simpatic, drag.
semui: a lua sau a da în primire = simu(i): a da, a dărui, a transmite, a prezenta.
separ: a despărţi, a delimita, a îndepărta, a scoate din = sipar: un fel de năvod.
si: a fi = si: a coloniza, a stabili, a căsători, a aranja, a ordona, a deveni liniştit.
sibir: ţesătură de bumbac groasă scămoşată pe una sau pe ambele fete din care se fac haine ţărăneşti pentru anotimpul rece, otel = sibir: cioban care a ajuns cu turma la destinaţie, persoana care însoţeşte regele si duce sceptrul, încovoiat.
sicar: ucigaş plătit = sicncar,sig-ngar: atac, a bate, a distruge, a răpune singur.
sii: a se sfii = si(i): a se mulţumi, a compensa, slab, firav, onest, trăsătură a fetei, a rămîne, a fi cinstit, a fi strîmtorat.
sila: a necăji, a urmări, cărare, drum, cale = sila: a hărţui, a necăji, a constrînge, a urmări, cărare, potecă, drum, cale.
sin: şopron pentru fîn sau unelte agricole de gospodărie = sin: a întinde, a strecura, a forţa, a transpira, a pătrunde prin.

singir: lanţ cu un inel la capăt, în care se prindea gîtul robilor ce urmau să fie expuşi în public ca pedeapsă infamantă = si-ngar: a o lua la fugă, a dispreţui.
sir: fir, şnur, aţă = sir: a toarce, a răsuci, a roti, a împleti, a înfăşura.
sisi: zălud, năuc, violent, apucat = sisi: a mîna, a obosi, a bate, a biciui.
sîngi: elementul vital în corpul uman care menţine viata, lichid de culoare roşie care transportă în tot corpul oxigenul si elementele nutritive printr-un sistem special de tuburi de diferite dimensiuni numite vene si artere. Distrugerea acestora cauzează ieşirea sîngelui din organism si poate duce la moarte = sangi,sang-gi: a răsturna, a rostogoli, a
închide, a strînge, a apropia, a termina, a sfîrşi, a încheia.
socot: socoteală, calculare, chibzuinţă, judecată, plan, intenţie = socot,sucud: a măsura, a parcurge, a împărţi, a cîntări, a repartiza, a străluci, a radia de bucurie.
soh: acţiunea premergătoare ţesutului cînd se face nevedirea, adică formarea modelului de pe ţesătură. Cu această ocazie se trec firele de urzeală prin spată, cîte două în fiecare dinte = soh: a înlocui, a deplasa, a alege, grijuliu, confuzie, dezordine, rădăcină, sprijin, a ridica, a alege, a înceta.
soi: neam, clan, o anumită educaţie = soi, su(i): persoană, mulţime, a reprezenta, a deveni, a creste, a se răzbuna.
somon: pîine de calitate inferioară, turtă mică, colac = somon,sumun: ceva de proastă calitate, a distruge, bătrîn, vechi.
sona: a se sminti, a căuta ceartă, arţăgos, fioros = sun(a): sfadă, a se certa, discordie, neînţelegere, a domina, a stăpîni.
sopă: bîtă scurtă si groasă, la un capăt cu măciulie de fier = sopa,su-ub(a): cioban, îngrijitor, a duce la păscut, a păzi.
suc: cuvînt cu care se cheamă miei = suc,sug: a alăpta un copil, a suge, a aşeza, a pune, a aduce fără forţă, a veni încet.
sucăli: a răsuci, a se învîrti în loc, a cicăli, a cere socoteală = sucal: mesager, curier, trimis, reprezentant al fiscului.
sud: judecată, logică = sud: a fi retras, durabil, trainic, a întinde, a lărgi, a bucura, a înveseli, a fi încîntat, a prevedea.
sudal: ucenic, calfă = sudal: samar, boccea, persoană care duce samarul.

sudui: a înjura, a insulta, a certa, a dojeni, a mustra = sudu(i): a bate, a lovi puternic, a închide în ţarc, a învinge, a zdrobi.
sugu: expresie cu care se cheamă mieii pentru a fi alăptaţi la oaie = su-gu: alăptare, piele iritată, a mînca, a bea.
suha: a înfuria, a întărîta = suh(a): revoltă, dezordine, confuzie, atent, a deplasa, a transfera, a deveni confuz, a alege.
sul: forma pe care o iau boabele care sunt turnate pe vînt, de la nivelul umărului sau al capului = sul: a treiera, a vîntura cereale, a turna jos, grămadă de grîu.
sun: a suna ceasul, a muri = sun: bătrîn, a se prăpădi, a se ofili, a putrezi.
sur: animale care au părul de culoarea cenuşie, om cu părul sau barba argintie sau încărunţită = sur: a avea părul si barba de culoare argintiu-închis.
surag: vas pentru lichide = su-rag: mare, cuprinzător, burduf, a se umple.
Surupac: Maria, interpretă de folclor din Sadova – Suceava = Surupak: unul din centrele civilizaţiei emeş.

şar: vopsele, culori, animale pestriţe sau bălţate = şar: a amesteca, a scoate la păscut, a tăia, a ucide, a fi mulţi, numeros.
şaran: crap mic, ciortan, tipar, peste mare de baltă = şaran: a musca, a înţepa, a vîna sau a urmări pe lumină.
şer: cer, bolta cerească, a străluci, a radia = şer: strălucitor, luminos, a străluci, a lumina, a radia, lumina zilei, lumină.
şercane: balauri ce ar purta norii si ar aduce grindina = şe-er-ca-an-e: a acoperi cu, a străluci, a lega, a fi obligat, a uimi.
şez: ocol pentru vite folosit în timpul verii, zăcătoare = şez,ses: a cunoaşte, a şterge, a se unge, a tipa, a înjura, a freca.
şiba: termen care dă comanda ca butucul să fie tîrît cu ajutorul ţapinelor = şeba: a coborî, a stăvili, a controla, a dirija.
şica: strigătul cu care se cheamă oile = şica: a chema, a striga, a căuta.
şicari: a se supăra, a se necăji pe cineva, a purta pică = şica-ri: spartul oalelor, a căuta ceartă.
şidă: haină ţărănească pentru femei = şida: curat, bine făcut, legătură, măsură, a fixa, a considera, îndemînatic.

şide: şede = şidi: a aşeza, a se aşeza pe, a aranja, a pune, a numeri, zidar.
şilica: cuvînt cu care se cheamă ratele = şilica,şilig(a): a scoate din apă, a opri, a retine, a pune deoparte, a stăpîni.
şing: lemne pentru foc, stivă de lemne, unitate de măsură = şeng: căldură, foc, a se încălzi, bucătar, a se mînia.
şirincă: fîsie îngustă de pămînt arabil, dungă, linie = şirancă;şir-anga: hotar, a măsura afară, a striga, a atenţiona.
şir: a pune una după alta, a lega una după alta = şir: a lega, a fi obligat, a cînta.
şirin: trunchi de brad lung si subţire, băţ gros = şerin: partea din lemn a războiului de ţesut.
şis: strigăt cu care se alungă sau se cheamă caprele = şes: a striga, a tipa, a cunoaşte, a freca, a şterge, a roade.
şodi: persoană veselă pusă pe glume = şodi,şude: a aclama pe cineva, a întîmpina cu urări, a striga, veselie, a chema.
şogor: rudă prin alianţă, termen de adresare între prieteni = şogor,şu-gur: legătură, a ascunde, ceată mijlocie, încîntare.
şoni: a face pe cineva să devină şchiop, rănindu-l = şoni,şun(i): soartă, a se sparge, a distruge, a rupe, a blestema, a înjura.
şos: bîrnă, grindă, proptea de lemn, stîlp, scîndură groasă folosită în construcţii = şos,şus: a doborî un copac, a tăia departe, a răsturna, a potrivi, a pune, a împărţi, legătură, mînă, putere, a verifica, a înfige, a înţepeni, a arăta, a întinde.
şti: capacitatea omului de a acumula, a prelucra si a transmite informaţii cu ajutorul creierului = şiti: a număra, a măsura, a socoti, a considera, a calcula, a memoriza, a recita.
şuba: haina de lînă a ciobanului în care primăvara pune mieii mai slabi pentru a-i proteja de frig, haină din ţesătură groasă purtată peste îmbrăcăminte si lungă pînă la călcîie = şuba: cioban, păcurar, îngrijitor, păşune, a duce la păscut, a păzi.
şuba: a tîrî butucii cu ajutorul ţapinelor = şu-ba: a arunca cu îndemînare, a da o mînă de ajutor, a trage, a dezlega.
şubar: croitorul care face şube = şubar: a trage, a aranja, a jupui, a rade, a tăia, a croi, a tivi, a îmbrăca, a străluci, curat.
şuc: unitate de măsură egală cu un picior = şug: a transfera, a deplasa, a măsura, a repartiza un teren, a merge, a înlocui.

şugar: zvelt, vite cu coarne date înapoi, vîrful biciului = şu-ngar: a munci cu sîrg, a fi încîntîtor, a fi prevăzător.
şugu: strigăt cu care se cheamă caprele = şugu: a chema, a avea grijă, a striga.
şuh: un fel de compas folosit în construcţii = şuh: a încercui cu ziduri, a construi, a înălţa, a pune temelia unei construcţii.
şuhan: hot, sef de hoţi = şuha(n): tîlhar, hot, lotru, pungaş.
şum: spuma de pe laptele muls proaspăt, rachiu slab = sum: a vedea, a avea grijă de, a da, a arăta, a pricepe.
şupă: escortă de soldaţi, lovitură, putere = şupa,şuba: arogant, îndemînatic, puternic, a duce, a păzi, a bate.
şupuri: a se furişa, a se ascunde = şupuri,şubur(i): a observa, a se furişa, a dispărea, a se strecura, persoană dependentă.
şur: zgomotul produs de scurgerea apei = şur: a ploua, a se scurge, a picura.
şus: zgomot puternic, a omorî, a distruge = şus: a distruge, a ruina, a răsturna, a împrăştia pe jos, a tăia departe.
Şusu: nume de familie din Sadova – Suceava = şusu: puternic, a răsturna.
şusur: zgomotul făcut de apele curgătoare sau frunzele mişcate uşor de vînt = şusur: a ploua liniştit si timp îndelungat, sunetul scos de grătarul încins.

ta: formă arhaică pentru cuvîntul tată = ta: fire, a conduce, a sprijini, autoritate, a tine trează mintea, a sfătui, a semăna.
tac: a întrerupe o discuţie = tac: a renunţa, a părăsi, a abandona, a fi nepăsător, a se despărţi, a opri, putere, autoritate.
tachina: a se preface că nu ştie, că nu recunoaşte = tachim: a face, a înceta vorba, a se preface că nu recunoaşte.
tagă: negare, tăgadă = taga: şmecherie, a sesiza un înţeles, a tine mintea trează, a jigni, autoritate, închisoare, a întemniţa.
tagmă: clan, cin, organizaţie, ceată de prădători = tagme: a pricepe, a avea grijă, seceră cu tăişul ascuţit, a ucide, a tăia.
tah: persoană care scrie repede = tah: a aduna, a înmulţi, a adăuga, a repeta.
tal: porţiune de pămînt, parcelă = tal: lărgime, amploare, a lărgi, a lăţi.

taman: tocmai, chiar, mai ales = tanman: credincios, pur, demn de încredere, a deveni îndemînatic, sprinten, generos.
tană: pîclă, ceată = tan(a): rece, frig, răcoare, calm, a tremura, a răci, a răcori.
tapă: tăietură la capăt de lemn pentru îmbinare cu altul = tapa,tab-ba: parteneri, a se uni, a fi împreună, a strînge, a lega.
tasca: traistă mică din pînză sau piele = tascarin: casetă împletită din nuiele.
tălpi: parte a labei piciorului sau a încălţămintei care se foloseşte la mers, parte componentă a unei sănii care ajută la alunecat, bază, fundaţie = talpi: partea lată a unui lucru, a întinde, a lăti, a lungi, lărgime, a umple cu, a desface.
tăr: persoană care asigură ordinea publică = tar: a executa, a decide, a hotărî, a stabili, a pune capăt la, a se interesa.
teamă: frică, îndoială, suspiciune = te-am(a): a fi speriat, a înfrunta, a ataca.
temeni: a se pleca în fata cuiva în semn de salut, se ploconi = temen(i): perimetru, bază, fundaţie, platformă, soclu, tron.
teş: încovoiat, vită cu coarnele crescute înapoi, semn de hotar dintr-un copac tăiat = tes: natură, soi, fel, fiecare cu ele.
tetea: tată, bunic, străbunic, frate mai mare, om în vîrstă, unchi = te-te: a se apropia, a se întîlni, a se asemăna.
tiamăt: teamă = Tiamat: spirit al neamului emeş care din haosul absolut a făcut lumea materială si lumea spirituală.
timar: tăbăcar, cel care tăbăceşte pieile = ti-mar: tolbă din piele pentru săgeţi.
tină: noroi, pămînt, lut = tina: tare, solid, durabil, pămînt.
tîlhar: hot, lotru, ceată de răufăcători = tîlhar: mulţime, ceată de hoţi, gaşcă.
tîlui: a se întîlni, a nimeri = tila: a se întîlni, a locui, a realiza, a dura, a sta.
tog: proprietate prin comasarea unor terenuri, luminiş în pădure, fînat, adăpost în cîmp = tog,tug: proprietate, a lua, a tine, a sti, a procura, a primi, a recunoaşte.
toi: zgomot, ceartă, încăierare, luptă, tărăboi = toi,tu(i): bătaie, a bate, a tine, a opri, a obţine o victorie, a sparge, a rupe.
tucu: diminutiv pentru tată = tucu: adevărat, bun, a recunoaşte, a procura, a primi, a tine, a şti, a strînge în braţe, a înveli.

tui: tîcnit, cam nebun, sui = tu(i): slăbiciune, defect, cusur, boală, a fi bolnav.
tun: a pungăşi, a păcăli, a da o lovitură în afaceri = tun: buzunar, pungă, sac, a băga în buzunar, a fura, a ascunde.
tur: spaţiu delimitat, pachet, legătură, sul = tur: ocol de oi, grajd, staul, a repara, a îndrepta, a micşora.

u: expresie de uluire sau nemulţumire, a plînge, a gîfîi la bătaie = u: expresie de protest, a plînge, a gîfîi la bătaie, luptă.
ua: expresie care exprimă starea de somnolentă = u-a: somn, odihnă, repaus.
uib: orbeşte, la noroc, pe nimereală = ub: cavitate, gaură, groapă acoperită cu frunze, cocioabă, a săpa, a băga în pămînt.
ucid: a omorî, a chinui pînă la moarte = ucid,u-gid: acţiune violentă, luptă, a se dezlănţui, a smulge, a înhăţa, a rupe.
ud: plin de apă, udat de ploaie, lapoviţă, burniţă sau zăpadă, transpirat datorită unui efort fizic deosebit sau expunerii îndelungate la soare = ud: soare, lumină, strălucire, vioi, sprinten, zi, vreme, furtună, ploaie, a se dezlănţui.
udu: a ieşi cu udu, a urina = udu: a evacua, a nu lăsa pic de murdărie, a se însenina, îndemînatic, persoană ruşinoasă.
uh!: strigăt de supărare sau oboseală, duşmănie = uh: a scăpăra, venin, răutate, duşmănie, amărît, chinuit.
uman: cunoaşterea firii omeneşti, apropiat de ce este omenesc = umun: a cunoaşte, deschis pentru ceva important.
unchi: fratele unui dintre părinţi, om bătrîn, persoană cu prestanţă = unchin: adunarea satului, adunare populară.
ung: a investi cu o funcţie publică, a pune să conducă = ung: popor, rude, familie, a aduna, a strînge, a fi împreună.
ura: strigăt de bucurie = ur-ra: a radia, a străluci, a fi mulţumit.
urdu: expresie cu care se întorc oile cînd pleacă pe neaşteptate = urdu: slujitor, subordonat, sclav.
urî: a băga groaza în cineva, a duşmăni= uri: cîine, fioros, duşman, a tremura, a înrăi cîinii cu sînge, a aţîţa.
ursa: ursoaică = ur-sa: a rage, a mugi, a zbiera, cîine mare.
ursan: om voinic, om mare, tare cît un urs, plin de fortă = ur-sang: războinic, erou, om tînăr, întîiul, în frunte.

Urucu: nume de persoană = Uruc: unul din centrele civilizaţiei emes.
usuc: grăsimea care iese pe lîna oilor, împreună cu praful formează o substanţă lipicioasă si murdară = usuc;usug: murdărie, mizerie, femeie în perioada critică.
us: expresie cu care se alungă păsările = us: a goni, a bate, a fugări, a sili.
usur: zeciuiala morarului pentru grîul măcinat = usur: taxă pentru vînzarea produselor în piaţă.
uz: rîu în judetul Bacău = uz: culme, versant, a merge departe, a transporta.

za: împletitură din sîrmă care proteja corpul luptătorilor în bătălii = za: a atîrna, a legăna, a face zgomot, a face larmă.
zabală: tijă din lemn sau metal pusă în gura calului dintr-o parte în alta si fixată de hamuri, cu rolul de a-i controla mişcările = zabalam: bucată de lemn din ham.
zaghie: ţesătură ţărănească groasă din lînă si colorată în dungi late negre ce alternează cu dungi roşii sau portocalii, ţesătură din care se făcea îmbrăcămintea puşcăriaşilor si care i-a dat si numele = zag-hi-a: impozit oficial, obligaţie legală, încălcarea a acestor obligaţii duce la ...zaghie(puscărie).
zar: broască de la uşă = zar: a întoarce, a răsuci, a roti, a lega.
zară: rază de lumină, lumina din depărtare = za-ra: rază de lumină.
zăhăi: a împrăştia, a risipi, a face dezordine = za-ha(i): dezordine mare, a fugi, a părăsi, a ascunde, a distruge.
zălog: garanţie, chezăşie, obiect dat spre păstrare într-o afacere drept garanţie = zalag: clar, de mică greutate, strălucitor.
zer: produs secundar din lapte după ce se obţine brînza = ze-er: a da drumul la cîini, a arunca afară, a aluneca.
zi: perioada dintr-o rotaţie a Pămîntului în jurul axei sale, în care se vede lumina = zi: lumina zilei, briză, viu, a răsări, a se zări, a se deştepta, a se ridica, a creste, a se înălţa, cer, la înălţime mare, înalt.
zid: construcţie din pămînt, chirpici, piatră sau cărămidă cu scopul de a realiza o clădire sau a realiza un mijloc de apărare =

zid: a întări, a fortifica, ordin, dreptate, adevăr, legal, neclintit, ferm, justificat.
zise: a spune, a afirma, a zice = zi-se: a vorbi despre măcinat, a vorbi despre calitatea făinii.
zitie: turtă din tărîţă de grîu = ziti,zidi: făină de grîu, masă, a mînca.
zînă: personaj feminin fantastic din basme închipuit ca o femeie foarte frumoasă si foarte bună, cu puteri supranaturale si cu darul nemuririi = za-na: nălucă, apariţie neaşteptată, păpuşă, origine, sanctuar.
zobi: a sfărîma, a zdrobi, a strivi = zobi,zubi: seceră, a înhăta, a distruge, a trage, a nimici. Neamul emeş folosea seceri făcute dintr-un suport de argilă arsă, lemn sau os cu un canal pe partea interioară unde se fixau cu bitum mici plăcute de cremene care formau partea cu care se tăia.
zoli: a se frămînta, a se zbuciuma = zu-li: a rîde, a lua în zeflemea.
zor: grabă, începutul zilei, perioada cînd se fac rugăciunile de dimineaţă = zor,zur: sacrificiu, rugăciune, a oferi, a ruga.
zulum: nedreptate = zulum: a dispreţui, a face de ruşine, a jigni, a batjocori.
zum: sunete scoase din gură pentru a imita o melodie cîntată(prin ciupire) la un instrument cu coarde = zum: gură, a perora, a tîşni, a curge în şuvoi.
zur: zgomotul făcut de boabele care sunt turnate într-un vas, zgomotul făcut de apa care curge într-un vas, zgomotul făcut de un mijloc de transport care merge pe un drum denivelat = zur: a zgudui, a se cutremura, a aranja, a duce, a oferi.
zurzur: podoabă, expresie ce se găseşte în dansul căluţului de Anul Nou în nordul Moldovei ,, hop zurzur căluţii mei'' = zur-zur: a se zgudui, a se scutura, a se clătina, albină.

Cuvinte care se găsesc identic sau apropiat în emegi, româna veche si engleză.

a: interjecţie care exprimă uimire, uluire, nedumerire sau articol = a: interjecţie – vai!; prepoziţie – unde, cînd, încotro, arată mişcarea, articol – sufix cauzal, [a: uimire, mirare, nedumerire].

aga: conducător, sef militar = aga: coroană, regalitate, faimă, [age: vîrstă, a îmbătrîni].
agil: abil, priceput, istet = igi-il: a direcţiona ochii spre, [agile: vioi, sprinten]. ah,ahi: nedumerire, aprobare, confirmare, a încuviinţa o acţiune, a primi o răsplată = ah,ahi: a se grăbi, arogantă, trufie, a fi de partea cuiva, răsplată, [ah!].
altar: locul unde se aduc ofrandele sau se fac sacrificiile într-un cult religios. Neamul emeş avea o religie monoteistă cu An în frunte ca entitate spirituală ce reprezintă veşnicia si de unde vin toate. Ziguratele erau construcţii atît cu caracter laic dar si religios, aveau forma unor piramide în trepte iar în vîrf exista un altar unde se aduceau ofrandele si sacrificiile = al-tar: a ciopli cu o unealtă, a îndepărta prin tăiere, a delimita, a finisa, a grava [altar: altar].
am: posesie, existentă = am: a fi, [am: a exista].
an: unitate de măsură a timpului, format din 365 de zile si cuprinde o rotaţie completă a Pămîntului în jurul Soarelui. Vechile populaţii percepeau anul ca o veşnică schimbare de două anotimpuri, vara si iarna determinate direct de ciclul agrar. Vara începea odată cu perioada muncilor agricole (martie-aprilie) si se termina cînd se aduna recolta (septembrie-octombrie), după care venea iarna iar Anul Nou era sărbătorit în luna martie ca o sărbătoare a renaşterii si reînvierii. Această tradiţie s-a păstrat la români pînă la începutul secolului XVlll.= an: lumină, cer, rai, An Nou, seminţe, ciorchine, înalt, [an: excelent].
angara: obligaţii impuse în trecut ţăranilor peste cele legiuite, muncă fără plată, corvoadă, belea, greutate, necaz = a-ngar: a acţiona puternic, a persecuta, a rezista, a subjuga, [anger: mînie, violentă].
are: cuvînt care arată posesia unui obiect sau a unei însuşiri de caracter = a-ri: a da naştere, a zămisli, [are: a avea].
argument: suportul unor idei, posibilitatea de a convinge pe cineva, probe în dovedirea unor afirmatii, mijloacele prin care se realizează o demonstraţie = adament: argument, luptă, bătaie, [argument: dovadă, argument].
aria: suprafaţă de teren pregătită special pentru treierat, bătutul fasolelor, depozitarea cerealelor provizoriu pe cîmp. Se smulg

buruienile, se nivelează terenul de muşuroaie iar pentru bătutul fasolelor se întinde pe arie pînze de dimensiuni mari = a-ri-a: întindere mare, desert, pustiu, district, spaţiu delimitat, [area: arie, suprafaţă de teren].
as: exprimă o poftă, o stare de nemulţumire = as: dorinţă, blestem, a pofti, a visa, a dori, a blestema, [as: ca si, pentru că].
at: cal bun, armăsar = at,ad: a trimite, a plimba afară, chiot, tată, [at: după, la].
ba: a behăi = ba: lînă, tunsoare, a scoate sunete, a purta [baa: a behăi].
baba: femeie bătrînă, femeie grasă si fără putere datorită vîrstei, care se ocupă cu ghicitul, în familie are grijă de copiii mici = ba-ba: a da, a împărţi, a prezice, caltaboş, terci din malţ încolţit, [babe: copil mic].
bag: acţiunea prin care un obiect sau fiinţă se introduce într-un spaţiu închis = bag: cuşcă, a închide în cuşcă [bag: a vîrî, sac, pungă, a şterpeli, tolbă, a aduna, a se umfla].
bal: scandal, tărăboi, balamuc, mulţime, agitaţie = bal: a săpa un canal, a canaliza, mulţime, [ball: mulţime, zgomot].
ban: mare dregător în Muntenia, conducător al Olteniei care răspundea numai în fata domnului si avea drept de judecată = ban,(ba-na): măsură adevărată, înclinare a capului, a se pleca, [ban: a interzice, a se pleca].
banda: grup de persoane care au scopuri comune sau pun la cale acţiuni comune, în realizarea celor propuse se sprijină reciproc = banda: sprijin, suport, a sprijini, a susţine, impetuos, fioros, pătimaş, [band: grup, ceată, echipă].
bara: obstacol din lemn sau din metal care se pune pentru a opri accesul pe un drum, blocarea unei căi de acces, obstacol natural care limitează orizontul = bara: a întinde, a desfăşura, a dispărea dincolo, a fi lungit, [bar: bară, barieră].
barbar: persoană violentă care distruge totul în cale, denumire dată de greci persoanelor străine de limba si tradiţiile lor = bar-bar: a se dezlănţui, a zdrobi, a lua cu asalt, străin, iscoditor [barbarian: violent, sălbatic].
barim: cel puţin, limită inferioară a unor reguli sau interese care condiţionează începerea unei acţiuni= bar-rim: tinut uscat, sterp, secetos, lipsit de resurse. [barium: mare, întins].

bariu: mare, mult, arătos = ba-ru: a întinde, a lărgi, arogantă [barium: bariu].
bat: a lovi, a pedepsi = bat,bad: a se urca pe, suferinţă, încercare grea, dificultate, fortăreaţă, [bat: a lovi cu bastonul].
bază: partea de jos a unei construcţii care se află în pămînt si se realizează din materiale mai putin finisate, locul de pornire a unei acţiuni, omul simplu dintr-o societare ierarhizată = ba-za: persoană fără valoare socială, [bases: bază].
be: sunetul scos de oi cînd se rătăcesc sau le este foame ori sete, a behăi = be: miros urît, a zbiera, a căuta, [baa: a behăi].
be: a îndemna pe cineva să bea, a trage la măsea = be: a curge, a fi generos, a striga, îngînfare, a se afuma, a şterge, [be: a comunica, a bea].
beli: a jupui, a bate cu năduf = bel,bil: a vîna, a da ghionti, a arde, săpunealâ, a se încălzi, [belie: a defăima, a înjura].
bes: vînturi, gaze la stomac si intestine = bes,pes: a lărgi, pîntece, măruntaie, necazuri, [beshrew: a blestema].
bîze: muşte, albine = biz(e): a striga, a tipa, a alunga afară, [buzz: bîzîit, zumzăit, a bîzîi, a se afla în treabă].
boş: testicul = bos,pus: durere, mic, motive grave, [bosh: prostii, necazuri].
buba: umflătură cu puroi care apare în urma unei infecţii, iritaţie a pielii = bu-bu: puroi, bubos, a băga în foc, a arde, a apare, [buble: a face băşici].
buci: cur, a bate la buci – a primi bătaie, a lua la buci – a rămîne însărcinată = buci,pus: tare, a supăra, a mîhni, durere, îngust, suferinţă, durerile facerii, [buck: ţap, mascul, a se înfierbînta].
buluc: năvală mare, grămadă, droaie, toţi deodată, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = buluc,bulug: a se năpusti, a da buzna, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, musculos [bullock: bou].
bun: satisfacţie, reuşită, a se confirma o stare de fapt = bun: luminat, uşor, deschis, suplu, rar, [bun: coc].
buş: trîntă, lovitură, a culca la pământ, a bate = bus,pus: durere, suferinţă, voinic, tare, [bush: tufă].
campa: a întinde corturile, a tăbărî = canpa,ganba: piată, loc de vînzare, mulţime, a evalua, [camp: tabără].

cana: vas mic pentru băut lichide = cana: a tulbura, a agita, atent, [can: cană].
canon: chin, necaz, supărare mare, jale, constrîngere = canon,canun: urlet, strigăt puternic, [canon: muncă, regulă].
cap: extremitatea superioară a corpului omenesc sau cea anterioară a animalelor unde se află creierul, principalele organe de simt si gura, început, în fată = cap,cab: a fi atent la concentrarea gîndurilor, a creste atenţia, (figurativ) locul unde se măsoară si se cîntăreşte totul, [cap: capac, vîrf, culme].
car: mijloc de transport cu două sau patru roti folosit atît pentru deplasări cît si în lupte = car: a sosi la, a trimite, a mîna, a călători, a transporta, [car: car].
cara: a transporta, a duce, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face = car: chei, port, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face, a transporta, a scoate la păşunat, a jefui, a scăpa, a ieşi, a evada, [carat: cărat].
caz: sanşă, ocazie, apariţie = caz,gaz: posibilitate, şansă, a se ivi, a apărea, a se înghesui, a se certa pentru, [case: caz].
căpăra: a zgîrîia, a fierbe, a se înfuria, a scînteia = capari,gabari: a se confrunta, [caper: poznă, a se zbengui].
cer: a face o solicitare, a obliga la o decizie = cer,ser: a decide, a fi obligat, [cheer: a consola, a ajuta].
cică: chipurile, vorba vine!, cam aşa = cic,gig: a fi abătut, a părăsi, a respinge, ignorant, întunecat, [check: mic, esec].
cin: clasă, tagmă, breaslă, dregătorie = cen,sen: ceartă, dispută, luptă, gîlceavă, tărăboi, [kin: înrudit].
cioc: gest făcut la petreceri prin atingerea paharelor sau a cănilor după care se bea continutul si are semnificaţia de noroc, belşug; gura păsărilor = cioc,sug: hrană, alimente, provizii, portie de hrană, [chuck: cioconit, mîncare].
cip: cîntecul păsărilor zburătoare care îsi invită partenerul la dans = cip,gib: a dansa, a se îndoi, gratie [chirp: a ciripi].
cir: terci subţire din mămăligă, turtă din făină de grîu si apă coaptă pe plită = cir,sir: a curge, a amesteca, a scufunda în apă, foc, [cheer: mîncare].
ciri: suflet, fire = ciri,giri: curat, a scoate la iveală, a admite, a închide gura cuiva, [cheer: stare sufletească, aclamaţie].

ciur: dispozitiv prin care se cerne = ciur,sur: lut pentru tăbliţe care era dat prin ciur si apoi modelat pentru scris, [churn: a agita, a frămînta].
cît: a alunga mîţa şi semnifică ,,du-te la şoareci – chit" = cît, gid: a trage, a prinde, a strînge, a înhăta, [cats : pisică]. chendelă: lăuză, femeie care a născut un copil viu si sănătos aducînd bucurie familiei si comunităţii din care face parte = chi-enedi: bucurînd pămîntul, dansînd, [kind: amabil, specific, rasă, neam].
chenead: closet, privată, umblătoare = chi-enedi: bucurînd pămîntul, miscînd [kennel: cocioabă, bordei].
chilă: partea de jos a navei aflată sub apă pe care se fixează lateralele = chi-la: a observa, a fi atent la, a potrivi, a îndrepta, a lua în seamă. [keel: a răsturna, partea unui nave care stă în apă, a arunca pe spate].
chila: măsură pentru volum egală cu l litru = chi-la: măsură pentru lichide egală cu 1,2 litri [kilo: kilogram].
chiler: încăpere mică si retrasă, loc de taină, spatiu foarte mic într-un perete, firidă = chilim: grup de animale mici si fricoase, mamifer foarte mic [killer: ucigaş plătit, cel care te omoară pe la spate].
chili: a ascuţi, a pregăti o unealtă pentru tăiat, a pili = chili: în totalitate, a roade cu pricepere [kill: a pregăti pentru tăiat].
chin: muncă istovitoare = chin: muncă, timp de lucru, a pune la muncă, a se crispa, muncă istovitoare, [kine: a intimida].
chindie: timp al zilei către apusul soarelui, masă luată de lucrători la cîmp pe la orele patru după amiază, concert de seară dat de muzica domnească, instrumente muzicale asemănătoare cu toba mare, dans tărănesc asemănător cu sîrba = chi-enedi: bucurînd pămîntul, dansînd, veselind, [kind: specific, propriu, natură].
chingi: bucăţi de lemn care se pun pentru a întări o structură de lemn, fîsii de pînză sau piele din hamul cailor, prinsă de hloabe si folosită pentru protecţia abdomenului la cai, fîşie de pînză sau piele folosită pentru fixarea şeii, cingătoare de pînză groasă folosită pentru protecţia abdomenului la femeile însărcinate sau la oamenii care fac efort fizic deosebit, ,,a tine închingi" – a constrînge, a controla, ,,a lăsa din chingi" – a lăsa liber, ,,a-l tine

chingile” – a fi sau a se simţi în putere, a fi în stare = chi-en-gi: denumirea emegi a teritoriului dintre Tigru, Eufrat şi Golful Persic [king: rege, a conduce, a robi].
chip: stare de nelinişte, obrăznicie, scandal, gălăgie = chip,chib: a lega, a potoli, a linişti, a tine în frîu, a domoli [keep: a păstra, a retine, a înşfăca, a tine în captivitate].
chit: suman negru sau alb, tundră, a achita integral o datorie, a compensa o datorie = chit,chid: a aranja, a pregăti, a se strîmba, a merge, a nimeri, a cîştiga, a retrage, a şterge, a deposeda, a da, a dezvălui, [kid: a păcăli, a glumi].
chiti: a ochi, a trage la tintă, a pune la cale ceva, a aprecia, a tine socoteală = chi-ti: loc delimitat, rînduială, ordine obligatorie, a tinti [kitty: a aduna, a încărca, economii, a bate ţăruşi, a copleşi cu beneficii].
codi: a se frăsui, a-si da importantă, a vorbi mult si tare = codi,gu-di: a face zgomot, a vorbi tare, [cuddy: prost, nătîng].
cop: fund de cos sau de pălărie, urcior, cană de un litru, cofă, conţinutul unei căni, măsură de capacitate de aproape un litru = cop,cub: cos din trestie sau răchită, împletitor de coşuri sau rogojini, [cop: a prinde, a înhăţa].
cucu: pasăre de culoare cenuşiu-închis care depune ouăle în alte cuiburi iar puii sunt crescuţi de aceşti părinţi adoptivi, persoană singură care nu comunică cu nimeni si preferă singurătatea ,,singur cuc” = cucu: întuneric, umbră, culoare închisă, loc întunecos, [cuckoo: cuc].
cupă: vas pentru băut vin, vas de lemn scobit, folosit de ciobani la stînă pentru apă, lapte, caş, cofă cu care se ia mălaiul, unitate de măsură pentru lichide, cofă, oca, vasul cu care se ia vama la moară = cupa,gub(a): a opri, a pregăti din timp, a servi, a ajuta, a împlini, a pune deoparte, a curăţa, [cup: cupă, cană].
cur: fund, şezut, buci, anus, organ sexual feminin = cur: a atinge, a se ridica, intrare, ieşire, a intra, a elibera, a uimi, a fermeca, a da la spinare, des, stufos, proeminent, mare, [cur: mitocan].
cut: cal şchiop de un picior = cut,cud: a tăia, a răni, a blestema [cut: tăietură].
dagă: pumnal cu lama scurtă si groasă, în trei muchii, cu vîrf ascuţit, cu întrebuinţare şi semnificaţie religioasă şi socială =

da-ga: asociaţie, organizaţie, cameră, casă, grup conducător, drum , a se aduna, [dagger: pumnal].
dală: placă din piatră sau ceramică folosită pentru pardoseli. Neamul emeş, pentru că nu avea piatră suficientă a inventat cuiele din ceramică arsă si smăltuită. Aceste cuie se fixau atît pe zidurile exterioare si interioare cît si pe podea realizînd suprafeţe netede, rezistente si policrome = dala: ac, daltă, a găuri, a pătrunde [dale: vale, suprafaţă netedă].
dam: sură mică, grajd primitiv, bordei, adăpostul unei familii sărace, acoperişul capului pentru soţ şi soţie = dam: sot si sotie, cei care îsi duc viata împreună si vor lăsa în urma lor urmaşi [dam: femelă, femeie].
dar: obiect care se dă unei persoane ca recunoştinţă si respect, parte dintr-un întreg care se dă cu titlu gratuit, ofrande, jertfe, pomeni, realizări de excepţie în concepţia creştină, a împărţi, a distribui, a rupe, a fragmenta = dar: a împărţi, a rupe, a tăia, a culege, sticlă mică, pahar mic [dare: a îndrăzni].
dări: obligaţii către stat, domnitor sau boier, biruri = da-ri: a achita dintr-o obligaţie, a apăra [dare: a înfrunta, a provoca].
deduc: reţin, judec = di-duc,di-dug: a judeca, a deduce, [deduce: a deduce].
dig: construcţie pe lungimea malului unui rîu cu scopul de a feri de inundaţii sau de-a curmezişul cu scopul de a crea o acumulare de apă. Executată din pămînt si întărită pe partea apei cu faşine de nuiele sau cu plante care trăiesc în mediu umed = dig: a fi umed, domol, care poate fi exploatat [dig: săpare, a lucra cu sapa, a înfige].
doli: a ocoli, a curge lin = doli,dul(i): movilă, dîmb, morman, a se ascunde, a se adăposti, a se apăra, [dole: destin].
dop: obiectul care astupă o gură = dop,dub: a introduce tăbliţa într-un recipient, a umple, a păstra, [dope: a acoperi cu].
dosi: a ascunde, a acoperi, a feri vederii = dosu,dusu: coşurile folosite la curăţirea canalelor si purtate pe cobiliţă pe care lucrătorul nu le vede simultan, [doss: pat, a dormi într-un azil].
dubi: a tăbăci, a argăsi, (despre in si cînepă) a se muia, a se topi, a se destrăma = dub(i): recipient mare, a umple, a păstra, a amesteca, a vopsi, a aşeza [dub: a unge pielea cu grăsime sau cu răbuială, a păcăli].

dulu: a dezlega, a da drumul = dul(u): a aduna, a spune, a se supune, adăpost [dull: slab, plăpînd, durere].
dup: mers foarte apăsat, a alerga cu paşi grei, a dupăi = dup,dub: a lovi cu piciorul, a hurui, [dup: găgăuţă, a prosti].
egal: stare de echilibru, raporturi de reciprocitate perfectă, relaţii sociale bazate pe principii recunoscute si acceptate de toţi membrii comunităţii. La neamul emeş, judecarea pricinilor se făcea la templu care avea atît un caracter religios (loc pentru ceremonii religioase) cît si un caracter laic (aici se judecau litigiile dintre membrii comunităţii respective si tot aici se făceau rezerve de produse alimentare pentru perioade de criză). Ţăranii din Moldova istorică au în casele lor o cameră cu destinaţie specială numită ,,casa mare", ,,odaia mare", unde se tine zestrea, icoanele de preţ, lucrurile de valoare si se sărbătoresc evenimente deosebite. Aici toţi cînd se aşează trebuie să respecte rînduiala impusă de gazdă în desfăşurarea evenimentului = e-gal: templu, palat, [egal: zău!, pe legea mea!].
gad: pureci, păduchi = gada: rufărie, lenjerie de corp de in sau de cînepă, [gad: a hoinări prin, a umbla aiurea].
gagă: termen respectuos pentru femeia care te ocroteşte = gag(a): a da sau a cîrpi cuiva o palmă, [gag: a constrînge la tăcere, a-i pune căluş].
gaj: garanţie = gaj,gaz: posibilitate, a se certa pentru, a anula, [gaj: gaj].
gat: zăgaz din piatră făcut de-a curmezişul unei ape curgătoare pentru a prinde peste = gata,gada: a termina o ţesătură, plasă, a prinde, a păzi, [gate: poartă].
găman: mîncăcios, găucios, lacom = gamun: grăunte de chimen, a aduna mîncare [gammon: suncă, a afuma slănină, a trage pe sfoară].
ger: frig puternic, scăderea temperaturii pînă la îngheţarea apei si distrugerea vegetaţiei = ger,gir: a alerga, a fugi, a se grăbi, a aluneca, adăpost, a rezista [gear: îmbrăcăminte, viteză, a se grăbi].
geri: împerecherea porcilor = giri: rît, a mirosi, a face rod, [gir: cuplat, unit].
gig: sul de pînză, val de tesătură = gig: a fi descurajat, nedreptate, [gig: sul de pînză].

gheb: cocoaşă, umflătură, dîmb, înălţime, ridicătură = gheb,gib: a se îndoi, a se îndrepta, a se apleca, a se apăra de, întunecat [gibe: glumă răutăcioasă, a lua în rîs, batjocură].
ghidi: interjecţie care exprimă mirarea, ia te uită! = gidi: eclipsă, a se întuneca, a se întrista cerul, [giddy: ameţit, uimit].
grădină: locul din jurul casei de la tară = garadin: a aseza în clăi, maldăr, a strînge, a lega [garden: grădină].
gol: spaţiu fără utilitate, teren necultivat, om sărac lipit = gol,gul: a distruge, a face să dispară [gul: a înşela, naiv].
guleai: chef, petrecere = gu-la: larg, mare, a creste, a fi exaltat, a se pleca, a îmbrăţişa, gură, gît [gullet: gît, a da pe gît].
gurgurel: persoană dragă, mai ales cînd vinul este stăpîn pe minte = gur-gur: recipient de 10 litri pentru vin [gurgle: a murmura, a gînguri].
guturai: secreţie a nasului, răceală = gu-tur: secreţie a nasului, [guttural: cu nasul înfundat, vorbire pe nas].
gut: porumbel = gut,gud: cuib, mulţime, scurt, mic, a sălta, a fîlfîi, a zbura, [gut: a curăţa de, a se curăţa].
hală: furtună, ploaie puternică = ha-la: a spăla, a izvorî, a curge, revărsare, fugă, direcţie, [hale: viguros, puternic].
hap: cacealma, hoţie,a trage pe sfoară = hap,hab: a descoperi necinstea, durere, a hărţui, a bate, [hap: întîmplare, soartă].
haram: afurisit, blestemat, degeaba, venit de pe drum = ha-ra-an: cale, drum, necunoscut [haranque: vehement].
hat: fîşie subţire de pămînt nearat care delimitează două proprietăţi = hat,had: precis, delimitat, [hatch: limită, linie].
hăti: a asmuţi cîinii, a zgîltîi pe cineva, a ghionti = hati,had(i): scandal gălăgie, nevinovat, [hate: a urî, a duşmăni].
hata: belea, pagubă, necaz = hata,hada: a se usca, a seca, nenorocire, belea, [hate: ură, belea, duşmănie].
hi: expresie cu care se alungă sau se opresc cîinii din lătrat = hi: a se pregăti, a alunga, a se gudura, [hi: noroc].
hîră: ceartă, neînţelegere, zîzanie = hir(a): a da naştere, a ceda, a accepta, [hire: plată, a angaja, liber].
hop: obstacol, săritură = hup: atlet, a sări, rîpă, adîncitură, a învinge, [hop: săritură].
hop: a ţopăi = hup: acrobat, a sări, a ţopăi la războiul de ţesut, [hop: a sări].

hoţ: cel care fură sau pradă, timpul favorabil al acţiunii este în zori de zi cînd stăpînii dorm iar dimineaţa au ocazia să constate paguba, cel ce umblă în zori de zi pe căi lăturalnice = hoţ,hud: adăpost, zori de zi [hot: ilegal, de contrabandă].
hudă: casă, locul de unde omul îşi începe ziua = hud(a): adăpost, vizuină, zori, dimineaţă, [huddle: a se ghemui unul în altul, mulţime].
hui: a ocărî, a certa, a cicăli = hu(i): nevrednic, slab, amărît, a rupe, a supăra [hue: strigăt, chiot, strigăt de atac].
hulă: om rău, de nimic, blestem = hu-la: a vorbi de rău, a face necazuri, a înjura, a blestema, a defăima, [hole: cusur].
huş: a fi supărat pe cineva, a alunga nişte păsări = huş: nesăbuit, furios, a fi mînios pe cineva, [hush: a înăbuşi, tăcere].
ie: da, asa e!, desigur!, întocmai! = i-i: a da de, a zări, a lăsa, a trimite [yes: da].
ira: strigăt de supărare cînd copii fac dezordine, mînie = ira: divinitate emeş a dezordinii, supărare [ire: mînie].
jap: a bate foarte rău, a jăpăi = jap,sab: a rezista la un atac, a opri, a doborî, a sparge afară, [jab: a bate, a lovi].
jar: a pune pe jar, a face scandal = jar,sar: cineva care strică sau îngrijorează, a fugi dincolo, a goni, [jar: a se certa].
jude: demnitar cu atribuţii judecătoreşti si administrative, stăpîn de rumâni, principe, judecător, judeţ, primar, conducător = jude,gu-de: a chema, a judeca, a opri, a se sfătui, a stăpîni, a striga, a porunci, a spune, [judge: a judeca, a aprecia].
jug: dispozitiv la care trag boii la car, instrument de tortură = jug,sug: porţie de hrană, alimente, provizii, [jug: a băga la zdup, închisoare].
jur: jurămînt = jur,gur: a cresta, a însemna pe răboj, a protesta, a contrazice, a se pleca, a stăpîni, a înceta, [jur: jurat].
lac: acumulare mare de apă realizată prin îndiguire = lac,lag: a se umfla în dimensiune, a se îngrămădi [lake: lac].
leg: testament = lag: liturghie pentru meditaţie, a se strînge la masă, a împărţi averea, tînăr, a cunoaşte [leg: escroc].
libir: persoană care decide în nume propriu, liber = libir: a duce o anumită viată, a locui, a trece, [liberty: libertate].
lip: jeg, murdărie pe corp, rapăn = lip,lib: a unge cu grăsime, a murdări, [lip: obraznic, nesimţire].

lipi: a pune un strat peste, a unge, a murui, a se apropia de = lipi,lib(i): a unge, a întinde[lip: a atinge cu buzele, a săruta, a fi aproape].
litie: slujbă ortodoxă pentru binefaceri şi belşug = litim,lidim: a primi, a cere, a accepta, a cuprinde, [litany: litanie].
local: ce aparţine de o anumită localitate, ţinut = local,lugal: stăpîn, om cu stare materială bună, rege, [local: de loc].
lugu: a duce cu vorba, a trage pe sfoară, a fi escroc = lu-gu: a înşela, a fi escroc, a nu fi corect, [lug: rîmă, vierme].
ma: mamă = ma: a se naşte din, a naşte, a ajunge la maturitate, familie [ma: mamă].
madea: temă, pricină, afacere, chestiune = ma-da: domeniu, zonă, pricină, [madden: a supăra, a enerva].
malac: om robust, om mare = malac,ma-lag: apărător, susţinător, om puternic, a lega, a se întări, [male: bărbătesc].
mami: cuvînt de alint pentru mamă, femeie care a născut sau are în creştere copii = mami: divinitate emeş, care a făcut din lut, după chipul ei, şapte bărbaţi şi şapte femei, a suflat viată asupra lor dînd naştere neamului omenesc, mit care se găseşte identic în Biblie, [mammy: mamă].
muma: mamă, cea care perpetuează neamul si comunitatea = mu-mu-a: pe vremea tuturor familiilor(a strămunilor), pe vremea cînd indivizii aveau cunoştinţă de strămoşul lor comun, [mummy: mamă].
man: nume de persoană = man: partener, asociat, pereche, bogăţie [man: soţ].
mangă: surpătură în mal, prăpastie, drum sub nivelul ogoarelor din jur care poate deveni impracticabil în perioade ploioase sau cînd viscoleşte = mangar: încărcătura maximă a unei bărci, [mangy: stare proastă].
masa: obiectul pe care se aşează bucatele pentru a fi mîncate, acţiunea de a mînca = ma-sa: un cos cu alimente, [mash: amestec de malţ cu apă fiartă, terci].
maz: sumă de bani majorînd miza iniţială, în plus, acţiune nesăbuită = maaz: exuberant, dans femeiesc [maze: confuzie].
meal: pămînt alb, bun de spoit casele = mea-lu: cît de mult, [meal: praf, pudră].

melic: inflamarea glandelor de la gîtul cailor = meli: gît, arzător, fierbinte, beregată, omuşor, faringe. [melee: încăierare].
meritu: faimă, reputaţie = mi-ri-tum: un instrument muzical, [merit: valoare, a merita].
mesi: a sta la masă, a chefui = mes(i): a dărui ceva, a înzestra, a oferi, a da cu adevărat, [mesh: tocană, terci].
mili: a fi cuprins de milă, a se îndura = mili: voce, a spune, a ruga, a face gălăgie, a străluci, adevărat, [mile: milă].
mină: săpătură subterană de unde se extrag minereuri = mina: belşug, tovarăş, a se asocia cu, a convieţui, [mine: mină].
mizer: sărac, nevoiaş, cu haine murdare sau rupte = me-ze-er-ra: zdrenţe, haine murdare, a murdări [misery: mizerie].
moace: figuri, oameni prosti si blegi, leneşi, tonţi = moace,mu-a-se: pentru că, deoarece, persoane cunoscute, flecari [mock: batjocură, bătaie de joc].
mod: fel, soi, manifestare, reacţie, trăsătură = mud: ticălos, mişel, a pipăi, a întuneca, a slăbi, umbră,, vag, [mode: fel].
mot: smoc, pămătuf = mot,mud: a purta, a se înfrumuseţa, a creste, a lăsa să crească barba, a se ivi, [motes: fire de păr].
mu: sunetul pe care în scot vitele cînd rag = mu: gură, a scoate sunete, a mugi, a gîfîi [moo: a mugi].
muc: secreţie nazală, scurt, mic, prăpădit = muc: scurt, mic, a scoate la iveală, a şterge, a arunca, [muck: murdărie].
mul: catîr, pornirile nărăvaşş al acestuia = mul: scandal, pasiune, [mule: catîr].
mulă: om lipsit de energie, bleg, prost, greoi = mu-la: vechil, om rău, netot, [mull: încurcătură, confuzie].
muma: termen foarte vechi pentru mama, cea care perpetuează neamul si comunitatea = mu-mu-a: pe vremea tuturor familiilor (a străbunilor), pe vremea cînd indivizii aveau cunoştinţă de strămoşul lor comun, [mummy: mamă].
mur: perete, zid = mur: a înconjura, a încercui, a păzi, a apăra, a sfărîma, zăbrele, gratii, [mure: a întemniţa].
mut: persoană care nu poate vorbi = mut,mud: a fi speriat, a speria, a îngrozi, a întuneca, [mute: mut]. mutul: personaj din dansul căluşarilor, dans care se face în unele faze în jurul unui băţ = mutul,mudul: stîlp, a pune un băţ, a priponi, a juca, a dansa, [mutual: reciproc].

nas: organul de miros al omului = nas,nus: ou, bot, a ieşi in fată, a instiga, a îndemna, [nose: nas].
naz: moft, capriciu, năravˇ, sucealăˇ = naz,nuz: a ieşi în fată, a instiga [naze: cap, promontoriu].
nilă: milă, a manifesta înţelegere pentru o persoană în suferinţă = ni-la: a micşora umilinţa unei persoane [nil: nimic, zero, fără valoare].
nic: mic = nic,nig: lucru de preţ, a fi important, mic, a păstra cu mare grijă, a preţui, [nic: crestătură în lemn].
ninii: bîzîitul ţînţarilor = nini: a recunoaşte, a supăra, mulţime, [ninny: prost].
nip: lume, mulţime = nip,nib: mulţime, frică, nemulţumire, agitaţie, violentă, [nip: ciupitură, bîrfă, agitaţie].
nir: ulei sfinţit cu care se ungea capul domnitorului la încoronare, se făcea semnul crucii pe pereţii casei, sau se ungeau diferite părţi ale corpului aflate în suferinţă = nir: prinţ, a atinge, a da, a se ridica, victorios [near: aproape, lipit de, persoană de încredere].
no!: iacă!, uite!, ia aminte! = no,nu: aspect, a arăta cuiva, [no: fără, nici un].
nod: legătură între două sfori, cioturi, a căuta greşeli cuiva, loc de întîlnire = nod,nud: a aranja, a merge de-a lungul, a fi, a sta ascuns, a minti, a urzi o intrigă, [node: nod].
nosa: cuvînt ce exprimă un îndemn la acţiune; ei!, hai! = nusa: a greşi, a începe o nouă acţiune, a repeta o acţiune, [nose: a se conduce după miros].
nud: gol, fără îmbrăcăminte, dezbrăcat = nud: a se culca împreună cu, a pune jos, a se întinde, a oua, a dormi, [nud: gol].
odiu: ură, scîrbă = odu,udu: a zdrobi, a înfige cu putere, a se dezlănţui, [oddly: ciudat, straniu].
odor: miros, mireasmă = odol,udul: văcar, mirosul specific de taurine, [odour: miros neplăcut].
oh: nemulţumire, supărare sau linguşire = oh,uh: a fi iritat, a fi supărat, a scăpăra, a linguşi, venin, răutate, [oh!].
pac: pungă în care se tine tutunul, legătură, pască = pac,pag: a ocroti, refugiu, a pune la adăpost, [pac: balot, legătură].
padi: cuvînt cu care se îndeamnă la mers caii de la căruţă = pad(i): a încuraja, a conduce, a arăta, chemare, [pad: drum].

paha: diavol = pah(a): escroc, labă, picior, braţ, stîlp vertical, [pah: phuuuu!].
pap: îndemn adresat copiilor mici să mănînce = pap: tată, frate, a încuraja, a îndemna, a îngriji, a tine, [pap: terci].
pat: suport pentru dormit = pat,bad: a fi generos, a apărea, a închiria, perete, zid, a se urca pe, a se căţăra, [pat: a mîngîia, a întinde].
păca: a supune, a îmblînzi = paca,pag(a): cuşcă, colivie, a închide în cuşcă, a ocroti, a apăra [pack: a se aduna, a strînge].
pădăi: a se găti, a curăţa, a vărui = pa-da(i): o funcţie publică, a arăta arogantă, a conduce spre [pad: a merge pe jos].
păs: durere sufletească, chin, necaz = păs,pus: durere, suferinţă, a chinui, a supăra, [pass: a depăşi, necaz, a muri, a dispărea].
păsi: a merge încet, a fi sigur de sine = pase: picior, a păsi cu arogantă, [pass: a înainta, a trece, a circula].
păţ: păţanie, păţău = păt,pad: a jura pe, a înjura, a găsi, a dovedi, a cerceta, a dezvălui, [patch: a improviza din bucăţi].
pec: brutar, brutărie = pec,pes: palmă, partea din fată a palmei, a lungi, a lărgi, preţios [peck: merinde, mîncare].
pil: bici cu coadă scurtă făcut din curele împletite sau din vînă de bou, gîrbaci, biciuscă, harapnic, lovitură dată cu acest bici, pisălog = pil: a fi întunecat, confuz, neclar, ascuns, nestiut, mizerabil, a mînji, a defila, [pile: a îngrămădi, a strînge].
pil: leac, remediu, medicament = pil: neclar, ascuns, neştiut, a-si da importantă, [pill: pilulă, hap].
pilă: persoană care face trafic de influentă cu scopul eludării legii = pila: ascuns, neştiut, mîrsav, a se murdări, a pîngări, a defila [pill: situatie neplăcută].
pilă: minge = pila: rotund, ghem, a se umfla, a creste [pill: minge].
pipi: a urina, a curge în stropi = pi-pi,bi-bi: a picura, a curge, [pipi: a urina].
pis: a urina, a stropi cu urină butuci sau tufişuri = pis: mal, pîntece, a presimţi, stîlp, a sprijini, [piss: a urina].
pit: pitigoi, pasăre care îsi face cuibul prin găurire, în trunchiul unui copac = pit,bid: gaură, orificiu, a alege, anus, [pit: gaură în pământ, a ciupi].

plug: unealtă cu care se ară = pulug,bulug: hotar, a se uni cu o pană, margine, a încolţi, a creste, [plough: plug].
pot: a reuşi să facă, a crede că poate face ceva = pot,but: ritm, direcţie, a arăta, a întinde [pot: a culege, a doborî].
puchiri: a face ceva migălos, a migăli = pu-chiri: a iriga livada, a iriga prin şanţ fiecare copac [pucker: a încreţi].
pup: numele unor preparate alimentare făcute din făină de grîu, bucată de prescură, nume generic pentru mai multe plante = pupu,bu-bu: a rupe, a tăia din, a băga în foc, a trage afară, mugur, lăstar, a creste, a da frunza, [pup: căţel].
pup: sărut = pupu,bu-bu: a se aprinde, a provoca, a se înfrumuseţa, [puppy: persoană proastă si înfumurată].
puş: claie, grămadă de strujeni, efortul de a aduna = pus: bine legat, îngust, aranjat, grămadă, ordonat, [push: sprijin].
rac: crustaceu cu două brate cu foarfece cu care prinde prada = rac,rag: a răni, rană adîncă, a ucide, a trage, [rack: chin].
rac: boală gravă a cailor care se manifestă prin umflături în parte inferioară a picioarelor = rac,rag: a prinde rădăcini, rană adîncă, a provoca, a arde, mers legănat, a strînge, a trage, gîtar, a suferi, [rack: chin, a istovi de puteri].
raci: grătar = raci,rag(i): a înjunghia, a aţîţa focul, a roti, a trece, a trage, gălăgie, a arde cu flacără, [rack: grătar].
rad: a tăia de la rădăcină, a îndepărta totul = rad: a tăia de la rădăcină un copac, a tăia de la pămînt [rude: viguros].
rag: sunetele scoase de vite cînd se rătăcesc sau sunt bătute, plînset = rag: a lovi, a aduna în turmă, [rage: mînie, a se înfuria].
rai: tărîmul fericirii = ra(i): a radia, a străluci ca soarele, a vibra de, a uni, a măsura, a împărti, [ray: rază, a radia].
rara: încet, agale, domol, pe îndelete, rar = ra-ra: a netezi, a nivela, [rare: rar].
rapt: a smulge, a cuceri un teritoriu = rap: bandă, clică, fiare, cătuşe, a pune în fiare, a strînge, capcană, [rapt: răpit].
răi: a se înrăi, a slăbi, a tînji = ra(i): a înjunghia, a răni, a asasina, a se strînge, a suferi, a provoca, a se tîrî, [raid: asalt].
răpi: a umili, a pune la stîlpul infamiei = rap(i): a tiui, a tropăi, spiţă, neam, rasă, a pune la stîlpul infamiei, [rape: răpire].

rigă: rege = rig(a): a se înclina, a vrea, a dori, a supraveghea, a îngriji, a păzi, buzdugan, armă, [rig: ţinută, a găti].
rîma: a face rău, a duşmăni = rim: trupă, armată, mulţime, străin, a merge sigur de sine, inamic, a distruge, necaz [rim: a înconjura, a împresura].
rîp: o specie de peste, pietrar, fusar = rip,rib: a fi de rang superior, a fi mai bogat, a pleca departe, [rip: a spinteca].
rucă: jalbă = ruca,rug(a): a repune în drepturi, a restabili ordinea, a reaşeza, a plăti din urmă [ruckus: scandal].
sacu: obiect confecţionat din piele, in, cînepă, lănă sau piele în interiorul căruia se pot pune spre păstrare seminţe, boabe, lichide sau bunuri de valoare = sa-cu: braţ, legătură, boccea, mînecă, [sac: sac, pungă].
sadă: vrană la butoi = sa-du: măsură pentru lichide egală cu 24 sila (20,2 litri), [sad: trist, grav].
sagă: miros urît = sag(a): a sufla, a pătrunde, a strica, [sag: stare de deprimare].
sala: cameră de dimensiuni foarte mari folosită pentru întruniri sau ca depozit = sa-la: a întinde, a culca, a lungi, a desface năvodul, a desface legătura, a desface mănunchiul, a mătura, a lega cu funie, a înnoda, [sale: vînzare].
salut: salvare, fericire, bunăstare = salut,sal-ud: a aduce omagii, a respecta, a sosi la, a se întîlni, fericire, [salute: salut].
sanchi: a se lenevi = sanchi,sang-chi: a mînca alene, loc poziţie, a se mădărî, [sink: a se lăsa la fund].
sapa: a face un şanţ cu sapa, unealtă cu care se prăşeşte sau se fac alte munci agrare = sa-pa: a face un sant, [sap: a săpa].
satu: prima formă de organizare a unor comunităţi umane sedentare, aşezate în locuri uşor de apărat, vîrf de deal, platouri, înălţimi muntoase. Satele erau compuse dintr-un număr mic de case fiind înconjurate cu palisade si garduri înalte din trunchiuri de copaci, protejate de şanţuri adînci = sa-tu: înălţime, partea de sus, munte, a împărţi, hotar, a mărgini, vîrf, origine, teritoriu, loc, sanctuar, dreptate, ordine, [sat: a fi aşezat, a se cocota].
satu: senzaţia de saturare, sătul, abundentă, belşug, stare, lăcomie, îndestulare de produse alimentare = satu;sa-tu: a

împărţi, a rupe, bucată, morman, grămadă, [sate: a sătura, a potoli foamea cuiva].
sete: lipsă de apă din pămînt provocată de secetă, starea fiziologică a omului cînd are nevoie de apă = sete,sed(e): apă rece, răcoare, a se potoli, a se domoli, [set: rece, pregătit din timp].
sic: pămînt ce conţine calcar, folosit la zugrăvit = sic,sig: culoarea soarelui cînd apune, rosu-galben sau auriu, [sick: care are nevoie de reparaţii].
sichis: zgîrcit, a se realiza greu, puţin cîte puţin = sichil: îndemînatic, sănătos, în putere, natural, [sickly: cu greu].
sigă: substanţă minerală roşie care se găseşte în natură, sub formă de bolovani sau de nisip, cu care ţăranii trag brîele la ferestre si la case = sig(a): culoarea soarelui cînd apune rosu-galben sau roşu, [sight: vedere, a zări].
sîc-sîc, sîg-sîg: a enerva, a înfuria, a dispreţui, a batjocori, gest care se face prin lovirea pumnilor mîinilor pe verticală (de sus în jos) = sic-sic;sig-sig: lovitură repetată, a respinge, a strînge, [sick: abătut, descurajat].
sîn: fiu = sin: a da, a ceda, a dărui, a transmite, a prezenta, a se linişti [son: fiu].
sobori: a se strînge pentru a se sfătui = soboru,su-buru: adunătură, eveniment, a dizolva, [sober: cumpătat, calm].
sodal: ucenic, calfă care trebuie să rezolve lucrurile mărunte = sodal,su-dal: samar, pas, a păsi, a duce, [sodden: necopt].
sol: cel care aduce vesti, stafetă = sol,sul: om tînăr, puternic, îngînfat, a grăbi, a reuşi [sole: talpă a piciorului].
solemn: respect, cinste = solim,su-lim: veneraţie, faimă, [solemn: măreţ].
sudină: flăcău hărăzit ca soţ unei fete pentru căsnicie = su-din: liber ca un fluture, parte a căruţei sau plugului, [sudden: subit, lucru grozav].
sug: a înghiţi un lichid direct din vas sau din glanda ce-l produce = sug: a suge, a alăpta un copil, a dărui, [suck: sugere].
sug: sens figurativ pentru a jefui de bani sau bunuri, a jefui pe cei fără apărare, a bea dintr-un vas pînă la ultima picătură = sug: a persista, a jefui de îmbrăcăminte, a jefui pe cei fără apărare, a suporta, a suferi, [suck: gogoman, fraier, a suge].

suma: a pune la grămadă, a fi împreună = sum(a): ceapă, foile adunate în jurul miezului, din multe bucăţi, [sum: sumă].
şagă: vorbă, glumă = şag(a): a asculta, a spune, a fi atent la, curaj, stare sufletească, [shake: a impresiona, a speria].
şaf: hîrdău, ciubăr, vas de lemn din care mănîncă porcii = şah: porc domestic, a trăi ca porcii, a făta, [shaft: mîner de vas].
şal: ţesătură pentru femei ce acoperă capul si spatele = sal: a strînge, a limita, larg, deschis, a persista, [shawl: sal].
şam: ţesătură de in, bumbac sau lînă cu desene în relief = sam: a evalua, a vinde, a cumpăra, a plăti cu echivalent, [sham: prefăcut, şmecher].
şaniu: cu şalele moi, pocite = sa-ne-sa: rugăminte fierbinte, implorare, a se întrista, [shank: trup, fluierul piciorului].
şar: sir, dungă, nume dat adînciturii de pe diverse obiecte, şăntuleţ, crestătură, adîncitură, hotar = sar: a săpa, a înfige, a seca, a tăia, lungime, dovadă, a fi mulţi, [share: parte, a împărţi].
şed: a avea o poziţie stabilă, a se aşeza, a se pune, a se odihni, a fi calm, a se domoli = şed: apă rece, răcoare, a se răcori jos, a se pune, a se odihni, a fi calm, a se potoli, [shade: umbră].
şedă: în subordine, sub supraveghere = şedur: cocon de omidă, a lega cu fire, a dura, locuinţă, a trăi, [shed: sopron].
şef: astupătoare la horn ce se pune pentru a opri căldura după ce s-a stins focul = şeg: a tremura de frig [sheaf: legătură].
şip: sticluţă mică, vas mic în care se păstra leacurile = şip: descîntec, a descînta, a lecui, [ship: a trimite mărfuri].
şo: strigăt cu care se asmută cîinii = şu: putere, a da peste cap, a distruge, a atîţa, a arăta, a pîndi, a porni, [shoo: a speria].
şoc: cantitate de 60 de obiecte de acelaşi fel luate ca un tot = şoc,şug: portie de hrană, hrană, a împărţi, [shock: claie].
şod: ciudat, hazliu, nebun, poznas = şod,sşd: cerere, binecuvîntare, a implora, a veseli, [shod: a încălţa, a potcovi].
şona: a schilodi, a nenoroci în bătaie = şona,şu-na: par, pisălog, a zdrobi, a distruge, a pisa, [shon: a se feri de, a fugi].
şonc: schiop = şun: soartă, a distruge, a rupe, înjura, [shun: a evita pe cineva].
şoti: a face pozne, a face sotii = şuti: a face, a prinde, a lua, a înhăţa, a fi prins, [shoot: a da buzna, a da junghiuri].

şuc: izbitură, îmbrîncitură = şucu: a se apăra, a para o lovitură, [shook: izbitură, a clătina].
şucar: supărat, necăjit, revoltat = şucur: a se apăra, a para un argument, [shook: a scutura, a speria, a impresiona].
şum: miros specific greu de suportat = şum: a putrezi, a se prăpădi, a se strica, ceva de proastă calitate, [shun:a se feri].
şut: deschizătură în acoperişul unei case care permite pătrunderea luminii în pod, aerisirea sau ieşirea fumului, gaură = şu-tu: evadare, a scăpa din, a fugi, [shut: a închide o uşă, a închide în].
şuti: a lua, a prinde, a înhăţa, a captura, a prăda = şu-ti: a lua, a prinde, a înhăţa, a captura [shut: a prinde, a apuca].
taclale: vorbe în vînt, a povesti vrute si nevrute = tacalal: a începe, a povesti, a deschide, a da spre, [tickle: a linguşi].
tapa: a cresta un copac, a fi liber să tai cum vrei = tapa,dab-ba: om liber de obligaţi [tap: lovitură uşoară].
tel: sîrmă aurită din care se face beteala = til: a realiza, adevărat, viată, natură, a dăinui, [tell: a şti, a număra, a deosebi].
to: salut folosit între persoane cunoscute = to.tu: credincios, onest, demn de încredere, [to: la, pentru, după].
tub: cilindru gol pe interior folosit la transportul, păstrarea sau evacuarea unor bunuri sau produse, la aprovizionarea cu apă si în irigatii = tub: a pătrunde, a aşeza, a lipăi, a săpa, a vîrî, a deschide, a inunda, lac, [tube: ţeavă, canal].
tug: unealtă de lustruit piei în tăbăcărie = tug: a fi mînios, a fi supărat, a strînge în brate, a alătura, [tug: a trage, a lustrui].
uni: a strînge laolaltă, a aduna, a fi împreună = un(i): a aduna, a strînge, populaţie, rude, familie, [unite: a uni].
upi: cerealele care cresc fără grăunte, seci = upi,ubi: rod ascuns, mişcare repetată fără rezultat, a sădi rău, [up: sus].
urgie: nenorocire mare care se abate asupra cuiva sau a ceva, dezlănţuire violentă de forte ale naturii, prăpăd, comportare, faptă de om duşmănos, furios, furie, ură = urgu: ferocitate, ţipăt, strigăt, groază, [urge: a sili, a obliga].
uz: folosinţă, a acţiona într-o anumită direcţie = uz: distantă, înălţime, a se întinde, a goni, a lega, [use: întrebuinţare].
zanatic: aiurit, vesel, glumet = za-na-tac,za-na-tag: a lua în mînă o păpuşă, a conduce o păpuşă, [zany: bufon, neghiob].

zang: a face zgomot, a lovi puternic un obiect de metal cu ceva, a sparge un vas de lut = zang: a face zgomot, a sparge afară, a zdrobi, a izbi cu violentă, [zany: măscărici].
zel: credinţă, lucru făcut cu temei = zil: a fi fericit, a fi iubit, afecţiune, mîngîiere, mulţumire, plăcere, [zeal: ardoare].

Mai sînt cîteva sute de cuvinte eme-gi care se găsesc numai în limba engleză. Sînt cuvinte eme-gi comune cu limba franceză sau cu dialectele ei. Există cuvinte eme-gi si în limba germană dar acestea au o poveste pe care o las pentru viitor.

În lucrarea lui S. N. Kramer - Istoria începe la Sumer - am găsit cuvintele kalaturu, kurgaru, sarbatu, care sînt şi în limba română.
kala-tu-ru = licoarea vieţii, are în română cuvîntul călătoru cu sensul de a călători, a pleca la drum lung. În mediul arid din Ki-en-gi si în orice călătorie lungă, apa este elementul vital al vieţii (kala: provizii, a reface + tu: a aduce, a turna + ru: a face socoteli, a fi egal, bogăţie, butoi).
kurgaru = sămînţa vieţii. În limba română este cuvîntul curvaru cu sensul de om destrăbălat care întreţine relaţii sexuale cu oricine, afemeiat.
sarbatu = un soi de salcie, copac cu umbra deasă. Umbra acestui copac era căutată de cei care doreau să se odihnească. În limba română cuvîntul sarbatu are sensul de persoană sărbătorită iar petrecerile în mediul rural se făceau vara la umbra unui copac. Tot umbra copacilor era căutată pentru o clipă de odihnă impuse de sărbătorile religioase ca în expresia ,,sarbati”! cu sensul figurat – vă odihniţi!, petreceţi!

În dictionarul lui J. A. Halloran am găsit mai multe cuvinte fără explicaţie dar care sînt în limba română.
an-bir[A-SUD] Cuvîntul asud are sensul: a transpira, a uda o cămaşă sau corpul cu transpiraţie (a: apă + sud: a stropi, a răspîndi, a absorbi, a se întinde).
bibad[UZ.TUR] uztur = uz(us)-tu-ra. În limba română ustura: a arde, a irita, a supăra, durerea unei răni superficiale, iritatia produsă de un aliment iute sau cînd se sare cu burta pe luciul

apei (uz,us: coastă, pantă, a îndura, a chinui + tu: copil, tînăr, a face baie, a lovi + ra: a răni, durere, a rezista, scandal).
dabin[ZI.SE] În limba română cuvîntul zise: a spune, a vorbi, a transmite informaţii, a da de veste (zi: om, gît, suflu, confidente + se: a se înfierbînta, a fi mînios, ardoare).
dir[SI.A] În limba română sia este strigătul cu care se dă unei ambarcaţiuni comanda de mers înapoi (si: a se clătina, a transporta + a: apă).
durun[DUR.DUR] În limba română durdur: a certa, a batjocori, a căuta nod în papură cuiva, a dispreţui (dur: a locui +dur: a întrerupe respiraţia cuiva).
e-muhaldim[MU] În limba română mu: a mugi, a rage.
enku[ZAG-HI-A] În limba română zaghia: ţesătură groasă din lînă colorată în dungi negre alternînd cu dungi roşii si care este purtată ca fustă de femeile de la tară, haină uzată, îmbrăcămintea puşcăriaşilor formată dintr-o ţesătură groasă dungată cu gri si negru (zag: a lua pe umăr, sănătate, ordine, dreptate + hi: individ + a: a purta, loc, răsplată).
ga-an-zir[ŞE-KA] În limba română ceca: huhurez, bufnită, păsări care în tradiţia populară prevestesc o nenorocire sau moartea unei persoane (şe: căldură, foc + ka: a striga, casă).
gina[TUR.DIŞ] Turdaş este o necropolă din mileniul Vll î.e.n. din centrul României (tur: mic, firav, foarte tînăr + diş: unic, singur) Început?
ngarza[PA.LUGAL] În limba română paluga: om înalt, băţ înalt, prăjină (pa: creangă, a se înălta + lugal: om mare).
igi-sig-sig[PA.PA] În limba română cuvîntul papa: terci subţire pentru copii mici, îndemn de a mînca adresat acestora, omletă, mîncare ciobănească din caş si urdă prăjite împreună, lăptişor de marcă (pa: tată, frate, a alege, a căuta + pa: a arăta, a vrea afară, lăstar, a zbura, creangă).
isin[PA.SE] În limba română păsi: a merge cu arogantă, a fi plin de sine (pa: bărbat, a arăta, a conduce, a împodobi +se: stimă, a se uita la).
kislah[KI.UD] În limba română cuvîntul chiot: a scoate sunete specifice unui atac sau unui moment de bucurie (ki: fire, loc, a face legătura cu pămîntul + ud: a lua cu asalt, a se dezlănţui, strălucitor, vioi).

muru[SAL.UD.EDIN] În limba română cuvîntul salut: a se întîlni, a transmite omagii, a se respecta (sal: delicat + ud: sprinten, strălucitor, a sosi aproape de).
zeh[SAL.AŞ.GAR] În limba română cuvîntul salaşar: persoană care se ocupă cu găzduirea oaspetilor sau călătorilor (sal: larg, deschis, a umple cu, a împrăstia + as: cărută mică, a dori + gar: a adăposti, a primi în siguranţă, a avea încredere).Cuvîntul salaş: adăpost, locuinţă, ţarc, ocol.
engir[ME.EN.GI]. În limba română cuvîntul mînci: a mînca, a pofti pe cineva la masă (me: responsabilitate, a avea + en: acesta, aceasta + gi: seară, a da).
La cuvîntul eme-gi hus apare explicatia: rusu din akkadiană. Termenul este din eme-gi pentru că în limba română rosu are sensul de a fi aprins la fată de mînie, a-i arde fata de mînie, rosu de furie, culoare rosie.
La cuvîntul eme-gi u-bu-bu-ul se spune că vine din akkadiana bubu`tu. În limba română este cuvîntul bubuta: bubă mică, a arde, a produce durere; abuba: bubă neagră, bubă formată în gură; boboti: a produce bube mici, a înmuguri. Originea cuvîntului este eme-gi nu akkadiană.
La cuvîntul eme-gi (ngis)al-la-an, se explică = stejar (akk. lonword from allaanum: oak, alan, alun: tree). Cuvîntul este eme-gi pentru că în limba română alun = arbore.
La cuvîntul eme-gi buru(d), bur se precizează: akk. buuru = cistern, well. În limba română este cuvîntul buriu = butoi mijlociu, butoias, putina, deci cuvintul este din eme-gi..
La cuvintele kalag, kala, kal se dă explicaţia: to repair, mend, adj. strong, swift [GURUS +2-N 14 wagon pictogram] pe care o consider incompletă. Imaginea căruţei ar trebui interpreată şi în sensul unei deplasări(transport de marfă) pe roţi şi cine trage căruţa. În limba română cal, cale; căli, cala = locul de depozitare a mărfii pe o navă; celă = încăpere mică pentru păstrarea alimentelor si a unor obiecte; celar, colac, colăci = a înfăşura rotund, a pune la cale o afacere, a căsători, a uni. Din această rădăcină mai sînt cuvintele calari (kala + ri) = a se deplasa călare, a călări; călări, călăreţ, călăraş, călărime, încala(in + cala) = a aduna avere, a se îngrăşa, a se mări; încalara (in + cal

+ ara) = a urca pe cal pe cineva, a face călăreţ; încalarare = încălacare pe cal.
La cuvîntul rib se explică originea akk. rabbu. Cuvîntul este em-gi pentru că există în limba română răbui: a unge cu dohot osia căruţei sau produse din piele pentru a rezista la umezeală, a tăbăci.
La cuvintele taka4, tak4, tag4, ta6 se explică: reduplication class –ta6-ta6 in maru Cuvintele sînt eme-gi pentru că există în limba română ta, tata: tată.

CREŞTINISMUL ARIMIN/MITRAISMUL

Religia crucii pe toriştea străbună are o vechime dovedită arheologic, de peste 8000 de ani şi oricît s-au străduit mişeii să ne fure istoria şi cultura, uite că a venit şi ziua marii socoteli, Judecata de Apoi pentru toate fărădelegile şi ticăloşiile înfăptuite în dauna neamului get. Chiar dacă unii vor tuşi cu pucioasă iar alţii îşi vor pune coarne de rinocer pentru a-şi apăra minciunile şi crimele făcute în numele dorinţei de putere şi avere, adevărul îi va nimici ca pe nişte jeguri vii şi urduroase păstorite de Satana de peste 1600 de ani. Amintesc spre cutremurarea leprelor, tăbliţa rotundă descoperită la Tărtăria(6250 î.e.n.), Cucuteni(3500 î.e.n.) şi lăcaşul de cult descoperit în localitatea Parţa din judeţul Timiş care avea ca simbol totemic un cap de taur, iar vechimea lui se urcă mult către mijlocul mileniului V î.e.n. Crucea şi totemul taurin apar pe sigiliile emeş din mileniul lll î.e.n. şi tăbliţele de plumb unde un cap de taur este aşezat pe un tripod iar uneori, de un picior al scaunului este înfăşurat un şarpe. Dar şi stema Moldovei avea în ea capul de taur sau bour, cum i s-a spus în feudalismul nostru.

Dar la Parţa s-a mai descoperit chipul unui cerb, dăinuit în tradiţiile noastre populare prin mai multe legende şi în prima

stemă a Moldovei de la Baia unde apare acest animal ca simbolistică sacră. Pe vasulGundestrup Cauldron descoperit în Irlanda şi datat pentru secolul V î.e.n. apare aceeaşi imagine a cerbului ca pe stema de la Baia! În Moldova se mai păstrează printre tradiţiile de Anul Nou, dansul cerbului care imită un ritual foarte vechi iar în Muntenia obiceiul se numeşte turca, însă puţin diferit. Pe tăbliţa 31 acest cuvînt are sensul de stafie, arătare, întruchipare, uite aşa ca să spurcăm şi noi o leacă latrinitatea voastră drăcească!

Iar pe obrăzarul coifului de aur de la Coţofeneşti, Mitra apare sacrificînd un berbec care mai tîrziu va fi înlocuit cu taurul ceresc, dovedindu-se prin acest artefact practicarea religiei geţilor, pe care liftele au numit-o arianism şi mitraism, încă din secolului Vll î.e.n. dar cultul era legat de religia crucii şi deci vechimea lui este mult mai mare pe plaiurile mioritice, cum apare pe tăbliţa rotundă de la Tărtăria datată pentru anii 6250 î.e.n. Imaginea de pe coiful de la Coţofeneşti, diferă de cea de pe medalionul lui Gordian lll prin faptul că Mitra de pe coiful getic poartă pe cap masca unui lup dar pe medalion are pe cap o coroană de raze, iar berbecul este înlocuit cu un taur, restul este identic şi asta la o distanţă în timp de peste 900 de ani şi la cca 1000 km. în spaţiu!

Ca surse ale descoperiri religiei strămoşeşti ne pot fi de mare trebuinţă şi scrierile în sanscrită ale vechilor aryas din India, neamul nostru răzleţit către soare răsare prin secolul XXVll î.e.n. cît şi unele texte persane unde apare Mitra ca divinitate solară. În textele Veda, Mithra era un zeu al luminii, invocat împreună cu cerul, purtînd uneori şi numele de Varuna; în morală era recunoscut drept protectorul adevărului şi înţelepciunii, potrivnicul falsităţii şi greşelii, cel ce era invocat în jurămintele solemne, cel ce îi pedepsea pe strîmbătorii de juruinţe.

Brahmanii, ca păstrători ai purităţii sîngelui şi tradiţiilor aryas, spun că neamul lor a venit de undeva din vest, în India în secolul XXVll î.e.n. şi toate tradiţiile lor sînt aduse din ţara de baştină, numită Bharata(Bihar + ata: tată, strămoş). iar printre statele înfiinţate de ei este şi cel numit Bihar ca să nu-şi uite rădăcinile. Şi ei venerează vaca, considerînd-o un animal sfînt.

Parţa unde a fost descoperit capul de taur în vechiul lăcaş de cult, este aproape de judeţul Bihor sau Bihar cum este cunoscut în Ungaria. Mai avem şi munţii Bihariei în Apuseni, numai de nu am apune de atîta stricăciune, cu toate şi în toate! Gugumanii pricepuţi în plăsmuiri ne spun că indo-europenii, adică neamul aryas ar fi venit din India prin secolele XVIII-XVII î.e.n. şi ar fi populat toată Europa, tot lăsînd la fiecare popas cîte o clocitoare de unde s-au prăsit neamurile omeneşti. Deşi au cunoscut textele sanscrite încă de la mijlocul secolului XIX, aceşti falsificatori care au născocit indo-europenismul, o ţin tot sus şi tare pentru că orice minciună nu are moarte dacă este repetată la infinit. Săracii aryas, nici nu au ajuns bine să-şi tragă sufletul în India sub a cerurilor cort şi mare parte dintre ei au făcut stînga-mprejur întorcîndu-se la baştină pentru că acasă nu mai rămăsese nimeni nici să stingă opaiţul. De aceea orbecăim noi numai printre întunericuri şi întunecaţi. Halal cultură de barabulă!

În sanscrită *Maitra* are sensul de înţelept, de unde scapeţii culturnici de o para chioară au zismitraism – adică religia înţelepţilor cum o aminteşte şi ticălosul Augustin, mare drăguţ pentru romano-catolici. El mai este perceput în textele vedice şi ca ,,prieten", iar cultul lui apare şi în textele hitite din secolele XIII dar şi mai tîrziu în culturile populaţiilor din Capadocia şi nu cum spun gunoierii de stîrvuri că acest cult ar fi apărut nu se ştie de unde prin secolul I sau II al al erei noastre în imperiul roman. Dar cununa ca simbol al comuniunii şi cunoaşterii divine este menţionată şi pe tăbliţa 2 unde Zamolxe trece pe cabirii din insula Samos la religia crucii Mîntuitorului şi îi binecuvîntează cu vin şi pîine. Cînd se ia la ceartă cu Pitagora, spune că el a primit această cunună a miresei din vîrful muntelui de la Zoin, prin sfînta cruce. Şi în scrierile trismegiste, învăţăcelul era primit în comunitate după ce trecea prin mai multe probe de iniţiere iar la capăt, ca o recunoaştere a devenirii sale sacre, i se punea pe cap o cunună ca simbol al cunoaşterii tainelor divine şi a puterii lor pentru îndreptarea celor stricăcioase din viaţa pămîntească.

Deci Mitra şi în religia strămoşilor noştri, însemna învăţat, înţelept, iluminat în tainele dumnezeieşti şi

purificat sufleteşte şi trupeşte. În scrierea *Oracolele caldeene*, Mama Pământească are părul parcă o cunună de raze ascuţite de lumină. Pe **tă**bliţa 53, care îl îndeamnă pe marele preot al geţilor Ili să se ducă în Palestina pentru a se lua de piept cu hoţii de cultură şi ucigaşii de religie, apare imaginea unui cap ce poartă o cunună cu trei raze iar pe piept are două figuri rotunde. Este Zabelo înţeleptul, pe care alţi arimini din imperiul roman, cînd religia lor era cult oficial al împăraţilor, l-au scris Sabasius, Zabasios, Sebesio, Deus Aeterno, Deus Ariminus, Mitra şi alte derivate dar toate caracterizează trăsătura principală a personajului, comuniunea şi înţelepciunea în cunoaşterea Legii Adevărului şi Dreptăţii lui Sîntu dată muritorului Eno. Divinitate a luminii, el protejează viaţa şi veşniceşte prin puterea miracolului luminos şi prin puterea cunoaşterii, legilor divine.
Cele două figuri care îl întovărăşesc de obicei pe Mitra sînt însoţitorii solari cum apar pe toate tablele votive închinate duhului luminii. Deasupra razei care este mai scurtă de pe tăbliţa 53, se află un cerc ce simbolizează roata vieţii. Acest concept al destinului este unul din fundamentele religiei strămoşeşti, fiind prezentat imagistic pe mai multe tăbliţe unde îngerul păzitor îi arată muritorului roata vieţii sau caierul cum se scrie pe tăbliţa epitaf a marelui get Boero Bisto, avîndu-şi rădăcinile în tăbliţa rotundă de la Tărtăria.

Mitra cabirul cu cununa de raze pe cap apare pentru prima dată pe medalionul turnat la moartea lui Commodus în anul 192(fotografia în verde), împăratul roman adoptînd religia geţilor drept religia oficială a lui, artătînd şi latura de judecător al faptelor fiecărui muritor şi călăuzitor în lumea de dincolo a sufletelor celor răposaţi şi merituoşi în fata lui Sîntu. În stînga este Commodus mînînd caii solari iar în dreapta împăratul apare pe cap cu coroana de lauri(culoarea galbenă),

iar pe revers acelaşi personaj stă pe un scaun ţinînd în mînă roata vieţii, poziţie pe care o vom găsi la împăratul Constantius. În latină cuvîntul mitra, înseamnă bonetă sau cuşma specifică geţilor cum a fost ea prezentată pe columna lui Traian, dovedind originea acestei religii. Înrăzarea au făcut-o împăraţii romani care au considerat că nu se cade ca ei, stăpînii lumii să fie prezentaţi iconografic cu cuşma getică pe cap, ci musai cu cununa de raze pe care o primise Mitra de la prietenul său, Sfîntul Soare. Dar Mitra în religia geţilor era în fapt Sarmis sau Sarmise ca ziditor al Neamului Scoborîtor din Cer, cum bine zis-a poetul latin Ovidiu, fără a-l mitui sau şpăngui vreun fioros getbeget sau auson.

În mitologia vedică apar **călăreţii** gemeni – aşvini – cum sînt şi pe iconiţele geţilor(prima din stînga jos) fiind consideraţi vindecători de boli, ei putînd dărui tinereţea oricărui bătrîn pios. Acest cult carpatin era răspîndit în Anglia(secolul I î.e.n.), la celţii din Austria(secolul II î.e.n.) şi chiar în Grecia(410 î.e.n.) cum ne dovedesc atît de limpede monedele prezentate lîngă iconiţa strămoşilor noştri falnicii geţi.**Călăreţii** aşvini simbolizau lumina dimineţii şi a serii, fiind născuţi din lumina cerească, tot aşa cum erau şi cabirii, iar pe cer erau reprezentaţi mitologic de luceafărul de dimineaţă şi cel de seară. Noi ca nişte nemernici, o tragem tare numai cu cavalerul trac foarte drag întunecaţilor şi nu vrem să auzim dar şi să vedem altceva.

În zoroastrismul ticluit cum spun ei către sfîrşitul secolului VI î.e.n. dar mai ales cum minti culturncii occidentali, Mithra era o divinitate secundară mai jos decît cei şapte arhangheli ai lui Ahura – Mazda, fiind trimis la munca de colhoz la fel ca toate divinităţile naturii din cultura vechilor populaţii ariene din Persia de către profetul vizionar pr care îl pălise rău damblaua revelaţiilor. Dar el a fost totuşi perceput de populaţie ca o divinitate ce protejează sufletele celor drepţi şi tot el le ajută să

se înalţe în lumea de lumină, fiind venerat în special de triburile sciţilor din nordul Persiei.
În Babilon, Şamaş era un zeu al dreptăţii ce apărea la răsăritul soarelui pe vîrful munţilor, urmează cursul cerului într-un car strălucitor tras de doi sau patru cai, este protectorul regilor şi aduce biruinţă armatelor cam aşa cum era cunoscută religia creştinismului arimin sau mitraismul în imperiul roman!
Atît în *Veda* cît şi în tradiţiile religioase persane vechi, Mithra era participantul la ritualul de înmormîntare cît şi judecătorul ceresc al faptelor mortului aşa cum apare pe medalionul lui Gordian III ca un cabir protector şi călăuzitor al sufletului celui decedat. Atunci, cînd după moarte, duhurile stricăciunii pun stăpînire pe trup, dracii vreau să pună stăpînire şi pe sufletul răposatului dar îngerii nu-i lasă pînă la judecata lui Mithra. Acesta cîntăreşte atît faptele bune cît şi cele rele şi în funcţie de greutatea fiecăruia stabileşte locul sufletului pe ramurile Pomului Vieţii. Dacă predomină faptele bune, el se înalţă în ceruri, cît mai aproape de Tatăl Ceresc.
În *Avesta* se spune că la vremea vremurilor, Saoshyacant, Mîntuitorul va reveni pe pămînt şi va reînvia toate trupurile morţilor chiar dacă ele erau numai pulbere, ideii năstruşnică şi cam zurlie, preluată de mozaici în profeţiile lui Isaia.
Dintre toate cultele antice, nici unul nu a oferit un sistem atît de riguros ca religia creştinismului arimin/mitraismului sau religia geţilor; nici unul nu a avut o asemenea elevaţie morală şi o asemenea chemare la suflete şi la inimi. Ideile cultului s-au răspîndit mult în afara ţinutului de baştină şi a dăinuit oficial pînă în momentul cînd el este interzis în anul 381 şi piere încetul cu încetul din minţile majorităţii oamenilor de moarte violentă la sfîrşitul secolului IV, dar la nord de Dunăre se va menţine multe secole.
Personajul central al ariminismului/mitraismului era Timpul fără sfîrşit sau Tatăl Ceresc care prin energiile creaţiei divine zămisleşte în Mama Pămîntească viaţa şi aduce bunăstarea oamenilor prin naşterea şi renaşterea tuturor făpturilor cu trup, Soarele ca dătător de viaţă şi lumină, îngerii

ca paznici ai fiilor luminii sau fiilor Omului în lumea pământească.
Tatăl Ceresc este după şuşoteala grecilor, Unicul Aion şi poartă în mîini două chei cu care descuie porţile cerului precum şi toiagul ce simbolizează puterea şi trăsnetul ceresc din care s-a născut Mitra/Sarmis, el creează şi distruge totul, el reuneşte puterea tuturor duhurilor pe care el singur le-a născut. Este identificat cu Soarta, cu lumina veşnică sau cu focul ceresc sau focul viu, iar teozofii arimini au înţeles că acest creator unic a născut cerul şi pământul şi din unirea acestora s-a născut marele Ocean care are puterea părinţilor săi. Mithra este geniul luminii cereşti, el apare înainte de răsăritul soarelui pe crestele stîncoase ale munţilor; în timpul zilei el traversează cerul în carul său tras de patru cai albi, iar cînd se aşterne noaptea, el luminează în continuare cu o strălucire tremurătoare suprafaţa pământului, ,,veşnic treaz, veşnic veghetor". Lumina sa strălucitoare făcea spiritele răului să se ascundă şi el lumina întreaga creaţie, pe care strălucirea sa o aducea la viaţă.
De o cinstirea asemănătoare se bucura şi Luna ce umbla printre stele într-un car tras de patru tauri albi. Fiecare dintre cele şapte planete cunoscute în acele vremuri se afla în fruntea unei zile a săptămînii. Lumea era văzută ca un glob sau mai precis, un ou uriaş cum este menţionat în culturile emeş, egipteană şi orfism, în interiorul căruia plutea pământul de forma unei turte, pe oceanul primar. Cele două emisfere ale globului erau cei doi purtători de flacără, una în jos alta orientată în sus sau luceafărul de dimineaţă şi luceafărul de seară. Globul era ţinut în spate de un erou care descoperise şi astronomia, ştiinţă pe care geţii o stăpîneau foarte bine iar nouă de aminteşte de pelasgul Prometeu legat de muntele Caucaz de la Istru de către jupîn Zeus, pentru că le-a dat oamenilor dreptul la cunoaştere, adică să ştie cum să-şi rostuiască cele necesare vieţii. Şi Zeus era la fel de întunecat împotriva acestui creştinism gnostic, la fel ca fîrtatul lui de peste secoli, Iahwiţă cel cu corniţe sau Talpa Iadului. Unul dintrepurtătorii de flacără care îl însoţeau pe Mitra, se numea Cauti(Veghetorul) iar celălalt se numeaCautopati(Judecătorul).

Toţi ,,specialiştii" care au scris despre ariminism/mitraism nu au înţeles sensul acestor cuvinte pentru că ei nu purtau freză mioritică iar zicerile nu veneau din greacă sau latină, cele două tălpi ale scorţoasei culturi occidentale. Cuvîntul *cauţi* are sensul de atenţi, cu băgare de seamă, a căuta, a aprecia iar ***păţ*** are sensul de păţanie, întîmplare neprevăzută. Aceşti doi dadofori sau dioscuri împreună cu Mitra/Sarmis formau o triadă care era văzută fie ca astru al zilei a cărui sosire era anunţată de cocoş, care la amiază trecea triumfător la zenit iar seara cădea cu melancolie spre asfinţit; fie ca soare divin, şi pe măsură ce creşte intră în constelaţia Taurului şi marca începutul primăverii – soarele a cărui căldură biruitoare izvodea natura, în mijlocul verii o aducea la împlinire şi rodire, şi soarele care după aceea, slăbit, traversa semnul Scorpionului şi anunţa apropierea iernii. După alte mituri, unul dintre aceşti purtători de torţă era privit ca un simbol al căldurii şi al vieţii iar celălalt ca un simbol al frigului şi al morţii sau ca dimineaţa şi seara. O altă legendă spune că însoţitorii lui Mitra erau chiar Soarele şi Luna.

Diogenes Laertios în scrierea *Despre vieţile şi doctrinele filozofilor* spune despre Pitagora că interzicea consumarea cocoşului alb, pentru că ei sînt consacraţi lunii şi sînt rugătorii ce vestesc orele noaptea. Pe iconiţele geţilor apar aceste păsări la fel şi pe tăbliţa ritualică descoperită la Romula, cocoşul ţinînd alături de leu, vasul cu apă vie sau al cunoaşterii. Iar pentru această povestioară ne vor trăsni specialiştii în moalele capului că sîntem şi pitagoreici, dacă nu ne-am simţit bine să fim numai urmaşi de latini, dar şi aceia degeneraţi, adică tîlharii sau mîlul imperiului roman!

Semnele zodiacale cunoscute astăzi în ezoterism erau parte integrantă din religia creştinismului arimin a geţilor, numită şi mitraism.

În mitologia emeş avem o zicere plină de har şi înţelepciune numită *Moartea păstorului Dumuzi*, care este o variantă foarte veche a uciderii ciobanului bun şi milostiv, iubitor de animale şi natură, de către nişte fiinţe demonice. El are un vis în care vede cum copacii şi trestiile din jurul lui se cutremură de groază ştiind că viaţa bunului păstor va fi curmată de aceste fiinţe rele.

Putineiul pentru lapte era spart, apa a curs peste vatra sfîntă strămoşească iar mioarele scormoneau pămîntul cu picioarele pentru a-l avertiza pe Dumuzi(fiul luminii) de pericolul ce vrea să vină peste el. Se trezeşte şi povesteşte visul surorii sale Gestinanna, poetesă divină, cîntăreaţă şi tîlcuitoare de vise. Aceasta îl sfătuieşte să se ascundă de fiinţele terifiante, dar cade ea victimă urdiilor drăceşti. Dumuzi(Fiul luminii) se roagă cu multă rîvnă către Utu(Sfîntul Soare) şi Inanna(Sfînta Lună), soţia sa, să-l facă o gazelă ca să poată fugi de monştri, dorinţa îi este îndeplinită şi reuşeşte să se salvează. Dar dracii îl prind de mai multe ori, din chinurile cărora Dumuzi se salvează şi cînd se refugiază la stîna surorii sale, aceştia îi aruncă în faţă cuie şi ace, eroul murind, turma lui fiind ameninţată cu răzleţirea.

Este uimitoare asemănarea acestui mit cu poezia noastră populară *Miorița*, dovedind unitatea spirituală a celor două culturi, chiar dacă lepre de pe la noi au scris despre baladă cu o ură fără margini, că ar fi o plăsmuire a lui Alecsandri, fiind răspîndită de făcător printre secretoşii ciobani mioritici ca să-şi pună el un soclu măreţ în faimoasa cultură ciocoiască. Şi aşa un Manole trei fasole, cercetător de făcătură într-o cultură de maculatură a zăpsit mişelia şi l-a dat pe goarnă pe lotru. Mai este şi un profesor de filozofie de prin părţile Bărăganului, care, suferind nevolnicul de insolaţie şi prostie siderală, a devenit repede pupincuristul magistrului făcîndu-se părtaş la această nelegiuire criminală. Le zic acestor culturnici de trei parale şi acelea bortilite/chioare şi o apă de closet, că acţinnea lor este un act de înaltă trădare de neam şi ţară fără de care nu şi-ar fi cîştigat arginţii simbriei sataniste!

Dumuzi este însoţit de Ningizzida, duhul/zeul **ş**arpe, ca simbol al fertilităţii **ş**i cunoa**ş**terii divine, numit şi ,,Stăpînul Pomului Vieţii", ulterior el devine zeul vindecător şi al magiei. În imaginile cu Mitra sacrificînd taurul ceresc, şarpele este prezentat jos ca simbol al înţelepciunii divine.

În scrierea *Bocet la dispariţia lui Dumuzi*, acesta este numit ,,sălbaticul taur", „stăpînul din Bad - Tibira" adică pe înţelesul nostru cetatea vieţii cereşti sau veşnice, „Păstorul", „stăpînul colibelor de păstori", ,,părintele recoltei", sau ,,Poimandres" cum apare în scrierile trismegiste, iar toate aceste

epitete găsindu-se identic în cultul lui Mitra. Inanna, fiica lui Suen şi soţia lui Dumuzi, mai era numită şi ,,sălbatica juncană iute". Dar şi Suen este numit ,,taur strălucitor" care a rînduit rituri de purificare plăcute lui An, Creatorul tuturor văzutelor şi nevăzutelor şi care veghează cum corabia magur – ca la egipteni corabia lui Ra – străbate cerul spre liniştea muritorilor. Personajul apare şi pe iconiţele strămoşilor noştri iar corabia divină cu care trecea soarele pe cer, este un simbol sacru pe meleagurile noastre încă din mileniul VI î.e.n. fiind dus în această formă de către urdiile arimine ce s-au revărsat pe la începutul mileniului lV î.e.n. pe valea Nilului. Dumuzi mai este numit în scrierile emeş cu epitetul de ,,copil cu chip de erou", expresia care îi este atribuită şi lui Mitra. Împreună cu Utu, Suen sînt păstorii ţării Ki-en-gi sau Pămîntul Sfînt, denumire ,,uitată" de specialişti şi înlocuită cu Sumer ca să dea bine la făcăturile ivriţilor şi a altor înveninaţi sutaşi ai Satanei.

Legenda mitraică spune că ,,Piatra Născătoare" a cărei imagine era venerată în orice templu, l-a născut pe Mitra pe malurile unui rîu la umbra unui arbore sfînt şi că doar păstorii aşezaţi pe un munte vecin au fost martorii intrării lui în lume. Ei l-au văzut ieşind din lespedea de piatră, avînd pe cap o bonetă frigiană(corect căciulă getică), înarmat cu un cuţit în trei muchii – dagă şi dage la plural – şi purtînd o torţă ce lumina adîncurile întunecate de dedesupt. Plini de veneraţie, păstorii se apropie, oferind copilului divin primele produse ale turmei lor şi recoltelor lor. El poate fi numit fără greş ,,fiul cerului sau al luminii" pentru că este o creaţie divină dar şi ,,fiul Omului" pentru că s-a născut din muntele Omu din Bucegi sau din fulgerul Tatălui Ceresc/OM, sublimul bunătăţii umane din teozofia mioritică.

Tacit în scrierea *De moribus germanorum*, povesteşte o legendă cu elemente asemănătoare şi spune despre neamurile germanilor că: ,,sărbătoresc prin cîntece vechi pe Tuisto ca unul care în tradiţia orală, dar şi în anale trece drept făuritor de neam – prin legea genealogiei el este crescut de zeul Pământ şi Fiul Omului care sînt făuritori ai originii neamului". Goţii care au locuit împreună cu strămoşii noştri cîteva sute de ani şi-au format mare parte a mitologiei lor, prin preluarea şi

prelucrarea după credinţele lor, a miturilor din teozofia geţilor. La fel au vieţuit strămoşii noştri împreună cu neamul germanic al bastarnilor peste 700 de ani, dar aceste informaţii nu trebuie să facă parte din istoria noastrăpentru că atunci cînd s-a împărţit ,,plăcinta adevărului" Europei, românii lipseau de la masă, la fel cum lipsesc şi astăzi deşi alţii se înfruptă vîrtos din bucatele şi darurile lor!

Această legendă a naşterii lui Sarmis/Mitra este prezentată pe tăbliţa 1 care a fost turnată cam prin secolul XVl î.e.n. şi cu o imagine realizată mai bine pe tăbliţa 2 ce a fost turnată de Zamolxe în insula Samos pe la anii 540 î.e.n. Imaginea descriptivă a legendei naşterii lui Sarmis/Mitra este aşezată în mijlocul tăbliţei, avînd la stînga Sfîntul Soare iar la dreapta Sfînta Lună. Deasupra este o sferă sau ou cu mai multe reliefuri pe el înconjurat de steluţe, indicînd sacralitatea creaţiei lui Sîntu asupra întregului univers, iar sub imagine se vede o construcţie închisă într-un cerc şi înconjurată de steluţe, arătînd acelaşi caracter sacru. Poate este Cetatea Vieţii Vii sau Veşnice cum apare în scrierile esene şi *Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii*, primită de către Eno de la Senta, ori *dabo gio* cum este scris pe mai multe tăbliţe. În centrul imaginii este o formă de U întors care reprezintă intrarea în peştera sfîntă cu Piatra Născătoare, ce se află deasupra unei taurine şezînd. În gura peşterii, un copil mic ridică mîinile în sus, ca semn al bucuriei şi naşterii sau renaştere. Mama lui, prezentată lîngă taurină, primeşte de la Moş Arimin un miel şi toiagul cu care să păstorească toate neamurile arimine. Strămoşul nostru are pe cap cuşma specifică şi ajunsă mitră la romani, poartă un cojoc lung iar pe piept are atîrnat un cap de taur şi crucea. Deasupra peşterii este chipul lui Sîntu cu plete, pe care hagiografia iudeo-cretină l-a luat cu numele de Iisus. La dreapta acestuia se vede porumbelul, şoimul ceresc, simbolul Sfîntului Duh ori Suflet din religia strămoşească, în colţ mai este un cap, iar sub acesta sînt doi măgăruşi sau cai pentru cei doi cabiri. În colţul din stînga jos a imaginii este un personaj cu un fel de căciulă pe cap şi plete, poartă o mantie pe umeri şi ţine în mînă un toiag, stînd pe scaun. Acestea sînt trei, poate simbolizînd cei trei păstori sau

magi cum au ajuns în iudeo-cretinism, ce aduc cinstire pruncului născut din lumina Tatălui Ceresc sau OM.

Adică Sarmis/Mitra este Fiul Omului sau al Tatălui Ceresc! Fiindcă nu puteau scoate din capul populaţiei imperiului roman, creştinismului arimin/ariminismul, grecii şi romanii adepţii iudeo-satanismului, au preluat şi această imagine pretinzînd că este naşterea născocitului Hristos în ieslea din Bethleem! Aceste adunături de lepre criminale strînse sub umbra blestematei Militia Cristi nu au suferit niciodată de ruşine, cinste, bună cuviinţă sau adevăr, făcîndu-şi din hoţie şi crimă fundamentele religiei lor!

În secolul II al erei noastre, sau poate chiar de la sfîrşitul celui precedent a circulat scrierea *Omiliile clementine,* care prezenta teologia orfică sau getică după legea adevărului şi nu după făcătura grecilor, unde înţeleptul Orfeu lasă spre luminare o cosmogonie. ce ne prezintă facerea lumii astfel: ,,Astfel,primul Ou care a fost vreodată făcut, fiind încălzit treptat de către Făptura Vie din el, se sparge, iar apoi capătă chip şi un lucru iese... Aceasta este în mod evident Logosul – Zeul din Ou şi Zeul din Piatră, căci Firmamentul Primordial era simbolizat printr-o Piatră, ca Tărie; tot aşa cum în natura fizică, scînteia de viaţă apare din regnul mineral."

În comuna Corbi din judeţul Dîmboviţa s-a descoperit în pământ în anul 1971 săpîndu-se în cimitirul satului, un ou de piatră de dimensiunile unei căldări foarte mari. ,,Specialiştii" care l-au văzut şi ,,studiat", au descoperit pe el conturat harta vechii Geţii şi o inscripţie pe care au citit-o în limba tracă, fiind o cerere de ajutor a unui rege trac adresată lui Dromichete. Puteau să o citească şi în limba împinsă sau duşmănoasă fiindcă rezultatul tot acela era. Cît timp ei umblă cu nebuniile latrinităţii, tracismului şi slavismului în cap, minciuna şi

sminteala vor domni în istoriografia noastră falsificată în totalitate.

Oul era simbolul religios al Creaţiei Tatălui Ceresc cum vine zicerea tocmai de la ariminul Orfeu şi din el s-a născut Duhul Ivzoditor şi Izbăvitor al Neamului Ales de Sîntu, Sarmise sau Mitra cum l-au botezat mai tîrziu în imperiul roman, cînd le ţinea de alean atîtor neamuri doritoare de iubire, credinţă, comuniune şi adevăr.

Inscripţia văzută de mine într-o fotografie la tv cîteva secunde, începe cu literele YU, fiind vechea denumire pentru Mîntuitorul ceresc, aşa cum este el simbolizat pe atîtea artefacte şi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia. Tot în această localitate, foarte aproape de locul unde s-a descoperit oul de piatră din care s-a născut Duhul Ceresc, este un lăcaş de cult rupestru, săpat într-o stîncă verticală fiind considerat ca precreştin. Oamenii locului au făcut în timp unele modificări ale spaţiului fiind adaptat în prezent cultului creştin ortodox dar cu unele particularităţi foarte evidente şi ciudate. Pe tavanul lăcaşului de cult este sculptată crucea înscrisă în cerc. La acest simbol cercul apare format din răsucirea a două fire foarte groase, model care se găseşte la toate bisericile noastre prin acea funie de sub straşină ce înconjoară lăcaşul şi este formată din cei doi şerpi răsuciţi care vin cu capetele deasupra uşii de la intrare. În religia strămoşească şerpii erau simbol al înţelepciunii şi cunoaşterii divine, găsindu-se şi în budism prin modelul pingala, unde cei doi şerpi ai cunoaşterii cereşti se înfăşoară pe coloana omului îndreptîndu-se către creier pentru a transmite înţelepciunea Creatorului.

Că nu le-au adus aici romanii în pungile ouălor colonilor cum pretind spurcaţii ce ne-au falsificat istoria, le spun că pe numeroasele basoreliefuri ale lui Mitra, corbul este pasărea care se arată cel mai des ca un simbol specific.

Mitul amintit mai sus se găseşte într-o formă asemănătoare în scrierile getului Eno pe care le primise de la Tatăl Ceresc. Dacă vrem să ne ştim adevăratele rădăcini spirituale şi istorice, trebuie să ne batem cu urdiile celor trei popoare criminale care ne-au scos în afara timpului şi să-i obligăm a-şi recunoaşte monstruozităţile!

Într-o legendă mioritică despre rohmani, se spune că sub acest pământ, mai este unul, unde locuieşte acest neam plecat din Carpaţi. Şi rohmanii, rahmanii sau rugmanii sînt ca şi mioriticii carpatini, dar ceva mai mici la stat, cam ca nişte copii mai voinici. ,,Sînt şi ei creştini şi credinţa e tot aşa ca şi la noi, numai că n-au luat învăţătura creştinească de la Hristos, ci de la Fiul Oii. Şi cred şi ei în sfinta cruce şi ţin toate sărbătorile, tot ca noi, au şi Crăciun şi Paşti, dar fiindcă sînt aşa de departe de lumea noastră şi nu au călindare ca noi şi nici oameni luminaţi care să le spuie, nu ştiu nici cînd e Crăciunul şi nici cînd e Paştile".

Să nu ne mai boluzească leprele de toate felurile şi toate antereele cu revelaţiile, emanaţiile, conspiraţiile, vedeniile şi tîmpeniile ivrite, pentru că noi avem Istoria şi Adevărul de partea noastră. Pînă aici v-a fost cu hoţia şi minciuna, a venit vremea să daţi socoteală de faptele voastre criminale!

Şi mandeenii, care au avut de îndurat ferocitatea triburilor ivrite pe la sfîrşitul secolului II î.e.n. şi următorul, spun despre Hristos că este născocirea unor turbaţi farisei ce cloceau o schismă în mozaism, sminteală cu care au început să colinde lumea de nebuni, fiind adesea potoliţi cu pietre sau sabie.

Legenda ne arată că românii îşi cunoşteau adevăratele rădăcini ale religiei strămoşeşti, fiind creştinaţi de Fiul Oii sau Mielul, cum l-au încondeiat furii în plăsmuirile lor, practicînd acest cult din totdeauna, dar au fost obligaţi de răutăţile liftelor să mai cînte şi altceva decît ce i-a învăţat Eno. Oaia în mitologia geţilor, era considerata un animal sfînt şi binecuvîntat de Sîntu, pentru că a scăpat Neamul Ales de la dispariţie cînd Mamarca şi-a slobozit haitele de draci pe la mijlocul secolului XVII î.e.n. şi a adus cele mai cumplite geruri peste Carpaţi.

Sîntem Fiii Oii şi nu ai ploii sau a prepuţiului tuşinat, adică neam de oieri ce am fost de-a pururi pe aceste meleaguri şi de aceea ne-am legat existenţa de o Mioriţă, care prin harul şi darul ei ne-a vegheat calea în istoriei şi înveşnicire.

Dacă eram înfrăţiţi cu Satana, ne mîndream ca fii ai ,,legămîntului" lui Iahwe şi Avram şi nimic mai mult! Ivriţii cînd făceau juruinţe, prindeau în mînă vînjoşenia părintelui cum

scriu ei plini de mîndrie în*Talmul – Cartea lui Tobias* şi *Facerea* 24,2,9, adică ce aveau cel mai vrednic de cinstit era unealta însămînţătoare, deci jurînd pe bărbăţia părintească, şi aceea şonţită, nu puteau fi decît fiii sulei.
Mitra, după ce a crescut mare şi voinic s-a înfruntat cu Sfîntul Soare reuşind să-l învingă, fapt pentru care acesta i-a dăruit coroana de raze şi de atunci s-a legat o prietenie sinceră între cei doi. Sacrificarea taurului în religia lui Mitra este un ritual simbolic, acest animal fiind considerat forţa generatoare de viaţă, iar moartea lui va regenera toată viaţa de pe pământ. Culturnicii occidentali consideră barbar acest ritual cînd se sacrifica un taur dar acelaşi obicei făcut de iudei cu zeci, sute sau mii de tauri îl ţin de divinaţie unică închinată dumnezeului ce merita a fi cinstit, chiar dacă i-au scos din sărite pe vechii egipteni şi le-au pus jar la tălpi cînd hălăduiau prin Elefantina. Prea put asemenea judecăţi parşive şi idioate. Iar noi înjunghiem cu sutele de mii, nevinovaţii miei şi nu ne ruşinăm deloc!

Imaginile de sus reprezintă pe Mitra/Sarmis sacrificînd taurul solar, fiind însoţit de Sfîntul Soare, Sfînta Lună, cei doi sfetnici cereşti Cauti şi Cautipati, şarpele ca simbol al înţelepciunii cereşti, toiagul morţii şi învierii precum şi cîinele. În rîndul de jos este statuia unui get de pe Arcul de triumf de la Roma a lui Constantin cel Mare, alături este un mozaic cu simbolurile mitraice, iar deasupra acealaşi simbol dar

descoperit la Gîrla Mare pe o statuetă din lut din secolul XIII î.e.n. care reprezintă stilizat vasul cunoaşterii divine, copiat identic în medalionul din tăbliţa de plumb nr. 16 descoperită la Sinaia. Spre dreapta este statuia unui get aflată în prezent în Muzeului de Antichităţi a Vaticanului. Mozaicul cu simbolurile mitraice cuprinde vasul cunoaşterii, toiagul cu care Bunul Păstor trebuie să păstorească Neamul Omenesc, căciula specifică neamului get şi cuţitul folosit la sacrificiu care nu mai estedaga(pumnal cu trei muchii) ci fioroasa sabie curbată la capăt folosită numai de geţi în antichitate. Imaginea din dreapta este a unui arimasp – popor legendar ce locuia la nord de Istru – care poartă căciula şi vestimentaţia identică cu a lui Mitra şi a geţilor. Aceasta este numai o mică parte din ceea ce ne-a furat Militia Cristi şi toate hoardele de ucigani ieşiţi din clocitoarea Satanei numită iudeo-creştinism, iar prin viclenie, sabie şi pîrjol ne-au scos în afara culturii europene şi în afara istoriei.

Neam de păstori, mioriticii carpatini îşi venerau animalele pentru că ele, prin darurile lor i-au scos din necazurile şi urgiile timpului. Mitra ca divinitate solară, împreună cu Mama Pămîntească cîrmuiesc viaţa universului iar moartea nu este decît o distrugere temporară necesară unei noi renaşteri. În acest univers mitologic trebuie privită sacrificarea ritualică a taurului în religia mitraică. Dar taurul mitraic are o trăsătură unică în acest context teozofic, el vine din ceruri, din împărăţia lunii, adică locul unde viaţa renaşte după moarte. Sufletul lui luminos aduce viaţa din nou pe pământ iar forţa lui creează din nou forme ale vieţii pentru renaşterea creaţiei primare. Surprinzînd taurul pe o pajişte de munte într-o poiană, ca şi legenda bourului lui Dragoş şi a căţelei Molda de la noi, Mitra îi ia urma împreună cu cîinele care îl însoţea, se luptă apoi cu animalul în mai multe momente. Printr-un vicleşug prinde taurul de coarne şi reuşeşte să se urce în spatele lui alergîndu-l pînă a obosit chiar dacă a fost dat jos din spinare, el tot se agăţa pînă l-a dovedit. Apoi l-a prins de picioarele din spate, l-a luat în spinare şi l-a adus în peştera sa care îi era sălaş. Aici primeşte de la Sfîntul Soare porunca de a sacrifica taurul pentru renaşterea vieţii pămîntene. Dar taurul scapă şi se întoarce pe

pajiştea de unde a fost alergat de către Mitra. Soarele trimite corbul –mesagerul său şi simbol pe mai multe steme ale Ţării Româneşti - să-i ceară lui Mitra prinderea taurului şi sacrificarea lui. El urmăreşte taurul cu ajutorul cîinelui său şi reuşeşte să îl prindă tocmai cînd acesta revenise în peştera din care fugise. Cu inima strînsă Mitra îi înfige în gît cuţitul său cu trei muchii primit la naştere. Apoi se petrece o minune extraordinară, din trupul victimei muribunde răsar toate plantele de leac şi ierburile ce acoperă pămîntul cu verdeaţa lor. Din şira spinării animalului răsare grîul de pîine, iar din sîngele său viţa de vie ce dă licoarea sacră în Mistere. În zadar şi-a trimis duhul răului, dracii împotriva animalului aflat în agonie pentru a otrăvi în el izvorul vieţii; aceştia nu au reuşit să împiedice miracolul ce se desfăşura. Sămînţa taurului strînsă şi purificată de Lună, a generat toate speciile de animale folositoare, iar sufletul acestuia, sub protecţia cîinelui, tovarăşul credincios al lui Mitra a urcat în sferele cereşti de deasupra, unde fiind cinstit ca divinitate, a devenit protectorul turmelor. Povestea ne aminteşte şi de sărbătoarea Filipilor de la noi, unde se spune că lupii devin protectorii turmelor de animale iar Lupul Alb, animal ceresc este conducătorul lor. Prin sacrificiul săvîrşit, Mitra a reuşit să renască o nouă viaţă mult mai bogată şi mai roditoare.

Din această jertfă se naşte şi prima pereche de oameni purificaţi ,,fii luminii" ca act creator al rezidirii lumii, iar Mitra a fost însărcinat să vegheze aceste fiinţe privilegiate. Mitul este o variantă tîrzie a celui emeş unde la facerea vieţii pe pământ inclusiv a neamului omenesc, a fost sacrificat un zeu iar din sîngele lui amestecat cu pământ s-a făcut tot ceea ce este viu, pentru a sublinia caracterul sacru al tuturor vietăţilor şi mai ales al omului ca fiu al luminii, gest al creaţiei ce era repetat în fiecare an. În mozaism omul este o fiinţă ticăloasă bună numai pentru pedepse!

În Asia şi Mediterana mitul este cunoscut prin vaca IO şi misterele pelasgice ale Mamei Pămînteşti – Demeter sau Hera la greci – divinitate a agriculturii, care patronează fecunditatea naturii şi care se transformă, din timp în timp într-o bovină. În

toate culturile ariene sau arimine, bovinele sînt asociate grîului şi deci pîinii.
Dar duhurile răului lucrau cu meşteşug împotriva fiilor luminii binecuvîntaţi de Mitra şi au dat o secetă cumplită peste oameni, iar pentru a-i salva de la nenorocire pe aceştia, arcaşul ceresc a tras cu arcul într-o stîncă prăpăstioasă din care a ieşit un izvor de apă vie, unde şi-au ostoit setea toţi muritorii. A urmat apoi un cataclism şi mai teribil, care a ameninţat întreaga natură. Un potop universal a decimat oamenii iar pămîntul a fost acoperit de apele rîurilor şi mărilor. Un singur om, sfătuit în taină de paznicii cereşti, a construit o corabie şi s-a salvat pe sine însuşi împreună cu cireada sa, într-o arcă ce plutea pe întinderea nesfîrşită de ape. După ce neamul omenesc s-a înmulţit din nou, un mare război a pustiit lumea şi a nimicit atît locuinţele oamenilor cît şi sălaşurile fiarelor. Dar oamenii – fii Creatorului sau fiii luminii – au scăpat şi din această nenorocire şi viaţa lor se va duce înainte cu bune şi rele. Misiunea lui fiind terminată, Mitra împreună cu Soarele şi ceilalţi doi prieteni cabiri celebrează o Cină de Taină, pe care iniţiaţii o comemorează într-o agapă mistică şi se înalţă la Cer. Dar alte surse spun că la această cină au fost prezenţi doisprezece însoţitori ai lui Mitra, iar iudeo-creştinii au şi ei 12 apostoli şi poate de aici vine furia lui Tertulian care îi spurca pe creştinii arimini că ,,le-au furat sfintele sacramente" deşi religia geţilor este atestată arheologic cu cel puţin 6000 înaintea mozaismului! În neobosita lui muncă dăruită neamului omenesc ,,fiilor luminii", Mitra traversează Oceanul de lumină şi se alătură celorlalţi nemuritori.
El era divinitatea căreia Creatorul i-a dat puterea să menţină rînduiala naturii şi a tot ce este viu şi să lupte cu puterea răului care bîntuie pămîntul iar oamenii trebuie să ştie care este Calea/Legea Luminii şi Adevărului şi să nu greşească. Cartea lui Eno se mai numea *Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii.*
Dispreţul pentru senzualitate şi sexualitate atît de dragă ivriţilor, grecilor şi romanilor, era una din primele forme de luptă împotriva răului care îi dădea tîrcoale omului. Sistemul dual era conceput pentru dezvoltarea energiilor individuale dar şi pentru dezvoltarea energiilor

întregii comunităţi unde trăia natul ca şi a omeniri. Mitra fiind asimilat unei divinităţi solare, dar deosebit de Soare, este Mediatorul între Creator şi creaţia sa, care a dat de lucru atît gnosticilor, platonicienilor cît şi neoplatonicienilor. Mitra născut din piatră se poate explica prin naşterea luminii datorată fulgerului din bolta cerească şi care în multe mitologii este asemănată la început cu o boltă de piatră sau firmament. Dar şi piatra terestră – cremenea - poate genera scîntei şi deci lumină, care se înalţă către cer. Mitra, prin naşterea sa este legat mai mult de Mama Pămîntească şi energiile ei creatoare de viaţă care era celebrată încă din cea mai adîncă antichitate în peşteri precum cele de la Eleusis, Parnes, Delos şi altele, şi cum apare în multe situri din bazinul inferior al Dunării.

Chiar din ceruri, el este apărătorul adevărului şi al dreptăţii, apărătorul sfinţeniei şi duşmanul neînfricat al fiilor întunericului. Acest conflict între fiii luminii, esenii sau asenii geţi şi fiii întunericului, ceata ivrită a lui Belial/Satana se găseşte clar explicat în unele manuscrise descoperite la Qumran, dovedind că lucrurile se ştiau foarte bine în antichitate dar au fost bolmojite, ascunse şi falsificate în totalitate.

Ariminismul sau mitraismul credea în supravieţuirea conştientă a esenţei divine care se află în noi, în izbăvire şi mîntuire. El mai credea într-o judecată cerească a fiecăruia după faptele săvîrşite dar în momentul decesului nu după revelaţiile ivriţilor. Mai avea caracteristic cinstirea zilei a şaptea –duminica – consacrată odihnei. Cuvîntul vine din limba română veche şi este compus din *dumi*: copil +*niga/nica*: preţios, venerat, victorios, adică ziua copilului strălucitor sau a cabirului luminos şi salvator cum apare pe unele monede ori medalioane ale lui Mitra.

Pe tăbliţa 11 Domoz tomu este fiul crucii strălucitoare. iar cabirii erau consideraţi fiinţe cereşti ce au zidit un neam divin pe pămînt şi care i-a învăţat pe oameni prelucrarea metalelor, Mitra purtînd şi el acest titlul.

Hipolit, un ivrit pretins iudeo-creştin, în cartea *Philosophumena* sau *Respingerea tuturor erezi*ilor ticluită pe la anii 175 scriind despre mai multe neamuri care ar fi apărut primele pe pămînt create de Dumnezeu, spune despre

neamurile arimine ale cabirilor: ,,...sau dacă au fost cureţii ideeni, neam divin, sau coribanţii frigieni, cei pe care Helios i-a văzut prima dată răsărind aşa cum fac pomii; sau dacă Arkadia l-a născut pe Pelasgos, mai bătrîn decît Luna; sau Lemnos pe Kabeiros, prunc frumos al misterelor inefabile...". Păi întunecaţilor, nici că este nevoie de altă mărturisire privind poziţia uluitoare a religiei geţilor în cultura antichităţii, cînd chiar cei mai înverşunaţi duşmani vorbesc deneamul divin al cabirilor şi pruncul născut ce avea misterele inefabile. Voi aţi dat lumii doar urgiile şi orgiile sataniste însoţite de cel mai cumplit întuneric!

Într-o legendă mioritică, veche de la începuturile lumii se spune că cei 7 arhangheli(îngeri bătrîni)şi sfinţii, tare s-au bucurat că Dumnezeu le îndeplineşte voia şi au zis că ei vor clădi cerul, numai oamenii să-i ajute şi să-i susţină tot timpul adică să o ţină mai subţire cu înfulecatul pentru că atunci cînd oamenii se îndoapă cu carne, sfinţii slăbesc. Din acele vremuri au rămas cele 7 posturi, căci la început au fost 7 arhangheli care au făcut cerul. Dumnezeu dădu celor 7 arhangheli aripi ca să poată merge în tărîmul rohmanilor, sub fundul pămîntului, şi de acolo să aducă piatră şi mai scumpă, Şi au adus sfinţii de acolo atîta piatră, străvezie cum e sticla şi albastră cum e floarea cicoarei şi ochii îngerilor şi au făcut din ea cerul ca o boltă deasupra pămîntului, şi i-au pus 7 stîlpi făuriţi tot din piatră scumpă. Cerul are mai multe ceruri iar în al nouălea este o lumină mare unde se văd mese puse cînd se deschid porţile, pentru că acolo este raiul. Cerurile se deschid odată pe an la Bobotează. Hai să nu mai umblăm cu părul în ochi tovarăşi culturnici! Uite *Legea Adevărului şi Dreptăţii* primită de Eno aşa cum o ştia neamul meu mioritic din moşi strămoşi!

În mitul lui Adapa din teologia emeşilor, sufletul răposatului cînd se înălţa la ceruri la dreapta judecată, trebuia să treacă prin şapte porţi ale cerului pentru a ajunge în ţinutul morţilor unde era supus cîntăririi divine.

Cultul mitraic spune că cerul avea două porţi către Pămînt; una pe care scoborau pe pămînt sufletele care se lăsau amăgite de formele şi farmecele materiei; a doua este aceea pe unde sufletele se urcă la cer, lăcaşul lor de început, după ce au

încercat pe pământ toate ispitele vieţii, transformările şi chiar pedepsele ce aveau să le suporte din cauza greşelilor originare. Parcă prea aduce a iz creştin hoţomanilor, dar deloc a iudeo-creştinism pentru că în Tora şi Talmud asemenea vorbe de duh nicicînd nu se aud! Povestioara este asemănătoare cu una de pe plaiurile mioritice care spune că Sfîntul Ilie este personajul care va apărea la sfîrşitul lumii trimis de Dumnezeu să îi sfătuiască pe oameni să-l respingă pe Anticristul sau Iahwe care ne-a tot călărit de vreo 1600 de ani.

În tăbliţa 5 Mitrache Tomşa care era casierul unei mănăstiri s-a îmbolnăvit rău cînd era în ospeţie la ruda sa Ene şi a fost adus înapoi la Sarmisetuzo dar nimeni din neam nu l-a mîngîiat cu vorbe şi nu l-a cinstit cu băutură şi mîncare. Supărat ,,cînd sufletul şi mintea se vor veşteji am să-l rog pe sfinţia Onxa, ca împreună cu orientalul Gomtaro să-mi cînte duios şi tărăgănat, să fiu gata pregătit în camera mea ca OM şi să fiu salvat pe tărîmul iubirii lui Zamolxiu". Această legătură istorică între neamul nostru şi cei din Orient arată că au existat schimburi de informaţii între cultura geţilor şi cea a perşilor şi aryas prin intermediul sciţilor sau direct cu geţii iar asemănarea dintre credinţa geţilor şi budism precum şi zoroastrism dovedeşte că o parte dintre ei şi-au reformat cultul după modelul get şi chiar mai mult, iar perşii i-au făcut pe mioritici, nişte schismatici care ar fi furat înţelepciunea de la Zoroastru, spunînd că plaiurile din Carpaţi sînt iadul unde ard cei răi. Vechii perşi dar nu zoroaştri, îi mai spuneau lui Mitra Aryaman – Ospitalierul, fiindcă era diriguitorul sufletelor strămoşeşti.

Mitra se prezintă în cultul religios sub două forme, una fizică şi alta spiritual-energetică pentru a conceptualiza religia şi morala iniţiaţilor.

În forma sa fizică, deşi ne înfăţişează lumina, totuşi nu trebuie confundat cu soarele, cu luna sau cu stelele. Mitra este soarele cel adevărat iar soarele vizibil nu este decît oglinda strălucirii sale. Mitra este în acelaşi timp lumina pasivă dar şi cea activă, adică cea care luminează lucrurile şi cea care le vede. Şi fiindcă lumina, este socotită, de regulă ca principiul adevărului şi bunei-credinţe, Mitra personifica *Legea*şi a devenit apărătorul ei. De aici s-a născut caracterul său de

mijlocitor între om şi Dumnezeu, de protector împotriva spiritelor rele.
Dar şi dincolo de mormînt el este lumina manifestă nu lumina infinită care a creat începutul fără sfîrşit. Acest concept al lui Mitra era la vechii perşi înaintea ,,revelaţiilor" lui Zarathustra. Mitra era mijlocitorul creaţiei, şi protector veşnic treaz, eroul fără seamăn, veşnic biruitor, geniul iubirii şi dreptăţii. În vechea religie a neamurilor arimine şi persane Mitra era un duh al luminii, puterea cea mai înaltă a luminii create, ce are înţeles fizic şi moral, adică şi puterea spiritului ce vede şi pătrunde toate, a adevărului personificat şi a credinţei. El este conducătorul tuturor duhurilor pe care le călăuzeşte prin noapte şi prin moarte la nemurire, este un erou luptător şi duşmanul tuturor demonilor întunericului, în această calitate arecoif de aur şi scut de argint, stînd în carul de luptă, urmîndu-l o suită de îngeri de lumină şi de adevăr, în fine este apărătorul comerţului între oameni şi a celor săraci şi apăsaţi. Cultul se făcea în peşteri sfinţite unde erau puse şi simbolurile soarelui, a lunii, planetele, stelele, zodiile, calea sufletelor(Calea Laptelui), dăinuind pînă la sfîrşitul secolului IV şi care aducea mare supărare iudeo-creştinilor, noii stăpîni ai imperiului roman după anul 381.

Realitate a acestor adevăruri este dovedită de mozaicul mitraic(de mai înainte) din secolele II sau III descoperit la Palermo care ne arată peste timp unele din simbolurile religiei strămoşeşti, coiful de aur, fioroasa sabie a geţilor, toiagul şi vasul cunoaşterii asemănător cu cel descoperit la Vinča, vechi din mileniul VII î.e.n. Semnul de pe coif îl găsim pe statuetele de lut descoperite la Gîrla Mare făcute în secolul XIII î.e.n. Iar modelul coifului era

purtat şi în secolul I al erei noastre de unele căpetenii ale geţilor(T 62) care mergeau să dea cu sabia în nepoftiţi şi lacomi. Vechii arimini şi perşi ţineau sărbătoarea de 21 decembrie ca naşterea luminii din întunericul peşterii iar la echinocţiul de primăvară aveau Newruz (ziua nouă) cînd ziua devenea mai mare decît noapte fiind considerată şi Anul Nou. Atunci i se sacrifica un taur ca simbol al rodniciei pămîntului şi a renaşterii naturii prin puterea sacrificiului. Aceste sacrificii se făceau în locuri anume alese dar fără altare sau alte chipuri cioplite pentru că perşii şi geţii nu aveau năravul grecilor sau a romanilor de a venera statuile. Iar Herodot ne luminează tărtăcuţele în această direcţie: ,,Perşii, nu aveau obiceiul, să înalţe în onoarea zeilor, nici statui, nici temple, nici altare, din contra – ei socotesc smintiţi pe cei care fac astfel, şi după părerea mea, aceasta vine din aceea că ei nu cred, precum cred grecii, că zeii adică să aibă forme omeneşti". Aţi văzut pungaşilor cîte parale face toată maimuţăreala voastră materialist-hedonist-consumistă!!!

Legenda naşterii lui Mitra sub forma luminii ieşind dintr-o piatră sau dintr-o peşteră, este legată de doctrina transmigraţiei sufletului şi a avut mare trecere în lumea romană. Şi pe tăbliţa 44 care consemnează moartea marelui get Boero Bisto, în centrul jos se vede o peşteră cu arcadă iar în interiorul ei, în stînga stă îngerul păzitor cu roata vieţii în mînă şi în dreapta este un tripod cu un cap de taur deasupra. Ne spune altă legendă că Mitra s-a născut într-o peşteră, dintr-o lespede de piatră în ziua de 25 decembrie cînd păstorii din ţinut au venit să i se închine. Această zi fiind venerată ca naşterea ,,omului strălucitor" era cinstită în imperiul roman cînd ariminismul a ajuns cult al împăraţilor, sub numele de Sol Invictus, pentru că în limba latină nu existau cuvinte identice cu cele din limba geţilor care să exprime corect conceptele religioase. Iudeo-creştinii hoţomani au început să sărbătorească această zi drept naşterea lui Hristos, Soarele Dreptăţii nu cu mult înaintea anului 380 chiar dacă ziua de naştere a lui Iisus a stabilit-o Dionisie Scitul pe la anul 550, la 21 martie cînd era Anul Nou în mitraism! În Cipru, sărbătoarea s-a ţinut începînd cu anul 375 adică atunci cînd

iudeo-creştinii satanişti conduşi de episcopul Ambrosie au pus mîna pe imperiul roman de apus printr-o lovitură de stat, iar în Asia abia în anul 387 după ce religia geţilor a fost interzisă în tot imperiul roman în anul 381.
Pe monezile de aramă ale împăratului get Constantin cel Mare apare legenda ,,Soarelui Invincibil, Însoţitorul meu" care infirmă minciuna ce zice că acest conducător al imperiului l-ar fi apucat dragostea drăcească de Iahwe cel întunecat.
O legendă mioritică ne prezintă naşterea lui Sarmis/Mitra spunînd că:
E o mare neagră piatră, Ca să nască fiu de piatră...
Ler, Doamne, Ler! Ler, Doamne, Ler!
Şi Maica îngenunchează, Şi născu fiul din piatră,
Ler, Doamne, Ler! Ler, Doamne, Ler!
Ca o piatră pe o piatră Misterul, Misterelor...
Ler, Doamne, Ler! Ler, Doamne, Ler!
Adică aşa cum apare în scrierea *Omiliile caldeene*, şi cum boscorodea îndrăcitul ivrit Hipolit pe la anul 175 despre ,,pruncul misterelor inefabile", în memoria colectivă a mioriticilor de la începutul secolului XX, religia strămoşească încă nu dispăruse. O altă zicere vorbeşte despre ,,bătrînul Crăciun"care stă alături de Bunul Dumnezeu şi ne arată cum este săvîrşit misterul pietrei, adică al izvodirii dinPiatra Născătoare:

Sus la cheia raiului, În stîlp piatră mi-e-ncheiat,
Bună ceată mi-e adunată, D-unde sfinţii c-auzea,
Tot de sfinţi, de aceia sfinţi, Ei săltară şi zburară,
Şi-mi citeau, prooroceau, Sus mai sus se ridicară,
Şi-mi citeau de Dumnezeu, Cu norii se-amestecară,
Şi pe Dumnezeu nu-l ştiu, Jos mai jos că se lăsară,
Iar Ion, Sînt-Ion... Pe stîlp de piatră cădea,
Din gură aşa grăia Cînd acolo ajungea,
- Voi citiţi, proorociţi, Cărţi pe braţe că-şi lua,
Şi-mi citiţi de Dumnezeu, Şi citea, proorocea,
Şi pe Dumnezeu nu-l ştiţi, De trei zile şi trei nopţi,
Iar eu vin şi bine ştiu, Stîlp de piatră în patru crapă,
Jos la cheia raiului, Iată Dumnezeu că scapă.

Într-o altă variantă a înălţării lui Sarmis/Mitra la cer, se spune că după un oarecare răstimp petrecut printre oameni, stînd odată la masă cu soţii săi pămînteni, s-a înălţat la Cer. Mitra era divinitatea care leagă cerul de pământ prin intermediul razelor solare şi purtătorul dreptului juridic divin, era protectorul justiţiei ocrotind încrederea reciprocă şi pedepsind aspru jurămintele false şi trădarea. Era ocrotitorul oştirii şi chezaşul unităţii neamurilor arimine de aceea l-au iubit atît de mult soldaţii geţi din armata romană şi l-au răspîndit peste tot pe unde şi-au purtat paşii.
Arma lui era o măciucă din lemn ferecat cu care alunga norii ce vroiau să-i acopere luminoasa faţă.
Adepţii lui Mitra din imperul roman înălţau rugăciuni către Optimus maximus Caelus aeternus Jupiter fiind soţul Terrei pe care o binecuvîntează cu puterea creaţiei sale şi vedem în poveste, varianta latină pentru Mama Pămîntească şi Tatăl Ceresc din religia geţilor şi scrierile esenilor. În Lydia, Mitra este numit Sabasios. Pe o placă funerară din Belalis – Tunisia este amintit Jupiter Sabasius ca un zeu al divinităţilor din munţi şi este încă o dovadă a adaptării limbii latine la religia geţilor chiar dacă formularea nu este clară şi explicită. Nama, Nama Sebesio! este o dedicaţie lapidară ce apare pe mai multe basoreliefuri mitraice. În sanscrită *nama* înseamnă nume, chemare; în română avem *nam*: lucru voluminos, mare; *namea*: scrisoare oficială, rugăminte. Iahwe din *Tora* a fost tradus pentru cultul goimilor ca ,,kiros Sabaot" născocirea venind din cuvîntul *saba* cu sensul de înţelepciune şi *ot* care arată genul feminin în ivrită, dar tartorul lor este numai viclenie şi ură, nicidecum domn al cunoaşterii şi luminii, iar nu o doamnă cum a fost Iaho la începuturile ei în mozaism, fiind luată de la egipteni unde era cu adevărat maica cerească. În muzeul Termelor din Roma există un sarcofag pe care este sculptat un candelabru cu şapte braţe înconjurat de cele patru Anotimpuri iar istoricii au stabilit legături cu cultul lui Sabasios, cu Pomul Vieţii şi cu menora iudeilor, preluată după acest simbol şi deci furată întunecaţilor, cum vă este felul, năravul şi apucătura vicleană şi odioasă.

Mitra cerescul nu încetează să vegheze la buna rînduială a credincioşilor săi. Pentru pămînteni, viaţa este o continuă încercare unde trebuie să aleagă între bine şi rău, dar curăţenia sufletească îi ajută pe cei vrednici să iasă din acest impas. În imperiul roman, Mitra devine atît un zeu al soldaţilor cît şi un protector al statului fiind un învingător al duşmanilor externi cît şi a instinctelor perverse. În unele ritualuri mitraice, iniţiaţii se mascau luîndu-şi numele animalelor cultice, în special leu, urs iar la noi jocul ursului de Anul Nou ne arată cine sîntem şi nu cine ne spun liftele că sîntem ca să avem spor la maimuţărit.
Deşi de-a lungul timpului acest cult al renaşterii din moarte şi al generării veşnice a naturii, şi celorlalte fiinţe vii, a purtat în istorie nume precum Gibil la emeşi, Cybele la frigieni, Sebesio, Sabasius şiZabasios la traci şi Zabelo la geţi, divinitatea are o trăsătură fundamentală, se naşte din lumină, regenerează viaţa pe pământ şi apoi se urcă iarăşi în lumină la ceruri. Iahwe se ţine numai la întuneric şi la dos puturos ce duhneşte numai a pucioasă!
Obiceiul adepţilor lui Sabasios de a consacra mîinile pentru rugăciune din care primele trei degete întinse, făceau gestul liturgic al binecuvîntării şi care a fost preluat de iudeo-creştini fără să se ruşineze. Adepţii religiei înţelepţilor – mitraismul - credeau că mortul este ridicat la cer de îngerul său păzitor şi participă la o sărbătoare acolo sus a preafericiţilor. Imaginea a fost descoperită pe o frescă ce decorează o necropolă vecină cu cea a unui preot de-a lui Sabasios, Vincentus, înhumat în catacomba creştină din Pretextat, fapt foarte ciudat la care nu s-a găsit nici o explicaţie logică. Nu-i nimic, o dau eu; este dovada de netăgăduit a furtului religiei geţilor de către tîrîturile ce îşi spuneau iudeo-creştini şi care în sălbăticia lor fanatică au profanat pînă şi mormintele adevăraţilor creştini!
Culturnicii occidentali practică o diversiune foarte parşivă vorbind de Mitra, Sabasios, Sebesio, Deus Aeternus, şi alte nume ca şi cum ar fi religii diferite, ori ei ştiu, ca şi mine că era o singură religie iar artefactele arată că o practicau mai multe neamuri şi fiecare s-a exprimat în felul lui şi în limba lui. Dacă cineva ar citi într-un cimitir, texte sacre amintind de Dumnezeu,

Bog, Got, Dieu, ar spune că în respectivul loc se practicau mai multe religii, ori numai una dar în mai multe limbi?
Mitra era legat în cultul său din imperiul roman, de Marea Făcătoare sau Născătoare sau cum ar spune geţii despre Mama Pământească. În cultul mitraic iniţiaţii se deghizau în animale şi practicau anumite dansuri ritualice dar obiceiul se găsea şi în cultul lui Attis cel care moare şi renaşte în fiecare an la 25 martie iar noi ne mai amintim acele vremuri prin jocul caprei din judeţul Bacău, unde după ce dansează cu mult foc, capra moare, dar cel care o mînuieşte îi spune un descîntec la ureche cu care o învie şi reîncepe jocul plin de bucurie. Misterele mitraice au fost la început sărbătorite în peşteri care, find apoi adaptate de către romani în peşteri artificile sau în clădiri ca lăcaşe distincte de cult.
Herodot vorbind despre marea religie naturistă a magilor, spune că Mitra este denumirea pe care aceştia i-o dau marii Zeiţe Mame din care s-a născut tot ce este viu pe pământ. În sanscrită cuvîntul*mâmâ* înseamnă chiar mama. Kibela era denumirea peşterilor unde se celebra cultul Zeiţei Mame, de unde vine şi numele ei, Cybele care a ajuns şi pe malurile Tibrului în secolul lll î.e.n. să le ţină şi romanilor de urît şi of. În eme-gi cuvîntul *ki* are sensul de pămînt, vizuină, a se băga în vizuină, locuinţă, iar *bala*înseamnă a se lungi, fus, şarpe, a slava, împărţire cinstită, înţelesuri care ne duce la Echidna din ţara Arima de sub muntele Parîng.
Cybele, se spune că locuia pe cele mai înalte creste ale muntelui Ida iar pinul veşnic verde(pomul vieţii) rămînea totdeauna consacrat lui Attis. Tot în Frigia mai era cunoscută şi venerată sub numele deMa - Marea Mamă – fiind zeiţa munţilor şi a peşterilor, cuvînt ce are acelaşi sens în limba română. Cybele era percepută în cult şi ca o divinitate a fecundităţii din care s-au născut toate sălbăticiunile pădurilor şi cîmpiilor iar alături de ea era zeul Attis sau Papas, ca soţ dar primul rol îl avea zeiţa. La fel era şi la strămoşii noştri cu Mama Pămînteasc㠄 cum dovedesc scrierile esenilor, pe care nimeni nu vrea să le pună în cîntarul adevărului.
Cultul Cybelei a ajuns cult oficial al împăratului Claudiu pe la anul 41 care a stabilit data sărbătorilor la 15-27 martie odată

cu începerea noului an agricol. În 15 se pornea la anunţarea sărbători cu trestii apoi se pleca în căutarea lui Attis. După găsirea acestuia se sacrifica un taur de şase ani pentru asigurarea fertilităţii cîmpurilor. După şapte zile de post începea adevărata sărbătoare, se aducea un pin ce simboliza trupul mort al zeului şi care era împodobit cu panglici colorate de lînă şi ornat cu ghirlande de flori. Următoarea zi, credincioşii îl plîngeau pe mort iar în ziua de 24 se făcea înmormîntarea lui Attis ca pentru orice muritor, preoţii se flagelau şi urlau de jale. Dar pe 25 era marea sărbătoare ce semnifica renaşterea naturii iar Attis se trezea din somnul morţii şi participa la bucuria colectivă. Sărbătoarea se termina pe 27 printr-o procesiune triumfală pe străzile Romei.

Prelatul roman Dionisie Scitul, născut în Dobrogea cum am mai arătat, a stabilit în anul 550, ziua de naştere a lui Isus la 25 martie dar toţi o sărbătoresc la 25 decembrie pentru că nu puteau scoate din minţile oamenilor tradiţiile religiei geţilor. Cultul Mamei zeilor –Cybele, pătrunsese la greci chiar înainte de a ajunge la Roma. La Autum în peninsula italică, carul zeiţei tras de boi mai era încă plimbat în secolul lV pe cîmpii pentru a asigura fertilitatea. În era noastră Attis mai purta numele de Menotiranus adică stăpînul lumii. Cuvîntul tiran înseamnă stăpîn iar Men era o străveche divinitate adorată în toată Frigia şi în regiunile înconjurătoare.

Lycienii închinau cultelor pe care le practicau, printre care şi cel pe care romanii l-au numit Mitra, ,,peştele sacru" pe care îl numeau *orphos*. Noi mai ştim că eroul arimin din Tracia ce a participat la războiul Troiei şi a plecat în căutarea lînei de aur scriind şi primul poem despre aceste păţanii năstruşnice se numea Orfeu adică sfînt ca un peşte. Şi cabirii din Canaan, aveau o divinitate sub formă de peşte la fel cum apare pe tăbliţa 9 ce arată mare prieteşug între preoţii geţi şi cei gali pripăşiţi de dor de foaie albastră printre şatrele mioriticilor. În judeţul Botoşani s-a descoperit un peşte de aur de cca 60-70 cm ce arată răspîndirea acestui cult în spaţiul getic dar nu numai. Apariţia misterelor lui Mithra în peninsula italică a fost în secolele I-II şi s-a dezvoltat în apropierea cultului lui Cybele,

preoţii obţinînd astfel sprijinul unei instituţii oficiale a statului roman.
Mitra mai apare pe unele inscripţii cu epitetele de *taurobolium* şi *criobolium*, adică sacrificatorul de taur sau berbec cum apare pe coiful de la Coţofeneştii Bacăului. În realitate termenul se referă la un ritual vechi arimin prin care era prins viu un taur sălbatic cu ajutorul unei arme – poate arcan – iar viteazul avea dreptul că îl călărească înainte de a-l sacrifica. În timp acest ritual a primit mai mult un caracter mitic în care sacrificiul taurului, autorul creaţiei era un simbol al regenerării naturii în totalitatea ei. Sacrificiul nu era o jertfă de sînge adusă unui zeu canibal ca în mozaism, pentru că nimeni nu se sfinţea ci renăştea, fie numai una temporară a sufletului naturii din care făcea parte şi iniţiatul alături de întreg neamul omenesc.
Dar limba în care se slujea religia geţilor/mitraismul sau religia înţelepţilor cum îi ziceau unele soboruri, în imperiul roman era limba strămoşească pe care o putem numi rumună sau getă dacă nu avem danf în goarnă. După informaţiile venite de la latinul Firmicus Maternus care a scris între anii 346-350 *De errore profanarum religionum*, spune că limba de cult în mitraism nu era nici greaca nici latina ci limba lui originală, dar nu vreau să ne lumineze preacucernicul iudeo-creştin despre limba pe care o sporovăiau geţii şi celelalte neamuri cînd se rugau la Sîntu, de frică să nu i se înnegrească instrumentul minciunii – limba – şi căzînd, săracul să rămînă fără unealta blestemată cu care îşi cîştiga traiul. De viţă senator roman şi iubitor a tot ceea ce însemna romanitate în acele vremuri, trece la iudeo-creştinism care nu este decît un satanism mozaic, şi punîndu-se în slujba lui Belial, dă cu parul acolo unde vede ,,duşmanul de moarte". Mîrşave şi odioase jivine au ieşit la vreme de întuneric din ouăle de basilisc!
Dar putem afla limba în care se slujea în mitraism, datorită tăbliţei de plumb 60 turnată de mato Dapisiu, tatăl lui Ili şi care ne povesteşte cum zavistea şi năravul prost şi-au făcut loc la sciţii din estul Geţiei precum şi la tracii din Tracia. În aceste două ţări nişte preoţi cam zurlii şi cu unele apucături

stricăcioase, după aflarea morţii lui Ili din primăvara anului 30 întîmplată la Ierusalim, au considerat că pot interpreta învăţăturile din Legea Adevărului şi Dreptăţii, primită de Eno iar Frăţia Celui Ales din Sarmisetuza a zăpsit tărăşenie. Pe dată a trimis pe preotul Zuirasio, să meargă atît la sciţi cît şi la traci, să restabilească buna rînduială a religiei crucii şi ritualul religios iar pe preoţii nărăvaşi să-i schimbe cu ,,preoţi rumuni"şi care sigur slujeau în limba originală a crucii Mîntuitorului, adică rumuna sau geta, dar urîtă de moarte de tîrîturile latriniste carpatine la fel cum a fost urîtă în antichitate de greci şi italici.

Calea spre lumină din această nevoinţă cumplită a aflării limbii de slujire în creştinismul arimin sau mitraism în imperiul roman, cult care a ajuns din ariminism, sub pana unor satanişti chiar arianism, să purcedem la cercetatul celor vechi unde mai găsim cîte ceva fărîme de informaţii despre adevărata noastră istorie.

Iordanes a scris *Getica* pe la anii 550 şi în paragraful 132 ne spune că în anul 376, o mulţime de geţi şi goţi, fugind de groaza stîrnită de fioroşii huni, şi-au găsit liniştea la sud de Istru unde împăratul get al imperiului roman de răsărit Valens, le-a dat sălaş în Moesia, adică Bulgaria de azi. Cum împăratul îşi iubea religia strămoşească, i-a poftit pe noii veniţi să fie alături de restul neamului său în cele iubitoare de Sîntu, iar episcopul iudeo-creştin pufăie furios: ,,împăratul Valens, răpit de perfidia arienilor... a trimis la ei predicatori din partea sa... Astfel şi vizigoţii au fost făcuţi de către împăratul Valens mai degrabă arieni decît creştini." În paragraful 133 autorul spune supărat foc despre înrăiţii predicatori ,,arieni", adică geţi şi practicanţi ai ,,religiei lui Zamolxe", că i-a zăpăcit atît de rău pe noii veniţi din neamul goţilor – ostrogoţi, vizigoţi şi gepizi – încît ,,i-au învăţat pe aceştia nu numai limba acestui neam, dar şi dogmele acestei secte." Adică împăratul get Valens, prin predicatorii trimişi la goţii stabiliţi în Moesia, i-a învăţat pe aceştia atît ,,religia lui Zamolxe" sau arianismul cum minţea Iordanes, dar şi limba getă în care se slujea religia oficială din imperiu roman, fiind şi o limbă de largă circulaţie alături de latină şi greacă. Să mai reamintesc odată în contextul

informaţiilor lui Iordanes, că împăratul roman avea şi titlul de ,,pontifex maximus", mitraismul fiind religia oficială a împăraţilor romani din anul 182, iar slujba se ţinea ,,numai în limba lui de origine", adică limba getă cum avem mărturie şi în altă parte!
Episcopul de Constantinopol, Ioan Chrisostomus, pe la anul 398 trece o parte dintre aceşti goţi rămaşi în Moesia la iudeo-cretinism, însă cel mai important conducător al lor împreună cu neamul său, ,,Travitter, rămîne fidel credinţei lui Zamolxe." Adică chiar şi după declanşarea holocaustului împotriva culturii şi religiei geţilor în imperiul roman din anul 381, unii care nu doreau să se pupe în bot cu Satana, şi-au apărat acest drept cu sabia rămînînd în ,,credinţa lui Zamolxe", adică arianism cum mint liftele iudeo-sataniste de vreo 1600 de ani!. Dar adevărul că religia geţilor se slujea în imperiul roman în limba getă se ştia cu mulţi ani înainte numai că iudeo-sataniştii au falsificat toată istoria acelor vremuri să le fie numai lor cîntare de dor şi of cu mare folos în puhoiul de minciuni.
Filozoful şi matematicianul grec Iamblichos, care a murit pe la anul 330 scrie în lucrarea *Viaţa lui Pitagora*, că religie geţilor sau cultul lui Zamolxe era practicat cu mare cinstire de galaţi, tribali şi alte neamuri dar şi de către goţi! Autorul are în vedere aici pe goţii care împreună cu geţii au format timp de peste 150 de ani imperiul amal de la estul Carpaţilor, pentru că ceilalţi goţi care se aflau sub stăpînirea hunilor nu cred că i-a cunoscut grecul.
Chiar mult mai devreme, furiosul mincinos Tertulian pe la anii 200, în lucrarea *Praescriptio adversus Haereticos*, vorbeşte ca o lepră criminală despre mitraism ca despre un cult al diavolului scriind plin de ură şi ticăloşie astfel: ,,Diavolul este cel care îi îndeamnă pe eretici să imite ritualurile noastre sfinte în timpul venerării zeilor lor falşi. El le porunceşte să însemne cu o cruce frunţile soldaţilor lui Mithra." Adică vrea spurcatul să ne facă să credem, că, religia oficială a imperiului roman, şi cultul împărătesc se înfrupta vîrtos dintr-un cult de closet satanist, interzis a fi practicat public cum recunoaşte chiar această secătură odioasă şi criminală!

Parcă pentru a-i băga în groază pe toţi care se uită strîmb la Talpa Iadului ne zice plin de venin să luăm aminte ce ne aşteaptă: ,,Semen sanguis hristianorum – sîngele este sămînţa creştinilor" adică sacrificii peste sacrificii dar numai de sînge omenesc, cum au făcut cetele lui Ucigă-L Toaca după anul 381 cînd au ajuns stăpînii imperiului roman. Prea înfricoşătoare este golănia ca să fi îndrăznit cineva să o demaşte pînă acum! Dacă în creştinismul arimin apa sfinţită era atît mijloc de purificare cît şi de tămăduire, în mozaism sîngele animalelor sau a oamenilor erau modalităţi de purificare şi vindecare. Ivriţii credeau că viaţa/sîngele animalelor sau a omului ucis ritualic şi apoi ars le aducea alinare şi bunăstare, concept ce se găseşte numai în canibalism.
Şi episcopul Meliton al Asiei, citat de Eusebiu din Cezareea în lucrarea *Istoria bisericească*, scrie pe la anii 175 ,,că filozofia creştină după ce a înflorit la barbari, s-a răspîndit în imperiu".
Mai aduc de mărturie pe Iustin Martirul care ne-a lăsat înainte de anul 150 două scrieri; *Apologia şi Dialogul cu iudeii,* unde spune ,,că ideile creştine sînt cunoscute de sciţi", adică de locuitorii de la nordul Istrului şi a Mării Negre care sînt geţii sau strămoşii mei, pentru că voi veniţi din urdorile imperiului roman şi mult vă place să vă făliţi cu asta.
Dar toţi istoricii contemporani sînt de acord că mitraismul sau ,,religia/filozofia creştină" s-a răspîndit de la Dunărea de Jos, sau de la ,,barbari/sciţi" cum găsim în izvoarele scrise, ajungînd după anul 182, cultul oficial al împăraţilor şi al imperiului roman, care era condus de geţi. El era oficiat în limba getă de funcţionari, soldaţi şi alte pături din societatea vremii, aşa cum ne lasă mărturie Arrianus(95-175) din Nicomedia, care scrie către sfîrşitul vieţii *Arta tacticii militare*. În acest text autorul zice pe la anii 170 că soldaţii geţi din armata imperială romană se instruiau în limba getă şi ,,...învaţă strigătele de luptă strămoşeşti ale fiecărui neam, strigătele celţilor pentru celţi, strigătele geţilor pentru geţi şi strigătele retice pentru reţi." Şi eu aud strigătele de luptă ale strămoşilor mei geţi care

mă îndeamnă să le dau la mir trădătorilor de Neam şi Ţară şi plăsmuitorilor de ,,sfinte adevăruri".

Ura fără seamăn a ivriţilor, grecilor şi romanilor asupra culturii şi religiei geţilor are un motiv încă necunoscut pînă în prezent. Dacă jegoşenia iudaică a satanismului fariseic dorea să se extindă în secolele I-III ale erei noastre în tot imperiul roman dar nu mai avea loc de mitraism, grecii şi romanii aveau alte ofuri şi veninuri la lingurea. După anul 182 cînd religia geţilor a ajuns cult oficial al imperiului şi mai ales după anul 193 cînd primul arimin Septimius Severus, se urcă pe tronul Romei, romanii au pierdut încetul cu încetul puterea din mîini. Astfel după anul 275, capitala fiind mutată la Sirmium iar Italia ajungînd o provincie oarecare, toate privilegiile avute în trecut de oligarhia romană erau doar o amintire dureroasă şi greu de înghiţit.

Cultura, religia şi limba geţilor, erau valori spirituale ,,barbare" acceptate de cea mai mare parte a populaţiei imperiului, dar nu şi de foştii stăpîni, romanii şi grecii. Şi din această nostalgie bolnavă a ,,stăpînilor lumii" şi ,,înţelepţilor lumii" s-a adunat atîta venin şi ură încît după anul 381, au urmărit să distrugă în totalitate spiritualitatea getă din imperiul roman şi să interzică limba pentru că în religia geţilor, mijlocul de comunicare religios era considerat ca limbă sfîntă.

În scrierea esenă descoperită la Qumran, *Frăţia Celui Ales*, avem informaţii mai lămuritoare despre limba strămoşilor noştri geţi ce avea statutul de limbă liturgică sfîntă. ,,Noi vom dărui Legii/ Înţelepciunea Limbii/ Vorbirea Sfîntă,/ Faptele şi Cuvintele drepte." Aceasta este una din marile crime ale iudeo-creştinilor satanişti romani şi greci, dar fără a-i uita pe ivriţii mozaici, care au scos cultura geţilor şi istoria acestui neam în afara timpului!

În religia geţilor sau mitraism, calendarul începea cu sărbătoarea Anului Nou la 21 martie care era stabilit în zodia berbecului iar românii au păstrat această tradiţie pînă la începutul secolului XVIII, cînd popimea grecoteilor fanarioţi înstăpîniţi peste neamul nostur ca slugi preasupuse ai otomanilor i-a învăţat altceva. Poate de aceea pe coiful de aur

descoperit la Coţofeneşti apare sacrificatberbecul de către Mitra.
Un text al lui Ieronim spune că misterele mitraice aveau şapte etape de iniţiere: corb, ascuns, oştean, leu, persan, sol al Soarelui şi tată. Fiecare grad de iniţiere avea costumaţia lui de ceremonie pe care o îmbrăcau în diferite ocazii festive. Iar sfîntul Augustin al catolicilor scrie într-o lucrare a sa despre aceşti mascaţi că ,,astfel arată cei ce sînt numiţi înţelepţi, josnic travestiţi". Ştia şi întunecatul Augustin căadevăraţii creştini îşi mai spuneau înţelepţi, pe cînd ei, iudeo-creştinii lui Iahwe nu îşi ziceau decît ,,verus Israel" adică fiii întunericului.
Cei care ajungeau să poarte titlul de ,,tată" sau ,,părinte" puteau să aibă sub autoritatea sa mai mulţi novici iar aceştia îşi spuneau între ei ,,fraţi" sau ,,surori". Şef al părinţilor avea rolul unui fel de Papă sau Patriarh, iar cînd aceast cult era religie oficială a împăraţilor romani, cel care trăia Roma se numea ,,Pater Patrum" sau Babacu(tată, părinte) Petratus(piatră). Numai în limba română cuvîntul *babacu* are sensul de tată sau părinte, dovedind încă odată adevăratele rădăcini ale creştinismului arimin sau mitraismului. Cînd se începea ceremonialul de iniţiere, în faţa novicelui se punea pe un tripod o pîine cu semnul crucii pe ea, sau patru pîini mici cu semnul crucii pe ele şi o cupă ce are de asemenea semnul crucii pe ea plină cu apă neîncepută. Iniţiaţii îşi puneau mîinile pentru rugăciune iar primele trei degete de la mîna dreaptă rămîneau întinse, gestul liturgic însemnînd binecuvîntarea pe care iudeo-creştini l-au luat din religia strămoşească, dar mint cînd le arăţi obrazul. Ritualul îl găsim amintit parţial în scrierea esenă a geţilor pripăşiţi în Palestina, intitulată *Cele şapte căi ale păcii* ,,Şi împreună rup pîinea sfîntă/ Şi în tăcere împărtăşesc sfînta masă."
Lăcaşele lor de cult erau peşterile din munţi iar în oraşele romane acestea au fost înlocuite cu nişte construcţii subterane, *spelaea* pe care istoricii le-au numit mitreum. În ceremonialul religios preotul era ajutat de unul sau doi diaconi iar Tertulian spune în *Aduersus Iudeos* că summus pontifex – preotul suprem nu se putea căsători decît o singură dată, dar

,,preabunul creştin” avea în vedere pe preoţii care era subordonaţi adunării taţilor/părinţilor pentru că mai aminteşte el asemenea creştinilor, existenţa lăcaşurilor de ,,fecioare şi abstinenţi” adică maici şi călugări pentru ştirea noastră adevărată. Celibatul era o virtute pe care mulţi o îmbrăţişau de bună voie aşa cum ştim despre preoţii geţi din surse greceşti şi mozaice. De trei ori pe zi, dimineaţa, la amiază şi seara, preotul adresa rugăciuni duhului creator al luminii pe care culturnicii îl iau drept Soarele şi întreţinea focul veşnic să nu se stingă niciodată. Găsim afirmaţii asemănătoare făcute de J. Flavius şi Filon, despre obiceiul esenilor de a practica un ritual identic dar în Iudeea şi Egipt şi spun mincinoşii că aparţinea cultului... mozaic, inspirat numai de muzele iahwiste!
Existau şapte ritualuri de iniţiere mitraice care cuprindeau un botez, o confirmare a apartenenţei la această religie prin însemnarea cu semnul crucii pe frunte şi pe mîna dreaptă în timpul actului de iniţiere iar după ungere urma împărtăşania şi o masă ritualică luată împreună cu toţi iniţiaţii. La unele sărbători, adepţii se îmbrăcau în blana diferitelor animale şi dansau după melodiile cîntate la diferite instrumente iar noi românii am păstrat aceste comori de tradiţie strămoşească în diferite obiceiuri de Anul Nou şi de Crăciun.
Ariminismul/mitraismul fiind cultul împăratului roman începînd cu primii ani de domnie ai lui Commodus(180-193), clerul care slujea această religie s-a bucurat de toată atenţia acestora, iar asociaţiile – sodalicia – prin care se transmiteau învăţăturile şi canoanele religioase erau pline ochi de fel de fel de învăţaţi mustind de înţelepciune mioritică. În româna veche cuvîntul *sodal* are sensul de ucenic şi iarăşi trebuie să pun mîna pe ciomag să le arăt falsificatorilor de istorii şi limbi că nu latina a intrat în limba geţilor ci tocmai limba acestora în latină prin ariminism şi soldăţimea arimină care forma grupul etnic cel mai numeros din armata romană. Cu toată ura fără margini a grecilor şi italicilor privind ştergerea din istorie a religiei geţilor, au rămas ruinele a sute de monumente mitraice care acuză holocaustul făcut împotriva acestui cult de către cele trei popoare netrebnice – ivriţii, grecii şi italicii.

Şi de v-am milui pe toţi cu cîte o ţeapă, ar fi sigur prea puţin pentru răul fără margini pe care l-aţi făcut neamului get şi apoi rumun de-a lungul timpului.
Mitraismul sau creştinismul arimin este o filozofie religioasă a energiilor universale ale căror simboluri sînt fulgerul şi focul ceresc, fiind o religie a înălţimilor munţilor ce a dus la răspîndirea ei în tot imperiul roman dar nu prin foc şi sabie aşa cum au făcut iudeo-creştinii, ci prin duhul blîndeţii şi al cunoaşterii legilor adevărului şi dreptăţii. În Lycia, Lydia şi Caria, Mitra era însoţit de epitetul ,,stratios – conducătorul militar sau ostaşul" atribuit de subţirii greci numai lui Zeus.
În legenda lui Mithra, calul joacă un rol foarte important, păstrat pînă la noi în rugăciune 36 a lui Dion din Prusa şi plesnit de culturnici prin sintagma ,,cavalerul trac" căruia, au ştiut ei cum să-i vină de hac!
Discipolii lui Mithra alcătuiau o biserică organizată cu o ierarhie dezvoltată, lăcaşe de cult în tot imperiul roman şi o mulţime de scrieri sacre adunate în cartea numită *Biblia.* Aveau noţiunea de Mijlocire şi de Răscumpărare şi un Mîntuitor, care era om dar şi duh ceresc şi o doctrină a Vieţii de Apoi. Aveau euharistia şi taina botezului, găsindu-se prea multe analogii cu iudeo-creştinismul ca să nu-i putem acuza de crimă şi hoţia cea mare din istoria omenirii.
Cultul lui includea botezul, sacrificarea unui taur ca simbol al creaţiei lumii şi o cină compusă din pîine şi vin luată împreună de adepţi şi maestru. La naştere, membrii acestei comunităţi religioase se botezau la fel ca strămoşii noştri geţi, ritual folosit şi de emeşi. Pînă în secolul III, iudeo-creştinii nu îşi botezau copii ci doar adulţii deşi le plesnea obrazul de iubire pentru Iahwe! În timpul ritualurilor lui Mitra, acestuia i se ofereau pîine, apă şi vin. Pîinea era însemnată cu o cruce. Vinul era considerat băutură sacră datorită faptului că el este prima plantă cultivată după potop, născută din sîngele taurului ceresc iar băutura consumată dă o stare de euforie fiind considerată la multe popoare ,,băutura nemuririi". Dar în emegi cuvîntul *geş-tin* înseamnă atît vin cît şi viţa de vie şi este compus din *geş* cu sensul de lemn şi *tin* cu sensul de viaţă, deci ,,băutura vieţii"

Misterele mitraice i-au fascinat pe toţi datorită dualismului care îl deosebeşte de celelalte culte şi îi dă o rigoare aparte dogmei şi moralei, ignorate cu bună ştiinţă de celelalte religii. Ceremoniile secrete la care participau numai iniţiaţii se celebrau în peşterile munţilor sau peşteri amenajate în pământ. Neofitul era botezat şi apoi participa la o masă liturgică după sacrificarea taurului ca un simbol al renaşterii naturii şi omului ca parte a sufletului universului. El identifică principiul răului ca pe un duh la fel ca şi principiul binelui, Creatorul lumii. Neoplatonicienii s-au inspirat şi ei cît au putut din religia lui Mitra, dar nu există nici o vorbă de supărare în această direcţie pentru că nimeni nu a strigat: hoţii!

Mai avem o zicere plină de tîlc de la aryanamii persani ce practicau vechiul cult al lui Mitra, ei considerînd că lumea a fost făcută pe baza a zece porunci iar diriguirea ei se găseşte tot în acestea. Asta ne aduce nouă aminte de marele înţelept get, Deceneu(*dece*: zece + *neu*: nou, înnoit, veste). Neamularyas din India migrase din Carpaţi în vremuri uitate de culturnici dar nu şi de timp şi îşi mai spuneauaryanami, iar vechii persani care practicau cultul lui Mitra, trăiau în regiunea Aryanam adică ţara zeilor. La Roma, Mitra purta şi numele de Arimanius, adică al ariminilor sau geţilor ca urmaşi ai lui Moş Arimin, de unde şi numele de ariminism pe care falsificatorii de istorii l-au transformat în arianism.

Uneori Mitra apare cu cap de leu iar misterele lui s-au numit Sacra Leontica şi Coracia(corbii, iar românii din judeţul Bacău au dansul corăgheasca) fiind 7 grade de iniţiere: 1. coracii – corbii, 2. milites – militarii, 3. leones - leii şi leoaicele pentru că putea participa şi femeile, 4. kriphii – tainicii, 5. persei – persii, 6. heliodromii – calea luminii, 7. patres - părinţii. Începătorul trebuia să treacă prin cele şapte trepte de iniţiere şi după ce a isprăvit cu bine toate încercările primea botezul de apă, i se apăsa pe frunte şi mîna dreaptă semnul crucii cum spune supăratul Tertulian şi trebuia să bea o băutură de apă cu făină, iar parcurgerea acestui drum era făcută cu sufletul curat ce se realiza prin adîncă pocăinţă.

Asemănările mithraismului cu iudeo-creştinismul au fost recunoscute cu o anumită jenă de teologii creştini

Iustin Mucenicul şi întunecatul Tertulian care au văzut în ele opera plină de viclenie a Satanei. Noi românii avem o vorbă pentru asemenea nemernici: totdeauna hoţul strigă hoţii!! De pe poziţia de mare ciomăgar, Tertulian pe la anul 200 a dat în stînga şi în dreapta, urmărind să prezinte iudeo-creştinismul ca o religie unică şi dăruită numai lor de o divinitate ce îi iubea numai pe ei chiar dacă tîlhăria era arătată cu degetul de toţi oamenii cu scaun la cap ai antichităţii, blestemîndu-i pe cei ce îşi păstrau vechile şi adevărate tradiţii astfel: ,,şi diavolul botează anumite persoane, pe credincioşii săi, şi el face semnul crucii pe fruntea soldaţilor săi, celebrează ofranda pîinii, aduce imaginea învierii". Mare satanist ai fost întunecatule şi după ce te-ai dat în stambă cu montaniştii, vechii tăi tovarăşi de făcături te-au considerat un credincios slujbaş al Satanei, pentru care erai în stare să duci tot pămîntul în pîrjol şi moarte. Şi mai bine este evidenţiată această stare de spirit în strigătul lui de groază: ,,Diavolul este cel care îi îndeamnă pe eretici să imite ritualurile noastre sfinte în timpul venerării zeilor lor falşi. El le porunceşte să însemne cu o cruce frunţile soldaţilor lui Mithra". Adică mitraismul cum îi spun plăsmuitorii de istorii sau creştinismul arimin care era religia geţilor şi religia oficială a împăraţilor romani, spurcăciunea odioasă iudeo-creştină o considera o erezie ieşită din mîlul otrăvitor al mozaismului satanist şi a zelotismului fariseic.

Dar religia geţilor în forma numită mitraism, are o dovedire arheologică din secolul Vll î.e.n. iar turba satanistă vorbeşte de cultul întunecatului Iahwe în secolul ll al erei noastre cînd li s-a crăcănat lor ,,prepuţiul inimii" cum ar spune orice mozaic sadea, să se pupe cu acest tartor al răului universal şi veşnic! Prea multe insulte a îndurat acest neam de la fel de fel de secături şi urdori urlătoare. Este prea gogonată snoava chiar dacă vine de la o asemenea faţă bisericească, nebun să fii şi tot nu poţi accepta că ritualurile unui cult ce avea ca simbol sacru crucea şi se practica de prin secolul ll î.e.n. în imperiul roman, ilustra căpăţînă constată că de fapt a fost furat de Satana de la neprihăniţii iudeo-creştini care se dădeau în ceasul morţii de supărare pe la anul 200 al erei noastre. Iar geţii şi persanii practicau acest cult din secolul Vll î.e.n. Chiar dacă vreau ei să ia

timpul în răspăr, nu toţi sînt găgăuţă sau cu minţile plecate de acasă.
Un alt satanist mozaic, Ioan, în *Apocalipsa* lui spune la 13,16 despre răspîndirea religiei geţilor printre neamurile din Iudeea că erau destui care ,,...să primească un semn pe mîna dreaptă sau pe frunte"! Imaginile lui Mitra îl prezintă ca un tînăr cu veşminte identice cu ale geţilor, pe cap purtînd o cuşmă de aceeaşi obîrşie sau o coroană de raze iar în secolul VI î.e.n. purta o mască ce imita capul de lup. Scriitorii îl considerau creatorul tuturor lucrurilor şi începutul vieţii iar religia lui a durat în imperiul roman pînă către sfîrşitul secolului IV cînd a fost scoasă în afara istoriei prin foc, sabie şi zeci de mii de crime.
Pe basoreliefurile cultice era reprezentat în costumul tradiţional get, ţinînd de nas un taur pe care îl înjunghia la intrarea într-o peşteră iar la sacrificiu este asistat de două persoane îmbrăcate cu aceleaşi straie şi care poartă nişte facle în mînă, cel din stînga o ţine în sus iar cel din dreapta în jos. Sub imagine este un şarpe lung cu trimitere directă la originea lui getică şi la sensul ei de religiei a înţelepţilor. Între genunchiul lui Mithra şi mîna dreaptă este următorul text: NAM(*nam*: responsabilitate, soartă, drum; namea: rugăciune) EB(*eb*: mijlociu, şale) E(*e:* naştere, a cerceta) SIO(*sii:* a fi). Pe limba noastră sună aşa: este naşterea potrivită a sorţii/drumului. Sub genunchiul lui Mithra avem textul: DEO(sfînt) SOLI(*soli:*sori, oameni strălucitori) ILU(*ilu*: apă sfinţită, a boteza, a fi strălucitor) IC(*ik:* unghi ascuţit, înclinat, aplecat) TOMI*(tomi*: cruce strălucitoare, cele patru direcţii cardinale) TANE (*tane*: ceaţă, misterios) E(*e:*naştere, loc de rugă, a stropi) OS(puternic, tare). Zicerea adusă în timpul nostru spune că solii divini vor cerceta cu putere pe cei aplecaţi/îngenunchiaţi şi-i vor boteza cu misterioasa şi strălucitoarea cruce. Pe scuturile soldaţilor persani sculptaţi pe zidurile de la Persepolis, se vede semnul crucii cu braţele egale, la fel şi pe scuturile geţilor!
Legat de cultul lui Mitra este şi cuvîntul *mitropolie*(mitra + *polei:* îngeri, duhuri din ceruri) cu sensul religios de casa îngerilor sau duhurilor lui Mitra. Şi cuvîntul mănăstire este legat de vechea religie strămoşească(*mana:* a fi împreună, clipă,

dar divin + *sitire:* a cerne, a socoti, a recita). Că geţilor le-a fost drag acest Mitra o dovedeşte prenumele de Mitrache întîlnit pe tăbliţe iar românii şi în prezent îl amintesc prin Mitru, Mitrea, Mitruţă sau Mitrache pentru bărbaţi şi Mitrica ori Mitriţa pentru femei. Mai avem cuvîntul *mitrica* ce are sensul de durerile facerii şi *mitra* cu sensul de naştere sau zămislire, cu referire directă la naşterea lui Mitra şi la munca lui de ziditor al vieţii, adică nimic din mozaism ci numai din înţelepciunea şi teozofia fiilor luminii, pe care nemernicii au furat-o maimuţărindu-se cu ea că ar fi ieşit din preaplinul prepuţiului inimilor lor pline de venin şi ură.

Sîntem singurul popor din Europa care îi păstrăm numele ,,omului strălucitor" şi în mare parte religia lui. În judeţul Gorj este localitatea Polovragi unde există o peşteră numită peştera lui Zamolxe.

Pe mai multe tăbliţe apare expresia ,,coto polo boi cero" cu sensul de a cerceta nălucile din ceruri care era o practică a religiei geţilor. Cuvîntul *polo* sau *polei* înseamnă nălucă, înger, zînă dar şi polei de gheaţă, a polei, poleială aşa cum primise straiele Eno cînd s-a urcat la ceruri iar cuvîntul *vragi* are sensul de tămăduitor, vindecător de unde numele localităţii gorjene cu sensul de îngerii vindecători sau zînele care te ajută. În această peşteră există o inscripţie cu un alfabet necunoscut iar tradiţia spune că peştera este cea care i-a fost adăpost marelui Zamolxe. Avem dreptul să admitem ca adevărată tradiţia orală cît timp limba ne ajută atît de lesnicios să înţelegem istoria asta bîntuită numai de fantasme şi gugumănii. Uite aşa! Îţi vine să şuieri a pustie şi să-i zici un cîntec de nebunie!

În religia mitraică adică a geţilor, cel iniţiat era binecuvîntat cu ,,Puterea în trei muchii" formulă neînţeleasă şi fără sens. Pînă în epoca modernă unii români purtau un cuţit cu trei muchii cu lama scurtă şi groasă şi vîrful ascuţit – dagă şi dage sau dăgi la plural - a cărui semnificaţiei s-a pierdut de-a lungul timpului sau poate purtătorii nu au găsit urmaşi demni ca să le transmită secretul lor. În eme-gi, vechea limbă a plaiurilor mioritice şi a celor care au migrat în Ki-en-gi sau Sumer după zisa unora, cuvîntul *dage*are sensul de frăţie, conducere, trai în comun, adunare. În mitologia română, Sf. Ilie are o sabie cu trei

muchii cu care fulgeră pe draci de le sfîrîie călcîiele şi le pocnesc tigvele. Dar conducerea neamului get se numea dage balo şi este legată sigur de religia şi cultura lor şi organizaţia cultică aFrăţiei Celui Ales. Cuvîntul *bala* are în eme-gi sensul de a conduce, a transmite, a salva, a elibera, a distruge. Cred că acest tip de pumnal era purtat de cei care făceau parte din dage balo ca o recunoaştere a poziţiei lor în societate. Iar adunarea neamului străbun – dage balo – era în fapt Frăţia celui Ales cum apare în scrierile esenilor pe care a distrus-o cu atîta ură şi fanatism, lăudîndu-se cu aceasta, hispanicul Traian ajuns împărat al imperiului roman şi conspirator al mozaicilor împotriva acestei religii şi acestui popor ales de Creator. Cuvîntul *bala* mai are sensul de fiară sau balaur. Geţii aveau ca steag un cap de lup cu corp de balaur considerînd lupul ca simbol totemic al neamului iar unii preoţi chiar purtau pe cap în timpul slujbelor religioase pielea acestui animal(T 10) ca veşmînt sacru sau cum se vede pe obrăzarul coifului de la Coţofeneşti cînd cerescul Mitra sacrifică berbecul. Iar balaurul sau şarpele cel mare era simbolul înţelepciunii divine a lui Sîntu sau Gog, deci organizaţia se numea şi Frăţia înţelepţilor aşa cum a scris şi întunecatul iudeo-creştin Augustin. De aici simbolul a fost preluat şi de gnostici fără a-i întreba cineva de unde le vine drăgăleala cu care se făleau, iar în timp s-a aşezat uitarea peste coţcărie ca să nu mai fie ştire cu cinstire.

Flavius Philostratus care a scris pe la sfîrşitul secolului II e.n. despre *Ciclul epic* – lucrare foarte veche ce cuprinde poemele mai multor autori greci - ne spune că în războiul Troiei au participat de partea troienilor şi misii din Misia dar şi cei de dincolo de Istru, din Sciţia în frunte cu regele lor Telefos. Herodot de neam carian, ce a trăit în secolul V î.e.n. ne spune în scrierea *Istorii* că la sciţi, din vremuri străvechi, aveau o zeitate solară numită Mitra iar aceasta era însoţită de Tabiti, divinitate feminină cu atributele Marii Mame pe care grecii au numit-o Hestia. Culturnicii occidentali au tot umblat cu părul în ochi şi l-au scos pe Mitra de undeva din Capadocia sau ceva vecinătăţi ca să nu mai împartă istoria veche a Europei şi cu neamul get ce a fost ziditor de civilizaţie pe meleagurile carpatine şi primul întemeietor de civilizaţie scrisă în vechile

fruntarii ale continentului. Dacă Mitra era divinitatea supremă la sciţi din ,,vremuri străvechi" cum scrie Herodot pe la mijlocul secolului V î.e.n., informaţia confirmă imaginea de pe coiful de aur de la Coţofeneşti şi duce atestarea epigrafică a acestui cult sigur în secolul Vll î.e.n. dar rădăcinile lui se pot pierde cu mult timp înainte. Iar sciţii cei adevăraţi cum erau de acelaşi neam cu geţii, grecii numindu-i pe băştinaşii din nordul şi sudul Istrului din răutate tot ,,sciţi" cele mai multe plăci votive fiind descoperite pe teritoriile locuite de neamul get – Geţia pînă aproape de Nipru, Panonia, Moesia, Illyricum, Dalmaţia – şi deloc în cîmpia rusă unde locuiau o parte din zburdalnicii sciţi păstori, Herodot numind ţinuturile din nordul Istrului chiar Sciţia, aducem vechimea cultului lui Mitra pe toriştea noastră demascînd făcăturile altora, ca să izbăvim istoria de minciună şi neamul rumun de prostie.

Lydus a trăit în secolul Vl şi a scris cartea *Despre magistraturile romanilor* citîndu-l pe Criton care l-a însoţit în toate războaiele pe Traian unde spune despre cucerirea parţială a Geţie astfel: ,,Traian cel mare cucerind Sciţia cu Decebal care era regele geţilor.", cam aşa tinînd-o toţi istoricii greci şi romani cînd scriau despre strămoşii noştri. Şi Theophanes(741-817) a scris o *Chronographie* respectînd cronologia evenimentelor. ,,În anul 531 doi regi bulgari cu o nenumărată mulţime de bulgari şi cu drugul lor porniră cu război împotriva Sciţiei şi Mysiei, pe cînd în Mysia era ca general Justinus iar în Sciţia Baudarius". Adică unii greci, din cea mai veche antichitate şi pînă în secolul IX al erei noastre foloseau denumirea de Sciţia şi pentru teritoriul locuit de geţii de la nordul Istrului, la fel ca şi Herodot. Dar cînd este vorba să ne revendicăm adevărata istorie a poporului de pe aceste meleaguri unde ei îi numesc geţi, misi sau sciţi pe băştinaşi, atunci numai hopa că vine istoricul sclivisit cu ceva cultură şi te trimite la Mama Dracului, adică la Iahwe să-ţi vezi fundul de atîta curiozitate neghioabă pentru că ,,adevărul" le-a fost revelat lor de pe timpul lui Burebista sau chiar mai devreme, că aici ar fi fost ceva urdii de aiurea sau de nicăieri, pentru cunoaşterea misterului muncindu-se şi azi pe brînci!

Mai aflăm despre Mitra că era însoţit în toate cele ce le înfăptuieşte de ,,zeii gemeni" numiţi şi cabiripe care grecii i-au botezat după năravul lor diouscuri iar romanii le-au zis acvini dovedind originea lor carpatină pentru că în brahmanism, cei doi călăreţi gemeni născuţi din lumină se numesc aşvini. Tăbliţa 52, ne arată prin imagini această realitate cultică unde Mitra ca purtător al coroanei de raze solare are pe piept două figuri confirmînd informaţiile din vechime. Aceşti călăreţi solari apar numai pe artefactele – iconiţele mitraice de la sfîrşitul cărţii – descoperite pe teritoriile locuite de geţi, la Mitroviţa, Vucovar, în Cîmpia Munteniei şi pe plăcuţa de plumb de la Romula. Pe alte iconiţe, este doar Mitra călare cu securea dublă în mînă însoţit de cei doi purtători de flacără sau alte simboluri religioase însă şi ele sînt obiecte ale cultului mitraic sau arimin.
Un alt element al acestui cult este barca solară cu care Mitra străbătea cerul pe dedesupt spre a reveni în fiecare dimineaţă să răsară din locul potrivit. Arheologic, barca solară este atestată pe teritoriul ţării noastre din mileniul IV î.e.n.
Ne mai spune Herodot în cărticica lui despre numele unui popor danubian care făcea comerţul Dunării pînă în Marsilia: ,,Sigynii, pretindeau a fi o colonie a mezilor. Toţi au cai mici cu păr des şi lung care n-au forţă să ţină un călăreţ, dar care înhămaţi merg foarte repede, şi de aceea, aceste popoare se folosesc de căruţe". Ori mezii erau perşii sau rudele sciţilor dacă nu chiar fraţii acestora, amintiţi mai sus, cum rezultă din unele izvoare vechi. Strabon în *Geografia* confirmă aceste informaţii iar Apolloniu din Rodos în*Argonauticele* spune că sigynii sînt lîngă traci şi senti, pe malurile Istrului, dacă nu cumva ne-am smintit de tot şi nu mai ştim pe unde trece acest fluviu. În alte izvoare sigynii şi sintii sînt un singur popor. Despre marele înţelept al geţilor Abaris/Zamolxe pe care grecii îl fac de neam scit, spun că era fiul regeluiSentu sau Senta care domnea la nord de Istru. Deci regele scit Sentu din Sciţia de la nord de Istru era conducătorul neamului senţilor sau sinţilor, adică a neamului sfînt sau ales de Sentu/Creatorul şi nu a smintiţilor de azi!

Homer care a trăit în secolul VIII î.e.n. spune că aceşti senti au locuit şi prin insulele Mediteranei, în Asia Mică, Caucaz şi în centrul Europei, adică pe acolo pe unde istoria i-a menţionat pe pelasgi, cabiri şi mulţimea de neamuri arimine. Între cabirii din Samothrace şi senti, istoria spune că a existat o relaţie strînsă pentru că erau acelaşi neam şi practicau acelaşi cult religios. Adică, de am zice şi noi ca poetul: de la Istru-n Smothrace, drumeag ariminu-şi face!
Mai găsim la Herodot în Istorii IV,1, zicerea asta despre geţi: ,,căci ei nu cred că există o altă divinitate decît a lor" adică este vorba despre monoteism cu care cei ce l-au furat se fălesc cu atîta obrăznicie.
Strabon în *Geografia* VII,3 vorbind despre marele înţelept Zamolxe şi rolul lui asupra culturii şi religiei geţilor spune: ,,Este foarte probabil ca în secolele de mai tîrziu, Zamolxe să fi convins pe geţi, să ducă o viaţă pitagoreică, fiindcă i-a găsit dispuşi pentru filozofie." şi pe acest temei le-a dat legi scrise.
Iar Diodor în *Biblioteca istorică* scrie pe la anul 20 î.e.n. ,,la aşa numiţii geţi care se cred nemuritori, Zamolxis susţinea şi el că, a intrat în legătură cu zeiţa Hestia de unde a primit legile", adică aveau un caracter divin tot aşa cum sînt Legile adevărului ale lui Mitra sau cărţile cu *Legi sfinte* primite de către Eno de la Sîntu.
Şi ne mai spune Strabon un lucru uluitor despre strămoşii noştri: ,, În schimb este lucru care nu se poate pune la îndoială şi care reiese nu numai din amănuntele pe care ni le dă Poseidonios, dar din toată desfăşurarea istoriei geţilor; zelul religios a fost din toate timpurile trăsătura dominantă a acestui popor"! Istoricii români nu au găsit de cuviinţă să se scarpine pe undeva, poate aşa aflau şi ei neprihăniţii despre ,,toată desfăşurarea istoriei geţilor" menţionată de Strabon în*Geografia* sa pe la anii 10 ai erei noastre, iar neamul mioritic nu ar mai fi fost obligat să le înghită istoriile şi istorioarele lor neghioabe şi ticăloase ce ne-au falsificat cultura şi identitatea de Neam şi Ţară. Citatul dovedeşte că atunci cînd şi-a scris lucrarea Strabon, în cultura imperiului roman existau numeroase manuscrise despre istoria geţilor, pe care priceputi iudeo-creştini în ura lor nemărginită vărsată din

preaplinul prepuţiul inimilor lor drăceşti, după anii 381, le-au făcut cam pe toate cîte le-au intrat în gheare, uitate şi dispărute! Au lucrat meserie la scoaterea în afara istoriei a geţilor, fioroasa Militie Cristi a grecilor şi italicilor iar toată cultura neamului get a fost trimisă în iad să fie comoara Satanei!

Geţii sînt singurul popor din antichitate, menţionat pentru cinstea şi religia lui monoteistă. Alţii sînt menţionaţi pentru hoţie, piraterie, viclenie sau cruzime şi nu le este deloc ruşine cu asemenea apucături, ba chiar şi-au făcut religie din ele şi cu aceste năravuri mişele s-au crăcănat de nu-i mai poate încăpea pămîntul. Iar noi ne rostogolim în valuri şi plini de prosternare ne plecăm să-i pupăm în cur pe ivriţi pentru revelaţiile, inspiraţiile, conspiraţiile, vedeniile şi tîmpeniile lor urduroase şi odioase, batjocorindu-ne cu o ură fără margini istoria adevărată şi valorile spirituale cu care s-ar mîndri orice pămîntean!

Tot textele greceşti spun că Zamolxe ar fi primit legile lui frumoase de la divinitatea Hestia, numită la sciţi Tabiti şi care era zeiţa focului sacru la geţi. Iamblichos, în prima partea a secolului lV scrie despre Zamolxe că după ce i-a învăţat pe ai lui despre nemurirea sufletului şi alte lucruri trebuincioase, le-a scris legi drepte. Noi cei de astăzi avem parte numai de legi strîmbe şi minţi ticăloase şi criminale.

Am arătat pînă acum că pe vechiul teritoriu locuit de geţi, era o cultură dezvoltată din care s-au înfruptat copios de-a lungul vremii atît grecii cît şi blestemaţii ivriţi şi nicidecum sălbăticia pe care ne-o îndeasă în cap istoricii mioritici şi de aiurea. Tot pe aceste meleaguri existau legi scrise primite de la divinitate şi un cult monoteism al crucii atestat arheologic din mileniul lV î.e.n. iar cele mai vechi texte şi dovezi care îl menţionează, se duc mai înainte de secolul Vll î.e.n. Mitra ca divinitate supremă pentru sciţi, este menţionat de Herodot ca fiind ,,din vremuri străvechi" ce avea de pereche pe Tabiti, adică Tatăl Ceresc şi Mama Pămînteasc̆ă din scrierile geţilor şi esenilor dar şi din oracolele caldeene. Şi tot pe torişţea locuită de geţi s-au găsit cele mai multe monumente şi inscripţii închinate lui Mitra, dar scrise după limba fiecărui neam care îl

venera şi ca Sebesio, Sabasius, Zabasios, Zabelo, Deus Aeternus, Sol Invictus şi altele.
Mitra cabirul din religia geţilor imortalizat pe iconiţele acestora şi pe diferite medalioane romane este Deus Aeternus de pe unele plăci votive pe care răii spun că le-au adus soldaţii romani din Asia Mică pentru că acolo se clocea la flacără mică, o mare minciună ce va să răsună peste lumea toată.
Timp de peste trei secole religia geţilor s-a răspîndit în imperiul roman fără pîrjol, fără sabie şi fără organizaţii oculte şi criminale care să urmărească să pună mîna pe conducerea statului pentru a se impune.Mitraismul a avut o teologie autentică şi unică în cultura lumii, organizarea lui fiind bazată pe cunoaşterea naturii şi a fiinţei umane ceea ce a dus la marele ei succes în imperiul roman.
Focul ceresc ce strălucea veşnic avea în mitraism focul nemuritor ce ardea veşnic într-o lucarnă care stătea în palatul împăraţilor şi era purtat la ceremonii înaintea lor. În ţinutul Asia Mică - Turcia de astăzi – unde spun specialiştii că ar fi apărut mitraismul ca religie autonomă nu există nici o urmă arheologică în secolele lll-l î.e.n. care să dovedească acest lucru, dar zisa a rămas sfîntă. La începutul erei noastre vedem religia mitraică apărînd brusc din întuneric la Dunărea de Jos şi înaintînd, rapid şi simultan mai iute decît fulgerul şi mai răsunător ca trăsnetul, spre izvoarele Istrului şi Rinului şi chiar pînă în inima Italiei, cuprinzînd în scurt timp mare parte din imperiul roman fără a o impune cineva prin foc, sabie sau ucaz aşa cum au făcut ,,nevinovaţii iudeo-creştini" cînd au ajuns stăpînii acestui imperiu în anul 380 printr-o lovitură de stat.
În Pont, Mitra apare urcat pe un cal asemenea lui Men, zeul lunii venerat de-a lungul întregii peninsule. Dar această imagine mitraică apare în iconiţele geţilor şi pe placa de la Romula, iar pe istorici i-a apucat bezmeticeala cu ,,cavalerul trac" aşa, ca să ne vină de hac întru totul cum ne fac.
Chiar Nero(54-68), veselul şi ciudatul împărat de tristă amintire – e bine că şi alţii au triste amintiri – îşi arătase interesul pentru a fi iniţiat în misterele lui Mitra. Iar dacă ajunsese şi la urechile împăratului acest cult stîrnindu-i interesul, înseamnă că nu era o jegoşenie cu care să se tămîieze

drojdia Romei şi nici nu apăruse peste noapte pe străzile oraşului să facă balamuc aşa cum o ţineau fanaticii iudei în revelaţiile lor neostoite decît de sabie în timpul cînd au pus ceva mai mult jar prin Roma să aibă mai multă căldură şi iluminare Nero!

Ca dovadă a înfloriri ariminismului/mitraismului la Roma în timpul împăratului Nero, sînt informaţiile venite chiar de la un duşman al acestui cult, Saul, care ajungînd de nevoie în capitala imperiului roman pentru a fi judecat de cezar, scrie plin de supărare despre unii iudei şi greci, ce îi deveniseră prieteni de maimuţăreli deşarte, în *Epistola lui Pavel către romani* la 1,23 că: ,,au schimbat slava lui Iahwe nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare şi tîrîtoare". Dar descrierea icoanei de către ofuscatul fanatic ivrit este a unei plăci votive mitraice care era aşezată pe altarul de cult din incinta mitreumului cum s-au găsit în unele situri arheologice, iar aceasta dovedeşte că religia geţilor avea în anul 61 al erei noastre la Roma atît lăcaşe de cult cît şi adepţi, unii chiar dintre turbăcioşii iudei care s-au cam săturat de cotizări la templu, de întuneric şi întunecimi, dîndu-se şi ei ca mulţi alţii din imperiul roman, mai spre lumină din lumina geţilor. Cinste lor!

Descoperind de ce ,,mişelii şi trădări" faţă de Iahwe sînt în stare unii tăiaţi împrejur cît şi grecii cu minţile aburite de aiurelile fariseului Saul, autorul ars la rînză scrie la 1,25 că: ,,au schimbat în minciună adevărul lui Elohim şi au slujit şi s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvîntat în veci.'' O asemenea atitudine o găsim după vreo 330 de ani şi la întunecatul iudeo-cretin Augustin care îşi îndemna turma să se roage creatorului ceresc şi nu soarelui ca păgînii, de parcă ar fi pe pământ alţi păgîni decît slujitorii Satanei cu toţi uciganii lui!

La cîtă făcătură au făcut ivriţii, l-au întrecut chiar şi pe Făcătorul lor!

Plutarh(46-126) aminteşte în scrierile sale despre cultul mitraic ce îşi făcuse apariţia în peisajul religios destul de cosmopolit al Romei dar prima inscripţie închinată acestei divinităţi datează sigur din perioada Flavilor(69-96). Trupele împăratului Vespasian(69-79) practicau acest cult la

Carnuntum(Petronell în Austria) pe Istru în Panonia Superioară, provincie locuită de geţi şi care a ajuns sub stăpînire romană în anul 9 î.e.n. În anul 71 sau 72 în acest oraş a fost trimisă legio XV Apollinaris care a construit pe malul Istrului – apă sfîntă la geţi – o peşteră semicirculară ca lăcaş de cult pentru Mitra, unde s-a descoperit o inscripţie votivă închinată lui Sol Invictus(neînvins) de un soldat numit Barbarus – Străinul. În latină cuvîntul sol are sensul de soare şi figurat de om strălucitor, adică cel născut din fulger sau lumină aşa cum este legenda lui Mitra. Pentru că latinii neavînd un cuvînt pentru conceptul religios ,,fiul luminii", au folosit ceva asemănător din teologia lor.
În anul 28 al erei noastre a fost ocupată de către trupele romane şi Moesia, iar în anul 106 a fost ocupat de către romani o treime din regatul geţilor cu capitala la Sarmisetuza. Ori geţii erau la acea dată, cel mai numeros popor al Europei antice iar mulţi dintre ei au fost înrolaţi cu forţa în armata romană cum ne lasă mărturie şi scrierea lui Arrianus, amintită mai înainte. Plecînd de la baştina mioritică ei şi-au dus în bejenia militară şi religia strămoşească aşa cum o arată atît de limpede tăbliţele de plumb dar şi unii autori antici. Însă fel de fel de tîrîturi fără neam şi ţară, ne spun că religia mitraică a fost adusă pe meleagurile noastre din Capadochia, din Persia din Sulavesela numai nu unde s-au descoperit cele mai multe inscripţii – o treime din totalul acestora au fost găsite în ţinuturile locuite de geţi – Panonia, Moesia şi Dacia. Mai amintesc pentru vechimea cultului în imperiu, un grup de marmură închinat lui Mitra de către un sclav al lui T. Claudius Livianus ce a fost prefect pretorian în anul 102.
Traian, după ce a răzbit pe geţii cei nemuritori în războiul din anul 106, a scris pe soclul statuii sale aşezată pe Columnă – terminată în mai 113 – o zicere care spune: ,,Senatus Populusque Romanus, imperatori Caesari Divi Nervae fillio Nervae Traiano Augusta Germanico, Dacico, Pontifici Maximo, tribunicia potestate XlV , imperatori Vl, consului Vl". Şi în română tălmăcirea sună aşa: ,,Senatul şi Poporul roman, Împăratului Caezar, fiul divinului Nerva, Traian Augustul învingătorul germanilor, învingătorul dacilor, învingătorul

Marelui Preot, avînd pentru a patrusprezecea oară putere de tribun al plebei, fiind salutat a şasea oară ca şef al armatei.”. Nici un împărat roman nu s-a lăudat că a învins vreun mare preot iar dacă el a făcut-o însemnă că Marele Preot din Sarmisetuza avea o organizaţie întinsă mult în afara statului get şi el a distrus-o în totalitate. Dar înainte de a înţelege de ce hispanicul Traian se lăuda că a învins un mare preot să explic funcţia de pontifex maximus în imperiul roman.

Marele preot la romani - pontifex maximus – era şeful colegiului de pontifi şi cea mai importantă personalitate sacerdotală în statul roman, ales în această funcţie pe viaţă. Titulatura a fost preluată în anul 12 î.e.n. de către Augustus şi deţinută apoi de toţi împăraţii pînă în anul 383 cînd ultimul deţinător, împăratul get Graţian a fost asasinat la ordinele episcopului iudeo-creştin de Milano, Ambrosie, iar funcţia a revenit acestuia. Prin această funcţie, împăratul controla toate cultele din imperiu şi nimeni nu putea să scoată din pălărie în public vreo trăsnaie zurlie ce avea pretenţii de revelaţii, fără edictul lui pontifex maximus. În timpul lui Augustus au fost desfiinţate toate societăţile cu excepţia celor funerare. Acestea puteau să se adune o dată pe lună cînd se strîngea cotizaţia dar şi alte întîlniri nerestricţionate legate de aducerea jertfei zeului patron şi de a sărbători împreună. Legea era se pare, valabilă numai pentru Roma iar împăratul trac Septimius Severus a extins-o pe la anul 200 pentru întreaga Italie şi a celorlalte provincii pentru că fanaticii farisei împreună cu leprele lor iudeo-creştine îşi arătau obrăznicia în public. Nici un cult nu era recunoscut în imperiu şi nu puteau funcţiona fără această autorizaţie specială din partea împăratului care era şi marele preot.

Roma avea separat organizat un colegiu numit pontifices – pontifi, cel mai important colegiu sacerdotal, format iniţial din 3, 9 apoi 15 preoţi, în frunte cu un pontifex maximus. Pontifii aveau ca îndatoriri, supravegherea cultelor oficiale şi private şi de aici vine supărarea lui Tertulian pe la anul 200 că iudeo-creştinii erau ţinuţi în îngrădirea cultului privat chiar dacă alţii mint că erau peste tot crăcănaţi în imperiul roman şi pînă la marginile pămîntului.

Distrugînd Frăţia Celui Ales din Sarmisetuza, Traian a vrut să arate tuturor şi posterităţii că zeii Romei au fost mai puternici decît cei ai geţilor şi astfel i-a învins, iar el ca mare preot al acestor zei este cel mai puternic din lume. Aceasta este explicaţia textului cu pontefex maximus de pe soclul columnei pe care istoricii români îl ţin ciudat, îl fac uitat, ferindu-se de el să nu dea în sminteală!
Amintesc faptul că scapeţul ivrit, rabinul Apolo care s-a făcut stăpîn pe centrul de l-a Qumran pe la anul 26, şi-a luat titlul tot de ,,Mare Preot" chiar dacă tartorul religios de unde venea el, se numea Rabin şef, prin această diversiune urmărind să-şi subordoneze toate locurile unde locuiau esenii, numai că ticăloşia nu i-a reuşit.
Acum înţelegem şi unul din motivele necunoscute de istorie, de ce Traian a vrut să distrugă statul get. Fiind mare iubitor de mozaici, el a primit bani foarte mulţi de la aceştia după ce le-a acordat cetăţenia romană, astfel ca împreună, unii cu sabia şi alţi cu punga, să distrugă şi religia geţilor. La plăsmuirea pe care au pus-o la cale ivriţii de a se impune ca religie majoritară în imperiul roman, ei trebuiau să distrugă religia geţilor ce era deja răspîndită în multe regiuni ale statului şi chiar la Roma. Iar ceea ce a făcut Traian după cotropirea Geţiei, dovedeşte din plin această idee. În anul 112 acelaşi împărat a dat un edict prin care interzicea creştinismul spun plăsmuitorii de istorii iudeo-sataniste, dar acum ştim că era vorba de religia crucii sau creştinismul arimin care era de fapt religia geţilor de la strămoşul lor Părintele Eno şi nu cum mint de 1600 de ani secăturile ce trăiesc numai din negoţul cu vorbe!! Că edictul nu se referea nici la mozaici şi nici la turbăcioşii lor schismatici zeloţii farisei sau iudeo-creştini, o dovedesc informaţiile pe care le voi da în continuare să mai facem un strop de lumină în întunecimile Satanei.
Ioannes Malalas(491-578) a scris o *Chronografie,* un fel de istorie universală care este o sursă de informaţii foarte interesantă pentru acest subiect unde la XI ne lasă mărturia: ,,Pe cînd Traian se afla în Siria, în Antiohia, şi se ocupa de afacerile statului, a primit o scrisoare de la Tiberian, prefectul Palestinei, concepută în termenii următori: Neînvinsului

Caesar, Preadivinului Împărat Traian. Însărcinarea ta de a pedepsi pe galatienii care mi se prezintă ca creştini, am adus-o întru cît mă priveşte la îndeplinire. Dar ei vin de la sine la tortură şi la moarte şi cu toate îndemnurile şi ameninţările mele, spre a-i abate de a mi se preda, n-am izbutit pînă acum. De aceea Maiestatea Ta neînvinsă, să hotărască în această privinţă. Traian, a dat ordin lui Tiberian şi celorlalţi prefecţi, ca pe viitor să se abţină de a ucide pe creştini. Astfel pentru cîtva timp creştinii putură să răsufle în linişte." Ori înscrisul istoric din jurul anului 110, desfiinţează minciuna ivritului Saul scrisă în *Faptele apostolilor* la 11,26, şi care pretinde că primii creştini au fost numai iudeii tăiaţi împrejur din cetatea Antiohia.

Să ne uităm în istorie cine erau aceşti creştini din Galatia ca să înţelegem pe unde şi cum s-a făcut falsul. Tăbliţa 11 turnată pe la mijlocul secolului lV î.e.n. ne spune că un geţişor de soi din acela pios, s-a dus în ceva vizite preacucernice la veseloşii gali ce locuiau printre şatrele geţilor în acele vremuri din Geţia şi Mesia. Şi spune el că a avut trecere chiar la rigă pe care l-a binecuvîntat ,,cu vin şi pîine strămoşească şi l-a numit cu epitetul de fiu al crucii strălucitoare". În anul 275 î.e.n. mustăria geţilor cu galii cei veseli s-a înăcrit rău şi a dat în fiert, astfel că zburdalnicii au putut fi potoliţi numai cu sabia şi poftiţi să-şi mute şatrele dincolo de Dardanele. Prietenia s-a spart şi galii au trecut în Asia Mică unde au format statul Galatia iar mai la sud în Palestina au pus de o Galilee în anul 271 î.e.n.. În anul 63 î.e.n. Galatia devine regat clientelar Romei, iar în anul 29 î.e.n. romanii transformă micul teritoriu în provincie alipindu-l Siriei, dar populaţia de gali a rămas pe loc. Tăbliţa 54 ne spune că Noe împreună cu ceata lui de geţi, după ce au luat trupul lui Ili din groapa de la marginea Ierusalimului, au plecat în sudul Siriei unde au fost întîmpinaţi de ,,galii cei roşcaţi" veniţi în mare mulţime în frunte cu preotul Bofio care l-au jelit amarnic pe martirizatul get. Aceste informaţii arată că populaţia galică şi-a păstrat religia crucii pe care o preluaseră de la geţi în urmă cu peste 400 de ani iar Tiberian cînd scrie despre creştinii galatieni din fostul regat Galatia, îi scoate în lumina istoriei pe galii ce au trecut la religia geţilor cînd locuiau în Geţia şi Mesia.

Nici urmă de tăiaţii împrejur, adică de turbaţii şi fanaticii farisei care îşi ziceau zeloţi şi nu creştini.
În aceeaşi perioadă cînd edictul lui Traian trimitea cu miile sau zecile de mii la moarte pe adepţii religiei crucii practicată de geţi dar şi de alte neamuri, Pliniu cel Tînăr(61-114) care a fost un apropiat al lui Tacit iar între anii 111-113 a ocupat funcţia de guvernator al Bitiniei, scrie despre adepţii lui Iisus/creştini: ,,Şi molima acestei superstiţii s-a răspîndit nu numai în oraşe, dar şi în sate şi pe ogoare... Templele erau aproape părăsite, ceremoniile solemne multă vreme întrerupte... Obişnuiau să se adune într-o anumită zi în zori, să înalţe pe rînd cîntare lui Cristos ca unui zeu". Reţinem zicerea latinului că adepţii religiei crucii se întîlneau în zori cam aşa cum spune Filon despre eseni, că se rugau la răsăritul soarelui, ceremonial identic şi în mitraism. Mai reţinem că aceste populaţii, care nu aparţineau etnic ivriţilor şi deci nici cultului mozaic cocoţat atunci pe cai mari în cvadriga împăratului Traian, trăiau nu numai în oraşe dar şi la sate, părăsindu-şi templele şi nu templul din Ierusalim, arătînd că fenomenul era vechi şi a dus la prăbuşirea vechilor culte. Ştim din tăbliţa 60 că religia geţilor pe la anul 30, după asasinarea lui Ili de către ivriţi, era deja răspîndită la sciţi şi traci. După moartea lui Ili nişte preoţi cam mişei s-au pus cu zurba şi nu mai slujeau comunitatea religioasă astfel ca fiecare să devină OM iar dage balo din Sarmisetuza a trebuit să intervină energic. Dar ţinutul Bitiniei despre care scrie Pliniu cel Tînăr, era o regiune locuită de traci, situată între Galatia şi Tracia, teritorii unde sigur se practica religia crucii aşa cum dovedesc informaţiile de pe tăbliţele de plumb coroborate cu cele venite din antichitate şi menţionate mai sus, ca dovezi de netăgăduit în desluşirea adevărului despre religia strămoşească.
Şi tot de la acest autor care publică în anul 108 a VIII-a carte de scrisori, găsim zapisul 4 către Caninius. ,,Foarte bine faci că te pregăteşti să scrii despre războiul cu dacii. Căci unde mai găseşti un subiect atît de actual, atît de bogat, atît de vast, în sfîrşit atît de plin de poezie şi cu toate că faptele sînt adevărate, atît de fabulos? Vei vorbi despre schimbarea albiei unor fluvii, despre tabere cocoţate pe munţi prăpăstioşi,despre un rege

care, izgonit din domnie, alungat chiar din viaţă, nu-şi pierde deloc nădejdea: şi pe deasupra despre sărbătorirea, a două triumfuri, unul pentru prima oară pînă atunci asupra unui popor neînfrînt, celălalt – pentru ultima oară. O singură, dar extremă dificultate, şi anume că este o teribilă cutezanţă să te măsori cu aceste fapte în poezie, chiar pentru talentul tău, care poate atinge totuşi sublimul şi poate să se ridice pînă la înălţimea celor mai măreţe opere. O dificultate mai este şi aceea că numele proprii barbare şi sălbatice, în primul rînd chiar acela al regelui, nu sînt potrivite cu versurile greceşti". Ei, aici iarăşi v-am găbjit rău şleahtă de mişei. Spune latinul că atît ei cît şi grecoteii aveau mari probleme în scrierea numelor geţilor şi a locurilor unde hălăduiau aceştia, ori năpîrcile româneşti obişnuite să afle gustul culturii lingîndu-i pe alţii în dos, spun că numai numele transmise de scrierile grecilor şi romanilor sînt corecte şi folosesc acest argument tembel pentru a dovedi că ,,tăbliţele sînt false"!

Dar mai are textul în ascunziş o zicere năstruşnică şi dacă nu eşti cu toate acasă nu-i poţi da de meşteşug sau beteşug. Pliniu spune despre regele get Diogio, după tăbliţe dar pe care el nu îl numeşte deşi îl ştie, sau Decebal după făcătura lui Dio Casius, că ,,izgonit din domnie, alungat chiar din viaţă; nu-şi pierde deloc nădejdea" şi textul este ori un nonsens pentru că morţii nu mai au nădejde, ori cineva a umblat prin el cînd l-a copiat şi a scos ceva supărător pentru iudeo-creştini şi făcăturile lor criminale. Eu înclin către a doua cale şi cred că, falsificatorul copist a scot din scrierea latinului, numele adevărat al regelui şi jurămîntul Frăţiei Celui Ales care cerea întregului neam get să-i alunge pe cotropitori şi să elibereze Ţara Sfîntă. Iar istoria ne arată că timp de 150 de ani, geţii din est, împreună cu goţii şi cu sprijinul celor ocupaţi, au luptat pînă au reuşit să-i răstoarne pe romani peste Dunăre şi să-şi elibereze glia cotropită. Numai că în acele vremuri strămoşii noştri geţi se ţinea tot de sfinte juruinţe, dar astăzi printre urmaşii lor, sînt foarte mulţi care se ţin numai de îndrăcite trădări.

Sfîntul Isidor de Sevilla(560-636), prelat spaniol pe care nu îl putem bănui de şuguieli mioritice, spune după 300 de ani trecuţi de la aceste fapte, că geţii din nordul Istrului amestecaţi

cu goţii, bastarni şi alte seminţii germanice au distrus şi robit imperiul roman să fie spre luminare şi întunecaţilor noştri: ,,Roma însăşi învingătoarea tuturor popoarelor a trebuit să slujească supusă şi să primească jugul triumfului getic". Şi eu cer tuturor istoricilor şi lingviştilor români să primească jugul getic al adevărului triumfător şi din partea mea cîte o poacă!

Unii culturnici occidentali spun că răspîndirea mitraismului în Germania s-a făcut prin intermediul trupelor de la Dunăre, atunci cînd legiunea a opta, care a fost transferată din Moesia în Germania Superioară în anul 70 a practicat mai întîi acolo religia ce în curînd avea să devină predominantă în ţara aceea. Pentru a justifica apariţia mitraismului la Istru, ei spun că după ocuparea Moesiei, regiunea geţilor de la sudul Istrului la est de munţii Balcani, în anul 29, aici au fost colonizate puhoaie de capadocieni, frigieni, cilicieni şi bitini, toţi mari iubitori de Mitra. Adică într-un teritoriu care îl pui într-un căuş de palmă, mulţimi de soldăţoi venetici, în loc să se ocupe de meşteşugul armelor s-au apucat de a cloci o religie care şi astăzi uimeşte prin profunzimea şi umanismul ei şi cum erau uluitor de inteligenţi, le-a ieşit jucărica. Dar tot ei spun că în Asia Mică de unde a fost adusă soldăţimea, nu s-a descoperit din săpături nici un templu consacrat lui Mitra iar inscripţiile care menţionează numele său sînt, pînă acum, rare şi nesemnificative. Iarăşi nu se leagă minciunile! Şi s-au mai ţinut ei de un fals, spunînd că în imperiul roman, Mitra se numea Sol Invictus – Soarele Neînvins, deşi toate datele arată că Mitra nu avea nici o legătură cu astrul zilei, iar expresia latină a fost tradusă tendenţios, pentru că ea înseamnă ,,omul strălucitor" sau mai corect ,,fiul luminii" aşa cum se numeau şi esenii din Palestina şi Egipt pe care nişte canalii i-au tăiat împrejur prin minciună.

În Comagene, provincie romană din anul 17 al erei noastre, pe Eufrat la graniţa cu imperiul persan, în orăşelul Doliche, se sărbătorea pe o culme de deal, o divinitate solară care, chiar mult mai înainte era venerată pe crestele munţilor. Se considera că ea inventase folosirea fierului şi a fost adusă în regiune de către un trib de făurari numiţi kabiri veniţi din nord. Dar cabirii erau populaţia getică din Asia Mică pe care Zamolxe o

trecuse pe la mijlocul secolului Vl î.e.n. la religia crucii practicată de Frăţia Celui Ales din Sarmisetuza. Divinitatea era reprezentată la început călărind pe un taur, ţinînd în mînă securea dublă ce simboliza în vechime universul. Asta spune şi legenda lui Mitra despre sacrificarea taurului ceresc. Pe iconiţele geţilor chiar aşa apare Mitra dar călare pe un cal, imagine specifică regiunilor pontice şi nord-dunărene. O inscripţie greacă vorbeşte despre ,,tronurile celeste" unde divinitatea primeşte sufletele fidelilor săi, şi nu-mi rămîne decît să vă zic: iu şi iu şi iarăşi iu! Nemurire neică şi teozofie mioritică, chiar mai mult decît încape în tărtăcuţele voastre! În imperiul roman această divinitate supremă din Doliche era numită Jupiter Caelus(cer, înălţme) sau Jupiter Dolichenus iar templele lui erau totdeauna alături de cele ale lui Mitra, adică cultul mitraic dar practicat de capadocieni. La greci Mitra, asimilat lui Phaeton, era privit ca autorul conflagraţiei finale. Fiecare, după limba şi înţelegerea lui se ruga însă unei divinităţi cereşti unice. Asta da cultură de minte pestriţă!
Cazarii înveninaţi pînă în vîrful frezei împotriva noastră şi care revendică în surdină pentru ei de pe la 1860 plaiurile mioritice, spun că aici s-au revărsat puhoaie de soldăţoi ivriţi ce îl pupau în bot numai pe Iahwe. Iar latriniştii spun că după exterminarea geţilor de către romani adică şi de soldăţoii ivriţi şi nu cazari chiar dacă ambele popoare practică mozaismul, ţinutul a fost repopulat cu urdii aduse din tot imperiul roman, ce au chezăşuit prin sămînţa lor, formarea poporului român cîteva secole mai tîrziu. Îţi vine să pui mîna pe par cînd citeşti asemenea mişelii spuse la adresa neamului nostru şi cu care ţucalii ne tîrtăie/înjură în draci.
Religia mitraică s-a extins în Germania nu numai în ţinuturile ocupate de romani dar şi în teritoriilor ubilor şi batavilor răspîndindu-se ca o epidemie acolo unde poposeau armatele imperiale formate în mare parte din soldaţi arimini. Dar acelaşi fenomen se întîlneşte în Galia secolului ll şi mai ales lll. Un soldat al legiunii Vlll a dedicat o placă votivă descoperită la Geneva şi închinată lui Deo Invicto. În Marea Britanie monumentele închinate lui Mitra se află în fostele garnizoane romane sau în apropierea acestora dovedind că a fost adus de

armată şi venerat mai mult de soldaţi, dar sigur el era instalat bine pe la mijlocul secolului II. Şi în nordul Africii s-au descoperit monumente mitraice, însă mai puţine ca în regiunile din nordul Mediteranei şi mai ales din regiunile locuite de geţi. Misterele lui Mitra s-au celebrat numai între graniţele imperiului roman iar cultul a apărut după cucerirea provinciilor geţilor Panonia în anul 9 î.e.n. şi Moesia în anul 29 e.n. şi nicăieri în afara acestuia.
Modelul de construcţie al unui mitreum a fost preluat de către biserica catolică şi el se compunea dintr-un pridvor, un pronaos care avea pe laterale bănci, naos unde exista altarul de cult deschis la care se ajungea pe nişte scări, pe lateralele acestuia erau locurile ocupate de cor. Peste tot în imperiul roman, în nordul Africii, în Spania, în Galia, Germania şi Britania, în provinciile din partea de est, s-au format asociaţii oficiale ale clerului şi enoriaşilor acestei religii ce a cuprins fără sabie şi pîrjol orice persoană doritoare să-şi caute singură mîntuirea.
Încă înainte de anul 181 cînd Commodus a impus mitraismul ca religie oficială de stat a împăratului, acest cult era deja bine instalat la Roma chiar în rîndurile aristocraţiei. Dar pînă să ajungă atît de sus în imperiu, mitraismul a fost la început religia sclavilor duşi din Dacia de către armatele lui Traian şi a populaţiei sărace. Sub domnia Flaviilor s-au descoperit primele texte scrise închinate lui Mitra iar sub domnia Antoninilor(138-180), oamenii de litere şi filozofii au început să se intereseze de această religie care cuprinsese mare parte a populaţiei imperiului roman. Lucian glumeşte pe seama ceremonialului mitraic iar Celsus în Calea adevărului scrisă în anul 177 arată că cei care încercau să facă tămbălău cu iudeo-creştinismul lor erau nişte impostori care şi-au permis să preia în mare parte acest cult şi să spună că s-a născut din mozaism, tot aşa cum Filon din Alexandria spunea că toată filozofia greacă este născută din înţelepciunile lui Moşe. Tertulian s-a obrăznicit la culme şi pe anul 200 a scris că mitraismul era erezie creştină! Cu aceasta, sataniştii ce vînau puterea în imperiul roman şi-au arătat o parte din hidoşenia lor.

Cam în aceeaşi perioadă, scriitorul Pallas a dedicat o carte mitraismului în secolul II iar Porfir îl citează pe Eubulus care a trăit în secolul III şi a scris *Cercetări mitraice*. Toate au fost nimicite pentru a se şterge orice urmă a religiei geţilor care a fost religie oficială în imperiul roman timp de 200 ani pînă ce iudeo-sataniştii au interzis-o în anul 381, punînd peste ea marea plăsmuire a fariseilor.
Lampridius în scrierea *Commodus* 9, închinată împăratului ce a domnit la Roma timp de 12 ani(180-192), spune că acesta era iniţiat în mistere mitraice şi a preluat-o ca religia lui oficială de la început, poziţie păstrată pînă la interzicerea ei din anul 381. În noiembrie 308 Diocleţian şi Maximian, care au abdicat din funcţiile de împăraţi pentru a se forma a doua tetrarhie, au o întîlnire solemnă la Carnuntum pe Istru şi îi ridică lui Mitra un lăcaş de cult ca ,,protectorul imperiului lor".
La noi s-au descoperit piese arheologice închinate cultului ceresc al ,,fiului luminii" pe care l-au numit fie Deus Aeternus, fie Mitra sau după limba fiecărui donator, în localităţile Apulum, Ulpia Triana Sarmisetuza, Micia, Ampelum, Tibiscum, Germisara, Sighişoara. Adoratorii priveau această făptură de lumină, ca fiu născut din fulgerul Creatorul şi îl numeau ion pe limba strămoşească şi eon sau aion cum i-au spus grecii ce se ţineau că toate vin de la ei. Divinitatea reprezenta o întrupare a lumii şi a timpului etern, entitate imuabilă care garantează veşnicia şi durata misterelor. Aeternus sau deus Aeternus este atestat epigrafic numai odată cu începutul secolului II erei noastre cînd în cetăţile Babarului din Carpaţi, solomonarii geţi s-au întrupat din lumina Marii Creaţii, au scris mulţime de cărţi pline de înţelepciune pe care le răspîndeau în tot imperiul roman inclusiv în Palestina sataniştilor mozaici şi de aici s-a născut cea mai oarbă şi mai turbată ură a ivriţilor împotriva neamului get care dăinuie şi în pezent. De aceea religia geţilor se numea mitraism, adică a înţelepţilor iar grecii cînd au furat-o şi au ,,grecizat-o" i-au spus gnosticism, adică a cunoaşterii, dar după năravul lor de hoţomani.
M. J. Vermaseren în *Mithraic Studies II* remarcă prezenţa şi alăturarea Soarelui şi Lunii pe majoritatea reprezentărilor mitraice şi care subliniază ideea de eternitate, una din

trăsăturile divine ale lui Mithra. Cine are ochi de văzut să privească tăbliţa 53 şi iconiţele! În Occident se discută că şi tăbliţele de aur - lamelae aureae – care aparţineau sectelor orfice ar avea legături cu mitraismul. Ba bine că nu drăguţilor, sau poate reuşiţi să le faceţi şi pe acestea revelaţii mozaice! Ce era orfismul, decît religia geţilor practicată de geţii din Tracia şi pe care nişte greci prea ţîfnoşi în fudulia lor, au ,,împrumutat-o" prin secolul VI î.e.n. pentru ceva meditaţii vîrtoase şi aşa s-au îndrăgostit de ea încît au zis că-i chiar a lor!
Deus Aeternus din latină este fără echivalent atît în inscripţiile greceşti cît şi cele siriene sau palmiriene. În provinciile din nordul Africii unde trupele de geţi au ajuns la mijlocul secolului II, divinitatea apare scrisă deo Aeterno sau deo magno Aeterno, adică aşa cum apar divinităţile scrise pe tăbliţele de plumb cu prefixul *deo* sau *dio*. Una din dedicaţiile din Dacia este făcută de către BetuloGalato, un urmaş al galilor care au plecat de aici pe la anul 275 î.e.n. În unele dedicaţii Aeterenus este însoţit de Jupiter optimus maximus sau apare alături de Junona şi angeli(deo Aeterno et Junoni et angelis) fiind inscripţie cu sens unic în epigrafia romană şi din Dacia. Vedem prin dovada acestor probe arheologie, şi care sînt confirmate de tăbliţele de plumb, că în Geţia în secolul II al erei noastre există mărturii scrise ale unui cult religios cu o divinitate unică şi care este Creaţia de început a luminii, însoţită de îngeri. Despre îngeri vorbesc mai multe tăbliţe dar şi scrierile esenilor, care, toate au fost săvîrşite înainte de anul 26, însă vechimea religiei este indiscutabil mult mai mare. Ori în acele vremuri iudeo-sataniştii nici nu ştiau bine ce se bolboroseşte în closetul lui Iahwe de care ei se simt aşa de legaţi ca viermele de hoit! Mai menţionez epigrafele de la Viminacium în Moesia Superioară cătreDis Angelis şi cea de la Ostia I(ovi) O(ptimo) M(aximo) angelo Heliopolitano. Cuvîntul*heliopolitano* este din româna veche, compus însă de un grec astfel: *helio*: soare + *polei*: îngeri, făpturi cereşti cu chip de lumină, zîne + *tană*: ceaţă, boare, iar sensul este de făpturi de lumină cu chip invizibil sau nevăzut
Deus Aeternus este o putere eternă, omnipotentă, incognoscibilă, avînd lăcaşul dincolo de sfera stelelor. El

comunica cu muritorii prin intermediul îngerilor. De mai avem ceva strîmbături la minte, atunci le putem îndrepta cu scrierile esenilor sau ale lui Eno. Grecii, după ce au cotit-o ,,greceşte" cu şiretlicul numit gnosticism, au schimbat calea şi caii, născocindu-l pe Theos Hypsistos, divinitate care are multe elemente comune cu deus Aeternus şi cu cultul lui Sabazios. Şi ivriţii din Palmira, de religie mozaică dar care călcau mai mult prin şanţ decît pe la templu, se rugau acestui Hypsistos fără ca Întunecimea Sa să-i fi trăsnit cu vreo belea. Dar Jupîn Hypsistos în buna tradiţie greacă şi ivrită,avea un ,,peşte" sau ,,legămînt" după zicerile mozaice pus peste tot la vedere şi cinstit cu mare fervoare în temple!

O inscripţie de pe la anul 175 din oraşul italian Venusia este închinată lui Ilio Mitra scris cu litere greceşti spun ei, dar eu spun că este o dedicaţie scrisă de un getbeget către Mîntuitorul lui cum apare pe mai multe tăbliţe; *Ili, Ilo* sau *Ilio.* Ce mai, de atîta apăraie ne vom da cu tesla-n... cap! Placa votivă a fost plătită de către Sagaris, un nume latinizat al lui şăgar sau şagariu cu sensul de glumeţul.

Cea mai veche rugăciune adresată lui Mitra apare în imperiul roman în perioada Flaviilor(69-96), iar religia geţilor se va răspîndi în tot imperiul în ceva mai mult de 100 de ani. În jurul anul 148 trupele romane din Germania practicau acest cult unde s-a descoperit inscripţia Soli Invicto Mithrae. Alături de trupele recrutate dintre locuitorii provinciilor ocupate de romani dar comandate de către romani erau şi trupele auxiliare formate şi conduse în totalitate din străini care îşi foloseau cu libertate totală limba şi religia.

Cele mai multe mărturii ale religiei mitraice sînt în fostele regiuni locuite de geţi, realitate recunoscută de toate căpăţânele specializate în plăsmuiri dar care o explică pe după deget, pe după colţ sau deloc. Către est de Carnuntum, în centrul Panoniei s-a descoperit o inscripţie votivă adresată Patriae Genetrici(Patria Mamă, sau Născătoare), de nu va fi fost adusă aici de la Ierusalim, de vreun strîmbăcios de istorii şi plin de revelaţii prin părţile dorsale!

Mitraismul a ajuns la Roma un cult cunoscut, răspîndit şi acceptat de societatea romană în timpul împăratului Hadrian(117-138). Cultul lui Mithra a fost răspîndit în Africa la Constantine în Algeria unde s-a descoperit o peşteră artificială în care se oficiau ritualurile religioase, dar situaţia este asemănătoare peste tot acolo unde trupele imperiale aveau garnizoane.
Asociaţiile mitraice se numeau Cultires Solis invicti Mithrae iar împăratul Marcus Aurelius(161-180) a acordat acestui cult imunităţi civile chiar înainte de a deveni cult oficial al împăratului, însă cu satanismul mozaic nu dorea să se întovărăşească nimeni deşi plăsmuitorii lui au scris că Iahwe avea bătături la bot de cîte pupăciuni primise de la toţi muritorii. Începînd cu domnia fiului acestui împărat – Commodus(180-192) – religia mitraică îşi avea preotul în palatul auguştilor. De acum nimic nu a mai deranjat religia geţilor în existenţa imperiului roman pînă în anul 379 cînd grecii şi italicii şi-au impus la conducerea imperiului tîrîtura hispanică Teodosius cu care se începe holocaustul împotriva acestei religii. O inscripţie găsită la Buda în Ungaria pomeneşte deDeus Arimanius ca epitet pentru Mitra, aşa ca să le dea în bot latiniştilor şi amintind de strămoşul ancestral al neamului get Moş Arimin dar şi de originea lui curat getă! Tot ca Deus Arimaniusapare Mitra şi la Roma iar menţionarea este făcută de marele preot al cultului mitraic, adică să ne fie spre învăţătură de minte la cei cu tărtăcuţele dogite, Mitra era Dumnezeul neamului arimin şi nu al ivriţilor, pîrliţilor, învîrtiţilor sau afurisiţilor!
Soarele ca divinitate cu capul înconjurat de raze, apare începînd cu monedele împăratului Commodus după anul 180 şi continuă la Constantius II în anul 361, pînă la moartea lui Valens din anul 378.
În timpul dinastiei Severilor, la Roma se instalase religia lui Mitra pe care pretinşii specialişti l-au interpretat ca un cult al Soarelui, celelalte divinităţi nefiind decît ipostaze ale acestuia. Ariminul din Tracia, Septimius Severus care ajunge împărat în martie 193, proclamat de trupele de ausoni de la Dunărea de Jos impune acest cult la Roma chiar dacă toată oligarhia de

purpurele sughiţa amarnic. Nici pe timpul invaziei lui Hanibal nu suferiseră sărăcuţii asemenea umilire. În anul 203 Septimius Severus, a organizat sărbători pentru aniversarea celor 10 ani de domnie la care iudeo-cretinii nu au servit petrecerea, deşi îi invitase pe năzuroşi să pună şi ei, acolo, o tămîie la altarul Înţeleptului(Mitra) din a cărui învăţătură ciuguleau vîrtos nemernicii dar strigau că este erezie aşa cum ne-a lăsat mărturie învrăjmăşitul Tertulian. Pentru purtarea lor uşuratică şi obraznică, împăratul a dat un decret să-i scuture bine, pe unii cu vorba, pe alţii cu sabia pînă s-au dat la brazdă. Şi Caracalla (211-217), fiul lui Severus, a fost mare preot al cultului mitraic, adică creştinismul arimin sau ariminismului după logica adevărului, aşa cum a fost tatăl lui şi împăratul de neam latin Commodus.
Heliogabal(218-222), ajunge împărat la vîrsta de 14 ani fiind un paravan pentru bunica şi mama sa care conduceau în realitate imperiul. Fiind investit ca preot al unui cult solar ce îl practica în oraşul de baştină Emessa el i-a construit un templul pe colina Palatinului şi s-a pus pe rugi şi pe extravaganţe. Prezenţa în templu şi-o făcea alături de un leu, o maimuţă sau un şarpe, slujba făcînd-o numai în siriacă iar în timp a devenit tot mai apropiat de cultul fariseilor fanatici şi ai celor dintre Neamuri ce îşi spuneau iudeo-creştini şi care i-au ciripit visătorului că a venit vremea ca el să impună în imperiu o religie unică. Şi dacă s-o învrednici, să răspîndească cu sabia acest cult satanist pe întreg pămîntul, pînă unde bate vîntul, dar rău a băgat-o pe mînecă iar din poveste a ieşit o nimică sîngeroasă. Populaţia Romei cînd s-a văzut ameninţată de o iudaizare făcută cu sabia iar masculicii erau batjocoriţi cu pierderea abajurului bărbăţiei, fiind chemaţi toţi să se pupe numai cu Iahwe, în anul 222 s-au răsculat şi le-au făcut de petrecanie împăratului Heliogabal şi mamei acestuia Iulia Soemia, iar corpurile le-au fost aruncate în Tibru. Dar atît mozaicii cît şi iudeo-creştinii au fost luaţi rău la rost, episcopul Calixt împreună cu preoţi Calepodius şi Asclepiades au fost umflaţi şi ucişi imediat iar cadavrele tîrîte pe străzile Romei. Cu practicanţii cultului crucii – gnostici, montanişti, marcioni, creştinii arimini - consideraţi eretici de către jegurile iudeo-creştine, răsculaţii cetăţii nu au avut a se socoti. Suspectă realitate pentru plăsmuitorii de istorii! Acest

împărat şi-a păstrat cultul lui asiatic pentru oful inimii scoţînd din palatul augustilor cultul lui Mitra sau creştinismul arimin, dar a fost în continuare cinstit ca apărător al imperiului cum arată moneda de mai josemisă în timpul lui. Pe una din feţe apare carul solar tras de cei patru cai avînd inscripţia SANT DEO SOLI adică Sfîntul Soare îndumnezeit, iar sub cai scrie Elagabal. Alături am pus un zodiac din timpul aceluiaşi împărat. Spre dreapta, lîngă zodiac este o monedă a regelui Macedoniei Filip(359-336 î.e.n.) unde apare carul solar dar tras numai de doi cai dovedind arheologic faptul că ariminii de la sudul Istrului aveau o religie asemănătoare cu cei din nord în acele vremuri. Sub cai scrie cu alfabet get FILIPPOI, la fel ca pe tăbliţa 16 descoperită la Sinaia, iar încapăt este un car solar descoperit în anul 1902 în localitatea în localitatea Trundholm din Danemarca fiind din epoca bronzului(2400-900 î.e.n.) prin aceste dovezi arheologice se dovedeşte că religia geţilor se practica de la Marea Baltică pînă la Marea Mediterană încă din mileniul II î.e.n. fără revelaţii, incantaţii şi conspiraţii ivrite şi apoi greceşti şi italice, rezistînd în mitologie pînă în zilele noastre! Mai multe legende neaoş mioritice spun că Sfîntul Ili(III pe tăbliţele geţilor dar şi la emeşi era Salvatorul neamului omenesc, Mîntuitorul, Strălucitorul din ceruri), un personaj foarte ciudat în firele mentalului colectiv, a primit de la Sîntu/Dumnezeu un car cu doi sau patru cai şi un bici de foc cu care să alerge dracii prin ceruri şi cum îi prinde, pe loc îi plesneşte cu para focului gîrbaciului, iar întuencaţii se fac scrum. Dovezile arheologice de mai jos chiar asta arată, dar nouă cele trei neamuri blestemate ne-au făcut scrum istoria şi cultura identitară de nu mai ştim pe unde ne este curu.

O monedă de bronz emisă de Alexandru Sever(222-235), care l-a urmat la domnie pe Heliogabal, are pe avers bustul împăratului cu coroană de lauri pe cap iar pe revers Mitra urcat pe cal ce aleargă spre dreapta purtînd costumaţia specifică geţilor şi ţăranilor români şi pe care toţi specialiştii o numesc

oriental-frigiană, orienta-i-ar moartea către frigăruia lui Iahwe. În faţa calului este un altar, iar la dreapta un copac al cărui crengi se întind pînă deasupra călăreţului. Dovada numismatică arată că religia geţilor a revenit în palatul imperial, fiind cultul oficial al împăratului care îndeplinea şi funcţia de pontifex maximus. Atît mozaicii cît şi iudeo-creştinii în timpul lui Heliogabal dar şi mai înainte, s-au infiltrat în toate structurile de putere din aparatul statului, pîndind momentul prielnic pentru a-l înhăţa şi încăleca spre gloria şi veşnica lor nemurire. Ajuns împărat la 13 ani şi fiind un copil, imperiul a fost condus de mama sa Iulia Mamaea care a redat senatului multe din prerogativele luate de Septimius Severus prin Consiliul principelui.

Strecurarea şărpăriei iahviste şi a celei iudeo-creştine în cercurile de putere ale imperiului, nu a plăcut deloc soldăţimii getice şi a generalilor din acest neam care conduceau mare parte din armată. Chiar Dio Casius, trăitor prin acele vremuri, scrie despre cei mazîliţi sau trecuţi prin sabie de către Domiţian, căerau pătrunşi de ,,ateism şi obiceiuri mozaice" iar situaţia era asemănătoare şi în timpul lui dar mult mai gravă. Împăratul Alexandru Severus este asasinat în primăvara anului 235 împreună cu mama sa cînd se aflau în pregătirea unei campanie pe Rin iar împărat este proclamat de către armată generalul trac Maximin. Ştiind cît venin şi cîtă viclenie zace prin toate cotloanele Romei şi prin minţile jinduitorilor de putere, Maximin nu se duce să-şi preia scaunul imperial şi să fie aclamat de senat ci le trimite numai răvaşe pentru a desface cît mai larg pungile iar aurul şi argintul să vină în vistieria armatei, astfel va tăia chiar el cu sabia baierele. Pentru că erau foarte mulţi care foşcăiau prin puterea imperiului, a hotărît să bage sabia fără cruţare în şărpăria ce se înmulţise şi devenise foarte periculoasă chiar la adresa împăratului.

Pe episcopul Romei care diriguia sărpăria iudeo-creştină, Pontianus(230-235), l-a trimis la muncă silnică în minele din Sardinia să se mai răcorească sfărîmînd bolovanii cu ciocanul. Pe mulţi alţii i-a trimis chiar în sabie pentru că doreau să pună mîna pe putere, dar numai prin bani şi şiretlicuri, mituind liotele de senatori.

În această atitudine a cîntărit foarte mult şi originea împăratului care arăta pe faţă dispreţ senatului roman, pentru că nu mai avea bărbaţi capabili să pună mîna pe sabie şi să facă fapte demne de asemenea oameni. Au înghiţit ei ce au înghiţit aceste sarmale cu nisip dar pînă la urmă le-a plesnit orgoliul rău şi au dat într-o răzmeriţă declarîndu-l pe vajnicul trac, ca duşman al poporului roman, povestea sfîrşindu-se urît pentru acesta. Iordanes în Getica, falsificînd adevărul spune la paragraful 83: ,,El, (Maximun Tracul), după ce a domnit trei ani, în timp ce urmărea cu armatele pe creştini şi-a pierdut totodată imperiul şi viaţa.” Daţi dracului iudeo-creştinii, erau furnicar în imperiul roman de nu puteai să te mişti să faci semnul crucii de atîta înghesuială! Doar cîţiva ani mai tîrziu, acest puhoi de nestăvilit de creştini ai lui Iordanes, se vor dovedi a fi zece sau două zeci de mii de zurbagii vicleniţi.

Prima monedă are pe o faţă chipul lui Maximin Tracul cu coroana de raze a lui Mitra, iar pe cealaltă faţă este o construcţie ce are deasupra un copil cu mîinile întinse. Inscripţia este următoarea: OUL NON ANGEA LEON şi trebuie înţeleasă ca ,,oul nou/naşterea nouă a îngerilor puternici. În mitraism leones era a treia etapă a iniţierii, dar uneori Mitra apare cu cap de leu. Pe moneda a doua Maximin apare cu coroniţa de lauri ca împărat roman, iar pe cealaltă faţă în jurul unei clădiri este scris: OULP IANO NAG GI ILEON. Vechii greci spuneau cîntecelor închinate lui Zabelo/Apolo ,,peon” iar muntelui Ceahlău în scrierile lui Gh. Asachi este numit Pion, adică unul din munţii sfinţi ai geţilor. Inscripţia trebuie grupată astfel: OUL PIAN ON(a aduna) AGGI(aci) ILE(III, Mîntuitorul) ON(neam), şi tălmăcită sună aşa: aici Mîntuitorul şi neamul său, s-au adunat pe Muntele Sfînt(Cetatea Zidirii).

După asasinarea lui Maximin, este recunoscut de senat ca împărat copilul de 13 ani Gordian lll(238-244) care, în calitatea lui de conducător al imperiului roman, a redat senatului toate

privilegiile pierdute pe timpul lui Septimius Severus iar conducerea efectivă a fost asigurată de către şeful pretorienilor. Religia geţilor rămâne în palatul imperial drept cult oficial al împăratului. La răzmeriţa împotriva lui Maximin Tracul, un rol important a jucat bănetul ivrit iar ei se aşteptau să fie răsplătiţi pe cinste, adică mozaismul şi schisma numită iudeo-creştinism să ajungă religie oficială şi chiar unică în imperiu. Dar viclenii senatori au zis că s-au cîrdăşit împreună doar pentru a trece hopul ,,trac" şi de acuma înainte, trag nădejde să nu le mai scape jucărica imperială din mînă. Întunecaţii ivriţii au rămas cu ochii beliţi, constatînd că au fost traşi pe sfoară în această tărăşenie, dar s-au chitit ei şi au aranjat o nouă afacere prin care să le scoată pe nas romanilor, tot vicleşugul. Le-au pus acestora de o criză economică cu care i-au adus aproape la ruină. Mari sume de bani ale cămătarilor mozaici, care dominau finanţele imperiului fiind şi principalii colectori de impozite, s-au scurs discret către Orient înfiripîndu-se o nouă alianţă, a ivriţilor cu verişorii lor arabi. Baierele pungii fiind tot mai strunite la Roma, cheagul şi-a luat zborul uşurel, fîl, fîl, fîl către Petra dar mai ales Palmyra unde erau colonii puternice de mozaici.

Un medalion turnat după asasinarea împăratului Gordian III, are pe avers bustul acestuia purtînd pe cap o coroană cu raze. Pe margine piesei este scris următorul text: AST.K.M. ANTONIOS GORDIANOS SEB pe care ,,specialiştii" l-au tălmăcit că ar fi o medalie emisă la Tarsus în Cilicia fără a preciza sensul inscripţiilor. De o parte şi de alta a capului împăratului apare litera P. Textul a fost scris atît pe avers cît şi pe revers în limba română aşa cum o vorbeau strămoşii noştri geţi în secolul III şi trebuie citit astfel*ast(ruc):* a înmormînta, a acoperi; *k(abir):* entităţile cereşti din religia geţilor care aduceau protecţia şi îi ajutau pe oameni să găsească drumul mîntuire; *M(ithra):* divinitatea supremă, Înţeleptul sau Creatorul, seb(şiba în română): cumpănă, cumpănire. Gordianus Antonius. Textul are următoarea tălmăcire: după moarte va fi cîntărit/judecat de către cabirul Mitra. Părintele Patriei. În această religie Mitra îndeplinea şi rolul de călăuzitor şi judecător al sufletelor decedaţilor iar împăratul era chiar marele lui preot.

Pe revers este reprezentat Mitra sacrificaînd taurul, îmbrăcat în costumul specific geţilor şi purtînd pe cap tot o coroană cu raze ca a împăratului cu următorul text: TARSO(*tarză:* atitudine, chemare) I(a merge, a alerga) MITRO POLE(*polei:* fiinţe supranaturale din mitologia românească, un fel de zîne sau îngeri) OS(puternic, viguros), iar în interior M. KABIR cu litere R/P lipită de botul taurului. Tălmăcirea zice aşa: chemarea puternică a îngerilor lui Mitra. Mitra cabirul. Cele două cuvinte care desemnează principalele construcţii religioase în creştinismul ortodox – mitropolie şi mănăstire – sînt cuvinte vechi româneşti aşa cum dovedeşte acest text şi cel de la eseni, pentru monasterion.

Pe iconiţele geţilor descoperite la noi, **călăreţ**ul get/cabirul sau Mitra este chiar Vinde**că**torul **ş**i Ispă**ş**itorul. Eleniştii nu foloseau litera C – se citeşte în text S – dar era folosită de geţi de sute de ani aşa cum arată tăbliţele descoperite la Sinaia. Nu foloseau nici S din AST, semn specific numai alfabetului get. Gordian III s-a născut în anul 225 şi a fost numit cezar de către împăraţii Pupienus şi Balbinus în anul 238 dar conducerea imperiului o exercită socrul său Timesitheus, seful pretorilor între anii 241-243 şi apoi de Filip Arabul care îl asasinează în apropiere de Eufrat în timpul campaniei împotriva regelui sasanid Shapur I. Textul medalionului, nu poate fi interpretat în limba greacă fiindcă atunci nu se mai vorbea ci ei foloseau numai koine, sau latină cum o bîlbîie unii specialişti. El poate fi înţeles numai în limba getă în care se oficia slujba acestui cult aşa cum spune şi senatorul roman Firmicus Maternus pe la anul 350.

Inscripţii închinate lui Mithra nu s-au găsit deloc în Egipt, Siria sau Asiria, ci numai lui Deus Aeternus. Cam tot din vremea supărării ivriţilor pe senatorii romani, dăinuie şi despărţirea pe faţă a mozaicilor de frăţiorii lor întru întunecimi, iudeo-creştinii care, zburătăciţi puţin şi infiltraţi în societatea avută a Romei, au început să tragă sforile pentru vremea lor şi turta Satanei. Locul lui Gordian III este luat chiar de către asasinul Filip Arabul ce se face foarte flexibil în faţa senatului şi arată înţelegere pentru schisma iudeo-creştină care se dorea cît mai sus în ierarhia puterii imperiale. Nu sînt informaţii dacă acest

împărat a mai păstrat drept cult oficial religia geţilor, dar şi-a sfîrşit domnia de sabie numai după 5 ani, cînd a fost ucis în luptă de către senatorul get, generalul Decius. Însă în imperiu religia creştinilor arimini era la mare cinste cum arată chiar moneda de mai jos. Dar ea prezintă şi gustul împăratului pentru cultul satanist al mozaicilor aşa cum se vede din analiza persoanei din faţa bustului împăratului care are o podoabă identică cu a Satanei descoperită în sudul Israelului. În partea dreaptă în culoare gri este o monedă bătută în provincia Dacia. Dar învăţînd ceva din păţania lui Heliogabal, el a lăsat în continuare în imperiul ca religie principală creştinismul arimin aşa cum dovedeşte şarpele divin de pe cealaltă faţă a monedei. Vedem că şarpele are o înfăşurare identică cu mucenicii sau măcinicii de azi ai românilor, cu funda făcută din şnurul de mărţişor şi asemănător cu simbolul Fiului Omului descoperit la Vinča. Textul din jurul şarpelui este MITRO II TOIEG(sau TOMEO: cel patru puncte cardinale sau crucea). Cuvîntul de sub şarpe este scris intenţionat cu litera M într-u fel aparte care poate fi citită şi IE, iar ultimul semn poate fi citit atît G, dar şi O, din alfabetul religios get. Sensul este: ,,toiagul Mîntuitorului Mitra" sau ,,Mîntuitorul Mitra pe întreg Pămîntul".

Decius(249-251) a ajuns împărat datorită trupelor de geţi de la Istru, după ce ani buni a fost senator în senatul Romei şi apoi prefect, iar din această poziţie el a cunoscut toate vicleşugurile ce se puneau la cale de diferite clici pentru a controla imperiul. Decis să nu se lase prizonierul sau păpuşa acestor găşti de lichele, getul Decius, convins fiind că toţi iudeo-creştinii erau periculoşi din punct de vedere politic, pentru că reuşiseră să se strecoare în cercurile cele mai înalte ale puterii şi doreau să conducă imperiul, a dat un decret prin care îi obliga pe toţi supuşii imperiului să se prezinte în faţa unei comisii formate din cinci membri şi să aducă o ofrandă zeilor, pentru ca, în felul aceasta să-şi dovedească ataşamentul faţă de cultul oficial de

stat, religia lui Mitra. Urmau să primească un certificat imperial în acest sens numit libellus. Majoritatea celor care au fost chemaţi la mărturisire, au respectat dorinţa împăratului dar unii s-au arătat habotnici şi au plătit cu viaţa fiind ucişi episcopii de Antiohia şi Ierusalim precum şi cel de Romaiar cîteva mii de creştini au fost trimişi la muncă silnică, informaţia ajutîndu-ne să apreciem clar asupra numărului real al celor ce îşi spuneau iudeo-creştini.
După moartea lui Decius nu mai avem informaţii dacă creştinismul arimin a mai fost cult oficial pentru împăraţii romani Trebonianus Gallus(251-253), şi Valerian(253-260) împreună cu fiul său Gallienus(253-268).
În august 257, împăratul Valerianus, avînd informaţii că Frăţia iudeo-creştină pune stăpînire pe bunurile statului, emite un decret de persecuţie a episcopilor, preoţilor şi diaconilor; obligîndu-i pe aceştia să recunoască divinităţile oficiale imperiale – religia geţilor sau cultul mitraic cum îi spun mincinoşii – iar cultul pe care îl practică, să se maimuţărească cu el doar în particular. În prima parte a anului 258 împăratul Valerianus le mai dă un edict iudeo-cretinilor prin care le cere să şază blînd, altfel îi îmblînzeşte el cu sabia. În anul următor Valerianus cade prizonier la perşi şi moare după un an iar fiul său Gallienus, abrogă în anul 260 edictele tatălui şi restituie bunurile confiscate ajungînd la înţelegere cu iudeo-creştiniiîntr-un imperiu prăbuşit economic şi rămas doar 10% din ce a lăsat Septimius Severus ca moştenire senatorilor Romei cu numai 45 de ani în urmă!
În toamna sau iarna anului 257 geţii din provinciile Panonia, Dacia şi Moesia se răscoală împotriva stăpînirii romane, Ingenuus, conducătorul rebelilor luînd titlul de imperator. În primăvara lui 258, armatele romane îi înfrîng pe răsculaţi şi urmează o represiune cruntă care îi înfurie pe numeroşii arimini din armată, hotărîţi să nu mai participe la măceluri. În fruntea acestor nemulţumiţi se pune guvernatorul provinciilor, getul Regalianus chiar în vara anului 258, şi cu toate silinţele lui Gallienus, el rămîne ,,imperator" peste Panonia, Dacia, Moesia, Tracia, Iliria, Dalmaţia, Macedonia, Dardania pînă în anul 268 cînd este asasinat

de hicleniţi trimişi de împăratul de la Roma, dar teritoriul lui va fi stăpînit de soţie încă doi ani, apoi provincia Dacia va reintra în componenţa imperiului get de la nord de Istru iar restul ţinuturilor în imperiul roman de neam get. El bate monedă şi apare cu chipul lui purtînd pe cap o coroană de raze specifică protectorului său ceresc Mitra, avînd inscripţia IMP. C.P.C. REGALIANUS, dorind să arate că atît el cît şi neamul său erau sub protecţia Fiului Strălucitor sau Fiului Omului ceresc.

În anul 268 Gallienus este asasinat de generalul get Claudius, care este proclamat împărat de trupele de geţi ce le comanda, dar preferă să conducă imperiul din Sirmium, oraş situat în provincia Illyricum la cîteva zeci de kilometri sud de Istru. Oraşul astăzi se numeşte Mitroviţa şi este în sud-estul Serbiei. Chiar numele sîrb al aşezării arată că el a fost un centru puternic al cultului lui Mitra(Mitra + *viţă*: neam, rădăcină) iar sîrbii cînd au venit în secolul VI, au preluat de la băştinaşii geţi/valahi această denumire. Claudius moare de ciumă în vara anului 270 în Sirmium şi ajunge împărat, getul Aurelianus care a fost comandantul cavaleriei lui Gallienus.

Pe monezile lui Aurelianus după anul 270, Soarele este reprezentat ca divinitate supremă şi deci religioasă a întregului imperiu roman, după ce unii dintre împăraţii nearimini cam umblaseră cu şopîrcăieli în perioada ,,anarhiei militare" pe seama creştinismului arimin. În această perioadă Mitra devine principalul cult al soldaţilor şi se impune la Roma cu mare fervoare. Istoricii spun că Aurelian a introdus în imperiul roman cultul lui Sol Invictus ori expresia este întîlnită prima dată prin anii 70-72 pe o placă votivă descoperită la Carnuntum, unul dintre marile centre ale religiei geţilor, deci nimic nou sub soare, poate neruşinarea de a minţi cu adevărul în faţă. Pricepuţii în plăsmuiri au legat aceste texte şi restabilirea cultului lui Mitra drept cult oficial al împăratului de cultul lui Jupiter pe care l-au slujit romanii pînă în anul 181 cînd a fost

înlocuit cu mitraismul de către împăratul Commodus. Ideea este greşită pentru că el nu introduce un cult nou şi nu reformează unul vechi iar personificarea soarelui ca divinitate era la latini Febus-Apolo, deci confuzia este exclusă. O inscripţie în limba latină găsită în Moesia spune: Jupiter Optimus Maximus Paternus Aepilofius şi care a fost interpretată greşit ca adresată lui Jupiter, cel mai bun părinte născut din stîncă pentru că în mitologia romană Iove nu avea nici o legătură cu naşterea din stîncă. Doar Mitra era omul strălucitor sau Fiul luminii care s-a născut dintr-un fulger al Creatorului ce a lovit o stîncă. Realitatea din inscripţie este foarte clară iar adevărul nu poate fi ascuns la nesfîrşit.

Împăratul s-a născut la Sirmium, localitate la sudul Dunării pe actualul teritoriu al Serbiei, într-o familie modestă de geţi. Mama lui era preotesă într-un templu închinat cultului lui Mitra iar el considera că a fost apărat de pericole de acest Tată Ceresc şi ajutat să devină împărat. La Roma construieşte un mare lăcaş de cult pentru Sol Invictus sau Domini imperii romani. Sărbătoarea avea loc la 25 decembrie iar romanii au botezat-o, plăcîndu-le, Natalis Soli Invicti, adică ziua de naştere a fiului luminii sau omului strălucitor, dar cei care se ţin numai de suceli îi spun ,,soarele neînvins" la fel cum aveau şi geţii sărbătoarea Crăciunului la aceeaşi dată! Sărbătoarea sublinia renaşterea luminii adică, creşterea zilei faţă de noapte sau o înnoire prin purificare. Francezii spun sărbătorii Crăciunului Noel, şi nu Natalis Soli Invicti cum ar trebui să zică orice catolic. Cuvîntul francez îşi are originea în vechiul cult mitraic pe care galii l-au practicat cu mare tragere de inimă şi vine de la cuvîntul românesc noi cu sensul de apă neîncepută pentru agheasmă, a se înnoi, sau noială: înnoire, renaştere. Dacă mitraismul nu era oficiat în româna veche sau limba getă nu aveau cum să ajungă la francezi aceste cuvinte care sînt astăzi printre fundamentele cultului iudeo-creştin.

Cultul lui Sol Invictus nu poate fi confundat nici cu vechiul cult solar, divinitate de origine sabină care se ţinea la 9 august. Imaginea lui Mitra era a unui tînăr cu cap înconjurat de raze solare care mîna pe cer carul său tras de 4 cai. Această imagine se găseşte pe iconiţele geţilor I 1, unde se vede numai capul în

colţul stînga sus iar pe I 9 şi 10 divinitatea cu capul înconjurat de raze mînă carul tras de cei 4 bidivii. Se credea că zeul solar ştie toate cele ascunse şi are puterea de a vedea toate şi pentru aceasta i s-a cerut păzirea monumentelor publice. Mai apare şi sub numele de Sol Oriens, arătînd partea geografică răsăriteană a imperiului roman unde el era adorat cu mare fervoare şi de unde a venit la Roma. De aceea getul Regalianus care s-a proclamat conducător al neamului său şi-a pus pe monedă divinitatea supremă cu legenda Oriens aug(ustus), adică sfîntul sau veneratul din răsărit şi nu tîmpeniile tălmăcite de specialiştii în plăsmuiri. Cultul are legătură cu supărarea lui Lactanţiu şi situaţia politică din răsăritul imperiului roman cînd împăraţii geţi au urmărit să desfiinţeze imperiul roman transformîndu-l într-un imperiu universal bazat pe o conducere colectivă şi electivă nu pe una personală, ereditară şi de ordin divin. Iar de la conducerea lui Aurelian la cea a lui Galeriu sînt numai 30 de ani aşa că trebuie să căutăm această divinitate în credinţele ,,adoratoare a divinităţilor munţilor" cum spunea Lactanţiu. Aceşti înrăiţi erau geţii cu duhurile lor sălăşluite pe crestele munţilor avînd ca lăcaş sacru vîrful Omu şi imaginea misterioasă a capului de get cu cuşma specifică. Geţii aveau pe Zabelo ca duh al luminii şi al creaţiei lumii din lumină iar pe tăbliţa 57 se spune despre sufletul lui Ili că se va duce să locuiască în cetatea luminii la unicul Zabelo.
O legendă românească spune că Maica Precistă a născut pe o piatră ,,fiul din piatră, Misterul Misterelor" cu referire clară la religia lui Mitra păstrată în mentalul colectiv al neamului mioritic. Alta, venind cu o variantă a creaţiei divine spune cum este săvîrşit misterul pietrei care-l ascunde pe Dumnezeu şi care este salvat de sfinţi prin lungi rugăciuni citite din cărţi. După trei zile şi trei nopţi ,,Stîlp de piatră în patru crapă, Iată Dumnezeu că scapă". Cam aşa stau amintirile străvechi în memoria timpului luat ca rezervor de informaţii. Religia geţilor avea pe fiul luminii sau al Omului ca element fundamental al sistemului de valori spirituale iar acesta nu a fost tradus identic în latină pentru că nu aveau un sinonim şi atunci s-a folosit sintagma Jupiter ca zeu al luminii şi cel mai bun părinte care iese din stîncă. Să mai amintesc aici că şi goţii se considerau

născuţi din zeul/duhul Pămîntului(adică din piatră) şi Fiul Omului.
Iudeo-cretinii care au tot stat la pîndă, poate, poate le fac de petrecanie înrăiţilor geţi, au încercat să se burzuluiască împotriva mitraismului în timpul lui Aurelian, dar au fost repede aduşi la ascultare şi la locul lor de cult privat. În anul 272 împăratul get Aurelian reuşeşte, în urma a două sîngeroase bătălii, să învingă armatele imperiale palmyrote şi să cucerească capitala, desfiinţînd statul creat de arabi şi mozaici ce-şi doreau să pună de o frăţie veşnică. Vajnicul get moare asasinat în Bizanţ cînd pregătea o nouă păruială cu perşii. Oligarhia romană, săturată de atîta zarvă arimină la urechile ei, proclamă împărat pe senatorul Tacitus care nu rezistă decît 11 luni pentru că este asasinat de către soldaţi cînd se afla în campanie împotriva goţilor ce au năvălit în Asia Mică.
Împăratul Probus(276-282) de neam get ajunge la această demnitate datorită proclamării trupelor de la Istru pe care le comanda, reuşeşte să restabilească finanţele imperiului să întărească graniţele peste care prădătorii treceau în bună voie, mişunînd ca muştele la hoit. Pe mulţi i-a liniştit cu fierul, pe alţii cu banii căutînd să poată dispune de bani şi oameni pentru apărarea statului. Ariminismul sau creştinismul arimin se răspîndeşte tot mai mult în imperiu, datorită noii structuri de putere care era formată din militari şi funcţionari, în mare parte veniţi din rîndul neamului get. Timp de doi ani conducerea imperiului este în mîinile generalilor gali Carus şi a fiilor săi Carinus şi Numerianus care sînt asasinaţi pe rînd de soldaţii lor şi în vara anului 284 ajunge împărat getul Diocleţian, arimin din provincia Dalmaţia, asociindu-şi pe tovarăşul de arme Maximianus. Puterea geţilor este absolută în imperiu, religia lor – creştinismul arimin sau ariminismul/mitraismul – devine religie majoritară în imperiu iar limba getă sau rumună a cărui nume, liftelor le este greaţă să-l pronunţe, este limba de circulaţie în imperiu. Oricît au fost de înverşunaţi falsificatorii satanismului iudeo-creştin, totuşi mai avem destule informaţii ca să ne rescriem adevărata istorie şi să ieşim din starea de îndobitocire în care ne-au adus vînzătorii de neam şi

ţară. Capitala imperiului roman de neam get este adusă la Nicomedia, oraş în Bitinia tracilor.
La 23 februarie 303, palatul lui Diocleţian din Nicomedia este dat pradă focului, împăratul îi torturează pe slujitori pentru a afla adevărul dar după cîteva zile a izbucnit un nou incendiu.,,Oameni în negru" cu mult venin în rînză, au încercat să-i cresteze şoricul lui Diocleţian dar împăratului nu i-a plăcut deloc trebuşoara şi a strigat din toţi răunchii: Gărzi! Iar acestea au apărut ca nişte năluci salvîndu-l pe getul speriat rău de şiş. Dar gruparea a dat concomitent şi foc palatului aşa că în Nicomedia la acea dată, s-a putut ,,lua lumină" de la kilometri. După această grozăvie, cezarul Galerius, get născut la Romula – Teleorman, care era coîmpărat, a tras cu urechea şi a auzit zumzăială parşivă din cloaca iudeo-creştinilor care se mîndreau cu isprava lor şi că data viitoare o vor face şi mai lată. Pe dat' i-a acuzat pe întunecaţi de ceva incendieri chiar sub nasul împăratului iar Diocleţian dă un prim decret prin care sînt distruse toate bisericile iudeo-creştinilor iar cărţile acestor nelegiuiţi sînt arse. Fără a le lăsa loc de scăpare întunecaţilor, Galeriu a pornit să-i caute cu sabia pe ,,oamenii în negru – iudeo-creştinii sau militia cristi" prin tot oraşul Nicomedia, apoi prin Bitinia, prin toată regiunea şi a poruncit să fie scotociţi cu mare sîrg în Alexandria unde era marea şărpărie. Tot aici – uite ce coincidenţă – era şi şărpăria iahvistă(după datină, toţi umblau îmbrăcaţi în negru şi erau mai întunecaţi decît întunericul) Acţiunea ,,oamenilor în negru" s-a vrut o răzbunare pentru ce suferiseră ei de la getul Aurelian care trecuse prin foc şi sabie şărpăria ce au clocit-o la Palmyra cînd visau la imperiul universal şi stăpînirea lumii iar pre mulţi i-a spintecat să le iasă aburii de mărire şi veninul iahvist. Tot el a distrus Didascalia din Palestina unde se cloceau numai ouă de basilisc, punînd în sabie şi şărpăria din Alexandria care se bucura de mare preţuire în ochii Zenobiei.
Este prima dată în istoria noii structuri statale cînd un cult religios şi acela privat, pune la cale un atentat împotriva împăratului dar şi împotriva religiei oficiale din imperiu pe care o practica majoritatea populaţiei, împăratul Diocleţian îndeplinind şi funcţia de pontifex maximus.

Culturnicii occidentali, scărpinîndu-se mai mult în dos decît în cap pentru a descoperi ceva înţelepciune, spun că numai turbarea lui Galerius şi fanatismul său păgîn şi orb, legat de un tradiţionalism exacerbat şi sălbatic – fără a preciza, cine, ce şi cum? - l-au făcut pe Diocleţian să pornească represiunile împotriva nevinovaţilor satanişti iudeo-cretini. Asemenea comentarii sînt specifice jegurilor îndrăcite, care nu s-au mulţumit cu falsificarea istoriei dar au ucis zeci şi sute de mii de preoţi şi credincioşi ai religiei geţilor atunci cînd ei au dat lovitura de stat în anul 380. Acest model de gîndire caracteristic mozaismului şi ideologiilor fanatice ieşite din el, se găseşte în tot, în ideologia bolşevicilor cazari ce ne-au fost stăpîni direcţi timp de peste 20 ani. Nu poporul român avea dreptul să se conducă şi să-şi diriguiască ţara şi neamul, ci tîrîturile cazarilor/jidanilor bolşevici, aduşi de ruşi, dar cea mai mare parte pripăşiţi printre români, nu mai mult de 70-80 de ani. Asta urmăreau şi aceste grupări criminale ale sataniştilor iudeo-creştini care doreau să se facă stăpîni pe imperiul roman de neam get, pentru a instaura cultul minciunii, al urii şi al sclaviei veşnice, unde numai ei să fie, tot veşnici stăpîni!
A venit timpul ca şi noi să ne luminăm la minte şi la suflet şi să spunem: bună dimineaţa Sfinte Soare, neamul rumun a ieşit din Întunericul Satanei!
Diocleţian a mai emis trei decrete în anii următori împotriva iudeo-creştinilor iar cei care s-au opus au fost exilaţi sau condamnaţi la închisoare sau moarte. În urma acestor întîmplări, mulţi s-au dezis de iudeo-creştinism. În concepţia vechilor religii, albul, culoare pe care o purta clerul get, aparţinea binelui şi luminii iar negrul aparţinea răului şi întunericului şi ,,oamenilor în negru" care au pus stăpînire pe imperiul roman după anul 380.
,,Oamenii în negru" au fost o grupare ocultă înveşmîntată numai în negru, care se opunea adevăratei ştiinţe divine a cunoaşterii, încercînd să impună prin orice mijloace mozaismul şi erezia fariseilor numită de ei iudeo-creştinism ca religie unică, dorind să pună mîna pe conducerea imperiului roman pentru a-şi duce la îndeplinire acest plan criminal. Erau un fel de serviciu secret sau poliţie secretă constituită în Palestina

după ce s-a format Frăţia lui Israel în secolul IV î.e.n., dar răspîndită peste tot pe unde existau comunităţi însemnate de mozaici şi răspundea numai în faţa rabinului şef. Iudeo-creştinii cînd au făcut înţelegerea cu Satana, pentru a-şi mări şi extinde puterea, şi-au înfiinţat o asemenea structură ce a participat la multe acţiuni criminale iar indicaţiile preţioase le primeau numai de la episcopul Alexandriei şi mai tîrziu, al Romei.
La 15 august 1534, această societate ocultă a ieşit la lumină prin Societas Jesu sau iezuiţii cum îi cunoaşte lumea mai bine şi care avea ca scop declarat extinderea catolicismului în toată lumea prin orice mijloace chiar şi minciuna, calomnia, intriga, sperjurul, provocarea, complotul şi crima erau sfinte dacă le slujeau interesele. Şi bolşevismul ieşit tot din mozaism şi-a propus acelaşi scop ,,nobil" de a stăpîni lumea şi de va rămîne numai un sfert din populaţia pămîntului. Mijloacele de ,,convingere" a celor trei societăţi secrete sînt identice pentru că toate au devenit, după zisa lui Clement din Alexandria: verus Israel, adică verus Satanel după cunoaşterea noastră!
În Alexandria în acele vremuri, era cea mai mare comunitate mozaică din imperiul roman condus de geţi dar şi o comunitate iudeo-creştină importantă, de aceea s-au unit ei în gând şi faptă şi au venit la Nicomedia să îi facă o comedie împăratului Diocleţian. Dar ei aveau precedente, chiar ,,strălucitoare" în această direcţie şi amintesc incendierea bibliotecii din Alexandria în anul 47 î.e.n. pe care unii istorici o pun în seama trupelor romane. Să analizăm acest fapt pentru a înţelege năravul şi crima din umbra istoriei falsificate. În gîlceava care izbucnise între Cleopatra şi fratele ei pentru conducerea Egiptului, Cezar intervine cu ceva soldaţi de partea femeii mai mult pentru a evita un război între cei doi fraţi decît să facă el o cucerire militară. Cînd încăierările erau în toi pe străzile oraşului, biblioteca oraşului a fost incendiată şi au ars zeci de mii de manuscrise unice în lume care ne puteau da foarte multe informaţii despre antichitatea egipteană, dar şi a celorlalte popoare cu care ei au avut legături timp de peste 3000 de ani!
Biblioteca a fost constituită de regele macedonean Ptolomeu Filadelful la începutul secolului III î.e.n. propunîndu-şi să

prezinte lumii antice, cultura egipteană, cea greacă dar şi alte culturi adunate împreună, din care lipsea sigur cultura mozaică pentru că aceasta nu exista. În acest lăcaş sfînt al gîndirii umane au fost adunate cu mare acribie aproximativ 700000 de manuscrise ce cuprindeau cam tot ce se cunoştea atunci şi demn de ţinut minte în Asia, nordul Africii şi Europa! Macedonenii care conduceau Egiptul şi au fondat biblioteca nu aveau interes să facă o asemenea faptă criminală. Grecii nu puteau face ticăloşia pentru că biblioteca era tocmai un centru de cultură iubit de ei. Pe romani nu îi prea ardea la tălpi cultura şi nu aveau interes să distrugă oraşul cu o asemenea comoară pentru că regatul era subordonat Romei. Mai rămîn în discuţie ivriţii mozaici, care, au fost adevăraţii autori ai distrugerii bibliotecii.
Deşi se stabiliseră în oraş, intrînd mai mult pe furiş în cursul secolul lll î.e.n. după redeschiderea canalului care lega Marea Roşie de Marea Mediterană, unde şi-au făcut un cartier izolat de restul populaţiilor, ei urau de moarte pe toţi netăiaţii împrejur aşa cum o dovedesc fără dubiu scrierile lor îndrăcit de ,,sfinte", o parte din manuscrisele de la Qumran şi *Protocoalele înţelepţilor Sionului*. Şi nu de puţine ori, au pornit răzmeriţe împotriva macedonenilor, grecilor şi a egiptenilor chiar în timpul Filadelfului. În secolul I î.e.n., în acest oraş au pus la clocit visul de mărire şi stăpînire asupra lumii prin intermediul mozaismului şi fariseismului şi a plăsmuirilor numite *Tora şi Talmud.*
Cum minciunile lor privind revelarea scrierilor primite de la Iahwe au fost demascate de preotul egiptean Manethon, dar sigur şi de alţii despre care nu mai avem informaţii, iar această bibliotecă devenise cel mai mare duşman al lor prin adevărurile conţinute în manuscrise, ei au prins prilejul să ,,scape" de groaza demascării şi a umilirii pentru pretinsele revelaţii. Îi mai acuză în această direcţia acţiunea de iudaizare a culturii greceşti şi a întregii culturi din Orient care a început în prima partea a secolului ll î.e.n. şi a durat trei secole, unde ei pretindeau că toate cîte le-au trecut prin cap grecilor, au fost luate din scrierile lui Moşe!
Motivul principal al incendierii bibliotecii din Alexandria a fost nu numai rolul ei de izvor al unei cunoaşteri

fabuloase a antichităţii şi mitologiei foarte vechi din care ivriţii lipseau cu desăvîrşire, dar şi argumentul infailibil pentru greci cînd îi combăteau pe mozaicii care se îmbolnăviseră atît de rău de năravul revelaţiilor, adică a minciunilor gogonate încît a dat turbarea în ei prin fanatismul zeloţilor.

O altă dovadă a acuzaţiei privind incendierea bibliotecii de către ivriţi este mărturia despre situaţia creată de Origene cînd şi-a propus să traducă în greacă *Tora* şi să o compare cu celelalte tălmăciri existente, într-un amplu studiu numit *Hexapla*. Pentru că Origene făcea această treabă în Cezareea Palestinei şi deci ivriţii ştiau ce gînduri are tălmaciul, odată le-a sărit rău ţandăra pe la anul 231 şi au început să se oţoiască la acesta că nu vrea să prindă în studiul său şi faimoasa traducere a lor din secolul lV-lll î.e.n. numită *Septuaginta*, despre care renumitul cărturar nu avea nici o dovadă a existenţei şi ca bun iudeo-creştin nu auzise de o asemenea scriere nici cînd dormea şi nici cînd era treaz. Ofuscaţii ivriţi i-au adus ei dovada pretinsei tălmăciri, prezentîndu-i cîteva fragmente de manuscrise, cu urme de ardere, pe care, pretindeau ei că le-au salvat cînd a ars biblioteca din Alexandria în anul î.e.n. 47 şi trebuia neapărat să le studieze şi să le includă în lucrarea lui. Am să-i întreb pe aceşti netrebnici plini de ură şi venin împotriva tuturor cum stă scris la Tora: ce căutau ivriţii în biblioteca înghiţită de flăcări? Sigur vreo scînteie a iluminării!

Păi drăguţilor dacă murea lumea după făcătura voastră, de ce era scris numai un singur exemplar într-un timp de aproape 500 de ani şi acela păstrat în bibliotecă şi nu se folosea ca text liturgic copiat în zeci şi sute de cărţi în toate cuiburile voastre de întunecaţi farisei din care să se adape toţi cei negri în cerul gurii sau cu păr pe creier? Prin această obrăznicia ei recunosc explicit că erau în bibliotecă cînd aceasta a fost dată pradă focului. Fiind o construcţie masivă cu ziduri din piatră, nu putea fi incendiată decît din interior unde existau obiecte din lemn atît în acoperiş cît şi mobilier, dar mai erau sutele de mii de papirusuri care puteau arde ca benzina, iar mînuţa lor milostivă şi-a făcut treaba pentru Iahwe aşa cum i-a fost dorinţa! Dacă ivriţii care trebăluiau cu focul prin biblioteca din Alexandria erau îmbrăcaţi în negru sau numai întunecat, nu mai are aşa mare

relevanţă, însă istoria trebuie să judece aceste informaţii năucitoare! Acest lăcaş al spiritualităţii omeneşti antice s-a mai refăcut în parte după prăpăd dar a venit blestematul an 640 cu arabii cuceritori ai Egiptului care au distrus-o pentru totdeauna din ordinul califului Omar. Acesta justifica ordinul de nimicire a tezaurului cultural al vechilor civilizaţii, astfel: ,,Dacă toate aceste cărţi sînt conforme cu învăţătura din Coran, sînt complet inutile. Dacă susţin altceva decât învăţăturile din Coran, sînt vătămătoare şi periculoase. În ambele cazuri, cărţile se cuvin nimicite." Întocmai aşa au procedat iudeo-creştinii cu scrierile teologice şi filozofice ale geţilor de nu a mai rămas urmă în istorie despre ele!

Pentru a le dovedi ivriţilor ura ancestrală împotriva neamului omenesc, amintesc pe satanistul lor Hegesip, strecurat în şărpăria iudeo-cretină şi care, pe la anul 165 propune confiscarea şi distrugerea tuturor manuscriselor ce nu serveau sau contraziceau făcătura lor drăcească. La fel au procedat cînd au dat lovitura de stat în imperiul rus şi apoi s-au răspîndit prin bolşevism şi peste noi după anul 1944; au interzis prin ucaz şi apoi au distrus toate scrierile dinainte astfel ca cei ocupaţi să nu ştie decît ,,adevărurile" lor criminale revelate de sub talpa iadului!

Istoricul francez Jacques Bergier în lucrarea *Le livres maudits*, Paris 1927, la pagina 19, folosindu-se de informaţiile scrise în mai multe texte antice, spune că biblioteca din Alexandria a fost incendiată în anul 47 î.e.n. de ,,oamenii în negru." Ori miliţia secretă a rabinilor umbla îmbrăcată numai în negru, iar iudeo-creştinii sau Militia Cristi care se născuse în aceeaşi şărpărie iahvistă, aveau veşmintele tot negre iar cei care au vrut să-l ucidă pe Diocletian erau toţi ,,oameni în negru", adică membrii acestei organizaţii criminale vechi de peste 2000 de ani.

Prin distrugerea bibliotecii, ivriţii au urmărit să dispară principala sursă scrisă ce le demasca minciunile şi plăsmuirile lor cu pretenţii de revelaţii divine, pentru că manuscrisele din bibliotecă arătau o altă realitate unde ei nu erau nici cît punctul sau virgula. Şi sataniştii iudeo-creştini au procedat la fel cu sute de mii de manuscrise ale cultului

creştinismului arimin, arzîndu-le pentru a nu mai exista dovezile monstruozităţii şi ticăloşiei fără margini, pentru că sfînt, sfînt, sfînt şi revelat este numai ce iese de sub peană mozaică! Ardă-v-ar flăcările iadului pe unde vă ies revelaţiile voastre drăceşti.

Alt motiv al incendierii bibliotecii din Alexandria, a fost acela că macedonenii şi grecii practicau religia egiptenilor chiar în forma ei originară dar se fereau de mozaism ca de lepră. Disputa dintre greci şi mozaici a apărut după anul 176 î.e.n. cînd rabinii şefi Oneas şi Menelas i-au prezentat lui Antioh lV, regele macedonean al Siriei, textul pretinselor revelaţii şi planul lor de crăcănare universală. Acest text – doar amintit ca informaţie istorică – se poate presupune că ar fi fost pretinsa lor *Septuaginta*–care, după răbufnirea fanatismului mozaic şi scoaterea saduceilor în afara istoriei, a fost rescris după noile lor planuri şi prezentat ca revelaţie grecilor şi romanilor. Făcătura a fost canonizată în anul 90 al erei noastre prin conclavul rabinilor ţinut la Jamnia. Aceste informaţii despre ,,oamenii în negru" ar trebui să dea de gîndit tuturor celor ce nu vreau să se lase îndobitociţi de fel de fel de lepre şi tîrîturi cu pretenţii de genii, oameni providenţiali sau profeţi, toţi născuţi din făcătura unor grupări criminale pentru a domina societatea cum se întîmplă şi azi!

În noiembrie a anului 307 Diocleţian, Galeriu şi Licinius s-au întîlnit la Carnuntum şi s-au închinat împreună la lăcaşul lui Mitra fautori imperii sui, lăcaş extins de ei peste unul construit la începutul secolului ll. Împăraţii au dorit să aducă o dovadă publică a credinţei lor în religia mitraică sau creştinismul arimin, în oraşul sfînt consacrat acestui cult.

La 29 octombrie 312 împăratul Constantin cel Mare ordonă armatei sale ca semnul crucii să fie pus pe steagurile militare cum îl aveau geţii din secolul ll î.e.n. aşa cum arată tăbliţele de plumb, dosite încă la Institutul de Arheologie din Bucureşti. Dar semnul crucii îl purtau pe scuturi şi soldaţii persani pe care Tertulian nu a apucat să-i acuze de erezie, înleşătorie şi ceva cîrdăşeli cu Satana.

În anul 313 se acordă libertatea cultelor în imperiu de către împăraţii Constantin şi Licinius prin edictul de la Milano care

însă nu poate fi dovedit, iar povestea are iz de poveste pentru că nu a fost susţinută decît tîrziu de către iudeo-creştini.
În anul 321 împăratul get Constantin cel Mare introduce în imperiul roman sărbătoarea Duminica ,,dies solis: soare, fiinţă strălucitoare" ca zi obligatorie de odihnă, fiind o sărbătoare arimină sau mithraică cum ar trebui să spună înveninaţii latini sau făcătorii de istorii îndrăcite şi sataniste. Duminica peste care patrona Fiul Omului sau Fiul Luminii, Mitra şi Sfîntul Soarele era zi sfîntă în cultul arimin şi nici un membru al acestei religii nu lucra. Dar ariminismul era cultul împăratului şi religia oficială a imperiului roman, deci sărbătoarea zilei de odihnă duminica s-a impus de la sine ca un firesc pentru armată şi funcţionărime.
Catolicii au făcut din acest împărat, părintele politic al creştinismului ori este o mare minciună toată făcătura papistaşilor şi a înfierbîntaţilor grecotei ortodocşi. Ei pun în seama împăratului convocarea unui sinod ecumenic la Niceea în Tracia în anul 325, unde s-au discutat probleme de teologie iudeo-creştină şi condamnarea arianismului, care stîrnise şi tulburase multe minţi printre adevăraţii apărători ai lui Iahwe. Afirmaţia poate fi adevărată dar nu pentru cei care au colportat minciuna timp de peste 1670 de ani. Împăratul care era şi pontifex maximus, avea în prerogativele sale vegherea bunei desfăşurări a cultelor oficiale şi private.
Dacă ei pretind că a fost condamnat arianismul, ca erezie iudeo-creştină, atunci ei au mers cu pîra la împărat şi l-au implorat pe acesta să-i taie craca lui Arie şi astfel să-l reducă la tăcere pe cîrîitorul de vorbe necuviincioase.
Arie a fost un preot de origine libiană, uns la Alexandria, dar pentru că tot băga strîmbe în dreapta credinţă a lui Iahwe, cei mai mari ca el l-au expulzat din frăţie apoi reprimit şi iar expulzat prin conciliul de la Ierusalim din anul 335, după care moare la scurt timp. Amestecul împăratului Constantin cel Mare în această poveste este numai unul administrativ datorită funcţiei pe care o avea şi nu unul teologic aşa cum susţin iudeo-creştinii prin minciunile lor. Şi tot la acest conciliu ecumenic participă şi episcopul Teofil al goţilor spun mincinoşii, dar el era în realitate al geţilor. La acea dată goţii nu erau arieni pentru că

Wulfila – pretinsul episcop care i-a trecut pe aceştia la arianism, o altă făcătură a iudeo-creştinilor – avea numai 14 ani şi nu se luase de mînă cu minciuna.
Dar adunarea fiind ecumenică, înseamnă că erau de faţă toţi reprezentanţii cultelor oficiale şi particulare din imperiu. Deci episcopul Teofil nu putea fi decît trimisul geţilor nord-dunăreni ca împuternicit al creştinismului arimin iar zicerile făcătorilor de adevăruri sfinte trebuie să le punem la zidul infamiei.
Filozoful grec Iamblichos, care a trăit în timpul împăratului Constantin şi a murit în anul 333, în lucrarea *Viaţa lui Pitagora* scrie despre Zamolxe că după ce ,,s-a întors între geţi şi le-a dat legi scrise", astfel îndreptîndu-le moravurile şi convingîndu-i că sufletul este nemuritor. Dar înţelepciunea lui teozofică era gustată cu mare plăcere de galaţi, tribali şi alte neamuri care îl considerau drept fiul lor. Grecul nu vorbeşte decît de teozofia lui Zamolxe care era atunci religie oficială în imperiul roman oricît s-au ofusca leprele iudeo-sataniste.
Iulian Apostatul(361-363) nepotul lui Constantin cel Mare a fost un adept înflăcărat al acestei religii după ce a ajuns împărat şi spune despre unchiul său în scrierea Cezarii la p. 38: ,,Cît despre Constantin care nu găsea printre zei un model pentru comportarea sa, descoperind nu departe de el Slăbiciunea, s-a grăbit să i se alăture. Aceasta l-a primit cu tandreţe, l-a strîns în braţe, l-a înveşmîntat şi l-a împodobit în culori strălucitoare, apoi l-a condus la Desfrîu. Astfel prinţul a putut să-l găsească pe IU care bîntuia prin acele locuri şi striga oricărui nou venit: «Orice seducător, orice ucigaş, orice om lovit de blestem şi de ocară să vină cu încredere. Scăldîndu-l cu apa pe care o vedeţi, îl voi purifica imediat, şi dacă va cădea din nou în acelaşi păcat, cînd se va bate cu pumnul în piept, îşi va lovi capul, îi voi permite să redevină pur». Fermecat de această întîlnire, Constantin şi-a scos copiii în afara adunării zeilor. Dar, au fost hăituiţi, atît el, cît şi ei, de demonii răzbunării, nu numai din cauza ateismului lor, ci şi pentru a ispăşi sîngele rudelor lor, pînă cînd Zeus, din consideraţie pentru Claudius şi pentru Constantius, le-au permis să-şi tragă sufletul". Iulian scrie ca un scriitor grec neoplatonician şi supărarea lui pe Constantin este determinată de faptele acestuia; uciderea celei de-a doua soţii

împreună cu fiul acesteia Crispus iar despre împăratul Constantius II(337-361), pentru că şi-a ucis propriul tată pe Constantin, pe fratele mai mare şi pe tatăl lui Iulian care era fratele vitreg al lui Constantin, fapte care l-au determinat pe acesta din urmă să treacă la religia grecilor – neoplatonism, dar ajuns împărat a revenit la religia geţilor în virtutea funcţiei de pontifex maximus. Aceste fapte atît de cumplite, petrecute în timpul lui Constantin şi a lui Constantius nu mai sînt pomenite de istorie pentru că nu dau bine la făcătura iudeo-creştină.
Pe tăbliţele de plumb, Mîntuitorul este scris şi prin cuvîntul IO iar în scrierile gnostice din Egipt spun că a doua fiinţă de lumină din teologia şi teozofia lor este IAO, sau IOU cum este scris personajul în*Evanghelia egiptenilor*. Fel de fel de răzgîiaţi, a căror minte fierbea mai rău decît o erupţie vulcanică, s-au apucat să scormonească din IU, pe un anume Iisus pe care îl ştiau după o zicere tembelă şi ticăloasă. Personajul ceresc IU din scrierea lui Iulian este IO sau IU din scrierile geţilor cum apare pe tăbliţele de plumb dar el este scris şi pe statueta descoperită la Cîrna din judeţul Dolj, veche de prin secolul XII î.e.n. Nu pentru toţi românii, istoria a ajuns baba-oarba lepădăturilor! Textul mai dovedeşte că împăratul Constantin cel Mare nu s-a pupat vreodată cu Iahwe nici cît a fost în putere şi nici cînd l-a îndemnat moartea pe ultimul drum cum spun unii păduchi de vorbe spurcate.
Chiar scrierea lui Iulian zice că împăratul a murit asasinat de mîna fiului său, deci nu aveau cum să-l păduchiască pe Iahwe în lungi şi găunoase dizertaţii, pentru că neamul său discuta mai bine cu sabia.
Un medalion turnat de Constantius pe la anii 356 are pe o parte barca solară pe care stă împăratul pe un scaun simplu. În faţa lui, sus în partea stîngă este îngerul păzitor cu roata vieţii. Ori aceste simboluri, aparţin numai culturii geţilor aşa cum dovedesc tăbliţele de plumb şi resturile de ceramică venite din mileniul IV î.e.n. Pe monezile împăraţilor geţi care au condus imperiul roman de neam get, începînd cu împăratul Constantin cel Mare, fiii şi nepoţii acestuia, toţi poartă capul legat cu o bentiţă care are fixată pe frunte piatra clarvăzătoare arimaspă, arătînd că deţineau şi funcţia de pontifex maximus în religia

imperiului geţilor. Aceeaşi bentiţă o poartă Zamolxe şi Ili ca mari preoţi ai Frăţiei Celui Ales dar şi Sîntu aşa cum a fost el zugrăvit prin mileniul IV î.e.n. în lăcaşul de cult de la Şinca Mare. Şi aceste informaţii dau în vileag mişelia iudeo-sataniştilor, indiferent din ce neam şi cultură vin, dar şi pe istoricii români şi străini care ne tot sluţesc minţile cu făcăturile şi neghiobiile lor sacrosancte.

Şi tot lui Constantin cel Mare îi leagă la cap, construirea bisericii pe mormîntul lui Iisus la anul 335, edificiu care a fost distrus de sarazini în anul 614. După cîţiva ani construcţia a fost refăcută din ruine dar la dimensiuni mai mici. În anul 1009, califul Hakem, bolnav mintal a ordonat dărîmarea bisericii creştine fiind distrusă şi peştera-mormînt clădită de împăratul Constantin. Califii care i-au urmat nebunului au fost mai toleranţi şi au refăcut biserica ce a fost sfinţită în anul 1048. După cucerirea Ierusalimului de către cruciaţi şi măcelărirea populaţiei indiferent de credinţă în anul 1099, s-a impus refacerea bisericii care a fost terminată în anul 1149, zidire ce este şi astăzi în picioare.

Povestea are ceva dubios pe ici pe acolo prin părţile esenţiale! Iudeii nu îşi înmormîntau decedaţii în peşteri, dar cultul lui Mitra se ţinea cu adevărat în peşteri sau construcţii care imitau peşterile iar tăbliţa lui boero Bisto care ne povesteşte moartea acestuia, are chiar imaginea unei peşteri unde apar îngerul păzitor şi capul de taur, Mitra fiind şi călăuza sufletelor morţilor. Deci este vorba de o construcţie a creştinismului arimin pe care iudeo-sataniştii au confiscat-o după anul 381 şi modificat-o pentru lălăiala lor otrăvitoare, aşa cum au făcut cu sute sau mii de asemenea lăcaşe de cult.

Constantin cum nu era iudeo-creştin, nu avea de ce să facă lăcaşe de cult pentru Iahwe, fiindcă aceştia erau numai împotriva împăratului şi a puterii imperiale pe care o rîvneau pentru ei şi tartorii lor întunecaţi şi înveninaţi. Iar Mîntuitorul lui Constantin cel Mare – IU cum spune Iulian sau IO, IOU, IU cum apare pe tăbliţe şi la gnostici – era Fiul Omului şi nu avea nici o legătură cu mozaicii sau crima de asasinat a acestora asupra lui Ili, marele preot al geţilor şi a Frăţiei Celui Ales. Iarăşi nu şi-au ales bine drumul mincinoşii iudeo-creştini.

Monedă care arată că împăratul Constantin cel Mare purta pe cap bentiţa cu piatra clarvăzătoare iar ca simbol al sacrului apare curcea cu braţele egale specifică religiei geţilor de peste 4000 de ani! Moneda în verde ne arată pe Constantin ca împărat cu coroana de lauri iar pe revers apare şarpele înţelepciunii cereşti, tot aşa cum era cu vreo 70 de ani şi la împăratul Filip Arabul, totem specific numai religiei geţilor!

Auxentius Durostorensis, a fost episcop arian şi a trăit în secolul lV, fiind elevul lui Wulfila(311-381) ne-a lăsat o scrisoare *Epistola de fide, vita et obitu Ulfilae* unde ne povesteşte ce a păţit acesta cînd era episcop în Dacia şi a predicat goţilor. Fapta se petrece de la anul 341 pînă la 348 cînd geţii şi goţii, săturîndu-se de balivernele şi smintelile acestuia, prea şăgalnicul vorbăreţ a fost luat cu reteveiul şi îndemnat peste Istru: ,,Şi bîntuind acolo cu furie persecuţia, după pătimirea glorioasă a mai multor slujitori şi slujitoare ale lui Cristos şi după împlinirea a şapte ani de episcopat, pomenitul bărbat, preasfîntul şi preafericitul Ulfila, fiind izgonit cu o mare mulţime de credincioşi din ţinutul barbar pe pămîntul Romaniei, a fost primit cu cinste de împăratul Constantius, de fericită pomenire pînă astăzi." Textul dovedeşte că geţilor nu le plăcea să vină nişte mincinoşi să le spună cum se face brînza, pentru că ei cunoşteau foarte bine ce le poate mintea.

Iordanes care a fost episcop iudeo-creştin, scrie pe la anii 550 în *Getica* la paragraful 132: ,,Şi fiindcă atunci împăratul Valens(anul 376) răpit de perfidia arienilor, închisese toate bisericile din părţile noastre, a trimis la ei predicatori din partea sa care au turnat veninul perfidiei în sufletul celor care veniseră neştiutori şi fără pregătirea necesară. Astfel şi vizigoţii au fost făcuţi de către împăratul Valens mai degrabă arieni decît creştini." Să ne dumirim puţin şi cu aceste scrieri care spun numai ce le convin şi lasă adevărul în întuneric. Dacă religia geţilor a fost numită multă vreme în imperiul roman de

neam latin, mitraism, după începutul secolului lV, ea apare tot mai des în scrierile plăsmuitorilor cu numele dearianism iar pe credincioşi îi numeşte arieni, adică adepţii ereziei lui Arie apărută pe la anii 314 în Alexandria, ori ei practicau ariminismul adică religia lui Deus Ariminus cum se găseşte pe mai multe monumente vechi. Mari canalii au fost şi numai din minciună au trăit pînă în ziua de astăzi.
Te uimeşte la episcopul iudeo-creştin Iordanes, afirmaţia că arienii nu ar fi creştini, însă au această calitate geţii şi preoţii lor cum arată în alt capitol; ori îi stătea mişelului prea rău minciuna în gît ori îi crăpase obrazul de atîta neruşinare.
Comunităţile mitraice nu erau doar frăţii unite prin legături spirituale; erau de asemenea asociaţii avînd o existenţă juridică şi se bucurau de dreptul de proprietate. Pentru administrarea afacerilor lor şi îngrijirea intereselor lumeşti comunităţile angajau funcţionari, care nu trebuie confundaţi nici cu iniţiaţii şi nici cu preoţii. Comunitatea era pentru iniţiaţi o largă familie unde fiecare se cunoştea şi ajuta pe fiecare, principiu dezvoltat la eseni.
Nu există nici cea mai mică urmă că această religie universalistă ar fi avut erezii cît timp ea a fost cult oficial în imperiul roman din anii 182 pînă în 381.
Dacă ne uităm în borşul iudeo-creştinilor, vedem că fiecare neam care aveau ceva stîrlici la minte se apuca de o religie a înţelepciunii dar trasă de păr tot din cea a geţilor pentru că din mozaism nu iese decît satanism. În multe locuri mitreumul se învecina cu dolichenumul. Mithra a fost totdeauna invocat ca garant al cuvîntului dat ce asigura realizarea strictă a angajamentelor luate. Fidelitatea absolută faţă de jurămînt trebuia să fie una din virtuţile principale ale acestui cult. Se cinstea astfel loialismul şi ascultarea, trăsături apropiate de onoarea modernă. Alături de respectul pentru autoritate se predica fraternitatea.
Iudeii exaltau minciuna, viclenia, lăcomia, turnătoria, hoţia şi crima puse pentru cuprinderea întregului pământ în ghearele lui Iahwe.
Iniţiaţii mitraici se considerau ca toţi fiii aceluiaşi Tată Ceresc şi trebuiau să se iubească veşnic cu o afecţiune sinceră.

Se ajungea cu dragostea pentru aproapele pînă la acea caritate universală predicată atît de neaoş în filozofie şi creştinism. Împăratul Iulian, şi-a propus să reformeze imperiul pe acest ideal, dar timpul nu l-a lăsat, poate nu ne-am fi zbătut acum în acest mîl otrăvitor.

Ca să înţelegem ce ,,fraternitate" arată scrisorelele mozaicilor şi deci ale iudeo-creştinilor satanişti, dau cîteva bucăţi din *Isaia*, unde numai ivriţii au dreptul la viaţă iar ceilalţi nu pot fi decît robii lor! 60,4 ,,Ridică-ţi ochii împrejur şi priveşte; toţi se strîng şi vin spre tine." 60,5 ,,Cînd vei vedea aceste lucruri, vei tresări de bucurie, şi îţi va bate inima şi se va lărgi, căci bogăţiile mării se vor întoarce spre tine şi vistieriile neamurilor vor veni la tine." 60,7 ,,Vei suge laptele Neamurilor, vei suge ţîţa împăraţilor..." 61,6 ,,...veţi mînca bogăţiile Neamurilor şi vă veţi făli cu fala lor." 60,12 ,,Căci neamul şi împărăţia care nu-ţi vor sluji, vor pieri şi neamurile acelea vor fi în totul nimicite." Aşa arată adevărata faţă a mozaismului!

Lumea prin fariseism sau iudeo-cretinism trebuia transformată într-un uriaş lagăr sau ghetou unde portărei şi stăpîni sînt numai ivriţii iar Neamurile, slugile lor preasupuse şi cine nu vrea să înţeleagă porunca Întunecimii sale, repede va fi pus pe năsălie. Iar această stăpînire se va realiza prin viclenie şi crimă! Şi chiar aşa s-a întîmplat cu iudeo-creştinismul şi mai tîrziu cu bolşevismul cazar. Textul ne mai spune că hoţia la mozaici era nu numai o datorie sacră şi o cinstire deosebită adusă tartorului Iahwe, dar şi o cale vrednică de urmat pentru a ajunge stăpîni. Ei au dreptul să fure nu numai bunurile materiale ci şi cele spirituale şi ,,vă veţi făli cu fala lor", astfel tîlhăria şi viclenia sînt fundamentele moralei lor. Aici sînt ,,sfintele lor învăţături" şi morala satanistă de la care nu s-au dezis o cît de mică santimă!

Dacă iudeo-creştinismul pînă la mijlocul secolului lll a fost legat de coloniile mozaice, nescoţîndu-şi nasul în afara cetăţilor cum amarnic se plîngea şi îndrăcitul Tertulian, creştinismul arimin, ariminismul sau mitraismul s-a dezvoltat în tot imperiul roman atît în oraşe cît şi în mediul rural fără a face deosebire de neam sau religia precedentă. Furtişagul făcut de iudeo-creştini în

dauna religiei geţilor a fost atît de evident încît chiar începînd cu secolul II filozofii greci făceau paralele între cele două religii, considertînd că iudeo-creştinii nu fac decît să copie ritualurile şi credinţele religiei crucii sau ,,religia lui Zamolxe" născută în Carpaţi. Dar întunecaţii nu s-au dat bătuţi şi au scris mari tratate explicînd mitraismul ca o erezie ieşită din closetul lor, încondeind-o ca făcătură satanistă.

Frăţia iudeo-creştină s-a format avînd la origine o asociaţie secretă, desprinsă din sinagogă şi separată în timp de aceasta. Termenul de ,,biserică" este folosit în mod fals şi tendenţios pentru că atunci această frăţie nu era recunoscută oficial, nu avea lăcaşe de cult, ei ţinîndu-şi ritualurile pînă la începutul secolului IV în case particulare şi nu aveau o doctrină a lor tot aşa cum nu o au nici astăzi! Să-i căutăm puţin pe aceşti întunecaţi cu nemerniciile lor numite istorii revelate şi adevărate. Ei folosesc astăzi cuvîntul ,,revelate" pentru toate născocirile, dar citirea corectă a textului, unde scrie ,,vedenii", ar fi îndemnat pe mulţi să se ducă la balamuc!

Suetoniu(75-160), în scrierea *Vieţile Cezarilor, Doisprezece cezari* ne lasă date preţioase şi veridice despre istoria iudeo-creştinismului spunînd că împăratul Tiberius(14-37) a deportat neamul iudeilor în zone cu climat aspru ,,iar pe ceilalţi membri ai neamului acesta, pe cei care aveau un cult similar, i-a izgonit din Roma". Şi împăratul Claudius(41-54) îi izgoneşte pe aceşti schismatici iudei care se răzvrăteau continuu la instigarea unui individ ce îşi spunea Chrestos(om bun), de nu va fi cumva un fals făcut tîrziu, pentru că manuscrisul istoricului latin este din secolul XI. Nero(54-68) i-a trimis la supliciu pe aceşti iudei schismatici pe care lumea îi numea creştini, pentru zarva ce o făceau cînd li se punea sub frează de o revelaţie. Despre Vespasian spune că a avut de înfruntat revolta iudeilor care urmăreau să pună mîna pe imperiul roman pentru a unge un împărat de-al lor, fiindcă aşa le şoptise la urechile tembele, întunecatul Iahwe. Domitian are şi el necazuri cu cei care s-au dat în ,,obiceiuri mozaice" din sînul oligarhiei romane şi chiar din familia sa, pentru care a dat sentinţe foarte aspre. Împăratul Nerva alungă şi el din Roma pe mai mulţi tăiaţi împrejur inclusiv pe tartorul lor numit mult mai tîrziu ,,episcop"

pentru că făceau mereu tulburări şi urmăreau să se urce pe greabănul imperiului.
Scrierea lui Suetoniu întocmită pe la mijlocul secolului II este foarte clară, el comentează comportamentul scandalos şi revoltător al unei secte desprinsă din mozaism, pe care noi o ştim din alte surse că se numea fariseism iar turbarea lor cea mare a extremiştilor se numea zelotism. Nu se vede, nu se aude şi nu se miroase încă fantoma întunecată şi înveninată a iudeo-creştinismului, se pare că oul de basilisc din care trebuia să iasă încă nu îl clocise Satana destul! În anul 139, în timpul domniei împăratului Antonius Pius(138-161) pretorul Romei îi expulzează din oraş pe iudeii care îşi revendicau niscai împărăţii chiar la urechea romanilor. Înfierbîntaţilor le mai rămăsese ceva gând belicos din vremea revoltei iudeilor condusă în Palestina de Bar-Kochba, înfrîntă în anul 135.
Mai amintesc iudeo-creştinii că şi împăratul Marcus Aurelius(151-180), îi condamnă pe ,,creştini" pentru tulburările care le fac în imperiu. Ori împăratul avea o mare belea chiar în propria familie cu fiica sa Antonia Minor, din căsătoria cu Octavia şi care era descrisă de un istoric contemporan ,,ca fiind complet elenizată şi iudaizată." Să fie clar pentru toată lumea, cei din perioada cînd se pretinde că s-a născut iudeo-creştinismul, anii 50-200, au văzut în acest cult o erezie mozaică şi au spus-o în zeci de texte, ori creştinismul ca teologie şi teozofie nu are nimic, dar absolut nimic cu mozaismul! Chiar Clement din Alexandria unul dintre părinţeii iudeo-creştinismului scria pe la anii 195 despre ideologia în care credea că este ,,verus Israel", dar mai tîrziu toţi episcopii au considerat-o drept erezie la începutul secolului V! Este nevoie de alte dovezi mai convingătoare? Ce să mai spunem ce au păţit scrierile lui Origene, părinte al lor chiar mai mult decît Clement, care au fost considerate eretice şi arse în totalitate după ce sataniltii au devenit stăpînii imperiului roman!
Numai ibericul Traian(98-117) a fost cel care le-a suflat în borş, i-a scărpinat între coarne, le-a dat cetăţenia romană în anul 98 şi a distrus statul get aşa cum doreau toţi întunecaţii iar religia neamului arimin, a adevăraţilor creştini, a interzis-o în imperiul

roman prin edictul din anul 112. Şi acum să arăt unul din cazurile cum au falsificat istoria, jegurile vrednice numai de dispreţ şi veşnică hulă.
Sfîntul întunecat Augustin(354-430) care a trecut la iudeo-creştinism în anul 387, şi a scris mulţime de cărţi pentru a slăvi făcătura mozaică, în Cronica II,31 reproduce textul lui B. Sulpicius Severus(365-425) cu privire la *Apocalipsa* lui Ioan şi faptele povestite de Suetoniu. ,,În urmă Domiţian a persecutat apoi pe creştini (istoricul Suetoniu spune că cei mazîliţi şi condamnaţi de împărat erau romani care practicau ,,obiceiuri mozaice"), în care vreme a surghiunit pe apostolul şi evanghelistul Ioan în insula Pathmos, unde printr-o revelaţie misterioasă a scris cartea sfîntă a *Apocalipsului*, socotită de multă lume ca o nebunie şi ca o împietate. Nu după multă vreme a fost a treia prigoană a creştinilor sub Traian".*Apocalipsa* plăsmuitorului din Pathmos a fost acceptată drept scriere sacră în cultul iudeo-creştin în Conciliul de la Cartagena ţinut în anul 419 chiar dacă era o ,,nebunie şi o impietate". La fel spunea Origene cu vreo 180 mai devreme despre multe părţi din *Tora* şi *Talmud*, pentru că în realitate acesta este iudeo-creştinimsul, un cult satanist al falusului unde minciuna, viclenia, lăcomia, nebunia, teroarea, crima, monstruozităţile, dezmăţul drăcesc, bestialităţile şi tot ce este josnic în mintea unor canalii, au devenit repere unice de moralitatea şi înţelepciune!
Faptul că Augustin reproduce acest text mă face să cred că el nu punea nici un temei pe făcătura lui Ioan sau că scrierea care i se atribuie este o plăsmuire intercalată în cartea sa de către cei ce au falsificat istoria popoarelor europene pentru a urca drept moţ acest cult plin de ură şi venin împotriva neamului omenesc.
Dar Tiberian şi Pliniu cel Tînăr arată în scrierile lor că cei pe care îi numeau ei creştini nu erau iudei ci veneau din neamul galatilor şi a galilor, populaţii ce practicau de peste patru sute de ani religia geţilor, adică religia crucii. Deci Traian după spusa colaboratorilor lui, s-a răfuit cu religie geţilor – creştinismul arimin – şi nu s-a atins de mozaici sau schismaticii farisei ori de turbaţii zeloţi, toţi tăiaţi împrejur şi cu venin împotriva neamului omenesc

pînă în vîrful frezei aşa cum ne dezvăluie scrisorelele lor de la Qumran şi care le-au fost program de luptă şi meditaţie adîncă timp de două milenii.
Cît priveşte caracterizarea *Apocalispei*, zicerea este valabilă pentru toate scrierile mozaicilor pe care le-au dăruit goimilor cap de lut. La fel şi zicerile lui Saul erau luate de nebunii chiar de către iudeii din vremea lui, iar romanii şi grecii îl considerau un şarlatan plin de viclenie cînd bătea el cîmpii şi coclaurile cu vînturile revelaţiilor şi alte răsuflări puturoase.
După 250 de ani, toate aceste urdori şi nebunii au devenit adevăruri sacre iar dacă le contraziceai, erai trimis repede, repede la ultima judecată a tartorului Iahwe cel Întunecat. Acesta este verus Israel!
Toţi papii pînă în secolul X se rădeau pe creştetul capului precum făceau mozaicii cînd se duceau la templu pentru mărturisirea păcatelor şi aveau săracii ce mărturisi pentru că în întunecimile lor se întîmplau multe grozăvii.
În timpul lui Sixtus I(115-125) apar primele divergenţe dogmatice şi de subordonare dintre frăţia iudeo-creştină din Roma şi cea din Asia. Gnosticii se manifestă mai puternic la Roma iar după moartea lui, vine aici şi Valentin, născut în Egipt, care a adunat un număr mare de adepţi în cei peste douăzeci de ani cît a stat în oraş. Pius I(140-155), episcopul Romei, îi primeşte pe ereticii mozaici – ebionţi şi farisei – în frăţia lui convertindu-i şi botezîndu-i, dovedind că nu se prea trăgeau din ,,verus Israel" ci din altă parte, dar dacă ar fi spus adevărul ar fi comis cel mai mare păcat şi ar fi rămas fără iubirea, dar mai ales bănetul lui Iahwe. Episcopul Iustin a înfiinţat la Roma o şcoală pentru apărarea tradiţiei iudeo-apostolice la lumina zilei, iar în întuneric îşi consolidează militia Cristi pregătindu-se pentru momentul cînd ei vor ajunge să pună mîna pe imperiul roman.
Iudeo-creştinii s-au organizat după desprinderea de mozaici pe la mijlocul secolului II, într-o Militia Christi înveşmîntaţi numai în negru fiind cunoscuţi în epocă sub numele de ,,oamenii în negru" şi care, după impunerea plăsmuirii lor în imperiul roman ca religie de stat în anul 380, au devastat toate monumentele de cult ale religiei geţilor, au distrus toate

scrierile omorînd zeci de mii de preoţi ce au refuzat convertirea. Şi bolşevicii cazari, după ce le-a reuşit lovitura de stat din octombrie 1917 dată împotriva popoarelor din fostul imperiu rus, şi-au tras tot o miliţie, care nu se mai numea cristi, însă ieşită tot de sub patrafirul lui Ucigă-l Toaca!

Despre acest uriaş holocaust nu se interesează nimeni şi nu s-a scris un cuvinţel, fie el cît de pirpiriu. Dacă nu ne putem imagina ce grozăvii au făcut miliţiile iudeo-creştine, atunci sigur avem încă viu în memorie ce au făcut miliţiile bolşevicilor cazari numite şi comuniste, conduse de Cominfern – ambele ideologii venind din aceeaşi cloacă satanistă – mozaismul. Mozaismul şi iudeo-creştinismul sînt instrument şi cult al urii şi terorii, controlînd absolut mentalul colectiv şi individual prin frică şi îndobitocire.

Că adevărul despre iudeo-creştinism şi religia geţilor s-a cunoscut în antichitate, o dovedesc chiar scrierile unor apologeţi ai minciunii şi ai religiei pretinse revelate lotrilor mozaici şi predată la cheie, altor tîlhari la fel de odioşi. Şi în acele vremuri cînd se clocea marea făcătură a fariseilor au existat unii contestatari ce nu vroiau să înghită vicleniile şi falsurile plăsmuite în şcoala din Alexandria.

Un sfînt de-al lor, Iustin care a mai ajuns şi martir, ne lasă înainte de anul 150 două scrieri *Apologia* şi*Dialogul cu evreii,* unde spune ,,că ideile creştine sînt cunoscute de sciţi", adică de geţii din nordul Istrului şi a Mării Negre cum erau ei numiţi în alte texte din vremurile respective. Ce simplu era adevărul atunci despre creştinism, ivriţii încă nu renunţaseră la planul lor de a stăpîni imperiul roman prin mozaismul fariseic şi turbăciunea zeloţilor iar liftele nemozaice încă nu-şi frecaseră puchii de la ochi să scoată muştele la plimbare în afara cetăţilor.

Şi episcopul Meliton al Asiei pe la anii 175 spune ,,că filozofia creştină după ce a înflorit la barbari, s-a răspîndit în imperiu". Această sentinţă de condamnare a făcăturilor iudeo-creştinismului şi tot potopul lui de revelaţii, minciuni, sminteli, grozăvii şi inepţii se găseşte în *Istoria bisericească* scrisă de Eusebiu din Cezareea după anul 330. Cele două mărturii confirmă scrierile lui Tiberian şi Pliniu cel Tînăr despre persecuţia creştinilor – galatieni şi traci bitini – ca urmare a

edictului dat de Traian în anul 112 şi nicidecum iudei care era chiar iubiţi în imperiu datorită grosimii deosebite a purcoaielor de aur şi arginţi zăngănitori şi foarte iubiţi de senatori şi oligarhia romană. Cam în aceeaşi perioadă cu episcopul Meliton, filozoful grec Celsus, care a trăit la Alexandria şi cunoştea foarte bine mozaismul şi fariseismul, numit mai tîrziu de unii ,,iudeo-creştinism", le-a combătut cu multă vigoare şi argumente în lucrarea *Alethes Logos/Calea Adevărului* scrisă la anii 178. El spune despre scrierile acestor două culte că sînt pline de falsuri, de inepţii, de lucruri absurde, de grozăvii şi masacre înspăimîntătoare pentru orice religie iar iudeo-creştinismul nu este decît o erezie mozaică. Acest adevăr năucitor este ascuns cu mare furie de către toţi apologeţii celor două culte să nu iasă la lumină fiindcă i-ar distruge pe întunecaţi. Despre teologia creştină spune că este o hoţie făcută în dauna religiei lui Zamolxe al geţilor pe care iudeii au prelucrat-o după mintea lor!

Filozoful şi sofistul grec Lucian(125-190) din Samosata, considerat ,,Voltaire al antichităţii clasice" în lucrarea *Istoria adevărată* dă mai multe informaţii despre religia geţilor şi menţionează că învăţătura lui Zamolxe despre nemurirea sufletului dovedeşte cultura minunată a acestui neam. Dar leprele mioritice de astăzi spun că geţii, înaintea venirii romanilor erau nişte sălbătăciuni ce aveau o limbă formată din onomatopeele hî şi îhi iar restul vocabularului se completa cu mişcări de ghioagă şi urlete de fiară. Religia geţilor este lăudată şi de Clement din Alexandria pe la 193 iar ceva timp mai tîrziu o face şi Tertulian. Origene, alt apologet şi mincinos al iudeo-creştinismului scrie pe la începutul secolului lll că ,,învăţăturile lui Zamolxe la geţi au multe elemente asemănătoare cu mozaismul iudeilor"! Tare de tot obrăznicia spurcatului, ar merita cîteva peste bot! Dar făcînd aceste afirmaţii uimitoare, el în fapt dezvăluie că iudaizarea scrierilor geţilor şi implicit a religiei acestora de către oculta Militia Cristi era o treabă în plin ,,proces creator" al hoţiei, fiindcă în prezent şi cu microscopul dacă te boldeşti în textele mozaice nu vei mai vedea aşa idei cum scrie el. Dar afirmaţiile lui Origene sînt dovedite de unele manuscrise

descoperite la Qumran şi în Arhiva Secretă a Vaticanului, care arată că Saul şi cei din ceata lui umblau prin sinagogi cu scrierea esenă *Evanghelia păcii* dar şi altele!
După Celsus, şi Porphyrios(235-305), în scrierea *Contra Christianos* arată cu degetul asupra acestui cult plin de ură şi violenţă ce urmărea să instaureze ca unice adevăruri, scrierile lui Moşe drept singură sursă de adevăr uman şi divin. El demonstrează inconsecvenţele evangheliilor, şubrezenia discursurilor lui Iisus, autoritatea textelor este demolată cu argumente ştiinţifice, fiind dovedit caracterul apocrif al acestora. Dar soarta cărţii a fost, ca a tuturor celor ce au demascat această uriaşă escrocherie iudaică, interzisă şi arsă pe rug în anul 448 din porunca împăratului Teodosie II al imperiului roman de răsărit.
Iamblichos, matematician şi filozof grec, ce a murit pe la anul 330 spune că religia geţilor sau cultul lui Zamolxe era practicat cu mare cinstire şi de către goţi. Iar asta înainte de pretinsa creştinare a lor prin arianism făcută de Wulfila pe la anii 341-348. Adevărul este recunoscut chiar de patriarhul Constantinopolului în anul 398, Ioan Chrisostomus care converteşte mulţi goţi la iudeo-creştinism dar căpetenia lor mai de seamă împreună cu neamul său, ,,Travitter, rămîne fidel credinţei lui Zamolxe", dovedind că religia geţilor era încă un cult practicat de multe neamuri.
Scrisoarea episcopului arian de Durostorum, Auxentius, fost elev al lui Wulfila, este inclusă în scrierea episcopului arian Maximinus, intitulată *Dissertatio Maximini contra Ambrosium*. Deci exista un cler şi o biserică ariană zic leprele, dar arimină după lumina adevărului, recunoscută de împăraţii romani iar Valens a fost şi el de religie ,,ariană" şi i-a pedepsit cu mult năduf nimicind pe iudeo-creştini distrugînd multe biserici. Dar arienii din scrierile născocitorilor iudeo-cretini, nu puteau fi cei după schisma lui Arie(256-336), pentru că ea a fost interzisă în anul 325. Deci aceşti ,,arieni'' nu sînt după învăţăturile episcopului alexandrin, ci aşa cum a scris patriarhul Constantinopolului Ioan Chrisostomus erau ,,fidelii credinţei lui Zamolxe". Împăratul Iulian zis Apostatul a dat şi el cu sabia în

sataniştii iudeo-creştini cînd au început să se obrăznicească iar unul din consilierii lui era Cesarion, fratele lui Grigore Teologul. Şi Întunecimea Sa, S. Aurelius Augustinus(354-430) zis şi sfîntul Augustin, în scrierea *De civitate Dei*, plîngîndu-le de milă iudeo-creştinilor persecutaţi, zice: ,,Dar în zilele noastre, Valens, fratele lui Valentinian, fiind arian, n-a lovit oare, în regiunile din Orient, biserica noastră catolică cu o mare prigoană? Căci cum adică, o biserică în plină creştere şi înflorire poţi să o consideri că în unele părţi suferă prigonire din partea regilor, iar în alte părţi nu suferă?" Textul în substratul lui conţine informaţii uluitoare pentru istoria religiei creştinismului arimin. Aici găsim recunoaşterea explicită din partea iudeo-creştinilor **că** imperiul roman avea un cult oficial pe care ei îl numeau arianism sau ,,religia lui Zamolxe" după alte surse.

Fălosul iudeo-cretinism abia îşi scotea nasul în public ,,în plină creştere şi înflorire" numai că florile lui erau toate otrăvitoare şi nu le iubea decît Satana aşa cum o dovedesc imaginile de mai înainte. Împăraţii romani de neam get ca mari preoţi ai imperiului, puteau interzice orice cult care se obrăznicea pe seama celorlalte sau se ţinea numai de mişelii aşa cum făceau iudeo-creştinii pînă au pus mîna pe conducerea statului.

Nici în regatul get de la nordul Istrului în acele vremuri, iudeo-cretinii nu aveau trecere mai mare pentru că regele Atanaric, i-a persecutat, arzîndu-l pe Nicetas şi înecînd în rîul Buzău 27 de prozeliţi, dar informaţia vine tot din partea lor şi trebuie privită cu rezerve, fiindcă la martiraje născocite au fost mari meşteri.

Oare cîtă zoaie şi otravă trebuie să mai înghiţim de la profesioniştii minciunii pînă vom accepta şi adevărata istoriei a neamului nostru străbun? Dar informaţia ne mai dezvăluie şi faptul că geţii nord-dunăreni pe la anul 400 nu erau doritori de a se pupa cu întunecatul Iahwe şi cu lepădăturile lui dintre Neamuri care s-au strîns cioată în Militia Cristi şi Ucigă-i Toaca, iar povestea cu sfîntul Andrei este numai o snoavă de-a lor!

Paulus Orosius, preot spaniol a terminat în anul 420 la îndemnul Sfîntului Augustin, o istorie universală pentru preamărirea(mai corect este falsificarea adevărului) iudeo-creştinismului *Historiarum adversum paganos* unde la I,16

găsim informaţii despre religia strămoşilor noştri geţi care îi mai numeau şi goţi pentru că începuse procesul de falsificare a istoriei acestora. Cetele de prădători geto-goţi, după ce devastează Roma şi o trec prin foc şi sabie, se odihnesc ceva ani în sudul Galiei, apoi se năpustesc mai amarnici decît crivăţul peste Pirinei, băgînd groaza în toţi iudeo-creştinii. ,,Şi totuşi oarba păgînătate, cu toate că nu vede că acestea s-au petrecut prin virtutea romană, nu crede şi nu se linişteşte că acestea au fost dobîndite prin credinţa romanilor." Încă un prelat iudeo-creştin care spune despre geţii ajunşi în Spania că practicau altă religie considerîndu-i ,,păgîni." Mai face pe grozavul şi spune că toate realizările din imperiu s-au făcut numai prin virtutea şi credinţa romanilor. Ori geţii ştiau că ei au condus imperiul în ultimii 200 de ani şi tot ei au fost cei care şi-au vărsat sîngele acolo unde erau greul mai mare iar credinţa majorităţii cetăţenilor din imperiu era religia geţilor, adică ariminismul sau mitraismul pe care ei lucrau de zor să îl ascundă istoriei.
Tertulian dar şi alţi apologeţi ai iudeo-creştinismului considerau ca şi Origene pe adepţii acestui cult drept verus(adevărat) Israel care l-au recunoscut pe Mesia cel vestit de vechile texte ale iudeilor, deşi acolo scrie că salvatorul ivriţilor se numeşte Şilo, iar religia lor era moştenitoarea de necontestat a iahwismului şi putea să se revendice de la aceeaşi antichitate a scrierilor sacre mozaice. Clar ca lumina zilei pentru oricine îşi foloseşte creierii ca să gîndească! Pentru noi cei de astăzi, cunoscători ai cumplitelor adevăruri, pretenţiile lui Tertulian şi ai celorlalţi apologeţi satanişti, zicerea ar suna: verus Belial.
Această confiscare a religiei geţilor, a continuat şi în secolele următoare pentru că pe la sfîrşitul secolului lV găsim la un scriitor creştin anonim din Siria cum sărbătoarea Crăciunului specifică acestui cult, a ajuns în biserica latină. ,,Obiceiul păgînilor era de a sărbători în ziua de 25 decembrie naşterea Soarelui(latinii îl sărbătoreau la 5 ianuarie), iar în timpul serbărilor aprindeau lumini. La aceste festivităţi şi sărbători participau şi creştinii. De aceea, cînd părinţii Bisericii au observat creştinii manifestînd înclinaţii spre aceste festivităţi, au hotărît că în această zi trebuie sărbătorită Naşterea Domnului". Ce să mai spui despre nevinovăţia hoţului,

era dreptul lor de a fura şi minţi pentru că cinstita faţă bisericească nu vrea să ne spună ce păgîni practicau această sărbătoare.
Chiar şi un secol mai tîrziu Papa Leon cel Mare(440-461) a dat o epistolă pastorală în care scria: ,,Sînt printre noi din cei care consideră că sărbătoarea trebuie ţinută nu atît din cauza naşterii lui Cristos, cît din motivul răsăritului unui nou soare". O recunoaştere mai clară nici că se poate, biserica a urmărit să deturneze sensul sărbătorii din religia geţilor în scopul ei chiar dacă a păstrat data şi ritualul religios. Să nu-i uităm niciodată pe făcătorii de rele şi nemernicii!
Episcopul Gheorghios al Alexandriei, după ce a încercat să construiască o biserică peste un mitreum, a fost arestat de magistraţi iar în 24 decembrie 361 a fost ucis de către mitraici după ce l-au scos cu forţa din închisoarea unde era ascuns pentru mişelia pusă la cale. Asemenea practici ale iudeo-creştinilor – construirea de biserici peste lăcaşele de cult ale mitraicilor pentru a le şterge complet urma – s-a răspîndit în tot imperiul roman după anul 381 cînd religia lor a fost interzisă, bunurile confiscate şi s-a pornit un adevărat genocid împotriva adepţilor acestui cult.
Odată cu transformarea Italiei în provincie a imperiului roman şi mutarea capitalei la Sirmium apoi la Niceea în Bitinia, împăraţii geţi care conduceau statul dar şi toate armiile fioroşilor ausoni, au ajuns ţinta nemulţumirilor vechilor stăpîni romani dar şi a grecilor care erau tare subţiri în pretenţiile lor. Pe lîngă faptul că geţii erau stăpînii imperiului roman, i-au mai obligat pe greci şi pe italici să le înveţe limba rumună şi să se adreseze cuviincios celor puternici, aşa cum precizează Iordanes în *Getica* XXV,133. Iar mitraismul/ariminismul era religia împăraţilor şi principalul cult public din imperiu practicat de majoritatea populaţie, fiind slujit numai în limba rumună/getă, ceea ce le-a adus foştilor ,,stăpîni şi înţelepţi" ai lumii mult of la lingurea. Toate acestea le-au umplut de venin şi ură inimile şi minţile atît grecilor cît şi pe italicilor, care i-au ,,păstorit" pe ariminii carpatini timp de 200 de ani, aşteptîndu-i la cotitură pînă le-au venit de hac. Tartorul care a conceput şi urmărit planul ce avea ca scop eliminarea geţilor din conducerea

imperiul roman şi interzicerea religiei lor, a fost întunecatul satanist Ambrosie, episcop de Mediolanum, capitala imperiului roman de apus după anul 370.

După moartea lui Valentinian în anul 375 dar mai ales după moartea lui Valens în vara anului 378, s-a declanşat pe faţă un adevărat război de exterminare a preaiubiţilor iudeo-creştini şi grupările lor înarmate puse pe crime şi jaf – Militia Cristi – împotriva adepţilor religiei geţilor la îndrumarea directă a marelui întunecat episcopul Ambrosie. Mulţimi turbate, plătite şi înarmate de sataniştii creştini mergeau şi devastau lăcaşele de cult incendiindu-le şi distrugînd tot ce le amintea de această religie. Era un adevărat delir al ororii în imperiul roman de apus unde şărpăria iudeo-creştină, se întreceau în a distruge cît mai repede orice urmă a acestei religii iar autorităţile dădeau exemplul în devastări. Tartorul Ambrosie, venit dintr-o famile aristocratică romană de origine ivrită, ajuns guvernatorul provinciilor Emilia şi Liguria unde era şi Mediolanum, împreună cu ceata lui de întunecaţi iudeo-creştini, devine stăpînul absolut al imperiului roman de apus, întrucît Graţian avea numai 16 ani, iar fratele său Valentinian II, doar 4 ani, iar la Mediolanum şărpăria pe care o conducea, controla totul, inclusiv aerul ce se respira, cei doi copii de neam get fiind numai nişte păpuşi de care s-au folosit pentru interesele lor criminale.

În anul 377 după cum ne spune învăţatul Ieronim în *Epistola 107 ad Laetam*, prefectul Romei Grachus, fandosindu-se pentru a primi de la jegoşeniile iudeo-sataniste botezul şi pentru a da garanţie despre gîndurile sale pioase şi pline de iubire pentru Iahwe, a dat foc mitreumului pentru ,,nimicirea, zdrobirea şi sfărîmarea" Satanei, făcîndu-i pe iudeo-creştini să urle de bucurie din toţi rărunchii, băgînd groaza în restul lumii. Ce blînzi şi neprihăniţi erau fioroşii satanişti atunci, aşa cum ne-au dovedit-o că nu le-a pierit deloc năravul drăcesc cînd s-au botezat bolşevici. Ce să mai vorbim despre fanatismul sălbatic al monahismului belicos iudeo-creştin, care s-a repezit cu suliţe, topoare şi torţe să distrugă comorile religioase ale ariminismului din întreaga lume a romanităţii tîrzii.

Şi tot aşa, blînzii creştini au ucis cu sîrg în cîţiva ani, zeci de mii de preoţi şi credincioşi, au distrus lăcaşele de cult şi cimitirele, au distrus zeci de mii de manuscrise aparţinînd culturii geţilor, astfel ca să nu mai rămînă nici urmă din această religie pe care o urau de moarte.

La 9 august 378, Valens, împăratul get al imperiului roman de răsărit şi fratele lui Valentinian I, moare la Adrianopol în confruntarea cu goţii răsculaţi datorită foametei şi împilărilor la care au fost supuşi de către generalii romani Lupicinus şi Maximus. Graţian trimite pe generalul spaniol Theodosius să potolească urdiile răsculate şi după ce ajung la înţelegere, podul de peste Istru, construit în 5 iulie 328 de împăratul get Constantin cel Mare la Sucidava/Celei, este distrus în noiembrie 378 din ordinul împăratului Graţian la cererea lui Ambrosie, astfel că regatul get din nordul Istrului, este izolat de masa de geţi şi goţi din sudul fluviului, acţiune cu mare importanţă strategică pentru planul episcopului iubit de Satana.

La 19 ianuarie 379, Theodosius, fiul generalului Theodosius care a fost condamnat şi executat pentru că a încercat să-l asasineze pe împăratul Valentinian I, este numit coîmpărat de către Graţian, fiul lui Valentinian I, în imperiul roman de răsărit. În realitate generalul spaniol a fost numit de Ambrosie care controla întreg imperiul roman, impunîndu-i hispanicului devenit imperator, să renunţe la creştinismul arimin şi să treacă în tabăra Satanei, să impună iudeo-creştinismul ca religie a lui, să interzică ariminismul sau creştinismul arimin, şi să distrugă toate lăcaşele de cult ale vechii religii imperiale. Goţii şi grupul de geţi care erau federaţi în imperiul roman, au primit din nou garanţii că nu vor mai fi asupriţi, aşezîndu-se în Asia Mică, Moesia, Tracia şi Iliria.

La 28 februarie 380, prin edictul de la Tesalonic, împăratul Graţian impune ca religie a împăraţilor în imperiul roman, iudeo-satanismul care peste timp se va numi iudeo-creştinism, apoi numai creştinism deşi toată istoria acestui cult satanist este cea mai mare monstruozitate din istoria omenirii. Asta spune istoria iudeo-creştinismului, dar pe monede, acest împărat apare purtînd pe cap bentiţa cu piatra clarvăzătoare simbol specific marelui preot din religia geţilor pe care l-au purtat toţi

împăraţii imperiului roman de neam get ca mari preoţi. Iar simbolul vine din lumea arimaspilor de la nordul Istrului şi niciodată din Iudeea unde s-a puit Satana.Olăcari imperiali trimişi de Ambrosie, ajung la căpeteniile hunilor în vara anului 379, care se învecinau cu imperiul get la răsărit pe Nistru, graniţă stabilită în anul 370 în urma unui sălbatic atac al acestora cînd o parte dintre goţi s-au refugiat în imperiul roman de răsărit. Trimişii de taină îi îndeamnă pe huni cu vorbe meşteşugite, dar mai ales cu foarte mult bănet, să atace şi să ocupe regatul/imperiul get care se întindea de la Nistru pînă dincolo de Istru în Panonia şi în nord se învecina cu balţii. Tot aşa a făcut împăratul roman Galienus cu 121 de ani în urmă năimindu-i pe sarmaţi pentru a nimici regatul get întemeiat cu sabia de către Regalianus.

În primăvara sau vara anului 381, hunii pornesc o devastatoare invazie împotriva geţilor şi goţilor, reuşind pe parcursul anului 381 să ocupe tot regatul get dar se opresc la graniţele imperiului roman, salutînd respectuos din şaua cailor pe tartorul Ambrosie că i-a îndeplinit dorinţa. O parte a geţilor şi cei mai mulţi dintre goţi au trecut în imperiul roman să se salveze de hoardele sălbaticilor asiatici, fiind acceptaţi de nevoie ca foedus – federaţi prin tratatul din 3 octombrie 382, întrucît armata romană era foarte slabă şi nu se putea împotrivi, lăsîndu-le teritoriile din nordul Greciei pînă la Istru, inclusiv Panonia. Mare parte dintre geţi sînt scoşi metodic din armatele romane fiind înlocuiţi cu goţi, iar toate funcţiile sînt preluate de iudeo-creştini, care duc statul, în mai puţin de 20 de ani la un dezastru total. Hunii stăpîni la nordul Istrului, plătiţi cinstit de imperiul roman ţin din scurt neliniştiţii geţi să nu se burzuluiască peste fluviu, prieteşug ce va dura mai bine de 30 de ani între asiatici şi iudeo-creştini, cîrdăşie făcută numai împotriva creştinismului arimin şi a neamului get.

În mai-iulie 381, are loc la Constantinopol al doilea conciliu al frăţiei iudeo-sataniste care interzice creştinismul arimin(mitraismul, ariminismul) sau arianism cum l-au spurcat leprele din frăţia lui Ucigă-l Toaca în scrierile lor.

La începutul anului 382, Graţian, păpuşa lui Ambrosie, mai dă un edict prin care toate lăcaşele de cult arimine din

imperiul roman trebuie să fie jefuite şi distruse. Prăpădul pus la cale de bandele criminale ale iudeo-creştinilor a fost întrecut numai de bandele bolşevice cînd au interzis creştinismul în imperiul rus în anul 1924. În cultura europenilor nu se suflă un cuvînt despre acest holocaust pornit din satanismul mozaic şi care a dus la sute de mii de morţi.
Trebuie precizat că edictul se îndrepta numai împotriva ariminismului - religia geţilor – dar nu şi împotriva celorlalte culte. Creştinismul arimin era îmbrăţişat de majoritatea populaţie din imperiu, iar funcţionarii şi soldaţii aveau un număr chiar covîrşitor de practicanţi. În istoria Europei despre aceste edict nu s-a scris un cuvînt să nu scormonească vreun curios sub întunericul minciunilor iudeo-sataniste, şi astfel lumina adevărului să iasă din nou în ochii lumii!
În primăvara anului 383, generalul Maximus Magnus este proclamat de trupele din Britania ca împărat, soldăţimea cerîndu-i să-i scape de blestemul şărpăriei lui Iahwe – Militia Cristi care se înstăpînea tot mai vîrtos pe imperiu şi pe sufletele oamenilor. Armatele vin în Galia şi se îndreaptă spre Italia să bage sabia cît mai adînc în Satana. Împăratul Graţian al imperiului roman de apus, este îmboldit de tartorul Ambrosie să-i sfîşie pe creştinii arimini, dar în bătălia de Lugdunum/Lyon din 25 august 383, păpuşelul iudeo-satanist este ucis de propriii soldaţi iar trupele trec alături de răzvrătiţi. Întunecaţii verus Israel se văd cu poalele în cap şi propun răsculaţilor să rămînă stăpîni pe ce au, adică Britania, Galia şi Spania, iar ei să nu fie tulburaţi în Italia, punîndu-l în locul lui Graţian pe fratele acestuia Valentinian II, în vîrstă de numai 12 ani. Şărpăria lui Ambrosie trebuia să-şi lingă rănile şi să-şi refacă cuibarele Satanei, altfel dispărea şi din aceste teritorii.
În vara anului 384, prefectul Romei, senatorul Symmachus(345-402) orator şi ultimul mare om politic roman, înaintează la Mediolanum/Milano unde era capitala, un raport oficial împăratului Valentinian II – recte şărpăriei lui Ambrosie – prin care cerea încetarea atrocităţilor, crimelor şi jafurilor făcute de iudeo-creştini împotriva locuitorilor ce nu se pupau în bot cu Satana şi Iahwe, a persecuţiilor împotriva

creştinilor arimini şi oprirea distrugerii lăcaşelor de cult ale acestora, dreptul de a-şi practica religia şi reinstalarea în curia senatului Romei a statuii zeiţei Victoria, îndepărtată din ordinul lui Graţian în urmă cu doi ani. Întunecaţii au rămas neclintiţi în puhoiul de fărădelegi şi parcă se dovedeau mai amarnici. Textul romanului Symmachus contemporanul acestor orori, spulberă fără putinţă de tăgadă pretenţia sataniştilor că au devenit stăpînii imperiului roman numai prin voia lui Iahwe chiar dacă ei erau la acea dată cam la 200000 de spurcaţi întunecaţi de ură şi înveninaţi de prostie mozaică în tot imperiul roman.
Cum iudeo-creştinismul nu avea o doctrină închegată şi nici scrieri acceptate de toate frăţiile din imperiul roman, pentru a redacta o carte canonică unică a *Noului Legămînt*, în anul 380 papa Damasus îl cheamă la Roma pe Ieronim care era la o mănăstire în Palestina, făcîndu-l secretar particular şi cerîndu-l să traducă manuscrisele vechi care erau incluse în această parte a textelor sacre. Ieronim era cunoscut ca un mare erudit al scrierilor ivrite şi aramaice. Papa spunea despre scrierile folosite în ritualul iudeo-creştin, că, datorită deselor copieri, au ajuns scrieri de sine stătătoare, foarte diferite unele de altele. fiind,,pline de erori şi pasaje dubioase" sau mai pe zisa cea dreaptă, pasaje ruşinoase. Cît timp a trăit papa, traducerile lui n-au fost puse la îndoială, dar după moartea acestuia din anul 384, o furtună nimicitoare au pornit asupra lui Ieronim, revărsată din prea plinul urii întunecatului Augustin pe care catolicii îl au de fericit, băităneşul de tejghea a fioroasei leprei Ambrosie, precum şi focoasa popime greacă. Pentru a-l da în gît pe Ieronim, aceştia i-au chemat pe rabinii iudei să depună mărturie că ce a tălmăcit Ieronim era numai o făcătură iar ivriţii plini de sfială au spus da!
Cît a stat în Palestina, Ieronim a adunat numeroase scrieri esene ale căror idei le-a inclus în Noul Legămînt. Fiind otrăvit pînă peste poate de furia iudeo-sataniştilor Neamurilor, Ieronim părăseşte Roma ,,Babilonul" şi se întoarce în Palestina. Grecii şi italicii îi roagă pe rabini să mai facă o corectură adică făcătură asupra lucrării lui Ieronim iar aceştia plini de vedenii şi tîmpenii s-au pus cu josul în sus, să proorocească după bunul năravul lor, plăsmuind un nou text foarte diferit de cel al lui

Ieronim dar şi de scrierile esene descoperite la Qumran şi astfel minunile au curs gîrlă în căpăţînele lor şi pe nevinovata hîrtie care trebuie să suporte orice golănie mîzgălită de vreo minte îndrăcită.
Scrierile esene se găsesc din belşug în *Noul Legămînt* atît în epistolele apostolilor, în evanghelii dar şi în*Apocalipsă,* însă doar cele scăpate de la iudaizarea făcută de către rabini după anul 386 a acestor texte. Potrivirea pentru gustul lor, adică iudaizarea scrierilor folosite de membrii Frăţiei Noului Legămînt, atît la Qumran dar şi mai tîrziu inclusiv de învăţatul iudeo-creştin Ieronim, ivriţii au falsificat încă odată scrierile geţilor spre a le fi de folos, de data aceasta grecilor şi italicilor care se ţineau stăpînii imperiului roman. Ivriţii au sperat că vor aveau şi ei un ce mărinimos din această făcătură dar prietenia cu leprele Neamurilor nu a durat prea mult şi ei s-au dus ca nişte sclifosiţi către verişorii lor arabii cu care se vor înţelege foarte bine pe seama altora pornind un nou asalt împotriva goimilor cap de lut în direcţia Spaniei pe care o vor stăpîni mai bine de 700 de ani.
Pentru a dovedi făcătura criminală a acestor lepre numite Militia Cristi, Frăţia lui Israel sau a*Noului Legămînt*, dau în continuare *Cartea lui Moşe* în tălmăcirea ocultatului E. Bordeaux Szekely, manuscris descoperit în peşterile de la Qumran.
,,Şi muntele Sinai se afla în întregime în fum, deoarece Elohim pogorîse pe el în flăcări: şi fumul se înălţa ca fumul unui cuptor şi întregul munte se cutremura puternic.
Şi Elohim coborî pe vîrful muntelui Sinai; şi Ehohim chemă pe Moşe la el şi Moşe se duse la el.
Şi Elohim în chemă pe Moşe în afara muntelui, zicînd: «Vino la Mine pentru că vreau să-ţi dau Legea pentru poporul tău, care va fi un legămînt pentru Copiii Luminii». Şi Moşe merse la Elohim, şi Elohim îi spuse aceste cuvinte:
«Eu sînt Legea, Elohimul tău care te-am scos din adîncurile întunericului.
Tu nu vei avea altă Lege în afară de Mine.
Tu nu-ţi vei face nici un alt chip al Legii, nici în ceruri nici pe pămînt. Eu sînt Legea nevăzută, fără început şi fără sfîrşit.

Tu nu-ţi vei face legi false pentru că Eu sînt Legea şi întreaga Lege a tuturor legilor. Dacă tu te vei lepăda de Mine, vei avea parte de nenorociri şi prăpăduri neam după neam.
Dacă tu păstrezi poruncile Mele, tu vei intra în Grădina Vieţii, unde se află Arborele Vieţii în mijlocul Mării Veşnice.
Tu nu vei călca Legea. legea este Elohimul tău, care te va judeca.
Respectă pe Maica ta Pămîntească, ca zilele tale să fie îndelungate pe pământ şi cinsteşte pe Tatăl tău Ceresc ca să ai viaţă veşnică în ceruri, pentru că pămînturile şi cerurile sînt date ţie de Lege care este Elohimul tău.
Tu vei saluta pe Maica ta Pămîntească în dimineaţa Sabatului.
Tu vei saluta Îngerului Pămîntului în dimineaţa celei de-a doua zi după Sabat.
Tu vei saluta Îngerul Vieţii în a trei dimineaţă după Sabat.
Tu vei saluta Îngerul Bucuriei în a patra dimineaţă după Sabat.
Tu vei saluta Îngerul Soarelui în a cincia dimineaţă de la Sabat.
Tu vei saluta Îngerul Apei în a şasea dimineaţă de la Sabat.
Tu vei saluta Îngerul Aerului în a şaptea dimineaţă de la Sabat.
Tu te vei închina Tatălui Ceresc în seara Sabatului.
Tu vei face comuniuni cu Îngerul Vieţii Veşnice a doua seară de la Sabat.
Tu vei face comuniuni cu Îngerul Creaţiei în a treia seară de la Sabat.
Tu vei face comuniuni cu Îngerul Păcii în a patra seară de la Sabat.
Tu vei face comuniuni cu Îngerul Puterii în a cincia seară de la Sabat.
Tu vei face comuniuni cu Îngerul Iubirii în a şasea seară de la Sabat.
Tu vei face comuniuni cu Îngerul Înţelepciunii în a şaptea seară de la Sabat.
Tu vei face comuniuni cu toţi aceşti îngeri ai Tatălui Ceresc ca sufletul tău să se îmbăieze în Fîntîna Luminii şi să intre în Marea Veşnică.»" Textul continuă în acelaşi fel fiind o prelucrare după conceptele teologice din religia geţilor a capitolelor 19-20 a *Ieşirii* din *Tora* dar aşa cum o cunoaştem noi astăzi nu cum a fost ea în secolul I î.e.n. Mai amintesc *Apocalipsa* lui Ioan unde la 16,5 îl pomeneşte pe îngerul

apelor, personaj inexistent în *Vechiul* sau *Noul Legămînt* însă prezent cu un imn în scrierile esene. Dar furturile din religia geţilor nu se opresc aici, şi mai dau cîteva exemple descoperite de mine dar fără revelaţii, vedenii, conspiraţii sau alte parascovenii, ci numai muncă de rob şi minte isteaţă veşnic trează pentru a mai scoate cîte ceva la lumină din comoara înţelepciunii strămoşeşti.

În *Manualul de Disciplină*, descoperit la Qumran, la capitolul *Despre bunurile preoţ*ilor se zice: ,,Pînă la venirea Profetului şi a Unsului sfînt şi lumesc, aceştia nu trebuie să se abată de la temeiul Legii urmînd vreo pornire a inimii lor." Saul care făcea parte din conducerea Frăţiei Noului Legămînt aşa cum scrie el de mai multe ori nu putea să zică de nebun că a sosit Profetul pentru că aşa ne spun aceste manuscrise netrecute prin industria falsurilor, deci scrisorelele din *Noul Legămînt* atribuite lui, sînt nişte falsuri tîrzii ale grecilor şi italicilor sau pricepuţilor rabini îndemnaţi de cele două clici de conspiratori făcute după anul 386 cînd au interzis Noul Legămînt tălmăcit de Ieronim sub influenţa scrierilor esene.

În capitolul *Despre pedeapsa viitoare a celor nesupuşi* din acelaşi text găsim cu privire la pretinsul Cristos al lui Saul din făcătura *Noului Legămînt* că ei aşteptau cu mare nădejde: ,,vremea în care laicul şi preoţescul Mesia îşi va asuma fiecare slujirea", deci el nu venise încă pe la anii 60 ai erei noastre iar această mărturie nealterată de istorie şi de veninul celor trei popoare blestemate, dovedeşte că toate scrierile din *Noul Legămînt* sînt nişte falsuri tîrzii. Mai încolo spune că Elohim le-a făcut o făgăduinţă în ,,«pămîntul Damascului» - adică *Noul Legămînt*", dar cel descoperit la Qumran şi nu cel plăsmuit după anii 386 şi prezentat goimilor cap de lut ca mare revelaţie şi reverberaţie divină toată numai aberaţie şi incantaţie satanistă!

La capitolul despre aşezările din tabere scrie ,,Aici este dată regula pentru comunităţile din tabere cîtă vreme acestea se vor afla în Veacul Fărădelegii – adică pînă cînd «preotul-mesia» şi «laicul-mesia» vor începe din nou să slujească." Este clar ca lumina zilei la aceşti fii ai întunericului, ei aşteptau un Mîntuitor dar care nu dorea încă să se arate printre dunele de

nisip sau dealurile deşertice cu toate rugile lor fierbinţi, iar Saul a bătut pe la porţile sinagogilor din Neamuri cu aceste texte şi altele, mai ales din acele scrieri esene ocultate cu atîta grijă de către pricepuţii în adevăruri plăsmuite.
Ce ştim noi astăzi ca Noul Legămînt este numai o făcătură realizată după anii 384 ai erei noastre şi pusă în seama lui Saul şi a altor căpetenii din conducerea Frăţiei Noului Legămînt de la Ierusalim.
În lucrarea *Izvoare şi mărturii referitoare la evreii din România* ed. Hassefer 1990, vol II, cu o prefaţă de rabinul şef Moses Rosen, cuvînt înainte de Gh. Buzatu prof. de istorie la Universitatea A. I. Cuza din Iaşi, iar colectivul de redacţie a cărţii fiind compus din: J. Alexandru, Lya Benjamin, D. Brumfeld, P. Litman şi S. Stanciu. La pagina 342 este prezentat un manuscris cu sigiliul sinagogii din Tîrgu-Neamţ, care pecetluieşte reclădirea lăcaşului de cult al aşchenazilor sau jidovilor în anul 1776. În mijlocul unui cerc este ,,steaua lui David", flancată de o parte şi de alta de nişte animale fabuloase, poate păsări, care seamănă mult cu cele de pe placa de plumb descoperită la Romula, unde sprijină ,,vasul cunoaşterii". Sub stea sînt doi peşti în poziţie orizontală, cu capetele lipite unul de altul, cum apar şi pe iconiţa I 9 şi 10, dar toate aceste simboluri religioase aparţin doar religiei strămoşeşti a geţilor.
Monezile ivriţilor din perioada haşmoneilor(135-37 î.e.n.) au imprimate pe ele simboluri sacre ale geţilor, dovadă clară a influenţei religiei esenilor asupra celei mozaice. Pe o monedă apare vasul cunoaşterii, foarte apropiat ca formă de cel imprimat pe tăbliţa de plumb descoperit la Romula. Pe o altă monedă este reprezentat Arborele Vieţii sau Pomul Cunoaşterii binelui şi răului, aşa cum este el şi pe sigiliile emeş, dar care au fost descoperite abia în partea a doua a secolului XIX, deci sursa de inspiraţie rămîne tot teozofia mioritică care avea atunci mare trecere la ivriţi cînd i-a apucat într-o frenezie de zeloţi numai vedenii, tîmpenii şi fel de fel de proorociri. Sub ultimele ramuri de jos, se văd două fructe, unul la stînga şi celălalt la dreapta tulpinei, ce stau deasupra unor vase identice cu cel dardan pe care ,,specialiştii" l-au citit că ar fi

al lui Cotys. Arborele Vieţii sau Pomul Cunoaşterii binelui şi răului apare ca simbol în ceramica de la Lepenski Vir încă de la mijlocul mileniului VIII î.e.n. şi este păstrat de-a lungul istoriei pînă în zilele de azi pe covoarele şi porţile de lemn ale românilor care nu s-au smintit încă de atîta iudeo-cretinism. O altă monedă prezintă menora dar numai cu trei braţe aşa cum apare pe tăbliţa 20 şi reprezintă în scrierea getă litera S pentru forma prescurtată a dabo geto Sarmisetuzo, cu apelativul de sfîntă.

Şi ,,steaua lui David", este tot o minciună venită din feudalismul secolelor XIII-XVII, pentru că pe vechile monede ale lor din secolul II î.e.n. apare steaua cu cinci colţuri, luată de la egipteni care era simbolul sufletelor celor virtuoşi ce s-au înălţat la ceruri. Steaua cu şase colţuri formată din două triunghiuri isoscele, răsturnate unul peste celălalt, se găseşte în lăcaşul de cult get de la Şinca Veche iar peştii sînt în interior, stilizaţi cum apar în lamaismul tibetan şi cultura chineză. Aceste exemple sînt doar cîteva din ce ne-ar oferi un studiu pertinent asupra simbolisticii fariseismului şi a scrierilor acestora ticluite în parte după religia geţilor.

Iudeo-creştinii, pentru a nu fi demascaţi că au furat cam tot din religia geţilor dar se ţineau că nu aveau nimic cu acest cult blestemîndu-l ca ieşind din născocirile Satanei, au reiudaizat scrierile teologice mozaice însă practicile de cult şi simbolistica religioasă precum şi formele lăcaşelor au rămas toate sau aproape toate cele arimine.

În anul 387, Maximus Magnus cucereşte şi Italia, alungîndu-l pe Valentinian II la Theodosius în imperiul roman de răsărit. Abrogă edictele lui Graţian care au fost date pentru distrugerea creştinismului arimin, iar şărpăria lui Ambroosie este redusă la un cuib de vipere ce scoteau pe nas numai pucioasă iar din limbă le curgea venin din cel mai otrăvitor, fiind mai nimicitor decît sabia cum scrie făcătorul Ioan în Apocaleapşa lui la 19,11-16.

În anul 388, Theodosius, pentru a-l salva pe Satana din strînsoarea ariminilor, porneşte o campanie de distrugere a acestora, avînd loc două confruntări sîngeroase la Siscia şi Poetovio în Panonia, unde îl învinge pe Maximus Magnus care se retrage spre Italia. Theodosius vrea să repună păpuşelul

Valentinian II pe tronul de la Mediolanum şi să restaureze iudeo-creştinismul cum i-a cerut disperat tartorul Ambrosie, angajînd o nouă bătălie cu Magnus la Aquilea în 28 august, unde duşmanul iudeo-sataniştilor moare pe cîmpul de luptă împreună cu fiul său Victor.

La 24 februarie 392, împăratul Theorodius dă un edict prin care se interzice frecventarea templelor şi săvîrşirea jertfelor în aceste lăcaşe de cult. Sub această interdicţie nu intra mozaismul cu templul Satanei şi celelalte cuiburi ale întunericului nemărginit. Din toată istoria romanilor şi a tradiţiilor vechi de peste 1000 de ani, leprele iudeo-sataniste i-au făcut nişte pupincurişti ai lui Ambrosie, secătură care nu poţi spune cît a fost de italic tot aşa cum bolşevicul ,,rus" V. I. Lenin, era în fapt un monstru cazar, duşman al neamului omenesc.

La 22 august 392, romanii au ultima zvîcnire de orgoliu naţional şi în Galia proclamă pe retorul Flavius Eugenius, prieten apropiat al lui Symmachus, împărat al imperiului roman de apus, de către soldaţi după ce Valentinian II, a fost asasinat din ordinul generalului Arbogat la 15 mai. El restaurează creştinismul arimin în imperiul roman de apus şi repune în drepturi toate celelalte culte. Theodosius nu mai poate interveni să oprească răsturnarea de situaţie cu toate blestemele şi chemările către Iahwe ale lui Ambrosie, sau împăratul hispanic nu a uitat umilirea la care a fost supus în anul 390 de către tartorul iudeo-sataniştilor care, i-a cerut penitenţă publică pentru că a trecut prin sabie nişte grupuri de iudeo-creştini din Constantinopol ce le fumega rău hornurile a revelaţie şi răzmeriţă. După mai multe insistenţe ale şărpăriei de la Mediolanum, Theodosius porneşte o campanie militară împotriva lui Flavius Eugenius şi în bătălia de la rîul Frigidus în apropiere de Aquileia, din 6 septembrie 394, îl înfrînge pe împăratul italian care moare pe cîmpul de luptă. Furia iudeo-sataniştilor din imperiul roman de apus este fără margini şi îl conving pe învingător să dea un edict la 8 noiembrie 394 prin carte sînt distruse toate lăcaşele de cult unde nu era stăpîn Iahwe şi preaiubitul său fiu, Satana.

Iudeo-satanismul este decretat drept religie unică în imperiul roman şi aici vedem adevărata faţă a acestui cult

drăcesc ieşit din mozaism care şi-a propus să stăpînească întreaga lume. Vor dispărea pentru totdeauna mii şi mii de valori ale culturii popoarelor europene care au fost adunate în secole sau milenii, cărţile acestor culte au fost distruse, lumea intrînd în stăpînirea Satanei şi a Talpei Iadului. Theodosius moare în 17 ianuarie 395 iar imperiul este împărţit între cei doi fii minori ai lui. Tartorul Ambrosie moare în anul 397, văzîndu-şi cu ochii împlinirea legămîntului făcut cu Satana, tot aşa cum a reuşit şi Lenin prin bolşevizarea imperiului rus. Cînd Tertulian tuna şi fulgera pe la anii 200 împotriva ,,soldaţilor lui Mitra" sau creştinii arimini, că au furat de la ei – iudeo-creştinii – sfintele sacramente cu care se făleau în lume ca religie de mare cinste, turbarea lui de lepră odioasă confirmă în totalitate conţinutul *Cărţii lui Moşe*, dar chiar mai mult de atît, confirmă falsificarea acestor scrieri de către ivriţi, greci şi italici făcută după anul 386, aşa cum am dovedit mai sus. Cu vreo 30 de ani mai înainte de tăicuţul Tertulian, filozoful Celsus cînd îi critica pe maimuţoii iudeo-cretini spunea că au luat religia lui Zamolxe pe care au batjocorit-o. Mai sînt două mărturii din timpurile vechi la fel de năucitoare care demască făcătura iudeo-satanistă împotriva creştinismului arimin. Cam în acelaşi timp cu Celsus, episcopul iudeo-creştin din Sardes, Meliton spune adevărul despre obîrşiile religiie pe care o slujea contrazicîndu-l pe focosul Tertulian că: ,,filozofia creştină a venit de la barbari" adică din nordul Istrului pentru că numai aici se practica de mii de ani religia crucii, de unde s-a răspîndit în întregul imperiu roman. Un alt iudeo-creştin Justin care spun ei că a fost şi o leacă Martir, chiar înainte de anii 150 scrie despre sciţi/geţi că erau mari iubitori de filozofie creştinăşi nu de avere sau de tină, zicere strigată în lumină ca să ştie toată lumea de atunci, poate or auzi şi cei de azi!

Şi să mergem în timp chiar ceva mai devreme folosind informaţiile transmise de ivritul Josephus Flavius în Antichităţi iudaice, şi vorbind despre şcolile filozofice care făceau mare vîlvă prin minţile celor cu ceva glagorie din neamul lui, scrie despre gruparea filozofică a esenilor, că ei duc o viaţă la fel cu a geţilor polistai, adică nu era nici un dubiu în acele

vremuri că o parte a geţilor – cei care cercetează fiinţele din ceruri – erau tare subţiri în cuget şi multor ivriţi le plăcea aceasta. Cei trei autori, în interval de peste 100 de ani spun că filozofia creştină care s-a răspîndit în imperiul roman, era la mare cinste la,,barbari", sciţi dar şi la eseni ori toate aceste nume se refereau numai la strămoşii noştri geţi din nordul Istrului!

Aceste adevăruri uluitoare despre religia geţilor au reuşit să străbată istoria şi ura nemărginită a iudeo-creştinilor fără ca cineva să le poată înţelege pînă în prezent neasemuita valoare! Pentru că scrierile lui Origene le demasca făcătura şi crima, papa Athanasius a decretat textele ca eretice şi le-a ars în public în anul 401 ca să scape iudeo-satanismul de o dovadă nimicitoare privind originile acestui cult. După descoperirea manuscriselor de la Marea Moartă, Vaticanul a pus mîna pe o parte dintre ele, iar pe unele le-a aranjat la întuneric pe vecie în anul 1960 fiindcă nu dă bine la făcătura ,,poporului ales" ivrit.

Reiudaizarea scrierilor Frăţiei Noului Legămînt s-a făcut în perioada 386-419 cînd şi făcătura lui Ioan *Apocalipsa,* a fost inclusă în textul canonic iudeo-creştin!

Aceşti doi ucigani - Teodosius şi Ambrosie – dornici de putere şi mărire sînt autorii instaurării iudeo-satanismului în imperiul roman prin foc şi sabie, distrugînd valori materiale şi spirituale la care deocamdată Europa nu s-a gîndit vreodată pentru că se simte destul de bine în closetul cultului minciunii şi al lăcomiei veşnice.

Dar în imperiul roman de răsărit goţii şi geţii care formau grosul armatei romane nu s-au supus edictului din anul 392 de a renunţa la religia lor din bătrîni – creştinismul arimin – şi grecii au început să se uite chiorîş la ei. Goţii şi geţii nu erau nişte căcaţi cu ochi aşa cum sînt românii azi după zisa cazarului H. R. Patapievici, ci aveau statutul de federaţi, adică asociaţi, primit în octombrie 382, iar Iordanes ne spune în Getica la XVIII, 145 că Theodosius ţinea în armata sa în confruntarea cu Flavius Eugenius ,,mai mult de 20000 de soldaţi înarmaţi, pe care i-a numit amicii fideli ai săi". Acest statut le dădea dreptul goţilor şi geţilor să-şi păstreze propria

formă de organizare socială şi religioasă în teritoriile Asia Mică, Moesia, Tracia şi Iliria unde erau aşezaţi, dar aveau obligaţia să se prezinte la chemarea pentru luptă a împăratului cu un număr de soldaţi. Ţinuturile din nordul imperiului unde s-au stabilit îi mai obliga să apere graniţa de pe Istru de orice năvălire venită din afară, ei bucurîndu-se de un statut special faţă de restul locuitorilor.

După cum găsim în scrierile lui Ioan Chrisostomus, episcop al Constantinopolului, pe la anul 398 acesta reuşeşte convertirea la iudeo-creştinism a unui grup de goţi dar cei mai mulţi în frunte cu căpetenia,,Travitter, rămîne fidel credinţei lui Zamolxe", pentru că aşa se ştia atunci. Şireţii greci îi iau pe goţi ba cu zăhărelul, ba cu vorbe meşteşugite să pună şi ei botul sub coada Satanei să afle adevăratele gusturi. Aceştia le-au spus-o iubitorilor lui Iahwe de la obraz că pot puţi a cîine, a cal, a oaie, a vită, dar niciodată a pucioasă aşa cum vreau ei. De aici a pornit vrăjmăşia grecilor împotriva goţilor şi geţilor care erau baza armatei imperiale. Săturîndu-se de insistenţele popimii de a da şi aceşti răi un pup întunecimii sale Iahwe sau zburdalnicului Satana, goţii din Asia Mică au pus de o răzmeriţă în vara anului 400, au trecut Bosforul şi au curăţat suburbiile capitalei de tot ce se putea prăda. Apoi prin Tracia s-au adunat cu neamurile şi tot celetul lor care străjuiau la Istru şi se tot uitau nedumeriţi la hunii de peste fluviu ce făcuseră bătături prin părţile ruşinoase de atîta şezut şi aşteptat, arătînd că sînt cuminţi şi cu educaţie aleasă, după darurile uluitoare pe care le primeau anual de la romani.

În primăvara anului 401, goţii şi geţii în frunte cu Alaric părăsesc Balcanii şi se îndreaptă spre Italia, asediază Mediolanum, iar în anul 402 romanii îşi încoardă braţele în bătălia de la Pollentia dar nu reuşesc să-i alunge pe nepoftiţi. Îi pune pe fugă în anul următor, generalul Stilicon în bătălia de la Verona, iar urdiile mişcătoare se stabilesc pe rîul Sava pînă dincolo de Hemus, căpetenia Alaric încheind un tratat de pace cu magister militum în numele imperiului roman de apus. Deşi graniţa de nord a imperiului roman de răsărit este la discreţia hunilor, aceştia preferă să primească plocoanele de la Constantinopol decît să meargă ei să adune tot ce le-ar fi ieşit în

cale cum au făcut în imperiul get. În anul 405 goţii din Panonia conduşi de regele Radagaisus năvălesc în Italia dar sînt respinşi de acelaşi Stilicon în bătălia de la Fesulae din anul 406 întorcîndu-se în imperiul roman de răsărit de unde au plecat o parte dintre ei, fără a-i întreba cineva, ce poftesc şi de ce umblă creanga peste şapte mări şi ţări! Însă căpetenia a fost capturată şi executată după legile timpului cînd s-au petrecut faptele. Trebuie să amintesc aici că în trupele imperiului roman de apus au luptat atît gali cît şi cetele de huni conduse de Uldin, adică prietenia pusă la cale de către Ambrosie cu hunii încă mai era la vedere, trainică şi dădea roade! Împuţită istorie mai avem scrisă şi toată numai de către jegurile sataniste.
Dar generalii romani invidioşi pe gloria lui Stilicon au început să se uite chiorîş la el mai ales că era de origine vandal, născut în Germania iar ca religie practica fără să-l fi spart cineva cu sabia sau suliţa, creştinismul arimin sau arianismul cum îi spunea pocitaniile iudeo-sataniste. S-au unit cu uneltitorii din armată şi unii dintre funcţionarii de la curtea imperială îndemnaţi cu zel iudeo-creştin de către papa Inocenţiu I care se înnăduşea de atîta ariminism venit în şărpăria Vaticanului şi toată Italia. Stilicon este acuzat de trădare de către clica de conspiratori şi la 22 august 408 este ucis din ordinul împăratului Honorius. La scurt timp este asasinat şi fiul său. Pentru a-şi duce ticăloşia la capăt, împăratul mai dă, la cererea complotiştilor şi a Vaticanului, un edict prin care impunea ca toate funcţiile de stat şi militare să fie ocupate numai de către persoane cu religie iudeo-creştină aflată sub controlul bisericii de la Romei. Prin acest edict creştinismul arimin era încă odată interzis în imperiul roman de apus chiar şi populaţiei de neam germanic care forma baza armatei romane şi pe care Teodosiu I o apărase de edictul din anul 381 cînd a fost interzisă ,,religia lui Zamolxe" în imperiul roman.
După asasinarea lui Stilicon, sataniştii iudeo-creştini şi ,,civilizatorii romani", au aprins fitilul hoardelor de ,,dreptcredincioşi" care au ucis mii şi zeci de mii de arimini de neam germanic dar şi italic, le-au jefuit proprietăţile după care le-au dat foc, iar cei mai mulţi – cam 30000 de luptători – şi-au găsit scăparea în regatul lui Alaric

din sudul Dunării, deşi majoritatea dintre ei aveau cetăţenie romană. Istoricul britanic E. Gibbon(1737-1794) în lucrarea *The Decline and fall of the Roman Empire*, London, 1960, scrie că în ultimele luni ale anului 408, în oraşele din nordul şi centrul Italiei, popimea iudeo-cretină şi sutaşii lui Ucigă-l Toaca au reuşit să facă adevărate băi de sînge cum îi este atît de dragă jertfa de om, Satanei şi Talpei Iadului! Cînd Alaric a invadat Italia în vara anului 410 împreună cu cei 30000 de proscrişi creştini arimini şi au urmat răzbunările în lanţ asupra leprelor iudeo-sataniste, cultura europeană a reţinut numai sălbăticia şi ferocitatea vizigoţilor iar ce a făcut popimea înfrăţită cu Dracu a fost judecată ca binecuvîntare trimisă de Iahwe! Una din condiţiile de încetare a jafului şi măcelului făcut de soldaţii lui Alaric impusă împăratului Honorius, a fost tocmai anularea decretului dat care îi excludea pe creştinii arimini din funcţiile publice şi armată! Despre acest adevărat masacru asupra practicanţilor ,,religiei lui Zamolxe" numiţi în fals arieni de către fiii întunericului, ,,istoria subţire" nu răsuflă o vorbă, însă au reţinut cumplitele răgete ale cinstitelor feţe iudeo-cretine şi pe deasupra foc de civilizate ca toată cultura occidentală, rămînînd în răbojul timpului că sălbaticul got a profanat şi distrus Roma creştină. Sigur se creştinase cu crima, ura, minciuna, lăcomia şi jaful, dar toate aceste ,,podoabe" erau rodul tîrgului făcut numai cu Satana şi Talpa Iadului şi nu ieşite din ,,filozofia creştină venită de la barbari" în imperiul roman!

Mare curvărie a ajuns această formă de manipulare oribilă numită cultură!

Scîrbindu-se de duhoarea curvei romane şi luîndu-şi tot celetul, goţii şi geţii care îi însoţeau, au plecat împinşi de dorul de ducă, pînă în Spania unde şi-au făurit un stat al lor, dar şi vandalii, alanii şi suebii şi-au găsit loc de izbăvire sub a cerurilor cort în peninsula iberică, ei dăinuind independenţi pînă la ocupaţia arabilor.

Împuţindu-se de atît stat pe loc, hunii pornesc în vara anului 406 o năvălire nimicitoare în nord asupra suebilor şi alanilor, care fug de groaza lor în Galia. Despre această ,,ciudăţenie istorică" a comportamentului hunilor, în cultura Europei nu

este scris un rînd, poate să nu dea cuiva, vreo bănuială. Cei care au făcut vălătuc atîtea neamuri şi popoare pînă au ajuns la graniţa imperiului roman, stăpînind un teritoriu din estul Caucazului pînă în Noricum, cum, necum, nu se încumetau să-i atace pe romanii de răsărit – grecii cei viteji în vorbe şi iepuroi în fapte – care nu mai erau în stare nici să ţină sabia în mînă?
În anul 407 prefectul Britaniei Constantin, nu mai recunoaşte autoritatea de la Ravena a lui Honorius şi se proclamă împărat adoptînd ,,religia lui Zamolxe" drept cult oficial. Trece în anul 408 şi ocupă Galia de unde supraveghează atent ce se întîmplă în Italia şi la Constantinopol. După ,,vizita" lui Alaric în Italia, creştinismul arimin a fost din nou lăsat liber să se manifeste ca religie publică iar din anul 421, sub Constantius lll care a fost împărat cîteva luni, tatăl lui Valentinian lll, a impus cultul ca religie oficială a sa, iar iudeo-satanismul s-a pus din nou să clocească ouă de basilisc pentru a le ieşi un nou basileu. După moartea lui Honorius din anul 423, ,,religia lui Zamolxe" devine cult oficial al imperiului roman de apus atît cît mai era şi aşa va rămîne pînă la desfiinţarea lui din anul 476, fiindcă toţi împăraţii cum arată monedele imprimate cu chipul lor, au pe cap bentiţa cu piatra clarvăzătoare specifică numai cultului arimin venit din lumea mitologică a arimaspilor şi dovedit arheologic de situl de la Şinca Veche din mileniul lV î.e.n. unde apare imaginea lui Gog sau Sîntu cu această bentiţă!

Constantius ll(337-361)

Iulian Apostatul(361-363)

Iovian(363-364)

Valens(364-378), vezi îngerul

SENTA-GOG cu simbolul arimasp pe cap Şinca Veche, mileniul lV î.e.n.

Valentinian I(364-375), cu înger.

Graţian(368-383)

Valentinian II(375-392)

Constantius III anul 421

Deşi creştinismul arimin a fost religie oficială după anul 421, încă 114 ani în Italia, 170 de ani în Galia şi Britania şi peste 200 de ani în regatele goţilor şi germanilor din Spania, din scrierile lor de cult care erau cu zecile nu a ajuns pînă la noi nici o filă. Asta dovedeşte sălbăticia şi fanatismul iudeo-sataniştilor ce s-au botezat singuri creştinii adevăraţi, şi care, nu numai că au distrus cu o ură nemaiauzită toate scrierile sfinte ale creştinilor arimini, dar le-au falsificat întreaga istorie să nu se mai ştie în veci nimic despre ei.

În anul 408 hunii ocupă uşor Panonia, după ce au reuşit cu vreo 27 de ani în urmă să supună pe geţii şi goţii din ţinuturile carpatine care s-au apărat de prădătorii asiatici doi ani prin lupte crîncene, dar aceste informaţii nu-i interesează pe istoricii români fiindcă ei ne scriu adevăruri revelate şi poveşti cazare sau slave.

La 14 august 410, geţii şi goţii conduşi de Alaric cuceresc Roma, oraşul fiind jefuit metodic timp de trei zile. Vrea să treacă în Africa plin ochi de strînsură din ogrăzile romanilor dar moartea nu îl lasă. Este prima cucerire a Romei după aproape 1000 de ani. Ausonii din Carpaţi, le-au întors prăpădul făcut asupra Sarmisetuzei în anul 106, de către ibericul Traianus care conducea trupele romane, arătîndu-le că nu este bine să ai sîrmă în rît şi să gozăi tot ce-ţi iese înainte. În *Getica,* Iordanes ne spune că Alaric numai a jefuit oraşul dar nu l-a incendiat cum aveau bunul obicei romanii, însă după ce acesta moare la cîteva luni, conducerea urdiilor este preluată de ruda sa Atavulf. Noua căpetenie a goţilor şi geţilor se întoarce la

Roma unde un curajos se încorda pentru răzmeriţă, pe care drept pedeapsă, o mai jefuieşte de ce scăpase în primul prăpăd apoi o incendiază şi i-a ca roabă pe Placida, sora împăratului Honoriu care stătea la Ravena ca un iepure în gura lupului, şi aşa îngheboşat de atîta prădăciune, goţii şi-au mişcat cetele de năluci spre Galia cu gînduri de cercetare.
Dar liniştea făcăturii iudeo-creştine nu i-a fost de lungă durată pentru că au apărut schismaticii nestorieni, cu erezia lor în Bizanţ, predicată de episcopul Nestorius din Antiohia care nega natura divină a lui Iisus Crsitos, susţinînd că trupul celui care a fost Iisus, trebuia să fie Templul viu în care să sălăşluiască cunoaşterea divină. Doctrina îi este condamnată în anul 431 prin Conciliul de la Efes, el fiind exilat într-o oază din Egipt unde va muri în anul 451. Adepţii lui se vor răspîndi către răsărit ajungînd pînă în China cum predică mincinoşii, fiindcă aceia nu aveau nimic cu născocirea ivrită. Originar din Germanikeia de pe Eufratul superior, capadocianul Nestorios(381-451), devine celebru prin predicile sale fiind chemat în Bizanţ de către împăratul Theodosius II, unde ajunge patriarh al Constantinopolului(428-431), dar conceptele sale teologice cu privire la natura lui Iisus, îi aduc depunerea şi exilul.
Scrierea esenă *Evanghelia păcii* care se află în manuscris aramaic în arhivele secrete ale Vaticanului, se pretinde că ar fi ajuns în Europa adusă de către preoţii nestorieni ce ar fi fugit din cauza lui Gingis han. Eu cred că textul a fost ascuns de leprele iudeo-creştine să nu se vadă de unde a furat tîlharul Saul şi celelalte lichele ale şărpăriei de la Qumran, cînd i-a pălit damblaua vedeniilor şi tîmpeniilor, ce s-au terminat într-o monstruoasă conspiraţie împotriva romanilor în secolul I şi ulterior împotriva istoriei şi culturii geţilor. Dar scrierea în sine contrazice în tot făcăturile mozaice şi deci nu poate veni din această înrîurire satanistă.
Grecii ajunseseră aşa de nevolnici, încît pe la anii 430, după Getica lui Iordanes, un conte Gaina, a prădat după pofta inimii suburbiile capitalei Constantinopol. Dacă o găina valahă a reuşit să-i zboare fulgii întregii cocoşimi elene, apoi vai şi amar de toată fala şi puterea lor. Numai după anul 434, hunii conduşi de

Atila fac raiduri pustiitoare în imperiul roman, pentru că el stînd la Roma mai mulţi ani, a ajuns să cunoască foarte bine statul din interiorul lui cu toate slăbiciunile şi problemele.
Despre istoria goţilor se ştiu numai făcăturile istoricilor germani, fiindcă aceştia i-au confiscat spunînd că sînt strămoşii lor deşi toate urmele istorice şi epigrafice duc în Scandinavia, nu în Germania.
La peste 1100 de ani după acest holocaust cultural făcut împotriva istoriei, culturii şi religiei geţilor de către iudeo-creştini, încă mai răzbăteau ecourile monstruozităţilor în scrierile lui Bonaventura Vulcanius.
În anul 1597, belgianul arătat mai sus a scris în latină lucrarea *Despre literele şi limba Geţilor sau Goţilor* tipărită la Bruxelles, ajunsă şi pe plaiuri mioritice la Academia Română pe la anii 1900, fiind publicată parţial în revista *Getica* tom 1, nr. 5-6, anul 2005 p. 161-189, de unde voi da cîteva extrase. Autorul scrie că s-a ostenit în această muncă ,,Spre pilda celei mai vechi, Limbi a geţilor", aducînd un omagiu, acestui brav popor scos din istoria şi cultura Europei.
,,Naso, locuitor al pămîntului tomitan
A învăţat să introducă în versuri romane cuvinte barbare
Iar tu, Vulcanius, scoţi la iveală din ţinutul îngheţat
Pe geţi, pentru ca neamul latin să le înveţe cuvintele,
Se întîmplă strămoşului nostru ceea ce nu s-a întîmplat nimănui
Să dea cuvintelor latine sunet hiperborean
Nici nu putea face ceea ce odinioară a făcut Naso,
Decît cel ce are inima şi sufletul lui Naso."
Astăzi, vechiul ţinut îngheţat al geţilor amintit de latinul Naso, a ajuns ţinutul destrăbălat al hoţilor şi trădătorilor de Neam şi Ţară, unde nu mai există adevăr şi respect pentru dreptate şi bun simţ!
Din textul publicat de revista *Getica,* am reprodus pasajele de mai jos fiindcă le consider mai mult decît acuzatoare faţă de cei care ne-au falsificat cu bună ştiinţă istoria, limba şi cultura strămoşească. Mai zice Vulcanius plin de supărare despre dezastrul culturii geţilor: ,,Rămîne ca eu să adaug cîteva consideraţii despre limba getică, despre care aproape că nu se găsesc nimic arătat în monumentele literare,

chiar dacă Iohanes cel Mare Gotul, arhiepiscop de Upsala, în a sa *Istorie a goţilor şi suconilor* ne-a arătat literele getice, ale căror forme de deosebită mărime mărturiseşte că stau la goţi sculptate în peşteri şi morminte, pe pietre care, fie înainte de potop, fie puţin după aceea, au fost ridicate de puterea giganţilor, aşa încît, poate cu mult înainte de născocirea literelor latine şi înainte de a fi ajuns Carmenta din Grecia la gurile Tibrului şi pe pământ roman cu Evandru, după ce au fost alungaţi băştinaşii şi înainte de a fi învăţat pe acest neam înapoiat obiceiurile şi scrierea, geţii şi-au avut literele lor....(Îi aminteşte în continuare pe Iordanes, Ulfila şi Ricobaldus din Ferrara care au scris în gotă) Iar eu, slavă acestor autori, aş putea socoti că folosirea literelor getice a existat la geţi înainte de venirea lui Ulfila, dar că a devenit cunoscută romanilor pentru prima dată prin Ulfila, ca unul care a tradus în limba gotică sfînta Biblie... Cele mai multe litere ale geţilor seamănă cu literele greceşti, cu care au avut şi limba amestecată... Despre această limbă a geţilor au ajuns pînă la mine nişte file rupte din bibliotecile belgice publice, ca nişte rămăşiţe dintr-un naufragiu... Dar oricît de mare este asemănarea dintre această limbă getică şi vechea teutonică se simt totuşi deosebirile, mai ales în denumiri... Dar a căuta aceasta în toate şi a voi să reducă toate cuvintele, fie getice, fie gotice, la teutonică(aşa cum caută să demonstreze Goropius) înseamnă a-ţi bate joc de muncă... Nu ştiu dacă acest Antonius Schoonhovius să-l numesc sau nu autorul comentariului despre limba getică. Dar, oricine a fost merită desigur laudă şi gratitudine pentru cel ce se mişcă uşor în domeniul scrierii getice şi în redarea ei corectă ca şi în greacă, latină şi ebraică... Am socotit că trebuie să vă ofer şi să vă dedic, iluştri şi prea însemnaţi bărbaţi, această osteneală depusă de mine întru arătarea limbii getice, necunoscută pînă acum, împreună cu o mostră de diferite limbi care are o afinitate cu gotica sau cu teutonica noastră."

În sinteză se desprind cîteva idei uluitoare din scrierea lui Vulcanius în demascarea acţiunilor criminale privind falsificarea istoriei, culturii şi limbii geţilor.

- autorul face tot timpul o distincţie clară între limba getă, limba gotă şi teutonică, dar noi, după mai bine de 400 de ani nici nu vrem să auzim de aşa ceva şi o tot dăm cu latrineasca păcălitoare;
- despre limba getică spune că nu se mai găseşte aproape nimic în scrierile literare, dovadă clară că sataniştii iudeo-creştini şi-au făcut ,,munculiţa" cu mult fanatism distrugînd cam tot ce era scris în această limbă. Afirmaţia lui ne mai duce la concluzia, că în vremea cînd trăia, încă se mai vorbea despre o literatură getică, păstrată în amintirea oamenilor cultivaţi.
- autorul scrie că literele geţilor sînt mult înaintea celor latine şi greceşti, adevăr dovedit şi de tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, dar menţionat de mai multe ori chiar de vechii greci!
- geţii scriau cu mult înaintea născocirii alfabetului lui Ulfila.
- ,,Cele mai multe litere ale geţilor seamănă cu literele greceşti", aşa arată şi tăbliţele de plumb pe care nişte criminali le ţin ascunse pentru a pune mereu ca moţ, dogmele cu care ne-au falsificat istoria şi cultura, iar cea mai mare parte dintre ele au fost făcute dispărute. Afirmaţia lui este susţinută şi de izvoare antice greceşti care spun că hiperboreenii le-au adus la începuturile civilizaţiei lor nişte table cu scrieri sacre. Adică fudulii greci şi-au luat şi ei ceva alfabete de la geţi aşa cum au luat, fără a cere voie, o mulţime de idei din filozofia lor.
- el identifică pe vechii geţi cu hiperboreenii, idee exprimată de mai mulţi scriitori latini antici dar respinsă cu mare turbare de către istoricii şi limbiştii români sau cei care ne vreau numai ,,binele" internaţionalist.
- spune că din literatura geţilor la el au ajuns doar cîteva file rupte ,,ca nişte rămăşiţe dintr-un naufragiu", mintea lui intuind corect că o mare nenorocire a venit peste această literatură şi cultură. Monstruozitatea care a distrus toate scrierile getice, se numeşte iudeo-creştinism; cult al întunericului, lăcomiei şi urii nemărginite, ieşit din leprozeria mozaică a Satanei, cunoscută şi ca şărpăria lui Iahwe.

Hoţii istoriei antice şi cei mai mari criminali ai umanităţii, sataniştii ivriţi, greci şi romani sînt autorii

marii monstruozităţi, unică în istoria lumii, iar adevărul încă mai aşteaptă să fie scos la lumină şi pus în rostul lui cuvenit de drept. Acest holocaust a început cu edictul împăratului Graţian(375-383) dat la Tesalonic în 25 februarie 380 prin care iudeo-satanismul este impus ca religie principală a imperiului iar crezul nicenian devine obligatoriu pentru toţi prozeliţii acestui cult falic-satanist numit iudeo-creştinism.
Autorul de fapt şi de drept a monstruozităţii fără seamăn în istoria lumii este episcopul iudeo-creştin de Mediolanum/Milano, Ambrosie care deţinea toată puterea în imperiul roman de apus după moartea împăratului Valentinian I în anul 375, iar din vara anului 378, cînd a murit şi Valens, i-a intrat pe mînă şi imperiul roman de răsărit. Crimele ordonate de acest monstru şi urmările faptelor lui sînt la fel de grave sau poate chiar mai îngrozitoare decît crimele şi atrocităţile clicii sataniştilor cazari, bolşevicii Lenin, Troţki, Zinoviev, Kamenev şi Derjinski care au pus mîna pe imperiul rus în octombrie 1917, tot printr-o lovitură de stat după planul Întunecimii Sale Iahwe şi a întîiului fecior Satana.
Dar alături de Ambrosie ca cea mai sinistră şi odioasă figură a antichităţii, trebuie pus rabinul eretic ivrit Filon ca autor al planului criminal de confiscare a religiei geţilor pentru neamul lui de nemernici. Şi aproape de ei, ucenicii care i-au dus ideile mai departe, rabinul Josephus Flavius şi iudeo-creştinul Augustin. Filon şi cu Flavius, prin minciună şi falsificarea istoriei au creat mitul ,,poporului ales" pe care Ambrosie, Augustin şi tot puhoiul lor de secături l-au băgat cu sabia şi focul în minţile popoarelor din Europa şi de aiurea.
După al doilea război mondial, un alt mozaic dar de neam cazar, Ellie Wiesel, a scornit holocaustul ca nouă religie a goimilor cap de lut şi mitul ,,poporului martir", adică tot ei au fost salvatorii neamului omenesc prin martiraje şi suplicii puhoi pe care trebuie să le cinstească toată lumea. Minciuna şi făcătura în cultura lor, sînt cele mai apreciate trăsături ale individului.
Astfel iudeo-creştinismul a distrus valori inestimabile ale spiritualităţii umane, religia crucii născută şi dezvoltată în sînul neamului get pe care grupările criminale ale ivriţilor, la care s-

au asociat mai tîrziu grecii şi romanii au furat-o şi i-au pus o pălărie nouă numită iudeo-creştinism, dar mai corect dacă mergi la textele lor, este iudeo-satanism sau cultul păgîn al falusului unde curge numai dezmăţ, minciună, viclenie, lăcomie, tîlhărie şi ură împotriva neamului omenesc. Avem şi descrieri veridice privind începuturile acestui cult şi comportamentul iudeo-creştinilor aşa cum îi vedeau creştini de-ai lor, ca să nu ne spună că ura păgînă este pusă în texte.
Sfîntul Ciprian episcop al Cartaginei, scrie pe la anii 250 despre enoriaşii şi prelaţii iudeo-creştini:,,Erau cu toţii porniţi pe agonisire de bunuri; uitau de ceea ce făceau creştinii pe vremea apostolilor şi de ceea ce trebuiau să facă ei, ardeau de dorinţa nesăbuită de a se îmbogăţi şi nu se gîndeau decît să adune cît mai multe averi. Dispăruse la preoţi caritatea religioasă, la prelaţi cultul credinţei şi cinstei; nu mai exista milă în viaţa creştinilor şi nici o normalitate a obiceiurilor; bărbaţii îşi pieptănau barba, femeile se sulemeneau, îşi boiau ochii, îşi îngrijeau mîinile şi-şi vopseau părul. Se foloseau de şiretlicuri şi de chiţibuşuri ca să amăgească pe oamenii de rînd; îi uimeau pe fraţii întru credinţă prin infidelitate şi viclenie. Se împreunau cu păgîni, terfelindu-şi trupul lor cel creştin. Jurau pentru orice şi-şi călcau de îndată jurămintele. Îi dispreţuiau cu trufie pe prelaţi; se înjurau şi se urau de moarte. Nu ţineau seama de simplitatea pe care o cerea credinţa, atraşi de tot ce era deşertăciune; renunţau la viaţa lumească doar în vorbă şi nu în faptă; şi fiecare se iubea într-o asemenea măsură pe el însuşi încît nu mai era iubit de nimeni".
Cutremurătoare descriere a unei realităţi pe care astăzi, după atîta falsificare nici n-am avea puterea imaginaţiei de a o bănui dacă nu citim cu mare atenţie*Vechiul* şi *Noul Legămînt* scris atît de măiastru de ivriţii din Alexandria şi Iudeea!
Papa Damasius(366-384) episcop al Romei de origine spaniol a ajuns să ocupe această funcţie numai după ce a dus adevărate lupte cu rivalul său baricadat în biserica Sicinnius. Sărutul frăţesc a fost dat numai cu fierul pentru a potoli înfierbînţeala potrivnicilor, trimiţînd la Domnul pentru mărturisire 137 de ,,fraţi creştini" prea aprinşi la suflet şi astfel a ajuns să se urce pe scaunul mult rîvnit şi cu sînge din belşug stropit.

Sfîntul Ieronim(345-420) sau Hieronymus, născut din neamul geţilor sud-dunăreni la Stridon – actualul teritoriu al Serbiei, de tînăr a fost un mare erudit iudeo-creştin. Cunoştea latina, greaca, aramaica şi ivrita, a trecut la creştinism în anul 365 şi se călugăreşte. În anul 375 s-a dus în Siria în pustiul Chalkis(375-378) apoi în Palestina unde a trăit într-o mănăstire ce se afla în apropiere de mai multe lăcaşuri ale esenilor care trăiau numai din agricultura irigată cum făceau mentorii lor în urmă cu 300 de ani. La ei a găsit mai multe fragmente cu scrieri în aramaică ce le era călăuză spirituală tuturor celor ce trăiau retraşi. Ca urmare a unui conflict religios, Ieronim pleacă la nazarienii din Beroce unde studiază scrierile sacre ale acestora, dar după liniştirea apelor se întoarce la vechea mănăstire. Mergîndu-i vestea pentru erudiţia sa, papa Damasius îl cheamă la Roma ca secretar particular(382-385) apoi îl împuterniceşte să traducă *Noul Testament* după documentele vremii.
Deşi existau mai multe traduceri, între ele erau diferenţe aşa de mari încît fiecare constituia practic o lucrare separată şi nu o copie. Potrivit scrierilor rămase de la acest papă, traducerile *Vechiului şi Noului Legămînt*, făcute în secolele II-IV erau ,,pline de erori şi pasaje dubioase" datorită copierilor şi recopierilor de către scribi. Dar astăzi nu găsim în pretinsele scrieri revelate şi sfinte, aceleaşi ,,pasaje dubioase", ură, tiranie, mişelie, crime, măceluri, bestialităţi şi monstruozităţi?
Nu numai că şi-a dus la capăt munca dar a tradus în latină *Tora* cît şi alte texte considerate utile cultului creştin adunate de acesta de-a lungul vieţii, însă toată scriitura lui se afla sub influenţa puternică a conceptelor esene pe care le cunoştea foarte bine. După moartea papei în anul 384, înalţii prelaţii romani în frunte cu Fericitul – de tristă şi nefericită pomenire – Augustin, îndrumat de Ambrosie, dar şi focoasa clică de clerici greci, au pus parul pe sfîntul Ieronim, textele scrise de el au fost interzise iar învăţatul s-a retras scîrbit de vanitatea oamenilor, în anul 386 înapoi în Palestina într-o mănăstire lîngă Bethleem, în apropierea esenilor unde şi-a găsit şi sfîrşitul. Aici a trebăluit, cîte zile a mai avut, în a aduna manuscrise ale esenilor iar comoara lui, după multe urgii îndurate de-a lungul timpului a ajuns în parte în Arhiva Secretă a Vaticanului. Ieronim, într-una

din scrisorile sale pe la anul 390 scrie despre creştini următoarele: ,,Sînt cîte unii dintre ei care urmăresc să fie consacraţi diaconi sau preoţi numai pentru a putea face mai uşor vizite femeilor... Se gîndesc doar să se îmbrace bine şi să se dea cu mii de parfumuri. Încălţările trebuie să fie fără cusur. Îşi ondulează părul cu fierul încins, degetele le scînteiază de inele şi de frică să nu-şi murdărească pantofii îi vezi călcînd ca şi cum ar călca în vîrful picioarelor. Privindu-i cum merg îţi vine să crezi că sînt mai degrabă curtezani decît clerici. **Hărnicia şi** cultura multora dintre ei consta exclusiv în a cunoaşte cît mai multă lume, case şi felul de trai al doamnelor nobile ale oraşului". La asemenea afirmaţii nu mai poate fi loc de comentarii şi unii creştini şi-au căutat înţelegerea rostului pe pământ tot în vechile înţelepciuni ale geţilor dar îndrăcita popime i-a ars pe toţi cei ce doreau să scape din chinga Satanei.
Episcopul Romei începe campania împotriva ideilor lui Pellagius iar în anul 411 într-un conciliu ţinut la Cartagina, Celestius, discipolul lui, a fost acuzat de Ieronim şi excomunicat. Doctrina pelagiană, care nu recunoştea păcatul originar, şi considera important pentru mîntuire liberul arbitru, a avut, în ciuda acestor condamnări oficiale, numeroşi adepţi în special în Palestina, pentru că şi episcopul Ierusalimului, Ioan, o privea favorabil, ,,erezia" fiind de fapt o revoltă a adepţilor religiei geţilor împotriva iudeo-creştinismului totalitar şi odios impus de Ambrosie. Pelagienii erau caracterizaţi de Roma ca un fel de fanatici pentru că au dat foc unor mănăstiri care numai bine nu le doreau. Însuşi Ieronim s-a salvat cu greu dintr-un incendiu provocat cu o asemenea ocazie. Papa Inocenţiu convoacă în anul 417 un conciliu la Roma şi condamnă pelagismul ca erezie.
Monofiziţii în frunte cu patriarhul Alexandriei Dioscur şi Eutihie, stareţul unei mănăstiri de lîngă Constantinopol, au făcut mare zarvă în imperiu, dar acuzat de erezie, a fost depus de un sinod din Constantinopol în anul 448. Spiritele s-au aprins şi mai rău de dragul minciunii pentru făcătura mozaicilor şi astfel patriarhul Alexandriei, reuşeşte să convoace la Efes în anul 449 un nou sinod ecumenic prin care este reabilitat Eutihie şi dogma potrivit căreia Cristos a avut numai o natură

divină, adică era o scornească ivrită cum au scris mandeenii cu trei sute de ani mai înainte, adevăr de care s-ar cutremura toată gloata goimilor cap de lut! Dar deciziile acestui sinod numit ,,tîlhăresc" au fost anulate de cel din anul 451 de la Calcedon care condamnă din nou pe Eutihie şi scoate din scaunul de patriarh pe Dioscur. După această decizie, mulţimi de fanatici şi de călugări produc grave dezordini sîngeroase în tot imperiul bizantin. Patriarhul Proteu al Alexandriei care se opunea monofiziţilor din Egipt a fost ucis cu sabia chiar în altarul bisericii, în locul lui fiind numiţi patriarhi monofiziţi, situaţia fiind asemănătoare la Ierusalim şi Antiohia.
Pentru a înţelege statutul de sclavie absolută de ordin divin, pregătit de mozaici şi preluat de iudeo-creştini pentru întreg neamul omenesc tot aşa cum doreau şi rabinii mozaici cînd au început să le fumege rău furnalele a revelaţii drăceşti, dau scrisoarea papei Gelasius(492-496) către împăratul Anastasius I al Bizanţului care sprijinea schisma monofizită. ,,Două sînt puterile mărite împărat care conduc, în principiu această lume, puterea sfîntă a episcopilor şi cea lumească a regilor. Între aceste două, puterea cîrmuitoare a episcopilor are o greutate mai mare, pentru că ei trebuie să dea socoteală în faţa tribunalului lui Dumnezeu chiar şi pentru regii cei muritori. Îţi este totuşi cunoscut faptul că, pentru a te împărtăşi din tainele divine, trebuie să respecţi preceptele religiei, pe care ţie nu-ţi este îngăduit să le stabileşti, pentru că, în asemenea privinţe depinzi de înţelepciunea preoţilor pe care nu-i poţi îndupleca să-ţi îndeplinească dorinţele... Şi dacă este nevoie ca toţi credincioşii să se supună episcopilor, care cu dreptate îi împărtăşesc din lucrurile sfinte, cu atît mai mult este necesar ca ei să facă acest lucru faţă de cel pe care Dumnezeu l-a aşezat pe tronul aflat mai presus de toate celelalte, fiind venerat din totdeauna de Biserica universală cu sentimente filiale". Cît de sfinte erau lucrurile iudeo-sataniştilor a spus-o mai mult decît limpede episcopul Ciprian pe la anul 250, apoi Ieronim pe la anul 390 şi mai amintesc depravarea absolută şi valul de crime care s-au făcut în spatele zidurilor Vaticanului în secolele XIII-XVI, ce îngrozesc orice minte sănătoasă. Acesta nu este un cult al iubirii şi într-ajutorării, ci al urii, lăcomiei,

destrăbălării, jafului şi crimei dusă pînă la exterminarea unor popoare întregi cum s-a întîmplat în America de Nord, Centrală şi de Sud în numele crucii şi a omeniei de care ar trebui să aibă şi ei parte din belşug!

Dar în Orient religia geţilor sub diferite variante a rezistat cîteva sute de ani iar în jurul Carpaţilor şi pe la anul 1270 încă se practica vechea credinţă strămoşească, iar domnitorul cărturar Dimitrie Cantemir în*Descrierea Moldovei* ne-a lăsat mărturie că pe la anii 1716 poporul rumun din Moldova încă mai practica la sărbătorile lor de tot felul, precum şi nunţi, botezuri, cumetrii, obiceiuri vechi venite de la zeii daci!

Împăratul bizantin Constantinus Vll Porphyrogenitus(912-959), ne dă în lucrarea *De administrando imperio* informaţii despre realităţile din nord-estul Mării Negre şi a Mării Caspice, locuri unde îşi duceau traiul fel de fel de urdii ale stepei prin secolele V-Vll şi care a fost vechea patrie a sciţilor şi a geţilor. Spune despre ţara pecenegilor(neam scitic numit şi uzi, sau Uţ cum apare în *Tora*) că era aşezată de o parte şi de alta a Niprului iar în partea de răsărit se văd ruine de cetăţi. ,,Între edificiile dărîmate se găsesc unele urme de biserici şi cruci tăiate în piatră poroasă; de aceea unii cred că romanii au avut odată aici locuinţe ale lor". Aici cuvîntul romani îi desemnează pe bizantini dar ei nu au avut în stăpînire niciodată stepa din nordul Mării Caspice. Bisericile şi crucile de piatră au fost construite de sciţii care erau încă din anii 30 trecuţi la religia geţilor sau poate goţii veniţi aici în prima parte a secolului l şi care împreună cu geţii răsăriteni formau imperiul amal pînă a fost nimicit de huni pe la anul 370. Ruinele mai pot aparţine goţilor care s-au retras pe Nipru şi Volga după distrugerea imperiului hunilor de la mijlocul secolului V. Toate cele trei popoare menţionate practicau religia lui Zamolxe încă din secolul l al erei noastre şi numai ei puteau să-şi facă lăcaşe de cult unde crucea era simbolul sacrului.

Cultul sau ..religia lui Zamolxe" este amintit şi de Theophylactus, arhiepiscop al Ohridei în secolul XI, care în lucrarea *Istoria celor XV martiri* spunea despre bulgarii ajunşi la sud de Istru pe la mijlocul secolului Vll, că practicau: ,,o

nebunie scitică, se închinau soarelui, lunii şi celorlalte stele... ei înşişi fiind robiei, ticăloşiei şi duşmani ai adevăratului Dumenzeu". Rezon conaşule că tot ce ai spus mata este de bonton mai puţin zicerea cu ,,adevăratul Dumnezeu" care, pentru voi era Satana! Prelatul grec se oţoieşte că îl ardea un mare foc la rînză fiindcă aceştia ţineau un alt Dumnezeu, pe cel scitic şi nu cel plăsmuit de farisei şi leprele lor iţite dintre Neamuri. Împăratul bizantin Justinian(527 -565) înfiinţează la nord de Istru în anul 531, thema Sciţia, în amintirea vechii provincii romane cu acelaşi nume dar la sudul fluviului şi în Dobrogea. Acest teritoriu ca posesiune bizantină este amintit de către Theophanes(741-817) în scrierea intitulată *Chronographie* un fel de pomelnic al împăraţilor dinaintea lui iar pentru anul 531 descrie evenimentele astfel: ,,În anul 531 doi regi bulgari cu o nenumărată mulţime de bulgari şi cu drugul(corp de oaste de 1000-3000 infanterişti) lor porniră cu război împotriva Sciţiei şi Mysiei, pe cînd în Mysia era ca general Justinus iar în Sciţia Baudarius." ,,Nebunia scitică" din textul de sus şi ,,limba scitică" din textul de mai jos se referă în fapt la religia şi limba strămoşilor noştri geţi ce locuiau la nordul fluviului Istru şi care în scrierile grecilor din acele vremuri erau numiţi geţi, daci, sciţi sau valahi/vlahi.

Papa Nicolae scrie la anul 858, împăratului bizantin Mihail(842-867) o scrisoare în latină în care îl urecheşte rău pentru ceea ce se întîmplă cu iudeo-creştinismul şi limba latină în ograda sa: ,,În vreme ce toţi barbarii şi sciţii din Sciţia(ţinutul din nordul Istrului care la acea vreme era locuit de geţi sau valahi), îndată ce se strecoară aceste vieţuitoare, strigă zeului lor dar pe de altă parte nu cunosc limba şi se roagă acolo şi pietrelor de atîta timp singuri, însă undeva zeul îi strînge laolaltă în limba latina, sau numărul mare al barbarilor şi limba scitică se aude că au depăşit-o." Papa este foarte îngrijorat că în imperiul bizantin limba scitică – sau rumuna ori geta după tăbliţele de plumb – era o limbă curentă şi foarte răspîndită în tot imperiul. Dacă barbarii nu puteau fi decît slavii şi bulgarii care s-au aşezat în sudul Dunării la sfîrşitul secolului VI şi în secolul VII, sciţii sînt geţii sau valahii cum apar deja în alte texte ale vremii şi care treceau de pe un mal pe celălalt al

fluviului după nevoi. Ne mai spune supăratul papă, că sciţii îşi cheamă zeul lor şi nu cunosc limba latină, adică ioc nebunie latrinistă la fel şi iudeo-creştinism, ei ţinîndu-se tare numai după religia lui Zamolxe şi rugîndu-se în limba scitică adică rumună!
De aceea plăsmuitorii de istorii ocolesc asemenea izvoare ,,scandaloase", ele ar mătura ca un puhoi tot mîlul otrăvitor aranjat cu atîta grijă timp de peste 150 de ani în capul bieţilor români buimăciţi de minciună şi otravă satanistă.
Şi continuă supăratul papă cu alte reproşuri la fel de grave: ,,Iată zilnic, ba chiar de fapt mai cu seamă veselia dintre limba greacă ca cineva bogat, şi limba barbară şi scitică vorbită, cu care se amestecă, ca şi cum puţinul vostru farmec îl pierdeţi, şi de acea latinei nu-i este bine în acest caz, ca aici, şi cu toată înţelegerea pentru ascultarea voastră, să nu dăunaţi vieţii. Desigur, limba romanilor pe aici, pe cît este barbara şi scitica pe la voi, este prima vorbire. Acum, într-adevăr dacă limba barbară a fost consacrată – recunoscută oficial – nu din judecata voastră inteligentă, fiindcă gluma este a voastră care vă chemaţi împăraţi romani, şi totuşi limba nu este a noastră a romanilor."
La asemenea constatări din secolul IX, făcute de un papă latin, năucitoare însă pentru orice român cu mintea acasă, nu mai pot fi aduse nici un fel de comentarii. Numai această scrisoare este suficientă pentru a nimici ticăloşia latinităţii pusă la cale în partea a doua a secolului XIX în capul românilor de trădătorii iezuiţi veniţi din şcoala ardeleană şi masoni ciocoimii liberale!
În secolul X a izbucnit în ţinutul locuit de vechii geţi din Bulgaria, Serbia, Macedonia şi Grecia, o revoltă paşnică a călugărilor români păstrători ai vechii credinţe străbune pe care slavii i-au numit bogomili. Faptele sînt confirmate de o sursă mozaică din acea perioadă. În anul 1173, rabinul Beniamin din Toledo, în lunga lui călătorie din Spania către Ierusalim, a trecut prin Italia, apoi prin Grecia, urmînd să ia calea Palestinei. Ajungînd în Zeitun, oraşul Volos de azi el scrie: ,,Aici e începutul Vlahiei, ai cărei locuitori poartă numele de vlahi. Asemenea căprioarelor de iuţi la fugă ei se coboară în ţara grecilor ca să despoie şi să prade. Nimeni nu-i poate ataca prin

războiu şi nici un împărat nu-i poate supune. Datinile creştineşti nu le păzesc şi-şi dau nume jidoveşti, din care pricină unii spun că sînt de neam jidovesc şi pe creştini îi despoie, nu-i ucid ca pe greci." Fragmentul este din scrierea *Originea macedoromânilor* de Theodor Capidan şi Constantin Noe. Editura etnologică Bucureşti 2008. Nu ştiu de ce călătorul ovreu scrie că ei îşi dădeau nume jidoveşti, poate că el considera numele Ion, Luca, Matei şi Marcu drept nume jidoveşti, dar acestea sînt nume getice folosite şi pe tăbliţele de plumb iar mai tîrziu românii le-au preluat în onomastica lor, dar el le ştia ovreieşti după făcătura iudeo-creştinilor. Cît priveşte religia lor, nu încape nici o îndoială pentru că izvorul spune că ei nu se dădeau în aceleaşi bărci cu grecii sau cu ceilalţi iudeo-creştini din jur şi chiar acesta este adevărul!

Slavii şi grecii s-au uitat chiorîş la ei şi pe mulţi i-au îndemnat cu sabia să-şi caute alte locuri sub soare, aşa ajungînd în Germania, Occitania şi Italia unde au fost cunoscuţi sub numele de catari. Bogomilii au fost iniţiatorii în anul 1185 a creării primului stat al românilor de pe ambele maluri ale Dunării cu capitala la Tîrnovo, condus de fraţii Aseneşti şi care a dăinuit aproape 100 de ani iar pe la anii 1240 ajungînd cel mai puternic din sud-estul Europei. Istoricii şi lingviştii români nu vor înţelege niciodată aceste informaţii cît timp vor umbla în cap cu făcăturile lui Alexandre Hirth(A. Cihac) A.T. Laurian, Eliezer Shein(cazarul Lazăr Şăineanu), A. I. Candrea(cazar pur sînge), Ovid Densuşianu şi V. Pîrvan sau a turbaţilor profeţi de dată mai recentă.

Patriarhul României este locţiitorul tronului Cezareei şi Capadociei, adică acolo unde erau esenii şi mai tîrziu prin secolele III-VI besii cu bisericile lor unde se slujea în limba besă şi nici un istoric nu l-a întrebat sau nu s-a întrebat, de ce poartă aceste titluri şi la ce talcioc le-a precupeţit!

Iudeo-satanismul romanic cu tartorul încuibat în şărpăria de la Roma, a pus repede anatema pe aceşti neascultări ai neamului mioritic atît din Balcani cît şi din Occitania. În anul 1209, papa Inocenţiu III organizează în sudul Franţei cruciada împotriva catarilor sau albigenzilor, pe care îi trece prin sabie sau flăcările rugului. Au fost măcelăriţi sau arşi de vii cca 40000 de

suflete nevinovate. Trebuie arătat că alături de catari au murit şi catolici care vedeau în aceşti ,,oameni buni" un model de urmat în viaţă. Procedeul arderi pe rug a ,,duşmanilor" practicat de catolici, sute de ani este, în realitate jertfirea/sacrificarea oamenilor din cultele antice, pe care iudeo-sataniştii le-au preluat în folosul lor criminal pentru că aşa au făcut şi mozaicii, iar ei se considerau verus Israel.
Pentru că ţîţîna răului catar era înrădăcinată pe plaiurile dunărene, papalitatea a organizat o cruciadă cerînd regelui Ungariei să-i stîrpească pe schismaticii valahi considerîndu-i mai periculoşi chiar decît păgînii! Ascultătorii unguri ciordesc cu sabia de la regele român Ioan Asan, cetatea Severinului în anul 1238 şi înfiinţează o episcopie catolică ce urmărea convertirea valahilor din regatul Asaneştilor la catolicismul romanic. Numai că socotelile le-au ieşit pe dos pentru că în anul 1244 urdiile tătărăşti/momgole s-au bulucit ca un uragan peste pusta regelui ungur şi săracul a rămas fără acoperiş deasupra capului pribegind pe la alţii mai feriţi de urgie, spre a primi oblăduire. Ne-au mai încercat papistaşii credinţa strămoşească pe la anul 1776, cu tunul pentru că le cereau valahilor din Ardeal să se unească, aşa de dorul lelii cu sataniştii din Vatican şi de atunci diavolul iezuit a pătruns pe nesimţite în sufletul multor români din acest ţinut.
Acţiunea de falsificare a religiei şi istoriei vechi a strămoşilor noştri, a început să se manifeste, după sursele disponibile dacă acestea nu au fost falsificate cînd au fost copiate, odată cu mijlocul secolului II al erei noastre cînd din frăţia fariseilor fanatici care îşi mai spuneau zeloţi sau adevăraţii credincioşi ai lui Iahwe, s-au desprins acei indivizi dintre neamuri ce nu respectau principalele dogme ale sectei.
De fapt ei au preluat din religia geţilor unele idei şi au încercat să le ducă în mozaism dar cei tăiaţi împrejur le-au cerut să se lase de corcituri pentru că numai ei sînt cei puri, curaţi şi chemaţi să conducă lumea. În secolul următor, fiindcă geţii ajunseseră stăpînii imperiul iar religia lor era cultul împăraţilor romani chiar din anul 181, teozofia creştină ,,venită de la barbarii de peste Istru" devenind o preocupare pentru mulţi gînditori, ura grecilor, italicilor şi mozaicilor faţă de aceştia, a

dus la acele conspiraţii ale ,,oamenilor în negru" ce au culminat cu anul 381. Faptele ce au urmat, au întunecat complet atît istoria cît şi religia Europei iar astăzi cunoaştem numai ce au vrut ei să se ştie, ca unic adevăr, pentru că sataniştii ivriţi şi ai Neamurilor au ieşit învingători şi au rescris istoria acestor civilizaţii europene după interesele lor odioase.
Herodian grămăticul trăitor în a doua jumătate a secolului II, consemnează că ,,neamul Dacilor care se mai numeşte şi neamul Dailor, Daii sau Daos". La alţi autori din aceeaşi vreme, dacii sînt numiţi davi sau dabi, adică locuitori ai davelor cum spuneau grecii sau ai dabelor cum scrie pe tăbliţele de plumb la fel de limpede ca lumina soarelui dacă nu porţi ochelari de tîmpit sau nu eşti vîndut duşmanilor.
Dio Cassius(155-240), a scris o *Istorie romană* unde la LI, 22 găsim următoarele cu privire la geţi, daci, sciţi, dar nu-i aminteşte pe goţi pentru că încă nu erau apăruţi în ochii romanilor: ,,aceia(dacii) locuiesc pe ambele maluri ale Istrului", cei care locuiesc în dreapta fluviului şi fac parte din prefectura Mysiei îi numeşte mysieni, iar pe cei ce vin mai în sud, adică în Tracia îi numeşte ,,daci sau geţi sau traci".
Ne mai spune scriitorul roman ca o certitudine că în vremuri foarte vechi o parte din acest neam a migrat în sud ,,căci poporul dacilor îşi stabilise odinioară colonii în apropiere de Rodope."Tot la el găsim informaţia că în anul 55 î.e.n. ,,În timpul acesta M. Crassus este trimis în Macedonia şi Grecia să se lupte împotriva dacilor şi bastarnilor...Aceştia sînt socotiţi ca sciţi." La acest autor, strămoşii noştri au fost numiţi daci, geţi, traci şi sciţi, deşi toţi erau un singur popor. Pricepuţii mioritici în plăsmuiri şi făcături spun că sînt patru neamuri şi dacă este nevoie ei vor găsi opt sau oricîte le cer stăpînii lor!
Eusebiu din Cezareea(260-340) în lucrarea *Constantin către sacra adunare* scrie: ,,Te întreb pe tine Decius... cînd ai văzut tu această oştire pe cîmpiile scitice, conducînd mult lăudatele trupe ale romanilor ca să lupte împotriva geţilor, în bătaie de joc". Este vorba despre năvălirea geţilor în sudul Istrului din anul 251 unde romanii au fost rău peniţi şi păliţi de fioroasele oştiri de ausoni, fiind omorît la locul faptei chiar împăratul

Decius şi unul din fiii săi. Şi aici geţii se luptau nu în baştina lor ci la sud de Istru, pe ,,cîmpiile scitice" astfel ca nimeni dintre cei de la nordul Istrului să nu înţeleagă în ce oală se învîrtea istoria.
Iordanes în *Getica* la paragraful 90 spune: ,,Ce să mai lungesc vorba? Trecînd atunci Ostrogotha cu ai săi Dunărea, a devastat Moesia şi Tracia, Contra lui, împăratul Filip l-a trimis pe senatorul Decius. Acesta venind, fiindcă n-au putut fi alungaţi geţii, a scos din armată soldaţii şi i-a trimis să se ocupe de altceva ca şi cum din cauza lor trecuseră goţii Dunărea şi oarecum drept răzbunare împotriva lor s-a întors la Filip." Este vorba de invazia din anii 245-247 cînd geţii şi aliaţii lor goţii au început să fie numiţi numai goţi chiar dacă erau popoare diferite ca neam şi limbă. Ei însă de mai bine de 200 de ani locuiau ca vecini şi împreună au format imperiul get de răsărit cunoscut şi ca imperiul amal pe care culturnicii din Occident l-au mirosit numai ca regat ostrogot, fiindcă pe ei nu-i doare nici în cot de adevăr şi le place numai zoaia îngrăşată de minciunele cu revelaţii iudaice şi antichităţi clasice greco-romane. Textul lui Iordanes este scris pe la anii 550, cînd falsificarea adevărului despre neamul get era o datorie şi o jertfă de cinstire adusă Întunecimii Sale şi Satanei, pentru orice iudeo-creştin mînuitor de peană.
Pe Tabela Peutingeriană întocmită pe la anul 251 apar menţionaţi pe teritoriul baştinei străbune doar geţi şi daci, goţii nefiind amintiţi. În comediile grecilor, numele Geta apare ca un nume de ocară fiind purtat numai de sclavi sau oameni degeneraţi, unul din mijloacele prin care ei ne-au falsificat istoria. Tot aşa un mic grup dintre ivriţii farisei şi-au însuşit numele de ,,creştin" cu sensul de ,,om bun", furîndu-ne şi falsificîndu-ne identitatea religioasă. Dar oamenii vremii îi ştiau că erau o erezie mozaică, practicată la început numai de ivriţii turbăcioşi din ceata zeloţilor şi care imitau după mintea lor, unele concepte din religia lui Zamolxe.
Împăratul Claudius învinge o coaliţie a goţilor şi herulilor în anul 269 la Naissus – Niş, ce ieşise la pradă în Balcani. Este prima menţionare corectă din istorie a goţilor în teritoriile locuite de geţi. În partea a doua a secolului lll, începe procesul de falsificare, aşa cum rezultă din textele ajunse la noi în copii,

de nu au fost chiar acestea falsificate prin copiere după anul 381, unde geţii sînt ,,confundaţi" şi înlocuiţi cu goţii şi de unde tot săltîndu-se vîrtos minciuna le-a fost de mare folos.
Ulfila a fost hirotonit episcop şi a venit pentru ceva prozeliţi în ţara geţilor în anul 341, dar zurba i-a fost întreruptă şapte ani mai tîrziu pentru că atît geţii cît şi goţii nu aveau urechi pentru trăsnăile ivriţilor şi maimuţărelile grecilor, romanilor dar şi a altor lepre care se dădeau în bărci numai cu Satana. Fi-le-ar năravul blestemat în vecii vecilor!
Ieronim(345-420) mare erudit al antichităţii tîrzii, scrie că ,,există autoritate – îndreptăţire –pentru a-i numi pe goţi geţi". Vedeţi! Adevărul nu are nevoie nici de opaiţ nici de barcagii iscusiţi şi înfrăţiţi cu Belial, trebuie numai căutat şi găsit acolo unde încă nu a fost distrus de cetaşii întunericului, îndobitocirii şi urii. Aici nu este vorba de nici o confuzie pentru că el era contemporanul acestui eveniment de falsificare cu intenţie a istoriei geţilor. Mai găsim la prelatul creştin următoarea zicere: ,,El certe Gothos omnes retro eruditi magis Getas quam Gog et Magog appelare consueverunt/ Şi în mod cert toţi învăţaţii din trecut au folosit ... pentru goţi, numele get, decît Gog şi Magog". Cu discreţie ne deschide portiţa către drumul criminal şi odios pe care ivriţii au păşit voios, furîndu-ne şi falsificîndu-ne religia. Tartorul Ioan, îndrăcit evanghelist şi zic unii, mare hoţoman apocaliptic, ticluindu-şi făcătura numită Apocalipsa în mare parte după o scriere esenă pe care noi o cunoaştem graţie descoperirii lui E. Bordeaux Szekey în Arhivele Secrete ale Vaticanulu în anii 1925, numită Cartea esenă a revelaţiilor, a furat cu toptanul, a minţit ca golanul şi a fost judecat ca mîrlanul, multe secole după apariţia plagiatului născocitor. În această ticluire satanistă el descrie un plan pus la cale de către ,,Mielul" Ambrosie, pentru distrugerea Dumnezeului Gog(divinitatea supremă) din ţaraMagog(Gitia după *Tora* şi *Midraşim*) ce le stătea ivriţilor ca jarul pe limbă, iar Ieronim ne luminează mintea, ce şi cum!
Pînă către primii ani ai secolului V, scrierea lui era considerată o nebunie şi o impietate!!! Dar aşa sînt toate scrierile revelate numai ivriţilor, şi pe care iudeo-cretinii din ură fără margini împotriva culturii geţilor, le-au preluat ca scrieri sacre chiar

dacă duhnesc de te otrăvesc. Însă prima încercare de falsificare şi iudaizare a religiei geţilor s-a făcut în şărpăria de la Qumran, după ce au ocupat-o şi confiscat-o ivriţii conduşi de rabinul fariseu Apolo în anul 26 al erei noastre, trimis de tartorii din Alexandria. Dovada acuzatoare este textul intitulat de cei care l-au tălmăcit *Cartea esenă a lui Moise – Cele zece porunci* unde se vede clar iudaizarea teologiei şi teozofiei geţilor prin introducerea multor elemente din mozaism. Sublinierea lui Ieronim exclude orice interpretare sau confuzie ulterioară.
Getica lui Iordanes la paragraful 29 ne spune următoarele: ,,Nu ştiu de ce Josephus... arătînd începuturile şi cauzele lucrurilor, a trecut totuşi cu vederea cele pe care le-am povestit despre începuturile goţilor. Numai atunci cînd aminteşte despre Magog, din neamul lor, afirmă că ei ca neam şi ca nume, au fost numiţi sciţi." Iordanes arată în continuare unde este ţinutul Sciţia şi care include şi teritoriul locuit de geţi. Ca să-i lămuresc lui Iordanes nedumerirea, trebuie să spun că rabinul J. Flavius nu a făcut această precizare fiindcă s-ar fi demascat singur ca autor al falsificării istoriei antice prin iudaizare şi minciună golănoasă trasă numai pe turta lor. Totodată ar fi ieşit la lumină şi acţiunea de falsificare a religiei geţilor la care lucra de zor şărpăria iahwistă cunoscută pe la anii 400 ca *Apocalipsa* lui Ioan, ce s-a constituit într-un adevărat plan de distrugere a creştinismului arimin, tot aşa cum la Qumran, acelaşi neam ivrit a clocit între anii 26-66 ai erei noastre, planul de a se înstăpîni pe imperiul roman, gînduri de mărire neghioabă ce se găsesc în scrierile: *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întunericului, Manualul de disciplină pentru viitoarea frăţiei* a lui Israel şi *Noul Legămînt*. Aceste texte sînt scrise în ivrită, ca măsură de siguranţă să nu poată fi citite de Neamuri. În acele vremuri, erau foarte puţini mozaici care mai ştiau a scrie şi citi ivrita şi aceştia se găseau majoritatea în tagma rabinilor. Saduceii şi unii farisei considerau ivrita drept limbă sfîntă şi numai în ea trebuia *Tora* citită, interpretată şi înţeleasă. Dar rabinii eretici Filon din Alexandria, J. Flavius şi apologetul Ioan cu *Apocalipsa*, au scris numai în greacă, deci scrierile lor nu se adresau în primul rînd iudeilor, ci elenilor şi romanilor. Aici se vede clar acţiunea

de iudaizare a culturii greceşti în general, a culturii din imperiul roman şi a creştinismului arimin – religia crucii – care se răspîndise cu mare putere printre Neamuri începînd cu secolul II.

Acţiunea rabinilor ivriţi din secolul I al erei noastre, prin care urmăreau să devină stăpînii lumii a avut trei direcţii:

- ocuparea prin puterea armelor a conducerii imperiului roman şi a întregului pământ, după planurile întocmite de ei sub îndrumarea lui Iahwe,
- iudaizarea culturii greceşti şi romane prin scrierile rabinilor eretici Filon din Alexandria şi J. Flavius,
- iudaizarea religiei geţilor, practicată de o mare parte a populaţiei din imperiul roman, prin impunerea*Torei*, a evangheliilor şi *Apocalipsei*.

Deşi nu au reuşit în planul lor satanist, totuşi ivriţii au tras foloase mari datorită ticăloşiei romanilor şi grecilor.

Iudeii au tradus *Tora* pe la anul 130 în koine şi nu greacă cum se minte mereu, care era limba intelectualilor, dar necunoscută de majoritatea populaţiilor din imperiul roman. Ei sperau că, adresîndu-se grupurilor din cercul de putere al conducerii imperiului, vor reuşi să impună schisma fariseică desprinsă din mozaismul ortodox, ca religiei unică în imperiu. De aceea istoricii romani au vorbit pînă către sfîrşitul secolului II de ,,obiceiurile mozaice" ale unor romani din cercurile puterii imperiale iar Celsius spunea despre indivizii care se maimuţăreau cu noua lor religie ,,revelată" că este o ,,erezie mozaică". În acele vremuri se ştia precis, cine, ce şi cum, numai noi astăzi nu vrem să ştim nimic!

Cînd au pus stăpînire pe imperiul rus, primele decrete ale tartorului cazar Lenin au fost date şi în ivrită să fie anunţat şi întunecatul Iahwe, că planul lor a reuşit. În marile oraşe ale imperiului rus au fost afişate proclamaţii şi în limba întunecaţilor chiar dacă mozaicii erau cam 2,5 milioane, dar vorbind idişul – un dialect înrudit cu limba germană feudală din est, şi numai foarte puţini cunoşteau ivrita. Victoria lor asupra Neamurilor trebuia să o cunoască toată lumea şi să se cutremure în faţa ei, iar Întunecimea Sa să-şi frece mîinile şi coada de mulţumire. Iar *Noul Legămînt* al iudeo-creştinilor din

făcătura numită *Sfînta Scriptură* nu este decît o continuare firească a planului de stăpînire a lumii prin orice mijloace de către turbaţii ivriţi, chiar dacă din această poveste de înrăiţi pîrliţi s-a ales fumul.
Philostorgius(368-425) scrie în *Istoria eclesiastică* despre sciţii de dincolo de Istru ,,pe care cei vechi îi numeau geţi, iar cei de acum îi numesc goţi." Mama lor de hoţi, le-aş da foc la toţi să scăpăm de tonţi!
Lydus(490-565) cunoscut şi sub numele de Ioan Laurentius a scris cartea *Despre magistraturile romanilor* citîndu-l pe Criton care l-a însoţit în toate războaiele pe Traian, cu următorul tras: ,,Traian cel mare cucerind Sciţia cu Decebal care era regele geţilor..."! Deci nu mai sîntem geţi ci goţi, ţara nu mai este Geţia ci Sciţia iar religie nu mai este creştinismul arimin sau religia lui Zamolxe ci iudeo-satanism cu ,,legămîntul" în frunte şi mitra pe cap sprijintă pe cele trei coarne ale Talpei Iadului.
Textele menţionate mai înainte arată că în secolele V-VI falsificarea istoriei, culturii şi religiei geţilor s-a realizat în mare măsură iar strămoşii noştri erau scoşi în afara istoriei de către clasicii culturii antice grecii şi romanii, dar care au continuat pe cont propriu şi numai în interesul lor planul întunecaţilor şi înveninaţilor ivriţi clocit cu cîteva sute de ani mai devreme.
Paulus Orosius în *Historiarum adversum paganos* terminată în anul 420, la I, 16 îi aminteşte şi el pe strămoşii noştri geţi: ,,Acum, de curînd însă geţii, care se numesc astăzi şi goţi, de care Alexandru cel Mare declarase că trebuie să se ferească, de care Pirrhus avea groază şi Caesar chiar i-a ocolit, părăsindu-şi şi golindu-şi locuinţele lor, au intrat cu toate forţele lor, cu toţii împreună, în provinciile romane şi fîlfîind în înaintea lor spectrul groazei, nădăjduiesc ca prin rugăciuni să cîştige prietenia romană ca federaţi... Ba încă se oferă ei înşişi pentru apărarea imperiului roman, ei, de care sigur s-au temut regatele nebiruite" Şi continuă la IX,58: ,,însă se mai numesc şi geţi aceia care şi astăzi se numesc goţi". Tare rău de gură fudulul prelat, dar cînd a aflat că urdiile geţilor şi goţilor, după ce au cucerit Roma la 14 august 410 şi au devastat-o timp de trei zile ca nişte

meseriaşi cum numai romanii ştiau să o facă şi care se îndreptau ca un blestem asupra Spaniei, dintr-un pas sprinten a trecut Gibraltarul de teamă să nu-i prindă antereul vreun nelegiuit carpatin şi să-l întrebe cum mai stau vremurile pe la stăpînul lui Iahwe!
Geţii împreună cu goţii sînt primele popoare care au cucerit şi jefuit Roma uşurînd-o de multe comori pe care măcelarii istoriei le-au adunat cu sabia timp de secole. Ajungînd în Spania ei au dus religia lui Zamolxe, amintită de toţi marii cărturari ai lor fără a se întreba însă cineva cum au venit aceste informaţii acolo.
Claudius Claudianus în lucrările *Panegeric*, terminată în anul 395; Împotriva lui Rufinus, şi De bello Gothico, terminată în anul 402, scrie de zeci de ori getic, dac, cetele getice, cetele blonde şi o singură dată gotic, în titlul pe care l-a considerat o altă variantă atunci la mare circulaţie, fiindcă din circumstanţă, nu putea să sfideze toată liota de falsificatori.
Belizarie, vestitul general al lui Iustinian, învingîndu-i pe aşa zişii goţi care stăpîneau Italia prin regatul ostrogot spun istoricii dar creat de geţi după calea adevărului, ia titlul triumfal de GETICUS MAXIMUS. Ca să vezi! Mare Smintilă a mai fost generalul sau grecul era cu toate acasă iar pe plaiurile mioritice pute rău a mişelie şi trădare de neam şi ţară! Şi bizantinii se luptau cu un popor de fantome pe la anul 553 tot aşa cum romanii s-au luptat cu acelaşi popor de stafii după anul 106 peste malurile Dunării timp de peste 150 de ani. De aceea unii români se ţin nărăvaşi în drumul adevăratei istorii, pentru că le umblă prin cap mulţimi de năluci ale strămoşilor ce nu le dau pace să-şi veşnicească plăsmuirile.
Cuvîntul *got* apare în scrierile anticilor după anul 250, adică după alungarea romanilor din provincia Dacia iar cei care au scris înainte de această dată nu îi pomenesc pe goţi ci pe iazigi, termen ce apare şi pe tăbliţele de plumb ale strămoşilor noştri turnate înainte de anul 106.
Iordanes în *Getica* la paragraful 24, lăudînd vitejia goţilor veniţi din Scandzia în partea de est a Europei şi care se stabiliseră la nord de Marea Neagră la începutul secolului I al erei noastre scrie: ,,Astfel aceste neamuri, mai mari la trup decît germanii,

luptau cu sălbăticie de fiară". În secolul XIX, culturnicii germani nu au mai vrut să ştie acest pasaj şi celelalte scrise privind originea goţilor şi i-au pus la temelia istoriei lor pentru că dădea foarte bine la pohtele şi pretenţiile apărute printre urmaşii teutonilor, francilor, alamanilor şi a celorlalte seminţii ce se sumeţeau amarnic la un imperiu european ca moştenitori şi ai romanilor!

Teofilact Simocata, cronicarul împăratului bizantin Mauricius(582-602), scrie despre geţi, despre oştirile geţilor dar niciodată despre goţi pentru că acest popor dispăruse din arealul carpatic după destrămarea imperiului hunilor la mijlocul secolului V! Unii au plecat la începutul secolului din bazinul dunărean împreună cu geţii, făcînd o vizită de lucru la Roma şi apoi s-au străduit şi au ajuns fără oprelişti în Spania, rugîndu-i pe băştinaşi, după spusa prelatului Orosius, să-i lase să-i apere de muşte şi alte gîngănii, astfel ca ei să se poată ruga în linişte şi deplină cucernicie întunecatului Iahwiţă. Cealaltă ramură care a luptat alături de huni aproape o sută de ani, după dezmembrarea imperiului, s-au retras în nordul Mării Caspice şi au mai supravieţuit ca neam distinct în regiune încă vreo opt sute de ani. Iar o parte dintre ei care au rămas pe malurile fluviului Volga, împreună cu sciţii roxolani sau rosomani(oamenii roşii), sarmaţii dar şi alte seminţii mai mari sau mai mici, au format poporul cazar care a trecut după anul 820 la o schismă mozaică – sefarzii ivriţi îi numeau degeneraţi – ce a adus Europei şi lumii numai rău pînă în zilele noastre.

În primăvara anului 1245 din Lyon, papa Inocenţiu IV îndruma misionari franciscani spre ,,ţările bulgarilor, vlahilor, chazarilor, slavilor, sîrbilor, alanilor, goţilor, iberilor şi celorlalţi creştini din Orient" să accepte Unirea cu Biserica romană pentru organizarea rezistenţei antimongole. Înscrisul papal vorbind de ,,ţările vlahilor" avem confirmarea din izvoare străine, că textul descoperit de B. P. Haşdeu la mănăstirea Zografu care vorbeşte de ţările Moldova şi Valahia, este autentic iar ,,înrăitul" lingvist a citit corect ce a văzut scris, însă istoricii noştri nu au acceptat niciodată acest adevăr, fiindcă nu le-ar mai fi ieşit povestioara pusă la cale în Academia Română privind baştina cazarilor pe

plaiurile carpatine şi înfiinţarea Israelului european la est de Carpaţi!
Din izvoarele prezentate mai sus, am arătat că geţii de la nord de Istru au fost numiţi, din secolul V î.e.n. pînă în secolul VI al erei noastre, geţi, sciţi, traci, daci şi goţi iar tara lor Sciţia, Geţia, Dacia şi Gotia. Dacă noi nu am avut demnitatea de a ne recunoaşte şi a ne apăra trecutul, fiecare interesat în ceva plăsmuiri şi furtişaguri, a lucrat cu mare furie pentru ei şi numai împotriva noastră.
La casa fără stăpîn, nici umbrele nu mai rămîn!
Să fac puţină lumină, din sărăcia informaţiilor ajunse pînă la noi, de felul cum ne-au falsificat şi mistificat istoria religiei strămoşeşti. *Cartea lui Eno* sau Enoh cum îi spuneau mozaicii, făcea parte din textul lor canonic, iar informaţia o găsim în *Apocriful Genezei* care ne spune că Avram folosea această carte drept cale de înţelepciune cînd a vorbit cu slujitorii faraonului din Tanis, şi asta cu mult timp înainte ca Moşe să urdească împreună cu Iahwe, trăsnăile cu care ne îngrozesc!
În *Epistola lui Pavel către evrei*, autorul prin informaţiile de la 11,5 arată că el cunoştea bine scrierile lui Eno şi le accepta ca pe un text sacru mozaic!
Scrierea esenă şi-a păstrat acest statut de carte sacră a cultului lui Iahwe pînă după înfrîngerea iudeilor din anul 70 de către romani, fiind interzisă la scurtă vreme de către rabinul Simon Ben Jochai care a condamnat-o ca o scriere antimozaică, blestemînd cu furie pe oricine o va citi!
Dar iudeo-creştinii care nu aveau un cult definit teozofic, au menţinut-o ca text sacru pînă către sfîrşitul secolul lll, cînd este condamnată şi de către episcopul Romei, iar la Constantinopol a mai fost tolerată, făcînd-o dispărută din cult în secolele Vll-Vlll. Prelaţii iudeo-creştini prezenţi în conciliul de la Niceea din anul 325 au hotărît că vulgul lor nu trebuie să mai ştie de existenţa acestei scriituri atît de periculoasă pentru ei cum a fost şi pentru mozaici, fiindcă le demasca de la cine au furat ei pretinsele revelaţii. Prelatul roman Filastrus din Brescia, în anul 325 o consideră precum şi cea a lui Tobias prea deocheate pentru purismul iudeo-creştin şi le-a scos din textul catalogului său *Liber de Haeresibus*. După ce iudeo-creştinii au ajuns să

conducă imperiul roman, *Cartea lui Eno* a fost cea mai vînată scriere ,,eretică" pentru a fi distrusă fiindcă ea dezvăluia în ochii tuturor adevărata origine a ,,filozofiei creştine", făcînd parte din scrierile principale ale creştinismul arimin pînă în anul 381 şi împreună cu altele formau încă din secolul V î.e.n. lucrarea sfîntă numită Biblia.
Puţinele exemplare ale Cărţii lui Eno, salvate de erudiţi sau adepţii bogomilismului au fost nimicite de inchiziţie împreună cu proprietarii lor. Ea a fost redescoperită în anul 1773 de către James Bruce în Etiopia unde este considerată o scriere sfîntă şi face parte din textul canonic, Alte variante care nu au suferit un fenomen de iudaizare s-au descoperit în Serbia şi în Moldova dintre Prut şi Carpaţi. În anul 1887, arheologii francezi au descoperit în Egipt o versiune greacă! Cartea a fost scrisă iniţial în versuri dar după atîtea traducere succesive a ajuns un text de proză.
Papa Grigorie cel Mare(542-604) a dat ordin în anul 604 ca toate scrierile lui Titus Livius dar şi a altor scriitori păgîni să fie arse pentru că în ele se vorbea de minuni, înaintea iudeo-creştinismului şi a făcăturilor mozaice! După cucerirea de către cruciaţi a Constantinopolului la 12 aprilie 1204, biblioteca patriarhiei a fost luată de papistaşi şi dusă la Vatican, nemaifiind văzută de nimeni de atunci.
În timpul celui de-al doilea război mondial, papa a criticat internarea mozaicilor în lagărele naziste în anul 1943. Hitler l-a ameninţat pe papă că va trimite meseriaşi în arhivele secrete ale Vaticanului şi va scoate la lumină ceea ce ascund ei de două mii de ani. Papa a făcut ciocul mic de teamă să nu intre lumina în întunecatele cuiburi ale şărpăriei Satanei.
Printre textele descoperite la Qumran, sînt mai multe variante ale celui masoretic anterior celui canonic al *Vechiului Legămînt - Torei* despre care nu se aminteşte un cuvînt în nici un studiu. Contrazice el textul canonic dat goimilor ca învăţătură divină şi astfel ar da în gît marea plăsmuire a fariseilor cu complicitatea grecilor şi mai tîrziu a romanilor? Eu cred că sînt mai multe texte care nu trebuie văzute de vulg pentru că ar arunca în aer mitul mozaicilor ca ,,popor ales" şi alte sacramente mincinoase puse la cale de mozaici, greci şi

latini prin hoţia făcută în dauna religiei şi culturii strămoşilor noştri. Chiar Vaticanul nu se sfieşte să susţină în public asemenea idei. În mai multe articole apărute în anul 1955 sub semnătura lui Edmond Wilson în publicaţia New-Yorker, ziaristul explică atitudinea Vaticanului de a ţine la întuneric o parte dintre manuscrisele descoperite la Marea Moartă, fiindcă ar ,,revela" informaţii defavorabile iudeo-creştinismului cît şi comunităţii mozaice aflată la originea Noului Legămînt! Adică recunosc cinstit şi fără sule în coaste, că au cunoştinţă de marea mişelie făcută de iudei împotriva religiei şi culturii geţilor, dar o susţin în continuare aşa cum au făcut-o de aproape 1700 de ani fiindcă ei sînt principalii beneficiari!

Între Frăţia lui Israel şi Vatican există o complicitate criminală privind ascunderea istoriei adevărate a iudeo-cretinismului şi a creştinismului arimin.

Dau mai jos cîteva dintre absurdităţile şi contradicţiile fundamentale ce există între teologia şi practica religioasă creştină şi *Vechiul* şi *Noul Legămînt*, scrieri pretins revelate şi venite numai de la fariseii mozaici.

- nu le păstrăm onomastica;
- teologia şi teozofia nu numai că nu au nimic comun cu mozaismul, dar sînt ideologii adverse care se exclud.
- ritualul cultic în cele două religii nu are nimic comun,
- lăcaşele de cult ale creştinilor ortodocşi vin din lăcaşele religioase ale geţilor iar catolicii au imitat mitreumul, modele arhitectonice străine de templu mozaic, care este o copie a templului egiptean.
- toate sărbătorile creştinilor vin din religia geţilor fiind străine de cele mozaice.
- simbolul sacru al religiei mozaice este steaua cu cinci colţuri cum apare pentru prima dată pe monezile bătute după anul 140 î.e.n., aşa cum ne-au adus-o pe cap bolşevici cazari ca simbol satanist pentru comunism şi care urmăreau să cotropească toată lumea şi să o treacă prin foc şi sabie pentru că sosise Veacul Răzbunării lor asupra Neamurilor. Creştinismul are ca simbol al sacrului crucea luată din sfînta religie strămoşească. În secolul XVI, mozaicii au schimbat steaua cu cinci colţuri pe cea cu şase colţuri luată tot din cultura

strămoşească, cum se vede pe zidul lăcaşului de cult de la Şinca Veche din mileniul IV î.e.n. şi alte artefacte. Steaua cu şase colţuri apare în cultura mozaicilor pe o pictură pe sticlă din Italia din sec. XVll alături de Pomul Vieţii iar deasupra acestuia, doi îngeri ţin vasul cunoaşterii. Din Pomul Vieţii a religiei strămoşeşti tîlharii mozaici şi-au făcut menorah!
Dacă istoricul latin Suetoniu scria despre belicoşii ivriţi numiţi creştini(oameni buni) de către vulg, că erau o sectă iudaică pe care o pălise rău damblaua iar Celsus spunea despre iudeo-creştinism că este o erezie mozaică în care au fost amestecate concepte din religia lui Zamolxe, argumentele de mai sus dovedesc faptul că religia creştină nu are nimic comun cu mozaismul iar în spatele acestei făcături se ascunde cea mai mare crimă din istoria omenirii înfăptuită de iudei, romani şi greci împotriva istoriei şi culturii geţilor!

IISUS A FOST GET

Să revin la neastîmpăraţii galati/gali stabiliţi în Galileea. Cînd au spart şatra cu geţii din Mesia (teritoriul Bulgariei de azi) pe la anul 279 î.e.n. şi au migrat în Anatolia unde au pus de o Galatie iar alţii mai zburdalnici şi-au oprit căruţele mai la sud unde au şăruit o Galilee, galii/galaţii erau de mult timp adepţii religiei geţilor aşa cum arată tăbliţele 10 şi 12 ducînd cu ei credinţa în nemurire şi în puterea crucii. Istoricul grec Iamblichus spune pe la sfîrşitul secolului lll în lucrarea *Viaţa lui Pitagoras*: ,,Şi galaţii şi alte popoare au învăţat pe pruncii lor, cum că sufletul acelora care muriră nu a pierit, ci ei trăiesc neîncetat şi sufletele sînt eterne. Asemenea Zamolxis, le-a arătat cum că nu trebuia să aibă frică de moarte, ci ei trebuia să se întărească în contra tuturor pericolelor".
Este bine că ştiau cei vechi asemenea idei de necrezut despre marele nostru strămoş care prin înţelepciune le-a fost călăuză şi galilor, pentru că la noi minciuna este cea mai aleasă virtute cînd se scrie istoria neamului rumun. Alte surse antice afirmă că înţeleptul Zamolxis ar fi introdus druidismul la gali şi cred că nu este chiar o tîmpenie atît timp cît în cele două religii, crucea în

cerc simbolizînd sacrul peste întreg pămîntul a avut mare trecere.
În cartea *Istoria războiului iudeilor împotriva romanilor*, editura Hasefer, Bucureşti 1997, ivritul plăsmuitor de istorii Ioshua Ben Matityahu, ,,romanizat" ca Josephus Flavius, ne dă informaţii, unele corecte altele mincinoase despre secta religioasă a esenilor. Pe la anul 105 î.e.n. un membru al lor îşi iniţia învăţăceii în arta profeţiei în curtea Templului din Ierusalim, dovedind că erau în relaţii bune cu rabinii ivriţilor. Centrul lor religios de la Qumram a fost distrus de un cutremur în timpul lui Irod cel Mare rămînînd nelocuit cît acest rege a condus şi Galileea. Populaţia acestui ţinut s-a opus cu arma în anul 24 î.e.n. poftelor de cuceritor ale lui Irod cel Mare ajutat de puterea romană dar a trebuit să accepte vitregiile sorţii.
La pagina 158 a lucrării amintite autorul descrie ritualurile şi obiceiurile acestei secte religioase. ,,Pentru ei plăcerile simţurilor sînt o nelegiuire, iar virtutea constă în stăpînirea de sine şi în dominarea pasiunilor. Faţă de căsătorie au o părere dispreţuitoare şi adoptă copiii la o vîrstă destul de fragedă pentru a fi lesne educaţi, iar atunci îi tratează ca pe nişte membri ai familiei şi le insuflă doctrinele lor, nu detestă totuşi căsătoria, nici grija pentru obţinerea urmaşilor, ci caută să se pună la adăpost de destrăbălarea femeilor, fiindcă au convingerea neclintită că nici una dintre ele nu-şi păstrează credinţa faţă de un singur om. Ei dispreţuiesc bogăţia şi demnă de admirat la ei este comunitatea bunurilor, n-ai să găseşti la ei pe nici unul care să se distingă de ceilalţi prin avere. La ei există regula potrivit căreia oricine intră în sectă trebuie să renunţe la averea lui în favoarea comunităţii, astfel încît la ei nu întîlneşti îndeobşte nici sărăcie înjositoare, nici bogăţie sfidătoare, bunurile fiecăruia contopindu-se în fondul comun şi toţi, ca nişte fraţi, dispun de întreaga avuţie adunată la un loc. Ei sînt de părere că uleiul pătează şi cel care a fost uns cu el, contrar voinţei sale, trebuie să-şi cureţe corpul, ei socotind ceva cuviincios să ai o piele aspră şi **să** porţi mereu veşminte albe. Cei ce administrau avuţia comunităţii erau aleşi prin majoritate de voturi şi fiecare, fără deosebire, trebuia să fie gata pentru orice serviciu în folosul tuturor. Ei nu au un oraş

propriu-zis al lor, în fiecare dintre ele locuind mai mulţi laolaltă. Membrilor sectei, veniţi de altundeva, li se pune la dispoziţie toate bunurile agonisite de comunitate, de parcă ar fi propria lui avuţie şi la nişte oameni pe care nu i-au mai văzut pînă atunci, ei intră ca şi cum le-ar fi prieteni apropiaţi. De aceea cînd pleacă la drum, nu iau cu ei nimic, cu excepţia armelor, ca să se apere de tîlhari. În fiecare oraş, un membru anume are sarcina să se îngrijească de membrii sectei, procurîndu-le hainele şi cele necesare traiului zilnic. Prin felul cum se îmbracă şi prin purtarea lor ei par nişte ţinuţi în frîu cu biciul de către un dascăl. Hainele şi încălţările nu sînt schimbate decît cînd ele au ajuns ferfeniţă ori s-au tocit de tot după o folosire îndelungată. ...Faţă de Dumnezeu ei îşi arată evlavia într-un fel aparte. Înainte de răsăritul Soarelui ei nu vorbesc nici o vorbă profană, ci adresează nişte vechi rugăciuni moştenite de la părinţii lor, implorîndu-l parcă să răsară". Este o caracteristică a ritualului religios al geţilor repetat şi de Dromixto care-şi îndeamnă armata să se aşeze în genunchi către soare răsare şi să se roage la Creator atunci cînd i-a prăpădit un soare arzător ce a căzut asupra lor, găsindu-se identic în cultul nostru creştin.

Dar şi manuscrisele descoperite la Qumran, spun că ei au învăţăturile moştenite de la părinţii lor, de la părinţii părinţilor lor, care le-au fost date de Eno cel iubit de Creatorul geţilor, Sîntu şi mai înainte de la Cei Mari. Chiar dacă nu este amintit Sîntu ca Dumnezeu al esenilor, totuşi este o recunoaştere explicită din partea unuia dintre cei mai mari falsificatori ai istoriei antice clasice, că esenii nu se foloseau de scrierile lui Moşe date de Iahwe sau alte născociri ale urdiei de prooroci mincinoşi ivriţi vîntuiţi de vedenii, tîmpenii şi alte parascovenii!

Şi să continui cu zicerea lui F. Josephus: ,,Abia atunci supraveghetorul lor îi lasă să plece fiecare la meşteşugul cu care s-a deprins. După ce au muncit cu rîvnă pînă la ora 11 dimineaţa, se adună iar într-un loc anume, cu o fîşie de pînză de in înfăşurată în jurul şalelor, şi-şi spală trupul cu apă rece. De îndată ce s-au curăţat astfel, se duc într-o clădire deosebită, în care, nici un om străin de sectă, nu are voie să intre; purificaţi, ei înşişi intră în sala de mese ca într-un sanctuar.

Cum şi-au ocupat locurile într-o linişte desăvîrşită, brutarul le pune rînd pe rînd cîte o pîine în faţă, după care bucătarul le dă cîte un castronaş cu un singur fel de mîncare. Pînă să înceapă masa preotul rosteşte o rugăciune şi comite un sacrilegiu cel ce începe să înfulece cumva înainte de terminarea rugăciunii. La terminarea mesei preotul se roagă din nou: la început şi la sfîrşit ei îl proslăvesc pe Dumnezeu ca pe Creatorul vieţii. Apoi ei îşi dezbracă veşmintele, socotindu-le sacre şi revin la îndeletnicirile lor pînă la asfinţitul Soarelui. La întoarcere, ei se ospătează în acelaşi fel, de astă dată luînd loc alături de străini, dacă se află vreunul la ei. Nu se aude nici o zarvă şi nici un zgomot nu tulbură vreodată masa, ci unul lasă să vorbească pe celălalt, respectînd rîndul. Celor aflaţi afară, tăcerea celor dinăuntru le apare ca o taină înfiorătoare. Dar liniştea aceasta are ca noimă statornica cumpătare a membrilor sectei şi faptul că ei mănîncă şi beau doar pînă se satură. Din celelalte lucruri ei nu fac nimic fără dezlegarea supraveghetorilor lor, doar în două privinţe li se dă îngăduinţa de a hotărî singuri: acordarea de ajutor şi dovedirea milosteniei. Să ajute pe cei ce merită să primească ajutorul, atunci cînd au mare nevoie de el şi să ofere hrană celor aflaţi în mizerie. Nu li se permite să aducă ajutor rudelor lor fără aprobarea superiorului. Înţelepţi vistieri ai mîniei, strunitori ai pasiunilor, pilde de fidelitate, slujitorii păcii, fiece cuvînt rostit de ei atîrnă mai greu decît un jurămînt, esenii se abţin de la jurăminte pe care le cred mai rele decît sperjurul. Cel ce nu este crezut pe cuvînt şi fără invocarea lui Dumnezeu, acela este condamnat din capul locului. Pentru cel ce aspiră să intre în sectă, primirea nu este imediată ci, vreme de un an, rămas în afara ordinului, solicitantul duce o viaţă asemănătoare cu a membrilor ordinului şi primeşte o toporişcă, sorţul de care am vorbit anterior şi un veşmînt alb. Dacă în acest răstimp a trecut cu bine proba stăpînirii de sine, el se apropie cu un pas de felul de viaţă al esenilor şi ia parte la sfinţirea apei purificatoare, fără să fie totuşi, acceptat încă la adunările comunităţii. După ce a făcut dovada statorniciei sale, vreme de alţi doi ani caracterul pe care îl are este pus la încercare şi dacă se arată cu adevărat demn, abia atunci el este primit în comunitate. El depune în faţa

tuturor un teribil jurămînt, să-l cinstească pe Dumnezeu(Soarele Creator) să-şi respecte îndatoririle faţă de oameni şi să nu aducă pagubă nimănui atît din propria iniţiativă cît şi din ordinul altcuiva; să-i urască mereu pe cei nedrepţi şi să lupte alături de cei drepţi, că va păstra credinţa tuturor mai cu seamă celor ce cîrmuiesc, întrucît nimeni nu dobîndeşte puterea fără binecuvîntarea lui Dumnezeu; dacă cumva ajunge să dea ordine, nu se va arăta îngînfat şi asupritor şi nu-şi va întrece subordonaţii prin strălucirea veşmintelor, şi a altor podoabe, că va îndrăgi totdeauna dreptatea şi va demasca pe mincinoşi, că-şi va ţine mîinile nepîngărite de hoţie iar sufletul curat de orice cîştig necinstit, că nu va tăinui nimic membrilor sectei şi nu va divulga nimănui secretele sale, chiar dacă va fi supus torturilor pînă la moarte. În afară de asta, el jură că nu va transmite dogmele altfel decît le-a primit el însuşi, că se va feri de tîlhăria de stradă; că va veghea cu grijă să nu se piardă cărţile sectei precum şi numele îngerilor. Prin asemenea jurăminte, esenii îşi asigură credinţa noilor membri ai sectei. Cei care comit păcate grele sînt scoşi în afara sectei şi cel exclus are parte îndeobşte de un sfîrşit jalnic; legat prin jurăminte solemne şi prin îndatoriri, el nu are voie să primească hrană de la ceilalţi oameni; aşadar trebuie să se hrănească cu buruieni, trupul său este secătuit de foame şi moare. De aceea ei au primit înapoi în sectă pe unii din acei nenorociţi, înduioşaţi de faptul că sînt gata să-şi dea duhul, socotind că şi-au ispăşit deja păcatele prin îndurarea chinurilor care i-au dus deja în pragul morţii. În luarea deciziilor judecătoreşti, esenii sînt foarte conştiincioşi şi drepţi, ei nu rostesc o sentinţă decît dacă s-au strîns cel puţin o sută laolaltă, dar atunci verdictul lor este fără drept de apel. În afară de Dumnezeu, ei respectă în cea mai mare măsură numele Legiuitorului şi cel ce îl defăimează este condamnat la moarte. A da ascultare bătrînilor şi majorităţii trece la ei drept ceva frumos dacă, de pildă, s-au adunat zece laolaltă, unul singur nu poate vorbi fără aprobarea celorlalţi nouă. Ei se feresc să scuipe, atît în mijlocul adunării cît şi în partea dreaptă, mai mult decît toţi iudeii luaţi împreună, ei evită să lucreze în a şaptea zi a săptămînii, pînă şi mîncarea şi-o pregătesc cu o zi înainte, ca să nu mai aprindă

focul în ziua aceea, ba mai mult, nu cutează să mute un obiect din loc sau să-şi satisfacă nevoile fiziologie. În celelalte zile ei sapă o mică gropiţă a cărui adîncime măsoară un picior, folosindu-se de o căzmăluţă – ceva asemănător cu toporişca dăruită, spre a nu jigni cumva strălucirea Sfîntului Soare, făcîndu-şi acolo scîrna omenească. Cu pămîntul scos afară mai înainte, ei astupă la loc groapa, pentru aceste nevoi, ei caută locurile cele mai îndepărtate. Cu toate că a te uşura de scîrnă este ceva firesc, ei au obiceiul să se spele după aceea de parcă s-ar fi spurcat. Ei sînt longevivi şi mulţi dintre ei depăşesc vîrsta de o sută de ani, ceea ce, după cum mi se pare mie, este urmarea faptului că duc o viaţă simplă şi ordonată. Nu se sinchisesc de lucruri înfiorătoare, îşi biruie durerile prin tăria lor sufletească şi preferă o moarte glorioasă vieţii nemuritoare. Războiul împotriva romanilor a scos la lumină toate trăsăturile de caracter, căci în timpul lui au fost surghiuniţi, supuşi caznelor, arşi de vii sau traşi pe roată, chinuiţi cu toate instrumentele de tortură ca să ocărască numele Legiuitorului lor, fie să mănînce alimente care le erau interzise; n-au făcut nici una nici alta, rămînînd neclintiţi; fără să-şi mustre călăii şi fără să verse lacrimi; surîzători în timpul chinurilor groaznice, glumeţi cu cei ce le aplicau torturile, **îşi dădeau bucuroşi sufletul convinşi că-l vor redobîndi în viaţa de apoi.”**

J. Flavius deşi i-a cunoscut direct, ne lasă în ceaţă cînd spune că esenii intrau într-o clădire specială despre care nu vrea să ne spună nimic, unde se purificau şi tot în acest text scrie că ei nu intrau în templul din Ierusalim deci nu erau mozaici, şi aveau o religie monoteistă care era în tot foarte diferită de iahwism. Ne mai spune că unii care au fost prinşi de romani, preferau moartea decît să-l batjocorească pe Legiuitorul lor, deci nu era nici Iahwe dar nici ivritul Moşe care a primit (fărăde)legile de la Satana sau Yahwe pe muntele Sinai, ci altcineva pe care făcătorul de istorii nu vrea să ni-l spună!

Şi iarăşi pretinsul istoric ivrit minte cum au ei năravul din naştere, scriind că esenii au venit toţi să apere Ierusalimul de legiunile romane în vara anului 68, pentru că Pliniu cel Bătrîn, însoţind trupele romane în acelaşi an, cînd ajunge la Marea Moartă să o cerceteze, spune că a întîlnit şi secta esenilor adică

a geţilor în număr de 4000 de suflete, deci romanii nu s-au socotit cu aceştia ci numai cu turbaţii zeloţicare au ocupat centrul de la Qumran, fiind şi autorii dosirii manuscriselor în peşterile din apropiere, descoperite în anul 1948.

Dau în continuare din textul lui Flavius: ,,Căci ei au ferma credinţă că trupurile sînt sortite pieirii, iar materia din care s-au înjghebat se descompune, dar sufletele sînt eterne şi dăinuiesc veşnic; alcătuite din cel mai subtil eter, după ce au plutit în voia întîmplării, atrase de o seducţie naturală, ele se îngemănează cu trupurile devenite o temniţă a lor, dar odată scăpate de aceste lanţuri ale cărnii, ca şi cum s-ar fi eliberat dintr-o lungă sclavie, ele se îndreaptă fericite spre zonele înalte ale cerului. Dimpotrivă,sufletele nelegiuite li se atribuie o genune întunecată şi friguroasă. Ei susţin în primul rînd învăţătura despre nemurirea sufletului spre a netezi calea care duce spre virtute şi a pune stavilă celei ce duce spre vicii, sprijiniţi pe convingerea că oamenii buni vor deveni şi mai buni în timpul vieţii lor pămînteşti dacă trag speranţa că vor fi răsplătiţi după moarte, iar apucăturile urîte ale celor răi vor fi ţinute de frică, dacă ei ştiu că trebuie să îndure pedepse după obştescul lor sfîrşit, chiar şi în cazul cînd nelegiuirile lor rămîn nepedepsite în această viaţă. Aceasta este sacra învăţătură despre suflet a esenilor şi ea este ca o momeală de neocolit pentru cei ce s-au înfruptat cîndva din înţelepciunea lor. Printre ei dai de unii care se încumetă să prezică viitorul: încă din cea mai fragedă copilărie ei au fost deprinşi cu cercetarea cărţilor sfinte, cu ceremoniile de purificare, şi cu maximele profeţilor şi într-adevăr, rar se întîmplă ca prezicerile lor să nu se adeverească”.

Este uluitoare asemănarea pînă la identificare a dogmei esenilor şi geţilor recunoscută chiar de Flavius, cu fundamentele iudeo-creştinismului şi faptul că acestea nu se găsesc deloc în Vechiul şi Noul Testament. Conceptele, se găsesc fără nici o excepţie toate în scrierile trismegiste, învăţăturile lui Pitagora, în*Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii* primită de Eno şi în textele descoperite la Qumran. Scrie ivritul că esenii ,,cercetează cărţile sfinte” şi nu *Tora*, recunoscînd explicit că ei se serveau în practicarea religiei de alte scrieri tot sfinte şi chiar mai sfinte

decît ale ivriţilor cum recunoaşte chiar el. Acelaşi autor în scrierea Antichităţi iudaice, la capitolul I paragraful 5 arată: ,,În schimb, esenii sînt de părere că totul trebuie să rămînă în seama proniei divine. Ei cred în nemurirea sufletului iar răsplata dreptăţii li se pare bunul suprem. Cînd trimit dăjdiile templului, nu aduc şi jertfele cuvenite, deoarece au mijloace de purificare mult mai sfinte. De aceea nu li se îngăduie să intre în templu şi au ceremoniile lor religioase. Sînt oameni cu moravuri exemplare şi se îndeletnicesc cu agricultura. Mai presus de toţi cei ce-şi trag laudele prin propria virtute, esenii merită să fie admiraţi pentru dreptatea lor, prea puţin cultivată de greci sau de barbari, cîtă vreme ei o respectă nu de scurtă vreme, ci de foarte mulţi ani în urmă. Ca atare au acţionat în aşa fel ca nimic să nu-i împiedice să-şi folosească bunurile în comun, încît bogaţii nu se bucură mai mult de averea lor decît cei ce nu posedă nimic. Sînt vreo patru mii de oameni care fac acest lucru. Nu vor să audă de soţii şi nici să aibă slujitori, socotind că s-ar dovedi nedrepţi faţă de unii şi că cele dintîi sînt certăreţe, aşa că ei trăiesc separat şi se ajută unii pe alţii. Pentru administrarea veniturilor din munca cîmpului, îşi aleg oameni cinstiţi din rîndul preoţilor, care le procură provizii şi le pregătesc hrana. Ei îşi duc viaţa în felul acesta şi traiul lor seamănă cu cel al dacilor care se numesc poleistai."

Aceste texte scrise pe la anii 90 ai erei noastre dovedesc fără putinţă de tăgadă că geţii şi galii din Galileea cunoscuţi şi ca eseni aveau aceeaşi religie, adevăr reţinut de toată antichitatea dar mai puţin de istoricii noştri care au luat drept cale de urmat minciunile lui Herodot. Istoricul iudeu precizează că Frăţia esenilor formată în timpuri de demult din geţi şi gali la care s-au alăturat şi alte seminţii, practica un cult identic cu al preoţilor geţi din Carpaţi numiţi poleistai şi nu aveau nimic comun cu iahvismul şi fanatismul zeloţilor mozaici. El mai face o precizare uluitoare pentru istoria noastră scriind că esenii nu erau primiţi în templul din Ierusalim dar aveau ritualuri religioase chiar mai purificatoare ca cel mozaic! Ori se ştie că numai străinilor le era interzis să intre în templul din Ierusalim iar cel care încălca interdicţia era ucis cu pietre! Trebuie precizat că

Antichităţi iudaice, a fost scrisă la mai bine de 20 de ani după cucerirea Ierusalimului din anul 70, deci dacă aceştia ar fi fost ivriţi şi pe deasupra turbaţi şi zeloţi, nu aveau cum să scape de săbiile romane pentru că ei au pus la cale revolta din Iudeea. Deci ei erau de alt neam şi nu au participat la răzmeriţa zeloţilor, ci au fost victime ale fanatismului acestora la fel ca celelalte Neamuri din regiune.

Trebuie să tragem concluzia că J. Flavius ştia mai multe despre religia geţilor dacă a făcut această comparaţie plină de mister, la fel cum se ştia în tot imperiul roman. Clerul iudeu nu vedea cu ochi buni religia esenilor şi îi obliga la o taxă în natură către templu pentru a fi lăsaţi să-şi practice cultul şi asta chiar sub nasul administraţiei romane care îi persecuta de-i usca la pungă! Dar să observăm pentru început că interdicţia de a face mîncare în zilele de sărbătoare la români s-a păstrat pînă în epoca modernă ca o amintire a tradiţiei obiceiului înainte de pretinsa creştinare a neamului nostru şi pe care nimeni nu o poate dovedi decît cu vorbe.

Să mai lămurim şi termenul de *esen* pe care unii susţin că vine din limba siriană asaya şi are sensul de medic. Eu cred că este un cuvînt compus din doi termeni religioşi ce au aparţinut limbajului strămoşilor noştri geţi; *e:* a judeca, a hotărî, lăcaş de cult, a se naşte, a conduce şi *Sien*: duhul luminii dătătoare de viaţă şi a regenerării naturii unde se duceau sufletele morţilor pentru a deveni parte a marii lumini. Esen este renaşterea vieţii prin Sien, învierea într-o nouă viaţă a energiilor făcută prin credinţa în Sien sau judecata lui Sien. În dialectul istroromân avem cuvîntul iesen care înseamnă toamnă cu referire clară la duhul strămoşesc al lunii Sien ce simboliza moartea naturii şi regenerarea ei prin puterea luminii dătătoare de viaţă. Ca şi geţii, ei aveau un Legiuitor – Mîntuitor al lor respectat cu mare dăruire de către toţi membrii sectei. Cînd Zamolxe, pe la anii 540 î.e.n. este ofensat de Pitagora în insula Samos pentru faptul că getul i-a botezat pe cabiri sub semnul sfintei cruci a Mîntuitorului, acesta îl consideră pe născocitul grec un porc ce stă numai cu rîtul pe sus.

În tăbliţa 11 un preot get spune că în juneţea lui a fost la regele galilor pe care l-a botezat cu vin şi pîine strămoşească şi l-a

numit cu epitetul de fiu al crucii strălucitoare! Aşa, ca să-şi dea mare importanţă cu 500 de ani înainte de plăsmuirile evangheliştilor. Chiar dacă despărţirea galilor de către geţi s-a făcut cu şonţeli şi multă zarvă, unitatea spiritual-religioasă a rămas la mare cinste.
Dar în Galileea, galii au întîlnit resturile neamului cabirilor sau al filistenilor din vechiul Canaan şi au înnodat firele numeroase ale religiei comune. Iar geţii ţineau cu cabirii o strînsă legătură datorită sistemului religios în care credeau împreună prin Frăţia Celui Ales din Sarmisetuza. Cînd s-au văzut potopiţi de turbarea mozaică şi de fanatismul fariseilor zeloţi, au dat şfară la fraţii lor întru credinţă din Carpaţi să vină să le dea sprijin împotriva celor care voiau să le fure sufletul. Preoţii geţi au hotărît să-l trimită pe marele preot Ili împreună cu o ceată de rumuni cerîndu-i să fie neîndurător cu cei care umblă să fure şi să distrugă dreapta credinţă.
Tăbliţa 53 povesteşte evenimentul, textul fiind însoţit de mai multe simboluri sacre. ,,Călătoria geţilor în cetatea oamenilor duşmănoşi cu vorbire sacadată. A fi lîngă cineva gras nu înseamnă că eşti perechea marii lui burţi. Ili să iei şi să semeni în strat cu mare grijă aşa cum sfînta falangă(oastea de îngeri) scoate la lumină adevărata credinţă din întuneric iar miezul de nucă este scos din coajă. Eu trag nădejde că micile făpturi din ceruri vor arăta grija lor de mamă. Să-ţi întăreşti casa (comunitate religioasă) ta cu gabenul împotriva celor care vor să o fure şi să o distrugă aruncînd cu valuri de zoi în ea. Eu, Luminatul Mîntuitor, cu gîndul am spus geţilor: zeama aramaică este o înşelătorie pentru că au răsădit pe Apolo să vă fie însoţitor". Textul are o valoare covîrşitoare asupra istoriei religiei iudeo-creştine şi trebuie analizat cu mare atenţie. Ili pleacă împreună cu ceata de geţi în Galileea fiind pregătiţi pentru o aprigă confruntare religioasă dar şi cu un profund caracter filozofic cu preoţimea iudaică din cetatea Sionului (dabo Sion). Ca să aibă sorţi de izbîndă în această acţiune ei trebuiau să cunoască limba aramaică altfel fiecare vorbea la stele iar lupii deveneau paznici la stînă. Textul mai arată că între galii stabiliţi în Galileea şi geţii nord-istreni au existat tot timpul legături spirituale strînse iar grija geţilor de a-

şi apăra comunităţile religioase din podişul Anatoliei (provinciile romane Siria şi Galatia) şi nordul Palestinei i-au făcut să meargă în acele locuri pline de ostilitate religioasă pentru ei. Iar manuscrisele descoperite la Qumran dovedesc cele afirmate mai sus dar vin cu multe alte informaţii care arată implicarea geţilor în răspîndirea creştinismului arimin în acele ţinuturi şi nu numai. Mai multe imnuri din aceste fragmente sînt scrise chiar de Marele Preot Ili unde găsim povestite nenorocirile prin care trecea datorită iudeilor infiltraţi în Frăţia Celui Ales care au trădat şi l-au băgat între ei pe rabinul Apolo trimis de rabinul eretic fariseu Filon din Alexandria, să pună mîna pe centrul religios şi să schimbe religia şi structura Frăţiei Celui Ales cu plăsmuirea lui satanistă.
Precizez că în manuscrisele descoperite la Qumran şi scrise de geţi, membrii sectei erau numiţi fiii luminii nefiind folosit cuvîntul esen, dar el apare numai în scrierile ticluite de ivriţii din acest centru după ce l-au asasinat pe Ili în anul 30. Tăbliţa de plumb are în mijloc o imagine care cuprinde toate simbolurile religioase ale geţilor. În partea stîngă sus este profilul lui Moş Arimin cu mielul lîngă obraz iar pe frunte poartă o bentiţă de care este prinsă piatra înţelepciunii ca dovadă a funcţiei de mare preot al neamului arimin şi că vine din neamul arimaspilor. Sub el, pe un soclu cu trei picioare de care este înfăşurat un şarpe, se află un cap de taur. În centrul imaginii se află Sîntu purtînd pe piept în partea stîngă Sfîntul Soare (Zabelo) iar în partea dreaptă Sfînta Lună (Zoin, Zoe, Sien). Pe cap poartă o coroană cu trei raze iar deasupra celei din mijloc este un cerc. Cînd mozaicii şi-au plăsmuit cultul lor satanist, l-au făcut pe tartorul lor cu trei coarne aşa cum arată descoperirile de la Kuntillet Ajrud, În partea dreaptă jos a plăcuţei este Sarmis ca judecător al celor trecute şi celor viitoare iar deasupra lui este Maica Precista ce poartă pe cap un fel de bonetă. O bonetă asemănătoare poartă şi astăzi horitoarele din localitatea Grid, judeţul Hunedoara precum şi miresele din Maramureş sau femeile măritate din unele localităţi bănăţene! În colţul dreapta sus este Poarta Veşniciei, ca trecere dintre viaţa muritorilor şi reînvierea în lumina veşnică a energiilor creatoare iar la 24 iunie (Sînziene) este locul pe unde curg

marile energii ale creaţiei divine asupra vieţii pământene. Stîlpul din stînga a porţii este format dintr-o fiinţă mitică(un om cu partea de jos a trupului în formă de peşte, cum apar şi în mitologia emeş ca civilizatori ai neamului) aşezată pe un soclu iar cel din dreapta este un preot get stînd tot pe un soclu. Pe ambele socluri se vede semnul crucii ca simbol al sacrului. Deasupra stîlpilor este un triunghi cu mai multe simboluri iar în partea de sus se vede Fiul Luminii ajuns în iudeo-creştinism Sfîntul Duh! Poarta Veşniciei apare pe mai multe tăbliţe fiind o componentă fundamentală a religiei geţilor cum înţelegem din tăbliţa 41 ,, Sfîntul toiag al geţilor care merge şi bate în sfintele porţi ferecate ale judecăţii cereşti!" Simbolistica a fost preluată în creştinism prin sintagma ,,porţile raiului" dar despre hoţie nu zumzăie nici un bărzăun.
Frăţia geţilor şi galilor din centrul de la Qumran este amintită indirect în *Evanghelia lui Marcu* unde la 14,70 se spune: ,,Şi el s-a lepădat din nou. După puţină vreme, cei ce stăteau acolo, au zis iarăşi lui Petru: Nu mai încape îndoială că eşti unul din oamenii aceia, **căci eşti Galilean şi graiul tău seamănă** cu al lor". Dacă iudeii l-au ,,mirosit" pe Petru că vorbea o limbă străină ce semăna cu a lui Ili, a cetei lui şi a locuitorilor Galileei, atunci trebuie să tragem concluzia că apostolul ori era gal şi geţii vorbeau curent limba galilor ori era şi el get cu ceva treburi prin lumi străine şi făcea parte din grupul celor veniţi să se înfrunte cu preoţii iudei. O informaţie la fel de preţioasă în această direcţie, găsim şi în *Faptele Apostolilor*la 1,10: ,,Şi cum stăteau ei cu ochii pironiţi spre cer, pe cînd se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb, 1,11 şi au zis: «Bărbaţi Galileeni de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Iisus care s-a înălţat la cer din mijlocul vostru va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergînd la cer». 2,6 Cînd a auzit sunetul acela mulţimea s-a adunat şi a rămas încremenită pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. 2,7 Toţi se mirau, se minunau şi ziceau unii către alţii: Toţi aceştia care vorbesc nu sînt Galileeni? 2,8 Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut? 2,9 Parţi, Mezi, Elamiţi, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia, 2,10 Frigia, Pamfilia, Egipt, părţile dinspre Cirene, oaspeţi din

Roma, iudei sau proseliţi". Dacă aceşti bărbaţi galileeni vorbeau şi iudeilor pe limba lor, înseamnă că ei nu erau iudei iar limba lor maternă era alta decît aramaica, greaca sau chiar ivrita pentru că în acele vremuri foarte puţini iudei cu multă carte mai ştiau limba strămoşească. Încă un argument la fel de puternic a originii neiudaice al ucenicilor lui Iisus, şi a demascării făcăturii iudeo-sataniste a ivriţilor, îl găsit în continuarea scrierii la 2,44 ,,Toţi cei ce credeau, erau împreună la un loc şi aveau toate de obşte. 2,45 Îşi vindeau ogoarele şi averile şi banii îi împărţeau între toţi, după nevoile fiecăruia... 4,32 Mulţimea celor ce crezuseră era o inimă şi un suflet. Nici unul nu zicea că averile lui sînt ale lui, ci aveau toate de obşte. 4,34 Căci nu era nici unul dintre ei, care să ducă lipsă; cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau preţul lucrurilor vîndute, 4,35 şi-l puneau la picioarele apostolilor, apoi se împărţea fiecăruia după cum avea nevoie". Acest mod de trai în comun era specific numai esenilor iar Josephus Flavius în scrierea amintită ne spune că şi preoţii geţi polistai trăiau la fel, dar nu se găsea deloc în societatea iudeilor. În manuscrisele descoperite la Qumran, dar scrise de ivriţi după anul 30 al erei noastre cînd au ajuns stăpîni aici, ei ne prezintă un alt model de organizare a comunităţii care este foarte diferit de cel al geţilor din Frăţia celui Ales, gruparea lor numindu-se Frăţia Noului Legămînt, tot aşa cu îşi ziceau şi primii iudeo-creştini!

Şi *Evanghelia după Matei* la 15,13 ne dă un amănunt la fel de curios: ,,Drept răspuns El le-a dat: Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină" cu referire directă la faptul că în mintea unor ivriţi fanatici din regiune se lucra de zor la o religie universală pe structura religiei geţilor, iar centrul de la Qumran era locul unde se punea la cale făcătura prin venirea rabinului Apolo. Trebuie subliniat faptul că textul de mai sus din *Evanghelia lui Matei* seamănă izbitor cu finalul scrierii de pe tăbliţa unde Ili este trimis în Palestina să vadă cum poate opri mişelia pusă la cale de iudei. Tocmai de aceea geţii şi-au pus traista în băţ şi au purces la drum lung mergînd chiar în bîrlogul lupului să-i închidă gura care vărsa valuri de zoi aramaice.

Un alt element important este faptul că Ili şi ceata lui de geţi au venit în Galileea să înfrunte preoţii iudei în limba aramaică, dovedind că ei cunoşteau această limbă în care sînt scrise majoritatea manuscriselor descoperite la Qumran. Cum în acele timpuri o limbă străină se învăţa în sînul vorbitorilor ei, înseamnă că geţii s-au instruit în aramaică în ţinuturile din Galatia şi Galileea arătînd încă odată legăturile spirituale între geţii din nordul Istrului şi galii/galaţii aciuaţi pe la anii 275 pe teritorii ce aparţin în prezent Turciei, Siriei, Libanului şi Israelului. Iar scrierile esenilor publicate la noi prin tălmăcirea iscusitului lingvist E. Bordeaux Szekely, arată că Ili cunoştea foarte bine *Tora* pe care o combătea cu argumente subtile şi pline de înţelepciune, ceea ce îi făcea pe mozaici să adune mult venin în guşă şi gînduri de veşnică răzbunare.
În acele vremuri limba aramaică era o limbă foarte răspîndită în regiunile arătate mai sus fiind folosită atît în comerţ cît şi în cultură ca o limbă a oamenilor instruiţi. Nu avem informaţii despre confruntarea de idei care a avut loc între ceata geţilor şi preoţii iudei dar ştim sigur că a existat o confruntare cu iudeii intraţi în Frăţia Celui Ales şi pe care după asasinarea lui Ili, ivriţii o vor confisca şi folosi în interesul lor fanatic şi sălbatic pentru răzmeriţa împotriva rabinilor şi romanilor şi crearea statului mesianic mozaic. Scrierile de la Qumran dovedesc acest conflict al lui Ili cu iudeii din Frăţie conduşi de Apolo, trimis de la Alexandria de către mentorul Filon care a pus la cale toată ticăloşia şi a finanţat-o la greu.
O altă confruntare de data aceasta fizică a avut-o Ili cu o mulţime smintită care l-a rănit, bătut şi batjocorit cerîndu-i moartea prin răstignire. Tăbliţa 54 ne povesteşte grozăvia ivriţilor împotriva celui care a îndrăznit să-i înfrunte în dogma lor religioasă: ,,Noe, să coasem desagii aceştia doi la gură, să fim atenţi cu actele pentru corabia nobilei mame din neamul lui Bizino. Am mers la conducere şi am plătit birul să ne dea voie să-l ducem în patria lui. Ne-a dat o ladă mică şi ne-a lăsat să-l înfăşurăm în pînza lui albă, şi să-l ducem la ieşire în afara cetăţii. Uite! această pleavă de cînepă l-a umilit(rănit) pe Ili şi toţi au venit să-l judece şi să-l ducă la pieire(să-l răstignească). Mulţimea sinaită(ivriţii) a venit plină de ură care l-a certat şi l-a

bătut, batjocorindu-l şi cerînd să le dea capul lui. Priveşte sfinte Zabelio, pînza făcută sul am dat-o lui Noe şi ne-am dus în cetatea de jos(sud) a Siriei unde a venit o grămadă şi ne-a însoţit în frunte cu credinciosul Bofio. Ieri a fost pus jos pe o scenă iar lumea se minuna că este ca un bosoi (copil mic şi dolofan). Ciocîrlia neîntrecută trăgea la ea neamurile cum spune Noe. Multe şi repetate plecăciuni din Sarmisetuzo. Cu sfintele oase cu carnea uscată(moaşte) am alergat şi le-am dus Mîntuitorului unde au fost unse (miruite). Conducătorul neamului străbun a mers cu ele la mama lui Ili care era distrusă. Cercetează dacă jumătate din strălucitoarele făpturi cereşti nu au plecat de la daci." Cetatea provinciei Siria menţionată indirect de tăbliţă ,,dabo Sieri gios" adică capitala din sud a Siriei, este oraşul Antiohia zidit în partea a doua a secolului III î.e.n. de regele seleucid Antioh cel Mare (242-187 î.e.n.) în sudul provinciei pe litoralul de est a Mării Mediterane.

Pe tăbliţa 58 avem informaţii că religia crucii a geţilor avea trecere nu numai la galii din Siria cum spune textul de mai sus dar şi la sarmaţii şi sciţii din est: ,,Cu zoile de la spălatul vaselor rituale să se purceadă la drum şi să se dea vecinilor sciţi. În patria lor să se facă seara o slujbă religioasă. Neamurile sciţilor şi sarmaţilor să plece însoţite repede de dicoe, credinciosul în sfînta cruce".

Informaţiile dovedesc răspîndirea extraordinară care o avea religia geţilor la acea vreme şi respectul acestor popoare în valorile spirituale pe care nişte lifte criminale le-au învîrtit că ar fi ieşit din preaplinul lor întunecat de sfînta înţelepciune a fărădelegii. În *Evanghelia după Matei* la 26,65 avem date care să ne ajute la înţelegerea atitudinii lui Ili, ce a supărat atît de rău pe dogmaticii iudei: ,,Atunci marele preot şi-a rupt hainele şi a zis: A hulit! Ce nevoie mai avem de martori? Iată că acum aţi auzit hula Lui. 26,66 Ce credeţi? Ei au răspuns: Este vinovat, să fie pedepsit cu moartea. 26,67 Atunci L-au scuipat în faţă, L-au bătut cu pumnii şi L-au pălmuit. Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea în muntele unde le poruncise Iisus să meargă. Cînd L-au văzut ei, I s-au închinat, dar unii s-au îndoit".

În timpul răstignirii, Ili ar fi strigat: ,,Eli, Eli lama sabactani" tradus greşit prin Dumnezeul meu de ce mă părăseşti! În emegi

cuvîntul *ili* însemnă strălucitor, judecător, legiuitor, salvator, mîntuitor; cuvîntul*lama* are sensul de înger păzitor, care este identic şi la geţi; cuvîntul *sabaş* în română arată modul în care se prezintă fizic cineva, purtare; *tani* are sensul de ceaţă, pîclă, care se răceşte. Tălmăcirea corectă este: Mîntuitorule, îngerul meu salvator de ce laşi ca trupul meu să fie cuprins de moarte (să se răcească)? După răstignire, trupul i-a fost aruncat ca oricărui străin, într-o rîpă plină cu natră aşa cum găsim scris pe tăbliţa 57 ,,Cel care a ţinut Calea Dreaptă s-a dus să locuiască în cetatea vieţii (luminii). Neamul murdar din cetatea Sionului i-a luat inima. Acest neam l-a alergat, l-a bătut şi l-a chinuit (pus pe două lemne îmbinate) aruncîndu-l într-o surpătură de mal cu nitră". Descrierea este aievea în *Evanghelia după Matei* cum am arătat mai sus. Noe şi ceilalţi geţi au intervenit pe lîngă autorităţile romane să poată lua trupul lui Ili şi să-l ducă acasă în Geţia la familia Bizino. Au plecat către Galileea la galii cei roşcaţi iar de aici în sudul Siriei unde au fost întîmpinaţi de o mulţime de credincioşi în frunte cu preotul Bofio care au venit să vadă minunea şi să se închine. Tăbliţa 57 vine cu informaţii suplimentare şi spune că ţinutul Siriei şi galii cei roşcaţi sînt sub ocrotirea sfintei cruci pentru că la ei românii au alergat şi şi-au găsit scăparea cînd au fost prigoniţi de fanaticii farisei zeloţi. ,,Sfînta cruce se va întinde peste Siria. Sfînta cruce va străluci peste galii roşcovani. La ei românii au alergat şi s-au refugiat, aşa i-au însoţit îndureraţi într-un loc neted (luminiş de pădure) unde au pus puiul de căprioară pe o ladă mare cu speteze. Ştergîndu-şi sudoarea, priveau la minunea înfăşurată în sulul de pînză ce a suferit şi s-a chinuit puternic".

Au ajuns la Efes unde au luat o corabie pentru a călători în Grecia şi au depus minunea vie la vechiul lăcaş de cult al pelasgilor care se afla la 13 km de Delfi iscînd un conflict cu grecii şi tracii aşa cum spune tăbliţa 55. ,,Astfel Duro conducătorul armatei, uliul cetăţii geţilor, a luat însoţitori şi au plecat să adulmece (cerceteze) păţania rea. După denia făcută într-o pădurice mică, Duro a luat cu mare atenţie direcţia către neamul tracilor. Neamul (jegoşii) lui Elie, ca nişte vite s-au înfoiat precum pleava de cînepă dorind să-l ia pe III (Mîntuitor)

dar Zanio, credinciosul în sfînta cruce l-a luat să-l ducă în ţinutul lui Zamolxe. Cei adunaţi au început să arunce cu vorbe urîte peste minunea vie care dormea. Înfuriat, eu m-am dus şi le-am strigat o chiuitură: haideţi că în Mezia învăţătura rea a fost totdeauna o fudulie. Cît despre frumuseţea care stătea în mijlocul argelei, marii nobili au mers plini de sfială şi s-au închinat. Astfel liniştea celui pus jos era spartă de strigătele de ura ale cetelor de nobili din gospodăriile cu suliţe. Uite pe aceşti oameni proşti care au vrut să fie gălăgie aici! După ce a fost dusă de la Efes, grecoii negri din Delfi, strînşi în cete de nomazi l-au luat pe Ili şi l-au batjocorit. Priveşte la fiinţa care aduce salvarea şi a fost insultată de o facţie de jegoşi. În toiul certei, această adunătură de răpănoşi ne-au lovit şi ne-au schilodit. Antonio a luat giulgiul şi fiinţa care aduce salvarea (strălucitoarea făptură) şi a ţîşnit cu ele la români unde astfel s-a oprit. Noe a trimis solie pe Gezo să cerceteze dacă Mielul este cu ei. Multe plecăciuni să fie duse ca să aprindă ochii şi faţa lor. Bezino. Conducătorul armatei, Duro arată minunea adunării neamului. Cercetează chipurile care au născut Alesul Neam. Mama". Grecii plini de ţîfnă şi de dispreţ faţă de neamul get, considerîndu-i nişte barbari, i-au alungat cu sabia din apropierea oracolului de la Delfi tocmai pentru a-şi păstra autoritatea în lumea romană în arta prezicerilor dar şi pentru că hiperboreenii veneau cu o religie ce nu era înţeleasă şi acceptată de ei. Peste rumuni s-a abătut o mare nenorocire care a cuprins neamul de la conducători pînă la simplii locuitori ai Sarmisetuzei.

Tăbliţa 56 descrie această nenorocire fără margini a strămunilor noştri: ,,Daţi tîrcoale şi alergaţi cu irmos pentru Ocrotitorul care ne ţine. Sfînta şi strălucitoarea poruncă. Mulţimea a însoţit toiagul(a călătorit) să vadă minunea ce ne-a dat-o nouă Zabelio. Am dat ghilul lui (Zabelio) şi este pus pe o argea. Grupuri de armată au sosit în cîntece religioase să se roage la el. Locuitorii vestitelor sate au venit aplecaţi (trişti) să se închine lui. Cetatea a dat tuturor celor adunaţi stofă neagră de mătase pentru că îngerul zace (este mort). Boero Biseto ll şi-a pus încălţările şi a mers împreună cu locuitorii Sarmisetuzei şi armata să se căiască. Veşnic sfînta şi nemuritoarea ciocîrlie a lui Dapisiu a fost lăsată să se înalţe în cele mai înalte zări (la ceruri). Pentru

marele sfînt al geţilor, preotul judecător Orolieo a strîns adunarea şi apoi au cîntat sfinte cîntece religioase. Zoraseo, preotul judecător al geţilor l-a dus pe Ili fără viaţă în cetatea plină de durere. Priviţi geţilor cum s-a dus, a suferit rău, s-a curăţat şi s-a înălţat la ceruri pentru dreapta şi sfînta judecată. Să-l jelim pe sfîntul get iar în cetate, oalele pentru băutură să fie cu zoi. Pentru sfîntul get, Gormio a cîntat doine după rînduială. Noe care l-a adus pe sfîntul get a fost lovit de un zbucium nebun. Bunul Dumnezeu s-a îndurat şi l-a luat pe sfîntul get în cetatea credinţei. Boriso a plecat spre cetatea Pananeo pentru a spune despre sfîntul get. Goe, du-te la arătoasa cetate a sarmaţilor să ştie despre sfîntul get. Să se ducă la carpi, la credinciosul Sarta pentru a se afla despre sfîntul get. Pari să se ducă la cetatea Ermi pentru a vesti pe sfîntul Mîntuitor al geţilor. Eu i-am adus aminte acestui om încăpăţinat Goe, să spună despre sfîntul Mîntuitor al geţilor. Goe a plecat repede către cetatea Gomieo să vestească despre sfîntul Mîntuitor al geţilor. Paloe a alergat la cetatea Segetio să vestească despre sfîntul geţilor, Mîntuitorul în credinţa crucii. Să se cerceteze făpturile (oastea de îngeri) strălucitoare din ceruri dacă mai au grijă de neamul geţilor. Uite, a venit chin rău peste daci!”

Jalea a fost fără margini peste strămoşii noştri, s-a prăbuşit o lume în care geţii îşi aveau sălaşul lor veşnic. Au pornit olăcari la toţi vecinii să anunţe marea nenorocire a neamului rumunilor şi să-i cheme la trecerea lui Ili către cetatea luminii. Făpturile strălucitoare de pe cer care ocroteau neamul geţilor s-au întristat şi ele participînd la jalea muritorilor. Disperarea nu mai are margini!

Informaţiile despre obiceiul incinerării la geţi sînt completate şi de date din tăbliţa 16. Lumea se aduna într-un spaţiu mare, îmbrăcată în haine de sărbătoare cu cusături alese cu aţă roşie. Se aduceau pirostriile sfinte (T 57) care de fapt era o tavă mare cu picioare sau un cărucior din metal cum s-a descoperit în multe locuri (năsălia din prezent), pe care se aşeza mortul înfăşurat în pînză roşie de in sau cînepă. Culoarea roşie era simbolul sacrificiului şi al purificării. Rudele apropiate adunau vreascuri şi alte lemne pe care le puneau sub pirostrii iar cineva din familie sau cea mai apropiată persoană dădea foc crengilor

pentru a arde trupul mortului. În acest timp preoţii rosteau îngînat rugăciuni pentru iertare şi primirea la Sien a sufletului celui decedat astfel ca şi el să intre în împărăţia nemuririi iar harpele şi tobele îi acompaniau. ,,Zabelio l-a sacrificat pe Ili Mielul său. Cît despre cetatea geţilor Sarmisetuzo, vai! inima cetăţii a fost uitată de mîngîiere. Da, Antonieo a alergat cu giulgiu la argea să fie pus minunii strălucitoare. Neamul românilor s-a însoţit deseori în sotişă. Bastarnii s-au retras în cîntece doinite. Cel care a ţinut Calea/Legea Dreaptă s-a dus să locuiască în cetatea luminii. Neamul murdar din cetatea Sionului i-a luat inima. Acest neam l-a alergat, l-a bătut şi l-a chinuit(pus pe două lemne îmbinate) aruncîndu-l într-o rîpă de mal cu nitră. Românii din Sarmisetuzo, cetatea geţilor, s-au strîns să venereze somnul copacului tăiat înainte vreme. Boero Biseto a mîngîiat plin de sfială, de nenumărate ori pe învăţătorul iubirii astfel ca cei adunaţi să se liniştească. O ceată de locuitori au scos armăsarii negri pentru a fi pregătiţi de drum (înhămaţi la sanie şi mînaţi). Cît despre neam, toţi au ieşit cu veşminte cusute cu saia roşie şi s-au tologit/rostogolit pe jos ca pleava de cînepă pe rîu. Oastea românilor, plină de sfială a mers unde este minunea şi a jelit lumina sfintei cruci care strălucea. Adesea boero Biseto a cinstit sfînta cruce jelind alături de armată. Sfînta cruce va însoţi năluca ce a murit. Sfînta cruce se va întinde peste Siria. Sfînta cruce va străluci peste galii roşcovani. La ei românii au alergat şi s-au refugiat, aşa i-au însoţit îndureraţi într-un loc neted unde au pus puiul de căprioară pe o ladă mare cu speteze. Ştergîndu-şi transpiraţia, priveau la minunea înfăşurată în sulul de pînză ce a suferit(s-a chinuit) puternic. Nobilii au luat ordine în faţa saniei lîngă lădiţă iar conducătorul boero Biseto era atît de bolnav de picioare încît pentru a-l cruţa a fost dus într-o roabă mare. Neamul oierilor a fost lăsat să aibă această minune.Să se cerceteze mişcarea lină a fiinţelor din ceruri dacă sfînta mamă va fi judecată pentru marea suferinţă. Am teamă că chipul minunii adormite va alerga să se însoţească în credinţă. Să luăm aminte că micul get va merge să locuiască la unicul Zabelio din cetatea geţilor români şi bastarnilor”.

În acele vremuri rumunii erau în relaţii foarte bune cu bastarnii şi au participat la arderea lui Ili aşa cum rezultă de pe tăbliţă. Poate aici este originea tranformării geţilor în goţi cum apar în scrierile din secolul V. Bastarnii care locuiau împreună cu geţii din secolul lV î.e.n., mai erau numiţi şi ,,goţii din sud." După această operaţie, cenuşa era desprinsă de pe tablă şi pusă într-o pînză roşie care era păstrată în metocul cetăţii ca relicvă sfintă, tava se spăla cu grijă iar apa rezultată era folosită drept leac cum ne spune tăbliţa 58. ,,Zonie, să mergi pe dată pînă ce oasele se vor zări prin giubelă, să bei şi să te odihneşti numai atunci cînd te vei înmuia(obosi). Îngerul lui Ilo a mers să stea la creatorul Zoe într-o zi mare şi curată. Să sileşti neamul rău a lui Goe, să se îndese în mare grămadă, alături de noi la necuprinsa jale care ne-a lovit. Să luaţi pînză, să o tigiţi şi să o aşezaţi pe pirostriile sfinte în cîntecele harpelor şi tobelor înainte ca eu să înteţesc focul. Pentru a alina durerea, rudele să adune o grămadă de fîn şi să o clădească în mijloc. După ce el va ieşi (pleca la cele veşnice) în zori se va aduna cenuşa (bună pentru descîntece şi leacuri) şi se va bea în cinstea lui. Gemetele şi puternicele zbuciume îl vor mîntui (ridica la ceruri) cu mistuitoare sete la străbuna şi înălţătoarea judecată. După slujba religioasă se va strînge într-o sarghie roşie puţina murdărie (cenuşă rămasă) din neuitata şi bogata viaţă care ne-a fost luată. Borîtul de Goie a tăgăduit în adunarea sătenilor că a înlocuit sarghia roşie pe care a dat-o prima dată. Dar Cotize este viu. De sărbătoarea Pălie, aleşii nobili împreună cu rudele lor, au stat palizi şi au bocit cu sete pînă li s-au dogit glasurile. Cu zoile (apa murdară) de la spălatul vaselor rituale să se purceadă la drum şi să se dea vecinilor sciţi. În patria lor să se facă seara o slujbă religioasă. Neamurile sciţilor şi sarmaţilor să plece însoţite repede de dicoe, credinciosul în sfînta cruce. După dorinţă, în grabă s-a pregătit argeaua iar neamul gătit de sărbătoare a plîns ori s-a ţinut tare ca osul. Sfînta cenuşă a lui Ili a fost pusă în senic şi dusă cu alai în cetate de către Dapisieo. Goi a fost luat de preotul judecător şi conducătorul Dapisieo şi dus în cetatea principală a geţilor. Neamul sarmaţilor a adus jertfă împingînd de la spate caii lor suri, jos într-o rîpă. Cu mici

şi multe plecăciuni se clădesc noi prietenii. Astfel este scrisă de două ori de macedoneanul Aristoresi”.
Tradiţia noastră populară păstrează în memorie acest eveniment prin sărbătoarea **Păl**ii care nu mai este menţionată în calendarul ortodox dar cunoscută de toată suflarea românească ;i trecut[cu cruce neagră pînă prin anii 1970, după care pe capii popimii române i-a pălit rău la scăfîrlie damblaua ecumenismului sfîntului prepuţ şi cu această zăluzenie drăcească au început să ne meşterească datinile strămoşeşti. Chiar şi în asemenea vremuri pline de durere se găseau nemulţumiţi care aveau ceva pestriţ în maţe iar judecarea nevrednicului nu se lăsa aşteptată. Preoţii geţi ne-au lăsat tăbliţa 59 ca o adevărată elegie a credinţei lor şi a adevărului istoric ce va ajunge numai peste 160 de ani, spaima grecilor şi romanilor. ,,Apa care curge cu repeziciune din vîrf de munte nu poate fi tăgăduită. Neamul nostru a fost ales primul să iasă din gunoaie şi să aducă laude prin Miel, să se închine şi să ţină *Calea cea Dreaptă*. Această cinste nu s-a oprit aici şi a călătorit cu toiagul la urmaşii minunatei mame a geţilor şi tracilor. Cucernicul preot Astagio, într-o pădurice a făcut o denie(slujbă) care revărsa raze de lumină şi a fost însoţită de cîntece. Sfîntul Iosius a mers şi s-a suit smerit la ceruri să ne scape de necazuri şi să ne aducă pacea. Credinţa geţilor şi tracilor este ca un fir strălucitor făcut cu mare sfială şi care revarsă raze şi încinge pe mijloc cămaşa(sufletul) neamului. Spun că dreapta credinţă este tot anul, eu atenţionez să fie ţinută cu mare dăruire pentru că este o povară mică. Medalioane: Sfeşnicul(lumina sfintei cruci) purtat de Mesia(rugăciunea geţilor) peste toată ţara”. Tăbliţele de plumb au amintit despre Ili numindu-l şi Mielcă a ţinut *Calea(cea) Dreaptă*, ori ele menţionează chiar textul canonic al religiei geţilor aşa cum l-a primit Eno de la Sîntu, *Calea/Legea Dreptăţii şi Adevărului*!
Regele persan Artaxerxe I(465-432 î.e.n.) apare în documentele vremii şi cu numele de Astiages I, nume amintit şi pe tăbliţe şi asta pentru a şti şi pricepuţii noştri pe unde să-şi caute obîrşiile. Aceasta este istoria, nu o putem ascunde la nesfîrşit oricîţi nemernici s-ar osteni să-i pună pentru totdeauna pumnul în

gură! O mică ceată de rumuni de azi s-au trezit şi au pus pumnul în pieptul urgiilor şi făcăturilor iudeo-sataniste, dar curînd numărul celor ieşiţi din întuneric va fi din ce mai mare şi vor îndrăzni să pună ghioaga în botul liftelor trădătoare de Neam şi Ţară!

Să privim evenimentele şi după scrierile din *Noul Testament* ca să vedem ce minciuni au ticluit prin vedenii şi tîmpenii pentru a ne fura adevărata identitate spirituala şi să începem cu Ioan.

Evanghelia după Ioan este cea mai veche scriere din această categorie pentru că are multe informaţii care se găsesc numai în ea şi în scrierile geţilor şi esenilor dar dispărute în celelalte evanghelii, s-au lipsesc din scrierea lui Ioan şi apar în celelalte de mai tîrziu. Josephus în cartea amintită ne spune că pe la anii 52 un prooroc prea vesel la minte ce-şi revendica numele de Şilo/Mîntuitor a reuşit să păcălească mult norod cu predicile lui pe muntele măslinilor. Acest eveniment nu este povestit în scrierea lui Ioan dar apare în celelalte evanghelii. La fel prevestirea dărîmării Ierusalimului din anul 70 nu apare în textele lui Ioan ceea ce duce la concluzia că scrierea s-a realizat pe la anii 40-50. Chiar începutul scrierii: ,,1,1 La început era Cuvîntul şi Cuvîntul era cu Dumnezeu şi Cuvîntul era Dumnezeu. 1,2 El era la început cu Dumnezeu; 1,3 Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El; 1,4 în El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor; 1,5 Lumina luminează în întuneric şi întunericul n-a biruit-o. 1,8 Nu era el Lumina ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină. 1,9 Lumina aceasta era adevărata Lumină care luminează pe orice om venit în lume. 1,14 Şi Cuvîntul S-a făcut trup şi a locuit printre noi plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tată", sînt străine de religia iudeilor dar se găsesc cu fidelitate în religia esenilor, a geţilor, în scrierile trismegiste şi oracolele caldeene. ,,În afară de Soarele Creator, ei respectă în cea mai mare măsură numele Legiuitorului şi cel ce îl defăimează este condamnat la moarte", ne spune J. Flavius despre misterioşii eseni. Situaţia este identică şi în religia geţilor: ,,capul adunării neamului împreună cu nobilii s-au închinat în faţa Mîntuitorului şi Creatorului (Dumnezeu) din veneraţie... Am

făcut cu folos rugăciuni cu sfînta cruce a Mîntuitorului pentru cei chinuiţi de duhuri care zăceau... Jignirea devine scandal cînd se fac glume pe seama strălucitorului pui de căprioară. Cînd sfînta cruce a apărut în vîrf de munte, Zoin ne-a dat minunata cunună a miresei."
Ca fundament religios, naşterea vieţii din lumină este specifică numai religiei geţilor şi esenilor fiindcă în antichitate numai acest neam era ,,scoborîtor din zei" şi apare mai tîrziu cu modificări substanţiale în iudeo-creştinism dar este străină cultului mozaic, dovedind că apostolul Ioan a cunoscut concepţiile religioase ale esenilor şi ale neamului nostru strămoşesc. În 1,32 a *Evangheliei*, Ioan a făcut mărturisirea: ,,Am văzut Duhul pogorîndu-Se din cer ca un porumbel şi oprindu-Se peste El". În tăbliţa 1 şi 3 unde este prezentată legenda Mîntuitorului aşa cum au văzut-o strămoşii noştri pe la 1500 î.e.n sau cum a imortalizat-o Zamolxe în insula Samos pe la 540 î.e.n. în colţul dreapta sus este un porumbel sau şoim divin cu aripile desfăcute care zboară spre înălţimi iar pe tăbliţa 6, pe acoperişul triunghiular al Porţii Veşniciei apare pasărea cu aripile desfăcute. Cum această imagine nu se găseşte în religia ivriţilor, înseamnă că născocitorul Ioan a cunoscut direct o parte din scrierile religioase ale geţilor dar şi imaginile ce le însoţeau. Tot în acest text apare legenda mîntuirii sufletului şi a renaşterii precum şi a apei vii: 4,10 ,,Drept răspuns Iisus I-a zis: Dacă a-i fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ţi zice: Dă-mi să beau!, tu singură ai fi cerut să bei şi El ţi-ar fi dat apă vie." şi 5,24 ,,Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţă veşnică şi nu vine la judecată ci a trecut din moarte în viaţă" iar în *Apocalipsă* ideile sînt şi mai clar conturate: 4,17 ,,Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor" şi 22,1 ,,Şi mi-a arătat un rîu cu apa vieţii, limpede ca cristalul, care ieşea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului". Aceste informaţii luate din *Cartea esenă a revelaţiilor*, arată că Ioan nu invocă Judecata de Apoi, dogmă dezvoltată ulterior în iuceo-creştinism, ci judecarea sufletului după moartea fiecărui

individ specifică numai religiei geţilor din Carpaţi. În mozaism, Şilo nu este niciodată numit Miel sau Păstorul neamului omenesc!
Pe tăbliţele geţilor această credinţă este arătată de fiecare dată cînd se consemnează o moarte: ,,La răsăritul soarelui se va ridica precum roua, se va duce să fie judecat şi să stea în cealaltă viaţă”...,,veşnic sfînta şi nemuritoarea ciocîrlie a lui Dapisiu a fost lăsată să se înalţe în cele mai înalte zări(la ceruri)”...,,dar Zanio, credinciosul în sfînta cruce l-a luat să-l ducă în ţinutul lui Zamolxe”...,,priviţi geţilor cum s-a dus, a suferit rău, s-a înălţat la ceruri pentru dreapta şi sfînta judecată”... ,,Zabelio l-a sacrificat pe Ili iedul(mielul) său”...,,gemetele şi puternicele zbuciume îl vor mîntui cu sete mistuitoare la divina şi înălţătoarea judecată”...,,sfîntul Iosius a mers şi s-a suit smerit la ceruri să ne scape de necazuri şi să ne aducă pacea”. Legendele consemnate de Ioan, lipsesc din celelalte evanghelii şi din religia mozaică dovedind că au o altă origine chiar dacă ticluitorii de scrieri sfinte s-au străduit să le plesnească fără nici o logică pentru că la acea vreme foarte puţini erau cei care ştiau să citească dar şi mai puţini ştiau înţelesul sau originea informaţiei, fiindcă toate au fost puse sub sabie după anul 381! Chiar practicarea în cultul iudeo-creştin a împărtăşaniei şi botezului nu se găsesc la iudei dar erau la geţi în formă identică însă cu cîteva sute de ani înainte de scrierile ivriţilor. Să le amintesc plăsmuitorilor de revelaţii şi incantaţii sataniste, ce zic tăbliţele strămoşilor meu: ,,am cercetat cu măsură şi am botezat cu vin mulţimea înfrăţită ce mustea de evlavie” aşa cum spune Zamolxe că a făcut cu cabirii pe la 540 î.e.n. iar pe la 350 î.e.n. un preot get ne zice de ce a trebăluit el cu mare folos prin Mesia: ,,în tinereţe am fost eu umilul la regele galilor, m-am rugat smerit şi sfios pentru el, l-am botezat cu vin şi pîine strămoşească” ritual pe care iudeo-creştinii l-au preluat fără ezitare în scrierile lor mincinoase însă îi acuzau pe mitraici – adică practicanţii religiei geţilor din imperiul roman – că le-au şterpelit sfintele sacramente cînd ei mîngîiau cu privirea sfîntul prepuţ. Prea multă batjocură jegurilor!
Esenii din Palestina uniţi în jurul Frăţiei Celui Ales din Carpaţi şi a religiei crucii, respectau cu mare grijă obiceiul unei

cine comune care avea toate caracteristicile euharistice ale Cinei celei de Taină. În *Regula Ordinului,* manuscris descoperit în peşterile de la Qumran se scrie: ,,Cînd se pregăteşte masa pentru cină şi vinul de băut, preotul trebuie mai întîi să-şi întindă mîinile şi să binecuvînteze pîinea. Dacă se bea vin, preotul trebuie mai întîi să întindă mîna şi **să** binecuvînteze prima bucată de pîine **şi** vinul". Asta spune şi J. Flavius despre esenii pe care i-a cunoscut personal ceva timp. Cîte dovezi să mai căutăm ca să ne recunoaştem adevărata istorie şi cultură identitară iar pe furi să-i tragem la aspru judeţ?

În *Evanghelia după Matei* se spune: 26,26 ,,Pe cînd mîncau ei, Iisus a luat o pîine şi după ce a binecuvîntat-o, a frînt-o şi a dat-o ucenicilor zicînd: Luaţi, mîncaţi, acesta este trupul meu. 26,27 Apoi a luat un pahar şi după ce a mulţumit lui Dumnezeu li l-a dat zicînd: Beţi toţi din el; 26,28 căci acesta este sîngele Meu, sîngele legămîntului celui nou care se varsă pentru mulţi spre iertarea păcatelor". Tot în această evanghelie la 11,14 se spune: ,,Şi dacă vreţi să înţelegeţi, El este Ilie care trebuia să vină" afirmaţie care dovedeşte fără ocoliş că se cunoştea exact evenimentul istoric, dar din şmecherie drăcească s-a minţit cu nemiluita. Vedem cu uimire că plăsmuitorii au scris Ilie, numele Marelui Preot get şi nu Iisus cum ar fi trebuit să fie corect după făcătura lor, dar cum erau năuci şi întunecaţi la minte, nu au mai luat în seamă un amănunt ce a devenit peste timp atît de supărător şi acuzator!

Ca să le nimicesc pe vecie făcătura criminală a ivriţilor împotriva istoriei şi religiei geţilor, le dau în bot cu manuscrisele descoperite la Qumran pe care încă nu au avut timp să le falsifice ci numai să le schimbe sensul prin unele traduceri făcute prin interpretări după *Vechiul* şi *Noul Legămînt*. În manuscrisul intitulat *Documentul sadochit,* la capitolul *Despre pedeapsa viitoare a celor nesupuşi*, ne spun mişeii Frăţiei Noului Legămînt care au ocupat prin sabie centrul de la Qumran în anul 27, alungîndu-i pe eseni: ,,În vremea perfidiei lui Israel, cînd templul a fost pîngărit, Casa lui Pelag(*p-l-g* în ivrită înseamnă şi cei împărţiţi) au ieşit într-adevăr din Oraşul sfînt punîndu-şi încrederea în Dumnezeu şi s-au întors la

El,iar din pricina acelor certuri s-a iscat vrajbă în aceştia care ar trebui să fie judecaţi de sfatul adunării fiecare cu purtarea avută.” Că rău a minţit şi plăsmuit acest neam blestemat iubitor numai de Satana, o dovedeşte chiar acest text. În limba română veche pelag înseamnă ţinut imens, mare, uriaş iar vechii grecii spuneau că faimosul Pelasg a fost ziditorul neamului omenesc născîndu-se ,,pe munţii cei cu culmile înalte”, ţinutul fiind numit şi ,,Ţara cea neagră”, adică un tărîm roditor cu pămînt negru cum este Cîmpia Munteniei. Iar mai la nord sînt munţii cei înalţi unde s-a născut după legendă – din Tatăl Ceresc şi Mama Pămîntească – Fiul Omului ca Mîntuitorul şi Salvatorul neamului omenesc. Tot de aici au plecat şi populat Peloponezul şi ţărmurii Asiei Mici, neamul pelasgilor pe care aheii i-au găsit băştinaşi cînd au invadat ţinuturile ce le-au devenit mai tîrziu patrie de mare fală. Localizarea lui Pelag fiind făcută istoric şi mitologic pe plaiurile mioritice, nu-mi rămîne decît să pun mîna pe băţ şi să-i bat la tălpi pe ticăloşii şi odioşii ivriţi pînă vor spune tot laptele pe care l-au supt de la ţîţa Satanei de s-au făcut atît de urîcioşi asupra neamului omenesc.
Dacă ei au scris în *Facerea* numai Peleg, asta fiind o dovadă în plus că le era frică să nu se afle mişelia. În Macedonia, una din numeroasele patrii ale neamului arimin, există şi astăzi regiunea Pelagonia(*Pelag*+ on: clan, neam + ia: stîncă, ţinut pietros) ca o amintire a vremurilor uitate de istorie, adică o ţară sau unţinut a lui Pelag, întemeietorul de neam şi ţară, tot aşa cum făceau şi prin secolele XIII descălecătorii români care întemeiau ţări. În *Facerea* la 10,25 zice că Eber a avut doi fii pe Peleg(p-l-g: a împărţi) şi Ioctan. Primul s-a numit aşa pentru că atunci s-a împărţit pămîntul. În *Apocriful Facerii*, Noe într-adevăr împarte pămîntul de la nord de Ararat astfel: lui Gomer îi dă ţinuturile cuprinse la est de fluviul Tina/Don iar cele de la vestul apei le primeşte Magog, adică geţiii care au fost cunoscuţi în antichitate şi ca neamulPelasg. Ştiau întunecaţii de unde au furat şi îi considerau pe esenii din Palestina, schismatici, tot aşa cum spunea o altă curvă la fel de întunecată, Tertulian cînd îi făcea pe mitraici, schismatici ai iudeo-creştinilor. Daţi Dracului

fecioraşii lui Iahwiţă, s-au ţinut numai de plăsmuiri şi hoţii cît nu-şi pot imagina vreodată goimii cap de lut.
Expresia ,,oraşul sfînt" din textul de mai sus este o traducere greşită dacă nu chiar voit greşită a cuvîntului ,,casă" aşa cum apare el în altă parte. În acelaşi manuscris, la capitolul *Despre drepţii ,,rămaşi"*se spune că Elohim ,,iertîndu-le păcatele şi întemeind pentru ei în Israel o Casă trainică şi temeinicăaşa cum nu se mai aflase niciodată", ori ,,casă sfîntă" era numită Frăţia celui Ales de la Qumran cum apare pe tăbliţa 53, unde Ili este îndemnat să-şi apere casa – comunitatea religioasă – cu gabenul de zoile aramaice. Tot ,,casă sfîntă" sau a îngerilor este numit şi lăcaşul de cult din capitala Sarmisetuzo fiind scrisă pe tăbliţa 6 prin K. +.
În manuscrisele de la Qumran, acest centru al Frăţiei Celui Ales cît şi comunitatea în sine aveau numele de ,,Casa Adevărului" ei fiind singurii binecuvîntaţi cu acest ,,adevăr" ce era în fapt o doctrină primită de la Dumnezeu. Membrii comunităţii indiferent de neamul de origine, se considerau ,,Fiii Adevărului sau ai Luminii*". Cartea lui Eno* sau *Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii*, una din scrierile teologice ale geţilor, învăţatul iudeo-creştin Tertullian a scris că a fost salvată de la potop în corabia lui Noe, iar Eno a făcut o copie după ea pentru a o dărui neamului omenesc. Cei care urmau aceste învăţături vechi ale geţilor se numeau ,,fiii Luminii" pentru că neamul lor era scoborîtor din zei, ca să nu mai urle ,,revelaţii" că i-a apucat înţelepciunea cînd se scărpinau de rapăn prin părţile ruşinoase!
Începînd cu secolul II î.e.n. fariseii şi-au numit lăcaşele lor de adunare religioasă sinagogă, cuvînt cu o provenienţă ciudată în ivrită, dar ei spun că ar veni din limba greacă. Eu zic şi dovedesc cu argumente că această rostire este neaoş carpatină. În romana veche *sina* avea sensul de fiică sau moştenitoare iar*Goga* este cuvîntul pentru Domnul sau Dumnezeu, arătînd pe deplin pungăşia celor plini de revelaţii drăceşti. Sinagoga era deci o moştenitoare a adevăratelor învăţături divine transmise pămîntenilor pentru dreapta lor ocîrmuire şi nu tîlhărire ivrită, ridicată de către greci şi italici la adevăr sacru.
Dar cuvîntul *pelag* mai are şi sensul de neam numeros sau mare aşa cum era şi neamul arimin saupelasg după limba

grecilor, venit în acele locuri din depărtare de peste mare, adică din nordul şi estul Mării Negre cum erau besii şi alte grupuri de geţi care trăiau în taberele din Palestina, rînduindu-şi viaţa după înţelepciunile lui Eno.
În acest manuscris mai avem o informaţie uluitoare care nimiceşte toată plăsmuirea ulterioară acestor evenimente, din *Vechiul* şi *Noul Legămînt*. Se scrie în text că ,,învăţătorul iubirii" ce venise din Sarmisetuza şi care conducea Casa lui Pelag, a fost ucis de către perfidia lui Israel, adică de fioroşii rabini din Ierusalim, pentru că a ,,pîngărit templu", ori această profanare o putea face numai un netăiat împrejur aşa cum era şi Ili. În templul din Ierusalim le era interzis celor netăiaţi împrejur să intre, iar dacă aceasta era încălcată, rabinii îl trimiteau la moarte pe necugetat. Din text rezultă că lui Ili i s-a înscenat această ,,pîngărire" pentru a fi ucis iar sîngele lui să fie jertfă plăcută Taplei Iadului şi zburdalnicului său fiu Satana. Şi J. Flavius spune despre eseni că nu aveau voie să intre în Templu, deci erau străini şi nu iudei, şi nici nu erau doritori să se pupe cu Satana sau Talpa Iadului. Textul este foarte explicit cînd spune că, drept urmare a perfidiei lui Israel, casa lui Pelag, adică geţii au părăsit ,,oraşul sfînt" sau centrul de la Qumran care era locul unde ei îşi păstrau scrierile sfinte pe care nu trebuiau să le vadă şi cunoască străinii şi s-au încredinţat lui Dumnezeu, separîndu-se de turbaţii farisei zeloţi, esenii geţi nesprijinind sub nici o formă revolta iudeilor din anii 66-70 ai erei noastre cum a lăsat mărturie peste timp atît romanul Pliniu cel Bătrîn cît şi ivritul J. Flavius care a condus o parte dintre răzvrătiţi!
În *Evanghelii* este menţionată încercarea de găbuire a lui Ili în templul din Ierusalim, dar ei îl fac scăpat din condei pentru că era o profanare să arestezi un mozaic în lăcaşul de cult, însă un netăiat care cuteza să vină aici, trebuia ucis pentru pîngărire. Şi în *Apocalipsa* lui Ioan ticluită pe la anii 390, spune despre proorocul mincinos că umblase prin templu şi mare supărare a adus mozaicilor pentru faptă care amarnic l-au pedepsit. El precizează că acest prooroc mincinos era din neamul lui Magog şi îl slujea pe Dumnezeul lor Gog aşa cum spun şi azi aromânii, sau Sîntu după tăbliţele de plumb şi tradiţia noastră

strămoşească. Magog, după informaţiile lăsate de Ieronim şi J. Falvius, iar cele mai bune sînt chiar din scrierile lor*Talmud* şi *Midraşim*, era Gitia sau ţara neamului get, aşa că lucrurile s-au ştiut foarte bine atunci dar acum nu trebuie să se ştie deloc pentru că ar duce la dispariţia celei mai mari minciuni din istoria Europei şi a omenirii iudeo-creştinismul cu tot puhoiul lor de făcături şi minciuni!
Tot textul spune că Frăţia Celui Ales sau Casa lui Pelag, fiind alungată din centrul de la Qumran, a rămas în regiune prin numeroasele tabere, iar această realitate este transmisă de Pliniu cel Bătrîn care vine în Palestina în vara anului 68 cu legiunile romane scriind că esenii erau cam 4000 de persoane de diferite neamuri, fără soţii ce trăiau în mai multe comunităţi. Iar ivriţii zeloţi de la Qumran îşi părăsiseră clădirile ascunzînd şi manuscrisele în peşterile din apropiere şi apoi plecînd toţi să apere Ierusalimul de legiunile romane care le cereau să stea mai blînd şi să nu-şi pună turbarea moţ.
Tradiţia noastră populară povesteşte într-un colind din Maramureş, evenimentul plecării lui Ili la Qumran, păstrat în memoria colectivă a neamului get astfel:
Doamne, tu ai trimis Dracii să cutremure,
Pe Ilie, Sînt Ilie, Păgînii să creştinească.
Să fulgere, să trăsnească
Cu adevărat Ilie a plecat în cetatea Sionului(Dabo Sion) să-şi apere comunitatea credincioasă în sfînta cruce de zoile aramaice şi să o întărească prin cîştigarea de noi adepţi din rîndurile populaţiei locale care convieţuiau împreună cu galii cei roşcaţi şi geţii pripăşiţi cu ceva treburi subţiri. Alte legende ale geţilor se găsesc în *Apocalipsa* lui Ioan luate cu neruşinare din *Cartea esenă a revelaţiilor*, pentru că aşa este acest neam blestemat şi mincinos, hoţia şi minciuna la ei se numesc revelaţii.
Coborîrea din ceruri a Maicii Mîntuitorului pentru a naşte pe pământ şi necazurile îndurate din partea şarpelui se găsesc într-o legendă din folclorul nostru aşa cum am arătat în alt loc. Un interes deosebit are zisa din: 4,2 ,,Şi iată că în cer era pus un scaun de domnie iar pe scaunul de domnie stătea Cineva. 4,5 Înaintea scaunului de domnie ardeau şapte Lămpi de foc care sînt cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu. 4,6 În jurul scaunului

de domnie şi împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline de ochi pe dinainte şi pe dinapoi. 4,7 Cea dintîi făptură vie seamănă cu un leu, a doua seamănă cu un viţel; a treia are faţa ca a unui om şi a patra seamănă cu un vultur care zboară. 4,8 Fiecare dintre aceste făpturi aveau cîte şase aripi... 4,17 Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor". Şi iarăşi l-am prins pe evanghelistul Ioan că a umblat cu şoalda prin spiritualitatea religioasă a neamului nostru pentru că al treilea principiu al cosmogoniei orfice era Timpul(Kronos la greci) care s-a născut din apă şi pământ fiind înfăţişat sub forma unui dragon căruia îi crescuse un cap de taur şi unul de leu, la mijloc avea faţă de om şi pe umeri purta aripi fiind însoţit de Ananke. Aceste făpturi fabuloase din ritualul orficilor – Ananke – erau nişte divinităţi ce împărţeau echitabil adevărul în numele justiţiei divine, judecînd atît muritorii pămînteni cît şi nemuritorii din ceruri.
Tragicianul grec Euripide(480-406 î.e.n.) în piesa *Alkeste* ne spune despre Ananke că erau singurele fiinţe din cer care nu aveau statui şi nu avut cui să-i dea jertfă. Imaginea fiinţelor cu cap de om, trup de animal şi cu aripi pe spate apare pe mai multe tăbliţe ale geţilor. În religia emeşilor Annunanki sînt divinităţi secundare, judecătorii lumii de jos, născuţi de Creatorul An(Lumina cerului) şi trimise să împartă dreptatea divină atît muritorilor cît şi nemuritorilor fiind în număr de 7. Religia geţilor avea şapte arhamgheli judecători şi luminători cereşti, *dio* care formau structura sacră şi căpeteniile oştirilor de îngeri. În fruntea acestei cete spirituale era Sîntu cu sensul de Creator, Cel fără de Început iar în faţa numelui celorlalte şapte duhuri se punea cuvîntul *dio*. Acest cuvînt nu se punea în faţa lui Sîntu nici a Mîntuitorului sau a îngerilor păzitor. Lămpile de foc ce ardeau în jurul scaunului de domnie pe care stătea Mielul lui Dumnezeu(sau Zabelo) erau cele şapte duhuri ale neamului nostru strămoşesc şi împreună cu oastea de îngeri pe care o invocă geţii în numeroase tăbliţe, îi ocroteau. Situaţia este identică şi la emeşi, care aveau şapte duhuri principale ce le asigurau protecţia.

Pe tăbliţa 66, în mijloc este un altar iar deasupra o persoană stă pe un scaun cu mîinile sprijinite pe două făpturi cu cap de get dar cu trup de animal cu aripile desfăcute. În dreapta imaginii, pe un soclu înalt este pus capul unui taur, ce va apărea mai tîrziu în stema Moldovei. Simbolistica se repetă pe tăbliţa 33 numai că în partea dreaptă apare un înger iar capul de taur este mutat în partea strîngă. Altarul are de partea stîngă un preot get iar în partea dreaptă este un corp de oastea al geţilor în frunte cu conducătorul călare. Pe tăbliţa de bronz descoperită la Polovragi unde era peştera lui Zamolxe, apare încadrat într-un curcubeu, vasul cu apa vieţii fiind păzit în partea stîngă de un animal cu trup de leu iar în partea dreaptă este un vultur sau cocoş. Pe cealaltă parte a plăcuţei este un călăreţ get ţinînd calul în buiestru, fiind însoţit de doi preoţi care îi dau binecuvîntarea.
O legendă mioritică precreştină(vezi Sîntu) ne spune că ,,Pămîntul e vegheat la cele patru colţuri de patru serafimi. Dacă noi nu ţinem cele patru posturi el se va prăbuşi. În centru e un munte pe care stă Dumnezeu. În centru este o fîntînă. Cerul este susţinut de şapte stîlpi păziţi de şapte îngeri. Cei şapte îngeri veghează asupra lungimii, lăţimii, adîncimii, înălţimii şi centrului cerului. Pămîntul este înconjurat de Apa Sîmbetei. Apa Sîmbetei este matca tuturor apelor. Ea fierbe. Acolo e cetatea lui Dumnezeu şi Mărul roşu." Asemănarea este năucitoare dacă am admite că întîmplarea ne-a clocit vreo şmecherie, dar bunul simţ ne oblică să constatăm că şmecheria îi aparţine hoţomanului evanghelist Ioan care pretinde că Dumnezeu l-a luat la ceruri şi i-a dictat niscaiva cărţi, pe care el, umilul şi-a dat toată osîrdia să le aducă celor cu dorinţă în dreapta credinţă. În realitate textul este scris după anul 385, fiind o făcătură tîrzie a iudeo-creştinilor care au dorit să elogieze victoria lor din anul 381 asupra religiei geţilor pe care un împărat de căcat şi acela uscat, a interzis-o la cererea leprelor latine în frunte cu marele satanist Ambrosie şi focoasa preoţime greacă!
În completarea celor de mai sus am să dau o altă zicere de-a noastră care spune că sub acest pămînt se află lumea cealaltă unde locuiesc o seamă de oameni ce se numesc rohmani, rahmani sau rugmani. Ei sînt nişte oameni ca noi românii, dar

ceva mai mici la făptură şi la stat. Aşa-s ca şi copii. ,,Sînt şi ei creştini şi credinţa e tot aşa ca şi la noi, numai că n-au luat învăţătura creştinească de la Hristos, ci de la Fiul Oii. Şi cred şi ei în Hristos şi ţin toate sărbătorile, tot ca noi, au şi Crăciun şi Paşti, dar fiindcă sînt aşa de departe de lumea noastră şi nu au călindare ca noi şi nici oameni luminaţi care să le spuie, nu ştiu nici cînd e Crăciunul şi nici cînd e Paştile".
Leprele, fie ele pupincuriste sau în anteree, vor sări ca arse urlînd că este minciună şi hulă. Eu le dovedesc fără păcat, că este numai adevărul curat, scăpat de acţiunile lor criminale de nimicire totală a conştiinţei geţilor. Mesajul este transmis pentru Crăciun prin aruncarea cojilor de nuci pe Apa Sîmbetei iar înaintea Paştilui se aruncă coji de ouă. Fiul Oii este Mielul iar creştinarea lor prin simbolul crucii s-a făcut de la facerea lumii şi începutul neamului omenesc şi nu au fost niciodată interesaţi în a degusta făcăturile iudeo-sataniste!

Am pus imaginea lui Sîntu avînd lîngă obraz un Miel aşa cum apare pe T 19 şi T 53 unde chipul Ziditorului Neamului Omenesc şi Mielul se repetă, dar apar şi alte simboluri totemic-religioase: taurul solar, şarpele Băla, înţelepciunea Tatălui Ceresc(acoperişul lăcaşului de cult sub formă de triunghi echilateral) şi altele. Toate acestea arată că există o legătură mai mult decît evidentă între religia geţilor, scrierile esene şi ,,poveştile" noastre din cultura populară care în fapt este o supravieţuire a religiei strămoşeşti.
Minunatul Moş Arimin, ziditorul neamului arimin şi get era păstor iar oaia în mitologia noastră este considerată animal sfînt pentru că Dracu poate intra în orice animal dar în mioriţă ba. Iar acest animal poartă pe spate semnul crucii ca adeverire a alegerii divine. Dar de cînd ne-am făcut iudeo-creştini, a intrat Dracu în noi şi am devenit toţi nişte oi la cîtă prostie am adunat în fiecare. Mielul ca fiu al Oii era darul păstorilor către

Creator pentru începerea unui nou ciclu existenţial al vieţii cuvîntătoarelor, necuvîntătoarelor şi naturii.
Renaşterea prin sacrificiul naşterii şi al îmbătrînirii a preocupat profund neamul mioritic ales de Sîntu. Că tradiţia noastră este o sursă inestimabilă de informaţii privind religia strămoşească, o arată tăbliţa 59 care spune: ,,Neamul nostru a fost ales primul să iasă din gunoaie, **să** aducă laude prin Miel, să se închine şi să ţină calea cea dreaptă. Această cinste nu s-a oprit aici şi a călătorit cu toiagul la urmaşii minunatei mame a geţilor şi tracilor". Iar în tăbliţa 72 Diogio îl îndeamnă pe Duro să cerceteze ,,zînele(îngerii) îngrămădite laolaltă dacă vor goni şi vor închide gura puiului de căprioară(mielului) din cetatea geţilor".
Judecata din ceruri făcută de Miel este de fapt o chemare în veşnicie a sufletelor curate pentru o nouă rînduială a lumii. Şi ne mai spune că la sfîrşitul sfîrşiturilor se va coborî din ceruri Sfînta Cruce şi va lumina ca Sfîntul Soare. Înaintea ei vor merge armate nenumărate de îngeri care o vor străjui. Ce bine ne păstrăm credinţele strămoşeşti confirmate de tăbliţele de plumb, dar ascunse şi batjocorite de istorii şi clericii români.
Tot atunci se va arăta şi semnul venirii Fiului Omului, Iisus care va pogorî pe nori aşezîndu-se pe scaunul ceresc la judecata de pe urmă. Îngerii vor trîmbiţa către toate văzduhurile şi vor striga spre pămînt: ,,Găteşte-te şi te pregăteşte ca o mireasă, că iată, în curînd pogorî-se-va Mielul cu mare alai peste tine şi mare judeţ va aduce". Fiul Omului este mesajul divin trimis a doua oară neamului ales de Dumnezeu prin răstignirea lui Ili de către iudei, eveniment care pentru strămoşii noştri a însemnat al doilea mare sacrificiu închinat crucii şi Creatorul din partea lor, după cel al lui Sarmis cu 16 secole în urmă.
O altă contradicţie cu religia mozaică o găsim în această scriere la 14,3 ,,Cîntau o cîntare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii şi înaintea bătrînilor. Şi nimeni nu putea să înveţe cîntarea, afară de cei o sută patru zeci şi patru de mii care fuseseră răscumpăraţi de pe pămînt. 14,4 Ei nu s-au întinat cu femei, căci sînt verguri şi urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpăraţi dintre oameni ca cel dintîi rod pentru Dumnezeu şi pentru Miel". După informaţiile

pe care le avem, iudeii practicau poligamia ca ceva normal şi deci textul nu se poate referi la ei. Josephus spune despre eseni că cei mai mulţi erau celibatari situaţie identică şi pentru preoţii geţi. Chiar şi ticluirea familiei monogame din care s-ar fi născut Iisus este în contradicţie cu realitatea istorică a societăţii iudaice şi amintesc că Irod I, ajuns rege al Iudeii cu sprijinul triumvirului roman Octavianus Augustus, după cum spune Josephus: ,,avea numeroase soţii, fiindcă datina strămoşească îngăduia iudeilor să aibă mai multe neveste, iar regele îşi găsea plăcere în asta". Cu această plăcere şi-au ogoit ei oful pînă în anul 1019 cînd rabinul Gerhom din Worms interzice poligamia cu care au scandalizat Germania şi au determinat alungarea lor din ţară. Iar ivriţii înstăpîniţi la Qumran după asasinarea lui Ili, aveau cu ei şi soţiile sau mai sigur acele kedeşe pe care le numeau tot ,,soţii", adevăr confirmat arheologic de mai multe schelete de femei descoperite aici!

În toate scrierile din *Noul Testament* se face referire totdeauna la rugăciuni în sinagogi sau în Templul din Ierusalim dar niciodată în faţa crucii ca simbol al sacrului şi nu se aminteşte de gestul de a face semnul crucii. Mai mult: ,,blestemat fie acela care îşi atîrnă chipul pe lemn" cu referire la icoane, pentru că iudaismul interzicea cultul imaginilor pictate specifice creştinismului arimin al geţilor chiar dacă şi prin sinagogi sînt fel de fel de imagini şi statui. Deci este o ipocrizie toată pretenţia pretinsului iluminat iudeu, pentru că pînă după mijlocul secolului lV î.e.n. ei practicau idolatria în draci prin cultul satanist al falusului, iar mai tîrziu s-au bosumflat ridicînd-şi nasul pe sus, cînd au început să-şi considere sacre smintelile despre care ceilalţi spuneau că sînt ,,basme iudaice"!

Ori geţii practicau cultul crucii cu patru milenii înainte, aşa cum au dovedit descoperirile de la Stefăneşti, Gorban şi Cucuteni iar neamul nostru din Ki-en-gi punea semnul crucii cînd scria pe tăbliţă numele vreunei divinităţi. În insula Samos, cabirii: ,,au fost cercetaţi şi botezaţi cu vin în credinţa sfintei cruci a Mîntuitorului" de către Zamolxe iar galii/galaţii din Mesia au trecut în frunte cu regele lor la religia crucii pe la anul 350 î.e.n. cînd au fost botezaţi de preotul get ,,cu vin şi pîine strămoşească şi numit cu epitetul de fiu al crucii strălucitoare". Bazorio,

conducătorul neamului este uluit de răutăţile geţilor din dreapta Istrului(Mesia): ,,Neamul acesta a fugit şi s-a oprit într-o prăpastie, trebuie să fie o minune şi Creatorul(Sfîntul Soare) să îi ajute să revină la veşnica credinţă a crucii" iar falnicul boero Bisto se intitula: ,,credinciosul în sfînta cruce şi conducătorul geţilor".
Oricît ai căuta în plăsmuirile mozaicilor, în veci nu găseşti asemenea idei. În Epistola lui Pavel către galateni spune galilor la 3,1: ,,O, Galateni nechibzuiţi! Cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Iisus Hristos răstignit? 3,2 Iată numai ce voiesc să ştiu de la voi; Prin faptele Legii aţi primit voi Duhul, ori prin auzirea credinţei? 3,3 Sînteţi atît de nechibzuiţi? După ce aţi început prin Duhul, vreţi acum să sfîrşiţi prin firea pămînteasc**ă**? 3,7 Înţelegeţi şi voi dar, că fii ai lui Avram sînt cei ce au credinţă. 4,9 ...după ce aţi fost cunoscuţi de Dumnezeu, cum vă mai întoarceţi iarăşi la acele învăţături începătoare, slabe şi sărăcăcioase, cărora vreţi să vă supuneţi din nou"? Supărarea lu Şaul este determinată de refuzul galatenilor(urmaşii galilor stabiliţi cu 300 de ani în urmă şi care practicau religia geţilor) de a accepta fariseismul în forma propusă de el şi alţii ca el, chiar dacă ştia că aceştia au o religie diferită de a iudeilor şi pe care o califică slabă, începătoare şi sărăcăcioasă. Se mai sumeţeşte împotriva imaginii zugrăvite a lui Iisus răstignit care nu putea intra în guşa unui iudeu sadea fiind interzisă de religia lor deşi toate textele şi locurile din sinagogi sînt pline de aşa ceva şi chiar chipuri cioplite!
Dar marea supărare vine de la înţelegerea opusă a relaţiei cu Dumnezeu pe care o aveau ivriţii şi galatenii. Pavel pretinde o cunoaştere a divinului prin credinţă nestrămutată în dogma religioasă a iudeilor, adică am spune noi astăzi că asemenea comportament se numeşte îndobitocire, pe cînd galatenii consideră relaţia cu divinitatea ca o finalitate a faptelor bune făcute în viaţa pămîntească şi punerea individului în slujba comunităţii sale, concepţie identică cu religia geţilor din stînga Istrului. *Apocalipsa* lui Ioan ne mai dă unele informaţii cu privire la vizita lui în ceruri: 1,11 ...Ce vezi scrie într-o carte şi trimite celor şapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira,

Sardes, Filadelfia(Aman) şi Laodicea". Toate aceste biserici sînt situate în provinciile romane Galatia şi Siria adică ţinuturile unde trăiau urmaşii galilor şi pe care geţii spun că le-a binecuvîntat puterea crucii; ,,sfînta cruce se va întinde peste Siria. Sfînta cruce va străluci peste galii cei roşcaţi". Şi tot în aceste ţinuturi au apărut primele biserici creştine care aveau ca simbol al sacrului pus deasupra uşii de la intrare, crucea cu braţele egale înscrisă în cerc, semn identic cu al geţilor. Mozaicii aveau atunci ca simbol al sacrului legămîntul/falusul purtat ca talisman la gît iar rabinii aveau chiar un colier de asemenea podoabe deocheate şi pe deasupra steaua cu cinci colţuri, pe care o vor readuce în memoria lumii prin îngrozitoarea ideologie a bolşevismului leninist născocită de cazarii mozaici.
Există diferenţe foarte mari între evanghelişti, în felul cum au descris familia lui Iisus. Dacă la Ioan apare o singură dată mama lui şi căreia îi vorbeşte ca unei străine iar ,,fraţii" sînt prezenţi la eveniment dar tac, la Matei şi Marcu familia este completată şi cu ceva surori iar Luca îi găseşte o familie monogamă cu precizarea originii tatălui şi stabilirea unei genealogii pînă la Avram şi chiar mai sus în ceruri! Ce să mai spun despre asemenea mîrşăvii, maeştri desăvîrşiţi ai minciunii! Evangheliile lui Marcu şi Matei au fost scrise după distrugerea Ierusalimului în anul 70 iar evanghelia lui Luca este scrisă ultima pe la anul 100 sau ceva mai devreme. La Matei, Luca şi Ioan, Iisus apare în istorie ca un bărbat la treizeci de ani dar Luca introduce în mitologia creştină naşterea în iesle şi descrie fidel imaginea de pe tăbliţa 3 imprimată de Zamolxe în insula Samos pe la 550 î.e.n. Există o mică diferenţă, pe tăbliţă sînt doi măgăruşi aşa cum apare la Matei cînd povesteşte intrarea Mîntuitorului în Ierusalim: 21,2 ,,şi le-a zis: Duceţi-vă în satul dinaintea voastră, în el veţi găsi îndată o măgăriţă legată şi un măgăruş împreună cu ea; dezlegaţi-i şi aduceţi-i la Mine", iar Luca spune că a intrat în Ierusalim călare pe un asin.
Este mai mult decît ciudat că lipsesc date despre existenţa şi moartea năprasnică a lui Ili/Iisus din surse istorice iudaice, greceşti şi romane totul bazîndu-se numai pe scrierile religioase ale ivriţilor. Dar odată cu descoperirea manuscriselor de la Qumran, avem şi altfel de informaţii care au fost ocolite cu mare

grijă de către Biserică şi istorici pentru că scoteau în evidenţă o mare mişelie. Esenii şi-au încheiat istoria prin anii 68-70 sub măcelul roman cum le place să mintă istoricii, ebraiştii şi apologeţii iudeo-creştinismului chiar dacă informaţiile epigrafice spun că au vieţuit în această regiune pînă în secolul Vl al erei noastre. Amintesc aici, pentru a-i bate pe mincinoşi la tălpi, manuscrisele intitulate *Documentul Damanscian* şi*Comentariul la Habakuk* care scriu despre un ,,Învăţător al Dreptăţii" ce a murit ca un martir ucis de mîna unui ,,preot nemernic" numit şi ,,Omul minciunii".
Rabinii din Ierusalim aveau puternice sentimente de ură faţă de aceştia pentru că sub nasul lor practicau un cult ce nu-l puteau accepta. Esenii considerau că martirizatul lor conducător a fost Mesia care va învia şi va reveni pe pământ. Ori aceştia sînt geţii şi galii cei roşcaţi la care s-au refugiat românii după ce l-au luat pe crucificatul Ili de la iudei. Tăbliţa 58 aminteşte această grozăvie şi spune despre gali că s-au îngrămădit în mare număr şi l-au jelit fierbinte. Autenticitatea informaţiei nu poate fi pusă la îndoială pentru că de ea nu s-a ştiut decît după citirea manuscriselor iar aceste texte au fost scrise de la mijlocul secolului ll î.e.n. pînă în anul 68 cînd trupele romane au apărut în regiune iar centrul de la Qumran a fost părăsit de fanaticii mozaici farisei numiţi şi zeloţi.
Dar cumplita moarte a lui Ili a mai fost menţionată şi într-o scrisoare descoperită în anul 1970 în arhivele din Liverpool, atribuită lui Pilat, prefectul roman al Iudeei în anii 26-36 care era adresată împăratului Tiberiu. Acesta încearcă să se dezvinovăţească de moartea lui Ili/Iisus spunînd că nu a avut suficiente trupe pe care să le opună puhoiului de fanatici iudei care cerea moartea acestuia. Scrisoarea a fost cercetată de Vatican, hotărînd că este un apocrif din secolele lV - V fără a exclude că unele fapte din înscris ar fi reale.
Ca să înţelegem ce adevăruri încearcă să ascundă întunecaţii din şărpăria Vaticanului dau un tras din răvăşel să le stea în nas acestor secături, dar nu numai lor. Fragmentul prezentat mai jos dovedeşte atît pentru orbi cît şi pentru surzi că personajul pe care ei l-au plăsmuit numindu-l Iisus, este în adevărul istoric şi nu cel ,,revelat" în făcăturile lor, un bărbat care nu aparţine

rasei semite: ,,Trecînd într-o zi pe lîngă lacul ce se cheamă Siloam(în apropiere de Ierusalim) am văzut acolo mare mulţime de oameni, din nou în mijlocul ei era un tînăr. Mi s-a spus că este Iisus. Era tocmai ceea ce puţin mă aşteptam să văd, atît de mare era deosebirea dintre el şi ascultătorii lui. El părea a fi cam de 30 de ani. N-am văzut în viaţa mea o privire atît de senină şi de dulce, un contrast izbitor între el şi ascultătorii lui, cu bărbile lor negre şi feţele încruntate." Ori tăbliţele 55 şi 58 confirmă întocmai aceste fapte atît de veridice şi violente dovedind că scrisoarea este o copie cu informaţii autentice, pe care însă biserica creştină refuză să le recunoască, fiindcă ar răsturna toată făcătura iudeo-satanistă.

Dar şi manuscrisele descoperite la Qumran, centrul esen sau al religiei geţilor în Palestina, ne dezvăluie această realitate ocultată cu mare viclenie şi ferocitate de frăţiile iudeo-creştine. În textul intitulat *Cartea esenă a Învăţătorului Iubirii* avem informaţii asemănătoare cu cele din scrisoarea pretorului Pilat privind întîlnirile lui Ili/Iosius cu iudeii pe malul unei ape însă în aceeaşi regiune: ,,Învăţătorul mergea pe malul rîului, acolo unde se adunase mulţimea dornică de a-l asculta cuvintele... Şi Învăţătorul le-a zis: «S-a spus strămoşilor voştri să nu rîvnească la nimic din ceea ce aparţine vecinului şi acum eu vă spun vouă să nu doriţi nimic din ceea ce nu este în puterea voastră, pentru că numai ceea ce este în voi vă aparţine; iar ceea ce este în afara voastră aparţine altuia»". Deci Învăţătorul nu aparţinea neamului ivrit cum limpede se înţelege din felul de adresare al acestuia către iudei.

Un alt manuscris descoperit tot la Qumran ce dovedeşte că Iisus/Ili nu a fost de neam ivrit, este*Evanghelia esenă a păcii*, unde păstrăm pentru trebuşoara noastră următorul tras: ,,Toţi aceia care erau în jurul lui Iosius ascultară aceste cuvinte cu uimire, căci ele erau pline de forţă şi îi învăţau într-un fel cu totul nou decît o făcuseră rabinii şi scribii. Soarele asfinţea şi totuşi ei nu s-au înapoiat la casele lor. Aşezîndu-se în jurul învăţătorului întrebară: «Doamne care sînt aceste legi ale vieţii?» Atunci Iosius s-a aşezat în mijlocul lor şi le-a vorbit astfel: «Adevăr zic vouă, nimeni nu poate fi fericit dacă nu

cunoaşte Legea.» La aceasta cei din jurul Învăţătorului îi spuseră: «Noi toţi urmăm legile lui Moşe, legiuitorul nostru, aşa cum sînt consemnate în scrierile noastre sfinte.» Atunci Iosius le-a zis: «Nu căutaţi Legea în scripturile voastre, căci Legea este viaţă, în timp ce scrierea este moartă... Voi nu puteţi înţelege cuvintele vieţii, pentru că trăiţi în moarte. Patimile şi urile vă întunecă vederea, iar urechile voastre sînt atinse de surzenie. Totuşi vă spun că nu vă este de nici un folos să aveţi ochii fixaţi pe scrierile a căror literă este moartă, dacă prin faptele voastre, voi huliţi pe Acela care va dat Legea.... Eu sînt trimis de Tatăl pentru a face să strălucească în faţa voastră lumina vieţii... Li s-a spus strămoşilor voştri să-l respectaţi pe Tatăl vostru Ceresc şi Maica voastră Pământească şi să urmaţi poruncile Lor ca zilele voastre să fie nenumărate pe pământ.»" Poate că Ili vrea să le amintească ivriţilor că strămoşii lor de demult în frunte cu Avraam, se închinau aceluiaşi Tată Ceresc ca şi geţii aşa cum rezultă din *Apocriful facerii*, dar îmbolnăvindu-se rău de turbarea numită vedenie, au dat de Talpa Iadului cu care au ajuns la mare iub. Continui cu citatul din manuscrisul de mai sus: ,,Un altul spuse de asemenea: «Moşe care a fost cel mai mare în Israel, a lăsat părinţilor noştri a mînca carnea animalelor pure şi a interzis numai carnea animalelor impure. Pentru ce ne interzici tu folosirea cărnii tuturor animalelor? Care este Legea care vine de la Dumnezeu? Este a lui Moşe sau este Legea Ta?» Atunci Iosius le răspunse: «Iahwe a dat strămoşilor voştri prin mijlocirea lui Moşe cele zece porunci... scribii şi fariseii au făcut din ele de o sută de ori cîte zece porunci şi au încărcat umeri voştri cu poveri zdrobitoare, poveri pe care ei înşişi n-au ştiut să le poarte... Iată pentru ce scribii şi fariseii au atît de multe legi.»" Vedem limpede ca apa de izvor că vorbitorul şi ascultătorii iudei aparţin a două popoare diferite, avînd religii diferite cu texte sacre care, se contrazic în întregul lor. Interzicerea consumului de carne era specific numai religiei geţilor, pe care unii răuleni, numiţi eseni, o practicau sub nasul ivriţilor în toată Palestina şi mult venin şi ură le-au făcut întunecaţilor rabini. Şi aceste fărîme de adevăr sînt o mică parte

din istoria şi cultura noastră identitară, falsificată şi ocultată de organizaţii criminale care ne-au scris istoria după interesul lor.
În manuscrisul esen intitulat *Legea Sfîntă* avem informaţii despre apariţia pe pămînt a acestei *Legi a Tatălui Ceresc*, loc binecuvîntat de Ziditor cu numele de Ţara Sfîntă: ,,Tu, O, Lege Sfîntă/ Arborele Vieţii/ Care te înalţi în mijlocul/ Mării Veşnice./ Care eşti numit/ Pomul Vindecărilor sufleteşti/ Pomul uimitoarelor vindecări/ Al tuturor Vindecărilor/ Şi pe care se sprijină semineţele/ Tuturor chemărilor noastre... Fiii Luminii/ Care lucrează în Grădina Frăţiei/ Se adăpostesc în Legea Sfîntă/ Binecuvîntaţi sînt aceia care sălăşluiesc în Ea!" Numai la neamul get sau Neamul Scoborîtor din Zei cum îl numea poetul latin Ovidiu, apar aceste concepte teologice Pomul Vieţii sau al Cunoaşterii, Marea Veşnică, Frăţia Celui Ales, Fiii Luminii, Legea Sfîntă - atît în cult, cît mai ales în mitologia noastră populară, adică stratul din mentalul colectiv care a păstrat mult din vechea religie strămoşească, dar nu se găsesc deloc în scrierile pretins revelate mozaicilor.
Manuscrisul *Comuniunea cu îngerul apei* ne spune că: ,,Legea Sfîntă a Tatălui Ceresc este ca un rîu care şerpuieşte prin pădure: toate creaturile se adapă din acesta. El nu este numai pentru unii ci pentru toţi." Şi din aceste locuri pline de păduri, pajişti, rîuri sfinte, Legea a fost dusă în Palestina cum se scrie limpede în manuscrisul intitulat *Evanghelia esenă a lui Ioan*: ,,Din locuri îndepărtate deşertului veniră Fraţii pentru a purta mărturia luminii, ca toţi oamenii prin ei să poată merge în lumina Legii Sfinte." Un mic fragment de manuscris păstrat în arhiva Vaticanului spune că: ,,Legea a fost plantată în/ Grădina Frăţiei/ pentru a lumina inima omului/ şi a întinde înaintea lor/ toate căile adevăratei virtuţi." Asta este Legea lui Dumnezeu, Legea Adevărului şi Dreptăţii dar numită şi în alte forme în scrierile din Noul Legămînt şi care nu are nimic comun cu mozaismul sau cu iudeo-creştinismul.
Mai este un document care aruncă în aer toată plăsmuirea celor ce au scris în numele religiei crucii în primele secole. Se numeşte *Scrisoarea lui Lentulus* iar autorul care era proconsulul Tigrului şi Sidonului în acele vremuri a trimis-o împăratului Tiberiu şi Senatului roman. Manuscrisul a apărut

menţionat pentru prima dată în anul 1421 la Roma de un italian ce l-ar fi tradus după unul grecesc ceva mai vechi care a fost adus de la Constantinopol. ,,...poporul îl numeşte «Profet al Adevărului», iar ucenicii zic că este Fiul lui Dumnezeu, cel ce a făcut cerul şi pământul şi toate cele ce au fost şi vor mai exista în univers! Omul acesta are o înfăţişare simplă, e de statură mijlocie, are o faţă minunată, nobilă. Uitîndu-te la el, poţi să-l îndrăgeşti şi să te temi de el totodată. **Păr**ul, de culoarea nucii coapte, îi atîrnă drept pînă la urechi, iar mai jos e răsucit în inele de culoare ceva mai deschisă şi strălucitoare, pe umeri îi este ciufulit, iar la mijlocul capului despărţit – cum se obişnuieşte la nazariteni; fruntea îi este senină şi netedă, faţa fără riduri şi pete arată linişte şi forţă. Nu poţi găsi nici un cusur formei nasului şi gurii, barba este deasă, de culoarea părului, nu prea lungă, în mijloc despărţită. Privirea dreaptă şi pătrunzătoare, iar ochii albaştri-verzi, senini şi vioi. Cînd tună e înspăimîntător – cînd dojeneşte e prietenos şi delicat, vioi în gravitatea lui. Cîteodată a plîns, dar niciodată nu a rîs. Ţinuta corpului mîndră şi dreaptă, mîinile şi braţele pline de farmec, în discuţie serios, modest şi sobru, aşa că poate fi pe drept cuvînt denumit după prooroci: cel mai frumos dintre fiii oamenilor... Cât despre învăţătură, el atrage atenţia întregului Ierusalim. Cunoaşte pe dinafară toate ştiinţele, fără a fi studiat vreuna. Călătoreşte desculţ, sau încălţat în sandale romane şi cu capul descoperit. Se vorbeşte pe aici că asemenea om nu s-a mai văzut până acum prin părţile acestea. Mulţi iudei îl consideră chiar ca trimisul lui Dumnezeu; alţii îl denunţă că lucrează contra legilor imperiale romane. Mă revolt foarte contra acestor iudei pizmaşi. Omul acesta nu a cauzat nicio nemulţumire niciunui om, niciodată."

Textul a fost cunoscut pentru prima dată în secolul XIII iar în prezent este considerat apocrif sau chiar fals. Asemănarea pînă la identificare cu portretul lui Ili de pe tăbliţa 55 este năucitoare! Ideea coincidenţei este exclusă pentru oricine sau orice, iar informaţiile manuscrisului trebuie luate ca autentice pentru adevărata noastră istorie veche şi nu cea falsificată din manuale. În manuscrisul descoperit la Qumran şi intitulat Evanghelia esenă a păcii Ili chiar aşa le spune iudeilor:

,,eu sînt trimis de Tatăl" ceea ce dovedeşte autenticitatea informaţiilor din scrisoarea romanului Lentulus. Dar şi expresiile din text, ,,profet al Adevărului" şi ,,Fiul lui Dumnezeu" arată că personajul din scrisoare era adeptul religiei geţilor şi cunoştea foarte bine *Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii* fiindcă numai în textele sacre ale geţilor şi esenilor găsim aceste formule teologice, ele lipsind cu desăvîrşire din scriiturile mozaicilor pretins a fi revelate, adică şoptite de Întunecimea Sa Iahwe!

Într-o traducere a *Scrisorii lui Lentulus* în limba engleză, am găsit următorul paragraf care lipseşte din cele apărute în limba română: ,,în acest moment trăieşte în Iudeea, un om de o virtute unică, al cărui nume este Isus Cristos, pe care barbarii îl cinstesc ca pe un profet, dar discipolii lui din dragoste îl adoră ca pe fiul nemuritorului Dumnezeu." Dacă propoziţia ,,pe care barbarii îl cinstesc ca pe un profet" există cu adevărat în textul latin şi cel grec şi eu asta cred, atunci cei care au făcut ,,şmecheria" eliminării citatului, ştiu mult mai multe despre adevărata origine a iudeo-creştinismului şi îi ţin pe tîmpiţi tot în ceaţa revelaţiilor iudeo-sataniste. Nici Vaticanul nu s-a sfiit să dosească ceva scrisorele descoperite la Qumran motivînd că nu dau bine la urdoarea mozaică poleită ca vedenie cerească! Paragraful eliminat, menţionat mai sus, arată fără dubii că Ili/Iisus era ,,barbar", adică străin din nordul Istrului, adevărul fiind tocmai cel dezvăluit şi de tăbliţele de plumb găsite la Sinaia, dar şi de textele iudeo-creştinilor Justin Martirul şi Meliton din Sardes scrise în partea a doua a secolului II şi folosite de Eusebiu din Cezareea în *Istoria bisericească*!

Faptele povestite de scrisorile lui Lentulus şi Pilat – persoane care au trăit evenimentele pe viu ca oficiali ai imperiului roman – sînt confirmate pe deplin de informaţiile descoperite pe tăbliţele de plumb ale geţilor şi de scrierile esene *Evanghelia Păcii* şi *Cartea esenă a Învăţătorului iubirii*, dovedind autenticitatea evenimentelor istorice prezentate şi, pe cale de consecinţă, marea făcătură a ivriţilor zeloţi şi a iudeo-satanişţilor numită ca religie creştină, însă corect iudeo-creştinism.

Dar sare în ochi în cele două scrisori, descrierea personajului Iisus care nu aparţine rasei semite, autorii scoţînd în evidenţă contrastul uluitor de fizionomie dintre vorbitor şi ascultătorii iudei, iar prin aceasta se infirmă toate scrierile ,,revelate" înguste sau late, ale religiei iudeo-creştine şi implicit originile ei. Este firesc ca documentele menţionate mai sus să fie negate de către frăţia întunecaţilor Militia Crsiti, autoarea acestei monstruozităţi şi beneficiara făcăturii! Dacă pretinsul fals ar fi fost făcut de către un roman, el nu are logică fiindcă atunci nu exista iudeo-creştinism, iar dacă a fost făcut mai tîrziu chiar de către un iudeo-creştin atunci ipoteticul autor nu dă dovadă că era întreg la minte fiindcă un fals are o logică a lui şi sprijină un interes. Însă conţinutul scrisorilor tocmai distrug fundamentele dogmei iudeo-creştine, arătînd că Iisus cel din antichitate, şi nu cel născocit de către ivriţi, nu aparţinea acestui neam, ci el era venit din altă parte acolo şi a fost crucificat de către fanaticii farisei fiindcă le-a demascat făcăturile şi golăniile cu care umblau să zăpăcească lumea.

Înscrisurile amintite mai înainte nu descriu genotipul semit cu feţe întunecate, păr negru, creţ, aspru şi sîrmos, nas mare şi coroiat şi bărbi stufoase(cele două fotografii din dreapta), nici tipologia populaţiei mediteraneene, nordice ori galice, ci numai pe cea din Carpaţi, adică strămoşii noştri geţi aşa cum dovedesc şi tăbliţele ce ne dau informaţii exacte despre fizionomia lui Ili, martirul crucificat de fanaticii ivriţi farisei şi zeloţi pe care noi încă nu vrem să ni-l revendicăm cu mare respect şi pioşenie ca unul din marii martiri ai neamului mioritic. Pentru a le demasca mişelia, am pus la stînga imaginea cunoscută a lui Iisus Cristos în ipostaza de Păstor al Neamului Omenesc, unde el apare cu vestimentaţia specifică populaţiei ivrite deşi pînă pe la anii 400

el era prezentat cum se vede în fotografia de jos. Spre dreapta am pus statuia unui get aflată în prezent în Muzeul Vaticanului şi capul acestei sculpturi separat. Lîngă el am pus capul Marelui Preot al Neamului Scoborîtor din Zei, Ili aşa cum apare el pe tăbliţa 54 dovedind prin asta că românii de azi păstrează în fizionomia lor foarte mult din cea a strămoşilor noştri, falnicii geţi. Dacă născocitul ivrit Ioshua ajuns la noi ca Iisus ar fi fost semit trebuia să aibă o mutră ca a celor ce îşi spuneau ,,Beni Israel" sau ca a marelui lor plăsmuitor Josephus Flavius, ultimele două fotografii spre dreapta.

Bunul Păstor, iudeo-creştinism aşa cum şi-l imaginau ei în secolul lV cînd încă nu erau stăpînii imperiului roman. Spre dreapta, următoarea vedere este a unuia dintre cei doi însoţitori ai Sfîntului Soare din creştinismul arimin, numiţi de greci cabiri sau dendrofori. Mai departe spre dreapta este o iconiţă a geţilor cu un cabir care săvîrşeşte un ritual de purificare pentru însănătoşirea unei persoane bolnave. Practica a ajuns pînă la începutul secolului XX prin dansul căluşarilor. Cei doi bărbaţi care îl însoţesc pe călăreţ, au aceeaşi vestimentaţie ca Bunul Păstor! În margine este o carpetă oltenească de pe la anii 1890-1920 cu Pomul Vieţii pe care sînt aşezate patru păsări. Trei sînt mai mici şi seamănă foarte bine cu pasărea mică din imaginea cu Bunul Păstor, fiind situată la stînga capului, iar pasărea mai mare de pe mijlocul Pomului Vieţii sau al Cunoaşterii, este situată la dreapta capului Bunului Păstor. Poate că pasărea mică este o ciocîrlie, aşa cum a fost numit de mai multe ori Ili pe tăbliţele de plumb, iar cea mare este pasărea măiastră sau fenixul cum i-au zis pricepuţii greci.

Un alt document care confirmă informaţiile de pe tăbliţele geţilor dar şi a celor din scrisoarea menţionată este o traducere a lucrării lui J. Flavius *Istoria războiul iudeilor împotriva*

romanilor în limba rusă, făcută în secolele XI-XII şi care ne dă alte date despre moartea lui Iisus dar foarte asemănătoare cu conţinutul tăbliţelor noastre dovedind faptul că tălmăcitorii s-au folosit de unele scrieri religioase apocrife dar care sînt autentice. ,,Şi a poruncit (Pilat) să fie adus în faţa sa făcătorul de minuni. Punînd să fie cercetat a recunoscut că acesta era un binefăcător şi nu un răufăcător sau răzvrătit sau unul din cei care vrea să ia puterea şi i-a dat drumul. Şi într-adevăr i-a vindecat soţia ce îi era pe moarte. Şi s-a îndepărtat la locul său obişnuit şi faptele sale obişnuite le făcea. Cărturarii, otrăviţi de invidie, i-au dat lui Pilat 30 de talanţi pentru a-l omorî. Iar acesta luînd banii, lăsă voinţei lor executarea acestei miselii. Aceştia îl prinseră şi îl răstigniră împotriva Legii părinţilor lor... Unii susţin acum că a fost înviat, alţii că a fost furat de prieteni. Cine are dreptate nu ştiu". Tăbliţele strămoşilor noştri chiar asta spun despre soarta lui Ili, că iudeii l-au ucis din ura fără margine împotriva a tot ce nu ieşea de sub freza lor iar fapta este confirmată şi de J. Flavius. Tăbliţele 55 şi 56 spun cum Noe împreună cu ceata lui au luat trupul lui Ili l-au pus la poarta cetăţii, după ce au plătit o taxă autorităţilor romane şi l-au adus în Geţia, informaţia fiind confirmată de tălmăcirea rusă a scrierii lui J. Flavius.

Urmele adevărului istoric le mai găsim şi în scrierile talmudice din secolul I sau II care spun numai pentru luminarea lor, despre Ili sau Iisous astfel: ,,Ieshu practica vrăjitoria şi uimea pe Israel" (B. Sanhendrin 43,a, amintit de Mircea Eliade în *Istoria ideilor şi credinţelor religioase*, vol. II, pag. 305 ediţia 1992.) Chiar scrisoarea lui Lentulus spune despre iudeii pizmaşi că umblau peste tot cu pîra, acuzîndu-l pe Ili de cîte în lună şi pe pămînt, inclusiv că ar cloci ceva împotriva împăratului! Expresia ,,uimea pe Israel" arată tocmai ura şi înveninarea ce o arătau rabinii şi fariseii din Iudeea marelui preot al geţilor adeptul unei religii opuse mozaismului.

Epistola luiPavel către iudei aminteşte de locul martirajului lui Ili la 13,12: ,,De aceea şi Iisus ca să sfinţească norodul cu însăşi sîngele Său, a pătimit dincolo de poartă", adică hoţie şi făcătură toată făcută din vedenie dar ţinută ca har divin.

Grozăvia acestei crime este menţionată şi în manuscrisul descoperit la Qumran şi intitulat *Documentul sadochit*, unde la capitolul *Despre pedeapsa viitoare a celor nesupuşi*, spun despre conducătorul casei Pelag, că a fost crucificat fiindcă a pîngărit templul mozaicilor,iar prin sîngele lui s-a făcut purificare prin ispăşirea sacrilegiului după căpăţînele lor.Ambele izvoare confirmă faptul că Ili a fost victima unui act de sacrificiu ritualic al rabinilor mozaici, astfel ca prin sîngele său să fie ,,curăţat" templul Satanei de ,,pîngărirea" adusă de Marele Preot al geţilor.

Mai aduc o dovadă arheologică privind monstruozităţile numite azi ,,revelaţii" care în fapt sînt crime asupra Neamului Omenesc puse la cale de cea mai odioasă organizaţie criminală ce şi-a făcut felul printre oameni.

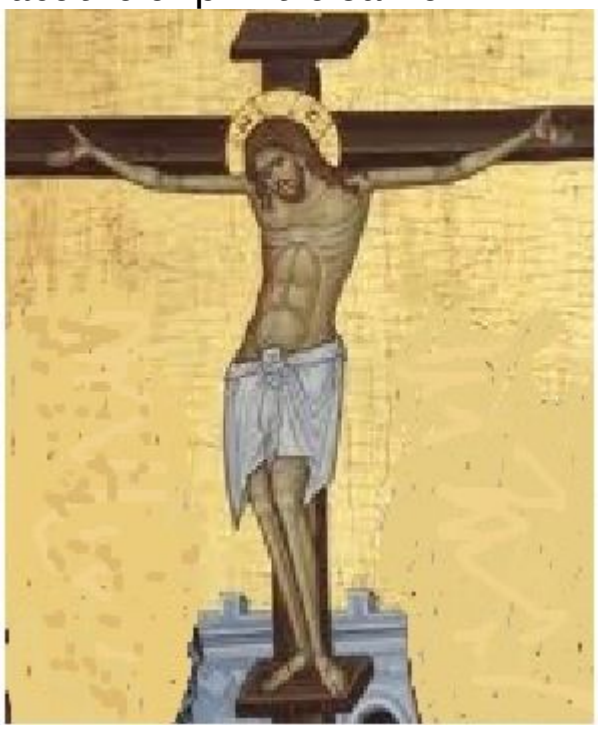

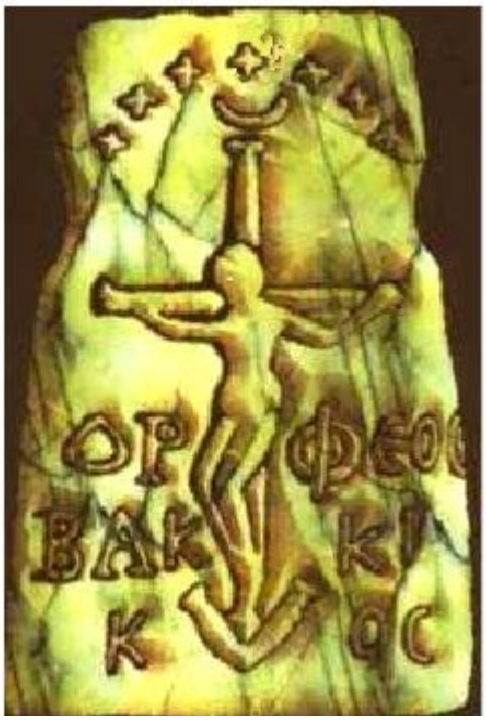

Fotografia din stînga este Iisus răstignit după hagiografia iudeo-cretină, iar cea din dreapta este cea a lui ,,Orfeu, păstorul răstignit". Deasupra crucii este o semilună, iar deasupra acesteia este crucea cu braţele egale. De-a dreapta şi de-a stînga acesteia sînt cîte trei cruci, dar răsucite puţin care seamănă cu ,,crucea sf. Andrei". Imaginea are următoarea inscripţie: OPΦEOC BAKKI(baci: şeful stînei, conducător, îndrumător) KOC(coşi: a lovi, a bate, a desprinde, a nimici), adică după

înţelegerea mioritică se tălmăceşte astfel: Orfeu, păstorul/baciul distrus/răstignit. Textul este scris în limba română veche fiindcă grecii din secolele I-II ale erei noastre ca şi cei de azi, nu folosesc litera C pentru consoana S, ci numai semnul Σ.
Amintirea laconică a existenţei lui, nu este determinată de sărăcia informaţiilor ci de cloceala ce au pus-o la cale ivriţii, romanii şi grecii să-şi însuşească înţelepciunea şi martirajul acestui om deosebit. În cazul lui Ili/Iosius, sărăcia datelor mă duce cu gîndul la potlogăria lui Herodot pusă la cale, de cinstire a grecului Pitagora şi prezentarea lui Zamolxe ca un om de nimic bun doar pentru sclavie şi incapabil să înţeleagă cum vine cu subţirimea înţelepciunii!
Informaţiile arătate mai sus coincid în cea mai mare parte cu cele furnizate de tăbliţele de plumb ale geţilor numai că aici avem şi originea lui de neam precum şi legătura care exista între strămoşii noştri şi galii sau galatii din Galatia şi Galileea iar secta esenilor din această regiune era îndrumată spiritual de marele preot get cum ne arată limpede documentele lor descoperite la Qumran, o parte făcute publice iar altele ascunse încă în arhiva secretă a Vaticanului dar şi miturile solomonarilor noştri!
A venit timpul să ştim adevărul despre aceste evenimente care sînt măsluite cu mare meşteşug de aproape 2000 de ani iar Ili să aibă dreptul la istorie şi la veşnică amintire în memoria colectivă a neamului rumun!
FILISTENII/CANAANIŢII

Cele mai vechi izvoare scrise spun că pe la anii 2000 î.e.n. neamurile khabiru – cu sensul de mercenar, confederat, asociat – erau înrolaţi ca soldaţi în armatele regilor din Larsa şi Assur. Ei apar în regiunea Asiei Mici la pragul dintre milenii şi bîntuie graniţele statelor din Sumer de la sfîrşitul mileniului III î.e.n. iar în imperiul hitit umblau creanga peste tot pe unde le pohteau inimile lor zburdalnice. Erau organizaţi în uniuni de triburi cu un conducător ales pentru meritele militare iar societatea era condusă de sfatul bătrînilor şi tagma preoţilor. În

timpul dinastiei XII(2000-1785 î.e.n.), din scrierile Egiptului rezultă că acest regat a avut legături strînse cu Fenicia şi Palestina pe care le controla militar sau se folosea de procedeul alianţelor, după cum erau vremurile şi pohtele oamenilor.

Spre mijlocul secolului XVIII î.e.n. ne spun datele istorice că hicsoşii veniţi din lumea albastră a necunoscutului, au ocupat Egiptul unde au introdus carele de luptă revărsîndu-se ca un rîu ieşit din matcă peste ţara lui Hapy. Dar unele izvoare antice ne spun că în aceeaşi perioadă de timp şi prin aceleaşi locuri cetele de sciţi şi geţi din spaţiul carpato-caspic s-ar fi pornit din nordul întunecat ca un puhoi mînat de năluci şi au ajuns pînă în ţara faraonului pe care l-au scărmănat rău.

Pentru acest secol se face prima menţionare a geţilor şi sciţilor care în preumblările lor prădalnice peste ţinuturile fără margini au ajuns şi în Egipt unde un faraon i-a aşteptat cu sabie şi ghioagă. Evenimentul este amintit de scriitorul grec Ctesias care a trăit pe la sfîrşitul secolului V î.e.n. şi ne spune că Sesostris, faraonul Egiptului s-a luptat cu Tanaus regele sciţilor. Grecii spunea Tanais fluviului Don, ori această apă curgătoare era graniţa dintre sciţi şi geţi(Gomer şi Magog) după cum scrie în Apocriful genezei care este dovedit de istorie ca text veridic ce trimite la gunoi scrisorelele mozaicilor.

Trogus Pompeius, roman trăitor prin sec. I î.e.n. spune în *Istorii filipice* că regele geţilor Tanaus a bătut pe regele egiptenilor Vesosis pe malurile Phasului (poate un braţ de vărsare al Nilului în Deltă). Istoricul grec Philon din Biblos care a trăit la începutul sec. I al erei noastre, a tradus în greacă scriere*aIstoria fenicienilor* a lui Sanchoniaton istoric fenician din sec. XII î.e.n. Informaţiile au ajuns pînă la noi prin scrierile lui Eusebiu din Cezareea ce dă şi cîteva citate din aceste texte. Fenicienii, după zicerea înţeleptului lor, au vizitat şi teritoriile noastre iar faraonul Sesostris a făcut o expediţie împotriva geţilor şi sciţilor dar datele istorice ale Egiptului antic arată că de fapt conducătorul egiptenilor s-a apărat în propria ţară de cetele de arimini venite de la Istru şi Marea Neagră să se sorească la căldura lui Ra. Legendarul istoric fenician spune că şi-a adunat întreaga învăţătură sacră din inscripţiile divine gravate pe ,,stîlpii soarelui" din templele Feniciei. Asemenea

stîlpi existau şi la curtea regelui get Aetes prin secolul XIII î.e.n. pe care erau scrise legile divine după cum ne povestesc unii scriitori antici, nenăimiţi de noi şi scăpaţi de ,,filtrul" falsificatorilor de istorii, întunecaţii din Militia Cristi. Şi latinul Valerius Flaccus ce a trăit în secolul I al erei noastre scrie în *Argonautica*: ,,Sesostris a fost cel dintîi care a venit cu război asupra geţilor, însă, înspăimîntat de înfrîngerea oştirii sale, el se întoarce repede la Teba pe ţărmul Nilului, însoţit numai de puţini ai săi." Adică eram în acele vremuri aici în jurul Carpaţilor un stat puternic şi cu pricepere în a păli vîrtos cu fierul!

În *Getica*, episcopul iudeo-creştin Iordanes ne spune la VI,47: ,,Pe cînd goţii, fiindu-le pe atunci rege Tanausis, locuiau în aceste părţi, Vesosis, regele egiptenilor, le-a declarat război. Regele goţilor Tanausis, l-a întîmpinat în luptă pe Vesosis al egiptenilor la fluviul Phasis, unde se găsesc din belşug fazanii, păsări vîndute în toată lumea pentru mesele celor puternici. Bătîndu-l straşnic l-a urmărit pînă în Egipt şi, dacă nu l-ar fi împiedicat valurile de netrecut ale fluviului Nil, precum şi întăriturile ridicate de Vesosis mai înainte împotriva etiopienilor, l-ar fi prins şi ucis pe acesta chiar în patria lui. Dar fiindcă n-a putut să-l învingă din cauza fortificaţiilor, s-a întors şi a subjugat aproape toată Asia, obligînd pe supuşi să plătească tribut scumpului lor prieten Sornus, rege al mezilor. Unii dintre ostaşii biruitori din armata sa, văzînd că provinciile supuse strălucesc prin rodnicia lor, şi-au părăsit de bună voie unităţile şi au rămas în ţinuturile Asiei".

Să adăstăm un bob zăbavă la zicerea lui Iordanes care o făcea la mijlocul secolului VI cînd întunecaţii lucrau la foc continuu pentru falsificarea istoriei geţilor şi mai ales a iudeo-creştinismului. Neicuşorul îi scoate din pălărie pe goţi şi îi pune în locul geţilor chiar dacă sursa pe care o menţionează – Trogus Pompeius – ce a scris povestea cu vreo 600 de ani înaintea lui, vorbeşte fără doar şi poate numai de geţi, goţii apărînd în unda istoriei pe la mijlocul secolului III al erei creştine. Trebuie să reţinem pentru aducerea aminte a neamului arimin că cetele de geţi şi sciţi l-au înghesuit rău pe faraon chiar în propria ţară şi

dacă nu şi-ar fi găsit salvarea în fortificaţiile din sud, făcute împotriva etiopienilor, ar fi fost căsăpit de grupurile de prădători. Ori aceste evenimente se suprapun aidoma peste perioada hicsoşilor amintită de cronicile egiptene. Ne mai spune Iordanes că o parte din oştire s-a retras şi după ce au cucerit toată Asia, unii s-au stabilit pe aceste meleaguri iar alţii în frunte cu regele lor s-au întors la baştină în Sciţia pe undeva pe malurile Donului/Tanais şi Istrului. Aici prin termenul de Sciţia folosită de Iordanes ca o noţiune generică, trebuie înţeles teritoriul de la nordul Istrului, nordul Mării Negre şi a Mării Caspice, adică teritoriile locuite de geţi şi sciţi.

Preotul sebenit Manethon scrie la porunca regelui macedonean Ptolomeu Filadelful, o istorie a Egiptului unde îi scrie pe hicsoşi ,,heka khasewet" şi ,,şasewet" cu sensul de ,,conducători din ţări străine" sau ,,regii păstori" adică ,,sciţii regali" amintiţi de Herodot, de unde grecii i-au făcut hicsoşi. În unele texte egiptene, hicsoşii apar sub numele heku Şasu iar zicerea se apropie de cuvîntul *saca* sau sacii, adicăsciţii. Capitala lor Avaris, după scrierile egiptene, se numea în limba sciţilor Spune Daba, şi chiar multe am să le spun falsificatorilor de istorii! Şi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, cuvîntul *daba*înseamnă cetate, iar *Cosmografia* Anonimului din Ravena, scriere venită din secolul VII ne spune că în Mesia Inferioară era cetatea Sacidaba*(dabă*: cetate + *saci*: popor scitic de la Pontul Euxin), aşa ca să crape de ciudă toată făloşenia istoricilor făcători de plăsmuiri sataniste, antigetice şi antiromâneşti.

În localitatea Darîn din sud-vestul Siriei s-a descoperit cetatea hicsoşilor Spune Sianu întocmai cum spune Iordanes în *Getica* că unii dintre năvălitori s-au întors din Egipt, stabilindu-se Palestina şi Asia, adică actualele teritorii din vestul Siriei şi Israel. Săpăturile arheologice făcute în ultimii 25 de ani, au scos la lumină o cetate ce ocupa o suprafaţă de 11,6 ha, situată la confluenţa rîurilor Al Rumaila şi Al Fawwar, situată cam cu 15-20 m. deasupra câmpiei pe care o domină. Zidirea cetăţii a fost datată pentru anii 1700 î.e.n. taman cum avem datele şi din izvoare epigrafice numai că pe meleagurile noastre izvorăşte peste tot numai ură şi prostie de am ajuns

dintr-un popor scoborîtor din zei, o adunătură de căcaţi cu ochi! Cetatea neamurilor arimine şi arameene mai este amintită în tăbliţele oraşului Ugarit pe la anii 1350 î.e.n. pînă la 1200 î.e.n. cînd cuibul fenician a fost distrus de invazia popoarelor Mării. Tăbliţa scrisă în akkadiană, conţine un tratat între Niqmepa şi Abdianati rege al cetăţii Sianu.

În *Samuel* 31,10 ne spun ofuscaţi ivriţii în făcăturile lor, că filistenii cei răi, după ce i-au bătu măr, ucigîndu-le căpetenia Saul: ,,au pus armele lui Saul în casa Aştartelor şi i-au atîrnat trupul pe zidurile Bet-Şanu". Cuvîntul *bet* înseamnă cetate sau casă iar textul trebuia tradus ,,cetatea Şanu" sau Şianu pe caregrecii o numeau Scithopolis, adică cetatea sciţilor şi nu a ivriţilor îmbolnăviţi de vedenii, tîmpenii şi fel de fel de făcături drăceşti. Şi Pliniu cel Bătrîn în secolul I al erei noastre spune despre cetăţileScithopolis şi Tirza în Palestina dar şi Nasaut, Romis şi Sandura în Arabia că au fost întemeiate de sciţi, adică geţii de la nordul Istrului.

Dar mai avem un alt oraş vechi de cînd lumea în Canaan întemeiat de neamurile arimine pe care pricepuţii ivriţi l-au iudaizat cînd s-au pus ei să falsifice istoria regiunii unde i-a adus nevoile din Sinai, şi de vor fi destui tîmpiţi să creadă ce au scris despre întreg neamul omenesc. Bethlehem, unde pretind iudeo-creştinii că s-a născut Iisus, este încă o dovadă de cum se poate falsifica istoria astfel ca cinstea să curgă numai prin făgaşul leprelor şi a hoţilor de meserie.

Din datele istorice găsite în culturile vecine acestei regiuni – egipteană, hitită, Mitanni, ugaritică, dar şi canaanită – ştim că prin secolele XV î.e.n. dar poate şi mai înainte, în regiune era cetatea sau oraşul Bit-Lahmi, după izvoare egiptene. Lahamu şi Lahmu era în mitologia emeş – adică nemuţul carpatin pripăşit în Ki-en-gi /Sumer – copiii primelor forme de existenţă manifestată în univers avînd ca părinţi pe Tiamat şi Abzu. Din aceşti doi fraţi, care erau în realitate două concepte teologice complementare, au apărut Anşar(cerul nemărginit, lumea din ceruri) şi Kişar (întreg pămîntul). Fiind ziditorii lumii văzute şi nevăzute, aceste două entităţi spiritual-energetice Lahamu şi Lahmu erau cinstite ca divinităţi ale fertilităţii de început ale Cerului şi Pămîntului şi cu acest cult au fost găsite în

Canaan. Venerat de canaaniţi ca Lachma, încă de la mijlocul mileniului II î.e.n., băştinaşii i-au ridicat un lăcaş de cult pe dealul localităţii, azi fiind numit după făcătura iudeo-creştină Dealul Naşterii Domnului. Documentele antice numesc cetatea ca Beit Lachama, care înseamnă ,,Casa lui Lachama", adică Templul lui Lachama fiindcă era o construcţie religioasă. Alte forme ale numelui divinităţii au fost Lahmi sau Lahmu. Prima referire la oraşul istoric Bet-Lahmi apare în scrisorile descoperite la Amarna(cca. 1400 î.e.n.), când o căpetenie egipteană care conducea Canaanul din Ierusalim şi avea mari supărări din partea populaţiei Kapiru(Kabiru) ce trăia în acest oraş şi nu dădea ascultare lui pir-o, cere stăpînului Egiptului să ia cu sabia cuibul răilor pentru a-i aduce la ascultare. În tăbliţa cu pricina, oraşul apare scris Bit-Lahmi. În*Tora* şi *Talmud* scriu ei că cetatea Bethlehem este locul de naştere pentru David şi locul unde a fost uns rege de către Samuel. Dar Lahmi era un nume purtat de bărbaţii filisteni din Gat sau Gitii cum găsim în 1*Cronici* la 20,5: ,,A mai fost o bătălie cu filistenii şi Elhanan, fiul lui Yair, a ucis pe fratele lui Goliat,Lahmi din Gat(dar în ivrită este scris Gittite, adică gititul sau getul, însă cuvîntul ,,gititul" nu apare în textul în limba română să nu se prindă vreun mioritic de hoţie). Ca să le fie întunecarea deplină, dau un citat din Al. Odobescu care a scris în *Opere*, ed. Academiei 1961, vol II, p 26 despre ,,colonii vlahi din Sinai" că ar putea veni din Tracia şi zice: ,,Altă colonie de români se află stabilită pe poala septentrională(nordică) a Olimpului, numită azi Laha... Umbriţi sub piscul măreţ al Olimpului ce se înalţă la 6000 de picioare în sus, ascuns în nouri şi în veci acoperit cu zăpadă, românii au întemeiat aici din vechime cîteva sate..." În eme-gi cuvîntul *lah* sau *laha* are sensul de a scînteia, a străluci, iar mu sau mi înseamnă faimă, familie, a da naştere, a se naşte din şi iarăşi ne trage aţa la Neamul Scoborîtor din Zei ce-şi avea baştina în Ţara Sfîntă.

Amintirea acestei divinităţi ancestrale a neamurilor carpatine o găsim şi la aryas din India undeLakshmi era soţia lui Vişnu şi avea o mare sărbătoare agrară care se ţinea în zodia Fecioarei, adică sfîrşitul lunii august fiind închinată împlinirii recoltelor

de orez şi a renaşterii alteia. Totodată ea simboliza bogăţia, norocul şi puterea de regenerarea a naturii în toate formele ei.
Kamose, ultimul pir-o al dinastiei din Teba înaintea ocupării Egiptului de către hicsoşi pe la 1750 î.e.n., îi numeşte pe cei care se odihneau de ceva vreme în Palestina şi se tot boldeau către apus, ,,Chietain de Retjenu" adică Keta sau Geta din Canaan. Această populaţie Ketain este scrisă în *Vulgata* Getaim iar în greacă Chitiim, unde particula *im* în ivrită arată pluralul, procedeu luat de la egipteni după cum se vede bine din citirea cuvintelor de mai sus. Cuvîntul *Retjenu* din egipteană poate fi citit după aşezarea vocalelor şi Retejanu iar mioriticilor cu capul pe umeri purtat pentru a gîndi cu el, le aminteşte de numele de familie Reteganu. Mai avem vîrful Peleaga din Carpaţii de miază-zi, cae este cel mai înalt din munţii Retezat. Se poate ajunge pe una din căi numită şaua Pelegii, iar ivriţii în *Facerea* 10,25 amintesc de un Peleg drept ziditor al neamului omenesc, numindu-i pe filisteni în făcătura lor şi Peleşet sauPeleşot şi dacă îndepărtăm terminaţia *ot* pentru feminin, rămîne numai *peleş,* cuvînt neaoş românesc ce are sensurile de ciucure, franjur, îndoitura de sus a pantalonilor bărbăteşti prin care se trece brăcinarul, brăcinar, şnurul care se trece pe la mijlocul cămăşii bărbăteşti naţionale, tunsoare scurtă, localitate în judeţul Prahova.
Pe o prismă descoperită în vechea cetate Lachiş locuită de filisteni şi situată în apropiere de muntele Hermon, are pe faţă alături de numele faraonului Amenhotep ll(1435-1420 î.e.n.), pe cel al zeului egiptean Ptah, cu titlul ,,du Gitti" sau Gaat. Particula *du* cred că are acelaşi sens cu *dio, die, diu, dieu*, folosite pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, care înseamnă ceresc sau sfînt, iar Gitti este chiar Gitia sauGeta, arătînd baştina carpatină a acestor pribegiţi. Tot aşa misii cînd au plecat în sud, în secolul XV î.e.n. stabilindu-se lîngă Troia, şi-au numit noua patrie Mesia sau Misia, în amintirea celei părăsite. Expresia *du Gitti* mai este amintită în textul Serabit 353. Gaat sau Gittaim a fost o cetate a filistenilor amintită în*Neemia* 11,32 şi *Samuel* 4,3, numele fiind folosit şi pentru alte locuri din vecinătate, cum ar fi Carmel Gat, deci atît un centru de putere cît şi un teritoriu mai întins care purtau acelaşi nume.

El apare şi în scrisorile descoperite la Amarna. Un gitit/giti este o persoană din Gat/Gittia, aşa cum a fost şi scornitul Goliat pe care l-a nimicit priceputul prăştier ivrit David. Tot la egipteni, neamul filistenilor mai apare scris PRST,iar dacă adăugăm vocalele între respectivele consoane avem cuvîntul ,,părăsiţi", adică chiar aşa cum erau uitaţi de cei din baştina carpatină.
Săturîndu-se găzdoaiele egiptene de atîta şedere a nepoftiţilor hicsoşi, în frunte cu pira Ahmose I(1550-1525 î.e.n.) au pus sabia pe ei alungîndu-i către răsărit iar fugarii s-au oprit în cetatea Sharuken din sud-vestul regiunii Gaza, însă după cîţiva ani au fost şi de aici îndemnaţi să fie iuţi de picior. În Gaza de azi avem oraşul Abasan-al-Kabir, astfel înveşnicindu-şi filistenii/khabirii amintirea chiar dacă ivriţii cu o ură nemărginită i-au scos din istorie. Potrivit lui Pindar, acest Kabir, al cărui nume a fost Adamas, a fost, în tradiţiile din Lemnos, primul om născut din sînul Pământului. El a fost primul bărbat, şi primul meşteşugar, fiind unul dintre cei şapte strămoşi băştinaşi autohtoni şi ziditori ai neamului omenesc.Dacă şi ivriţii ar fi făcut istoria acelor regiuni, atunci trebuia să fie păstrat în memoria colectivă şi un Al-Iahwiţ, Al-Ivrit sau Al-Satan, încă nu s-au descoperit ruinele vreunei aşezări cu aceste nume. Dar zilele nu au intrat în sac şi de nu o vor găsi arheologii, atunci sigur o vor dibui întunecaţii rabini prin revelaţii, fiindcă azi cei care pretind că au vedenii sînt duşi la balamuc. Să dau şi numele cîtorva regi hicsoşi ce au stăpînit Egiptul: Ausera Apopi, Sianu sau Keanu, Kamudi, Sakir – Har. Şi în zilele de azi, la românii din jurul Carpaţilor găsim ca nume de familie Apopi, Sianu şi Cianu, ele nefiind aduse nici de săbiile romane, dar nici de tulumbele pline de sămînţă de ,,neam ales" ale soldăţimii ivrite care – pretind ei – s-a înstăpînit pe plaiurile mioritice odată cu cotropitorii, ci neaoş băştinaşe de la zidirea lumii.
Descoperind în zilele noastre arheologii din Ierusalim că în scrierile egiptene vechi este amintită populaţia nomadă ,,khabiru", care le făcea acestora mare supărare prin prădăciuni nenumărate, năvălind mereu din est, într-un cor toţi specialiştii din frăţia lui Israel au strigat că strămoşii lor erau

acei viteji. Dar istoria ne spune că faraonul Ramses II(1301-1235 î.e.n.) a cerut regelui hitiţilor să trimită în Egipt din populaţia khabiru un grup dintre aceia care erau mari meşteri în prelucrarea fierului ca să-i înveţe meserie şi pe egipteni. Iar dacă istoria adevărată nu are nici un haz în faţa lor, atunci îi voi plesni peste bot cu istoria lor ,,revelată" în *Tora* unde la *Samuel* 13,19-22 găsim pentru luminarea noastră zicerea: ,,În toată ţara lui Israel nu se găsea nici un fierar; căci filistenii ziseră: «Să împiedicăm pe iudei să-şi facă săbii sau suliţe». Şi fiecare om din Israel se pogora la filisteni ca să-şi ascută fierul plugului, coasa, securea şi sapa, cînd se tocea sapa. Coasa, furca cu trei coarne şi securea şi ca să facă vîrf ţepuşei cu care mîna boii. Şi aşa s-a întîmplat că în ziua luptei nu era nici sabie, nici suliţă în mîinile întregului popor care era cu Saul şi Ionatan: nu avea decît Saul şi ful său Ionatan". Acesta era nivelul de civilizaţie al ivriţilor în secolul X î.e.n. chiar după scrierile lor mincinoase şi mistificatoare, nu ştiau decît să dea cu praştia şi să mulgă ţapii, pe cînd filistenii/khabiru stăpîneau prelucrarea fierului, trăiau în palate, compuneau poezii şi cîntau la hartă, toate acestea aducîndu-le ivriţilor mare venin la rînză. Şi arheologii Torei s-au apucat să sape după scriptura lor, sperînd să găsească palatul regelui de coada oii David, cu care să-i îngroape pe toţi cîrtitorii. Tot săpînd ei după punct şi virgulă cum zice la scriptură, numai hopa şi minunea, urmele unor locuinţe, dar nu de palate strălucitoare că la soare te puteai uita dar la ele ba, ci de colibe sau case foarte sărăcăcioase însă de la sfîrşitul secolului VI î.e.n. adică de pe cînd au intrat ivriţii sub stăpînirea persană, după care au început să se gudure cu mare folos pe lîngă noii stăpîni, iar unii ajungînd după mijlocul secolului V î.e.n. mercenari şi chiar considerîndu-se ei stăpîni peste egipteni şi filisteni.

Tăbliţele descoperite în situl de la Tel Amarna din Egipt, scrise pe la mijlocul secolului XIV î.e.n., ne dau indicii despre aceiaşi răuleni numiţi khabiri amintiţi în scrieri de mai multe ori astfel: ,,Domnul meu, regele, lumina cerului, să ia aminte pentru ţara lui, că aceşti khabiru sînt puternici şi porniţi împotriva noastră şi regele, domnul meu, să întindă mîna spre

mine şi să mă izbăvească din mîinile lor, astfel încît să nu ne lase acestora şi să ne pună capăt nouă...” Informaţiile arată că neamul khabirilor în secolul XIV î.e.n. năvălea din Palestina în Egipt şi lua prizonieri dintre locuitori, pe care apoi îi elibera după ce primeau răsplata cerută. Baştina arimină a kabirilor este amintită şi de numele Seuthesfolosit de geţii din Tracia, care în Egiptul stăpînit de ei vreo 150 de ani şi numiţi în texte hicsoşi, era scrisSethi şi purtat de mai mulţi pir-o.

Să mai dau un tras din *Getica* lui Iordanes de la VI, 48: ,,Pompeius Trogus spune că de la neamul sau de la numele acestora îşi trag parţii obîrşia. De aceea şi astăzi fugarii în limba scitică se numesc *parţi*(în limba română avem cuvîntul ***părţi:*** panglică împodobită cu monede de aur sau de argint legată de păr pe frunte sau la pălărie, salbă de bani, dungile colorate ale unei ţesături sau păturI, a favoriza, a proteja, a-şi alege o parte din ceva, a despărţi, a împărţi; aşa, să se ştie pentru cei cu mintea tembelă cine vorbea limba scitică) şi, răspunzînd originii lor, dintre toate neamurile Asiei ei singuri sînt armaşi şi foarte buni luptători. Cuvîntul *parţi*, care am spus că înseamnă fugari, unii i-au dat altă etimologie, spunînd că sînt numiţi parţi fiindcă au fugit de la părinţii lor. Pe acest Tanausis, rege al goţilor, după moarte, popoarele lui l-au adorat între divinităţile lor”. Schimbînd o literă, îndrăcitul prelat iudeo-creştin i-a făcut pe geţi, în goţi şi astfel istoria unui popor vechi de peste 3000 de ani, a fost ştearsă de priceputa pană satanistă! Aşa ne-au falsificat ei istoria de nu se mai ştie mare lucru de cel mai numeros popor al Europei dar şi cel mai drept şi mai viteaz, renumit pentru religiozitatea lui!

Herodot aminteşte în *Istorii* că sciţii au avut o regină de toată isprava, numită Tabiti, care după moarte a fost venerată ca o divinitate de către neamul sciţilor dar sigur ea era cunoscută şi de către geţi. Cuvîntul înseamnă tatăl cu moţ sau tatăl celor moţaţi*(ta*: tată, în text Tatăl Ceresc + *biţi:* moţ), cu referire directă la faptul că în vechime geţii şi tracii îşi purtau părul legat în creştetul capului aşa cum sînt amintiţi în *Iliada* şi cum este imortalizat centaurul Getos pe un crater

grec din secolul VII î.e.n. Iudeo-creştinii, nefiind răi de scîrbă şi meseriaşi în furtişaguri, au pus-o pe divinitatea scito-getă în rîndul sfinţilor cu nunele de Tabita la catolici şi Tavita la ortodocşi la 25 octombrie cînd se încheie anul pastoral. Atît geţii cît şi sciţii erau mari crescători de vite şi oi, iar divinitatea este o dovadă a legăturii religiilor lor.
După moartea regelui amintit de Iordanes, pe cînd bărbaţii se aflau într-o vînzoleală de prăduire pe alte meleaguri, nişte vecini au crezut de cuviinţă să-i mai uşureze pe zburdalnicii şi strîngătorii sciţi de povara prăzilor şi au năvălit asupra sălaşurilor lor. Dar mîndreţele de soaţe numite de Iordanes amazoane erau la fel de pricepute în mînuirea oalelor ca şi a săbiilor, astfel că amarnicii jefuitori au fost puşi repede pe fugă. Urmînd exemplul soţilor, ele s-au organizat în două cete, una a rămas acasă pentru a apăra plozii, glia şi avutul de pohtele celor nepoftiţi iar a doua ceată a plecat să ,,viziteze" Asia şi să ochească ce poate fi prădat făcînd primul popas în trecătoarea munţilor Caucaz spre Marea Caspică iar Iordanes ne spune la VII,51: ,,Acolo şi-au aşezat tabăra un timp amazoanele pînă ce şi-au întărit armata. Ieşind de acolo şi trecînd fluviul Ales, au supus cu acelaşi succes Armenia, Siria, Cilicia, Galatia, Pisidia şi toate ţinuturile Asiei. Apoi s-au întors către Ionia şi Eolia, le-au învins şi le-au transformat în provincii ale lor. Stăpînind acolo mai mult timp, au ridicat cetăţi şi cazărmi, cărora le-au pus numele lor...VII, 52 Astfel femeile născute în Sciţia, ajutate de întîmplare, s-au făcut stăpîne pe conducerea Asiei, pe care au păstrat-o peste 100 de ani pînă s-au întors la stînca Marpesia, despre care am vorbit mai înainte, adică la muntele Caucaz..."
În informaţiile menţionate mai sus există o realitate istorică de care noi românii habar nu avem pentru că ne căutăm ca nebunii rădăcinile prin dosurile altor seminţii. Să cercetăm o leacă în borşul vechilor egipteni şi vom găsi în dinastia XII(2000-1785 î.e.n.) trei faraoni cu numele de Sesostris dar mai avem unul în dinastiile XIII-XIV(1785-1680 î.e.n). In această perioadă se semnalează primele pătrunderi ale hicsoşilor în Delta Nilului unde ei devin stăpînii oraşului Avaris(ce apropiat este de Abaris!) iar după anul 1730 acest popor va fi neamul conducător al Egiptului de Nord cu capitala

în acelaşi oraş, faraonii de la Teba din Egiptul de Sud fiindu-le supuşi. Egiptenii nu au lăsat nici un fel de informaţii asupra hicsoşilor pentru că nu i-au avut la rînză deloc iar în alte surse este mare sărăcie, aceştia ţinînd sub control şi Egiptul de Sud între anii 1730-1580 î.e.n. Pentru a le descoperi rădăcinile hicsoşilor vom căuta tot în vechea limbă carpatină pe care o cunoaştem aşa cum o vorbea neamul nostru în mileniul lll î.e.n. şi găsim în eme-gi/sumeriană cuvîntul *hi-ig* cu sensul de oamenii falnici, strălucitori sau aprigi ca focul şi*so**ş*** cu sensul de a călări, a se cocoţa, adică falnicii călăreţi sau aprigii călăreţi. Toate izvoarele vechi vorbesc cu admiraţie despre neamurile geţilor şi sciţilor care erau neîntrecute în călărit şi în mînuitul arcului aşa cum o face şi Iordanes în textul menţionat mai sus.
Ştim că religia geţilor era monoteistă iar în Egipt a existat o reformă a faraonului Amenofis lV(Ikhunaton 1372-1354 î.e.n.) care a înlocuit politeismul străvechi al fiec[rei nome cu un cult monoteist închinat unei singure divinităţi solare. După moartea faraonului s-a revenit la vechile tradiţii dar urmele cultului monoteist nu au dispărut pentru că în mormîntul faraonului Sethi l(1312-1298 î.e.n.) pe perete sînt pictaţi doi îngeri cu culoare alb-albastră care stau faţă în faţă. Aceste imagini nu se mai găsesc şi în alte temple iar pe un papirus datat în anul 1283 î.e.n, în timpul domniei lui Ramses ll(1301-1235 î.e.n.) deasupra mumiei mortului stă un înger în poziţie orizontală care ţine în mînă roata vieţii sau roata destinului. Imaginea este identică cu cea de pe tăbliţa 11 iar îngerul are barbă tunsă scurt, ori se ştie că egiptenii nu purtau asemenea podoabă, aceasta fiind specifică geţilor. Informaţiile dovedesc fără putinţă de tăgadă că între cultura egipteană şi cea a geţilor au existat legături directe şi numeroase pentru că egiptenii nu puteau accepta în religia lor elemente atît de importante din religia geţilor dacă aceste popoare nu se cunoşteau bine şi nu aveau moduri de gîndire compatibile. Ca dovadă arheologică este ,,ochiul interior" de pe coiful descoperit la Coţofeneşti datat în secolul Vll î.e.n., simbol religios care se găseşte pe pereţii multor temple din Egipt. Izvoarele greceşti ne spun că Orfeu care ar fi trăit înainte de războiul Troiei, ar fi adăstat ceva vreme în această ţară să-şi hrănească

glagoria din preaplinul înţelepciunii egiptenilor iar despre Zamolxe sau Abaris ştim sigur de pe tăbliţele de plumb că a fost în această ţară împreună cu scitul Ili şi pişicherul de Pitagora care i-a făcut numai necazuri.
În începuturile civilizaţiei greceşti se găseşte şi informaţia privitoare la ***Cărţile Misilor*** care cuprindeau istoria şi credinţele lor fiind prima religie din istoria lumii ce are o carte sacră şi iarăşi ei ne vorbesc de texte scrise ca să facă în ciudă tîmpiţilor! Puntea de legătură între cele două culturi, cea carpatină şi cea egipteană a fost ţinutul Canaan după zicerea ivrită sau Palestina după greci şi romani, locuit de neamuri mioritice numite de greci filisteni iar de ivriţi, cu numele canaaniţi. *Canaan* în vechea limbă a strămoşilor noştri are sensul de colonia/comunitatea de pe pămîntul Domnului(*ca*: casă, colonie, oraş + *na:* răzor, strat, a pregăti, loc, tămîie + *an:* cel din ceruri, Creator) sau casa neamul ales de Dumnezeu. Şi Iordanes ne-a lăsat mărturie că prin acele ţinuturi s-au lăsat ademeniţi de belşugul locului o parte dintre prădătorii care au ,,vizitat" Egiptul prin secolul XVlll î.e.n.
Chiar cuvîntul Palestina care arată numele regiunii în greacă, vine de la numele populaţiei arimine/getice ce s-a stabilit pe aceste meleaguri în vremuri pe care încă nu le putem pune pe răbojul timpului cu precizie, cuvîntul înseamnînd ceata de îngeri, sau neamul zămislit din îngeri(*polei*: îngeri, fiinţe cereşti din basmele româneşti + *stina*: stână, locul unde se adună oile şi ciobanii). Are această realitate istorică vreo legătură cu născocirea ivriţilor privind originea uriaşilor, îi întreb pe ei aşa, poate le mai iese din cap vreo vedenie să ne lumineze?
Ivriţii, cînd s-au pus pe născocit povestioarele lor pline de furtişaguri, trăsnăi şi minciuni puhoi, numite *Tora* şi *Talmud*, au preluat o parte din cultura religioasă a filistenilor pentru că ei erau băştinaşi şi aveau un mod de viaţă mult superior acestor cete de hoţomani sălbatici. Dar s-au mai înfruptat vîrtos din marea cultură egipteană, adăpîndu-se ca nişte pisoi morocănoşi şi din cultura persanilor zoroaştri pe unde i-a purtat necazul sau chemarea cîştigului. Ceea ce ne-a fost servit ca fiind ,,vedenii şi proorociri ivrite", au începuturile

pe la mijlocul secolului V î.e.n. dar cea mai mare parte a ticluirilor sînt sigur făcute în secolele lll î.e.n - l e.n. cînd le-a sărit rău capsa a revelaţie, adică a minciună deşănţată şi obraznică.
Textele cunoscute în prezent sînt redactate după anul 90 al erei noastre cînd şi-au canonizat scriiturile prin adunarea de la Jamnia, dar sigur au mai umblat cu melesteul prin ele multă vreme după această dată. Dacă au curajul să se mai maimuţărească cu aceste nemernicii, îi poftesc pe întunecaţi să citească *Apocriful Genezei* descoperit la Qumran în anul 1947 care le demască toată făcătura lor drăcească. Şi mai sînt documentele descoperite în acelaşi loc, pe care **şă**rp**ă**ria de la Vatican le-a pus la poprea**l**ă pentru că nu dau bine la scornitura ,,poporului ales" adică poporul ivrit cu care aceşti făcători de monstruozităţi criminale, au robit minţile goimilor cap de lut şi acela blindat cu plumb, timp de peste 1600 de ani. Să mergem a cerceta şi judeca zicerile lor dar după mintea noastră şi informaţiile pe care le avem astăzi despre mincinoasele revelaţii.
Ne spun necinstiţii ivriţi în scriitura prea sfîntă şi plină de revelaţii mincinoase *Tora*, în *Facerea* 10,6, că fiul lui Noe, Ham a avut ca urmaşi direcţi pe Cuş(Sudan), Miţraim(Egipt), Put şi Canaan(Palestina). Iar la 10,14 spune despre Miţraim că a avut urmaşi – copii – mai multe neamuri printre care filistenii şi caftoriţii din insula Cipru. Aceste informaţii dovedesc fără putinţă de tăgadă, faptul că ticluitorii de istorii revelate şi adevăruri sacre, cunoşteau foarte bine istoria şi realităţile regiunii, dar le-au falsificat cu bună **ş**tiinţă numai spre folosul lor.
Pentru a ne dezmetici puţin din această sminteală, să încercăm a face ceva lumină în întunecimile lor. Se ştia limpede atunci prin secolele V-ll î.e.n. cînd ei încep să-şi încropească conceptele religioase iar din secolul ll î.e.n. cînd plesnesc în soare scrierile apocaliptice, că filistenii şi egiptenii veneau din acelaşi neam. Ivriţii spun în textele de mai sus că filistenii şi canaaniţii erau rude foarte apropiate, iar în prezent, bazîndu-se pe acest şiretlic – cea mai nobilă trăsătura de caracter a ivriţilor cum spunea cu mîndrie Ioshua Ben

Matityahu(Josephus Flavius) în scrierile sale – arheologii Torei,pretind că de fapt canaaniţii erau de neam semit, spunînd că toate ruinele descoperite pe fostul teritoriu al Palestinei din secolele XI-IX î.e.n. ar aparţine numai construcţiilor realizate de ivriţi. Ori ei nu aveau habar de felul cum se construieşte, neştiind să dea cu dalta sau cu toporul ci numai cu ghioaga şi praştia, aşa cum o dovedeşte cu prisosinţă zidirea templului de către Solomon care a chemat meşteri fenicieni. Aceste construcţii care fac astăzi obiectul mîndriei arheologilor din Israel, au fost ridicate de egipteni care au controlat multă vreme Palestina, iar o parte dintre ele au fost realizate de către filisteni care sînt şi ziditorii Ierusalimului.

Prima migrarea geţilor şi sciţilor sau cimerienilor în sud pînă în Egipt a avut loc masiv aşa cum am arătat mai înainte, pe la anul 1750 î.e.n. iar o parte dintre ei s-au stabilit în Palestina după ce s-au întors din ţara cotropită cum spune Iordanes. A doua aşezare a geţilor şi sciţilor pe teritoriul Palestinei, – cea a amazoanelor după legendă – s-a făcut pe la anii 1645 î.e.n. cînd s-a produs erupţia vulcanului din insula Santorini iar Europa a cunoscut o răcire puternică a climei timp de peste 10 ani afectînd grav viaţa oamenilor. Amintirea acestui dezastru climatic, este păstrată în mitologia mioritică prin următoarea zicere.

Sfintul Mihail în mitologia noastră populară, purta pe umeri soarele şi luna iar printre alte îndatoriri cereşti, trebuia să o ţină în botniţă pe Mamarca, mama dracilor. Aceasta prin răsuflarea ei, aducea cele mai cumplite geruri, transformînd pămîntul într-un sloi de gheaţă şi distrugînd viaţa sfîntă a oamenilor. Păstrarea acestei realităţi într-o fărîmă de mit, arată că noi ne-am ţinut toriştea dintotdeauna şi chiar dacă unii au plecat mînaţi de vremuri, alţii au rămas agăţaţi de glie pentru că aveau datoria sacră faţă de Sîntu să apere ţara sfîntă.

Pentru a-şi salva viaţa şi turmele de animale care erau sursa lor de bogăţie, singura soluţie pentru aceste neamuri de păstori a fost să-şi i-a zborul către ţări mai calde şi să coboare către sud. Aceste populaţii sînt menţionate în tăbliţele hitite şi sub numele de mosca, kaska, geska şi khabiru sau habiru.

RegatulMasa sau Misia fondat de geţi în secolul XVll î.e.n. este menţionat şi în documentele imperiului neo-hitit(1450 – 1200 î.e.n.). în partea vestică, în vecinătatea Troiei. În *Tora* este menţionat cu numele de Maş sau Meşec. Kaska sau kasii au întemeiat un puternic imperiu în teritoriul dintre Tigru şi Eufrat în secolul XVl î.e.n. care a dăinuit mai bine de 500 de ani iar geska sau gesii, adică geţii din Asia Mică era un alt nume pentru kaska dar şi al cabirilor stabiliţi în Canaan şi mai în nord pe lîngă hitiţi, după ce şi-au isprăvit ,,treburile" prin Egipt. În scrierea emeş, terminaţia *gesi*(*ge*: nobil, pămînt + *ti* : neam, colectivitate) apare la multe nume de persoane şi divinităţi avînd sensul de ,,neam ales" sau ,,pământ sfînt".
O scrisoare din timpul faraonului Ramses ll(1301-1235) către regele hitiţilor îi cere acestuia să-i trimită meşteri pricepuţi în prelucrarea fierului, pe numiţii cabiru şi nu ivritu sau pîrlitu, pentru că această populaţie era singura ce stăpînea la acea vreme tainele prelucrării fierului, descoperire ce a schimbat soarta omenirii.
La sfîrşitul secolului Xlll î.e.n. canaaniţii după zicerea iudeilor şi cabiru după zicerea lor neaoşă mioritică erau cunoscuţi că întrebuinţau fierul în construcţia carelor lor de luptă. Ori istoria ne spune că în regiune, singurii care ştiau meşteşugul prelucrării fierului, după documentele hitite şi egiptene eraucabirii iar ivriţii i-au numit canaaniţi după teritoriul pe care îl stăpîneau, deci ei erau un singur popor numit în două feluri după năravul celor care au scris despre ei. Tot croncile hitite îi amintesc pe tăbliţele lor şi ne spun că de pe meleagurile Asiei Mici în bătălia de la Kadeş dată în anul 1296 î.e.n. în armata hitită au fost chemate şi trupe ale populaţie seminomade habiru scrisă după fonetica limbii hitite dar grecii îi menţionează cu numele de kabiri sau kalibi.
În scrierea *Dionysos,* autorul Nonus Panopolitanul, povestind despre războiul pregătit de Cybele din Frigia împotriva indienilor şi care era condus de Dionysos, spune că primii soldaţi chemaţi la oştire au fost cabirii: ,,Mai întîi din stînca abruptă şi scăpărătoare de foc a Lemnosului, făuri furtunoasă armă, aproape cu un molift mistic din Samos, doi cabiri, fii ai lui Hefaistos, avînd numele de familiei al mumei

lor, pe care Cabiro din Tracia îi născu mai înainte, cerescului făurar, adică pe Alcon şi Eurymedon, măiestru în fierărie". În insula Lemnos, cabirii erau socotiţi ca fiii lui Hefaistos şi a zeiţei Cabiro, şi purtau epitetul de purtători de cleşte, adică meşteri făurari.
Strabon în *Geografia,* spune despre cabiri următoarele: ,,Sînt unii, care susţin că provin din Ida, alţii că s-au stabilit acolo; dar toţi ne asigură că ei sînt cei care au lucrat pentru prima oară fierul în multele Ida; toţi sînt nişte vrăjitori întrebuinţaţi în serviciul mumei-zeilor şi avînd reşedinţa lor în Frigia, în jurul Idei".
Pausanias în *Descrierea Greciei* spune că ţinutul Pergamului era consacrat cabirilor iar religia acestor divinităţi s-a născut prima dată în sînul populaţiei pelasge.
Şi Herodot în *Istorii* confirmă această zicere astfel: ,,Cel ce este iniţiat în misterele cabirilor, pe care le celebrează samothracienii, primindu-le şi dînşii de la pelasgi, acela pricepe ceea ce zic". Aşa e coane Herodote, şi eu am priceput ce ai zis numai că pe plaiurile noastre mioritice priceperea este un lucru rar!
Tot la vremurile foarte îndepărtate se referă şi scriitorul roman Servius care în lucrarea *Aeneidas*spune că zeii aduşi de Enea în Italia după ce Troia a fost distrusă de greci pe la mijlocul secolului Xll î.e.n. erau din lemn sau de marmură purtînd ca şi iniţiaţii în misterele Samothracei, un fel de panglică în jurul capului.
Faraonul Egiptului Şeşonk I (950 î.e.n. – 929 î.e.n.) a întreprins o campanie în nordul Iudeei împotriva filistenilor (în timpul pretinsei domnii a faimosului Solomon, după *Făcă-Tora*), însă nici nu-i aminteşte pe ivriţi ca trăitori pe acele meleaguri. Soldaţii filisteni sînt prezentaţi în imaginile lăsate pe un monument executat la porunca faraonului, purtînd pe cap un fel de bentiţă cu pene, corpul era acoperit de o platoşă uşoară din piele, purtau un scut rotund şi mic iar ca armă de atac foloseau o sabie ce se îngustează către vîrf. Adică divinităţile cabire cît şi iniţiaţii în aceste mistere purtau pe cap această bentiţă ca simbol al poporului zămislit de Creator prin neamul arimaspilor, la fel cum se vede la Zamolxe şi la martirizatul get

Ili de către şleahta de rabini turbaţi din Ierusalim. Şi dacă egiptenii se războiau în draci cu înrăiţii filisteni, vin şi îi întreb pe ivriţii care se fălesc de le-a ajuns gura pînă la urechi: unde era faimosul lor rege Solomon şi toată fala lui de o para chioară, dacă izvoarele istorice îi prezintă în acele locuri şi acele vremuri, pe filisteni şi nici urmă sau miros de ivriţi pîrliţi şi născociţi după atîtea secole?

Diodor din Sicilia în *Biblioteca istorică* amintindu-l pe istoricul Efor ce a trăit în secolul IV î.e.n. scrie: ,,Sînt alţii, şi printre aceştia este şi Efor, care povesteşte că dactilii ideeni locuiau împrejurul muntelui Ida din Frigia şi că trecură în Europa cu Minos... Fiindcă se arătase ca autori ai unei binefaceri foarte mari către neamul omenesc(descoperirea prelucrării fierului), ei primiră onoruri nemuritoare". Numai că unii dintre aceşti beneficiari ai descoperii lor – ivriţii, grecii şi unii latini – le-au falsificat în totalitate istoria spre a le fi numai lor de folos. Căcărania ivrită este sfîntă şi slăvită!

În *Geneza* găsim această realitate istorică despre cabiri dar scrisă după gustul ivriţilor la ,,4,22 Ţila, de partea ei, a născut şi ea pe Tubal-Cain, **făuritorul tuturor uneltelor de aramă şi de fier...**" În română cuvîntul *tîlă* înseamnă întîlnire dar mai avem şi prenumele Tilia. Ţila a fost soţia lui Lameh, urmaşul lui Cain prin Irad, Mehuiael, Metusael care era tatăl lui Lameh. Acesta mai avea o soţie Ada, nume getic care a fost descoperit pe unele fragmente de ceramică din Ardeal. Tubal sau Tabal este un stat menţionat de documentele asiriene în secolul VII î.e.n. locuit de către sciţi sau sabei, deci populaţie getică. La mijlocul secolului VI î.e.n. Zamolxe în drumul lui spre Egipt găseşte un grup de cabiri în insula Samos care mustea de credinţă în religia crucii cu care a stat la un pocal de vorbă, scriind păţania pe o tăbliţă de plumb după ce s-a întors la baştina sa Getia spre a fi mărturie neamului ce va să vină, numai că aceşti urmaşi au mintea scurtă şi ţinută tot în proptele de fel de fel de pui de lele.

Trebuie reţinut acest adevăr zguduitor pentru pretinsa istorie revelată numai ivriţilor de către Iahwe cel întunecat; facerea lumii şi a neamului omenesc după minciuna lor începe în secolul XIII î.e.n. aşa cum arată textul de

mai sus, pentru că atunci au descoperit strămoşii noştri prelucrarea fierului!!!
În Asia Mică, spune Homer, frigienii de neam trac i-au înlocuit repede pe hitiţi după prăbuşirea puterii acestora datorată migraţiei ,,popoarelor mării" de la sfîrşitul secolului Xlll î.e.n., devenind puterea dominantă, iar Palestina care a fost disputată între cele două imperii, hitit şi egiptean a rămas a faraonilor după ce statul hitit a dispărut din istorie.
În poemul *Argonautice,* Valerius Flaccus(45-90 e.n.) dă amănunte despre expediţia argonauţilor în ţinutul hiperboreenilor/geţilor precizînd că pe porţile strălucitului templu din cetatea lui Aetes era scris ,,cum mai întîi regele Sesostris, a dus războaie împotriva geţilor". Trebuie să fii nebun să poţi crede că anticii greci şi romani şi chiar mai înainte fenicienii au luat-o razna şi într-o veselie şi prosternare fără margini faţă de geţi, le-au făcut o cîntare de să le meargă vestea peste şapte mări şi ţări şi peste veşnicia vremurilor! Mai spun ei că această povestioară a ciondănelii geţilor cu egiptenii era scrisă pe poarta templului din cetatea getului Aetes, adică să ne crăcănăm înţelegerea pe deplin, în acele vremuri – prin secolul Xll î.e.n. – neamul nostru mioritic **ştia să** scrie iar majoritatea dintre ei aveau acest năravul scrisului şi cititului, altfel nu găsim rostul menţionării. La templu veneau toţi muritorii în anumite sărbători iar memoria strămoşilor era cea mai vie în acel loc.
Tragicianul grec Euripide ce a trăit în secolul V î.e.n., în piesa *Medeea*, spune că eroina era fiica lui Aetes, regele Colhidei, ea se îndrăgosteşte de Iason, hoţomanul lînei de aur şi pleacă cu el în Grecia. Şi alţi scriitori vechi eleni spun că la nord de Istru este muntele Caucaz unde s-a petrecut hoţia cu lîna de aur, pentru că aici se folosea ca procedeu de a scoate firele mici de aur din apa rîurilor prin aşezarea unei piei de oaie pe fundul apei. După un timp ea se punea pe un copac şi după ce se usca, firele de aur se scuturau cu grijă. Grecii cînd au văzut asemenea minune li s-au umflat ochii cît cepele de uimire. Iar românii mai păstrează amintirea acelor vremuri prin numele de familie Colha şi Culha.

Diodor din Sicilia în scrierea *Biblioteca istorică*, Cartea lll, LX ne prezintă o legendă a lui Atlas astfel: ,,După moartea lui Hyperion – se povesteşte – fiii lui Uranos şi-au împărţit între ei domnia. Cei mai vestiţi au fost Atlas şi Cronos, Atlas a primit domnia de lîngă Ocean, iar oamenilor de pe acele meleaguri li s-a spus atlanţi. Atlas şi-a dat numele său şi celui mai înalt munte din ţara sa. Se mai spune despre el că ar fi cunoscut cu deamănuntul legile mişcărilor cereşti, împărtăşind oamenilor şi teoria formei sferice; de aici vine legenda că Atlas duce pe umerii săi pămîntul. Şi, în această formă închipuită, în care mitologia ne înfăţişează reprezentarea globului ceresc, Atlas avea mai mulţi fii, dintre care unul, Hesperos, se deosebea prin evlavia lui, prin sîmţămîntul de dreptate faţă de supuşi şi prin acela al omeniei. CîndvaHesperos – urcîndu-se pe vîrful muntelui Atlas, ca să observe astrele – ar fi fost răpit de furtuni dezlănţuite pe neaşteptate şi a dispărut de pe faţa pămîntului. Poporul hotărînd să i se dea cinstire vrednice de un zeu, i-a fost dăruit celui mai strălucitor astru de pe cer numele său... Atlas avu şapte fiice, cărora – după numele lui – li s-a dat un nume comun, Atlantide... Au fost aşezate pe cer şi au primit numele de Pleiade.” Diodor în altă parte a scrierii numeşte Marea Neagră cu cuvîntul Ocean, iar Atlas primind domnia lîngă Ocean, era în fapt regele torişteimioritice de la Tisa pînă la Don. Din aceste ţinuturi înnegurate de uitare şi răutatea oamenilor, s-au bulucit către miază-zi roiuri de urdii zburdalnice şi prădalnice iar isprăvile lor se găsesc în mulţimi de legende păstrate în scrierile anticilor. Găsim nişte informaţii în *Istorii feniciene*,venite de la Philon(64-141) despre regatul lui Atlas ce a fost vatra migraţiei către Egipt, care ne scrie despre fratele regelui aşa: ,,Şi Cronos – Amon – mergînd în ţinutul dinspre miazăzi, a dat întregul Egipt zeului Taaut, pentru a fi regatul său. Toate lucrurile acestea au fost consemnate pentru prima oară de cei Şapte Fii ai lui Sedek, cabirii împreună cu cel de-al optulea frate al lor, Asclepios, după porunca zeului Taaut”. Ori Taaut este divinitatea Thot cum au numit-o grecii sauDahauti cum apare în scrierile de început ale egiptenilor, deci aceste date şi fapte ne arată cu cilizaţia egipteană îşi are rădăcinile în

Carpaţi nu numai ca neam dar şi ca spiritualitate, ca să audă toţi furii şi întunecaţii pământului.
Revin iarăşi la textul ivrit şi găsim în *Geneza* la 9,12 amintit pentru prima dată pretinsul legământ făcut de Dumnezeu dar nu cu neamul lor, pentru că nu exista în acele vremuri, ci cu întregul neam omenesc dar mai ales cu întreaga suflare de pe suprafaţa pământului: ,,Şi Dumnezeu a zis: «Iată semnul legământului pe care-l fac intre mine şi voi, şi între toate vieţuitoarele care sînt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci; 9,13 curcubeul meu pe care l-am aşezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre mine şi pământ»".
În *Cartea lui Enoh* varianta slavonă Belgrad la capitolul 12 avem descrierea însoţitorilor solari astfel: ,,Am observat apoi alte două făpturi ale Soarelui... avînd cap de crocodil şi picioare şi coadă de leu, seamănă cu un curcubeu cu nuanţe violete..."
Solomonarii noştri conduceau prin ceruri tot nişte balauri care uneori semănau cu curcubeul cînd aduceau ploi ce binecuvîntau pământul,
Tăbliţa de bronz descoperită la Polovragi unde era un mare centru religios al geţilor, ne prezintă vasul cunoaşterii şi al apei vieţii încadrat într-un curcubeu. În mitologia mioritică se spune despre curcubeu că este unirea dintre cer şi pământ iar cele şapte culori ale curcubeului sunt culorile Muntelui Meru(Moraru din Bucegi) care este centrul lumii. În iconografia creştină Iisus tronează în mijlocul uni curcubeu şi nu al unui foc ieşit de sub talpa iadului aşa cum apare Iahwe. Scrierea lui Platon *Viziunea lui Er* ne arată acelaşi fenomen legat de urcarea sufletului la cer care a ajuns într-un loc unde se vedea o lumină ce se întindea de sus, şi era ca o coloană ce cuprindea întregul cer şi pământ cu o culoare asemănătoare cu cea a curcubeului dar mult mai strălucitoare şi mai pură. Dar scrierea filozofului grec a fost influenţată de scrierile lui Abaris/Zamolxe pe care elenul spune că le-a studiat în Grecia în juneţea lui cu mare priinţă!
Dacă i-am acuza de hoţie pe ivriţi ar fi prea puţin pentru fapta lor ce nu are seamăn în istoria omenirii pentru că mozaicii fac numai ce trebuie şi spun numai adevărul, iar cei care le dovedesc minciunile şi nelegiuirile sînt antisemiţi!

Pe la începutul secolului lV î.e.n. au înnebunit ei toţi după atîta supt la ţîţa Satanei şi au început să se maimuţărească cu tăierea împrejur că ar fi singurii aleşi de tartorul lor Iahwiţă cu corniţe ce trebuie să călărească şi tîlhărească toată lumea. Este foarte important pentru înţelegerea istoriei acestor ţinuturi să spun că nici hitiţii care au dăinuit ca stat pînă către mijlocul secolului Xll î.e.n. dar nici egiptenii nu-i amintesc pe ivriţi în izvoarele lor dar cabirii şi/sau filistenii/canaaniţi se găsesc menţionaţi sute de ani în ambele surse pînă în secolul l al erei noastre!
Avraam împreună cu familia lui de coate-goale vine în Palestina în prima parte a secolului Xl unde cere permisiunea conducătorului Abimelec să se aşeze în ţară pentru o vreme şi face un legămînt de credinţă cu el. ,,21,34 Avraam a locuit multă vreme ca străin în ţara filistenilor...” Dar şi peste acest ţinut s-a abătut seceta iar veneticul Avraam a plecat în Egipt pentru a-şi salva viaţa şi turmele de animale. După zece ani se întoarce din Egipt şi moare fiind înmormîntat pe un pămînt cumpărat de la un băştinaş hitit. Urmaşii lui trăiesc în pace tot împreună cu populaţiile din Palestina formate din hititţi, heviţi, iebusiţi, filisteni şi alte seminţii, menţinîndu-şi statutul de străini. Dar cum vremurile erau deasupra oamenilor, s-a întîmplat că: 26,1 ,,În ţară a venit o foamete, afară de foametea dintîi, care fusese pe vremea lui Avraam,... 26,20 Robii lui Isaac au mai săpat în vale şi au dat acolo peste o fîntînă cu apă de izvor. Păstorii din Gherar(în română cuvîntul *gherar*: luna ianuarie; *ghera*: a zgîrîia, a scurma; Ghelar: localitate în judeţul Hunedoara) s-au certat cu păstorii lui Isaac zicînd: «Apa este a noastră». Şi au pus fîntînii numele de Esec, pentru că se certaseră cu ei. 26,21 Apoi au săpat o altă fîntînă pentru care iar au făcut gîlceavă, de aceea au numit-oSitna(Sitna este un pîrîu ce curge la marginea de est a municipiului Botoşani). Isaac s-a dus la Abimelec(*abii* erau un neam al geţilor + *melec*: înger; în aramaică ,,melec” este rege) – împăratul filistenilor la Gherar... 26,26 Abimelec a venit din Gherar la el cu prietenul său Ahuzat(Ahuzan este în Cartea lui Enoh, locul sau ţara unde acesta s-a înălţat la cer), şi cu Picolo, căpetenia oştirii sale(*picula*: fluier şi picular: păcurar). 26,28 ...Să fie un jurămînt între noi şi tine şi o să facem un legămînt cu tine. 26,29 Anume, jură că nu ne vei face nici

un rău, după cum nici noi nu ne-am atins de tine, ci ţi-am făcut numai bine şi te-am lăsat să pleci în pace". Trebuie reţinut acest aspect al relaţiilor între filisteni, singurii amintiţi în *Tora* şi *Talmud* timp de peste 600 de ani ca băştinaşi ai Canaanului/Palestinei, şi ivriţii venetici care nu se ruşinau să-i păcălească şi să le aducă pe cap numai rele şi belele. Să continui cu *Geneza* la ,,38,1 În vremea aceea Iuda(fratele lui Iosif pe care-l vîndu-se madianiţilor iar aceştia l-au vîndut în Egipt) a părăsit pe fraţii săi şi a tras la un om din Adulam, numitHira(în limba română cuvîntul *hîră*: ceartă, neînţelegere, tuse rea, mătreaţă, boală de piele). 38,2 Acolo Iuda a văzut pe fata unui canaanit numit **Ş**ua(braţ, proprietate), a luat-o de nevastă şi s-a culcat cu ea. 38,3 Ea a rămas însărcinată şi a născut un fiu pe care l-a numit Er". Dacă ei scriu că filistenii din Gherar(sau poate Ghelar) erau conduşi de Abimelec, numele conducătorului înseamnă chiar regele abilor cum am arătat mai sus, populaţie amintită de Homer în *Iliada*, care locuia la nord de Istru. Adică filistenii erau chiar nişte abi din nordul Istrului stabiliţi în Canaan(Pămîntul Neamului Ales de Creator) împreună cu alte seminţii arimine dar cu mult înaintea ivriţilor care s-au iţit în răbojul istoriei către sfîrşitul secolului V î.e.n.! Filon, rabinul din Alexandria în *Comentariu alegoric* cînd îl acuză pe Platon că a furat toată înţelepciunea din învăţăturile lui Moşe, spune despre *Viziunea lui Er* că este dovada de netăgăduit a tîlhăriei. Ştim că totdeauna hoţul strigă hoţii! El spune că în ivrită cuvîntul *er* înseamnă piele, de unde în scrierea grecului, autorul viziunii era îmbrăcat în veşminte de piele. Aiureli ivrite şi afurisite!

Cuvîntul a ajuns în ivrită, ca alte cîteva sute de cuvinte, din limba vorbită de canaaniţi sau filisteni, adică geţii pripăşiţi în Palestina prin secolul XVII î.e.n. şi următoarele. În limba română cuvîntul ir: alifie, pomadă iar iră: blană de animal rasă de păr. În emegi ira: alifie bine amestecată, divinitate a morţii şi ir: lamentaţie, rugăciune, a plînge, a conduce, a călători înainte. Scrierea lui Platon are ca subiect viziunea unui mort adus de pe cîmpul de luptă pentru a fi incinerat şi după perioada de doliu el este pus pe rug dar în acel moment se trezeşte. Constată că rănile îi sînt vindecate şi povesteşte cum în acest timp el s-a

înălţat la ceruri şi s-a întors pe pământ pentru a le vesti celor rămaşi ce a văzut acolo. Subiectul este asemănător cu cel din *Cartea lui Eno,* cînd acesta a fost luat de Dumnezeu la cer unde a scris ***Cărţile Sfinte***, a fost îmbrăcat cu veşmînt de slavă şi trimis înapoi să ducă aceste scrieri neamului său şi din nou luat definitiv în ceruri. Personajul lui Platon era, folosind metafora cu alifia, strălucitor ca aceasta nu înveşmîntat cu o poaşcă de piele ca un sălbatic cum spune pretinsul înţelept hoţoman ivrit.
În *Facerea* la 15,20 pretind ei, că Iahwe le-a promis toate ţinuturile Canaanului printre care şi cel locuit de refaimi. Terminaţia *im,* arată pluralul, deci tribul se numea Refa după zicerea şi scriitura lor. Noi încă mai avem amintirea acestui neam arimin în numele localităţii Rafa din judeţul Vrancea iar Carpaţii au fost numiţi de latini şi munţii Rifa. Chiar dacă populaţia a fost iudaizată de către ivriţi în secolele II-I î.e.n., baştina lor este prezentă şi azi prin numele oraşului Rafah din Palestina
Să merg mai departe pentru a-i descoperi pe filisteni în scriitura plăsmuitorilor ivriţi unde îi găsim în*Exodul* ,,13,17 După ce a lăsat Faraon pe popor să plece, Elohim nu l-a dus pe drumul care dă în ţara Filistenilor...(Fecioraşii lui Iahwiţă au fost duşi în pustiu să se prăpădească generaţiile care în ţara egiptenilor s-au dat numai după religia acestora după cum spune Iosua la 5,2.) 23,28 Voi trimite viespile bondăreşti înaintea ta, şi voi izgoni dinaintea ta pe heviti, canaaniţi şi hetiţi.... (Pasămite aceste viespi bondăreşti erau mai rele decît avioanele de bombardament din zilele noastre) 23,31 Îţi voi întinde hotarele de la Marea Roşie pînă la Marea Filistenilor şi de la pustie pînă la rîu".Fanaticii mozaici susţin că prin ,,rîu" trebuie să înţelegem fluviul Eufrat ce curge la peste 200 de km. de Palestina, adică pe ei Iahwiţă vroia să-i crăcăneze peste tot pămîntul pe care şi-l întindeau ca o praştie. Dardescrierea este una geografică, adică est – Marea Roşie; vest – Marea filistenilor pe care noi o ştim că este Marea Mediterană; sud – pustiul care duce în Egipt iar nord ,,rîu", adică rîul Iordan de la izvoare pînă la vărsare în Marea Roşie. Acest teritoriu pe care neamul lor de prădători pretind că le-a

fost hărăzit de către Iahwe, l-au numit cu emfază ,,ţara făgăduinţei", ori corect ar fi de fapt ,,ţara îngăduinţei" pentru că s-au aşezat aici numai prin bunăvoinţa populaţiilor băştinaşe iar prin mişelie pretind ei că le-au supus cu sabia după vreo cinci sute de ani, însuşindu-şi totul după dreptul învingătorului.

Hartă cu regiunile din Palestina aşa cum arătau ele la începutul secolului II î.e.n. în nord cu contur negru este Galileea; mai jos prinsă în conturul negru şi albastru este Samaria; cu contur verde pe litoralul Mării Mediterane este Gaza şi în sud-est pînă la Marea Moartă şi rîul Iordan cu contur negru, verde şi albastru este faimoasa Iudee cu care pretind ei că i-a miluit Iahwe. În dreapta este o hartă a Palestinei pentru perioada 165-125 î.e.n. cînd iudeii s-au desprins de regatul seleucid al Siriei şi au început cotropirea ţinuturile învecinate: Gaza, Samaria, Idumeea(Edom) şi mai tîrziu Galileea.

În *Leviticul* avem alte informaţii despre filisteni la ,,18,3 Să nu faceţi ce se face în ţara Egiptului unde aţi locuit, şi să nu faceţi ce se face în ţara Canaanului unde vă duc Eu...18,23 Căci toate aceste spurcăciuni le-au făcut oamenii din ţara aceasta, care au fost înaintea voastră în ea şi astfel ţara a fost pîngărită... 25,23 Pămîntul să nu se vîndă de veci căci ţara este a mea iar voi sînteţi la mine ca nişte străini şi venetici". În acest text Iahwe spune un adevăr devastator pentru mozaici, ei sînt pe

teritoriul Palestinei străini şi venetici şi aşa au rămas pînă în anul 1947 cînd tătucul Satalin îndeplinid testamentul Marelui Monstru Bolşevic – Lenin – le-a făcut un cuib satanist cu speranţa că şărpăria bolşevică a cazarilor mozaici pe care o stipendia, va răspîndi otrava comunismului în tot Orientul Apropiat. Oricît s-ar pupa ei în bot cu întunecatul Iahwe, în faţa lui ivriţii sînt ,,ca nişte străini şi venetici". Uite că şi Iahwiţă mai scapă cîte un adevăr despre cei pe care i-a ales să-i scarpine între coarne şi să-i pună la bir de protecţie şi pază.
În *Numeri* îi găsim chiar precizaţi pe conducătorii filistenilor cu care urdiile ivrite s-au încăierat pentru o palmă de pămînt furat şi un loc sub soare unde să aibă odihnă şi înmormîntare. ,,21,1 ÎmpăratulAradului, un canaanit care locuia la miazăzi, a auzit că Israel vine pe drumul Atarim... 33,51 După ce veţi trece Iordanul şi veţi intra în ţara Canaanului. 33,52 **să** izgoniţi dinaintea voastră pe toţi locuitorii **ţă**rii, să le dărîmaţi toţi idolii de piatră, să le nimiciţi toate icoanele turnate, şi să le nimiciţi toate înălţimile pentru jertfă... 34,2 Cînd veţi intra în ţara Canaanului, ţara aceasta va fi moştenirea voastră..." Vedem aici ura şi veninul caracteristic tuturor scrierilor ivrite după întoarcerea în Iudeea a celor doi tartori Ezra şi Neemeia către sfîrşitul secolului V î.e.n. care au reformulat toate ideile vechiului mozaism transformîntu-l într-un cult plin de duşmănie faţă de toţi cei ce nu erau tăiaţi împrejur şi aşa a rămas pînă în ziua de astăzi.
Să mai zăbovim puţin şi în *Deuteronom* la ,,2,23 De asemenea, aviţii care locuiau în sate pînă la Gaza, au fost nimiciţi de caftoriţi ieşiţi din Caftor care s-au aşezat în locul lor". Caftoriţii erau o populaţie venită din Cipru care s-a stabilit pe ţărmul Palestinei, fiind o zonă bună pentru comerţ.
În *Ioşua*, avem informaţii despre eroul ivrit care trece Iordanul din pustie şi masacrează toată populaţia cetăţii Ai, dar nu mai reuşeşte să cucerească pe filisteni din cauza bătrîneţii ,,9,1 La auzul acestor lucruri, toţi împăraţii care erau dincoace de Iordan, în munte şi în vale şi pe toată coasta mării celei mari, pînă lîngă Liban, hetiţii, amoriţii, canaaniţii, fereziţii, heviţii şi iebusiţii, s-au unit împreună într-o înţelegere ca să lupte împotriva lui Ioşua şi a lui Israel". Zic ei, că sprijiniţi de Iahwe,

Ioşua şi oştirea lui i-au bătut măr pe: ,,12,14 împăratul Aradului... 12,16 împăratul Macheda(Diodor din Sicilia scrie în *Biblioteca istorică*, Cartea I,XVlll că User regele Egiptului avea doi fii; Anubis şi Macedon, pe care i-a luat cu el cînd a făcut mare război cu restul lumii, iar pe al doilea l-a făcut rege în ţinutul cucerit care i-a dat şi numele său!)... 12,21 împăratul Taanacului(localitate în judeţul Vaslui)..., 12,23 împăratul Dorului pe înălţimileDorului(la Sinaia este pîrtia de schi Valea Dorului, de aici şi-a tras ideile Poexotto, au venit ei în urmă cu 2500 de ani şi i-a apucat dorul de Palestina, dar la noi prin pădurile pline de urşi şi ursoaice), împăratulGoimului(*goi*: golaşi, dezbrăcaţi + *im*: pămînt) lîngă Ghilgal, 12,24 împăratul din Tirţa (*tîrţă*: mic, fără importanţă, tîrşă: obstacol, piedică)...13,1 ...şi ţara careţi mai rămîne de supus este foarte mare. 13,2 Iată ţara care mai rămîne; toate ţinuturile filistenilor... ţinut canaanit şi care este stăpînit de cei cinci domni ai filistenilor: cel din Gaza, cel din Asdod, cel din Ascalon, cel din Gat/Du Gitti şi cel din Ecron". Vedem aici că filistenii erau organizaţi în mici structuri statale în frunte cu cîte un conducător, dar conştienţi de apartenenţa la acelaşi neam şi acelaşi interes pentru că s-au unit în faţa triburilor ivrite şi le-au ţinut cu sabia la marginea ţărilor lor. Dar faptele prezentate în scriiturile lor sînt doar scorneli ivrite care nu au nimic de face cu istoria acelor locuri.

În *Judecători* găsim că numărul mare al năvălitorilor i-a obligat pe filisteni să îi accepte printre ei pe ivriţi: ,,1,27 Manase n-a izgonit nici el pe locuitorii din Beet-Şean(Şianu a fost unul dintre clanurile hicsoşilor ce au domnit în Egiptul de Nord, iar beet înseamnă cetate sau întăritură), din satele dimprejurul lui, din Taanacu şi satele lui, din Dor şi satele dimprejurul lui, din Iblean(Ibrian este nume de familie la noi) şi satele dimprejurul lui, din Meghido şi satele dimprejurul lui, aşa încît canaaniţii au izbutit să rămînă în ţara aceasta. Cînd Israel a fost destul de tare a supus pe canaaniţi la un bir dar nu i-a izgonit... 1,29 Efraim n-a izgonit pe canaaniţii care locuiau la Ghezer, şi canaaniţii au locuit în mijlocul lui Efraim la Ghezer(*cheşer*: lanţ gros de agăţat copacii în pădure, lanţ pentru înfrînat). 1,30 Zabulon n-a izgonit nici el pe locuitorii din Chitron, nici pe

locuitorii din Nahalol(*nahele*: ţinut) şi canaaniţii au locuit în mijlocul lui Zabulon, dar au fost supuşi la un bir... 1,32 şi aşeriţii au locuit în mijlocul canaaniţilor, locuitorii ţării, căci nu i-au izgonit. 1,33 .Neftani n-a izgonit pe locuitorii din Bet-Şemeş(Şamaş: zeul soarelui în mitologia sumeriană şi akadiană, Şarmis apare în Enoh), nici pe locuitorii din Bet-Anat(*adne:* între, cu) şi a locuit în mijlocul canaaniţilor, dar locuitorii din Bet-Şemeş şi Bet-Anat au fost supuşi la un bir...10,6 Copiii lui Israel au făcut iarăşi ce nu plăcea lui Elohim, au slujit Baalilor şi Aştartelor, zeilor Siriei şi zeilor Sidonului, zeilor Moabului, zeilor fiilor lui Amon şi zeilor filistenilor şi au părăsit pe Iahwe şi nu l-au mai slujit. Elohim s-a aprins de mînie împotriva lui Israel şi i-a dat în mîinile filistenilor şi în mîinile fiilor lui Amon... 10,8 Ei au apăsat şi au asuprit pe copiii lui Israel în vremea acea optsprezece ani".

Informaţia, chiar după scrierea lor mincinoasă ne arată că ivriţii nu erau prea mulţi faţă de filistenii dar slab înarmaţi şi fără experienţa unor lupte cu aceştia. Ne mai spun ei că Samson, fiind ars de gelozie pentru că a fost refuzat ca ginere de către un părinte filistean, a dat foc grînelor acestora care i-a pus pe filisteni să se răzbune asupra ivriţilor. ,,15,6 Filistenii au zis: Cine a făcut lucrul acesta? Li s-a răspuns: Samson, ginerele Timneanului(Temneanu este nume de familie în Moldova), pentru că acesta i-a luat nevasta şi a dat-o tovarăşului lui... 16,23 Şi domnii filistenilor s-au adunat ca să aducă o mare jertfă dumnezeului lor Dagon(*dag*: strălucitor, luminos, adunare + *on:* neam, clan) ca să se veselească. Ei au zis:Dumnezeul nostru a dat în mîinile noastre pe Samson, vrăjmaşul nostru". Informaţia este foarte preţioasă pentru cultura noastră veche fiindcă spune explicit că filistenii aveau o religie monoteistă cu o divinitate supremă pe care ivriţii au numit-o Dagon, ori cuvîntul desemnează mai degrabă clădirea sau locul unde se adunau ei pentru deliberare comună. Dacă ei erau monoteişti, atunci şi baştina lor avea o religie monoteistă aşa cum spune Herodot pe la mijlocul secolului V î.e.n. despre religia geţilor iar textul ivrit a fost scris pe la începutul secolului lll î.e.n. sau chiar mai tîrziu.

În *Samuel I,* ultimul dintre judecători avem informaţii despre un alt conflict armat dintre filisteni şi ivriţi de unde aceştia din urmă au ieşit rău boţiţi şi cu credinţa în Iahwiţă tîrîtă prin praful drumului. ,,4,1 Chemarea lui Samuel a ajuns la cunoştinţa întregului Israel. Israel a ieşit înaintea filistenilor ca să lupte împotriva lor... 4,4 Poporul a trimis la Silo de unde au adus chivotul legămîntului cu Elohim, Domnul oştirilor care şade între heruvimi... 4,9 Întăriţi-vă şi fiţi oameni filistenilor, ca nu cumva să fiţi robi ivriţilor cum v-au fost ei robi vouă, fiţi oameni şi luptaţi! 4,10 Filistenii au început lupta şi Israel a fost bătut...4,11 Chivotul lui Iahwe a fost luat şi cei doi fii ai lui Eli, Hofni şi Fineas, au murit... 5,1 Filistenii au luat chivotul lui Iahwe şi l-au dus din Eben-Ezer(*eben*: negru, copac negru + *iezer:* lac de munte din care izvorăsc pîraiele - izvorul întunecat sau izvorul copacului negru) la Asdod. 5,2 După ce au pus mîna pe chivotul lui Iahwe, filistenii l-au dus în casa lui Dagon şi l-au aşezat lîngă Dagon". Născocesc ei că filistenii au înapoiat chivotul ivriţilor la Ecron, pentru că Iahwiţă le-ar fi trimis acestora drept pedeapsă pentru îndrăzneala avută, bube la şezut şi prin alte părţi ruşinoase. Dar foarte importante sînt informaţiile privind îndemnurile de luptă ale filistenilor ,,fiţi oameni filistenilor... fiţi oameni şi luptaţi". Ori expresia,,a fi om" aparţine numai culturii mioritice şi se găseşte pe tăbliţa 69 descoperită la Sinaia care spune:,,ori părăseşti lupta, ori eşti OM". Ivriţii nu au înţeles niciodată acest cuvînt chiar dacă l-au scris, pentru că ei aveau şi au alt univers spiritual bazat pe minciună, viclenie, hoţie şi lăcomie cît încape. Să continui cu zicerea lui *Samuel*: ,,13,19 În toată ţara lui Israel nu se găsea nici un fierar, căci filistenii ziseră: «să împiedicăm pe ivriţi să-şi facă săbii sau suliţe». 13,20 Şi fiecare dintre ivriţi se pogora la filisteni ca să-şi ascută fierul plugului, coasa, furca cu trei coarne şi securea şi ca să facă vîrf ţepuşei cu care mîna boii... 13,22 Şi aşa s-a întîmplat că în ziua luptei, nu era nici sabie nici suliţă în mîinile întregului popor care era cu Saul şi Ionatan; nu avea decît Saul şi fiul său Ionatan... 14,4 Între trecătoarele prin care căuta Ionatan să ajungă la straja filistenilor, era un pisc de stîncă de o parte şi un pisc de stîncă de cealaltă parte; unul purta numele Boţet*(boţit*:

mototolit, înghesuit, încreţit) şi celălalt Sene(*senina*: a lumina, a luci, sini: a înălbăstri, a albi prin înălbăstrire)... 19,22 Atunci Saul s-a dus el însuşi la Rama. Ajungînd la fîntîna cea mare fără apă, care este la Secu, a întrebat...” Textul de mai sus arată situaţia jalnică a ivriţilor, săraci şi fără surse de existenţă s-au aruncat asupra filistenilor să-i prade. Faptul că ei nu aveau nici săbii nici suliţe ci se bazau numai pe ghioagă şi praştie, arată că erau nişte semisălbatici iar din acest întuneric pretind ei că au curs valuri de revelaţii cu care au luminat lumea. Tot acest text mai datează odată pătrunderea celor cîteva mii de indivizi ale triburilor semiţilor ivriţi în Canaan la începutul epocii fierului ca să fie limpede pentru orice tărtăcuţă tulburată de zoaia aramaică aşa cum scrie la tăbliţa 53. Urmează o altă luptă cu băştinaşii descrisă la cap. 31 unde în urma înfrîngerii, Saul se sinucide ca să nu cadă în mîna filistenilor iar faptele se petrec pe la anii 980 î.e.n. după cronologia plăsmuită de ei. După moartea lui Saul, David ajunge regele ivriţilor şi mută centrul de putere şi tot neamul lui de treizeci de mii de suflete de la Ierihon la Ierusalim iar cu arma supune pe filisteni pe care îi obligă să plătească bir, isprăvi povestite în *Samuel II.*

În *1 Regi* vedem soarta celor care au încăput pe mîna ivriţilor. ,,9,20 Iar pe tot poporul care mai rămăsese din amoriţi, hetiţi, fereziţi, heviţi şi iebusiţi, nefăcînd parte din copiii lui Israel, pe urmaşii lor care mai rămăseseră după ei în ţară **şi pe care copiii lui Israel nu-i putuseră nimici cu desăvîrşire**, Solomon i-a luat ca robi de corvoadă şi aşa au fost pînă în ziua de azi”.

La 9,11 textul spune că Solomon a dat lui Hiram al Tirului 20 de cetăţi din **ţ**ara Galileei. Ori galii au venit în acest ţinut în anul 271 î.e.n. iar termenul s-a impus în regiune după cel puţin 100 de ani. Expresia ,,pînă în ziua de azi” se referă deci la a doua jumătate a secolului II î.e.n sau poate chiar mai tîrziu cînd lor li s-a aprins mintea de o stăpînire universală prin Iahwe cel întunecat şi au trăsnit cu plăsmuirile lor în dreapta şi în stînga, iar din motive politice aceste sminteli chiar au fost considerate bune la ceva de către eleni şi romani către sfîrşitul secolului IV al erei noastre cînd au interzis religia geţilor/mitraismul care

era religie oficială în imperiul roman şi au înlocuit-o cu făcăturile lui Moşe, Filon, Clement şi Origene.
În *2 Cronici* ,,13,19 Abia a urmărit pe Ieroboam(fiul lui Solomon ce a domnit la anii 973- 953 după tatăl său în Samaria iar Abia care era rege în Iuda a făcut ceva prădăciuni şi agoniseală pe seama vecinului) şi a luat cetăţile Betel cu satele lui, Ieşana cu satele ei şi Efronul cu satele lui.
Tot în 2 *Cronici* îi găsim iarăşi pe filisteni cum le fac pozne ivriţilor care s-au băgat în sufletul lor ca rîia pe oaie la ,,17,11 Nişte filisteni au adus lui Iosafat(911-886 î.e.n.) daruri şi un bir în argint; şi arabii i-au adus şi ei vite... 21,16 Şi Elohim a aţîţat împotriva lui Ioram(886-878 î.e.n.) duhul filistenilor şi al arabilor, care sînt în vecinătatea etiopienilor. 21,17 S-au suit împotriva lui Iuda, au năvălit în el, au jefuit toate bogăţiile care se aflau în casa împăratului şi i-au luat fiul şi nevestele, aşa încît nu i-a mai rămas alt fiu decît Ioahaz(871-831 î.e.n.)... 26,1 Tot poporul lui Iuda a luat pe Ozia(802-750 î.e.n.) care era în vîrstă de şaisprezece ani şi l-a pus împărat în locul tatălui său Amaţia... 26,6 A pornit cu război împotriva filistenilor. A dărîmat zidurile Gatului, zidurile Iabnei şi zidurile Asdodului şi a zidit cetăţi în ţinutul Asdodului şi între filisteni."
Mai găsim aici o zicere şugubeaţă unde Domnul îi vorbeşte lui Ilie spunîndu-i să plece la marginea pustiei să bea apă din pîrîu iar corbii îl vor hrăni cu pîine şi carne dimineaţa şi seara. Corbul ca simbol sacru apare şi pe iconiţele şi tăbliţele geţilor nefiind o pasăre specifică regiunii palestiniene, numai dacă nu zboară prin minţile rabinilor sub formă de revelaţie. ,,17,3 Pleacă de aici, îndreaptă-te spre răsărit şi ascunde-te lîngă pîrîul Cherit(*cherit:* pricăjit, mort) care este în faţa Iordanului. 17,7 Dar după cîtăva vreme pîrîul a secat, căci nu căzuse ploaie în ţară".
În *Amos* se povestesc fapte de pe la 780 î.e.n. şi ceva mai tîrziu iar acesta le prooroceşte filistenilor numai pîrjol şi măcel ,,1,7 de aceea voi trimite foc în zidurile Gazei şi-i voi mistui palatele. 1,8 Voi nimici cu desăvîrşire pe locuitorii din Asdod şi pe cel ce ţine toiagul împărătesc în Ascalon; Îmi voi întoarce mîna împotriva Ecronului şi ce va mai rămîne din filisteni va pieri, zice Iahwe". Aminteşte ivriţilor să fie cu băgare de seamă şi la

filistenii din Gat pentru că ,,6,4 Ei se culcă pe paturi de fildeş şi stau întinşi alene pe aşternuturile lor; mănîncă miei din turmă şi viţei puşi la îngrăşat. 6,5 Aiurează în sunetele alăutei, se cred iscusiţi ca David în instrumentele de muzică. 6,6 Beau vin cu pahare largi, se ung cu cel mai bun untdelemn şi nu se întristează de prăpădul lui Iosif!" Autorul îi prezintă pe filistenii din cele cinci centre de putere, ca un popor iscusit, bogat şi cu darul traiului tihnit prin propria muncă şi nu prin prădăciuni. Sînt iubitori de frumos şi de muzică ceea ce stîrneşte invidia ivritului şi ura lui pentru că altul este mai vrednic decît el.

În *2, Regi* se spune despre Ezechia, regele din Iudeea în prima partea a secolului VII î.e.n. că s-a răsculat împotriva Asiriei şi nu i-a mai fost supus. ,,18,8 A bătut pe filisteni pînă la Gaza şi le-a pustiit ţinutul, de la toate turnurile de pază pînă la cetăţile întărite". Aici vedem că filistenii nu mai erau supuşii ivriţilor şi nu aveau de împărţit cu aceştia decît ascuţişul sabiei.

Dar avem şi informaţii istorice adevărate care îi pune cu curul în spini pe afurisiţii ivriţi ce mint de a prins gheaţă şi Iordanul, iordăni-i-ar moarte! Regele asirian Sargon II(722-705 î.e.n.) în scrierile sale ne spune că în anul 711 î.e.n. a biruit o coaliţie a regatelor filistene sprijinite de Egipt, obligîndu-i pe învinşi să-i plătească tribut. Precizarea că a învins pe filisteni, arată că în acele vremuri şi pe acele locuri, încă nu se ştia de pîrliţii ivriţi şi de revelaţiile lor sataniste care au îmbobocit şi înflorit atît de îndrăcit începînd cu secolul II î.e.n.

Isaia scrie chiar la începutul proorocirii că se referă la regişorii din Iuda, Ozia, Iotam, Ahaz şi Ezechia, adică de pe la mijlocul secolului VIII î.e.n. cam pînă la mijlocul secolului VII î.e.n. ,,9,1 ...în vremurile viitoare va acoperi cu slavă ţinuturile de lîngă mare, ţara de dincolo de Iordan, Galileea Neamurilor. 9,12 va ridica pe sirieni de la răsărit, pe filisteni de la apus şi vor mînca pe Israel cu gura plină... 11,14 ci vor zbura pe umărul filistenilor la apus şi vor jefui împreună pe fii Răsăritului. Edom şi Moab vor fi prada mîniilor lor şi fiii lui Amon le vor fi supuşi. 14,28 Nu te bucura ţara filistenilor că s-a frînt toiagul care te lovea! Căci din rădăcina şarpelui va ieşi un basilic, şi rodul lui va fi un balaur zburător". Textul dovedeşte că are adăugiri făcute

chiar în secolul I î.e.n. unde pomeneşte de Galileea Neamurilor, amestecate cu informaţii despre vremuri de mult apuse cînd ivriţii ba se păruiau cu filistenii, ba puneau împreună de ceva jaf printre vecini sau pe unde norocul se arăta mai ochios. Dar îi mustră să nu se sumeţească în faţa lor pentru că încă mai au toiagul cu care le poate înmuia şalele şi chiar mai mult.
Mai găsim la *Isaia* unele informaţii uluitoare care au fost ocultate pînă în prezent. ,,19,18 În vremea aceea vor fi cinci cetăţi în ţara Egiptului care vor vorbi limba canaanitului, şi vor jura pe Domnul oştirilor: una din ele se va numi cetatea soarelui. 19,19 Tot în vremea aceea va fi pentru Domnul oştirilor un altar în ţara Egiptului, şi la hotar va fi un stîlp de aducere aminte pentru Domnul". În continuare cînd blestemă Egiptul spune că va fi cucerit de către un rege necruţător iar Asiria şi Egiptul împreună cu Iuda vor fi ţări binecuvîntate de Domnul. Istoria faptelor spune că ţara lui Hapy a fost cucerită de către regele asirian Asurbanipal în anul 666 î.e.n. şi a stat sub această stăpînire 45 de ani. Cum el subliniază că printre egipteni vor fi cinci cetăţi ce vorbesc limba canaanitului, adică a neamului cabirilor sau geţilor oploşiţi de multă vreme în Canaan, afirmaţia dovedeşte că pe la mijlocul secolului VII î.e.n. aceşti filisteni aveau ceva sălaşuri chiar în Egipt. Şi la ei s-a dus Zamolxe o sută de ani mai tîrziu iar o parte dintre textele trismegiste au sigur contribuţia mioriticilor carpatini/arimini pripăşiţi prin aceste locuri. În secolul II î.e.n. îi aflăm pe aceşti filisteni din Egipt sub numele grec de terapeuţi – vindecători, iar în secolul I al erei noastre Filon Alexandrinul spune că s-a luminat din ***Cărţile sfinte*** ale esenilor/asenilor din Egipt, cuvînt ce are şi sensul de vindecător, dar nu numai de trup ci şi de suflet. Iar cetatea soarelui era numită de greci, Heliopolis – unul din lăcaşurile de cult al lui Dahauti(*dahue*: sciţi sau geţi + *ti:* rude, locuitori, regulă de viaţă), numit şi Toth sau Hermes Trismegistos.
În *Ieremia* proorocirea se pretinde a fi scrisă după anii 597 î.e.n. cînd proorocul a fost luat pe sus de concetăţenii lui şi dus cu forţa în Egipt la Taphanes. ,,1,10 Treceţi în ostroavele Chitim şi priviţi! Trimiteţi la Chedar*(chidă:* negură, ceaţă; *cheder*: pagubă, daună), uitaţi-vă bine şi vedeţi dacă s-a întîmplat acolo

aşa ceva. Şi-a schimbat vreun popor dumnezeii măcar că ei nu sînt dumnezei?" Şi spune supărat proorocul că Iahwe va da cupa răzbunării ,,25,20 la toată Arabia, tuturor împăraţilor ţării Uţ, tuturor împăraţilor ţării filistenilor...47,1 Iată cuvîntul lui Elohim, spus proorocul Ieremia cu privire la filisteni, înainte ca Faraon(Nechao) să bată Gaza... 47,4 pentru că vine ziua cînd vor fi nimiciţi toţi filistenii, şi stîrpiţi toţi cei ce slujeau ca ajutoare Tirului şi Sidonului. Căci Iahwe va nimici pe filisteni şi rămăşiţele ostro-vului Caftor". Prea pestriţ la maţe mincinosul prooroc de dorea nimicirea pînă la unul a filistenilor şi caftoriţilor. Nu s-a găsit nimeni să-i tragă un caft pentru atîta sminteală şi ură nemărginită!

Ezechiel scrie proorocirea din Babilon şi este un fel de cronică a exilului dusă pînă în anul 565 î.e.n. dar în text sînt şi adăugiri ulterioare. ,,16,24 ţi-ai zidit case de curvie, ţi-ai făcut înălţimi în toate pieţele". Adică aici este meserie în depravare, nu aşa, doar nişte porniri stricăcioase. ,,16,25 La toate colţurile uliţelor ţi-ai făcut înălţimi, ţi-ai necinstit frumuseţea, ţi-ai desfăcut picioarele înaintea tuturor trecătorilor, ai făcut tot mai multe curvii". Sigur că săracele ivrite se prostituau la colţ de stradă pentru că masculicii lor, fiindu-le tăiat moţul bărbăţiei la opt zile de la naştere, mulţi se îmbolnăveau şi rămîneau nenorociţi pentru toată viaţa. Ca să-şi perpetueze neamul dar mai ales năravul, practicau prăsitul la colţ de uliţă unde dulăii se adunau ca la puiţă. Şi nu erau nici din ,,neamul sfînt" şi nici tăiaţi împrejur, ci numai asirieni, babilonieini, egipteni şi alte seminţii dar toţi vînjoşi şi vînoşi. Însă mai este o cauză a acestei prostituări la colţ de uliţă. Ivriţii care ocupaseră Canaanul cum pretind ei dar istoric totul este o minciună, după moartea lui Solomon pe la 922 î.e.n. au împărţit regatul în două; ţinutul lui Israel în nord şi cel al lui Iuda în sud despre care vorbesc scrierile mozaice şi care nu reprezenta mai mult de 20% din teritoriu şi populaţie. Luînd în considerare cifra de 30000 de suflete cu care David a venit de la Ierihon la Ierusalim pe la anul 970 î.e.n. şi între care s-a împărţit teritoriul Canaanului, rezultă că în regatul lui Iuda erau cam 6000 de ivriţi sau ceva mai mulţi. Pentru că numai cei ce practicau cultul lui Iaho/Iahwe – şi erau o minoritate - refuzau

căsătoriile venite din alte religii, aceştia erau ameninţaţi cu dispariţia prin fenomenul de sterilitate datorită reproducerii între membrii aceluiaşi grup. De aceea, nefericiţii îşi scoteau soaţele la colţ de uliţă să se puiască cu indivizi din alte neamuri cu care ivriţii nu au avut relaţii sexuale. Ingrată misiune şi-au pus în cap încornoraţi!
Trebuie amintit şi obiceiul lor de a se căsători cu copiii fraţilor sau surorilor ori fraţii între ei, ceea ce sub aspect genetic este o nenorocire. ,,16,27 Dar iată că miam întins mîna împotriva ta, am micşorat partea de întreţinere pe care ţi-o rînduisem, te-am lăsat în voia vrăjmaşelor tale, fiicele filistenilor, care au roşit de purtarea ta nelegiuită". Nu ştim ce au văzut şi de ce au roşit fiicele filistenilor dar depravarea ivritelor la care erau martore, le-au arătat că acestea sînt în stare de orice josnicie. ,,16,31 zidindu-ţi case de curvie la toate colţurile uliţelor şi făcîndu-ţi înălţimi în toate pieţele, n-ai fost nici măcar ca o curvă care îşi cere plata. 16,32 Ai fost femeia prea curvă, care primeşte pe străini în locul bărbatului ei!... 16,34 Ai fost cu totul decît celelalte curve, întrucît nimeni nu umbla după tine ci tu plăteai celor ce veneau la tine, în loc ca tu să fii plătită de ei". Mare adevăr a spus supăratul prooroc, ce trecător s-ar fi uitat la ivritele de la colţ de uliţă dacă ar mai cerut şi plată pentru împreunat iar unora aşa de mult le-a plăcut curvia că au transformat-o în prea curvie. În morala lor, de voie de nevoie se accepta ceva curvie pentru prăsitul neamului, dar cu măsură numai că unele mai înfierbîntate au uitat de tot măsura. Şi urîcios nu numai pe ai lui dar şi pe filistenii care le-au tras ceva poace cînd i-au înhăţat de chică babilonienii, îi ameninţă ,,25,15 Aşa vorbeşte Elohim: «Pentru că filistenii s-au dedat la răzbunare, pentru că s-au răzbunat în chip batjocoritor şi din adîncul sufletului, voind să nimicească totul în ura lor străveche»". Textul ne aminteşte că înaintea cuceririi Iudeei de către Nabucodonosor în anul 597 î.e.n. filistenii erau ţinuţi sub apăsare ivrită, dar odată apărut invadatorul caldeean, băştinaşii şi-au dat drumul vechilor umilinţe şi rău le-au spîrcuit veneticilor ivriţi fudulia şi fuduliile. ,,25,16 Aşa vorbeşte Elohim: «Iată îmi întind mîna asupra filistenilor, nimicesc cu desăvîrşire pe cheretiţi şi prăpădesc tot ce a mai rămas pe coasta mării...

47,21 Ţara aceasta o veţi împărţi între voi după seminţiile lui Israel. 47,22 O veţi împărţi însă ca moştenire prin sorţ între voi şi între străinii care vor locui în mijlocul vostru, acei străini care vor naşte copii în mijlocul vostru. Pe aceştia îi veţi privi ca pe nişte băştinaşi între copiii lui Israel. Ei să aibă moştenirea prin sorţ împreună cu voi între seminţiile lui Israel»". Numai că Elohim nu l-a ascultat pe acest întunecat iar filistenii au mai dăinuit ca structură socială independentă de ivriţi pînă la mijlocul secolului I al erei noastre, chiar dacă sub dominaţia persană au fost spoliaţi crunt de către fecioraşii lui Iahwiţă. O hartă de la sfîrşitul secolului I î.e.n. îi arată pe filisteni ca regiune distinctă în Palestina.

Şi în *Ioel* găsim amintiţi filistenii iar proorocirea pretinde că este scrisă din exilul babilonian. ,,3,4 Ce vreţi voi cu mine Tirule şi Sidonule şi toate ţinuturile filistenilor? Vreţi să-mi răsplătiţi vreo faptă sau să faceţi ceva împotriva Mea?" Şi acest prooroc are un mare of pe filisteni pentru nişte fapte care ne scapă dar care au adus mult amar ivritului pribegit pe la babilonieni.

Un alt pribeag ivrit, *Obadia* prooroceşte din timpul exilului babilonian ,,1,20 Dar prinşii de război ai acestei oştiri a copiilor lui Israel, vor stăpîni ţara canaaniţilor pînă la Sarepta şi prinşii de război ai Ierusalimului care sînt la Sefarad vor stăpîni cetăţile de miază-zi". Nu îi ajungea că era în ţară străină, dar strîngea veninul strop cu strop, astfel ca atunci cînd se vor întoarce în Iudeea să-i stîrpească pe vecie pe băştinaşii filisteni pentru că nu au acceptat să fie sclavii ivriţilor. Cred că de la acest oraş şi-au luat ei numele de sefarzi, adică cei din Iudeea, iar cazarii de pe Volga se numesc aşchenazi ca să se ştie şi ceva adevăr în această mare de minciuni ivrite, toate scornite şi revelate doar lor pentru a ilumina Neamurile!

Şi alt înveninat de atîta străinătate *Ţefania* prooroceşte cu mult năduf împotriva băştinaşilor filisteni ,,2,4 Căci Gaza va fi părăsită, Ascalonul va fi pustiit, poporul din Asdod va fi izgonit ziua în amiaza mare, şi Ecronul va fi smuls din rădăcini. 2,5 Vai de locuitorii de pe malurile mării, vai de neamul cheretiţilor! Aşa a vorbit Iahwe împotriva ta Canaane, ţara filistenilor: Te voi nimici şi nu vei mai avea locuitori. 2,6 Malurile mării vor ajunge izlazuri de păşunat, locuinţe pentru păstori şi tîrle de

oi. 2,7 Malurile acestea vor fi pentru rămăşiţele casei lui Iuda; acolo vor paşte, se vor odihni seara în casele Ascalonului; căci Iahwe al lor nu-i va uita şi va aduce înapoi pe prinşii lor de război". Mozaicii urăsc de moarte pe netăiaţii împrejur nu pentru că le-ar fi pricinuit vreun rău ci pentru faptul că nu se lasă robiţi de aceste stîrpituri odioase înfrăţite cu Satana.
Valurile urii viscerale pornite din rărunchii ivriţilor împotriva filistenilor se găsesc şi în proorocirea lui*Zaharia* ce povesteşte vedenii plăcute lui Iahwe de pe la anii 520 î.e.n. din Babilon. ,,9,6 Străinul se va aşeza în Asdod şi voi frînge mîndria filistenilor... 14,21 Orice oală din Ierusalim şi din Iuda va fi închinată Domnului oştirilor; toţi cei ce vor aduce jertfe vor veni şi se vor sluji de ele ca să-şi fiarbă carnea; şi nu vor mai fi canaaniţi în casa Domnului oştirilor în ziua aceea". Textul ne dezvăluie că filistenii erau mari meşteri în olărit şi le vindeau ivriţilor această marfă care era folosită şi în Templul din Ierusalim. Pentru a le interzice intrarea în templu, proorocul cere ca ivriţii să vină cu oalele pregătire la locul de rugăciune şi astfel nu va mai fi pe acolo picior de canaanit ci numai de ivrit.
În *Ezra* care a fost mare rabin şi a venit în Palestina din Babilon pe la anul 458 î.e.n în timpul regelui persan Artaxerxe I(465-424 î.e.n.) împreună cu un grup de prozeliţi ce vor da o nouă formă mozaismului, influenţaţi de doctrina lui Zoroastru dar şi de religiile filisteană şi egipteană, avem descris felul cum s-a constituit frăţia lui Israel. ,,9,1...Poporul lui Israel, preoţii şi leviţii nu s-au despărţit de popoarele acestor ţări, şi au făcut urîciunile lor, ale canaaniţilor, hetiţilor, fereziţilor, iebusiţilor, moabiţilor, amoniţilor, egiptenilor şi amoriţilor. 9,2 căci şi-au luat neveste din fetele lor pentru ei şi pentru fii lor şi au amestecat neamul sfînt cu popoarele ţărilor acestora". Pe dracu neam sfînt, scufundaţi în răutăţi şi viclenii, puit cu toţi ,,dulăii" drumurilor Canaanului unde mai era loc şi de sfinţenie întunecaţilor? Pe cînd cei expulzaţi în imperiul babilonian îşi adunau veninul pentru a-l turna în sufletul filistenilor şi celorlalţi băştinaşi din Canaan, ivriţii rămaşi acasă au dus o existenţă de înţelegere cu aceştia avînd loc numeroase căsătorii mixte. După întoarcerea din surghiun a înveninaţilor luminaţi, ivriţii care şi-au luat soţii dintre populaţiile băştinaşe ale

Palestinei, au fost obligaţi să le trimită la părinţii lor altfel pierdeau dreptul de a fi incluşi în Frăţia satanistă a lui Iahwe. Cu Ezra şi Neemia începe marea nemernicie mozaică privind ,,poporul ales" şi stăpînirea lumii numai de cei tăiaţi împrejur, adică de îndrăciţii fanatici ivriţi.
Neemia a fost mare dregător care i-a condus pe iudei între anii 445- 433 î.e.n. reuşind să refacă zidurile Ierusalimului şi construirea unui templu pentru cultul lor, iar după moartea lui Ezra devine mare rabin, avînd un rol decisiv în reorientarea mozaismului către un cult fanatic şi materialist unde bunăvoinţa lui Iahwe se măsura totdeauna după grosimea pungii!
Regii asirieni, babilonieni şi persani îi obligau pe învinşi să le venereze statuile zeilor puse în lăcaşele de cult ale cuceriţilor. Ivriţii nu au pomenit niciodată în sfintele lor scrisorele ticluite de Moşe, de asemenea practici şi nici de birurile plătite cotropitorilor, dovadă că nu prea erau un neam cu memorie colectivă prin locurile Palestinei şi nici cu Iahwe nu aveau mare amor, iar revelaţiile lor sînt în parte născociri din perioada persană dar cele mai multe pe care le-au servit goimilor cap de lut, din perioada tîrzie a ocupaţiei macedonene şi apoi romane.
Pentru a înţelege cum au fost făcuţi dispăruţi filistenii din istoria regiunii după secolul V î.e.n. trebuie să ne uităm şi în istoria vecinilor fenicieni şi egipteni cu care ei au avut relaţii de voie sau de nevoie şi unde găsim informaţii despre ei. Să scormonim puţin în mitologie, chiar de vom face mare supărare ivriţilor mincinoşi.
Aşera era o zeiţă filisteană a fertilităţii descoperită în multe locuinţe înainte de secolul Vl î.e.n. sub forma unei statuete ce prezintă o femeie pînă la brîu cu trăsături fine, cu o podoabă pe cap, parcă din monede, cum poartă şi astăzi unele bănăţence dar şi regina Şubad din Sumer. În braţe ţine un copil mic în scutece. Dar statueta a fost descoperită şi în numeroase morminte care erau nişte găuri orizontale săpate într-un deal pietros unde se depuneau morţii. Cuvîntul este scris aşera pentru că semiţii nu foloseau sunetul *ce* şi îl înlocuiau cu consoana ***ş***. În limba română *acera* înseamnă a avea nădejde

la..., a aştepta să..., a nădăjdui, a spera la... În ivrită, cuvîntul înseamnă Fericita. La vecinii fenicieni zeiţa Aşera era soţia lui El, divinitatea supremă şi avea acelaşi rol ca Innana la emeşi fiind o zeiţă a Mamei Pământ, adică a naşterii şi regenerării vieţii, a binecuvîntării şi fericirii femeilor cu darul naşterilor. Ori în cuvîntul nostru*acera*, tocmai în această direcţie trimite sensul ei profund, a naşte sau a renaşte în ceva, a spera sau a fi binecuvîntat cu o nouă viaţă. După secolul V î.e.n. nu se mai găsesc în resturile arheologice asemenea statuete, dovadă clară că pe capul ivriţilor şi filistenilor a fost impus cu ferocitate de către Ezra şi Nemeea, gheara nevăzută a lui Iahwe. Aceasta este perioada istorică de formare a mozaismului.

În localitatea Năeni, judeţul Buzău, s-au descoperit morminte ale geţilor din epoca bronzului timpuriu. Ele sînt săpate într-un deal de calcar ca nişte găuri orizontale în care erau depuşi morţii. ,,Arheologii Torei'' din Israel care au descoperit asemenea morminte la ei, le-au atribuit repede strămoşilor lor, ivriţii, dar în realitate ele sînt ale filistenilor, adică populaţia plecată din Carpaţi pe la mijlocul secolului XVll î.e.n. Amintirea Aşerei s-a păstrat mult timp la neamul arimin fiind preluată în făcătura iudeo-creştină a ortodoxiei române sub numele de Sfînta Arhira, ocrotitoarea femeilor căsătorite şi a croitoreselor. Moaştele ei se află în biserica Sfînta Paraschiva din Istanbul administrată de Patriarhia Română. Dulgherii în lemnării istorice vor spune că toate informaţiile sînt o coincidenţă şi...cam atît!

Bes este o altă divinitate filisteană fără a cunoaşte rolul ei în cultul practicat în Canaan. De ajutor ne vine mitologia egipteană care are un personaj cu acelaşi nume, vesel, ce ajută la naşterea copiilor şi protejează femeile după actul creaţiei vieţii. Duhul este reprezentat de un bătrîn cu faţa bucălată, cu barbă iar pe cap poartă o coroană de pene fixată într-o bentiţă. Aceeaşi podoabă capilară o poartă şi prizonierii filisteni ai faraonului egiptean Şeşonk pe la anii 935 î.e.n. Tot în această regiune, începînd cu secolul lll al erei noastre, sînt amintite mai multe biserici, unde oameni ai neamului bes continuînd practicile esenilor, veniţi de la Istru, în limba besă slujeau

Dumnezeului lor, diferit de cel al iudeo-creştinilor. Toată această istorie uluitoare, în cultura noastră este o besă a culturnicilor de băseşti, vînturată în lume pe banii noştri de depravarea art sulé a lui H. R. Patapievici!

Thor era divinitatea supremă a cultului practicat de filisteni sau canaaniţi şi însemna în limba lor,,taur" fiind o personificare simbolică a lui El, divinitatea supremă. Pe tăbliţele de plumb cuvîntul *tor*înseamnă staulul vitelor, iar în româna veche cuvîntul *torişte* înseamnă gunoiul din staul, dar şi locul de odihnă pentru vite şi oi la amiază şi noaptea sau ţinut locuit. În mitraism/creştinismul arimin, Tatăl Ceresc, în actul creaţiei veşnice a morţii şi renaşterii este personificat prin taurul ceresc ce se supune legii morţii pentru a crea viaţă eternă pe pământ prin Mama Pămîntească. Teozofia este identică cu cea din cultul filistenilor prin simbolurile lor religioase, El şi Aşera. Cînd ivriţii au pus la cale mozaismul, au luat şi din religia filistenilor cu toptanul iar numele cărţii pe care pretind că Moşe a primit-o de la Iahwe, *Tora*, este de fapt numele scrierilor băştinaşilor canaaniţi/filisteni cu sensul de Cartea taurului solar sau *Tora*, adică o cale de urmat pentru a te face mai bun şi mai drept. Ca să le plesnească rînza în ei de atîta venin, mai vin cu cuvintele emegi *tor* şi *tora* care înseamnă ,,taur" sau ,,staul". Tora, în ivrita veche este impropriu tradus prin ,,lege", sensul cuvîntului fiind de ,învăţătură" sau „direcţie.", deci ei nu au dat lumii *Tora* aşa cum se maimuţăresc de atîta amar de vreme, ci ***Făcă****-Tora*!

Am să vin cu alte argumente spre a le demasca făcătură pe care ei o ţin revelată chiar dinaintea zidirii lumii. În secolele I-IV ale erei noastre, au circulat în imperiul roman nişte scrieri numite ,,oracolele caldeene" ,,scrieri caldeene" sau ,,învăţături caldeene". Nu există nici un fel de informaţii despre autorul acestor scrieri sau cultura din care provin, sau poate că în antichitate se cunoştea originea lor însă falsificatorii de istorii şi-au făcut treaba cu mare sîrguinţă iar întunericul s-a lăsat şi peste acest subiect. Dar respectivele scrieri erau citite şi de faraonii egipteni Psamitec I şi Necao care au trăit către sfîrşitul secolului VII î.e.n. şi prima parte a secolului VI î.e.n. Cum

scrierile sînt menţionate în Egipt ca scrieri foarte apreciate chiar de faraoni înseamnă că circulau şi în Palestina. Conţinutul lor este în fapt o parte din religia geţilor iar ideile şi exprimările din puţinele texte ajunse pînă la noi se găsesc în parte sau în tot în scrierile esenilor şi în *Cartea lui Eno*. Ori aceste texte sacre erau cunoscute şi de filisteni, dar şi de patriarhul ivriţilor Avram, cum se găseşte precizat în *Apocriful Genezei* descoperit la Qumran în anul 1947. Deci ivriţii cînd au început să-şi ticluiască făcătura lor numită *Tora* s-au folosit din plin de aceste scrieri aşa cum rezultă din analiza Facerii şi a Talmudului dar şi în alte părţi se găsesc asemănări foarte supărătoare pentru ţăcălia ,,poporul ales" ce s-a dat rău la cules în munca şi înţelepciunea altora. Aceste scrieri împreună cu *Cartea lui Eno* şi altele dispărute, formau canonul liturgic al filistenilor. Deşi iudeo-creştinii spun despre această literatură că este păgînă, totuşi cei care o citesc descoperă cu uimire că adevăratul creştinism este în aceste texte şi nu în *Tora* sau *Talmud*, unde minciuna, lăcomia, violenţa, crimele de tot felul şi alte nenorociri te umplu de groază.

Neoplatonicienii considerau aceste scrieri, drept cea mai sublimă formă de teurgie pe care ar fi trebuit să o cunoască toată lumea. Chiar şi cei mai luminaţi învăţaţi iudeo-creştini au citit şi folosit din plin aceste scrieri pentru a dovedi că mozaismul se poate urca fără scară în cîrca creştinismului arimin fiind una şi aceeaşi credinţă. Se lipesc cele două concepte teologice ca nuca de perete şi nimic mai mult!

Numele de ,,caldeene" dat acestor scrieri, la început a arătat limba în care erau ele scrise, dar în timp după impunerea iudeo-creştinismului ca religie unică în im-periul roman, sensul a fost denaturat însemnînd locul lor de origine adică Caldeea sau Mesopotamia. Limba aramaică, se mai numea siriacă sau caldeeană, iar denumirea textelor arată că ele erau scrise în aramaică la început. Ori aramaica era limba de circulaţie în Orient fiind limba sciţilor din imperiul persan, iar esenii şi-au scris majoritatea textelor de răspîndire a religiei lor în această limbă, deci *Oracolele caldeene* sînt texte din teozofia geţilor, pe care nişte mişei le-au distrus în mare parte, iar pentru ce a scăpat de la prăpăd, s-a folosit o denumire improprie ca să se

piardă orice urmă ce ar trăda originea lor. Episcopul iudeo-creştin Meliton din Sardesspunea pe la anii 175 că toată filozofia creştină a venit de la barbari nu de la iudei sau grecotei şi asta cu 200 de ani înainte ca făcătura fariseilor să devină religie unică în imperiul roman!

Sidec era o divinitate ce personifica dreptatea şi cinstea în religia filistenilor. Acest personaj este amintit şi în *Cartea lui Eno*, Melchisedec fiind preotul ,,poporului ales", cînd, Eno tatăl lui a fost urcat la ceruri pentru a primi de la Ziditorul tuturor văzutelor şi nevăzutelor, *Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii*.Filon din Byblos a scris în vremea lui Hadrian o mitologie feniciană după un text scris de Sanschuniaton, preot ce a trăit în secolul Xl î.e.n. Scrierea lui Filon a fost copiată de Porphiriu, iar de la acesta au ajuns cîteva fragmente în lucrarea *Praeparatio Evanghelica* a lui Eusebiu din Cezareea scrisă pe la începutul secolului lV. Ne spune această mitologie feniciană – fenicienii erau vecinii de la nord a filistenilor – următoarele: ,,Din Mişor(ivriţii numeau Mesia, Maş sau Meşec) s-au născut Taautos care a născocit primele semne ale scrierii. Pe acesta egiptenii şi alexandrinii l-au numit Thot, iar grecii Hermes. Din Sidec îşi trag obîrşia dioscurii, cabirii, coribanţii sau samotracieinii." Vedem că memoria colectivă din acele vremuri păstra un adevăr istoric uluitor; cabirii, coribanţii, samotracienii sau dioscurii erau urmaşii lui Sidec/Melchisedec şi prin acesta veneau direct din Eno, fiind practicanţii unui cult foarte vechi. Iar Eno cu tot neamul lui arimin, practica religia crucii şi acest adevăr îl ştiau chiar ivriţii pentru că şi ei au practicat acest cult cîteva sute de ani. În *Apocriful Genezei*, text scris în secolul ll î.e.n. Avram cînd ajunge în Egipt şi este întrebat de funcţionarii faraonului, le răspunde cu cuvintele din cartea lui Eno, adică izvorul înţelepciunii din acele vremuri. Tertulian pe la începutul secolului lll al erei noastre, spune despre aceeaşi carte, că a fost scrisă mult înaintea potopului şi a fost salvată de Noe în arca lui spre a fi dăruită neamului omenesc. Numai că Satana a fost mai şmecher şi rău i-a prostit pe goimii cap de lut cu făcătura mozaicilor.

Dar dispariţia filistenilor/canaaniţilor de pe teritoriul Palestinei, nu a fost un fenomen normal de asimilare

de către ivriţi, ci o acţiune criminală prin care aceştia au urmărit nimicirea băştinaşilor şi în parte le-a reuşit. Pînă la ocupaţia persană a Palestinei – mijlocul secolului VI î.e.n. – filistenii au fost menţionaţi în documentele egiptenilor atît ca adversari cît şi ca aliaţi. Cu noul stăpîn, ivriţii s-au înţeles mai bine iar o parte dintre ei au intrat ca mercenari în armata perşilor şi îi găsim menţionaţi în Elefantina, dînd la cap egiptenilor din sud cînd aceştia s-au răzvrătit să-i alunge pe cotropitorii persani. Astfel au ajuns ei să cîştige încrederea persanilor şi să se poată conduce în Iudeea prin oameni ca Ezra sau Neemia. Numărul ivriţilor în acest ţinut nu era prea mare şi dovada o avem la *Samuel*6,1 care spune că David a plecat de la Ierihon la Ierusalim cu tot neamul lui în număr de 30000 de suflete. Chiar şi această cifră este umflată pentru că au plecat în Egipt cu Iacov, 70 de suflete şi nu aveau cum să ajungă după patru generaţii la asemenea urdii. Iar Ieremia la 52,28-30 spune că au fost deportaţi în Babilon, în două etape, patru mii şase sute de ivriţi. Cam tot atîţea au plecat de urgia cotropitorilor în Egipt iar în Palestina au rămas foarte puţini care lucrau pămîntul şi viile, deci un număr de cca 15000-30000 de suflete. Cînd Ezra s-a întors în Canaan şi a purces la constituirea Frăţiei lui Israel, organizaţie în care şi astăzi sînt uniţi toţi mozaicii, ei erau în număr total de 42360 persoane(*Neemia* 7,60), organizaţi în două triburi, tribul lui Iuda şi tribul lui Beniamin. Iar acest cult avea ca fundament ura împotriva celor netăiaţi împrejur(*Neemia* 13,3); ,,Cînd au auzit *Tora*, au deosebit din Israel pe toţi străinii.” Primele victime ale acestei nebunii au fost filistenii care nu se dădeau în bărci cu persanii şi nici nu doreau să se pupe cu Iaho, marea iubire a ivriţilor, botezată în secolul III î.e.n. cu numele de Iahwe. Iar acţiunea de nimicire a filistenilor o găsim la 2 *Samuel* 3,14: ,,Şi David a trimis soli lui Iş-Boşet, fiul lui Saul, săi spună: «Dă-mi de nevastă pe Mical cu care m-am logodit, şi-ţi plătesc o sută de prepuţuri de la filisteni»”. Ori mutilarea filistenilor pentru a intra cu forţa în rîndurile mozaicilor, a fost la ivriţi un plan de lungă durată şi urmat cu mult fanatism pînă ce aceştia cu tot cu religia lor au dispărut ca popor din Palestina pe la începutul erei

noastre, cum ne dovedesc scrierile descoperite la Qumran.
Regele macedonean al Siriei, Antioh IV(175-164 î.e.n.) care avea atunci în stăpînire şi Palestina, auzind despre grozăviile pe care le făceau ivriţii pe seama filistenilor dar şi a celorlalte neamuri, le-a interzis în anul 168 î.e.n. practicarea mozaismului, tăierea împrejur şi citirea *Torei*. Pe dată a dat în clocot borşul în tot neamul şi hasidimii/înţelepţii au pus de o revoltă ,,civică" care la scurt timp s-a transformat în răscoală, condusă de Iuda Macabeul şi fraţii săi. Timp de 23 de ani(165-142 î.e.n.) stăpînii macedoneni au încercat să potolească cu sabia zelul belicos al fecioraşilor lui Iahwiţă, dar pînă la urmă Iudeea îşi cîştigă independentă faţă de regatul Siriei sprijiniţi de romani şi prin aceste evenimente ei intră în istoria antică. Povestioarele lor din *Talmud* sînt doar povestioare sau minciuni gogonate cu pretenţii de adevăruri sacre revelate de Iahwe numai lor care nu au putut fi confirmate de istorie! De aceea ei consideră că nu au nevoie de istorie în scrierea propriei existenţe şi nimeni nu are voie să-i contrazică fiindcă devin antisemiţi!
Ultima menţionare a filistenilor ca popor vine chiar din pana ivriţilor turbaţi care pe la începutul secolului I al erei noastre şi-au propus să distrugă sau să robească tot neamul omenesc sub directa îndrumare şi ajutaţi de Iahwe. În manuscrisul *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întunericului* descoperit printre cele de la Qumran, spun ei că atunci cînd vor veni în Palestina să elibereze Ierusalimul de mirosul celor netăiaţi împrejur, scriindu-şi răvaşul în exil, vor căsăpi fără milă pe băştinaşii din Iudeea, adică edomiţii, moabiţii, amoniţii şi filistenii iar ura lor se va revărsa şi asupra romanilor care erau stăpînii regiunii. Pentru că metoda mutilării bărbăţiei filistenilor nu a prea dat roade, au găsit ei ac de cojocul îndîrjiţilor.
Această metodă odioasă şi criminală era practicată de mozaici şi în secolul I şi II al erei noastre, fiind amintită de către Saul/Pavel în *Galatieni* 6,12-13: ,,Toţi cei ce umblă după plăcerea oamenilor, vă silesc să primiţi tăierea împrejur... Căci nici ei care au primit tăierea împrejur, nu păzesc*Tora*;

ci voiesc doar ca voi să primiţi tăierea împrejur, pentru ca să se laude ei cu trupul vostru.” Cu cosoiul la îndemînă după cum arată şi citatul de mai sus, bandele de mozaici, care deveniseră după anul 98 a treia naţiune constitutivă a imperiului roman şi deci cetăţeni liberi, colindau tot olatul în lung şi-n lat pentru a aduna cît mai mulţi prozeliţi şi tuşina cît mai multe moţuri ale bărbăţiei de la Neamuri şi pe care îi proclamau cu multă fală iudeo-creştini şi iubiţi de Iahwe. Golănia l-a supărat rău pe împăratul roman Hadrian(117-138), care le-a potolit zelul ticălos asupra Neamurilor, printr-un edict dat pe la anul 130 şi care interzicea tăierea împrejur a mozaicilor şi practicarea cultului lui Iahwe. Decizia a dus la răscoala lui Bar Kochba din anul 132 care a ocupat Ierusalimul, a proclamat Iudeea ca regat independent iar pe monezile bătute s-a autointitulat ,,principe al Iudeei.” După trei ani de îngăduinţă, romanii merg cu sabie şi urdie de meseriaşi, făcîndu-i una cu pămîntul pe înfierbîntaţii şi fanatizaţii ivriţi care numai pe Iahwe îl vedeau atît în cer cît şi pe pământ, dorind ca toată lumea să fie stăpînită de turbarea lor religioasă şi să o strîngă în baierele purcoaielor nesăţioase.

A doua metodă de a distruge comunitatea filistenilor, a fost practicarea cămătăriei, unde ivriţii, prin Frăţia lui Israel erau maeştri desăvîrşiţi. Dacă nu putem şti cum i-au ruinat pe filisteni, avem la îndemînă o faptă identică dar făcută împotriva românilor şi rutenilor la sfîrşitul secolului XIX, de către mozaicii cazari.

Într-un amplu articol publicat în *Timpul* din 12, 13, 14 şi 21 iunie 1879, M. Eminescu arată cum în perioada 1865-1876 Bucovina a fost depopulată de o mare parte dintre ţăranii români şi ruteni datorită cametei practicată de cazarii mozaici care i-au ruinat. Peste 800000 de imobile ţărăneşti au fost executate iar foştii proprietari au fost obligaţi să plece în America, stăpîni rămînînd cămătarii. El citează studiul Der Wucher in der Bucovina scris de Platter, profesor la Universitatea din Cernăuţi, unde pe baza informaţiilor statistice, se pune în evidenţă o depopulare masivă a regiunii şi pentru vistieria imperiului, o pierdere de venituri. Dar în vremurile în care ivriţii şi-au pus în plan alungarea tuturor

netăiaţilor împrejur din Iudeea – ,,străinilor" cum spunea lepra venetică Neemia – cel care îşi pierdea proprietatea datorită cămătarilor, de cele mai multe ori ajungea şi sclav, fiind vîndut ca o vită şi astfel pierderea identităţii era totală.
A treia metodă prin care ivriţii au reuşit să-i facă pe filisteni dispăruţi din istorie, a fost puterea administrativă, pe care ei au exercitat-o în Palestina în numele stăpînului persan timp de peste 220 de ani. Abuzurile şi tot felul de fărădelegi i-au obligat pe cei care se opuneau lăcomiei şi mişeliei ivriţilor, să-şi ia lumea în cap şi să plece de la baştina lor. Noi românii, am cunoscut din plin ferocitatea mozaicilor bolşevici cînd ţara s-a aflat sub stăpînire URSS, iar toată structura statului a fost timp de 20 de ani în mîinile cazarilor. 10% din populaţia adultă a României – cam 1250000 de persoane – au trecut prin instituţiile terorii bolşevice ale puşcăriilor, lagărelor de muncă forţată şi ,,şcolilor de reeducare".
După mijlocul secolului V î.e.n. chiar istoria ivriţilor ticluită în pretinsele scrieri sfinte nu mai dă nici o urmă că acest popor ar fi existat în Palestina sau aiurea şi apare abia la începutul secolului II cînd se luptă să scape de dominaţia siriană a regilor macedoneni. Nici un rege al lor menţionat în *Talmud* nu este confirmat de izvoare venite din culturile feniciană sau egipteană cu care ei pretind că au fost timp de secole vecini. Dacă majoritatea pretinselor revelaţii – şederea ivriţilor în Egipt timp de 470 de ani, ieşirea din această ţară datorită armatei lor de 600000 de bărbaţi care i-ar fi tăiat feliuţe pe egipteni obligîndu-i să le dea tot aurul şi argintul, distrugerea Ierihonului, intrarea lui Ioşua în Canaan cu o armată de 400000 de luptători, construirea templului lui Solomon şi altele – au fost dovedite de arheologie şi istorie că sînt toate simple născociri, de ce am accepta lista regilor din Talmud ca veridică, atîta timp cît nici unul dintre ei nu a fost confirmat din alte izvoare?
În fapt istoria lor reală este alta iar ei şi-au falsificat-o în perioada cuprinsă între secolul II î.e.n. cînd a fost scris *Apocriful Genezei*, descoperit la Qumran în anul 1947 şi care nu a fost pus la îndoială de nimeni nici chiar de Vatican, fiind un text total diferit de ce cunoaştem noi ca *Tora* şi anul 90 al erei

noastre, cînd la Jamnia, conclavul rabinilor a stabilit canonul textului mozaic, pe care ulterior l-au livrat ca cea mai de preţ învăţătură/făcătură, lepădăturilor greceşti şi romane. Ivriţii au fost un trib de cîte cîteva mii de persoane, care s-a strecurat din deşert în Palestina, uitat de istorie timp de secole pentru că nu este menţionat nici de egipteni, nici de asirieni dar nici de asirieni, iar cînd s-au mai înmulţit, adunînd ceva avere, după ce şi-au frecat puchii de la ochi văzînd ce realizări au vecinii lor, au început să-i roadă invidia. Şi cum alte surse nu aveau decît minciuna, s-au pus să croiască lumea după aceste născociri, găsindu-şi mai tîrziu aliaţi în lumea grecilor şi romanilor. Chiar marele mincinos Ioan pe la sfîrşitul secolului I al erei noastre spun ei, dar informaţiile arată că este scris după anul 385, în *Apocalipsa* lui la 7,4-5, spune despre neamul lui pe care l-a ales Iahwe să conducă lumea, că era în număr de 144000 de suflete. Toate turbele mozaice şi sioniste mint cu obrăznicie că erau cîtă frunză şi iarba pămîntului, iar Filon spune că numai în Egipt erau peste un milion; J. Flavius scrie că romanii au măcelărit la asediul Ierusalimului 1100000 de sufleţele neprihănite! Dacă te potriveşti la gugumăniile lor, te iau durerile de cap! Toţi istoricii acceptă pentru întreaga populaţia ivrită din imperiul roman în perioada distrugerii templului din Ierusalim în anul 70, o cifră cam de 150000-200000 de persoane.

Din informaţiile ajunse pînă la noi rezultă că neamul filistenilor sau canaaniţii după zicerea ivrită aveau o religie monoteistă în frunte cu Domnul oştirilor cereşti, cu altare - ,,înălţimi" - unde aduceau cinstire cailor solari şi carului de foc servind ca masă pentru jertfă numai azime. În religia lor era încorporat şi un cult al strămoşilor şi al eroilor iar ca figuri simbolice mitice aveau taurul solar şi şarpele, fiind cunoscuţi de către ivriţi ca un popor avut şi mari pricepuţi în oracole şi purificări. Prelatul iudeo-creştin Lactanţiu, pe la anul 310 spunea despre mama împăratului get al imperiului roman Galeriu, că era preotesă şi adoratoare a duhurilor de pe înălţimile munţilor. Vedem că la o distantă în timp de peste 1000 de ani, între religia canaaniţilor şi religia geţilor de la nord de Istru existau asemănări uluitoare iar taurul solar şi şarpele apar pe mai multe tăbliţe de plumb cît şi pe

iconiţele descoperite pe teritoriul locuit în trecut de aceştia. Eroii la geţii nord-istreni se numeau aseni iar în Palestina apare acel grup misterios numit de către iudei eseni, şi pe care au încercat să-l iudaizeze prin scrieri mincinoase deşi scrierile esenilor arată fără putinţă de tăgadă că sînt parte indestructibilă a scrierilor geţilor ce au fost în mare parte distruse de către greci şi romani după anul 381 cînd făcătura iudeo-satanistă a ajuns religiei oficială a imperiului roman.
În ivrita veche există un fond lingvistic reprezentînd cam 20-25% ce are ca origine limba filistenilor, sau a geţilor din Carpaţi iar cînd cazarii au năvălit peste noi după anul 1860, observînd că limba românilor are cuvinte comune cu limba lor liturgică, au născocit colonizarea ivrită a plaiurilor noastre pe cînd ei erau soldaţi în armatele romane care cuceriseră o parte din Getia! Sprijinindu-se pe această golănie au pus la cale şi planul Poexotto de falsificare a istoriei şi culturii identitare a românilor şi şăruirea Israelului european pe spinarea noatră!
Dau în continuare o parte din aceste cuvinte pe care eu le-am găsit în cercetarea mea, cuvîntul din stînga semnului egal(=) este în ivrita veche iar cel de după acest semn este în româna veche, emegi sau persană.

aba: tată = aba: tată, strămoş, bătrîn; adama: pămînt = a-dam: aşezare, colonie, colonizare în emegi; agalah: car = agale: a merge încet, mersul specific pe lîngă car; ain: parte din lumină, creatorul = aion: ion sau eon, corporalitate spiritual-energetică a luminii; alenu: o veche rugăciune mozaică = aleanu: durere şi a-la-an: stejar în emegi sau arbore sfînt folosit la înmormîntare, sub el în vechime se ţineau judecăţile; amen: devoţiune, venerare = amen: binecuvîntare, invocare; Anohi: Elohim creatorul = Anahita: Imaculata,era un yazatas în zoroastrism, ajunge să fie la începutul secolului IV î.e.n. în timpul lui Artaxerxe Mnemon(404-361 î.e.n.) marea zeiţă a vieţii disputînd întîietatea cu Ahura – Mazda, dar zoroastrismul devine religiei oficială în imperiul persan în anul 255 î.e.n.. Cuvîntul fiind preluat de ivriţi cu acelaşi sens şi într-o formă fonetică foarte apropiată, dovedeşte fără putinţă de tăgadă că ei

au început să-şi ticluiască plăsmuirile pe la mijlocul secolului lll î.e.n. luînd de la persanii zoroastri şi modelul cultului monoteist; aşera: par, ţăruş = acera: a avea sprijin, a aştepta, a pîndi; ata: tată = ata: tată; Aşmedai: conducătorul dracilor din Talmud = Aeşma: Belial sau Dracu în persană;
bala: a devora, a înghiţi = bala: balaur, monstru; beney: copiii lui Elohim din Facerea care se împreunează cu muritoarele din care se nasc uriaşii = binni: a zidi, mulţime gălăgioasă, peşte în emegi; berur: selecţie = berat: scrisoare de împuternicire; bina: discernămînt = bină: scenă, clădire mare, acaret;
chipa: întruchiparea fiinţei cereşti a Ziditorului în ivrită = chip: făptură, fiinţă, închipuire, întruchipare dar mai avem cuvîntul ,,chibzuinţă"(chip + Zoin/Zuen + ta, adică judecata ta după chipul/mintea lui Zoin).
da: binecuvîntare = da: a aproba, a dărui; da'at: cunoaşterea unificatoare a lui Iahwe = dat: dăruit, soroc; dabar: crainic, purtător de cuvînt, îndrumător = dabă: cetate; dai: destul = dai: a da; din: judecată = din: viaţă, adevărat, a dăinui în emegi; dor: generaţie = dor: melancolie, tristeţe, nelinişte;
ed: mărturie, dovadă, martor = ed: martor, judecător; edia: inteligenţă, judecată = edia: preot judecător; eir: cel din piele = ir: alifie, unsoare;
gal: vagin, naştere = gal: vagin, cel mai mare fiu în eme-gi; gala: a rătăci, a colinda, a pribegi = gala: cîntece religioase în emegi; galgal: cercul simbolic în care se naşte golemul = gal-gal: mîndru, fălos în emegi; gan: grădină, cîmpie = gan: cîmp parcelat, teren cultivat în emegi; gola: exil = gola: a se supune, a pleca;
haba: a veni = haba: a merge în patru labe; haia: viu = hai: a îndemna, a se porni la drum; hesed: har, iubire = huşit: care este cu gîndurile aiurea, tehui; hida: alegorie = hîdă: foarte urîtă, scîrnavă, neobişnuită; higaion: încercare = hicăi: a bate, a maltrata; hiiut: vitalitate mare = huit: scandal, vuiet; hod: splendoare = hod: mers, evoluţie, curs; ho'hma: inteligenţă = haoma: băutură magică din zoroastrism care îţi aducea cunoaşterea deplină şi nemurire;
ieş: ceea ce există = ieş: a ieşi, a trece; ieţira: facerea, generarea = ieşirea: plecarea, apariţia; ila'a: suprem = ila: a fi mare, a fi în

frunte, a fi strălucitor în eme-gi; Iezer ţob: fîntîna Luminii sau învăţătura bună; Iezer ra: Izvorul întunericului sau învăţătură rea; iezer: lac de munte de unde izvorăsc pîraiele; Yom: zi = ion: eon eion: entităţi spiritual – energetice ce fac parte din cortegiul divin al făpturilor de lumină, Ion este nume la geţi şi români, dar şi originea eionilor din cultura grecilor şi gnosticilor, Ionah: porumbel, sfîntul Duh = ion: făpturile de lumină simbolizate prin porumbel; itim: sărbătoare = itim: slujbă religioasă în eme-gi iar în română înseamnă întocmai, la fel ca, chiar aşa.
kavana: manifestare divină directă = canava: suportul din pînză pe care se coase la gherghef; khatt'at: plata către preot pentru ispăşirea unui păcat = catat: cercetat, căutat; kedeşu: desfrînată în ivrită = codoşu: destrăbălat, secătură; ken: chemare = chem: chemare; ke'eder: lipsa de lumină = cheder: daună, pagubă; kelipot: celelalte părţi = calapod: formă pentru încălţăminte, model; kerubim: vine de la asirianul ,,kurubu" care erau acei monştri taurini adesea cu cap de om ce străjuiau templele = coroabă: vacă mare şi bătrînă; kinuiim: cel ce impune respect, mare = chinuim: a se căzni, a suferi; keter: coroană = ceter: a bate capul cuiva, a certa pe cineva; klipin: duhurile rele = clipiş: într-o clipă, repede;
laassot: zi de odihnă = lăsată: zi sorocită;
mame: mamă = mamă; man: mană = mană: belşug, boală; maghid: predicator, mesager, povestitor = maghistă: vrăjitoare; marom: înălţimi = măroi: foarte mare; masa: azimă = masa: mîncare, obiectul pe care se aşază mîncarea, a mîna; maskil: ascuns sau pătrundere înăuntru = măscui: a-şi pune masca; melec: rege = melec: înger; meleh: rege = melean: înalt şi voinic, vlăjgan; mesura: măsură = măsura: a aprecia, etalon; midin; tronul judecătorului = medean: dîmn, loc neted;
neţah: stabilitate = nită: iată! iacă! uite!;
olam: lumea, ţinut nemărginit, univers = alam: teritoriu, ţinut în persană; omen: instruit, credincios; a cinsti prin educaţie = omeni: a primi pe cineva plin de ospitalitate, a ospăta, a cinsti, a slăvi; or: lumină = or: neam, luminos, a străluci, a radia în eme-gi; ortom: lumina desăvîrşită = domoz tomo: fiul luminii din crucea strălucitoare, expresie de pe tăbliţa 10;

para: roşu, aprins, foc = pară: flacără, roşu ca focul, iar ei mai au expresia para aduma care este un ritual religios(para + adumă); para: a creşte, a produce, a rodi = para: fruct, avere, a se întinde; pardes: grădină; apare numai de trei ori în Cîntarea cîntărilor, Eclesiat şi Nemeia = parde: grădină închisă, parc în persană; pasah: a sări, a trece dincolo, de unde sărbătoarea de pesah = paşa: păşune, păşar: compas, pas, păşi: a sări, a trece dincolo;
ra: rău, rea = ra: rea; ras: mister, taină = ras: curăţat, îndepărtat, dispărut; Rahmana: cel milostiv = rahman: populaţie mitică ce a locuit în nordul Moldovei şi a mirat la capătul pămîntului – blajini, înţelepţi; raiion: prieten, dorinţă = rainǎ: cratiţă, oală joasă cu două toarte; raţ: alergare = Raţ: nume de familie la români; raţon: voinţă, putere = răţoi: a se burzului, a face scandal; remes: dovezi = Remeş: nume de familie la români;
saghi naor: orbi, poreclă pentru vechii cabalişti = săghi: mirosuri urîte + naor: nour; sahar: plată, răsplată, chirie = saharea: proviziile alimentare pe care Ţările Române erau obligate să le pună la dispoziţie oştilor otomane, tain; sarita: a lupta = sărită: a aduce la disperare, a se înfuria; spor: numărare = spor: creştere, înmulţire; sukka: adăpost = sucă: năravi, obicei, neastîmpăr;
şabat: odihnă = sabad: oboseală, spate îndoit, a se aşeza în emegi; sha'ar: poarta cetăţii, loc unde se făceau judecăţile = şar: linie dreaptă călăuzitoare, hotar; şedim: duhuri rele care vin cînd moare un bărbat = şedem: a se odihni; şema: ia aminte, ia seama = seama: a reţine, a judeca, a lua aminte; şigaion: nebunie, greşeală = şicanier: şicanator, a necăji; şira: poezie, cîntec = şi-ra: poezie, cîntec în eme-gi; şor: taur = sor: soare; şur: unul după altul = şur: a curge, a şurui; şana: a repeta = sana: a vindeca;
thinna: doctrina zeloţilor, zel, credinţă = tina: pămînt, lut iar ,,tana" este ceată, nebuloasă; ţeniuta: ascuns = ţinută: păstrată, dosită; teku: nelămurit, nerezolvat = ticui: a ciuguli, a se lovi, a se împinge; tik: cutie închisă = tic: lădiţă, cutie din lemn; tikun: formele lumii sau neamului omenesc, organizare = tukun: dacă, în caz de, în emegi; tohu: rău, distrugător = tohu: haos; tom:

perfecţiune = tomu: cruce strălucitoare, puncte cardinale în emegi;
Valah: veşnic = valah: român;
zel: umbră lăsată de ceva = zel: a juli, a zgîrîia, a creşte, a ciopli în eme-gi.

Am studiat cam 400 de cuvinte din ivrita veche unde am găsit 82 de cuvinte comune cu limba română veche, 18 din eme-gi şi 4 din persană.
Cunoaşterea îţi dă eliberare,
ignoranţa este sclavie.

Oglinda adevărului

Ivriţii, prin teoria profeţiei, şi-au plăsmuit o istorie care urcă la aproape 2000 de ani î.e.n. pe meleagurile Palestinei/Canaanului şi nici nu vor să audă de alte argumente sau dovezi arheologice. Ei ştiu că sînt cel mai vechi popor de pe acele meleaguri, şi chiar cel mai vechi din lume după unele ,,revelaţii" pentru că aşa le-a spus Iahwe prin profeţii lor şi de altceva nu au nevoie. Chiar în cărticelele pe care le proclamă sfinte, tagma proorocilor sau profeţilor a fost de multe ori amuţită cu sabia de către regişorii ce se săturaseră să audă turbarea lor neroadă. Din mulţimea exemplelor existente în aceste scrieri, am să-l dau pe *Mica* unde găsim spre limpezirea minţii, adevărul despre profeţi la 3,5: ,,Aşa vorbeşte Elohim despre proorocii care rătăcesc poporul, care dacă au de muşcat ceva cu dinţii vestesc pacea, iar dacă nu li se pune nimic în gură, vestesc războiul sfînt." Peste tot găseşti în *Tora* ura şi veninul lui Iahwe asupra neamului omenesc spus de către aceşti profesionişti ai minciunii, meserie ce s-a înstăpînit la ei pentru totdeauna, practicînd-o şi astăzi cu mult zel.
Dar să ne oprim şi la datele istorice acceptate de toată lumea pe baza confruntării unor informaţii venite din arheologie sau scrierile vechilor egipteni şi hitiţi iar

mai tîrziu asirienii, caldeenii şi perşii care au ţinut sub stăpînire aceste ţinuturi.
Prin tratatul dintre Hatusili II, regele hitiţilor şi Ramses II al egiptenilor, încheiat în anul 1282 î.e.n. după bătălia de la Kadeş, Palestina a rămas un teritoriu controlat de puterea faraonilor iar de populaţiile băştinaşe – adică cea ivrită după scrierile lor - nu se aminteşte nimic. După dispariţia imperiului hitit şi decăderea puterii egiptenilor, peste aceste regiuni vin fioroşii asirieni cu regii lor Salmanasar III(858-824 î.e.n.), Sargon II(722-705 î.e.n.), Senacherib(705-681 î.e.n.) de la care ne-au rămas mii de texte scrise pe tăbliţe şi nu se pomeneşte nimic nici de ţinutul cunoscut mai tîrziu sub numele de Palestina şi nici de triburile ivriţilor cum pretind ei că îl locuiau. Regele asirian Asarhaddon(681-668 î.e.n.) cucereşte cea mai mare parte a Egiptului şi îl alungă pe faraonul kuşit Taharka(689-664 î.e.n.) obligîndu-i pe egipteni să-i plătească tribut şi iarăşi nici urmă de ivriţii care spun ei că erau pintenul neamului omenesc înfipt în pămîntul ,,sfînt al Canaanului" dăruit lor de către Iahwe. Regele aminteşte în scrierile rămase de la el că a supus Tyrul, Tabal, Arvad în Fenicia, Cilicia, Mana de lîngă lacul Van, dar nici urmă de Iuda fiindcă ea nu exista atunci, peste care a trecut ca un tăvălug. Poate că pricepuţii ivriţi nu erau acasă în Palestina în acele vremuri, fiind plecaţi cu samarul pentru ceva negustorii prin lumi neştiute încă de istorie.
În anul 612 î.e.n. imperiul asirian se prăbuşeşte sub loviturile caldeenilor aliaţi cu mezii iar regiunea care este pricina căutărilor neostoite iarăşi nu este de găsit în vreun codice al regilor caldeeni Nabupalassar(625-605 î.e.n.) Nabucodonosor (605-562 î.e.n.) şi Nabomide(562-539 î.e.n.). În anul 539 stăpîni ai Palestinei devin perşii care o ţin sub ascultare pînă în anul 331, cînd trece sub controlul macedonenilor. În perioada persană, apare primul document scris în care ivriţii sînt menţionaţi dar în Egipt!!! O scrisoare din anul 417 î.e.n. către guvernatorul Bagaos al Iudeei, din partea ivriţilor stabiliţi în urmă cu 170 de ani în Elephantina după pretenţiile profeţice din *Tora*, spune că preoţii egipteni şi populaţia au dat foc templului lor de pe această insulă pentru că jertfeau tauri şi

berbeci, considerate animale sfinte de credincioşii băştinaşi. Nici Herodot nu-i aminteşte cînd s-a preumblat prin Fenicia şi Palestina pe la anii 450 î.e.n.

Dar izvoarele istorice şi arheologice îi aminteşte ca locuitori ai acestei regiuni pe filisteni sub numele de habiru, khabiru sau kabiru începînd cu secolul XVlll î.e.n. în textele venite de la egipteni, de la hitiţi din oraşul stat Ugarit, din regatul Mitani şi din unele informaţii chiar din Palestina(vezi textul Filisteni/Canaaniţi). Pe lîngă datele amintite mai adaug pe faraonul Şeşonk I(950 î.e.n. – 929 î.e.n.) care a făcut război cu acest neam pe la anul 930 î.e.n. sau poate mai înainte cu ceva vreme. Filistenii mai sînt amintiţi în scrierile regelui asirian Asarhaddon(681-669 î.e.n.) şi ca oşteni ceva mai tîrziu alături de egipteni cînd faraonul Necao(609-594 î.e.n.), purta lupte cu regele caldeean Nabucodonosor.

Hecateu din Abdera, Tracia, care a trăit la curtea regilor lagizi la Alexandria, pe la începutul secolului lll î.e.n. spune că ivriţii erau un trib plin de lepră care a fost alungat cu sabia de la graniţa răsăriteană a Egiptului să nu intre în ţară cu asemenea nenorocire. În *Tora,* dacă bolile şi remediile lor sînt tratate în cîteva rînduri sau 1-2 paragrafe, lepra este tratată în Numeri în două pagini.

Am să dau în continuare cîteva din marile gugumănii pe care le-au făcut ei cunoscute antichităţii prin teoria profeţiilor de care au beneficiat numai ei, vînzîndu-le ca adevăruri unice pentru întreaga omenire prin tagma uciganilor Militia Cristi sau iudeo-creştini cum şi-au spus mai tîrziu cînd au devenit stăpînii imperiului roman după anul 380.

1. Cînd au fost scrise *Tora* şi *Talmudul*? Ei spun că din cele mai vechi timpuri, din secolul XVlll î.e.n. sau cel tîrziu din secolul X î.e.n. au fost scrise primele texte chiar dacă nu există nici un izvor antic care să confirme pretenţiile, iar ca adevăr supărător pentru mutrele proorocilor şi meseriaşilor în meşteşugul minciunii, le spun că în acele vremuri ivriţii nu cunoşteau tainele scrisului. Cum orice hoţ lasă urme la locul tîlhăriei, aşa au făcut şi ei cînd şi-au plăsmuit scrierile furînd de la unii şi de la alţii cam tot ce au considerat trebuincios pentru făcătura lor.

Facerea 47,25-27 ne spune cum ivritul Iosif ajuns vizirul Egiptului, i-a ruinat pe toţi egiptenii în timpul unei foamete cumplite iar neamurile lui care veniseră în această ţară, din Canaan bîntuit de foamete, ,,s-au înstărit, au crescut şi s-au înmulţit foarte mult.” Cam aşa au păţit şi românii în partea a doua a secolului XIX cu cazarii/jidanii care au năvălit ca un puhoi de lăcuste iar ruşii chiar mai rău cînd aceeaşi cazari i-au ,,fericit” cu revoluţia bolşevică. Spre a fi învăţătură de minte ce înseamnă puterea lor dobîndită prin Iosif, avertizează Neamurile cu starea în care au ajuns egiptenii: ,,Tu ne-ai scăpat viaţa! Să căpătăm trecere înaintea domnului nostru şi vom fi robi ai lui faraon. Iosif a făcut din aceasta o lege, care a rămas în picioare pînă în ziua de azi, şi după care, a cincia parte din veniturile pămînturilor Egiptului este a lui Faraon; numai pămînturile preoţilor nu sînt ale lui Faraon.” Expresia că legea robiei introdusă de Iosif ,,a rămas în picioare pînă în ziua de azi” i-a făcut pe plăsmuitori să umble cu poalele în cap. Cum recunosc şi ei la 47,19 că egiptenii erau proprietari pe pămînturi iar sclavia a fost introdusă de perşi după ce au ocupat a doua oară Egiptul în anul 395 î.e.n. şi s-a generalizat după ce ţara a ajuns sub regii macedoneni, adică secolul III î.e.n.
Scriind asemenea realităţi despre Egipt înseamnă că ei cunoşteau sistemul sclavagist introdus de perşi şi macedoneni în aceste teritorii dar şi istoria mai veche a ţării şi fiindcă îi urau cumplit pe egipteni pentru cultura şi trecutul lor uluitor, le-au pus de o robie ivrită chiar de a fost numai din condei. Deci poveştile au fost însăilate în secolele II-I î.e.n. Cu neruşinare au numit Egiptul drept ,,ţara robiei” de parcă aceştia i-au prins cu sabia şi i-au pus în lanţuri şi nu au venit singuri ca mercenari ai perşilor şi samsari ai lui Iaho cel întunecat! Iar aceste informaţii sînt apropiate în timp de perioada de început a scrierilor apocaliptice cînd rău i-a pălit turbarea şi doreau să se crăcească peste întreaga lume cu un regat mesianic ce trebuia să aibă capitala numai în Ierusalim şi musai un rege fără abajur la bărbăţie cum cere Iahwe. Un alt indiciu care confirmă această perioadă cînd şi-au scris ei trăsnăile, îl găsim la 2 *Regi* 9,11 unde Solomon, îi plăteşte regelui Hiram al Tyrului pentru ridicarea templului din

Ierusalim, ,,două zeci de cetăţi în ţara Galileei". Ori galii s-au aşezat în această regiune în anul 271 î.e.n. iar răspîndirea numelui ca ţară a galilor a luat ceva timp în cultura vecinilor şi deci termenul s-a impus cam după 100 sau mai bine de ani. Ne mai spun ei că numeau Egiptul şi ţara Miţraim adică *Mîţ:*pisică +Ra + *im*: pămînt moale, reavăn sau plural. Dar în religia faraonilor, îmbălsămarea mîţelor a luat o amploare deosebită în practica religioasă în perioada lor de declin după cucerirea persană din anul 525 î.e.n. iar apogeul a fost în secolele IV-III î.e.n. după care a urmat ocupaţia macedoneană. Şi iarăşi nu se pupă făcătura cu strigătura revelată numai lor!

Tradiţia mozaică anterioară exilului nu cunoaşte nici paradis, nici iad, nici un loc intermediar. După moarte, sufletul omului se ducea în she'ol unde se adunau cu strămoşii lor, adică într-un întuneric absolut stînd toţi chirciţi. Cuvîntul paradis apare numai de trei ori în *Cîntarea cîntărilor, Eclesiat şi Nemeia*, şi vine din persanul pardes: grădină închisă, parc. Textul *Nemeia* este scris în secolele II î.e.n. iar celelalte două sînt din secolul III al erei noastre, deci povestea este însăilată rău şi se vede prin ea chiar pe întuneric! Crearea iadului nu apare în Facerea care este totuşi un text elaborat tîrziu sub influenţa mitologiei emeş şi esene ceea ce spune foarte mult despre ,,omisiunea" şi data recentă a turbatelor ,,revelaţii" şi a întocmirii plăsmuirii de către fecioraşii lui Iahwe diriguiţi cu îndîrjire de Satana.

Dar făcătura canonizată la Jamnia în anul 90 mai este demascată şi de *Facerea* 3,22 unde se povesteşte cum Adam şi Eva mănîncă din mărul cunoaşterii iar Jupînul cel Întunecat din ceruri află şi îi blestemă astfel: ,,Domnul a zis: «Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscînd binele şi răul. Să-l împiedecăm dar acum, ca nu cumva să-şi întindă mîna, să ia şi din pomul vieţii, să mănînce din el şi să trăiască în veci.»" Adică lui Elohim îi era frică să nu devină şi oamenii nemuritori, povestea nemuririi fiind dezvoltată şi limpezită la 6,1-6.

Textele arată că sînt ticluite după căderea Ierusalimului din anul 70, fiindcă saduceii care administrau statul iudeu şi controlau păstrarea credinţei strămoşeşti, nu

recunoşteau nemurirea, învierea, îngerii, sufletul, ori acestea au putut fi impuse ca dogme religioase numai după ce fariseii i-au trecut prin sabie pe saducei în războiul civil din anii 66-70, făcăturile fariseice fiind canonizate prin conclavul de la Jamnia din anul 90.
Herodot spune că sciţii, agatîrşii şi tracii se trag din femeia şarpe Echidna. Dar odată cu secolul IV î.e.n. cînd începe falsificarea istoriei şi mitologiei popoarelor Europei pentru a ajunge numai grecii moţ, spun ei că Zeus i-a doborît pe titani printre ei fiind şi Iapet, din care se trage Prometeu şi tot neamul omenesc. Cînd ivriţii şi-au ticluit Tora după acest model, pe ariminul Iapet l-au făcut Iafet care a avut de fii pe Gomer(sciţii din nordul Mării Caspice), Magog(Gitia după T*almud* şi *Midraşim* şi Getia după tăbliţele de plumb), Madai(Madai/Midas regele frigienilor), Iaval(Cilicia), Tubal(sciţii arameeni din Asia de sud vecini cu Siria), Meşec(în alte părţi apare Maş sau Maşa şi este Mesia geţilor din sudul Istrului sau de la vest de Troia), Tiras(geţii de pe Nistru) adică tot neamul arimin după scrierile grecilor şi romanilor.
În *Noul Testament*, Isus este cunoscut ca ,,cel născut în Nazaret" sau ,,Isus din Nazareth" însă Nazareth nu exista ca aşezare umană la începutul secolului I al erei noastre. Zona Bunei Vestiri din oraşul Nazareth de azi a suferit ample săpături în anii 1955-1965, cercetările fiind conduse de către preotul franciscan Belarmino Bagatti. El a descoperit ceramică datând din epoca bronzului mijlociu(2200 - 1500 î.e.n.) precum şi ceramică, silozuri şi rîşniţe de măcinat din epoca fierului(1500 - 586 î.e.n.), arătând nivelul de locuire din Nazaret la acel moment. Cu toate acestea, lipsa dovezilor arheologice de la asirieni, babilonieni, persani, elenişti sau timpurii romane, arată că aşezarea aparent a ajuns la un final brusc către anii 720 î.Hr., când multe oraşe din zona de au fost distruse de asirieni. Dar cetatea Nazaret nu este amintită în sursele antice mozaice mai devreme de secolul al treilea, iar prima menţionare apare pe un fragment descoperit în anul 1962 unde este scris cuvîntul N-S-RT(Nasaret) în ivrită, pe un fragment de marmură într-o sinagogă din Cezareea Maritimă, datată pe la anii 300.

Numele cetăţii sau satului Nazaret nu este menţionat nici în alte texte precreştine, iar în scrierile canonice ale acestora apare sub diferite forme. În limba koine în care au fost scrise evangheliile, locul pretinsei naşteri a lui Iisus este scris *Nazara*, cum apare la Matei(4,3) şi Luca(4,6), iar în limba arabă avem *Nāṣira*. În Coran, creştinii sînt menţionate ca **naṣārā**, însemnând ,,adepţii unei Nāṣirī" sau ,,cei care-l urmează pe Isus."

Nazara apare ca un sat neprecizat în Iudeea, într-un citat al lui Sextus Julius Africanul de pe la anii 200 preluat de către Eusebiu(*Istoria Bisericii* 1.7.14) fiind în apropierea unei încă neidentificate ,,Cochaba". Dar în limba română veche cuvîntul *cocioabă* înseamnă locuinţă sărăcăcioasă, bordei săpat jumătate în pămînt şi poate fi un vechi lăcaş de cult esen din regiune. În acelaşi pasaj scrie Sextus Africanul că rudele lui Isus au păstrat amintirile în familia lor, cu mare grijă. Şi Origene pomeneşte în scrierile sale cuvîntul sub forma *Nazara* sau Nazaret, iar mai târziu, Eusebiu din Cezareea pe la anul 331 în *Onomasticon*, de asemenea, foloseşte Nazara, scriind despre adepţii lui Hristos că sînt numiţi nazoraean, şi că, în secolele anterioare creştinii au fost numiţi nazarineni. Potrivit *Evangheliei* lui Luca, Nazaret a fost satul de origine al Mariei şi, de asemenea locul unde a apărut Buna Vestire atunci când îngerul Gabriel i-ar fi spus acesteia că va avea pe Isus ca fiul ei.

În scrierile lor, mandeenii menţionează *nasirutha* ca un loc unde se merge pentru rugăciune. Dar cuvîntul nasirutha, după regulile limbii aramaice se scrie N-S-RT, adică aşa cum l-au scris şi ivriţii în limba lor.

În limba română veche avem cuvîntul ***năzară*** cu sensul de vedenie, nălucă, a se întrezări, a vedea de departe, a se arăta vedenii pentru timp scurt, a i se părea adevărat ceva inexistent, a descoperi, a i se arăta, închipuire, viziune, dar toate sensurile din limba română au legătură cu viziunea Mariei privind naşterea lui Iisus. Numai la mandeeni, cuvîntul are un sens apropiat de cel din limba română fiind folosit pentru a desemna un loc sacru unde se fac rugăciuni, adică acolo unde s-a întîmplat o minune vizuală sau o vedenie! Chiar şi în arabă cuvîntul naşiri are sensul de minune sau vedenie, însă nimic din

cele arătate mai înainte nu se găsesc în ivrită sau koine, unde se pretinde că ar fi curs sau de unde ar fi izvorît toată înţelepciunea cerească. Deci expresia ,,Iisus din Nazara" sau ,,Iisus din Nazaret" trebuie înţeleasă după tipicul iudeo-creştin, ca Iisus din vedenie, sau cel din viziune adică născocitul sau închipuitul, dar mandeenii tocmai asta spuneau despre Iisus Hristos că este o născocire a ivriţilor pentru a falsifica istoria adevărată a lui Iosius pe care l-au răstignit pe cruce şi nu au greşit deloc în ceea ce au scris contestatarii revelaţiilor iudaice!

În aramaică *nasoraia* sau nazareeni desemna în realitatea vremii secta care avea ca simbol al sacrului şarpele ce reprezenta cunoaşterea divină iar în printre acuzele aduse lui Şaul/Pavel de către saducei şi farisei se găseşte şi aceea că era căpetenia acestei secte. *Faptele apostolilor*: ,,24,1 Au adus înaintea dregătorului plîngerea împotriva lui Pavel. 24,5 Am găsit pe omul acesta care este o ciumă, pune la cale răzvrătiri pentru toţi iudeii de pe tot pămîntul, este mai marele partidei Nazarienilor. 24,6 şi a cercat să spurce chiar şi Templul." Ori Şaul făcea parte cu adevărat din conducerea Frăţiei zeloţilor turbaţi de la Qumran iar Manuscrisele descoperite în peşterile din acele locuri arată că şarpele era simbolul cunoaşterii cereşti. Cuvîntul *nazarinean* mai avea sensul de cel care s-a despărţit şi trăieşte retras, a trăi în înfrînare, cam aşa cum se pretindeau ivriţii retraşi la Qumran şi care puneau de o socoteală făcută numai cu sabia, împotriva Neamurilor! Scrierile de Qumran, ne spun că membrii frăţiei Noului Legămînt, adică turbaţii zeloţi se numeau ,,cei retraşi", ,,cei rămaşi" sau ,,cei puşi deoparte" şi tot aşa au pus ei deoparte adevărata istorie a antichităţii otrăvindu-ne minţile cu vedeniile/proorocirile lor sataniste. Deci naşterea lui Iisus în Palestina este o simplă legendă creată ulterior de evanghelişti, copiată din vechile tradiţii mitraice ale geţilor.

Folosind în *Făcă-Tora* lor numele de refaim*(refa + im,* care este pluralul) pentru un grup din populaţiile ce trăiau în Cannan, jegurile ivrite s-au dat singure de gol cînd şi-au ticluit monstruoasa scriitură prin care au urmărit să se pună moţul

neamului omenesc, iar pe noi să ne scoată în afara istoriei.În secolele II-I î.e.n. ivriţii erau vorbitori de limbă koine(un amestec al dialectului atenian şi limba getă) iar majoritatea covîrşitoare a populaţiei nu mai cunoştea limba ivrită, atunci traducîndu-şi ei textele sacre în limba adoptată – koine – ce le devenise limbă liturgică. Intrînd sub ocupaţie romană în anul 63 î.e.n. ei s-au pus pe învăţat limba noilor stăpîni, aşa explicîndu-se şi denumirea latină Refa a munţilor Carpaţi apărută în ***Fără****-Tora* lor satanistă prin populaţia *refaim*ajunsă în Palestina şi plecată din Dio Getia prin secolele XVIII î.e.n.
În *Levitucul,* sau a treia carte a lui Moşe, adică scrisă chiar de fondatorul acestui cult satanist al falusului cum pretind ei, pe cînd ivriţii încă purtau puchi la ochi cît roata carului, găsim negru pe alb un minciunoi îngrozitor la 27,2-3: ,,Cînd se vor face juruinţe lui Iahwe, dacă e vorba de oameni, ei să fie ai lui Elohim după preţuirea ta. Iar preţuirea pe care o vei face unui bărbat de la douăzeci pînă la şaizeci de ani, să fie de cincizeci de sicli de argint, după siclul sfîntului lăcaş." Dar urmele scornelii sînt chiar mai vechi pentru că le găsim în *Facerea* 23,15 unde pribeagul Avraam le cere hititilor, loc de îngropăciune pentru Sarah care a murit spunînd că le va plăti 400 de sicli de argint însă hititul Efron îi răspunde: ,,Omule, ascultă-mă! O bucată de pămînt de patru sute de sicli de argint, ce este aceasta între mine şi tine? Îngroapă-ţi dar moarta!" Să ne lăsaţi jeguri criminale să judecăm şi noi fiindcă nu vrem să mai ducem jugul revelaţiilor sataniste şi a jegoaşei ,,înţelepciuni" ivrite ieşită toată din ,,legămîntul" Talpei Iadului. Ori primele monede ivrite – siclul – au fost bătute în timpul regatului macabeilor, după anii 140 î.e.n. şi aveau ca simbol al sacrului steaua cu cinci colţuri, identică cu cea a bolşevicilor cazari, iar pe unele apare menora cu trei braţe!!! Deci înţeleptul Moşe şi strămoşul lui părintesc întru legămînt, ori a fost o născocire a rabinilor, ori era şi el contemporan cu esenii din partea a doua a secolului II î.e.n. cînd neamul ivrit s-a îmbolnăvit rău de revelaţie şi nu s-a mai lecuit niciodată! Şi tot aşa stă adevărul istoric cu ,,sfîntul

lăcaş" al mozaicilor adică templul lui Şlomo/Solomon din Ierusalim!
Rabi Akiba(50-137 e.n.) spune într-una din scrierile sale: ,,Toate comorile înţelepciunii au fost predate prinţului comorilor înţelepciunii Segansagael – Saoshyacant este Mîntuitorul la avestici de unde l-au luat - şi toate au fost deschise în faţa lui Moşe pe muntele Sinai, astfel încît în timpul celor patruzeci de zile petrecute de el acolo, el a fost iniţiat în toate cele şaptezeci de aspecte ale celor şaptezeci de limbi''. Dar în Ieşirea 31,18 avem altă variantă a făcăturii care spune: ,,Cînd a isprăvit Adonai de vorbit cu Moşe pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră scrise cu degetul lui Elohim." şi 34,11: ,,Adonai a zis lui Moşe: «Taie două table din piatră cu cele dintîi şi eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintîi şi pe care le-ai sfărîmat»".
Să ne oprim din zăpăceală şi să ne lămurim după minticica noastră; rabi Akiba a fost un iluminat al mozaismului şi iudaismului de la sfîrşitul secolului I şi prima parte a secolului II al erei noastre, fiind considerat ca unul dintre cei 7 înţelepţi ai lor. Cum zicerile lui nu au fost smintite de nici o vorbă strîmbă, adică vreo împotrivire, înseamnă că textul *Torei* a ajuns aşa cum îl cunoaştem noi azi, foarte tîrziu după moartea înţeleptului(numit de ei şi *Tanna,* cuvînt care la noi înseamnă ceaţă, negură, din nori), fiindcă ucenicii lui nu ar fi înghiţit o asemenea ,,impietate" şi, pe cale de consecinţă şi logică neaoşă, făcătura s-a făcut după ce grecii şi ceata lui Ucigă-l Toaca de la Mediolanum condusă de Ambrozie au ajuns stăpînii imperiului roman în anul 381 cînd au impus prin foc şi sabie iudeo-satanismul ca religie unică. Cum rabbi Akiba a rămas mare profet la acest cin, iar zicerea lui contrazice în esenţa ei T*ora* fără ca cineva să pretindă că profetul era beat, rămîne cum am zis şi am dovedit chiar cu scrisorelele lor drăceşti; totul este **făcătură** dar meşteşugită după anul 381!!!
Toate aceste informaţii coincid cu perioada cînd ivriţii au început să bată cîmpii cu revelaţiile lor deocheate şi monstruoase de care se fereau toţi, scriind fel de fel de trăsnăi şi vedenii adică nebunii curate în numita literatură apocaliptică,

dar după cinci secole grecii şi romanii le-au găsit de soi pentru a sluji unei făcături drăceşti.

2. Cîţi ivriţi au ieşit din Egipt? Este o altă minciună pe care au invocat-o de multe ori în plăsmuirile ulterioare pentru a justifica istoria revelat-scornitoare a ivriţilor. În *Facerea* 46,27 spun că: ,,Toate sufletele din familia lui Iacov care au venit în Egipt, erau în număr de şaptezeci." În *Ieşirea* 2,1 se spune că mama lui Moşe era fiica lui Levi şi deci nepoata lui Iacov. Iar Moşe i-a scos pe ivriţi ,,din ţara robiei" cînd era un om matur, ceea ce arată că şederea lor în Egipt a fost de 30-50 de ani. În trei generaţii cei şaptezeci de ivriţi nu puteau să ajungă mai mult de 1000 de persoane chiar dacă se ţineau numai de puit iar bolile îi lăsa în uitare. La *Ieşirea* 12,37 scriu ei că au plecat din Egipt un puhoi de aproape şase sute de mii de oameni afară de copii. Şi pentru că nu puteau să se prăsească chiar mai rău decît şoarecii, au lungit perioada de şedere în Egipt la patru sute treizeci de ani cum zic ei la 12,40. În *Numeri*(1,47), Iahwe îi cere lui Moşe, după ce a ajuns cu tot cioporul în Sinai să-i facă o numărătoare, dar numai pentru bărbaţii de la 20 de ani în sus în stare să poarte arme şi a găsit o urdie de şase sute trei mii cinci sute cinzeci. Aici nu au fost incluşi cei douăzeci şi două de mii de leviţi din aceeaşi categorie de vîrstă. La acest puhoi de 625550 de luptători ivriţi care erau chiar mai mulţi decît firele de nisip ale deşertului, trebuie să mai adăugăm femeile şi copii iar neamul lui Israel, plesnit din condei ajungea cam la 4 milioane, fiind groaza lumii de numeros ce era! În *Judecătorii,* puhoiul de norod ivrit care ieşise din Egipt şi umblase auirea prin deşert 40 de ani, după care s-a îndreptat spre Canaan pentru a cuceri aceste teritorii, se mai împuţinase pentru că la 2,2 găsim zicerea: ,,Toate seminţiile lui Israel au venit la adunarea poporului lui Iahwe; erau patru sute de mii de pedestraşi care scotea sabia." Dacă la aceştia adăugăm femeile, copiii şi bătrînii iarăşi numărul lor ajunge cam la 3 milioane de suflete ce au năvălit ca lăcustele peste băştinaşi. După ce spun ei că au cucerit o parte din aceste teritorii iar unii băştinaşi i-au primit de nevoie să locuiască printre ei şi trecînd ceva ani şi-au ales chiar un rege în persoana lui Saul. Dar filistenilor nu le-au

plăcut mutrele ivriţilor pripăşiţi prin toriştea lor şi au venit cu sabie să le ceară socoteală de ce umblă creanga într-o ţară care nu le aparţine. Saul care a fost uns ,,împăratul" ivriţilor, le-a ieşit înainte cu o oaste de 600 de oameni(*1 Samuel* 13,15) dar au fost bătuţi măr iar căpetenia veneticilor a fost ucisă de către băştinaşi după numai doi ani de împărăţire. Spun ofuscaţi ivriţi că oştirea lor nu era înarmată decît cu ghioage, prăştii şi bărbi cu care să-i amăgească pe neînduplecaţii filisteni. N-a ţinut! Numai Saul şi fiul său aveau săbii şi suliţe din fier, iar situaţia se datorează faptului că filistenii au interzis ivriţilor să cunoască acest meşteşug(1 *Samuel* 13,19-22). Informaţiile dovedesc un fapt istoric pe care ivriţii l-au falsificat cu mare meşteşugire; în Canaan, la începutul secolului X î.e.n. ei erau o populaţie de 2000-4000 de suflete împrăştiată în tot ţinutul şi sub ascultarea filistenilor care aveau mici structuri organizatorice supuse Egiptului sau asirienilor mai tîrziu. Faptul că ei trebuiau să vină să-şi ascută uneltele agricole din fier la filisteni, plasează acţiunea în secolele X-IX î.e.n. cînd epoca bronzului se cam încheiase în această regiune. Dar mai arată că toată organizarea lor socială era a unor cete de semisălbatici puşi numai pe jaf şi ciomăgeală iar cultura lor se oprea la mulsul oilor şi a ţapilor şi închegatul laptelui. Apare fireasca întrebare: unde a dispărut acel popor războinic de 400000 de săbii care a intrat în Canaan în urmă cu c]teva zeci de ani şi a băgat spaima în toată lumea, sau povestea este încă o ,,revelaţie" a scornitorilor ivriţi pentru a-i pofti pe proşti la ascultări nesăbuite?

După moartea lui Saul, David preia conducerea ivriţilor şi se mută cu tot neamul lui la Ierusalim iar cînd aduce chivotul de la Ierihon în acest oraş, poporul lui Israel era în număr de treizeci de mii(*2 Samuel* 6,1) Şi asta în prima parte a secolului X î.e.n. cum se poate citi chiar în scrierile lor mincinoase. Dar şi cifra de mai sus o consider umflată în pene pentru că atunci cînd s-a constituit Frăţia lui Israel pe la anii 410 î.e.n. ei erau în număr de patruzeci şi două de mii trei sute şaizeci de strînşi grămadă şi trecuţi la catastiful Satanei pe care nu l-a văzut încă nimeni dintre Neamuri(*Neemia* 7,66). Mai contrazice mărimea urdiei cu care a venit la Ierusalim căpetenia

David(în ivrită numele înseamnă căpetenie militară), informaţiile despre armata lui Saul care nu era în stare să aibă săbii şi suliţe de fier. Or fi toate golăniile revelate numai lor, dar consider că a venit timpul să ne lipsească cu aceste făcături oribile pentru că avem şi noi cap să gîndim. Cînd îţi toarnă în obraz asemenea minciuni, singura soluţie ca să scapi de obrăznicia lor este să pui mîna pe par.
Aşa cum şi-au învîrtit numărul de la 4 milioane ieşiţi din Egipt, la 30000 după numai cîteva zeci de ani, tot aşa ne-au băgat nouă, mioriticilor carpatini pe gît uciderea celor 400000 de mozaici în Transnistria iar Guvernul şi Parlademntul României nu şi-a pus întrebarea cît de mult mint aceste lepre – ştiind sigur că mint – ci au aprobat într-un cor de trădători aplaudaci, tîmpiţi şi tîlhari, infamia la adresa adevărului. Un principiu elementar de drept spune că orice acuză trebuie dovedită, numai acuzele mozaicilor nu trebuie dovedite pentru că ele sînt revelate şi constituie adevăruri divine. Dar la noi minciuna a ajuns divină iar de vină sînt găştile de lepre care îi conduc pe români ca vitele la cîrd şi din cînd în cînd mai trec turma pe la muls sau jupuit pe viu. După pofte şi nevoi ei jonglează cu informaţiile şi aşa cum observase Origene încă din întunericurile iudeo-creştinismului satanist, multe afirmaţii sînt absurde sau contrare celui mai elementar bun simţ. Filon spune că la începutul secolului I al erei noastre, numai în Egipt erau un milion de mozaici iar J. Flavius nu se lasă mai jos şi susţine că numai în Ierusalim în anul 70, romanii au măcelărit un milion o sută de mii de persoane cînd au cucerit oraşul. La ei minciuna a ajuns nu numai cel mai veridic adevăr dar şi cea mai puternică armă cu care luptă împotriva goimilor cap de lut.
Textul ebraic al *Torei* spune că din Egipt au ieşit 600 de eleph, cuvînt care înseamnă clan/cap de familie, unitate militară şi mii. Deşi în trei generaţii este neverosimil ca o populaţie să crească de 10 ori – Moşe era strănepotul lui Iacov – să acceptăm povestea aşa chiar dacă suferă de deochi. Din cei 70 de urmaşi ai lui Iacov, fii şi nepoţi, peste 50 de ani ei au ajuns la 600 de capi de familie care se întorceau din Egipt în Canaan şi dacă acceptăm cam 5 membri de familie, iese un număr de

3000 de suflete. Realitatea cifrelor este confirmată de starea ivriţilor din timpul domniei lui Saul cînd a reuşit să adune o oaste de 600 de oameni pentru războiul cu filistenii, text care din neglijenţă nu a fost ,,periat" prea mult de către pricepuţii în revelaţii.
Cum în faţa grecilor şi romanilor, ivriţii care au început să sufere rău de boala revelaţiilor pe care noi o ştim de făcătură, nu puteau veni cu un ciopor de 2000 de pîrliţi tăiaţi la abajur, fudulindu-se că ei sînt rădăcina neamului omenesc, au falsificat sensul cuvîntului eleph în mii(Ieşirea 12,37). Dar pentru că în acele vremuri sabia era singurul adevăr iar grecii şi romanii aveau cu ce se lăuda, fecioraşii lui Iahwe pentru a arăta că au fost şi viteji nevoie mare, au mai falsificat odată sensul real al cuvîntului *eleph*interpretîndu-l ca unitate militară de 1000 de oşteni*(Numeri* 1,47). Cu această uriaşă armată născută din scorneli şi condei drăcesc au purcel ei la ,,cucerirea" istoriei şi a lumii!!! Pe acest fals au născocit robirea Egiptului de către Iosif şi jefuirea ţării de ivriţi care doreau să plece cu aleluia şi înfrîngerea armatei egiptene. Tot pe această minciună a fost născocită şi cucerirea unei părţi a Canaanului de cele 400000 de săbii ivrite conduse de viteazul Ioşua. Şi după ce şi-au împărăţit neamul în baştina filistenilor, şi-au pus de o regalitate şi chiar un imperiu pe timpul lui David pînă al Eufrat iar urmaşul direct, Solomon ar fi clădit un templu ce a uimit lumea, dar şi alte halucinaţii care le-au trecut prin proorocie.
În nebunia lor, aceşti păduchioşi se doreau a fi stăpînii lumii aşa cum scriu în I*eşirea* 23,27 ,,Voi trimite groaza mea înaintea ta, voi pune pe fugă pe toate popoarele la care vei ajunge, şi voi face ca toţi vrăjmaşii tăi să dea dosul înaintea ta." Mai dau un citat cu această idee, care se găseşte aproape în fiecare pagină a scrierilor lor. Deuteronon 11,23-24 ,,Elohim va izgoni dinaintea voastră pe toate aceste neamuri, şi vă veţi face stăpîni pe toate aceste neamuri care sînt mai mari şi mai puternice decît voi. Orice loc pe care va călca talpa piciorului votru, va fi al vostru." Pe această minciună criminală şi-au arogat ei dreptul sacru de a conduce şi jefui lumea în lung şi-n lat în numele lui Iahwe, adică al Satanei.

3. Moşe a primit atît tablele cît şi cartea legii. Povestea este rău încîlcită pentru că chiar ei au vrut să fie aşa. În *Ieşirea* 24, Iahwe îi spune lui Moşe că îi va da pentru luminarea poporului îndărătnic, ,,nişte table de piatră cu Legea şi poruncile pe care le-a scris pentru învăţătura lor(12).” Dar la 24,4 spune că ,,Moise a scris toate cuvintele lu Elohim. Apoi s-a sculat dis de dimineaţă, a zidit un altar la poalele muntelui.” Cum erau toţi cam uituci şi cam zevzeci pentru că nu comunicau prin internet, dăm la 35,28 peste o altă situaţie: ,,Moşe a stat acolo cu Elohim patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. N-a mîncat deloc pîine şi n-a băut deloc apă. Şi Elohim a scris pe table cuvintele legămîntului, cele zece porunci.” Vedem că prima dată, drăguţul de Iahwe îi spune lui Moşe că le dă ivriţilor atît tablele cît şi Legea spre a le fi călăuză, dar chematul cum se întoarce la tribul lui, se şi apucă de scris şi într-o noapte dă gata Legea pe care o prezintă poporului. Se mai urcă odată pe muntele Sinai unde stă cu Elohim patruzeci de zile şi nopţi pentru a scrie cele zece porunci pe tablele de piatră. Şi să le fi scris în filigran tot nu aveau nevoie de atîta timp sau poate erau analfabeţi amîndoi –sigur ivriţii sufereau de acest păcat al ignoranţei – şi rău i-au trecut sudorile pînă au buchisit ei nişte semne pe piatră spre a le prezenta poporenilor ceva mîzgălitură. De atîta dragoste pe care ivriţii o purtau tablelor de piatră, acestea au dispărut nu după multă vreme împreună cu chivotul care le adăpostea. Apoi Moşe ,,A luat cartea legămîntului şi a citit-o în faţa poporului…Moşe a luat sîngele şi a stropit poporul zicînd: «Iată sîngele legămîntului pe care l-a făcut Elohim cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte».” Geţii, emeşii şi egiptenii aveau ca simbol al comuniunii dintre credincioşi şi divinitate, pîinea şi apa vieţii. Numai aztecii mai aveau un ritual asemănător prin cruzime, dar au fost condamnaţi ca satanişti de către catolicii spanioli care s-au ,,străduit” să-i civilizeze numai prin foc şi sabie. Atît de scurtă le era memoria catolicilor că nu ştiau ce scrie chiar în textele sfinte venite toate dintr-un cult satanist al falusului?

În scrierile profeţilor Ieremia, Ezechiel, Osea, Ioel, Amos, Obadia, Iona, Mica, Naum, Habacuc, Ţefania, Hagai, Zaharia, Estera, Moşe nu este amintit deloc!

Daniel îl aminteşte o singură dată cînd vorbeşte de cartea adevărului a lui Moşe care nu poate avea nici o legătură cu *Tora,* la fel şi Maleahi. Isaia în toată profeţia lui îl aminteşte indirect pe Moşe de două ori! Este greu de acceptat că profetul care a adus ivriţilor cartea legămîntului şi tablele cu cele 10 porunci, a intrat într-un nor de uitare totală la cei care se serveau de scrierile lui, sau altceva pute rău prin acele locuri şi nu trebuie să se ştie.
Dar şi minciuna are nişte limite pe care dacă le întreci, atunci ori o iei peste bot ori ajungi o tîrîtură. Numai ivriţii sprijiniţi fără nici o reţinere de greci şi italici, au făcut din minciună şi viclenie cea mai bănoasă afacere. Zic ei despre profetul întunericului Moşe în *Ieşirea* la 31,18: ,,Cînd a isprăvit Adonai de vorbit cu Moşe pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră scrise cu degetul lui Elohim.” şi 34,11: ,,Adonai a zis lui Moşe: «Taie două table din piatră cu cele dintîi şi eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintîi şi pe care le-ai sfărîmat»”. Însă în scrierrile lui Rabi Akiba(50-137 e.n.) amintit mai înainte spune spre iluminarea goimilor cap de lut, fiindcă cei din ceata lui Ucigă-l Toaca nu aveau nevoie decît de legămînt: ,,Toate comorile înţelepciunii au fost predate prinţului comorilor înţelepciunii Segansagael – Saoshyacant este Mîntuitorul la avestici de unde l-au luat - şi toate au fost deschise în faţa lui Moşe pe muntele Sinai, astfel încît în timpul celor patruzeci de zile petrecute de el acolo, el a fost iniţiat în toate cele şaptezeci de aspecte ale celor şaptezeci de limbi”. Adică să ne lămurim şi noi chiar mai mult decît vreau ei, Moşe nu a primit nimic de la Întunecimea Sa Iahwe, ci de la prinţul înţelepciunilor întunericului din străfunduri Segansagael, iar ce scrie în Fără-Tora livrată goimilor sînt minciuni bucălate şi tare late, dar născocite toate după secolului II al erei noastre.
4. Puterea regatului/imperiului lui David. Snoava este ticluită tot pe seama celor 400000 de săbii care au cucerit Canaanul conduse de viteazul Ioşua. Ca vrednic urmaş, David – în ebraică înseamnă comandant de oşti – supune neamurile siriene, arabe şi îşi înfige sabia victorioasă pe malurile Eufratului. Pe cît erau ei de fricoşi în faţa filistenilor de fugeau

fără să-şi vadă călcîiele cînd Saul se lupta cu aceştia, viteazul David a ajuns stăpînul unei mari părţi din lumea antică. Povestea ar avea haz dacă am privi-o numai ca... poveste! Dar ea are pretenţia unui adevăr istoric de netăgăduit şi acela suflat în mare taină prin miracolul revelaţiei ce i-a bîntuit pe ei destul de des, dîndu-le mintea în turbare. Cum la ei pofticioşi de putere răsăreau oricînd, lăsîndu-se cu o trădare şi David a avut acest ,,privilegiu" cu fiul său Absalom care pleacă cu cîţiva tineri la Hebron călare pe măgari şi acolo uneltesc cum să fie stăpîni peste casa lui Israel. David, deşi bătrîn, aflînd de mişelie fuge desculţ din Ierusalim şi după ce merge ceva drum pe jos, un slujitor îi iese în cale cu doi măgari înşeuaţi pentru a-i fi pribegia mai uşor de parcurs. Adică împăratul care culca la pământ într-o bătălie zeci de mii de oşteni şi distrugea mii de care de luptă cu faimoasa lui oştire, a ajuns acum la bătrîneţe, să fugă desculţ fiind miluit de un slujitor cu un măgar pentru călătorie. Jalnică imagine şi de necrezut prin absurditatea ei, pentru că cei care au scris asemenea prostii aveau în spate autoritatea absolută a funcţiei de rabini şi cine îi contrazicea, însemna că huleşte şi era ucis cu pietre

Astăzi nişte îndrăciţi arheologi *ai Torei* din Israel, dorind să dovedească unicele adevăruri ce colcăie în Făcă-Tora lor, s-au apucat să sape după scriptură **să** g**ă**seasc**ă** palatul regelui de coada oii, David cel viteaz. Şi tot săpînd ei după punct şi virgulă cum zice la scriptură, numai hopa şi minunea, urmele unor locuinţe, dar nu de palate ci de colibe sau case foarte sărăcăcioase însă de la sfîrşitul secolului VI î.e.n. adică de pe cînd au intrat sub stăpînirea persană, după care au început să se gudure pe lîngă noii stăpîni, unii ajungînd după mijlocul secolului V mercenarii acestora şi chiar considerîndu-se ei stăpîni peste egipteni şi filisteni.

5. Templu lui Solomon şi stîlpii lui. În această acţiune de falsificare totală a istoriei, prezentînd-o ca pe o minune divină şi toată isprăvită numai cum porunceşte Iahwe, intră şi povestea templului construit de Solomon în Ierusalim cu ajutorul meşterilor fenicienidin Tyr. Deşi în *Tora,* templul este prezentat ca una dintre cele mai strălucitoare şi mai frumoase construcţii ale vremii, din ea nu s-a găsit o piatră care să corespundă cu

descrierea făcută în texte. Dar în sud-vestul Siriei, în localitatea Ain-Dara – în apropierea izvoarelor Iordanului, sînt ruinele unui templu din secolul V î.e.n. Descrierea din Tora a templului lui Solomon, seamănă foarte bine cu multe imagini ale acestor ruine.
Mai apar şi alte informaţii dubioase în legătură cu această construcţie. În 1 *Regi* 7,21 aflăm că templul avea doi stîlpi în pridvor aşezaţi la dreapta şi la stînga. Pe monedele turnate în anul 134 e.n. în timpul răscoalei lui Simon Bar-Kochba care se proclamase rege al regatului Iuda, templu apare cu patru stîlpi la intrare şi nu este nici o greşeală de turnare în metal ci de turnare în minciuna din Tora. Şi tot aici mint ei că templul avea trei caturi, dar pe monede apare cu un singur cat. Vor spune că reconstrucţia făcută nu era identică cu originalul dar nici noi nu mai trebuie să acceptăm ca origini ale cunoaşterii şi religiei crucii, asemenea gugumănii. Pe monezile bătute în anul 132 î.e.n. templul apare cu doi stîlpi iar pe revers este un vas numit Arca Alianţei ori el este Vasul Cunoaşterii din scrierile trismegiste fiind identic cu Vasul Cunoaşterii de pe plăcuţa descoperită la Romula şi turnată înaintea cuceririi romane.
Cu privire la refacerea acestei construcţii, pretinsă a fi distrusă de caldeeni în anul 580 î.e.n. Ezra spune în proorocire, că, după ce Cirus II(557-530 î.e.n.) a cucerit Babilonul, le-a dat voie ivriţilor să se întoarcă în Iudeea, îndemnîndu-i să refacă templul construit de Solomon, restituindu-le şi obiectele de cult jefuite de Nabucodonosor. Spun ei că acest privilegiu l-au primit în primul an de domnie a lui Cirus şi pe deasupra o scrisoare de împuternicire care zice: ,,Domnul, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărăţiile pămîntului şi mi-a poruncit să-i zidesc o casă la Ierusalim în Iuda... Ori unde locuiesc rămăşiţele din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere şi vite, pe lîngă daruri de bunăvoie pentru casa lui Elohim care este la Ierusalim!" Cred că din text mai lipseşte porunca prin care netăiaţii împrejur trebuiau să le dea ivriţilor şi o pupătură în dos să afle gustul ,,adevăratei credinţe". Minciuna este o golănie cumplită, la fel ca toate celelalte prin care ei şi-au plăsmuit pretinsa istorie. La Ierusalim au făcut ei un templu dar pe la anii 400 î.e.n. cît priveşte zapisul regelui

regilor, cred că au avut ca model pentru plăsmuire, următoarea scrisoare în sumeriană, dată din porunca lui Cirus după cucerirea Babilonului în anul 539 î.e.n. După ce se laudă că a cucerit ţara Gutilor şi cea locuită de Manda, mai scrie: ,,Cît priveşte regiunile Aşur şi Sura, Agade şi Eşnuna, oraşele Zamban, Me-Turnu, Der, ca şi ţinutul Guţilor, tuturor acestor cetăţi sacre situate pe cealaltă parte a rîului Tigru, ale căror temple căzuseră în ruină de multă vreme, le-am redat chipurile zeilor aflate acolo şi am statornicit pentru aceste chipuri de zei temple permanente. De asemenea, eu adunat-am pe toţi locuitorii lor de mai înainte şi le-am dat înapoi sălaşurile... Fie ca zeii pe care i-am repus la loc în cetăţile lor sfinte să ceară lui Bel şi lui Nebo să-mi hărăzească o viaţă lungă şi fie ca ei să mă înfăţişeze lui Marduk... Pe toţi aceşti zei eu i-am aşezat într-un loc paşnic şi m-am străduit să le repar lăcaşele lor."

Nu se vede în scrisoare nici pomenealã de Ierusalim sau Iuda, deci ivriţii nu aveau la acea datã nici o trecere în faţa stăpînilor persani iar pretinsul lor regat nu exista decît în minţile bolnave de invidie şi ură împotriva celor mai vrednici decît ei. Mai este de făcut o remarcă plină de semnificaţie, nici un profet în lălăiala lor nu aminteşte clădirea templului aşa cum o descriu cu atîta încîntare în 1 Regi, text elaborat în primele secolele ale erei noastre şi nu era recunoscut ca text sacru pînă la canonizarea de la Jamnia, după ce i-au trecut pe saducei prin sabie care se opuneau falsificării scrierilor vechi mozaice!!!

Tot la acest rege de coada oii pus în basmele iudeilor şi care stăpînea întreg Canaanul cu mînă de fier şi ,,toiagul de domnie dintre picioare" (*Facerea* 49,10) mai găsim o altă făcătură ce trebuie nimicită. Spun ei plini de fală că ,,Numele îngerilor au fost aduse de iudei de la Babilon" atunci cînd s-au întors din vechiul loc al robiei acasă în Iudeea pe la anii 440-380 î.e.n., cum găsim mărturia în tratatul *R'ash hashshanah,* I,2 a *Talmudului* de la Ierusalim. Însă masa pentru jertfe din pretinsul templu al lui Şlomo/Solomon avea cu vrea 500 de ani la colţuri heruvimi şi serafimi din aur, adică îngeri, cum găsim la *Împăraţi(Regi)* 6, 23 ,,În locul prea sfînt a făcut doi heruvimi de lemn de măslin sălbatic înalţi de

zece coţi", deci povestea faimosului templu este chiar numai o poveste. Au uitat să precizeze dacă îngerii din Babilon au fost cumpăraţi sau furaţi cum a făcut soţia lui Iacov cu dumnezeii arameilor, adică statuetele de cult cînd au fugit din cetatea lui Nahor din Aram cum mărturisesc prin revelaţie hoţia în *Facerea* 31,19: ,,Pe cînd Laban se dusese să-şi tundă oile, Rahela a furat idolii tatălui său şi Iacov a înşelat pe Laban Arameul căci nu s-a înştiinţat de fuga sa".. 31, 30: ,,Dar acum odată ce ai plecat pentru că te topeşti de dor după casa tatălui tău, de ce mi-ai furat Dumnezeii mei?" Acest citat ne mai dezvăluie încă un fals făcut privind identitatea de neam a ivriţilor. Scriind că Iacov s-a dus în ţinutul Aram la rudele neamului lui Avraam să-şi caute soaţă, înseamnă că erau şi ei de neam arameu, adică aramei sau arameeni cum scrie Strabon în *Geografia* că îşi spuneau sciţii ca neam. Ivriţii s-au făcut aramei în *Făcă-Tora* lor, adică neam de sciţi, ca să se bucure de favorurile noilor stăpîni, perşii rude apropiate ale sciţilor, care cuceriseră chiar şi Egiptul în anul 525 î.e.n. sau poate este vorba de a doua cotropirea de către perşi a acestei ţări în anul 341 î.e.n. Şi prin aceste dovezi arăt că tot ce pretind ei ca vedenii primite de la Iahwe, sînt numai minciuni şi golănii care te înăduşă cînd le citeşti, iar turbarea cazarilor care pretind că sînt cei mai semiţi dintre semiţi este un fals cum dovedeşte citatul de mai sus!

6.Mitul facerii lumii. Inclus în *Tora* şi preluat de iudeo-creştini în Vechiul şi Noul Legămînt este luat cu toptanul din cultura şi religia emeşilor/sumerienilor cînd o parte a teocraţiei iudeilor a ajuns datorită vitregiilor istoriei, deportată în Babilon la anul 580 î.e.n. dar asta numai după zisa lor fiindcă istoria spune altceva. Dumnezeul unic şi universal, acorporal şi atemporal, facerea lumii, facerea omului şi a femeii, alungarea din rai, Noe, potopul, renaşterea neamului omenesc, primirea tablelor de legi divine pentru ca pămîntenii să se poată guverna cu dreptate, toate sînt scrise pe tăbliţele de lut ale emeşilor, dar cu 2000 de ani înaintea şmecheriei ivrite. Nimeni nu ar îndrăzni să spună că aceste legende au fost luate de emeşi de la iudei dar toţi care au scris despre religia iudeilor sau a creştinilor mint cu neruşinare spunînd că acestea au

fost creaţia poporului ales. Includerea acestor mituri în scrierile sacre mozaice s-a făcut foarte tîrziu pentru că nu aveau nici o legătură cu istoria lor sau cu sistemul lor de valori spirituale. În scrierea esenilor intitulată *Apocriful Genezei* găsim informaţii foarte diferite despre acest mit faţă de textele sacre ale iudeilor şi începe cu Enoh, omul iubit de Dumnezeu ce trăieşte în raiul numit Parwaim, Metuşalah este fiul acestuia şi locuieşte pe pământ împreună cu odrasla sa Lamech şi nora Batenoş. Cei doi căsătoriţi Lamech şi Batenoş au un copil pe care îl numesc Noe. Acesta ajunge la maturitate şi Dumnezeu îi spune că va da peste pământ un mare potop de apă pentru că lumea s-a înrăit iar el trebuie să-şi construiască o arcă ca să se salveze împreună cu neamul său. După trecerea potopului el începe să lucreze pămîntul cu fii săi – pe care nu-i aminteşte – cultivînd şi viţă-de-vie. O legendă asemănătoare este şi în mitologia noastră. După ce aduce mulţumiri lui Dumnezeu împreună cu toţi urmaşii săi, Noe împarte ţinuturi pentru fii lui şi începe cu Gomer(sciţii) care primeşte spre miază-noapte pînă la fluviul Tina/Don şi dincolo de el lui Magog(geţii). În scrierea esenilor primele popoare din istorie sînt sciţii şi geţii aşa cum îi găsim în informaţiile mitologice şi la vechii greci iar mitologia noastră spune că Noe era român. Vine povestea cu Abraham care spune că merge către miazăzi/sud pînă ajunge la Hebron unde stă doi ani apoi pleacă în Egipt datorită unei foamete cumplite ce a apărut în regiune, de unde se întoarce după zece ani. Are o discuţie cu Dumnezeu care îi hărăzeşte un ţinut întins ce cuprinde Palestina şi peninsula Arabia pînă la delta Nilului.

7. Naşterea lui Abraham în oraşul Ur. Povestea este susţinută de mulţi profesionişti ai minciunii atunci cînd nu vreau să spună adevărul, prostindu-i pe cei care nu gîndesc. În Facerea avem această informaţie pe care precupeţii de vorbe o învîrt cu atîta meşteşug: ,,11,26 La vîrsta de şaptezeci de ani Terah a născut pe Avram, pe Nahor şi pe Haran. 11,31 Terah a luat pe fiul său Avram şi pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, şi pe Serai, noru-sa, nevasta fiului său Avram. Au ieşit împreună din Ur, din Haldea, ca să meargă în ţara Canaan, şi au venit pînă al Haran şi s-au aşezat acolo. 12,1 Domnul zisese lui Avram: Ieşi

din ţara ta, din rudenia ta, şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta". Chiar dacă Avram s-a născut în oraşul Ur din vechiul Sumer, neamul lui era în Haran în nordul Siriei iar casa tatălui său era tot în acest oraş. Ei au ajuns în Ur împreună cu turmele de oi şi capre pentru a fi păşunate în zone mai bune, dar obîrşia era oraşul Haran unde s-au şi întors după o perioadă de timp. Spune textul că au plecat din Haldea, o denumire stîlcită pentru Caldeea, ţinut de la vărsarea fluviilor Tigru şi Eufrat în mareşi care denumire apare în documentele asiriene în secolul X î.e.n. iar iudeii l-au cunoscut pe acesta şi nu Sumer dovedind că erau un popor recent in istoria locurilor respective. Avram vine în Canaan ca străin nu ca stăpîn pentru că ţinutul era locuit de hitiţi, filisteni şi alte neamuri, iar la scurt timp pleacă în Egipt cu toată familia sa, pentru că izbucneşte o foamete. Cînd ajunge în delta Nilului numită în texte Goşen, cere soţiei Sarah să spună slujbaşilor faraonului că este sora lui: ,,12,14 Cînd a ajuns Avram în Egipt, egiptenii au văzut că ne-vasta lui era foarte frumoasă. 12.15 Slujbaşii cei mai de frunte au văzut-o şi ei, şi au lăudat-o la Faraon, şi femeia a fost adusă în casa lui Faraon". Peste faraonul din Tanis vin multe necazuri şi află de minciuna lui Avram care ar fi rădăcina răului, îl mustră pentru necinste, îi dă soţia înapoi cu toate averile dobîndite şi dregători ca să îl scoată din Egipt. Informaţia o găsim şi în *Apocriful Genezei* coloana XlX, 24: ,,veniră trei dintre dregătorii Egipetului, al faraonului din Tanis, cu privire la cuvintele mele şi cu privire la nevasta mea".

Ca să înţelegem plăsmuirea trebuie să mergem în istoria acestei ţări foarte cunoscută şi care nu poate fi pusă la îndoială de nimeni. Capitala Egiptului a fost la Teba în sud, pînă după domnia faraonului Ramses lll(1198-1166 î.e.n.), au urmat o serie de 8 faraoni în perioada 1166-1085 î.e.n. care au trebuit să facă faţă unor grave probleme sociale, răscoale, invazia popoarelor Mării, revolte ale soldaţilor şi atacurile libienilor. Către sfîrşitul acestei perioade statul a fost împărţit în două regate, unul a menţinut vechea capitală Teba în sud, iar cel din nord şi-a stabilit capitala la Tanis în delta Nilului. Dinastia XXl(Smendes Herihor 1085-1054, Psusennes l 1054-1009, Pinedjem Amenofis 1009-1000) este fondatoarea oraşului din mijlocul deltei Nilului

unde s-au construit palate şi temple din piatră dar şi morminte regale. Ambele texte amintind că Avram a fost cercetat de dregătorii faraonului din Tanis înseamnă că el a venit în Egipt după anul 1085 cînd a avut loc divizarea efectivă a statului în două regate. Această realitate istorică infirmă şi gugumănia că Avram s-ar fi născut în Urul Sumerului, adică cu aproape 2000 de ani mai devreme! Tot la acest capitol al absurdităţilor istorice trebuie amintit că după întoarcerea din Egipt, Avram face război împotriva mai multor ,,împăraţi" de coada oii şi ajunge pînă la împărăţia huriţilor de la ,,marginea deşertului" iar după ce soţia îi moare el cumpără loc de mormînt de la hititul Efron. Ori aceste popoare intră în istorie odată cu imperiul hitit în secolul XVll î.e.n. şi nu după făcătura unor plăsmuitori iar evenimentele la care fac referire textele sînt după destrămarea acestui imperiu la mijlocul secolului Xll î.e.n. Mai amintesc şi informaţia că împăratul Amrafel din Sinear îl face rob pe Lot dar acesta va fi eliberat de către fratele lui Avram şi ceata de luptători care îl însoţea. Luptele s-au purtat undeva la nord de Marea Moartă iar textul spune că ţinutul Sinear este o regiune muntoasă la stînga Damascului. S-a spus totdeauna că acest Sinear este de fapt regiunea Sumer de la vărsarea Tigrului şi Eufratului în golful Piersic pentru că numai aşa se poate dezvolta minciuna. În cosmogonia budistă muntele central al lumii este Sumeru în sanscrită şi Sineru în pali, termenii aratînd un munte şi un ţinut din jurul lui aşa cum era şi a ,,împăratului" Amrafel de pe lîngă Damasc. Cum neamul brahmanilor şi filistenii avea aceeaşi origine ca şi emeşii în munţii Carpaţi iar religiile lor venerau nişte divinităţi ale înălţimilor, termenul arătînd originea acestor culturi, akadienii l-au preluat folosindu-l pentru a desemna teritoriul locuit numai de emeşi arătînd că au venit acolo de undeva din munţi. În mitologia emeş avem duhulSumugan/Sumukan – regele munţilor – care era o divinitate a cîmpiilor cu vegetaţie şi protector al turmelor de animale domestice sau sălbatice ce se hrănesc pe aceste locuri. În ambii termeni sume/sumu sensul este de marea putere a divinităţilor de pe înălţimi iar ru şi gan/kan înseamnă a îndruma, a conduce, stăpînire.

8. Ieşirea din Egipt. Aşa cum este înfăţişată în scrierile sacre ale iudeilor şi creştinilor nu poate fi dovedită istoric şi orice om cu mintea acasă nu înghite asemenea snoavă ca adevăr de necontestat. După ce Avram închide ochii, urmaşii săi mai fac o şedere în Egipt care este şi conţinutul textului biblic. Iosif nepotul lui Avram este vîndut de fraţii săi către ismaieliţi de unde ajunge la un nobil egiptean. Îşi face stare în noua ţară ajungînd administratorul Egiptului şi îşi cheamă tatăl Iacov precum şi fraţii care i-au făcut acest rău. ,,1,1 Iată numele fiilor lui Israel intraţi în Egipt; au intrat cu Iacov fiecare cu familia lui: Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Zabulon, Beniamin, Dan, Neftali, Gad şi Aşer. 1,5 Sufletele ieşite din coapsele lui Iacov erau şaptezeci de toate. 1,6 Iosif a murit şi toţi fraţii lui şi toată vîrsta aceea de oameni. 1,7 Fii lui Israel s-au înmulţit, s-au mărit, au crescut şi au ajuns foarte puternici. Şi s-a umplut ţara de ei. 1,11 Şi au pus peste ei isprăvnicei, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetăţile Pitom şi Ramses ca să slujească de hambare lui Faraon". Dacă a treia generaţie a lui Avram erau şaptezeci de bărbaţi cînd au ajuns în Egipt nimeni nu poate accepta că după încă trei generaţii cînd s-a născut Moise, acest grup s-a înmulţit atît de mult încît ei au speriat populaţia locală şi pe faraon. Adică erau după zisa noastră cîtă frunză şi iarbă iar după realităţile din ţara lui Hapi, cîtă trestie şi papirus. Ei nu puteau fi mai mult de 500-2000 de persoane în cea mai optimistă variantă, adunaţi de la cel cu ţîţa în gură pînă la cel cu barba sură pentru că, după ce părăsesc această ţară şi petrec ceva vreme în deşert, se îndreaptă către Palestina dar se opresc la marginea ei fiindcă erau prea puţini să o poată cuceri. Te întrebi firesc: unde a dispărut acest puhoi uman sau a fost doar o mare minciună a unor neruşinaţi? Cum iudeii erau un popor de păstori, mînuirea armelor cerea o pregătire specială iar textele spun că ei se ocupau cu reparaţia unor edificii egiptene, spiritul belicos al acestora sau o pretinsă ură a localnicilor nu pot fi invocate ca argumente istorice pentru declanşarea unei represiuni. Poate că urmaşii lui Avram care s-au întors în Egipt în partea a doua a secolului XI î.e.n. au participat şi ei ca alţi prădători la tulburările care măcinau regatul fiind alungaţi din ţară cu sabia.

Informaţii din Tora vin să confirme această ipoteză la *Ieşirea* 3,21 care spune: ,,Voi face chiar ca poporul acesta să capete trecere înaintea egiptenilor; şi cînd veţi pleca, nu veţi pleca cu mîinile goale. 3,22 Fiecare femeie va cere de la vecina ei şi de la cea care locuieşte în casa ei, vase de argint, vase de aur şi haine pe care le veţi pune pe fii şi fiicele voastre. **Şi veţi jefui astfel pe egipteni**". În continuare la 13,17 vedem şi cum au reuşit ivriţii să-i jefuiască pe egipteni: „...Copiii lui Israel au ieşit înarmaţi din Egipt". În situaţia de criză în care se afla Egiptul, iudeii veniţi în ţară străină se pare că au dat o mînă de ajutor răsculaţilor sau prădătorilor şi nu au dorit să părăsească aceste meleaguri cu mîna goală. Că au făcut şi ei parte din ceata urzitorilor de rele şi a prădătorilor o spune chiar textul lor canonic ce se pretinde că a ieşit de sub peana divină a lui Iahwe cel milostiv şi drept. Te îngrozesc astfel de dreptăţi şi judecăţi divine. După ce şi-au făcut plinul, au luat-o spre deşert acolo unde egiptenii nu doreau să se plimbe în căutarea unora care se pricepeau mai bine la nelegiuiri. Au adăstat în acest mediu atît de ostil timp de 40 de ani, împreună cu salvatorul lor Moşe, încercînd să se cureţe de păcate Astfel purificaţi s-au îndreptat ciopor către ţara fără stăpîn pe care le-o hărăzise Dumnezeul lor, Canaan unde găsim la capitolul amintit mai sus, paragraful 23,28 cu următoarele: ,,Voi trimite viespile bondăreşti înaintea ta, şi voi izgoni dinaintea ta pe heviţi, hetiţi şi cananiţi. 23,29 Nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta, pentru ca ţara să nu ajungă o pustie şi să nu se înmulţească împotriva ta fiarele de cîmp. 23,30 Ci le voi izgoni încetul cu încetul dinaintea ta, pînă vei creşte la număr şi vei putea să intri în stăpînirea ţării". Palestina nu reprezenta nici 10% din populaţia Egiptului iar dacă iudeii s-au aşezat la pîndă şi prăsit în sudul extrem, astfel ca atunci cînd vor fi suficient de mulţi să-i poată ataca pe băştinaşi şi să le jefuiască casa şi ţara, atunci ei nu puteau fi niciodată un pericol pentru egipteni fiindcă erau prea puţini. Atît de puţini că puteau fi nimiciţi de fiarele cîmpului cum se scrie la scriptură! Ca să ne luminăm în această întunecime născocită de minţi ticăloase şi tiranice, vin tot la scriitura lor – Tora – pe care o consideră sfîntă şi pun un tras din *Deuteronom* 7,7 ce spune că Iahwe i-a

ales pentru că erau cel mai prăpădit şi mai mic popor popor din lume: „Nu doar pentru că aţi întrece la număr pe toate celelalte popoare s-a alipit Elohim de voi şi v-a ales, **căci voi sunteţi** cel mai mic dintre toate popoarele". La acea vreme primii lor regi Saul şi David au domnit după istoria scrisă de ei, la începutul secolului X î.e.n. la Ierihon în sudul Iudeei apoi la Hebron. În *Samuel* 6,1 ne spun şi cît de mulţi erau sub regele lor David: ,,David a strîns iarăşi pe toţi aleşii lui Israel, în număr de treizeci de mii de oameni". Dar mai fac o greşeală în plăsmuirea lor spunînd că egiptenii i-au ţinut ca robi, ori cercetările recente au dovedit că acest popor nu folosea munca sclavilor la ridicarea edificiilor publice ci numai munca ţăranilor şi meseriaşilor. În textul arătat mai sus, ei pretind de la femeile egiptenilor obiecte de aur şi argint precum şi haine ceea ce nu ar fi îndrăznit niciodată un rob. Cum egiptenii de rînd aveau în proprietate obiectele de preţ este exclusă starea de robie pe care o invocă iudeii în scrierile lor. Dacă regatul Egiptului a fost îngenuncheat de una sau două mii de păstori iudei iar această minciună are pretenţii de adevăr istoric şi divin atunci trebuie să acceptăm şi următoarea poveste ca veridică. Într-o zi, unui pui de antilopă urcîndu-i-se sîngele la cap şi ieşindu-i în cale un leu l-a alergat pînă l-a scos din savană pe Marele Rege fugărindu-l în deşert unde a murit de umilinţă şi foame. O altă mare gogoaşă legată de acest eveniment este despărţirea Mării Roşii pentru a trece poporul iudeu. În realitate această mare a fost unită de Marea Mediterană în secolul XIX prin construirea Canalului de Suez pe o distanţă de cîteva zeci de kilometri care în antichitate era deşert. În timpul domniei faraonului Menes pe la anul 3200 î.e.n. Marea Roşie a fost unită cu Marea Mediterană printr-un braţ al Nilului şi un mare canal construit de acesta. La mijlocul distanţei dintre cele două mări exista un mare lac - Ballah - unde au fost dirijate apele braţului Nilului pentru a face posibilă comunicarea cu Marea Roşie şi tot pe el se ajungea în Marea Mediterană. Cînd iudeii au ajuns în Egipt acest lac mai exista dar era mai mult o imensă mlaştină plină de stuf(Marea de Stuf -,,yam suf" din textul canonic mozaic şi *Apocriful Genezei*) iar canalul era umplut cu nisip. Iudeii spun că au robit din greu la construcţiile

din cetăţile Pitom şi Ramses. Primul oraş este situat în apropierea lacului amintit pe vechiul braţ navigabil la marginea de sud a Deltei Nilului iar al doilea în partea de nord a Deltei în apropiere de Mediterana. Cum fuga sau ieşirea iudeilor putea fi făcută numai către răsărit, ei aveau în faţă stufăriile din Delta Nilului în nord sau a lacului din faţa oraşului Pitom în sudul deltei iar după depăşirea lor se întindea pînă în zare... deşertul, Marea Roşie fiind la cîteva zeci de kilometri la sud! Plăsmuirea a fost făcută de fariseii din Alexandria care au tradus Tora în limba greacă în primele secole ale erei creştine şi au introdus povestea despărţirii Mării Roşii de către Iahwe şi salvarea de sub sabia egiptenilor pentru a dovedi tuturor că numai ei iudeii sînt poporul ales de divinitatea întunericului să conducă lumea în numele fiorosului Iahwe. Grecii şi romanii nu i-au luat în seamă cu această nebunie! Dar istoria mai cunoaşte şi alte informaţii privind pribegia iudeilor în Egipt, venite din scrierile vechilor greci şi chiar a egiptenilor consemnate mai tîrziu dar care se referă la acest eveniment. Manethon, preot egiptean ce a trăit în secolul lV-lll î.e.n este autorul unei valoroase istorii a Egiptului care a circulat în antichitatea greco-romană fiind acceptată şi de egiptologii moderni, afirmă că iudeii au fost izgoniţi din Egipt, pentru că ,,acest trib de leproşi" a fost obligat la muncă pentru faraonul Amenofis dar s-au răsculat. Singurul faraon cu numele Amenofis Pinedjem care a avut capitala la Tanis a domnit la anii 1009-1000 î.e.n. Mai precizez că Tora a fost canonizată începîns cu secolul ll î.e.n şi s-a sfîrşit în secolului ll e.n. aşa că ei nu au fost împiedicaţi de nimeni să scrie în propria ogradă orice minune care suna bine în struna ,,poporului ales de Iahwe" chiar dacă în realitate era o mare minciună!

9. Goliat din Gat. În *Samuel* 17 *Războiul cu Filistenii* avem descrierea uriaşului Goliat din Gat de 3,2 m. înălţime care a fost omorît de o piatră ce l-a nimerit în cap, aruncată din praştia lui David, viitorul rege al iudeilor. Textul descrie armura filisteanului astfel: ,,Pe cap avea un coif de aramă şi purta nişte zale de solzi în greutate de cinci mii de sicli de aramă. Avea nişte turetci de aramă peste fluierele picioarelor şi o pavăză de aramă între umeri. Coada suliţei lui era ca un sul de ţesut şi fierul

suliţei cîntărea şase sute de sicli de fier. Cel ce-i purta scutul mergea înaintea lui". Dar descrierea armurii filisteanului seamănă foarte bine cu a hopliţilor greci din secolul VI-V î.e.n. Îl mai contrazice pe plăsmuitor, imaginile săpate din ordinul faraonului Şeşonk I(950 î.e.n. – 929 î.e.n.) care a avut o campanie în nordul Iudeei împotriva aceloraşi filisteni. Ei sînt prezentaţi purtînd pe cap un fel de bentiţă/coroniţă cu pene, corpul era acoperit de o platoşă uşoară din piele, purtau un scut rotund şi mic iar ca armă de atac foloseau o sabie ce se îngustează către vîrf. Armura lui Goliat descrisă în text l-ar fi făcut să moară de căldură înaintea de a fi lovit cu piatra în frunte, aşa cum au păţit cavalerii europeni la Nicopole în confruntarea cu turcii din anul 1397. Dar acest Goliat din Gat a ajuns un fel de ,,ciuca bătăilor" pentru belicoşii iudei fiindcă la Samuel 21,19 este din nou ucis acelaşi Goliat din Gat, de data aceasta de către Elhanan sub domnia de bătrîneţe a lui David. Cum le trecea ivriţilor pe sub nas vreo bîzoiae plină de scandal, aceştia se şi înfăţişau la porţile Gatului şi îl poftea pe Goliat pentru o mardeală pe cinste! Asta nu aduce a revelaţie luminoasă ci a minciună golănoasă! Informaţii privind armamentul hopliţilor greci din secolele VI-V î.e.n. dovedesc fără putinţă de tăgadă că marea plăsmuire s-a clocit începînd cu secolul V î.e.n. şi mai precis după războaiele grecilor cu imperiul persan. În armata persană erau mulţi mercenari greci care luptau cu armamentul lor tradiţional iar ivriţii deşi erau liberi să vină la baştina lor zălogită de întunecatul Iahwe, preferau să trăiască şi să-şi cîştige pîinea robiei printre Neamuri în oraşele persane. Aici i-au văzut ei pe hopliţii greci şi le-au rămas în minte ca oşteanul de neînvins, pe care l-a trimis la cele veşnice cu o piatră isteţul lor David. Iar povestea a fost ticluită după ce Nemeea şi-a propus să rescrie tot mentalul colectiv şi tradiţiile ivriţilor în făgaşul clocelilor lui drăceşti de stăpîni şi preoţi ai neamului omenesc.

10. Jefuirea templului din Ierusalim. În *Regi* 5,1 *Zidirea Templului* găsim informaţii despre primul lăcaş de cult al iudeilor construit de Solomon pe la anul 950 î.e.n. Pereţii sînt plini de basoreliefuri, iar altarul era străjuit de doi heruvimi, faptă considerată o blasfemie după Ieşirea 20,4 care cuprinde

porunca a treia a lui Iahwe ,,Să nu-ţi faci chip cioplit nici o înfăţişare a lucrurilor care sînt sus în ceruri sau jos pe pămînt, sau în apele mai jos decît pămîntul". Pereţii au fost acoperiţi cu aur la fel toate obiectele de cult erau din aur şi spun ei că au fost jefuite după moartea lui Solomon de către faraonul Şeşonk I cînd a făcut război cu filistenii pe la anul 930 î.e.n. sau poate mai înainte cu ceva ani. Dar aceleaşi obiecte de cult ale lui Solomon mai sînt prădate odată în anul 586 î.e.n. de către Nabucodonosor cînd cucereşte Ierusalimul şi îl duce în Babilon pe regele Ioaichin împreună cu fruntaşii iudeilor. Povestea nu se leagă deloc, ori templul nu a prea existat ori prădătorii nu au fost meseriaşi. La fel este situaţia chivotului Legii –principalul obiect al cultului mozaic – construit de Moise, adus de David la Ierusalim, pus în Templu de către Solomon şi dispărut fără urmă după moartea acestuia. Ili, marele preot la geţilor sau Învăţătorul din *Evanghelia esenilor*, crucificat în anul 30, care cunoştea bine Tora, le-a spus iudeilor că ei trăiesc după învăţăturile lui Moise nu după Legea lui Iahwe, deci povestea cu tablele de legi şi chivotul încă nu erau născocite pentru uzul Neamurilor după cum dovedesc scrierile esenilor.

11. Copierea unor texte din alte culturi. Dau în continuare pasajul următor din Avesta. ,,Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer şi puterile cerului vor fi clătinate. Atunci se va arăta din cer semnul Fiului Omului, toate seminţiile pămîntului se vor boci, şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu mare slavă. El va trimite pe îngerii săi cu trîmbiţa răsunătoare, ei vor aduna pe aleşii lui din cele patru vînturi, de la o margine a cerului pînă la cealaltă. Adevărul vă spun că nu va trece neamul acesta pînă se vor întîmpla toate aceste lucruri. ...Şi voi fiţi gata...Ferice de robul acela pe care stăpînul îl va găsi credincios şi înţelept; a cărei soartă va fi soarta făţarnicilor, acolo va fi plînsul şi scrîşnirea dinţilor". Dacă textul va fi comparat cu*Evanghelia* după Matei 24,29-46 vom vedea că sînt copiate rînduri şi paragrafe fără nici o supărare chiar dacă hoţia ori plagiatul se vrea revelaţie! La fel stau lucrurile şi cu *Apocalipsa* lui Ioan cel hoţoman care a

copiat cu grămada din *Cartea esenă a revelaţiilor* dar se burzuluieşte cu obrăznicie că toată scriitura este revelaţie după ce a fost el înălţat la ceruri. Oare de ce nimeni pe pământ nu v-a recunoscut această înălţare pînă ce grecii şi italicii în anul 381, prin sabie şi pîrjol au impus popoarelor imperiului făcătura iahvistă.

12. J. Flavius scrie în *Antichităţi iudaice* că saduceii nu recunoşteau nemurirea, îngerii şi judecata de apoi şi interziceau sub aspră pedeapsă orice reprezentare din ceruri sau de pe pământ, respectînd preceptele vechi de a nu-ţi face chip cioplit. Dar cînd descriu tartorii în *Făcă-Tora* templul pretins zidit de ŞLOMO, spun că altarul Talpei Iadului avea la capete heruvimi şi alte dihănii, de unde se vede că toată scriitura, adică făcătura este după ce i-au tras în sabie pe saducei în timpul războiului civil din 66-70 al erei noastre.

Gravele contradicţii şi absurdităţi din scrierile mozaicilor au fost comentate de unii gînditori încă de la sfîrşitul secolului XIX, cu toată opoziţia bisericii.

La începutul anului 1888 apărea la Paris, cartea *Primele civilizaţii ale Orientului* de opt sute de pagini, scrisă de Gustave le Bon după o documentare de 15 ani prin şantierele arheologice din Orient care abia atunci dezvăluiau faţa necunoscută a acestei regiuni. Lucrarea a stîrnit foarte mari supărări în rîndurile Frăţiei lui Israel din Franţa, pentru că autorul nu numai că nu amintea de ivriţi ca singurii ziditori ai vechii civilizaţii creştine şi mari civilizatori ai Orientului, dar îi reduce la o pegră a istoriei care n-a făcut decît rău pe unde şi-au tîrît existenţa gregară. Gîlceava dintre mozaici şi Gustave le Bon a apărut în *Revista ştiinţifică* din Paris în lunile septembrie – noiembrie a anului 1888.

Scrie le Bon despre ivriţi: ,, Mozaicii nu au avut nici arte, nici ştiinţe, nici industrie şi nici alte elemente care constituie o civilizaţie. Nu şi-au adus niciodată nici cea mai mică contribuţie la edificarea cunoştinţelor omeneşti. Niciodată nu au depăşit acea stare de semi-barbarie a popoarelor care nu au istorie. Dacă în cele din urmă au avut oraşe, motivul a fost acela că, în mijlocul unor vecini ajunşi la un grad de evoluţie superior, condiţiile de existenţă le-au impus necesitatea

acestora. Dar iudeii erau profund incapabili să-şi construiască singuri oraşele, templele, palatele, iar în perioada de apogeu a puterii lor, sub domnia lui Solomon, au fost obligaţi să-şi aducă arhitecţi din străinătate, muncitorii şi meşteşugarii care nu aveau nici o emulaţie în sînul poporului lui Israel... Toate cunoştinţele lor se mărgineau la creşterea animalelor, cultivarea pămîntului şi mai ales traficul de mărfuri. De altfel, prosperitatea lor n-a durat decît o clipă. Intoleranţa şi instinctele lor rapace i-au făcut să devină insuportabili pentru toţi vecinii, iar aceştia din urmă i-au coborît cu uşurinţă la rangul de servitute. De altfel, iudeii au trăi în permanent în cea mai înspăimîntătoare anarhie, iar trista lor istorie nu este decît înşiruirea unor orori de tot felul: prizonieri tăiaţi în bucăţi de vii sau fripţi în cuptoare, regine aruncate cîinilor să le mănînce, populaţiile unor localităţi întregi masacrate, inclusiv, femeile, bătrînii şi copiii. Nici chiar asirienii n-au demonstrat vreodată o mai mare ferocitate.''

Spune le Bon despre *Vechiul şi Noul Legămînt* că au fost citite de milioane şi milioane de oameni şi,,fiecare a interpretat-o după bunul său plac fără a-i descoperi însă sensul real". Afirmaţia lui nu numai că este corectă, dar te uimeşte curajul argumentaţiei şi dorinţa de a înfrunta dogmatismul şi fanatismul mozaicilor şi al iudeo-creştinilor pentru demascarea minciunii şi hoţiei făcută în urmă cu aproape 2000 de ani pe care francezul o intuia. ,,Fără îndoială, un asemenea fenomen de imaginaţie deformată, nu se va mai repeta niciodată, pe o scară atît de amplă, în istoria omenirii. Paginile în care generaţii după generaţii de oameni au ştiut să găsească cele mai sublime învăţături morale nu sînt decît descrieri a dezmăţurilor şi masacrelor care constituie adevărata istorie a iudeilor. Vicleşugurile lui Iacob, incestul fiicelor lui Lot, adulterul lui David, prostituarea în locuri sfinte, execuţiile nemiloase şi toate cronicile nesemnificative ale unui popor barbar le propovăduiesc de două mii de ani popoarele creştine... A fost necesar un miraculos proces de imaginaţie din partea naţiunilor ariene pentru a-şi recunoaşte Dumnezeul universal şi

binevoitor în trăsăturile întunecatului şi ferocelui Iahwe, idolul obscur al obscurului trib beni-Israel, cel care pretinde mereu sacrificii, holocausturi, carne friptă şi sînge... Incestul cu sora, cu propria mamă, relaţiile intime ale bărbaţilor între ei şi ale femeilor între ele, bestialitatea sub toate formele, acestea erau păcatele cele mai uzuale ale rasei israelite, căreia Tacitus i-a remarcat nesăţioasa senzualitate''.

Te întrebi cu uimire de ce asemenea informaţii sînt cu atîta grijă dosite sau ocultate pentru că nu dau bine la putoarea ,,poporului ales"! Şi iarăşi francezul intuieşte corect rolul jucat de biserica iudeo-creştină la începuturilor ei în răspîndirea scrierilor mozaice. ,,Istoricii iudei, care au scris cu mult timp după consumarea acestor evenimente, exagerîndu-le în proporţie considerabilă, le-au amplificat chiar mai puţin decît avea să o facă Biserica creştină''. Oricine gîndeşte cu propria minte, îşi dă seama că fără impunerea iudeo-creştinismului ca religie de stat în imperiul roman la anul 381, mozaismul avea soarta tuturor celorlalte culte antice, adică ar fi dispărut.

Despre societatea modernă care încerca să scape din chingile dogmaticii religioase le Bon spune: ,,Omul modern este încă apăsat de povara unei eredităţi foarte grele. De aproape două mii de ani, influenţele ereditare au închis sufletele Occidentului în tipare care încep să crape, dar sînt încă foarte trainice. Trecutul a lăsat în spiritul nostru amprente pe deasupra cărora valurile timpului vor trebui să treacă în repetate rînduri, pe parcursul secolelor, pentru a le şterge''. Cînd le Bon şi-a scris cartea, culturnici occidentali admiteau istoria greacă, istoria romană şi istoria iudeilor ca temelie a istoriei europene. Nici în prezent situaţia nu este schimbată fundamental, şi chiar dacă azi pretenţiile mozaicilor sînt privite ca o glumă de majoritatea istoricilor, mai sînt unii care scriu istorii revelate.

Despre ideile din *Noul Legămînt* scrie: ,,Marea concepţie a carităţii universale şi pesimismul sumbru care au stat la baza concepţiei lui Iisus, la fel cum stătuseră la baza doctrinei lui Budha cu cinci sute de ani în urmă, nu aveau nimic semit. Asemenea principii nu puteau fi concepute de micul popor

iudeu, intolerant, egoist, vanitos şi feroce". Şi aici bunul simţ şi cultura l-au ajutat pe le Bon să tragă concluzia corectă cu privire la conceptele lui Iisus, iar astăzi sînt zeci de studii care au dovedit că textele nu numai că sînt ,,inspirate" din scrierile esenilor, dar sînt copiate şi bucăţi din ele.
Lui le Bon îi răspunde profesorul mozaic Félix Hément printr-un articol publicat la 20 octombrie în aceeaşi revistă, unde neagă toate afirmaţiile acestuia, urcîndu-şi neamul ca model de moralitate, bunătate şi civilizaţie pentru ,,misiunea de a iniţia lumea în legea morală." Şi astăzi toţi lătrătorii stipendiaţi ai mozaicilor spun aceleaşi tîmpenii. În lucrarea *Cabala* apărută la Geneva în anul 1972 şi scrisă de A. Şafran, fostul rabin şef al României, la pagina 12 găsim zicerea: ,,Fiecare om în parte şi fiecare popor ca colectivitate, este îndatorat să menţină legătura cu Dumnezeu. Această sarcină revine în primul rînd lui Israel. Căci acest popor este partea Adonai; Iacob este partea moştenirii sale, afirmă Tora. El se află în centrul lumii, este inima naţiunilor. Prin existenţa sa el realizează planul pe care Elohim la prevăzut în clipa creaţiei". Că ei au un plan împreună cu Iahwe privind stăpînirea lumii, este o informaţie pe care o poate înţelege oricine, dar de ce să fin toţi robii lor şi să le acceptăm această otravă!
Le Bon îi răspunde profesorului mozaic, printr-un articol din 10 noiembrie 1888 apărut în aceeaşi publicaţie din care dau cîteva citate. ,,Nici un popor nu a lăsat moştenire, de altfel, o carte care să conţină povestiri atît de obscene ca acelea care se găsesc pe fiecare pagină a Bibliei. Putem parcurge toate celelalte cărţi religioase ale lumii, cum ar fi Vedele, Avesta, scrierile budhiste, Coranul, etc., fără a mai găsi nicăieri aşa ceva. Majoritatea acestor cărţi sînt cu mult anterioare Bibliei, şi totuşi conţin precepte de o moralitate cu mult superioară celei a cărţii iudeilor... Domnul Hément, asemenea tuturor coreligionarilor săi de altfel, îşi face o ideii destul de aparte cu privire la rolul iudeilor, cînd ne asigură că istoria israeliţilor este în realitate istoria omenirii. Dacă domul Hément doreşte să-şi dea osteneala de a citi cartea din care a criticat un extras, dumnealui va vedea că istoria, aşa cum se degajă din cercetările arheologice moderne, diferă considerabil de ceea ce a putut învăţa el din

manualele elementare pe care continuă să le redacteze colegii lui şi care se folosesc în învăţămînt. Numai în aceste cărţi infantile(cu adevărat dezonorante pentru profesorii de la Universitatea noastră) mai vedem istoria lumii începînd cu aceea a israeliţilor, cînd cu mii de ani înaintea lor înfloreau, pe malurile Nilului şi pe cîmpiile din Chaldeea, imperii puternice şi civilizaţii strălucitoare.'' Cum le Bon nu ştia ce se ascunde sub această acţiune de maculare a memoriei colective, istoriei şi culturii goimilor, voi da în continuare cîteva citate din *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*, noul lor program de luptă împotriva Neamurilor, aprobat în Congresul francmasoneriei din anul 1897 ţinut la Basel, cu care începea Noul Veac al Răzbunării Mozaice. Capitolul XVl ,,Cu scopul de a nimici toate forţele colective în afară de ale noastre, vom desfiinţa Universităţile, prima etapă a colectivismului şi vom întemeia altele, într-un nou spirit. Conducătorii şi profesorii lor vor fi pregătiţi în taină pentru munca lor, prin programe de acţiuni secrete şi amănunţite, de la care nu se vor putea abate întru nimic. Vor fi numiţi cu o deosebită băgare de seamă şi vor fi în întregime dependenţi de guvernămînt... Vom şterge din amintirea oamenilor toate faptele vremurilor apuse, care nu ne sînt plăcute, nepăstrînd decît pe acelea care zugrăvesc greşelile guvernelor creştine... Sistemul înăbuşirii gîndirii e deja în vigoare, în aşa numitul învăţămînt prin imagini, care are menirea de a transforma pe oameni în animale blînde, care nu cugetă ci aşteaptă reprezentarea în imagini a lucrurilor pentru a le înţelege... În Franţa, unul din cei mai buni agenţi ai noştri, Bourgeois, a proclamat deja noul program de educaţie prin imagini". Dacă Hément nu era chiar cel mai bun falsificator, nu înseamnă că nu-şi făcea treaba cu osîrdie mozaică. Mai zică cineva că Protocoalele sînt scorneala ohranei ţariste care se ocupa în amănunt de scrierile lui le Bon. Francezul a observat fenomenul ce îl îngrozea dar nu ştia cum s-a născut şi cum se manifestă pentru că nu făcea parte din masoneria mozaică, privilegiu de care se bucurau profesorii

mozaici de la Universitatea din Paris pe care îi acuza de ticăloşii. El constata doar efectele manipulării istoriei în defavoarea poporului francez. Nouă, astăzi, aceeaşi mozaici, prin cozile lor de topor din codrul mioritic, ne aplică un program asemănător de falsificare a istoriei făcut numai pe banii noştri şi în favoarea lor! Ca să dovedesc faptul că şi astăzi se sumeţesc cu conspiraţia împotriva neamului omenesc, mai dau un citat din Cabala scrisă de A. Şafran, unde la pagina 14 ni se întunecă mintea de atîta lumină mozaică. ,,În felul acesta fiecare membru a lui Israel ia parte la funcţia cosmică a întregului popor. Tora a fost prevăzută înainte de crearea lumii; ea înglobează atît constituirea lumii cît şi constituirea lui Israel. Dacă Tora n-ar fi existat, lumea n-ar mai fi fost creată: dacă Israel n-ar fi fost, lumea n-ar fi dăinuit. Lumea a fost concepută pentru ca Tora să fie înfăptuită de geniul omenesc în totalitatea lui. Şi dacă aceasta n-o aplică încă, Tora este încredinţată celui mai vîrstnic din marea familie omenească, lui Israel; fraţii săi îi vor urma exemplul. Tora şi Israel sînt chiar condiţiile creaţiei, scopul acesteia este înscris în Tora şi se exprimă prin Israel. Poporul acesta trebuie să înfăptuiască o sarcină mai mult decît universală: o sarcină cosmică. În calitate de lege cosmică, Tora conţine, pînă şi în literele şi accentele sale, însăşi forţele care domnesc asupra lumii naturii şi principiile care guvernează viaţa morală a fiecărui israelit şi care sînt destinate oricărui om şi tuturor popoarelor." Dacă ar fi zurba unui individ de la balamuc, am arăta condescendenţă, dar urătura este a unuia dintre cei mai mari specialişti ,,în ştiinţele Torei" şi înfocat luptător pentru victoria finală a lui Israel asupra neamului omenesc!

Revin la gîlceava lui le Bon cu profesorii mozaici de la Universitatea din Paris unde Hément îl acuză de fanatism anti-religios, pentru că atunci încă nu apăruse moda mozaicului semit. Acum dacă faci aceleaşi afirmaţii eşti acuzat de antisemitism, fascism, naţionalism, antiholocaustism şi antipupincurism.

Le Bon îi aminteşte profesorului mozaic faptul că şi prin alte ogrăzi s-a observat că sub tufe de bălării apărute din senin, s-au încuibat şărpării sataniste dar veghetorii nu au stat cu mîinile în

sîn şi au zăpsit mişelia. ,,Dacă nişte naţiuni atît de civilizate ca ruşii şi germanii îi înlătură cu grijă din funcţiile publice şi din armată şi fac tot posibilul pentru a se debarasa de ei, cauzele nu sînt credinţele lor ci sentimentele particulare cu privire la rasă.... Israelitul nutreşte contra creştinului o ură neabătută, pe deplin justificată de altfel de repulsia pe care o stîrneşte de aproape două mii de ani. Prin forţa sa de asociere, el formează un stat în stat şi, în puţinele ţări unde nu este tratat ca un străin, va ajunge să asimileze cea mai mare parte a puterii şi a avuţiei publice''.
Acest crez al lor l-au afirmat în public, tartorii Cremieux şi Montefiore în *Apelul* lor din anul 1860 prin care cereau mozaicilor să pornească ultimul asalt împotriva creştinilor şi să-i sufoce pe toţi prin puterea Frăţiei lui Israel şi a lui Iahwe. El a fost dezvoltat în Protocoale şi în ideologia bolşevică, toate urzelile fiind numai din rădăcină mozaică. Cînd defilezi cu Satana te numeşti numai satanist şi nu salvatorul umanităţii!

KABILI SAU AMAZIGH

În nordul şi nord-vestul Africii dar la vest de Nil există poporul ,,berber" cum îi spun arabii sau Kabili, Imazighen, Imazyen, Tamazight ori Amazigh la singular cum îşi spun ei, fiind cam 23 de milioane de suflete împrăştiate în adevărate enclave din Libia, Algeria, Maroc, Mauritania, Niger, Mali şi Tunisia. Ei se consideră băştinaşii acelor pămînturi care au trecut la islam în secolul VII, după ce mai bine de 200 de ani au practicat atît iudeo-creştinismul cît şi creştinismul arimin. Dar acest popor, puternic islamizat şi arabizat are o mare ciudăţenie; sub aspect antropologic el este legat de populaţiile Europei Centrale şi de Est însă nimeni nu a avut timp să se uite la ei şi să se întrebe de ce seamănă cei mai mulţi dintre aceşti berberi cu popoarele regiunilor menţionate, iar o parte din veşmintele pe care le poartă au elemente comune cu straiele populare ale românilor şi toharilor din Asia rusească. Fiindcă istoria lor veche ne priveşte direct şi pe noi sau în special pe noi, am să pornesc a scormoni

prin praful timpului pentru a găsi urmele paşilor pierduţi şi a zicerilor de neiutare.
Într-un imn de slavă emeş, se spune că Enki, adică Maica Pământ a dat în stăpînire fiului ei Inzak saulmzag toată ţara Dilmun. Ori ţinutul Dilmun, este teritoriul de la nordul şi sudul Dunării unde se găsesc cele mai vechi urme de civilizaţie şi vechea cetate Dimum din mileniul IV î.e.n. iar aceste populaţii au fost primele în folosirea scrisului, emeşii sau sumerienii cum i-au numit mincinoşii plecînd din regiunea Carpaţilor, realitatea istorică fiind dovedită atît de cele 2982 de cuvinte din limba română veche comune cu eme-gi şi alte 4405 cuvinte româneşti compuse din două sau mai multe foneme eme-gi, dar şi de informaţiile venite de pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia. Poate că Imzag din mitul emeş este Pelasg sau Atlas din mitologia acestor ţinuturi cunoscută prin intermediul scrierile vechilor greci. Analiza semantică a cuvîntului Imazyghen sau Imazyen ne dezvăluie o fărîmă din istoria adevărată a acestui neam vitregit atît de rău de soartă; *ima*: pămînt gras, mulţime + *zig*: a fi dat afară, a se rupe, a se dezrădăcina, a dura, cer, înalt, puternic + *en*: ţinut, ţară, strămoş. Sau varianta *ima* + *zyen*: divinitatea lunii şi a renaşterii la emeş şi geţi scrisă şi Zuen, Zoen, Zoin, referire directă la legenda neamului omenesc născut din Maia, fiica lui Atlas care era în ceruri împreună cu celelalte şase surori. Şi numele ,,amazigh" se descompune în *ama:* mamă, bou + *zig*: a fi dat afară, a se rupe, a se dezrădăcina, a dura, cer, înalt, puternic, adică tot un neam scoborîtor din zei prin taurul solar ca totem al primului neam omenesc. Cuvântul Imazighen(în tifinağ: Imaziγen) este pluralul cuvântului Amaziğ, care după învăţaţii medievali Ibn Hazm şi Ibn Haldun ar însemna ,,părinte", ,,conducător" sau ,,om liber". Noi cunoaştem o variantă grecizată a acestui mit care spune că ziditorul lumii Uranus (ur: origine, suflet, inimă, fiinţă, temelie + Anu: Dumnezeu) a dat fiului său Atlas stăpînirea peste ţinuturile de la nordul Dunării pentru a fi de veşnic sălaş Neamului Scoborîtor din zei, iar de la acesta ţara binecuvîntată de Ziditorul Ceresc, a ajuns la hiperboreanul sau pelasgul Iapet.

Tăbliţele de lut descoperite în ţinuturile locuite în vechime de emeşi/sumerieni spun că în insula care astăzi se numeşte Failaka, la est de Kuwait, a existat un templu închinat lui Imzag din Dilmun, iar negustorii aduceau mulţumiri acestei divinităţi cînd veneau cu argint din această ţară îndepărtată unde o călătorie dus-întors dura doi ani. Mulţumiri se aduceau şi zeiţei Ningal din Ur tot în acel templu. Dar informaţiile mitologice venite din străvechime, le voi completa cu unele istorice cărora nimeni încă nu le-a înţeles sensul lor adevărat.
Vechii greci ne-au lăsat o poveste despre regele legendar Danaos sau Danaus care ar fi domnit în Argosul din Peloponez în timpurile de început ale civilizaţiei lor. Ne mai spun că acest rege s-ar fi născut în Libia – acolo unde era cîndva ţara stăpînită de faimoşii getuli – avîndu-l ca frate pe Egiptos şi după moartea tatălui lor Belos care stăpînea şi pămînturile de peste Nil, această împărăţie s-a împărţit între cei doi fii, Danaus a primit Libia iar Egiptos a primit ţinutul Nilului, care i-a dat şi numele său. Egiptos avea cincizeci de băieţi iar Danaos avea cincizeci de fete şi tatăl băieţilor i-a zis fratelui său să-şi mărite fetele cu odraslele lui astfel ca vechea împărăţie părintească să fie refăcută. Dar Danaos bănuindu-şi fratele de ceva gînduri necurate, şi-a pus tot neamul şi calabalîcul în corăbii şi a plecat pe furiş în Peloponez unde unchiul său zidise cetatea Argos, devenind regele acestor locuri datorită prezicerilor unui oracol. În timpul vieţii regele Danaos sau Danaus a dat o lege astfel ca cei ce se numeau ,,danai" adică cei aduşi de el, să se numească pelasgi, după neamul unchiului său împreună cu neamul strămoşesc care zidise cetatea. După moartea lui Danaos, conducerea cetăţii revine lui Gelanor numit şi Pelasgul, de la care o primise fugarul libian. Şi în alte mituri se spune că danaii erau pelasgi adică acelaşi neam, dar erau fraţi cu vechii egipteni cum zice şi mitul amintit mai înainte, afirmaţie scrisă de mai multe ori în *Tora* care spune că filistenii erau fraţi cu egiptenii şi că egiptenii au colonizat Macedonia cu flăcăul lor de toată isprava Macedo, care era acoperit cu o blană de lut, dînd şi numele ţării! Bine că nu purta pe cap vreun sfînt prepuţ, altfel cine ştie ce năzdrăvănie ar mai fi scornit afurisiţii bîntuiţi de

revelaţii şi vedenii canaanite, toate drăceşti şi tîmpite. Dar şi în Canaan era cetatea Macedo, numită şi Meghido.
În lucrarea *Descrierea Greciei* II,19 autorul Pausanias ce a trăit în secolul II al erei noastre, scrie că după moartea lui Danaos, cetatea a revenit lui Pelasgos fără a mai preciza dacă este vorba de Gelanor sau chiar noul rege se numea aşa. Cu privire la aceste fapte luate din legende mai avem mărturia scriitorului Ctesias ce a trăit în secolul V î.e.n. şi care ne povesteşte că un rege al sciţilor (adică al geţilor, fiindcă grecii îi numeau de-a valma pe toţi cei din nordul Istrului sciţi) l-a bătut rău pe pir-o/faraonul Egiptului Sesostris chiar la el acasă după care s-a retras spre baştină.
Scriitorul latin Trogus Pompeius, care a trăit în sec. I î.e.n. ne-a lăsat mărturie în lucrarea sa *Istorii filipice* că regele geţilor(adică al geţilor din nordul Istrului) Tanaus l-a bătut pe regele egiptenilor Vesosis pe malurile Phasului (poate un braţ de vărsare al Nilului în Deltă). Iar istoricul grec Philon din Biblos ce a trăit în secolul I al erei noastre, ne-a lăsat scris că faraonul egiptean Sesostris a venit cu mare oaste la nord de Istru să-l supună cu sabia pe regele geţilor Tanaus sau Danaus după scrierile vremurilor. Autorul spune că şi-a luat aceste date din scrierea *Istoria fenicienilor* a lui Sanchoniaton istoric fenician din sec. XII î.e.n. pe care el a tradus-o în greacă. Un alt latin Valerius Flaccus ce a trăit în secolul I al erei noastre scrie în *Argonautica*: ,,Sesostris a fost cel dintîi care a venit cu război asupra geţilor, însă, înspăimîntat de înfrîngerea oştirii sale, el se întoarce repede la Teba pe ţărmul Nilului, însoţit numai de puţini ai săi", adică toată vitejia a fost o mare înfrîngere.
Iordanes în *Getica* ne spune la VI,47: ,,Pe cînd geţii, fiindu-le pe atunci rege Tanausis, locuiau în aceste părţi, Vesosis, regele egiptenilor, le-a declarat război. Regele geţilor Tanausis, l-a întîmpinat în luptă pe Vesosis al egiptenilor la fluviul Phasis, unde se găsesc din belşug fazanii, păsări vîndute în toată lumea pentru mesele celor puternici. Bătîndu-l straşnic l-a urmărit pînă în Egipt şi, dacă nu l-ar fi împiedicat valurile de netrecut ale fluviului Nil, precum şi întăriturile ridicate de Vesosis mai înainte împotriva etiopienilor, l-ar fi prins şi ucis pe acesta chiar

în patria lui. Dar fiindcă n-a putut să-l învingă din cauza fortificaţiilor, s-a întors şi a subjugat aproape toată Asia, obligînd pe supuşi să plătească tribut scumpului lor prieten Sornus, rege al mezilor. Unii dintre ostaşii biruitori din armata sa, văzînd că provinciile supuse strălucesc prin rodnicia lor, şi-au părăsit de bună voie unităţile şi au rămas în ţinuturile Asiei". Asta ştia antichitatea tîrzie după mărturia lui Iordanes însă falsificatorii de istorii, au născocit fel de fel de poveşti astfel ca neamul ,,ivri", ,,ever", ,,eber" sau ,,evreu" să se înfigă puternic în istoria acelor locuri şi acelor neamuri, deşi ei nu existau atunci nici cît negru sub unghie prin deşertul Sinai! Textul este mai mult decît limpede cînd spune că o parte dintre năvălitorii asupra Egiptului conduşi de Tanaus sau Danaus, săturîndu-se de atîta pradă s-au pornit spre casă/baştină dar unii prea obosiţi de cît belşug le-a scos soarta în cale, sau aşezat în Cannan/Palestina. Chiar numele căpeteniei Tanaus arată originea lui nordică fiindcă în limba română cuvîntul *tana* înseamnă ceaţă, negură şi nord în sens figurat, iar fluviul Don de azi unde era patria vechilor schiţi, se numea Tanais, ori şi acest indiciu ne arată originea năvălitorilor, dar şi a celor rămaşi în Canaan.

Hărţi cu Egiptul antic şi vechiul Canaan pe unde neamurile sciţilor şi geţilor sau hiksoşilor îşi căutau ,,rudele"!

Despre aceste fapte avem informaţii venite chiar din izvoarele egiptenilor pe care le găsim în însemnările ajunse la noi de la preotul sebenit Manethon ce a scris la porunca regelui macedonean Ptolomeu Filadelful, stăpînul Egiptului în secolul lll î.e.n., o istorie a ţării unde îi numeşte pe năvălitorii care l-au

spîtcuit şi alungat pe pir-a/faraonul Sesostris, cu numele de ,,heka khasewet" şi ,,şasewet" cu sensul de ,,conducători din ţări străine" sau ,,regii păstori" adică ,,sciţii regali" cu nenumăratele lor turme amintiţi de Herodot în nordul Mării Negre. Grecii cînd au preluat aceste informaţii din scrierile egiptenilor, i-au încondeiat pe năvălitori cu numele de ,,hicsoşi". Dar vechii greci nu aveau consoana ,,Ş"astfel că numele năvălitorilor nu putea fi scris de ei aşa, ci poate ,,hicsoci", iar terminaţia ,,soci" ne duce cu gîndul la tribul sciţilor numit saci sau sakas. În unele texte egiptene, hicsoşii apar sub numele ,,heku Şasu" iar zicerea se apropie de cuvîntul *saca* sau *sacas*, adică sciţii şi geţii din nordul Dunării, nordul Mării Megre şi a Mării Caspice. Capitala lor Avaris situată în partea de nord-est a Deltei Nilului, după textele grecilor se numea în limba sciţilor Spune Daba, dar ambele cuvinte sînt curat româneşti; primul se foloseşte şi astăzi iar al doilea a fost scris pe tăbliţele de plumb de nenumărate ori cu sensul de cetate. Şi astăzi situl arheologic unde a fost cetatea Avaris, localnicii îl numesc Tell(movilă) el-Dab'a ca să ne amintească tuturor despre adevărul îngropat în uitare şi răutate omenească. Oraşul a fost un puternic punct fortificat în Egiptul antic, situat în Delta Nilului, servind drept centru administrativ şi reşedinţă de vară a suveranilor dinastiilor XII şi XIII, dar ulterior a fost cucerit de hicsoşi (cca1780 î.e.n.) şi transformat în capitala lor. Reconstrucţia oraşului s-a făcut pe ruinele cetăţii Rowarty din Regatul Mijlociu, fiind ulterior distrus (cca 1550 î.e.n.) de Ahmose I după un asediu prelungit, dus mai ales de pe apă, astfel năvălitorii au fost alungaţi majoritatea spre est stabilindu-se cei mai mulţi în Canaan, dar un grup mic s-a deplasat spre vest în Libia sau în oazele din deşertul libian. În *Cosmografia Anonimului* din Ravena, din secolul VII al erei noastre găsim informaţia că în Mesia Inferioară era cetatea Sacidaba (daba: cetate + saci: popor scitic de la Pontul Euxin). O stelă menţionează un atac al lui Kamose asupra ultimului bastion al năvălitorilor menţionînd că el a venit dinspre centrul ţării amintind oraşele Pa-ym(azi Fayum) sau Piom în coptă (Ceahlăul se numea în vechime Pion) şi Saka, de unde au intrat în deltă pentru a-i tăia pe nepoftiţii stăpîni. Şi numele

Avaris al oraşului după scrierile grecilor arată originea arimină a năvălitorilor fiindcă în aramaică avem cuvîntul ,,ava" cu sensul de tată sau părinte iar ,,ris" în româna veche înseamnă şanţ mic. Cuvîntul ,,aba" de la strămoşii noştri însemna tată sau părinte şi aici se vede cum populaţii cu aceleaşi origini şi-au adaptat limba după propriile voinţe, fiindcă pe atunci nu existau academii care să te sancţioneze pentru asemenea fapte. Pentru a afla cum arătau locuitorii acestor oraşe, pun cîteva imagini descoperite în secolul XX şi care se referă la populaţia din ultimele secole î.e.n. şi primele din era noastră.

Imaginile de mai sus, descoperite în cimitirul de la Pa-ym arată o compoziţie antropologică a populaţiei foarte diferită de cea de azi, rasa mediteraneană (primele două din strînga), rasa geto-galică (următoarele trei poze spre dreapta), rasa Europei centrale şi de nord (pozele 6 şi 7 spre dreapta) şi rasa european-asiatică (ultima fotografie din dreapta) care astăzi trăieşte în Coreea. Tot în această ţară s-au găsit dovezi arheologice ale sciţilor, arătînd că neamul acesta de plimbăreţi a ajuns la marginea pămîntului spre est cum era cunoscut atunci. Toate aceste populaţii prezentate în pozele de mai sus, formează azi poporul kabili cu toate particularităţile lui. Ceva mai la nord de cimitirul cu mumii care purtau fiecare cîte un mic chip pictat al mortului, dar înainte de a ajunge la Lacul Mareotis au trăit misterioşii terapeuţi eseni de la care priceputul rabin ivrit şi chiar eretic, Filon din Alexandria şi-a luat ,,Înţelepciunile cele Mari". Pe cele mici şi întunecate le avea deja primite de la Talpa Iadului prin damblaua revelaţiilor sau a vedeniilor cum le spuneau ei plini de obrăznicie.

În timpul Noului Regat (1550-1070 î.e.n.), egiptenii au dus lupte în vest împotriva neamurilor meşueşsau masilli şi libu care le călcau mereu ţara, iar numele de ,,meşueş" şi ,,masilli" este apropiat de Meşecşi Maşa din scrierile mozaicilor dar şi Mesia după mintea noastră. Prădătorii îşi numeau baştina cu

numele de Berca iar romanii i-au zis mai tîrziu Cirenaica, fiind un ţinutul din estul Libiei la graniţa cu Egiptul, iar cuvîntul *berca* există şi în româna veche cu sensul de cărămidă, ţiglă, ruinele unei cetăţi, despre animale: cu coadă scurtă sau scurtată. Dar şi vechea denumire a Traciei era Perke, fiind pronunţată de alţii ca Berce sau Berca, folosit şi azi de români ca nume de familie sau de localitate.

Dar neamurile arimine de păstori care ocupau la începuturile mileniului II î.e.n. un vast spaţiu geografic incluzînd Ki-en-gi/Sumer, nordul Persiei, Asia Mică, Canaan şi Egipt mai erau cunoscute în textele populaţiilor din aceste ţinuturi sub numele de habiru şi mai tîrziu kabiru după penişoara grecilor saukabili. În eme-gi/sumeriană cuvîntul *kabar* însemna păstor, adică întocmai cum spusele textelor egiptene şi acelor afirmate de carianul Herodot despre ,,sciţii regali şi sciţii păstori" că erau mari crescători de animale.

Istoria ne-a lăsat prima menţionare a neamurilor habiru/cabiru pe la începutul mileniului II î.e.n. în tăbliţele cu scriere cuneiformă din oraşele sumeriene Larsa şi Assur care spun că aveau plătite în oştirile lor pricepuţii mercenarii habiru sau khabiru pentru a le apăra de răi şi rele.

Unul dintre cele mai vechi înscrisuri unde sînt amintiţi habiru, este o tăbliţă a regelui amorit din nordul Mesopotamiei Yamkhad (cca. 1740 î.e.n.), care a lăsat scris faptele vrednice de ţinut minte: ,,Anul acesta când regele a făcut pace cu Irkabtum Semuma şi Habiru". Textul este reţinut pentru a dovedi că neamurile Habiru conduse de Semuma aveam deja o influenţă în vecinătatea cetăţii lor Alalakh iar suveranul local s-a simţit obligat să încheie un tratat de bună vecinătate cu ei. Dacă erau o adunătură de jeguri tuşinate pe la bărbăţie care trăia din cerşetorie şi hoţie, sigur i-ar fi alungat cu cîteva vorbe şi pietre zvîrlite din praştie, fiindcă în acele vremuri cam aşa se proceda. Cetatea menţionată era situată la graniţa de vest de astăzi dintre Turcia şi Siria aproape de litoralul Mării Mediterane şi a fost fondată la începutul mileniului II î.e.n.

În izvoarele emeş/sumeriene aceste cete de plimbăreţi apar scrise prin logogram SA.KAS pe tăbliţele de lut din sud, fiind datate pe la anii 1850 î.e.n., în care cei numiţi ,,habiru" de

neamurile semite akkadiene formau mici grupuri militare în slujba cetăţilor-state de la care primeau alimente şi oi. Unul dintre aceste tăbliţe scrise în cuneiformă îi numeşte ,,soldaţi din Occident" arătînd fără dubii originea lor nord-vestica. Prisma numită Tikunani, datată pe la anii 1550 î.e.n., înşiruie numele a 438 de soldaţi Habiru ca slujitori ai regelui Tunip-Tessup din Tikunani, un mic oras-stat din centrul Mesopotamia. Un alt text de pe la anii 1500 î.e.n descrie Hapiru ca soldaţi şi muncitori, organizaţi în cete şi conduşi de către căpeteniile SA.KAS. În eme-gi/sumeriană cuvîntul SA.KAS (*sa*: reputaţie, faimă, putere, a-şi avea originea + *kas:*alegător, mesager, străin, a galopa) înseamnă străin faimos sau puternic, călăreţi cu reputaţie, a fi de origine îndepărtată. Semiţii au preluat cuîntul eme-gi scriindu-l KAŠ.RU care poate fi pronunţat şi ,,habiru" sau ,,hapiru", ori este o traducere a celui din eme-gi, iar istoria îi mai aminteşte în aceleaşi regiuni pe neamurile kas.ka sau ges.ka, adică kaskii care mai sînt amintiţi şi cu numele de muski sau moska, şigesii, poate aşa ne vom aminti de urmele unor străbuni păstrate în colbul timpului. Dar cuvîntul SA.KASeste identic fonetic cu numele populaţiei sakas, adică sacii din marele neam al sciţilor din nordul Mării Negre, a Mării Caspice, Asia Mică şi nordul Persiei.

Izvoarele scrise hitite din vechiul regat(secolul XVll î.e.n.) amintesc de mai multe ori neamurile SA.KAS, tot ca vrednici oşteni scriind ,,trupele din Hatti şi trupele SA.KAS", Hatti fiind regiunea în jurul căreia s-a fondat regatul hitit. O tăbliţă venită de la regele hitit Suppiluliuma (poate Suppiluliuma I 1358?-1323 î.e.n.) şi alta de la Mursilis ll (în jurul anilor 1300 î.e.n.) invocă o listă lungă de zeităţi ce trebuiau să protejeze un tratat de pace cu Egiptul, iar foarte interesant este faptul că hitiţii şi alte popoare antice atribuiau neamului habiru o relaţie misterioasă cu Divinitatea. Această listă se încheie cu următoarele cuvinte: ,,... zeii Lulahhi, Hapiru, zeul Ereshkigal, zei şi zeiţe din ţara Hatti, zei şi zeiţe din ţara Amurru..." Menţionarea zeilor neamurilor habiru într-o listă de zeităţi arată în mod explicit că urdiile de răuleni au fost considerate ca avînd origini divine, adică Neam Scoborîtor din Zei cum se ţineau emeşii şi fraţii lor egiptenii dar şi cei rămaşi la baştină,

geţii. O altă menţiune apare într-un tratat între regii Duppi-Teşub din Amuru şi Tudhaliya din Carkemiş, arbitrat de Mursilis II. Monarhul hitit aminteşte cum şi-a redobîndit regele Abiradda domnia la tronul Jaruwatta, un oraş din ţara Barga, care a fost capturat de către huriţi şi dat ,,bunicului Tette, din neamul SA.KAS". Pe o tăbliţă apare numele unei aşezări habiru Tahurpa undeva lîngă un templu hittit, împreună cu două cîntăreţe SA.KAS. Şi mai tîrziu găsim amintite neamurile habiru pe tăbliţele hitiţilor care spun că în bătălia de la Kadeş unde s-au înfruntat cu armatele egiptenilor dată în anul 1296 î.e.n. în armata hitită au fost şi oşteni habiru scrişi după fonetica limbii hitite dar grecii îi menţionează kalibi sau kabiru.

Izvoarele scrise venite din statul Mitanni încep cu o inscripţie de pe statuia găsită la Alalakh în sud-estul Anatoliei, a prinţul Idrimi din Alep (care a trăit pe la 1500-1450 î.e.n.), şi spune că, după ce familia sa a fost forţată să fugă din Emar, el s-a alăturat ,,poporul Hapiru" în ,,Ammija în ţara Canaanului". Hapiru l-a recunoscut ca "fiul stăpînului lor şi s-au adunat în jurul lui", strîngîndu-şi războinici ,,originari din Halab, din ţara Mushki, din alte ţări şi, de asemenea, războinicii nihi din ţara Amae". După ce a trăit printre ei timp de şapte ani, a condus războinicii Habiru într-un atac reuşit asupra oraşului-stat Alalakh, unde a devenit rege, iar în vestigiile scrise descoperite aici, oştenii SA.KAS sînt amintiţi pe 80 de tăbliţe, numărul lor fiind de 1436 persoane care au primit hrană şi oi. De asemenea neamurile habiru sînt menţionate în numeroase documente ale statului hurrit de Nuzi, ei fiind o parte importantă a societăţii respective.

În oraşul port Ugarit de la Marea Mediterană, în nord-vestul Siriei, o tăbliţă cuneiformă, care se afla în procesul arderii atunci când oraşul a fost distrus (pe la anii 1200 î.e.n.) menţionează neamul PRM, unde M reprezintă sufixul ugaritic plural. Iar PR s-ar putea citi Apiru sau Hapiru. Pe nişte texte din oraşul Alep se face o deosebire între ,,Alep al PRM" şi ,,Alep al SA.KAS" istoria arătîndu-ne că avem de-a face cu două populaţii înrudite care trăiau împreună dar se ţineau fiecare după rostuirile, regulile şi obiceiurile ei.

Mai avem ceva informaţii din scrieri referitoare la Canaan unde urdiile hapiru sau kabiru umblau fără paşaport în propria ţară, după mintea noastră de astăzi. O serie de scrisori descoperite la Amarna în Egipt care au fost trimise faraonilor Amenhotep lll (1388-1351 î.e.n.) şi Akhenaton sau Amenhotep IV (1351-1334 î.e.n.) de către nişte căpetenii egiptene ale unor cetăţi din Canaan/Palestina, amintesc de mai multe ori numele neamului hapiru/habiru. Textele sînt scrise în Canaan în cuneiformă după regulile limbii akkadiene şi în ele, stăpînii canaaniţi se plîng faraonului de atacurile acestui neam care, înarmîndu-se, au pornit acţiuni de rebeliune şi jaf fiind adevărate războaie locale, adunînd în special arme, provizii şi echipamente. Numele răzvrătiţilor este scris atît SA.KAS după limba emegi/sumeriană cît şi habiru după cea akkadiană în scrierile trimise de către căpetenia Ierusalimului. Aceste populaţii apar atît în Canaan, cît şi în Fenicia, Byblos, Batrun, Siria şi Ki-engi/Sumer, deci erau nişte populaţii foarte numeroase, fiind răspîndite pe o arie geografică foarte mare. Tot aceşti habiru sînt menţionaţi că au atacat şi cucerit cetateaMacedo/Meghido, păstrînd-o apoi pentru ei ca un pinten împotriva arabilor şi a celorlalte seminţii numai bune de cercetat pentru pradă. Idrimi, regele Alalakh ce a trăit în secolul XV î.e.n., fiu al regelui din Alep, ne-a lăsat mărturie în cronicile sale, că după ce familia sa a fost forţată să fugă din Emar, cu poporul mamei sale, el a luat calea Canaanului în ţinutul Ammija unde trăia neamul habiru, care l-a primit cu bucurie.

Dar cele mai multe informaţii despre neamul habiru le găsim în scrisorile descoperite la Amarna din secolul XlV î.e.n. însă unele sînt chiar mai vechi şi amintesc de aceste populaţii care se tot iţeau la marginile Egiptului sau intrau nepoftite în ţară. Vechii egipteni scriu că Habiru sau Apiru sînt triburi de păstori, puternici sau mai slabi după cum erau vremurile şi oamenii care le-au făcut mari neplăceri cînd le-au venit în ospeţie, năvălind din răsărit şi fiind consideraţi mulţi ca ,,puii de prepeliţă" cînd au devenit stăpînii Egiptului. Înainte însă de a fi numiţi habiru sau apiru aceste populaţii sînt menţionate în scrierile egiptenilor încă din prima parte a secolului XVIll î.e.n. cînd a avut loc invazia kicsoşilor, cu numele de ,,regii păstori"

sau ,,poporul de ciobani" ce au stăpînit Egiptul de nord timp de mai bine de 150 de ani.
Informaţiile respective le găsim la ivritul Flavius Josephus, unul dintre cei mai mari falsificatori ai antichităţii, care citând pasaje referitoare la hyksoşi din *Aegyptiaca* lui Manetho pentru a ,,dovedi" vechimea neamului său în faţa celorlalţi şi a răspunde criticilor severe făcute de Apion în anul 40 al erei noastre împotriva pretinsei culturi iudaice, în lucrarea *Împotriva lui Apion* Cartea 1, secţiunea 73 ne lasă mărturia: ,,Sub un rege de-al nostru numit Timaus (Tutimaeus), Creatorul s-a supărat şi s-a înfuriat pe noi, nu ştiu cum, şi de aceea au venit, pe neaşteptate oamenii de neam obscur din est, şi au avut îndrăzneala să invadeze ţara noastră, cucerind-o uşor prin forţă, fiindcă nu am luptat împotriva lor. După ce i-au supus pe conducătorii noştri, au ars oraşele noastre, si au distrus templele zeilor, şi au tratat locuitorii cu mare cruzime, pe unii ucigînd iar pe alţii robind-i atît pe ei cît şi soţiile şi copiii lor. Apoi, şi-au ales pe unul dintre ai lor să le fie rege. Numele lui a fost Salatis, care a trăit la Memphis, şi ambele regiuni superioare şi inferioare au trebuit să-i plătească tribut. El a instalat garnizoane în locurile cele mai potrivite pentru apărare. Ţelul lui principal a fost de a aduce partea de est a ţinutului în condiţii de siguranţă, aşteptînd năvălirea asirienilor cu toată puterea lor, iar noi să tânjim după împărăţia lui. În noma Saite era un oraş foarte potrivit pentru acest scop (Spune Basta), pe braţul Bubastic a Nilului în partea de răsărit. În ceea ce priveşte înţelesul teologic sigur că a fost numit Avaris. El a reconstruit şi întărit acest oras l-a înconjurat cu ziduri fiind loc de staţionare a unei garnizoane mari de două sute patruzeci şi mii de oameni înarmaţi. Salatis a venit acolo, în vară pentru a aduna grîu, în scopul de a plăti soldaţii săi, şi să facă exerciţii militare cu ei, şi, astfel să-i îngrozească pe străini.
După o domnie de treisprezece ani, el a fost urmat de unul al cărui nume a fost Beon (Peon), care a domnit timp de patruzeci şi patru de ani. După el a domnit Apachnas, timp de treizeci şi şase de ani şi şapte luni. După el Apophis, a fost rege pentru şaizeci şi unu de ani, urmat de Janins care a domnit cincizeci de ani şi o lună. După toate acestea Assis a domnit

timp de patruzeci şi nouă de ani şi două luni. Aceştia au fost primii şase regi ai lor. În tot acest timp ei au luptat împotriva egiptenilor, şi au vrut să-i distrugă din rădăcini.
Aceşti oameni, pe care i-am numit înainte regi păstori şi de asemenea, şi urmaşii lor, au stăpînit în Egipt timp de cinci sute şi unsprezece ani. Apoi, regii din Teba şi alte părţi din Egipt au crescut (în putere) faţă de (regii)păstori, şi un război lung şi cumplit s-a pornit cu ei. Un rege, numit Alisphragmuthosis, i-a alungat din cele mai multe părţi ale Egiptului şi astfel ciobanii sau retras şi s-au închis într-un loc numit Avaris, ce măsoară zece mii de acri. Ciobanii au construit un zid în jurul acestui oraş, care era mare şi puternic, în scopul de a păstra toate posesiunile şi averile jefuite într-un loc puternic.
Tethmosis, fiul lui Alisphragmuthosis, a încercat să ia oraşul prin asediu puternic, pe care l-a înconjurat cu patru sute optzeci de mii de oameni. Dar el fiind supărat că nu-l poate lua, a încheiat un tratat cu ei, lăsîndu-i să părăsească Egiptul, şi să se ducă cînd doreau fără nici un pericol din partea egiptenilor. După încheierea tratatului au plecat cu familiile lor şi averile, nu mai puţin de două sute patruzeci şi mii de persoane, si au traversat deşertul în Siria. Temându-se de asirieni, care stăpîneau în Asia, la acel moment,ei au construit un oraş în ţara pe care noi o numim acum Iudeea. A fost destul de mare pentru a cuprinde acest număr mare de bărbaţi, fiind numit Ierusalim."
Nu se lasă în fudulia lui deşartă de rele şi mai adaugă în Cartea 1, pct. 93: ,,După ce acest popor(sau păstori), a plecat din Egipt pentru a merge la Ierusalim, Tethmosis, care i-a izgonit, a fost rege al Egiptului şi a domnit timp de douăzeci şi cinci de ani şi patru luni, şi apoi a murit."
Mai găsim fapte foarte interesante despre adevărata istorie a ,,regilor păstori" la acest autor şi în Cartea 1, pct. 227: ,,Cei trimişi la muncă în cariere au trăit mizerabil pentru un timp lung, iar regele a fost chemat pentru a cerceta în afară oraşului Avaris, pe care păstorii plecaţi îl locuiau şi îl apărau; şi le-a îndeplinit dorinţele lor. Conform mitologiei vechi, oraşul Avaris a fost a zeului Typhon. Dar, atunci când aceşti oameni au intrat, au început să unelteasca alegînd un

conducător dintre preoţii din Heliopolis, al cărui nume a fost Osarsiph. Ei au depus un jurământ pe care trebuiau să-l asculte în toate cele săvîrşite. Primele legi date au fost că aceştia nu ar trebui să se închine zeilor egipteni, şi nici nu ar trebui să se abţină de la oricare dintre animalele sacre pe care egiptenii le ţin în cea mai mare cinste, le-ar putea ucide, şi că ei nu ar trebui să se alieze cu oricine, ci numai cu cei care au fost alături în răzmeriţa pusă la cale de ei. După ce a dat aceste legi şi altele contrare intereselor vamale egiptene, el a ordonat ca multe braţe care lucrau în serviciul templelor de a fi puse la construirea zidurilor din jurul oraşului şi să facă pregătiri pentru un război cu regele Amenophis. El s-a sfătuit cu alţi preoţi, şi cu cei care erau impuri, de asemenea, şi a trimis mesageri la acei păstori alungaţi de Tethmosis la Ierusalim, informându-i despre gîndurile sale, şi de starea celorlaţi care au fost dispreţuiţi de băştinaşi, şi doreşte să se unească cu toţii împotriva Egiptului în războiul ce va porni curînd. El a promis, de asemenea, întoarcerea celor din Ierusalim în vechiul lor oraş şi pe bogatele pămînturi din Avaris dacă îi vor sprijini şi ajuta în lupta lor, fiindcă ţara este uşor de supus. Păstorii au fost încîntaţi de mesajul primit, şi a adunat două sute de mii de oameni. La scurt timp au ajuns la Avaris.

Regele Amenophis al Egiptului, când a auzit de invazia lor, a fost uluit fiindcă îi amintea de ceea ce îi proorocise fiul lui Papis. El a adunat mulţi dintre egipteni, a făcut sfat cu căpeteniile lor, şi a trimis daruri pentru animalele lor sacre, mai ales cele care erau închinate templelor, cerînd preoţilor să ascundă statuile zeilor lor, cu cea mai mare grijă. El a trimis, de asemenea pe fiul său Sethos care mai era numit şi Ramses, de doar cinci ani, de la Rhampses tatăl său la un prieten de-al său. El a continuat cu trei sute de mii de egipteni acţiunea războinică împotriva inamicului pe care l-a întâlnit. Dar el nu a intrat în luptă directă cu ei, de frică să nu fie o luptă împotriva zeilor Egiptului. El s-a întors înapoi la Memphis, unde a luat taurul Apis şi alte animale sacre, pe care le-a trimis în Kush pentru a continua împreună cu întreaga sa armată şi masele de egipteni războiul.

Regele Etiopiei se afla sub suzeranitatea Egiptului avînd obligaţia de a-l primi, şi a avut grijă a poporul care erau cu el, să

primească toate cele necesare pentru întreţinerea bărbaţilor. El le-a dat oraşe şi sate în care să trăiască, care au fost la începutul acestor ani grei în număr de treisprezece. El a trimis armata sa ca să păzească graniţele către Egipt, în scopul de a proteja pe faraonul Amenophis. Şi aceasta este ceea ce s-a întâmplat în Kush... Mai târziu, s-a întors din Kush Amenophis cu o armată mare, iar fiul lui Ahampses a condus o altă armată, şi ambele s-au unit luptînd împotriva păstorilor şi a oamenilor impuri(murdari), învingîndu-i şi a ucigînd o mare parte din ei, şi i-a urmărit pînă la fruntariile cu Siria." Istoria adevărată ne spune că pir-o Ahmose sau Kamose (1554-1549 î.e.n.) împreună cu fratele său Ahmose I, reuşeşte să-i alunge pe hissoşi (regii păstori) din Egiptul de jos în Palestina, numindu-i în textele venite pînă la noi ,,Chietain de Retjenu" adică Keta sau Geta din Canaan. Dar neamul Ketain apare în *Vulgata* catolicilor cu numele de Getaim iar în greaca pentru ortodocşi se numesc Chitiim, unde particula *im* în ivrită arată pluralul, deci poporul era Geta sau Chita. Ţara Retjenu din textul egiptean poate fi citit Retejanu, iar noi avem numele de familie Reteganu şi munţii Retezat.

O prismă de piatră scoasă de arheologi la lumină din vechea cetate Lachiş locuită de filisteni, fiind în apropiere de muntele Hermon, are scris alături de numele pir-o Amenhotep II (1435-1420 î.e.n.), pe cel al zeului egiptean Ptah, cu titlul ,,du Gitti" sau Gaat. Cuvîntul ,,du" are acelaşi înţeles cu cuvintele ,,dio, die, diu, dieu", folosite pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, care înseamnă ceresc sau sfînt, iar Gitti din înscrisul egiptean este chiar Gitia sau Geta, arătînd rădăcina carpatină a celor stabiliţi cu sute de ani în urmă în Cannan. Expresia ,,du Gitti" mai este amintită în textul Serabit 353 iar Gaat sau Gittaim a fost o cetate a filistenilor amintită în Neemia 11,32 şi Samuel 4,3, dar apare şi în scrisorile descoperite la Amarna. Un gitit/giti este o persoană din Gat/Gittia, adică un get stabilit în Canaan care şi-a numit noua patrie după cea veche din Carpaţi! Vremurile istorice foarte vechi ne aduc în faţă cetatea Ghatsituată în sud-vestul Libiei care a fost un punct terminal important pe ruta comercială transsahariană a neamurilor berbere şi un centru administrativ în Fezzan. Ea a

fost unul din centrele puterii Ajjer Kel Tuareg, federaţie al cărui teritoriu acoperea cea mai mare din sud-vestul Libiei, inclusiv Ubari, Sabha şi Ghadames, la care trebuie adăugată partea de sud-est din Algeria.
Urmînd la conducerea Egiptului şi participînd direct la războiul împotriva ,,regilor păstori" pira Ahmose I (1550-1525 î.e.n.) a reuşit să-i alunge pentru totdeauna din ţara lor pe nepoftiţii oaspeţi. În Gaza de azi şi în prezent dăinuie amintirea faimoşilor kabiri ai uitatei antichităţi, prin numele oraşului Abasan-al-Kabir chiar dacă ivriţii cu o ură nemărginită i-au scos din istorie.
Şi trage concluzia ivritul priceput în falsificarea istoriei J. Flavius în lucrarea amintită mai înainte:,,Aceasta este o parte din ceea ce egiptenii spun despre iudei, pe care le omit mai mult de dragul conciziei". Dat Dracului mincinosul ivrit, urmărea ca dintr-un condei să-şi treacă în seama lor istoria kabirilor veche de peste 1800 de ani. Şi în perioada feudală, şi-au însuşit teozofia bogomililor botezînd-o Kabala, dar hoţia o poate descoperi oricine cunoaşte bine adevărata istorie a neamului get şi rumun.
Precizarea de mai sus că oraşul Avaris era închinat lui Thyphon, i-a aruncat în closetul istoriei toată scorneala îndrăcitului ivrit şi a tuturor leprelor ce i-au cîntat în strună pentru o para chioară.Thyphon a fost după unel scrieri ale vechilor greci, un monstru fabulos, posedînd o sută de capete şi şerpi pe trup, născut de cuplul divin Gaia şi Tartaros, care a izbutit să-l învingă pe răzvrătitul Zeus, tăindu-i tendoanele şi muşchii braţelor şi picioarelor, apoi încarcerându-l într-o peşteră de unde scapă cu ajutorul lui Hermes şi al lui Pan. În a doua confruntare cu Thyphon, Zeus îl pedepseşte pe acesta cu ajutorul trăsnetului, îngropându-l sub muntele Etna. Povestioara se găseşte şi în folclorul românesc, şi amintesc basmele: *Cu Ţugulea şi Ioana Vivoranca* din colecţia Ionel Oprişan (vezi *Basmele fantastice româneşti- Inima Putredă*), dovedind încă odată rădăcina carpatină a mitului şi implicit a hiksoşilor sau kabirilor.
Dar avem o altă variantă care ne spune că în timpurile mai vechi domnea încă pe Pământ, spre fericirea şi belşugul omenirii,

Osiris; Soarele se afla în acel moment în semnul Scorpionului. Atunci fratele Typhon sau Seth l-a omorât pe Osiris, determinându-l să se culce într-o ladă pe care a închis-o şi i-a dat drumul pe mare. Isis, sora şi soţia lui Osiris, şi-a căutat fratele şi soţul şi după ce l-a găsit în Fenicia în trunchiul unui copac ce răsărise pe malul mării din sicriul adus de valuri, l-a adus înapoi în Egipt unde l-a şi înviat. Dar răul Typhon a încercat din nou să-l omoare pe Osiris şi l-a tăiat în bucăti. Isis a adunat fragmentele şi le-a îngropat în locuri diferite. Apoi, Isis l-a născut pe Horus şi acesta şi-a răzbunat tatăl, omorându-l pe Typhon. Osiris a fost preluat în lumea fiinţelor divin-spirituale şi nu mai este activ pe Pământ, dar el este activ acolo pentru om, când acesta se află în lumea spirituală între moarte şi o nouă naştere. Din această cauză, în Egipt, drumul mortului era închipuit ca drumul către Osiris.

Povestea vestitului Typhon o mai găsim amintită în a doua muncă a viteazului grecilor Hercule care cerea uciderea hidrei din Lerna. Fioroasa dihanie, născută din părinţii Typhon şi Echidna ce îşi aveau sălaşul în Ţara Arima de la nordul Istrului/Dunării, era un balaur monstruos a cărui răsuflare ucidea pe oricine îi simţea duhoarea. Ea avea nenumărate capete, care pe măsură ce erau retezate creşteau la loc. Unul dintre capete era nemuritor. Heracles a reuşit sa-i reteze capetele şi, cu ajutorul nepotului său, Iolaus, să-i ardă carnea în locul unde fuseseră, pentru a le împiedica să se mai regenereze. La urmă el îi retează şi capul cel nemuritor şi, îngropându-l în pământ, împinge deasupra lui o stâncă uriaşă. Sângele hidrei era şi el aducător de moarte. De aceea, la plecare, eroul şi-a muiat săgeţile în el, făcându-le astfel veninoase. Aşa că, tagmă de întunecaţi, trebuie să vă luaţi gîndul de la istoria hicsoşilor sau a kabirilor pe care vreţi de ceva vreme să îi faceţi strămoşii voştri, la fel cum trudiţi din greu să-i trageţi în acelaşi urdiniş pe emeşi/sumerieni.

Prima menţionare cu numele hapiru sau apiru a neamurilor de păstori care tot băteau în graniţele Egiptului dinspre est, apare în timpul domniei lui pir-o Thutmose I (1517-1506 î.e.n.), dar citirea hieroglifelor azi nu poate fi o certitudine că aşa înţelegeau şi vechii egipteni. Pe pereţii unui templu a fost

sculptată o scenă reprezentând oameni care lucrează la o presă de vin, iar sub imagine este textul foarte greu vizibil: ,,munca de a face vin de către apiru". Datarea este considerată a fi din timpul domniei reginei Hatshepshut şi Thutmose lll, în jurul anului 1470 î.e.n.

În urma cuceririi cetăţii Joppa de către egipteni, general Djehuti sau Toth al faraonului Thutmose lll (în jurul anilor 1440 î.e.n.), întreabă la un moment dat dacă caii lui să fie luaţi în interiorul cetăţii, ca nu cumva aceştia să fie furaţi de către un apiru trecători. Pe două stele de la Memphis şi Karnak, Thutmose III, fiul lui Amenhotep ll se mândreşte că în campania împotriva căpeteniilor din Canaan (pe la anii 1420 î.e.n.), a făcut 89600 de prizonieri, inclusiv ,,127 de prinţii şi 179 nobili din Retejnu, apiru 3600, 15200shasu (sau sacu), 36600 hurriţi", etc. Într-o scrisoare a împuternicitului Egiptului din Ierusalim Er-Herba, care stăpînea Canaanul, aflăm alte fapte ale neamului habiru care s-a răsculat ocupînd terenuri şi oraşe administrate de el. Zice supăratul slujbaş către stăpînul său: ,,A se vedea domnul meu fapta lui Milkilu Shuwardata care s-a făcut rege în ţară cu trupele de la Ghezer, trupele din Gat, şi trupele de Qeila. Ei au confiscat terenurile din Rubute, terenuri regale ce au căzut sub puterea habirilor. Şi acum, chiar un oraş din districtul Ierusalim, pe nume Bit-nin'ib, un oraş al regelui, a căzut în mîinile oamenilor din Qeila. Regele Meu să asculţi pe Er-Heba, robul tău, şi să trimiţi o armată de arcaşi care ar putea restabili stăpînirea terenurilor regale, iar dacă nu există nici o armată de arcaşi terenul regelui va ajunge îndepărtat(jefuit) de habiri."

Textele descoperite la Amarna sugerează faptul că acest neam a avut un statut unic în Orientul Apropiat. O stela din timpul domniei lui Seth I (pe la anii 1300 î.e.n.), spune că faraonul a trimis o expeditie în Canaan, ca pedeapsă pentru un atac ,,apiru de la Muntele Yarmuta", împotriva unui oraş local. Papirusul egiptean păstrat la Leida din timpul domniei lui Ramses al II-lea, în jurul anului 1250 i.e.n., ne spune că stăpînirea are nevoie de: ,,cereale fiindcă este necesară oamenilor din armată şi apiru care trage piatra cea mare a stâlpului lui Ramses al II-lea ".O listă de bunuri dăruite mai multor temple de către faraonul Ramses lll (în jurul anilor 1160 î.e.n.) cuprinde mai mulţi

slujitori egipteni şi străini astfel: 86486 la Teba (2607 străini), 12,364 la Heliopolis (2093 străin), şi 3079 la Memphis (205 străini). Slujitorii străini sînt descrişi ca ,,soldaţi apiru, fiind deja stabiliţi ca oameni ai templului". Mai sînt menţionaţi în timpul lui Ramses lV (1151-1145 î.e.n.) care a trimis la cariera Wadi Hammamat în al treilea an de domnie 5000 de soldaţi, 2.000 de barbati slujitori ai templului lui Faraon, precum şi 800 Apiru. Aceasta este ultima referire cunoscută în documentele egiptene despre neamul habiru.

Dar avem suficiente date istorice ca să identificăm neamul habiru după scrierile unor populaţii semite din Asia Mică cum am arătat mai înainte, pe care îl găsim folosit şi în Egipt, cu neamul kabiru folosit de vechii greci fiindcă realităţile nu numai că se suprapun, dar ele sînt într-o legătură firească.

Romanul Nonus Panopolitanul, scriind în lucrarea *Dionysos,* despre războiul pe care îl punea la cale Cybele, stăpîna din ceruri a Frigiei împotriva neamurilor inzilor, care oştiri urmau să fie conduse chiar de către zeul Dionysos, ne zice că primii soldaţi chemaţi să înfrunte lumile încă neumblate au fost cabirii: ,,Mai întîi din stînca abruptă şi scăpărătoare de foc a Lemnosului, făuri furtunoasă armă, aproape cu un molift mistic din Samos, doi cabiri, fii ai lui Hefaistos, avînd numele de familiei al mumei lor, pe care Cabiro din Tracia îi născu mai înainte, cerescului făurar, adică pe Alcon şi Eurymedon, măiestru în fierărie". Să încercăm a înţelege pe deplin zicerea dumnealui romanul uitat de istorie: cabirii erau nu numai două divinităţi iubite şi pricepute în meşteşugul fierăriei, dar şi un popor care se trage chiar din aceşti zei, adică un neam scoborîtor din zei. Povestea ne mai este cunoscută din scrierile hitiţilor care invocau divinităţile habiru pe lîngă cele hitite dar şi altor seminţii de soi, să le apere tratatele încheiate cu vecini sau împărăţii mai îndepărtate. Dacă erau nişte păduchi ascunşi sub coada oii, desigur nimeni nu i-ar fi băgat în seamă!

Capadocianul Strabon care a prins ceva şi din secolul l al erei noastre, în lucrarea *Geografia*, scrie despre cabiri: ,,Sînt unii, care susţin că provin din Ida, alţii că s-au stabilit acolo; dar toţi ne asigură că ei sînt cei care au lucrat pentru prima oară fierul în muntele Ida; toţi sînt nişte vrăjitori

întrebuinţaţi în serviciul mumei-zeilor şi avînd reşedinţa lor în Frigia, în jurul Idei". Textul lui Strabon ne dezvăluie atît conceptul de divinităţi cabirice dar şi un popor care era de baştină din jurul muntelui Ida sau venit acolo din altă parte, dar care numai ei stăpîneau prelucrarea fierului. Ideea zeilor cabiri o găsim şi la Pausanias care în secolul II al erei noastre a făcut o călătorie prin Helada de unde a rămas lucrarea*Descrierea Greciei* şi care zice că ţinutul Pergamului era consacrat cabirilor iar religia acestor divinităţi s-a născut prima dată în sînul populaţiei pelasge, adică a Neamului Scoborîtor din Zei din nordul Istrului, de unde s-au dus ei în acele locuri.

Şi poetul liric al vechilor greci Pindar (522-443 î.e.n.), a scris despre Kabir, că se numea la începutAdamas, iar tradiţiile din insula Lemnos îl cinsteau ca primul om născut din sînul Pământului, fiind şi primul bărbat, primul meşteşugar şi unul dintre cei şapte strămoşi băştinaşi şi ziditori ai neamului omenesc.

Pir-o egiptean Ramses II (1301-1235 î.e.n.) după ce a văzut că n-a reuşit să-i răzbească pe hitiţi la Kadeş prin puterea armelor, a zis că este mai bună o alianţă şi printr-o scrisoare cere regelui hitit să-i trimită meşteri pricepuţi în prelucrarea fierului, pe numiţii habiru/cabiru şi nu ivritu sau pîrlitu, everu sau eberu cum încearcă să se maimuţărească ei azi. Fiindcă trăiesc numai din minciuni băgate cu parul în capul goimilor cap de lut, am să le dau spre rumegare chiar ***Fără****-Tora* lor preasfîntă scrisă de gheara măiastră a Talpei Iadului şi care ne spune că în acele vremuri, pricepuţii ivriţi înghesuiţi mereu numai de vedenii şi tîmpenii nici nu ştiau ce-i ăla ciocan de covălie. În Samuel la 13,19-22 găsim următoarele cu privire la ivriţi şi filisteni: ,,În toată ţara lui Israel nu se găsea nici un fierar, căci filistenii ziseră: «să împiedicăm pe ivriţi să-şi facă săbii sau suliţe». Şi fiecare dintre ivriţi se pogora la filisteni ca să-şi ascută fierul plugului, coasa, furca cu trei coarne şi securea şi ca să facă vîrf ţepuşei cu care mîna boii... Şi aşa s-a întîmplat că în ziua luptei, nu era nici sabie nici suliţă în mîinile întregului popor care era cu Saul şi Ionatan; nu avea decît Saul şi fiul său Ionatan sabie şi suliţă." Din textele prezentate este dovedit fără putinţă de tăgadă că neamul habiru sau kabiru după

informaţiile venite de la vechii greci şi care ţinea taina prelucrării fierului, dar nu vroia să o împărtăşească faimoşilor ivriţi, este neamul filistenilor sau a geţilor din Canaan cum apare tot la ei dar numai pentru nasul celor tăiaţi împrejur, fiindcă ambele izvoare arată că numai habiru şi filistenii ştiau prelucrarea fierului în regiune în secolele XIII-X î.e.n. Dacă vitejii ivriţi nu aveau săbii şi suliţe de fier pentru a-i hăcui şi sparge cînd se luptau cu filistenii, asta nu înseamnă că nu puteau să-i îngrozească pe fioroşii duşmani atacîndu-i voinicește cu bărbi, prăştii şi fuga, aşa cum o fac azi mincinoşii cazari făţărindu-se goimilor cu industria holocaustului şi alte făcături sataniste la fel de bănoase şi odioase!

Aceasta este una din căile prin care populaţia din nordul Istrului, a Mării Negre şi Mării Caspice a ajuns în Canaan şi Egipt, iar o mică parte s-a refugiat în secolul XVI î.e.n. cînd a fost alungată de egipteni, în oazele din vestul Nilului şi pe litoralul Mării Mediterane în ţinuturile numite de mitologie Libia. Astăzi în oaza Siwi şi Gara din vestul Egiptului la graniţa cu Libia, trăieşte o populaţie cam de 30000 de persoane care mai vorbesc o limbă berberă, dar puternic influenţată de cea arabă. Numele oazei ne aminteşte de o altă migraţie din Carpaţi către India, iar mitologia ariană îl avea pe zeul Şiwa, cuvînt care se găseşte şi în limba română veche cu sensul de bătrîn sau încărunţit. Şi tot la indieni apare cuvîntul Sivi, care se pare că a fost o împărăţie foarte veche.

Populaţia răspîndită în tot nordul Africii este astăzi cunoscută sub numele de berberi, dar ei îşi spun kabili sau amazigh, iar istoria lor este o nebuloasă absolută.

O altă migraţie din ţinuturile carpatine şi a celor nord-pontice a avut loc către vest dar cam la o sută de ani mai tîrziu faţă de cea din Egipt. Plimbăreţii au străbătut sudul Galiei, Iberia şi au trecut în nordul Africii unde s-au stabilit, iar azi sînt cunoscuţi sub numele de kabili locuind în vestul şi nordul continentului.

Poetul latin Horaţiu (65 î.e.n. – 8 e.n.) într-una din odele sale către susţinătroul său Mecena scrie: ,,Eu care sînt născut din părinţi săraci, şi pe care tu Mecena îl onorezi cu iubirea ta, eu nu voi muri. Peste puţin timp... eu voi vedea ţărmurile Bosporului şi ca o pasăre frumos cîntătoare voi zbura peste

deşerturile cele nisipoase ale getulilor şi prin cîmpiile hiperboreenilor.” Şi tot izvoarele antice zic spre a lua şi noi aminte că cea mai veche populaţie a nordului Africii au format-o fioroşii getuli, care trăiau din belşugul turmelor, fiind împărţiţi în mai multe triburi.
Latinul Salustiu (86 î.e.n.-35 e.n.) spune că: ,,Africa au ţinut-o mai întîi getulii şi libienii, popoare aspre şi necivilizate ce se hrăneau cu carnea fiarelor sălbatice şi ierburi”. Iar prelatul spaniol Isidor din Sevilla (560-636) scrie despre acest popor neascultător: ,,Despre getuli se spune că au fost geţi, care în număr foarte mare au plecat cu corăbiile lor şi au ocupat Syrtele din Lybia şi fiindcă veniseră din ţinuturile geţilor li s-a aplicat numele de getuli”. O asemenea istorie nu se va învăţa prea curînd de neamul românilor fiindcă ei au minţile otrăvite cu fel de fel de bazaconii care mai de care mai trăsnite. Unele mituri spun că amazoanele ar fi ajuns şi în nordul Africii din care s-ar fi zămislit un neam deosebit de curajos şi viteaz. Dar între cuvintele ,,amazan” în greacă dat amazoanelor cu sensul de ,,fără sîn” şi ,,amazigh” numele kabililor folosit în unele regiuni, diferenţa nu este prea mare şi dacă adăugăm faptul istoric dovedit mai sus, că neamul kabililor a venit din nordul Istrului şi a Mării Caspice, atunci multe situaţii de neînţeles, încep să aibă un înţeles deplin.
Regele Aşoka (273-235 î.e.n.) a unit întreg teritoriul Indiei, întemeind dinastia Maurya, care însă a dispărut chiar după moartea fondatorului. O parte a kabililor au ajuns în ţinutul care este numit în prezentMauritania (Mauria + tana: ceaţă negură), dar românii mai păstrează şi azi prenumele de Maura pentru femei.
Pentru a dovedi originea carpatină a neamului kabililor mai arăt că Şauia este o regiune locuită de kabili situată între Alger şi Tunis, iar în mitoliga emeş divinitatea Şaue era pasărea de lumină care ducea sufletele celor morţi în rai, dar şi numele localităţii Şaulia din judeţul Mureş sau orăşelul Şaue din Estonia. În partea de nord-vest a Africii sînt munţii Atlas, cu cel mai nordic lanţ numit Rif şi ceva mai la est pe ţărmurii Mediteranei avem oraşul Rifain unde mai locuiesc neamurile kabili sau amazigh plecate din nordul Istrului şi a Mării Caspice

pe la mijlocul secolului XVII î.e.n. Dar şi în vechiul Canaan avem tribul Refaim, taman ca numele oraşului din nord-vestul Africii unde terminaţiile *in* şi *im* arată pluralul, iar munţii Rif de la ei sînt Rifa cum numeau romanii munţii Carpaţi de la noi. Iar numele Atlas aminteşte de titanul Atlas de la nordul Istrului ce a avut o împărăţie fără margini unde era şi raiul pămîntesc. Dacă ne uităm cu atenţie la modelele folosite pe unele veşminte ale kabililor vom observa că există asemănări cu unele piese din portul muscelenilor şi maramureşenilor de la noi.
Pribegindu-se prin lumi străine, kabirii şi-au dus pentru mîngîierea sufletului amintirea vechii baştine, aşa cum au făcut mulţi dezrădăcinaţi ai sorţii. În cîntecele populare ale românilor sînt bucăţi de melodii foarte asemănătoare cu unele din muzica kabililor şi asta ne îndrituieşte convingerea că o parte dintre ei au plecat sigur din jurul Carpaţilor. Chiar numele de kabili este o formă alterată a divinităţilor şi poporului kabiri sau ,,regii păstori", însă în urma puternicului proces de arabizare a culturii acestora, consoana R a fost pronunţată L (vechii arabi nu aveau consoana R), fenomen fonetic cunoscut şi în limba română (parincă şi palincă).
În urma tărăboiului pornit de către francezul Jean Loret, care în anul 1970 susţinea că este fiul lui Adolf Hitler, adevăr ,,confirmat" de către Dr. Werner Maser, scriitorul şi jurnalistul flamand Jean-Paul Mulders în anul 2008 a pornit o cercetare pe cont propriu reuşind să preleveze ADN de la rudele căpeteniei naziste stabilite în Long Island (SUA) cît şi de la un văr al acestuia care locuieşte în Waldviertel, Austria. Testele ADN (pentru cromozomul Y - haplogrupul E1b1b) au arătat că acesta din urmă este foarte rar în Germania şi în restul Europei Occidentale, însă comun la cazari şi berberii din nordul Africii. Raportul cercetării a apărut sub formă de carte la editura Herbig Verlag din München şi în olandeză la editura Aspekt în anul 2009. Dar dovezile genetice deşi corecte au fost interpretate în fals de către unii vorbăreţi care se scaldă în minciunile sionite. Între kabili/berberi şi cazari nu există nici o legătură istorică sau culturală, ci numai una genetică (tot aşa cum există o legătură foarte strînsă între germani şi cazari) determinată de faptul că la ambele populaţii,

neamurile scitice au fost parte constitutivă. Dacă kabirii ajunşi în nordul Africii şi numiţi în prezent berberi, au plecat din ţinuturile de la estul Carpaţilor pînă la Marea Caspică pe la mijlocul secolului XVll î.e.n. oprindu-şi pribegia unde îi ştim şi azi, cazarii s-au format ca neam pe o perioadă de cca 800 de ani, pînă la începutul secolului lX, cînd au trecut la o schismă mozaică. Dar genetic ei sînt un amestec între goţii veniţi din peninsula Scandinavia şi care s-au stabilit în nordul Mării Negre şi a Mării Caspice, unde s-au amestecat cu neamurile sciţice băştinaşe şi altele mai mici din Caucaz sau Ural. De aceea aceste două populaţii au elemente comune în structura lor genetică, dar rezultatele cercetării mai dovedeşte că neamul kabirilor sau kabililor/berberilor a plecat în vechime din spaţiul carpato-caspic, aşa cum am dovedit mai înainte pe baza izvoarelor istorice, arheologice şi etnografice!

Am găsit pe internet cîteva cuvinte amazigh pe care le voi pune în continuare să crape leprele de ciudă şi izvorul revelaţiilor sataniste să sece pentru totdeauna. Cuvîntul din stînga este în limba vorbită de kabili, iar după semnul egal (=), am pus cuvîntul din limba română sau eme-gi. *kem*: a intra, a sosi, a pătrunde = chem: a îndemna să vină, să sosească, să intre, să pătrundă; *anen*: stabilit = amin: terminat, stabilit, oprit;*oma:* mamă = oma: mamă; *aba*: tată = aba: tată cum este scris pe tăbliţele de plumb; *ababa*: bunic = Ababei: nume de familie; *amama*: bunică = mama: femeia care are copii; *memi*: copil mic = mami: mamă;*baba*: nume de respect pentru persoanele mai în vîrstă = baba: femeie bătrînă. Un studiu comparativ între limba vorbită de kabili şi româna împreună cu eme-gi, ar lua vălul întunericului de pe realitatea istorică a acestei migraţii către vest, sud-vest!

În continuare voi prezenta cîteva fotografii care nu mai au nevoie de comentarii fiindcă ele vorbesc mai mult decît oricare tratat de istorie născocită, revelată, îngustată sau trunchiată!

Covoare kabili Covoare româneşti

Ceramică kabili care simbolizează familia.

Vas scitic

Vas filistean

Ceramică de Cucuteni, mileniul lV î.e.n.

Amazigh născuţi în Anglia dar originari din munţii Rif.

Şi alţi copii amazigh din zilele noastre, la ei acasă.

Copil amazigh şi doi copii din Oaş.

Femeie amazigh în costum specific şi lîngă ea o ,,moaţă" şi două costume româneşti.

Simbol pe o poartă din Maramureş şi la dreapta Simbolul zodiei peştilor(stînga) din religia geţilor şi
o podoabă folosită de femeile amazigh. simbolul identitar amazigh, imaginile spre dreapta cu cuvîntul ,,amaziy”.
În alfabetul geţilor semnul pentru zodia peştilor este vocala E, iar la amazigh este consoana Z.

Femeie amazigh dansînd şi romînce în costum popular. S. Vicoveanca, copil amazigh şi copil din Bucovina.

Femeie amazigh cu spice în braţe şi dansatori din judeţul Bistrriţa-Năsăud. În dreapta cele două poze cu detalii femeie amazigh şi dansatoare romîncă.

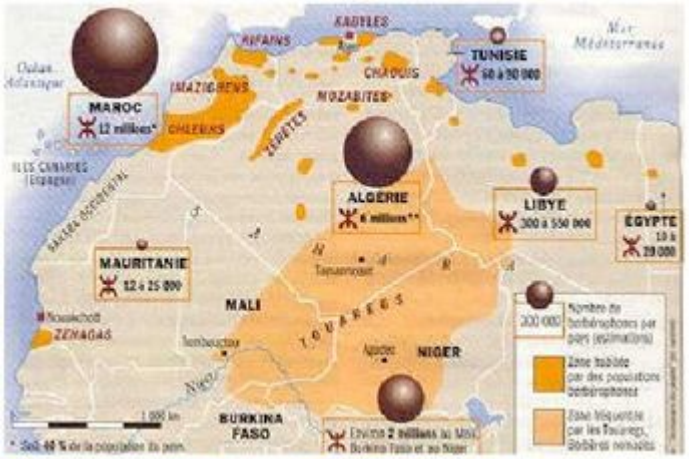

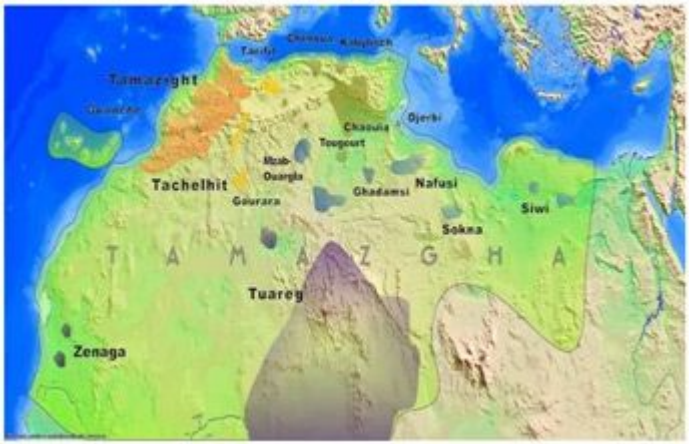

Teritoriile de răspîndire ale neamurilor kabirilor, kabililor sau amazigh în nordul şi nord-vestul Africii în prezent, iar în dreapta este un tabel comparativ cu semnele folosite în scrierea de la Mohenjo-Daro (2500-1600 î.e.n.) prima coloană din stînga, unde în secolul lll î.e.n. va apărea imperiul Maurya; următoarea coloană spre dreapta este scrierea folosită de către tuaregi şi kabili în secolele XV-lV î.e.n. coloana următoare este scrierea folosită de kabilii din Libia în secolele XV-lll î.e.n., apoi alfabetul folosit de geţi pe tăbliţele de plumb şi semnele folosite de plutaşii de pe rîul Bistriţa pe la anii 1880 pentru însemnatul lemnelor.